

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် အစိုးရ
သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန

သာသနာရေးဦးစီးဌာန

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ပထမတွဲ

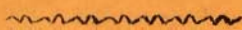

သာသနာ ၂၅၃၇

ကောဇာ ၁၃၅၅

၁၉၉၃

ဗုဒ္ဓသာသနာလက်စွဲကျမ်း၏ အနှစ်သာရများ

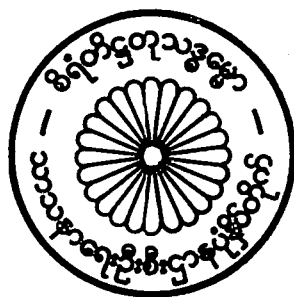
- * ဩကာသကန်တော့ခန်းနှင့် ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီးကပ်လှူခြင်း။
- * သရဏဂုံအကျိုးနှင့် သရဏဂုံတည်ခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်း။
- * ရတနာသုံးပါးဂုဏ်တော်နှင့် ပွားများအားထုတ်နည်း။
- * ဘုရားအလောင်းတို့ ပါရမီဖြည့်ကျင့်ပုံများ။
- * နှစ်ကျိပ်လေးဆူသော ဘုရားရှင်တို့၏ ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း။
- * အလှူဒါနပြုခြင်းနှင့် ဒါနအကျိုးများ။
- * အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ရွေးချယ်ခြင်းနှင့် ထင်ရှားသော ဒါနရှင်ကြီးများ။
- * သီလအမျိုးမျိုးနှင့် သီလစောင့်ထိန်းခြင်း။
- * ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ၊ ကာယသိဒ္ဓိ၊ လာဘသိဒ္ဓိ၊ ပီယသိဒ္ဓိ၊ သဗ္ဗသိဒ္ဓိမန္တန်များ။
- * အဝဏ်သရာ၊ အပါယ်လေးဘုံ၊ လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံများ။
- * ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးများ၊ ကံအမျိုးအစားခွဲခြားပုံ၊ သေပြီးနောက် ဘုဂတိရောက်လိုသော်။
- * ဩကာသမူကွဲအမျိုးမျိုးနှင့် ပါဠိပါဠိဆင့် ဖတ်နည်းများ။

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် အစိုးရ
သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန

သာသနာရေးဦးစီးဌာန

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ပထမတွဲ

သာသနာ ၂၅၃၇

ကောဇာ ၁၃၅၅

၁၉၉၃

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း (ပထမတွဲ)

ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း:	၁၉၉၁-ခု	၅၀၀၀
ဒုတိယအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း:	၁၉၉၂-ခု	၁၀၀၀၀
တတိယအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း:	၁၉၉၃-ခု	၁၀၀၀၀

ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာအေး၊ သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန၊
 သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်တွင်
 လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးထွန်း
 (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၂၄၀၅/၀၂၅၂၇)က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

နိဒါန်း

နမော တဏှ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးအား ကြည်ညိုဝပ်တွား ရှိခိုး ကန်တော့ပါ၏။

မိသန့်စပ်ပါးနှင့်ဆရာသမားများအား ရှိသေဝပ်တွား ရှိခိုးကန်တော့ပါ၏။

ခေတ်ဆန်းချိန်ခါ ဗုဒ္ဓဘာသာ

နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့သည် (၁၈-၉-၈၈) နေ့မှစ၍ နိုင်ငံတော်ကို တာဝန်ယူ ဆုပ်ချုပ်လာခဲ့ပြီး သမိုင်းဝင် ရှေးဟောင်းစေတီပုထိုးများ ဘက်စုံမွမ်းမံပြုပြင်တည်ဆောက်ခြင်း၊ စေတီအသစ်များ တည်ထား ကိုးကွယ်ခြင်း၊ ရှေးဟောင်း သီမိ၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်များ ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း၊ ကျောင်းသစ်၊ ကန်သစ်များ တည်ဆောက်ခြင်းဖြင့် သာသနိက အဆောက်အအုံများကို ခွဲညားထည့်ဝါစွာ သစ်လွင်စောက်ပစေလျက် ကြည်ညိုဖွယ် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့လေပြီ။ ပြည်သူ့အပေါင်းအား ကောင်းမှုကုသိုလ်တရား၌ ပျော်မွေ့နိုင်စေရန် ဦးဆောင်မှု ပေးခဲ့လေပြီ။ ပရိယတ် ပဋိပတ် သာသနာ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်တော်မူနေကြသော သာသနာ့ပြု ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ စာချဆရာတော်ကြီးများ၊ စာအောင်သံဃာတော်များအား လှူဒါန်းထောက်ပံ့ပေးမှုများကို မြောက်ဆုံးမြှင့်၍ လှူဒါန်းခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဤခေတ်ချိန်ခါသည် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်အတွက် တခေတ်ဆန်းချိန်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်အတွက် မကြုံဖူး ထူးကဲလှသဖြင့် “ရွှေခေတ်”ဟု ဆိုရပေမည်။

သို့ရာတွင် ဤကဲ့သို့ သာသနိက အဆောက်အအုံများကို သစ်လွင်ခွဲညား ထည့်ဝါအောင် ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း၊ သာသနာ့ဝန်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်များအား ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ခြင်း ပြုရုံမျှဖြင့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော် အရှည် တည်တံ့ ခိုင်မြဲရန်အတွက် စိတ်မချရသေး။ ဤခေတ် လူငယ်များ၏ နှလုံးသား အတွင်းဝယ် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ တရားတော်များ စွဲမြဲစွာ ကိန်းဝပ်တည် ရှိနေမှသာလျှင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော် အရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးအတွက် စိတ်အေးရ ပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ တွေးခေါ် မြော်မြင်ကြသော နိုင်ငံအကြီးအကဲများသည် (၂၀-၆-၈၉)နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ယူ၍ အောက်ပါအတိုင်း တာဝန်ထပ်ရပ် ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်—

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း (က)-ပ-မ-သ-စ

[က]

ဗုဒ္ဓဘာသာထက်စွဲကျမ်း

“ဤခေတ် လူငယ် လူရွယ် လူလတ်များသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီး ကျောင်းများ၌ မနေခဲ့ရခြင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုကို မသင်ယူခြင်းတို့ကြောင့် ကမ္ဘာ့အလယ်တွင် ရှက်ဖွယ် ဖြစ်လောက် အောင် ရိုင်းစိုင်းရက်စက်မှုများကို လှုပ်အလယ်၌ အတင့်ရဲစွာ ကျူးလွန် ပြခဲ့ကြကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လူငယ်လူရွယ်လူလတ်များ၏ စိတ်ဓာတ် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာစေရန်၊ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုများ တစ်စိတ်စိတ် ပြန်သွင်း ပေးရန် လိုအပ်နေကြောင်း၊ မင်္ဂလာသုတ်ကို အခြေခံ၍ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်လာစေရန် အပတ်စဉ် ဆောင်းပါးများကို ကလေး လူကြီး ဖတ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်စေရန် ရေးသားပေးရန် လိုအပ်ကြောင်း၊ ဓမ္မပဒနှင့် ဇာတ်တော်(၅၅၀) သုတ္တန်များမှ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းများဖြင့် တန်ဆာ ဆင်၍ လောကကြောင်း၊ ဓမ္မကြောင်း စုံလင်စွာ ရေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း”

ကျွန်ုပ်သည် ပေးအပ်သော တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင် ခဲ့ပါကြောင်းကို “မင်္ဂလာနိဒါန်း” စာဖတ်ပရိသတ်များ သိရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်။

တဖန်(၃၀-၆-၈၉)နေ့တွင် နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဗဟိုဥက္ကဋ္ဌဗုဒ္ဓထိယထပ်မံတော်ကကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်နှင့်ကကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် (ကြည်း)ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသန်းရွှေသည် ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ယူ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အတွက် မွေးသည်မှ သေသည်အထိ တစ်သက်တာအတွင်း အရွယ်အလိုက်၊ အချိန်အခါအလိုက် လိုက်နာကျင့်သုံး ဆောင်ရွက်ရမည့် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းတာဝန်များကို တစ်ကျမ်းတည်းဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးသားပြုစုပေးစေ လိုကြောင်း၊ ဩကာသကန်တော့ခန်း၊ ဆွမ်းကပ်၊ ပန်းကပ်၊ ရေချမ်းကပ်နည်းမှ စ၍ ဒါနပြုနည်း၊ သီလဆောက်တည်နည်း၊ ပုတီးစိပ်နည်း၊ သမထဘာဝနာ ပွားများနည်း၊ ဝိပဿနာဂ္ဂနည်း၊ ဈာန်၊ မင်္ဂ၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန် ရနိုင်သည်အထိ ကျင့်ကြံအားထုတ်နည်းများ စုံစုံလင်လင် ပါဝင်စေလိုကြောင်း၊ စကားအသုံး အနှုန်းနှင့် ဝါကျအရေးအသားများမှာ လူပြန်တော်ပညာရှိများသာ နားလည် နိုင်သည့် အသုံးအနှုန်းရေးထုံးများကို ရှောင်ရှား၍ ပါဠိစာပေ အခြေခံမရှိသည့် သာမန်လူတိုင်း ဖတ်၍ နားလည်နိုင်အောင် ကျမ်းတစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ ရေးပေး စေလိုကြောင်း ညွှန်ကြား၍ အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း မာတိကာခေါင်းစဉ်များ ချမှတ်ပေးပါသည်—

နိဂါန်း

[ကိ]

အပိုင်း (၁)

ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု

မိဘတာဝန်၊ ဩကာသကန်တော့ခန်း၊ ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ရှိခိုးခြင်း၊ ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီးကပ်လှူနည်း၊ ဆုတောင်းခြင်း၊ အမျှဝေခြင်း၊ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါး၊ တရားဂုဏ်တော်ခြောက်ပါး၊ သံဃာ့ဂုဏ်တော်ကိုးပါး၊ ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုး၊ သရဏဂုံတည်ခြင်းနှင့် ပျက်ခြင်း။

အပိုင်း (၂)

ပါရမီခန်း

ကုရားဖြစ်ရန် ပါရမီတော်များ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊ အသင်္ချေ ၄-မျိုး၊ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္မာတစ်သိန်းရေတွက်ပုံ၊ ဘုရားလောင်း ၇-မျိုး၊ ပါရမီ ၁၀-ပါး၊ အပြား (၃၀)၊ စွန့်ခြင်းကြီး ငါးပါး၊ စရိယ ၃-ပါး၊ နှစ်ဆယ့်လေးဆူသော ဘုရားရှင်တို့ထံ ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း။

အပိုင်း (၃)

ဒါနခန်း

ဒါနပြုနည်းများ၊ ဒါန၏ အကျိုးတရားများ၊ ပုဗ္ဗ မဇ္ဇ အပရ စေတနာသုံးတန်အကြောင်း၊ ဒါနအမျိုးမျိုး၊ ဒါနကို ပြန်လည်ဆင်ခြင် ဆောက်မေ့ခြင်း စာဂါနုဿတိ၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရွေးချယ်နည်း၊ ဗုဒ္ဓ လက်ထက်တော်က အလှူဒါယကာ၊ အလှူဒါယိကာမများ အကြောင်း။

အပိုင်း (၄)

သီလခန်း

သီလအဓိပ္ပာယ်နှင့် သီလ၏ အကျိုးတရားများ၊ သီလ ခံယူ ဆောက်တည်နည်းများ၊ ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ၊ ဆယ်ပါးသီလ၊ အာဇီဝဋ္ဌမက သီလ၊ ဥပုသ်စောင့်ပုံ အစီအစဉ်၊ စာရိတ္တသီလနှင့် ဝါရိတ္တသီလ စသော သီလအမျိုးမျိုး။

-၃

[ကိ]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အပိုင်း (၅)

သမာဓိခန်း

သမာဓိထူထောင်နည်း၊ ဈာန်သမာဓိများ၊ ဥပစာရသမာဓိ၊ ရူပ
ဈာန်သမာဓိ၊ အရူပဈာန်သမာဓိ၊ ကသိုဏ်း(၁၀)ပါး၊ အသုဘ(၁၀)ပါး၊
အနုဿတိ(၁၀)ပါး စသော သမထကမ္မဋ္ဌာန်း(၄၀)ပွားများ အားထုတ်
နည်းများ၊ ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ ဋီကာကျမ်းဂန်လာ အားထုတ်
နည်းများနှင့် အာစရိယဝါဒနည်းများ၊ ဈာန်ဝင်စားနည်းများ။

အပိုင်း (၆)

ပညာခန်း

သတိပဋ္ဌာန် (၄)ပါး သတိပဋ္ဌာန် အားထုတ်နည်းများ၊ ဓန္ဒာ
အာယတန ဓာတ် သစ္စာ တရားများ ရှင်းလင်းချက်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
နည်း၊ ပဋ္ဌာန်းနည်းတို့ဖြင့် ကြောင်းကျိုးဆက်စပ်နည်း၊ အာသဝေါတရား၊
ဩသတရား၊ ယောဂတရား၊ ဥပါဒါန် (၄)ပါး၊ အနုသယ (၇)ပါး၊
နီဝရဏ (၆)ပါး၊ သံယောဇဉ် (၁၀)ပါး၊ ကိလေသာ (၁၀)ပါး၊
သဿတဒိဋ္ဌိ၊ ဥစ္စေဒဒိဋ္ဌိ၊ ဗောဓိပက္ခိယတရား (၃၇)ပါး၊ ဝိသုဒ္ဓိ(၇)ပါး၊
ဝိပဿနာညာဏ်စဉ် (၁၀)ပါး၊ ဝိပဿနပက္ခိယလေသတရား (၁၀)ပါး၊
သမာပတ် (၈)ပါး၊ အဘိညာဉ် (၆)ပါး၊ ကိလေသာပယ်ခြင်း၊
အရိယာပုဂ္ဂိုလ်(၈)ယောက်၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အဓိပ္ပာယ်ရှင်းလင်းချက်များ။

အပိုင်း (၇)

ဂါထာမန္တန်များ

“နမော တဿ” အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ၊ သဝေ မပါ ကိုးဂါထာ၊
“ဒိဝါ တပတိ” ဂါထာ၊ သဗ္ဗဒွေကပ်ကျော်မန္တန်တော်ကြီး၊ လာဘသိဒ္ဓိ
ရှင်သီဝလိဂါထာ စသော ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ။

အပိုင်း (၈)

အထွေထွေ

အပါယ်လေးဘုံ၊ လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ စသော (၃၁)ဘုံ၌ သံသရာ လည်ခြင်းနှင့် ဘဝကူးပုံများ၊ ကံ၊ ကံ၏အကျိုး၊ ကံအမျိုးမျိုး၊ ယေခါနီး အာရုံနိမိတ်ထင်ပုံ၊ ယေခြီးနောက် သုဂတိဘဝရောက်စေရန် လိုက်နာပြုကျင့်ဖွယ်များ၊ အကြာသမ္မက္ခများ၊ ပါဠိပါဌဆင့် ရေးနည်း ဖတ်နည်းများ။

အပိုင်း (၉)

နတ်နဲ့ ခက်ခဲသည့် ခက်ဆစ်ဝေါဟာရ ရှင်းလင်းချက်များ။ မှတ်သားဖွယ် အက္ခရာစဉ်များ။

ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးချမှတ်ပေးသည့် မာတိကာခေါင်းစဉ်များအတိုင်း အချက်အလက်များ ရှာဖွေစုဆောင်းပေးရန် (၂၇-၇-၈၉)နေ့တွင် အောက် ဖော်ပြပါ ပုဂ္ဂိုလ်များအား တာဝန်များ ခွဲခြား သတ်မှတ်ပေးခဲ့ပါသည်။

အမည်	တာဝန်
(က) ဦးစိုးအောင် (သုတေသနမှူး)	ယုံကြည်ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မှု
(ခ) ဦးထွန်းရွှေ (စာပေစိစစ်ရေးမှူး)	ဒါနခန်း
(ဂ) ဦးသိန်းအောင် (လက်တောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး)	သီလခန်း
(ဃ) ဒေါ်ခင်နွဲ့ဟန်ကြည် (လက်ထောက်စာပေမှူး)	သမာဓိခန်း
(င) ဦးဝင်းအောင် (ကျမ်းပြုမှူး)	ပညာခန်း
(စ) ဦးအောင်သိန်းညွန့် (သုတေသနမှူး)	အထွေထွေခန်း
(ဆ) ဦးလှဆန်းဝင်း (လက်ထောက်ကျမ်းပြုမှူး)	ပါဠိပါဌဆင့်ဖတ်နည်းနှင့် ခက်ဆစ်ဝေါဟာရများ

[ကု]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ထိုကဲ့သို့ တာဝန်အသီးသီး ခွဲဝေပေးခဲ့ရာ (၃၀-၇-၉၀) နေ့တွင် လိုအပ်သည့် အချက်အလက်များ စုံလင်စွာ စုဆောင်းပြုစု ရေးသားတင်ပြခဲ့ကြပါသည်။ နိုင်ငံတော် သံသမဟာနာယကအဖွဲ့သို့ စာမူများကို တင်ပြခဲ့ရာ တတိယအကြိမ် နိုင်ငံတော် သံသမဟာနာယကအဖွဲ့ (ဒုတိယအဖွဲ့ခွဲ) ပညာရေးအဖွဲ့ငယ် ဆရာတော်များက စိစစ်ဝေဖန် တည်းဖြတ်၍ (၂၄-၈-၉၀) နေ့တွင် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခွင့် ပြုခဲ့ပါသည်။

စာမူများကို အမှန်တကယ် စက်တင်ပုံနှိပ်သည့်အခါ အပိုင်း(၅)သမာဓိခန်းနှင့် အပိုင်း(၆) ပညာခန်းတို့ကို ဤကျမ်း (ပထမတွဲ)၌ မပြတ် ချန်လှပ်ခဲ့ရပါသည်။ အကြောင်းမှာ ယင်းအခန်းများသည် တစ်ကျမ်းတစ်ဖွဲ့ စိစစ်မှသာ ပြည့်စုံနိုင်ဖွယ် ရှိ၍ (ဒုတိယတွဲ)အဖြစ် ထုတ်ဝေရန် အစီအစဉ်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျမ်းပြုနည်း

သို့ရာတွင် ယင်းရှာဖွေ စုစည်းထားသော အချက်အလက်များမှာ ကုန်ကြမ်း သဘောမျှသာ ဖြစ်၍ အမှန်စင်စစ် ကျမ်းတစ်စောင် တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်မလာနိုင် သေးပါ။ ယင်းကုန်ကြမ်းအတိုင်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ပါက ရှေ့စကား နောက်စကား အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်မှု မရှိ၊ ကပေါက်တိကပေါက်ချာ အစီအစဉ် မကျသဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ်မှာ နားမလည်ဘဲ မျက်စိလည်သွားပေ လိမ့်မည်။ အကြောင်းအကျိုးဆီလျော်၍ ရွှေ့နောက် အဆီအငေါ့တည့်စေရန် ရှာဖွေစုဆောင်း ရရှိထားသည့် အချက်အလက်များကို အခန်းကဏ္ဍအလိုက် မျိုးတူရာ တစ်သန့်စီ တစ်သန့်စီ ရွေးထုတ်ရသည်။ မိမိရေးသားတော့မည့် အခန်း ကဏ္ဍအတွက် မျိုးတူရာ အချက်အလက်များကို အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားကြံစည် တွေးတော၍ စိတ်ကူးဖြင့် အစမ်းရေးရသည်။ ဤသို့ နိဒါန်းအစချီ၍ ဤသို့ နိဂုံးအုပ်မည်၊ အလယ်တွင် ဤသို့ ဝမ်းစာရှိုက်မည်၊ ဤဥပမာ ဝတ္ထုကြောင်းကို ဤသို့ တန်ဆာဆင် ထည့်သွင်း အသုံးပြုမည် စသည်ဖြင့် ဇာတ်ကွက်ရှိက် ပုံကြမ်းလောင်းရသည်။ ထို့နောက် အဓိပ္ပါယ် ရှင်းလင်းလွယ်ကူသည့် ဝေါဟာရ၊ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည့် ဝေါဟာရ၊ သိမ်မွေ့ နက်နဲသည့် ဝေါဟာရ၊ မြောင်မြောက်သည့် ဝေါဟာရ စသည်ဖြင့် လိုအပ်သည့် နေရာ၌ လိုအပ်သလို သုံးနှုန်းဖွဲ့ဆိုနိုင်ရန် ဝေါဟာရ စကားလုံးများ အဆင်သင့် စိစစ်ရွေးချယ်ရပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ မိမိစိတ်ကြိုက် အခြေအနေအားလုံး ပြည့်စုံလာသော အခါ ဇာန်ဝင်၍ ရေးသားနိုင်ပါပြီ။

နောက်ဆုံးအခက်အခဲ

နောက်ဆုံး တွေ့ရှိရသည့်အခက်အခဲမှာ စာရေးရန် ဈာန်ဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအခက်အခဲကို စာရေးဖူးသူတို့သာလျှင် နားလည်နိုင်ပေမည်။ ရေးရင်း ရေးရင်းနှင့် ကလောင်ကို မနိုင် ဘေးချော်သွားတတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းသင်၍ မရ၊ အိုင်သွား တတ်သည်။ လိုအပ်သလောက် အတိုင်းအတာဖြင့် ကျစ်လျစ်စွာ ရေးသားဖွဲ့ဆို နိုင်ဖို့ လိုပါသည်။ စာရေးသူ၏ မနောအာရုံတွင် အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များ စည်းစည်းလုံးလုံးမရှိ၊ တောင်က တစ်စထွက်လာ၊ မြောက်က တစ်စထွက်လာ၊ စာပေါင်းသိုက်ကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးပေလိစွာ ဘယ်က စ၍ ဘယ်ဆုံး ရမည်မသိ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူသည် မိမိရေးသားမည့် အကြောင်းအရာကို အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ကြံစည်စဉ်းစား ဝေဖန်သုံးသပ်၍ နှစ်ခြိုက်လာသည့်အခါ ကြည်လင်သော မနောဓာတ်မှ စကားလုံး အချက် အလက်နှင့် ဝါကျအဖွဲ့အနွဲ့များ လျှောက် အန်ထွက်လာတတ်သည်။ ထိုအချိန် အခါမျိုးတွင် စာရွက်ပေါ် ကလောင်သွား တင်လိုက်ရုံမျှဖြင့် စာကြောင်းများ မရပ်မနား ပေါ် ထွက်လာတတ်သည်။ စာရေးသူသည် အရသာရှိရှိ မြိန်ရှက်စွာ ရေးလိုက်ရ၍ စာဖတ်သူမှာလည်း ယင်းစာမျိုးကို ဖတ်လိုက်ရသည့်အခါ အရသာတွေ့နေ၍ လက်မလွှတ်နိုင်၊ တပင်တပန်း ကြီးစားဖတ်မနေရတော့ဘဲ စာကြောင်းများက မျက်စိကို ဆွဲခေါ်သွားတော့သည်။ မဆုံးမချင်း စာအုပ်ကို မလွှတ်ချင် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူက ဈာန်ဝင်ပြီး ရေးလျှင် စာဖတ်သူမှာလည်း ဈာန်ဝင်သွားတော့သည်။ ဤသို့ ဈာန်ဝင်နိုင်ရန် စာရေးသူ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအခြေအနေနှင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အခြေအနေများကို ပြုပြင်ဖန်တီး ပြောင်းလဲယူရသည်မှာ အခက်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်ပါမှ ကောင်းမည်

ဘာကိုပဲ လုပ်လုပ် စိတ်ပါလက်ပါလုပ်မှ ကောင်းသည်။ စာပေကျမ်းဂန် ရေးသားပြုစုသည့် လုပ်ငန်းကြီးများကို မဆိုထားဘိ နေ့စဉ် ချက်ပြုတ်နေသည့် ဟင်းလျာတစ်ခွက်သည်ပင် အရသာရှိသော ဟင်းတစ်ခွက် ဖြစ်လာရန် မလွယ် ကူချေ။ ဆီ ဆား ငရုတ် ကြက်သွန် အဆာပလာ မည်မျှ စုံလင်ပါစေ၊ စိတ်မပါဘဲ ချက်လျှင် ရေလုံပြုတ်သာ ဖြစ်သည်။ ငရုတ်သီးအရသာက တခြား၊ ကြက်သွန်အရသာက တခြား၊ ဆားအရသာက တခြား၊ အသားငါးအရသာက တခြား အရသာများ တခြားစီ ပေါ်နေသော ဟင်းသည် ဟင်းကောင်း ထစ်ခွက်ဟု မဆိုနိုင်၊ ငရုတ် သီး ဆား ကြက်သွန် သား ငါး အရသာ အားလုံးသည် ခွဲခြား၍ပမူ တည်းတည်းအဖြစ် စုစည်းထွက်ပေါ်လာမှ သာလျှင် ဟင်းကောင်းတစ်ခွက် ဖြစ်နိုင်မည်။ ထိုကဲ့သို့ ဟင်းကောင်း

တစ်ခွက် ဖြစ်လာစေရန် အိမ်ရှင်မသည် ငရုတ်သီး ထောင်းခြင်း၊ ကြက်သွန် လှီးခြင်း၊ အသား ငါးခုတ်ခြင်း၊ နယ်ခြင်း၊ မီးအလျော့အတင်း စသည်ဖြင့် အစမှ အဆုံးတိုင် စိတ်ပါဝင်စားစွာ ချက်မှသာလျှင် ဟင်းကောင်းတစ်ခွက် ဖြစ်လာနိုင်မည်။ သို့ရာတွင် မည်မျှ ဟင်းချက်ကောင်းသော အိမ်ရှင်မပင်ဖြစ်ပါစေ ရံခါလက်ရာကျ၍ ရှော်ရွတ်ကြီး ဖြစ်သွားတတ်သည်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် သိကြ သည်။ ထို့ကြောင့် ဟင်းကောင်းတစ်ခွက်ဖြစ်ပေါ် လာရန် ကိစ္စမှာပင် ဈာန်ဝင်ဖို့ လိုအပ်ကြောင်း ဝင်ရှားပေသည်။ စာပေကျမ်းဂန် ရေးသားပြုစုရာ၌ ဈာန် ဝင်မှုကိစ္စသည် မည်မျှ အရေးကြီးသည်ကို ဖော်ပြရန် လိုမည်မထင်တော့ချေ။

ကြာညောင်း၍ အခါနှောင်းရခြင်း

ဤဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်းကို ရေးသားပြုစုရာ၌ ဤမျှအချိန်ကြာညောင်း ခဲ့ရခြင်းမှာ သတ်မှတ်ပေးထားသည့် အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်မီစေရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေခဲ့ရမှုကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ကုန်ကြမ်းအတိုင်းစုဆောင်း ပုံနှိပ်လိုက်ပါက သုံးလေးလဖြင့် ပြီးနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဖတ်မည့်သူ ရှိမည် မဟုတ်ချေ။ လိုချင်သည့် အရည်အသွေးမှာ လွယ်ကူရမည်၊ ရှင်းလင်းရမည်၊ စုံလင်ရမည်၊ ရွှေ့နှောက်ကြောင်းအကျိုး ဆီလျော်၍ အဆီအငေါ် တည့်ရမည်၊ စာဖတ်သူအား ဆွဲဆောင်နိုင်ရမည်။ ဤအရည်အသွေးများ ပြည့်မီစေရန် ကျွန်ုပ်က တာဝန်ခံရသည်။ ထိုသို့ တာဝန်ခံဖြစ်သည့်အလျောက် စာမူကြမ်း များကို တည်းဖြတ်ရသည်။ ပြင်ဆင် ရေးသားရသည်။ ပင်မရုံးလုပ်ငန်း တာဝန်များ လေးလံစွာ ဖိစီးခြင်းခံနေရသဖြင့် များသောအားဖြင့် ညက်နာရီ နောက်ပိုင်းမှအချိန်ယူ ရေးသားရသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် ပုံနှိပ်စာမူပရ ဖတ်ခြင်း၊ ကျမ်းကိုး ကျမ်းကား ရှာဖွေခြင်း၊ ရှေးအမှုတုံ့များ လက်မှတ် ထိုးရခြင်း၊ အဆုံးအဖြတ်ပေးရခြင်း၊ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ တရစပ်ဝင်လာနေသော ဘုန်းကြီးဦးသည် လူဦးသည်များကို လက်ခံတွေ့ဆုံရခြင်းများ၏ကြားကာလ အချိန်တိုများအတွင်း၌ ကြားညှပ် ဆောင်ရွက်ရတော့သည်။ ရံခါ စာရေးရန် ကုန်ကြမ်းဖြစ်သောအချက်အလက်များသည် အစီအစဉ်တကျ ဖြစ်သွားကာ ရေအိုး တစ်ခုအတွင်း၌ အနယ်ထိုင်နေသော အခါ ရေကြည်လင်လာသကဲ့သို့ ဦးဇောက်ကြည်လင်လာသည်။ ဉာဏ်ရှင်လာသည်။ ယင်းကဲ့သို့ အချိန်မျိုးတွင် အာကန္တုဇဉ်သည်များ ဝင်ရောက်လာမျှ သူတို့ပြဿနာကို ငွေ့အတင်းတင်ပြ ပြောဆိုလာသောအခါ အနယ်အမှုန်များ ထလာပြီး ရေကြည်မှ ရေနှောက် ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ ခေါင်းနှောက်သွားတော့သည်။ ရေးစရာအချက်အလက်များ ဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်တော့သည်။ ထဖန် ပြန်ညှပ်၍ ဈာန်ဝင်လာအောင် အချိန် ယူရပေဦးမည်။

နိဒါန်း

[၈၀]

စာရေးသူအနေဖြင့် စာရေးသားရန် အချက်အလက်များလည်း စုံလင်နေပါပြီ။ ရေးလည်း ရေးတတ်ပါသည်။ ရေးလည်းရေးနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ရေးရန် အချိန်ကို ရှာ၍မရနိုင်ချေ။ သံဃာ့အစည်းအဝေးပွဲကြီးများ၊ နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေး၊ လေးလပတ် အစည်းအဝေး၊ ရုနစ်ရက်တစ်ပတ် အစည်းအဝေးများ၊ ပရိယတ္တိစာမေးပွဲများနှင့်စာအောင်ဆုနှင်းသဘင်များ၊ သို့တံဆိပ်ဆက်ကပ်ပွဲများ၊ ဘက်စုံမွမ်းမံပြုပြင်တည်ဆောက်မှုများစသည်ဖြင့် ခေါင်ချာစိုင်းအောင် ရေထော့နောက်ထော့ အောက်ခြေထော့ အပေါ်ပိုင်းပါ ပြေးလိုက် လွှားလိုက် တက်လိုက် ဆင်းလိုက် တာဝန်များ ထမ်းဆောင်ရင်း ရေးသားရသည် ကျမ်းစာ ဖြစ်၍ ဤကျမ်းစာ အချို့အစိတ်အပိုင်းတွင် ပျာများနေသည့်ဟန်၊ တက်သုတ်ရိုက်ထားသည့်ဟန်များ တွေ့ရိရပေမည်။ ဤကဲ့သို့ တွေ့ရိရပါက စာရေးသူအား ခွင့်လှယ်သည့်ခံကြပါရန်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လည်ပုံနှိပ်သည့်အခါ ပြုပြင်နိုင်ရန် ဝေဖန်ထောက်ပြကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ဤဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း (ပထမတွဲ) စာမူပြုစုရန် ပညာရှင်များအား မာတိကာခေါင်းစဉ်အသီးသီးပေး၍ တာဝန်ခွဲဝေချမှတ်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့အချောရေးသားရာ၌မူ အောက်ပါ ပညာရှင်များ၏ အကူအညီကိုသာ ရယူခဲ့ပါသည်။—

- (၁) ဦးဝင်းအောင် (ကျမ်းပြုမှူး)
- (၂) ဦးသိန်းအောင် (လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး)
- (၃) ဦးတင်လှိုင် (စာပြင်မှူးချုပ်)
- (၄) ဦးထွန်းရွှေ (စာပေစိစစ်ရေးမှူး)
- (၅) ဦးလှဆန်းဝင်း (စုတိယကျမ်းပြုမှူး)

ကျွန်ုပ်သည် စာမျက်နှာ(၂၀၀)ကျော်ရှိ ဗုဒ္ဓဂါယာစာအုပ်ကို ၁၀-ရက်ဖြင့် အပြီးရေးခဲ့ဖူးပါသည်။ စာမျက်နှာ(၇၀၀)ရှိ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ၂၅၀၀-ခရီးစာအုပ်ကို ၂-လဖြင့် အပြီး ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ဤဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်းရေးသားသည့် အခါကျမှ ၂-နှစ်ကျော် ကြာခဲ့သည့်အတွက် မိမိကိုယ်မိမိ အပြစ်တင်မဆုံး ဖြစ်မိပါသည်။ ထိုကမ်းများ ရေးစဉ်က ည နားရီပြန် (၂)ချက်ထိ အချက်အလက် ရှာဖွေဖတ်ရှု ရေးသားခဲ့သည်။ ကိုယ်တိုင် လက်ရေးဖြင့် ရေးသားနိုင်၍ တစ်ညအတွင်း စာမျက်နှာ လေးငါးဆယ် ရေးနိုင်ခဲ့သည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ ကျွန်ုပ်မှာ အသက် ၆၀-အရွယ်ဖြစ်၍ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါ လက်ချောင်းများမှာ လေးလံပြီး ဒဂ္ဂတ်ဆွဲနေပြီ ဖြစ်၍

[ကော်]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ကိုယ်တိုင်မရေးနိုင်ဘဲ နှုတ်တိုက်ချပေးပြီး ဇနီးထလှည့် သမီးထလှည့် လိုက်ရေး
ခိုင်းရသည်။ တစ်ည (၁၀)မျက်နှာ ရအောင် မနည်းကြီးစားရတော့သည်။
ဆိုကြောင့် အချက်အလက် စုဆောင်းမှုကို (၁)နှစ်၊ အချောပြုပြင် မှမ်းမံ
တန်ဆာဆင်ရေးသားမှုကို (၁)နှစ်အချိန်ယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။ ဤကျမ်းစာ
သည် စိတ်မပါတဲ ချက်ထားသည့် ရေလုံပြုတ်ဟင်းလား၊ စိတ်ထည့်ပြီးချက်
ထားသည့် ဟင်းကောင်းတစ်ခွက်လား ဖတ်ရှု၍ အကဲဖြတ်နိုင်ရန် ဤဗုဒ္ဓဘာသာ
လက်စွဲကျမ်း(ပထမတွဲ)ကို စာဖတ်ပရိသတ်လက်သို့ အပ်လိုက်ပါပြီ။ (ဒုတိယတွဲ)
ကိုလည်း မကြာမီ ထုတ်ဝေနိုင်ရန် ဆက်လက် ပြုစုလျက် ရှိပါသည်။

တရေးသူ၏ ဆန္ဒပွန်

ဤကျမ်းစာဖြင့် နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲများအား ဂါရဝပြုပူဇော်ကန်တော့
ပါသည်။ အခါမြန်မာနိုင်ငံတော်အား ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု လွှမ်းမိုးပါစေသောဟု
ဆန္ဒပြုပါသည်။

ကျေးဇူးထင်လွှာ

ဤဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်းကို ပါဝင်ရေးသားပြုစုကြသည့်အထက်ဖော်ပြပါ
ကျမ်းပြု သုတေသီညာရှင်များအားလည်းကောင်း၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာန
ပုံနှိပ်တိုက် စာစီ စာပြင် စက်ရိုက် စာအုပ်ချုပ် ဝန်ထမ်းများအားလည်းကောင်း၊
အဖက်ဖက်မှ အကူအညီပေးကြသည့် သုတေသနမှူး ဦးဘစိန်၊ လက်ထောက်
သုတေသနမှူး ဦးမြင့်နိုင်နှင့် လက်နှိပ်စက် ဝန်ထမ်းများအားလည်းကောင်း၊
ကျွန်ုပ်က နှုတ်တိုက်ချပေးသည်ကို ရေးသားပေးကြသည့် ဇနီးဖြစ်သူ
ဒေါ်တင်တင်ဝေ၊ သမီးဖြစ်သူ မမေသက်ထွန်း၊ မစုစုတင်၊ မခင်ဆွေတင်တို့အား
လည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

မောင်စံ

မဟာဝိဇ္ဇာ (ဘုံဆေ)

၁၃၅၃-ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၁)ရက်။

၁၉၉၀-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၉)ရက်။

နိဒါန်း

စာရေးသူအနေဖြင့် စာရေးသားရန် အချက်အလက်များလည်း စုံလင်နေပါပြီ။ ရေးလည်း ရေးထတ်ပါသည်။ ရေးလည်းရေးနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင်ရေးရန် အချိန်ကို ရှာချိမရနိုင်ချေ။ သံဃာ့အစည်းအဝေးပွဲကြီးများ၊ နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေး၊ လေးလပတ် အစည်းအဝေး၊ ခုနစ်ရက်တစ်ပတ် အစည်းအဝေးများ၊ ပရိယတ္တိစာမေးပွဲများနှင့်စာအောင်ဆုနှင့်သဘင်များ၊ ဘွဲ့တံဆိပ်ဆက်ကပ်ပွဲများ၊ ဘက်စုံမွမ်းမံပြုပြင်တည်ဆောက်မှုများစသည်ဖြင့် ဒေါင်ချာစိုင်းအောင် ရေရော နောက်ရော အောက်ခြေရော အပေါ်ပိုင်းပါ ပြေးလိုက် လွှားလိုက် တက်လိုက် ဆင်းလိုက် တာဝန်များ ထမ်းဆောင်ရင်း ရေးသားရသည် ကျမ်းစာ ဖြစ်၍ ဤကျမ်းစာ အချို့အစိတ်အပိုင်းတွင် ဗျာများနေသည့်ဟန်၊ တက်သုတ်ရိုက် ထားသည့်ဟန်များ တွေ့ရှိရပေမည်။ ဤကဲ့သို့ တွေ့ရှိရပါက စာရေးသူအား ခွင့်လွှတ်သည်ခံကြပါရန်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လည်ပုံနှိပ်သည့်အခါ ပြုပြင် နိုင်ရန် ဝေဖန်ထောက်ပြကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ဤဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း (ပထမတွဲ) စာမူပြုစုရန် ပညာရှင်များအား မာတိကာခေါင်းစဉ်အသီးသီးပေး၍ တာဝန်ခွဲဝေချမှတ်ခဲ့ သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့အချောရေးသားရာ၌မူ အောက်ပါ ပညာရှင်များ၏ အကူအညီကိုသာ ရယူခဲ့ပါသည်။—

- (၁) ဦးဝင်းအောင် (ကျမ်းပြုမှူး)
- (၂) ဦးသိန်းအောင် (လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး)
- (၃) ဦးတင်လှိုင် (စာပြင်မှူးချုပ်)
- (၄) ဦးထွန်းရွှေ (စာပေစိစစ်ရေးမှူး)
- (၅) ဦးလှဆန်းဝင်း (ဒုတိယကျမ်းပြုမှူး)

ကျွန်ုပ်သည် စာမျက်နှာ(၂၀၀)ကျော်ရှိ ဗုဒ္ဓဂါယာစာအုပ်ကို ၁၀-ရက်ဖြင့် အပြီးရေးခဲ့ဖူးပါသည်။ စာမျက်နှာ(၇၀၀)ရှိ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ၂၅၀၀-ခန့် စာအုပ်ကို ၂-လဖြင့် အပြီး ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ဤဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း ရေးသားသည့် အခါကျမှ ၂-နှစ်ကျော် ကြာခဲ့ရသည့်အတွက် မိမိကိုယ် မိမိ အပြစ်တင်မဆုံး ဖြစ်မိပါသည်။ ထိုကမ်းများ ရေးစဉ်က ည နားချိပြန် (၂)ချက်ထိ အချက်အလက် ရှာဖွေဖတ်ရှု ရေးသားခဲ့သည်။ ကိုယ်တိုင် လက်ရေးဖြင့် ရေးသားနိုင်၍ တစ်ညအတွင်း စာမျက်နှာ လေးငါးဆယ် ရေးနိုင်ခဲ့သည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ ကျွန်ုပ်မှာ အသက် ၆၀-အရွယ်ဖြစ်၍ စိတ် သွားတိုင်း ကိုယ်မပါ လက်ချောင်းများမှာ လေးလံပြီး ဒရွတ်ဆွဲနေပြီ ဖြစ်၍

[ကော်]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ကိုယ်တိုင်မရေးနိုင်ဘဲ နှုတ်တိုက်ချပေးပြီး ဇနီးတလှည့် သမီးတလှည့် လိုက်ရေး နိုင်းရသည်။ တစ်ည (၁၀)မျက်နှာ ရအောင် မနည်းကြိုးစားရတော့သည်။ ဆိုကြောင့် အချက်အလက် စုဆောင်းမှုကို (၁)နှစ်၊ အချောပြုပြင် မှမ်းမံ တန်ဆာဆင်ရေးသားမှုကို (၁)နှစ်အချိန်ယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။ ဤကျမ်းစာ သည် စိတ်မပါတဲ ချက်ထားသည့် ရေလုံပြုတ်ဟင်းလား၊ စိတ်ထည့်ပြီးချက် ထားသည့် ဟင်းကောင်းတစ်ခုလားဖတ်ရှု၍ အကဲဖြတ်နိုင်ရန် ဤဗုဒ္ဓဘာသာ လက်စွဲကျမ်း(ပထမတွဲ)ကို စာဖတ်ပရိသတ်လက်သို့ အပ်လိုက်ပါပြီ။(ဒုတိယတွဲ) ကိုလည်း မကြာမီ ထုတ်ဝေနိုင်ရန် ဆက်လက် ပြုစုလျက် ရှိပါသည်။

တရေးသူ၏ ဆန္ဒပုဒ်

ဤကျမ်းစာဖြင့် နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲများအား ဂါရဝပြုပူဇော်ကန်ထော့ ပါသည်။ အခါမြန်မာနိုင်ငံတော်အား ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု လွှမ်းမိုးပါစေသောဟု သန္တပြုပါသည်။

ကျေးဇူးတင်ထွာ

ဤဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်းကို ပါဝင်ရေးသားပြုစုကြသည့်အထက်ဖော်ပြပါ ကျမ်းပြု သုတေသီပညာရှင်များအားလည်းကောင်း၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက် စာစီ စာပြင် စက်ရိုက် စာအုပ်ချုပ် ဝန်ထမ်းများအားလည်းကောင်း၊ အဖက်ဖက်မှ အကူအညီပေးကြသည့် သုတေသနမှူး ဦးဘစိန်၊ လက်ထောက် သုတေသနမှူး ဦးမြင့်နိုင်နှင့် လက်နိပ်စက် ဝန်ထမ်းများအားလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်က နှုတ်တိုက်ချပေးသည်ကို ရေးသားပေးကြသည့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်တင်တင်ဝေ၊ သမီးဖြစ်သူ မမေသက်ထွန်း၊ မစုစုတင်၊ မခင်ဆွေတင့်တို့အား လည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

မောင်အံ့

မဟာဝိဇ္ဇာ (ဘုံသေ)

၁၃၅၃-ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၁)ရက်။

၁၉၉၀-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၉)ရက်။

ကောင်းပန်လွှာ

နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု ထည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ၊ ဒုတိယ
တပ်မတော် ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်နှင့် ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် (ကြည်း)
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသန်းရွှေက သာသနာရေးဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်အား-

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးအနေဖြင့် မွေးသည်မှ သေသည်အထိ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာနှင့် စပ်၍ ကျင့်ကြံ လိုက်နာ ပွားများရမည့် အချက်များကို
တစ်ကျမ်းတစ်ဖွဲ့တည်းဖြင့် အပြည့်အစုံ ပါဝင်အောင် ရေးသားပြုစုရန်
တာဝန်ပေးကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ယင်းတာဝန်ပေးချက်အရ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဆရာဦးဆွေမောင်သည်
ဤကျမ်းနိဒါန်းတွင် ဖော်ပြထားသော ပညာရှင်ဝန်ထမ်းများအား ခေါ်ယူ
တွေးဆုံးပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်းကြီး ရေးသားပြုစုရေးအတွက် အပိုင်းကဏ္ဍ
အလိုက် အချက်အလက်များ စုဆောင်းတင်ပြကြရန် အသီးသီး တာဝန်
ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။

ပညာရှင်များသည် မိမိတို့တာဝန်ကျရာ အပိုင်းကဏ္ဍအလိုက် အချက်အလက်
များ စုဆောင်းပြီး ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ထံ တင်ပြကြရပါသည်။ ညွှန်ကြား
ရေးမှူးချုပ်က အချို့အပိုင်းများကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရေးသား၍ အချို့အပိုင်း
များကို အနည်းငယ်မျှ ပြင်ဆင်မွမ်းမံပြီး ကျမ်းစာမူကို ပုံနှိပ်ရန်အတွက်
စာပြင်မှူးချုပ်အား တာဝန်ပေးခဲ့ပါသည်။

စာပြင်မှူးချုပ်သည် ကျမ်းစာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ်ဖြစ်ရန် အင်အားစုအဖွဲ့ဝင်များ
အတွက် ရရှိသော စာမူများကို ပထမဦးစွာ စာမူကြမ်း ပြင်ဆင်ပါသည်။
ထို့နောက် စာစီစေပြီး ပထမကယ်လီ ဒုတိယကယ်လီမှ စ၍ ဒုတိယဖောင်အထိ
အဆင့်ဆင့် ဖတ်ရှုပြင်ဆင်၍ တတိယဖောင်ကို ရိုက်မိန့်အတည်ပြုနိုင်ရန်
ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်အား တင်ပြခဲ့ပါသည်။ စာပြုသူ ပညာရှင်များလည်း
အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ဖတ်ရှုပြင်ဆင်ကြပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း ဖြစ်ပေါ်လာရေးအတွက် ပုံနှိပ်ရန် တာဝန် ယူထား
ရသော စာပြင်မှူးချုပ်အနေဖြင့် ယင်းကျမ်းစာ၏ စာမူနှင့် စာဖောင်ကိစ္စ
စာပေရေးဆွဲမှုများကို ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ထံ နေ့စဉ် သွားရောက်၍

[ကား]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ထင်ပြု အစီရင်ခံရပါသည်။ တခါတရံ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်မှာ ရုံးလုပ်ငန်းများ အပြင် အာဂန္တုညည်များဖြင့် မအားလပ်၍ အခွင့်မသာသည့် အခါမျိုးတွင် ရုံးချိန်ကုန်သည်အထိ စောင့်ဆိုင်းရကတ်ပါသည်။

ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်အနေဖြင့်လည်း ရုံးချိန်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရုံးချိန် ပြင်ပဟူ၍လည်းကောင်း၊ အချိန်အပိုင်းအခြား မထားဘဲ လက်ခံတွေ့ဆုံ၍ စာပေရေးရာ တင်ပြအစီရင်ခံချက်များကို နားထောင်ကာ ည (၈)နာရီအထိ ထိုနေ့ကိစ္စကို ထိုနေ့ပင် အပြီးရှင်းလင်းပေးတတ်ပါသည်။ စာပေပညာရှင်များ စုစည်းတင်ပြသည့် အချက်များကို ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်အနေဖြင့် တိုက်ရိုက် သုံး၍ ရသည့် အချို့အပိုင်းများကို တိုက်ရိုက် အသုံးပြုပြီး အချို့အပိုင်း များကိုမူ စုဆောင်းထားသည့် အချက်အလက်များအပေါ် မူတည်၍ ကိုယ်တိုင် အချောပြန်လည် ရေးသားသည်လည်း ရှိပါသည်။

ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်သည် များပြားလှသော တာဝန်များကြားမှ အပိုင်း အားဖြင့် (၇)ပိုင်း၊ အခန်းကဏ္ဍအားဖြင့် (၂၇)ခန်း စာမျက်နှာအားဖြင့် (၈၀၆)ရှိသော ကျမ်းစာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်အဖြစ် ရောက်ရှိအောင် ဦးစီးခေါင်းဆောင် ကြပ်မတ် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သည်မှာ အပြောလွယ် သလောက် လက်တွေ့အားဖြင့် မလွယ်ကူလှပါ။ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်သည် ရရှိသော အချိန်ကို အနားမပေးဘဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစားအားထုတ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ကျမ်းစာတစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ ပြီးမြောက်အောင်မြင် ခဲ့ခြင်းအပေါ် နှစ်ထောင်းအားရ ရှိလှပါတော့သည်။

ဤမျှလောက် အလုပ်တာဝန်တွေ ရှုတ်ယှက်ခတ် များပြားနေသည့် အကြားမှ ရေးသားပြုစုရသော ကျမ်းစာမှာ တူတူတန်တန် ဖြစ်လာမည် မထင်ခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် ပုံနှိပ်ပြီးစာမူများကို အစအဆုံး ပြန်လည် ဖတ်ကြည့်ရာ မှတ်သားဖွယ်ရာ အချက်အလက်ကလည်း စုံလင်သည့်အပြင် အရေးအသား အဖွဲ့အနွဲ့ကလည်း လွယ်ကူ ရှင်းလင်းပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်။ အစီအစဉ် အဆီအငေါ်တည့်၍မဆုံးမချင်းလက်မှ ချ၍ မရသော စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့၍ ဝမ်းသာအဆုံး ဖြစ်မိပါသည်။

ယခုအခါ စာရှုသူ ဓမ္မဗိတ်ဆွေ၏ လက်ဝယ်သို့ ဤကျမ်းစာအုပ် (ပထမတွဲ) ကို အခထက်ပိုနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဤကျမ်းစာအုပ်၌ ပါရှိသော အချက် အလက်နှင့် အကိုးအကားများတွင် သတိပေါ့ကင်း ချွတ်ယွင်းမှု တစုံတရာ ပါရှိကောင်း ပါရှိနိုင်ပါသည်။ ယင်းချွတ်ယွင်းမှုများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ စာပြုအဖွဲ့နှင့် စာပြင်မှူးချုပ်တို့၏ သတိပေါ့လျော့မှုသာ ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း သီးသန့် အချိန်မရရှိဘဲ ပုံမှန်ရုံးလုပ်ငန်းများကြားမှ ရှာဖွေစုဆောင်း ပြုစုခဲ့ရသဖြင့်

တောင်းပန်လွှာ

[၁]

ကျွန်ုပ်တို့အား မေတ္တာ စေတနာ ကရုဏာရွှေ့ထား၍ ခွင့်လွှတ်ကြစေလိုပါသည်။
အကယ်၍ ထိုချွတ်ယွင်းချက်များကို ထောက်ပြ အကြံဉာဏ်ပေးမည်ဆိုပါက
နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်သည့်အခါ ထတိထား ပြင်ဆင်နိုင်မည်
ဖြစ်သဖြင့် ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိနေမည် ဖြစ်ပါကြောင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်၏
တောင်းပန်လွှာကို နှိပ်ချုပ်အပ်ပါသတည်း။

ဓမ္မာဓိယ ဦးထင်တိုင်
ဝါပြန်ပူးချုပ်
၉-၁၀-၉၁

ဗုဒ္ဓဘာသာသင်တန်းကျမ်း

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

ပိတကောဝိဒ

သရဏဂုံတည်စ ပရိသဇ္ဇမ္ဗ	၁
ဒါနပြုစ ကလေးဘဝမှ	၄
ကင်ပွန်းတပ်ခြင်း	၅
ဘာဝနာအစ ကလေးဘဝ	၆
ယုံကြည်မှု၏ အခြေခံအုတ်မြစ်	၇
(က) သုံးနှစ်အရွယ်	၁၁
(ခ) ငါးနှစ်အရွယ်	၁၁
(ဂ) ခုနစ်နှစ်အရွယ်	၁၁
(ဃ) ကိုးနှစ်အရွယ်	၁၁
(င) တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်	၁၂
(စ) နှစ်ဆယ်အရွယ်	၁၂

[၁]

ဗုဒ္ဓဘာသာသင်တန်းကျမ်း

အစကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

အခန်း (၂)

ကိုးကွယ်မှုကဏ္ဍ

နေရာဖြင့် အရိုးအသေပြုခြင်း	၁၄
ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဖြင့် အရိုးအသေပြုခြင်း	၁၅
ကိုယ်ဟန်အနေအထားဖြင့် အရိုးအသေပြုခြင်း	၁၆
ရှိခိုးဦးချခြင်း	၁၇
တည်ခြင်းငါးပါး ခုတ်ယနည်း	၁၉
တည်ခြင်းငါးပါး တတိယနည်း....	၁၉
ရပ်လျက် ရှိခိုးခြင်း	၂၀
စေတနာ ပဓာန	၂၀

အခန်း (၃)

ဝတ်တက်ဝတ်ကပ် အရကျက်ရန်

ရတနာသုံးပါးကို ရှိခိုးခြင်း	၂၁
ကန်တော့ခန်း	၂၁
ဆုတောင်း	၂၁
သရဏဂုံနှင့် ငါးပါးသီလတောင်းခြင်း	၂၂
ဘုရားရှိခိုးခြင်း	၂၂
သရဏဂုံဆောက်တည်ခြင်း	၂၂
သရဏဂုံနှင့် ရှစ်ပါးသီလတောင်းခြင်း	၂၃
ငါးပါးသီလဆောက်တည်ခြင်း	၂၃
ရှစ်ပါးသီလဆောက်တည်ခြင်း	၂၃
သရဏဂုံနှင့် ကိုးပါးသီလတောင်းခြင်း	၂၄
ကိုးပါးသီလဆောက်တည်ခြင်း	၂၄
ဆွမ်းတော်ကပ်	၂၅
ရေချမ်းတော်ကပ်	၂၅
ပန်းတော်ကပ်	၂၆
ဆီမီးတော်ကပ်....	၂၆
ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီးကပ်လှူပို့အကျဉ်း	၂၇
ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါး	၂၈

မာတိကာ

[၃]

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
တရားဂုဏ်တော်ခြောက်ပါး	၂၈
သံဃာ့ဂုဏ်တော်ကိုးပါး	၂၈
မေတ္တာဘာဝနာပွားများပုံ	၂၉
(က) ဒိသာဖရဏ မေတ္တာပွားနည်း	၂၉
(ခ) မေတ္တသုတ်လာ မေတ္တာပွားနည်း (၁၁)နည်း	၃၁
ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့ကို ကျင့်ဝတ်ဖြင့် ပူဇော်နည်း	၃၂
ဆုတောင်းရန်	၃၃
အမျှဝေရန်	၃၃

အခန်း (၄)

အဓိပ္ပါယ်ရှင်းချက်များ

ကန်တော့ခန်း ရှင်းလင်းချက်	၃၅
သရဏဂုံနှင့် သီလတောင်းခံခြင်း ရှင်းလင်းချက်	၄၁
သရဏဂုံ ရှင်းလင်းချက်	၄၁
သရဏဂုံနှင့် သရဏဂုံတည်သူ	၄၁
သရဏဂုံဆောက်တည်ခြင်း	၄၁
လူ့သရဏဂုံနှင့် ရှင့်သရဏဂုံ	၄၁
သရဏဂုံပါဠိ၏အနက်	၄၂
သရဏဂုံဆောက်တည်နည်း ၄-မျိုး	၄၃
သရဏဂုံပျက်သော ရှိခိုးခြင်းနှင့် မပျက်သော ရှိခိုးခြင်း	၄၄
သရဏဂုံမြောက်မှု အလေးပြုဖွယ်	၄၅
သရဏဂုံအထပ်ထပ် ဆောက်တည်ခြင်း	၄၆
သရဏဂုံညစ်နွမ်းကြောင်းတရားများ	၄၇
ပျက်တတ်သော သရဏဂုံနှင့် မပျက်တတ်သော သရဏဂုံ	၄၈
သရဏဂုံပျက်မှုနှင့် အလောင်းကို သရဏဂုံတင်ခြင်း	၄၈
သရဏဂုံပုတီးစိပ်ခြင်း	၅၀
သရဏဂုံ တည်ခြင်းအကျိုးများ	၅၁
သာဓကဝတ္ထုများ	၅၂
သေသောက်ကြူး “သရဏဥပါသကာ” အကြောင်း	၅၂
သရဏဂုံတည်သော အမျိုးသားတစ်ယောက်အကြောင်း	၅၄
တံငါသည် တစ်ဦးအကြောင်း	၅၅
သရဏဂုံမတည်က လူ့မမည်ခြင်းအကြောင်း	၅၇

[၃]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အကြောင်းဇာရာ

စာမျက်နှာ

အခန်း (၅)

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ပွင့်

ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါး

(၁) အရဟံဂုဏ်တော်	၆၀
ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်၍ ပူဇော်ခဲ့ကြပုံများ			၆၃
ပူဇော်နည်း နှစ်မျိုးဖြင့် ပူဇော်ခြင်း	၆၄
သူတော်ကောင်းဖြစ်အောင် “အရဟံ” ဂုဏ်ကိုဆောင်	၆၅
(၂) သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်	၆၆
ဇော ယျခံတရား ငါးပါး	၆၇
သိနိုင်ခဲ့သော အရာကို သိတော်မူခြင်း	၆၈
မေးသမျှကို မတွေးမဆ ဖြေဆိုတော်မူနိုင်ခြင်း	၆၉
သမ္ဗုဒ္ဓ	၇၀
သမ္မာဗုဒ္ဓ	၇၀
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ	၇၀
ရှင်ထီလဝိမ္ဗယ်တော် ဆင်ခြင်အောက်မေ့သည့်ဂုဏ်တော်				၇၁
ဉာဏ်ပညာကြီးသူဖြစ်အောင် “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ”				
ဂုဏ်ကိုဆောင်	၇၂
(၃) ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နဂုဏ်တော်	၇၂
ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး	၇၃
စရဏတရား ၁၅ ပါး	၇၄
ဝိဇ္ဇာ၊ စရဏနှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူခြင်း	၇၅
အကြီးမားဆုံး ဝိဇ္ဇာနှင့် အမြင့်မြတ်ဆုံး				
စရဏရှင် ဖြစ်တော်မူခြင်း	၇၆
ဆရာရော တပည့်ပါ ဝိဇ္ဇာ၊ စရဏနှင့် ပြည့်စုံတော်မူခြင်း				၇၆
အသိရောအကျင့်ပါ နှစ်ဖြာပြည့်အောင်				
“ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န” ဂုဏ်ကိုဆောင်	၇၇

မာတိကာ

[ခေ]

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
(၄) သုဂတဂုဏ်တော်	၇၇
စကားခြောက်ခုန်း	၇၇
စကားခြောက်ခုန်းမှတ်ဖွယ်လင်္ကာ	၇၈
သုတပါးမနှစ်သက်သောစကားကို ဘုရားရှင်ပြောသလော	၇၉
ဗုဒ္ဓ၏ လမ်းစဉ်တော်	၈၁
သုဂတဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုကာ မနှောင့်ယှက်ဘဲ အမြဲကူညီပါ	၈၁
(၅) လောကဝိဒ္ဓဂုဏ်တော်	၈၃
သတ္တလောကကို သိတော်မူခြင်း	၈၄
ဩကာသလောကကို သိတော်မူခြင်း	၈၅
သင်္ခါရလောကကို သိတော်မူခြင်း	၈၇
အများမသိသော်လည်း ဘုရားသိသည်	၈၉
(၆) အနုတ္တရောပုရိသဒမ္မသာသနံ ဂုဏ်တော်	၈၉
ဆုံးမ၍ မရလျှင် သတ်ပစ်ခြင်း	၉၀
တုပက်ကင်းအောင် ဆုံးမတော်မူနိုင်ခြင်းအကြောင်း	၉၁
ဘုရားရှင်၏အဆုံးအမကြောင့် ယဉ်ကျေးလိမ္မာပုံ သာဓကများ	၉၂
ယခုဘဝမှ စ၍ ပါရမီ ဖြည့်ဆည်း	၉၄
(၇) သတ္တာဒေဝမနုဿာနံဂုဏ်တော်	၉၅
လောကီဆရာနှင့် လောကုတ္တရာဆရာ	၉၅
ဆရာချင်းမတူ	၉၆
ပညာချင်းခြားနား	၉၆
သင်ပြပုံချင်း ကွဲပြား	၉၆
ဘုရားရှင်သာ တို့ဆရာ	၉၇
တလောကလုံး၏ အကြီးအမှူး ဦးစီးခေါင်းဆောင်	၉၈
တရားမြင်မှ ဘုရားမြင်မည်	၉၈
(၈) ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်	၉၉
“ဗုဒ္ဓ” ဟူသော အမည်ကို ရတော်မူခြင်း	၁၀၁
သစ္စာလေးပါး အမှန်တရား	၁၀၁
(၁) ဒုက္ခသစ္စာ	၁၀၁
(၂) သမုဒယသစ္စာ	၁၀၂

[၁]

ဗုဒ္ဓဘာသာထက်စွဲကျမ်း

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
(၃) နိဗ္ဗာန်သေစွာ	၁၀၃
(၄) မဂ္ဂသေစွာ	၁၀၄
မဂ္ဂင် ရှစ်ပါး	၁၀၅
ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးချမ်းသာမှုကို ရယူပါ	၁၀၈
(၉) ဘဂဝါဂုဏ်တော်	၁၀၉
ဘုန်းတော်ခြောက်ပါး	၁၀၉
(၁) ဣဿရိယဘုန်းတော်	၁၁၀
ဣဿရိယဘုန်းတော် ရှစ်ပါး	၁၁၀
(၂) ဓမ္မဘုန်းတော်	၁၁၂
(၃) ယသဘုန်းတော်	၁၁၂
(၄) သိရိဘုန်းတော်	၁၁၃
(၅) ကာမဘုန်းတော်	၁၁၄
(၆) ပယတ္တဘုန်းတော်	၁၁၅
အဆင်းရော အချင်းပါ ပြည့်စုံပါစေ	၁၁၅
ကမ္မာကုန်သော်လည်း မကုန်နိုင်သော ဂုဏ်တော်များ	၁၁၆
လက်တွေ့ဂုဏ်တော် ပွားများနည်း	၁၁၇
အတုမရှိသော ဘာဝနာ	၁၂၂
အမြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နိုင်ခြင်း	၁၂၂
လက်ငင်းရနိုင်သောဂုဏ်တော်ပွားကျိုး	၁၂၃
ဂုဏ်တော်ပွားကျိုး ၁၇-မျိုး	၁၂၅
ဂုဏ်တော်အကျိုးရ သာဓကများ	၁၂၆
ဘုရားရှိခိုးကို ယောင်ယမ်းရွတ်ဆိုမိကာမျှဖြင့် ဘိလူးဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရသော မိစ္ဆာသူငယ်လေးအကြောင်း	၁၂၇
ဘုရားရှင်အား ကြည်ညိုကာမျှ စိတ်ကြောင့် နတ်ပြည်ရောက်ရသော “မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ” အကြောင်း	၁၂၉
ဂုဏ်တော်ပွား၍ မီးများကို ငြိမ်းစေခဲ့သော မိဖုရားစောလုံအကြောင်း	၁၃၀

မာတိကာ

[ခေါ်]

အကြောင်းရာ

စာမျက်နှာ

တရားဂုဏ်တော် ခြောက်ပါး

(၁)	သွာက္ခာတ ဂုဏ်တော်	၁၃၃
	ဆယ်ပါးသောတရား	၁၃၃
	အစစ်အမှန်တရားတော်	၁၃၄
	အကောင်းဆုံးတရား ဖြစ်တော်မူခြင်း	၁၃၄
	ကြားနာရုံမျှဖြင့် အပူစင် (အစ၏ ကောင်းခြင်း)	၁၃၆
	ချီးမွမ်းသံမခဲ ချီးမွမ်းခဲ	၁၃၇
	ကျင့်လျှင် ချမ်းသာ (အလယ်၏ ကောင်းခြင်း)	၁၃၉
	ကျင့်ပြီးခါလည်း လွန်စွာငြိမ်းချမ်း (အဆုံး၏ ကောင်းခြင်း)	၁၄၂
	အကြိတ်အနယ်ခံနိုင်သော တရားဖြစ်ခြင်း	၁၄၃
(၂)	သန္တိဋ္ဌိကဂုဏ်တော်	၁၄၅
	ကိုယ်တိုင်သိမြင်နိုင်သော တရားဖြစ်ခြင်း	၁၄၆
	ကိုယ်တိုင်တရားမမြင်လျှင် ဘုရားရှင်အပေါ် သံသယဝင်	၁၄၇
	တရားမြင်၍ တရားရှင်ဘုရားအပေါ် အကြွင်းမဲ့	၁၄၈
	ယုံကြည်သေးစားခြင်း	၁၄၈
(၃)	အကာလိကဂုဏ်တော်	၁၄၉
	အကောင်းဆုံး အကျိုးရ၍ အမြန်ဆုံး အကျိုးပေးသော	၁၅၀
	တရားတော်	၁၅၀
	လက်ငင်း အကျိုးရနိုင်သော “အကာလိက” တရားများ	၁၅၁
(၄)	ဟေပသိက ဂုဏ်တော်	၁၅၁
	တကယ်ရှိ၍ အဟုတ်ခင်ကြွယ်သောတရား ဖြစ်တော်မူခြင်း	၁၅၂
	ဖိတ်ခေါ်ထိုက်၍ ဖိတ်ခေါ်တော်မူခြင်း	၁၅၂
	“ဟေပသိက” ဂုဏ်ထူး ရထိုက်သော တရားများ	၁၅၄
	ကိုးကွယ်ရာမှ ဘေးမဖြစ်အောင် သတိပြုဆင်ကြောင်း	၁၅၅
(၅)	ဩပနေယျိက ဂုဏ်တော်	၁၅၆
	စိတ်ထဲ၌ ကပ်၍ ဆောင်ထိုက်သော တရားဖြစ်ခြင်း	၁၅၆
	အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ မဂ်ဖိုလ်တရားအလေးထား	၁၅၇
	ခဲ့သော တိဿမထေရ်အကြောင်း	၁၅၈
	“ဩပနေယျိက” ဂုဏ်ထူး ရထိုက်သော တရားများ	၁၅၉

[ဇော်]

ဗုဒ္ဓဘာသာသင်တန်းကျမ်း

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

(၆) ပစ္စတ္တိဝေဒိတဗ္ဗဂုဏ်တော်	၁၆၀
ကိုယ်ပိုင်အစစ်တရားတော် ဖြစ်ခြင်း	၁၆၁
အဖော်မလို တစ်ဦးချင်း ခံစားနိုင်	၁၆၁
ကလေးများပင် တွေ့မြင်နိုင်သောတရား	၁၆၂
လှည့်စား၍ မရနိုင်တော့ခြင်း	၁၆၃
တရားအလှူ တရားပူဇော်နည်း	၁၆၅
တရားတော်ကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် ပူဇော်တော်မူခဲ့ခြင်း	၁၆၇
ဘုရားရှင်ကိုယ်စား တရားတော်များအပေါ်				
အလေးထား ပူဇော်သင့်ခြင်း	၁၆၈
တရားတော်၏ အကျိုးရ သာဓကများ	၁၇၀
တရားတော်အလှူ၏ မြင့်မြတ်ပုံအကြောင်း	၁၇၁
တရားတော်နာရ၍ သောကအပူမီးများ				
ငြိမ်းပျောက်ရသော မင်းတစ်ပါး	၁၇၂
တရားတော်နာရ၍ နတ်သားဖြစ်ရသော				
ဖားတစ်ကောင် အကြောင်း	၁၇၄

သံဃာ့ဂုဏ်တော်ကိုးပါး

(၁) သုပ္ပဋိပန္နဂုဏ်တော်	၁၇၆
ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူခြင်း	၁၇၇
ဘုရားရှင်၏ အမိန့်တော်ကို လွန်ဆန်တော်မမူခြင်း	၁၇၇
(၂) ဥဗ္ဗုပ္ပဋိပန္နဂုဏ်တော်	၁၈၀
လမ်းဖြောင့်လမ်းမှန်အတိုင်း ကျင့်တော်မူခြင်း	၁၈၀
ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ ကျင့်တော်မူခြင်း	၁၈၁
မရိုးမသား ကျင့်သူများအကြောင်း	၁၈၂
အိုးစရည်းရဟန္တာ	၁၈၃
ညောင်မြစ်ရဟန္တာ	၁၈၃
ဥဗ္ဗုပ္ပဋိပန္နဂုဏ်ကို အာရုံပြုကာ ရိုးရိုးကျင့်သူဖြစ်ပါစေ	၁၈၄

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ				ဘာမျက်နှာ
(၃) ဉာယပုဂ္ဂိုလ်ပုဂ္ဂိုလ်တော်	၁၈၅
နိဗ္ဗာန်ရရေးကို ဦးစားပေးကျင့်တော်မူခြင်း	၁၈၅
နိဗ္ဗာန်ရလိုရေးကြောင့် မီးဘေးကို မရှောင် အလောင်ခံတော်မူခဲ့သော ရဟန်းတော်တစ်ပါး	၁၈၆
ဉာယပုဂ္ဂိုလ်ပုဂ္ဂိုလ်တော်ကို အာရုံပြုကာ နိဗ္ဗာန်ကို သိမြင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ	၁၈၇
(၄) သာမိစိပုဂ္ဂိုလ်ပုဂ္ဂိုလ်တော်	၁၈၇
ရိုသေလေးစားမှုနှင့် ထိုက်တန်အောင် ကျင့်တော်မူသော “အယျမိတ္တမသေရီ” အကြောင်း	၁၈၇
ဘာဝနာပွား၍ ဆွမ်းကို အကျိုးရှိအောင်စားခြင်း “သာမိစိပုဂ္ဂိုလ်ပုဂ္ဂိုလ်တော်ကို အာရုံပြုကာ	၁၈၉
ရိုသေစွာ ကျင့်ပါ	၁၉၀
(၅) အာဟုနေယျဂုဏ်တော်	၁၉၁
သာသနာပ ဒါနထက် သာသနာတိုင်း ဒါနက အဆရာလွန်ကဲ	၁၉၁
သမီးမရွေးဘဲ ဆွမ်းအလှူပေးခဲ့သော “မဟာတိဿ” ထင်းရောင်းသမားအကြောင်း	၁၉၂
ရပ်ဝေးမှရိက္ခာထုပ်ဖြင့် လာရောက်ပူးမြော်ထိုက်ခြင်း ပညာရှိသူတော်စင်တို့၏တိုးကို နှလုံးမူကာ ကြိုးစားပါ	၁၉၃
ပညာရှိသူတော်စင်တို့၏တိုးကို နှလုံးမူကာ ကြိုးစားပါ	၁၉၄
(၆) ပါဟုနေယျဂုဏ်တော်	၁၉၄
ဦးစားပေး ဧည့်ဝတ်ပြုရမည့် ကမ္ဘာ့ဧည့်သည်တော်ကြီးများ ရဟန်းသံဃာ အိမ်ကြွလာ များစွာလာဘိကောင်းမှန်	၁၉၆
အဆောင်လွန်းလျှင် မကောင်း	၁၉၇
(၇) ဒက္ခိဏေယျဂုဏ်တော်	၁၉၈
မြတ်သောအလှူကို ခံတော်မူထိုက်ခြင်း	၁၉၈
အတ္တကျိုးနှင့် ပရကျိုး အလှူနှစ်မျိုး	၁၉၉
ပေးကားပေး၏ မရဖြစ်ခြင်း	၂၀၁
အလှူရဲသော်လည်း မဲ့သူမရှိနိုင်ကြောင်း	၂၀၂

[ခါး]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
(ဂ) အနုလိကရဏီယဂုဏ်တော်	၂၀၃
ရိုခိုးခံထိုက်သူတို့အား ရိုခိုးခြင်း	၂၀၃
ရိုခိုးခံထိုက်သူ မဟုတ်ဘဲ ရိုခိုးခံခြင်း	၂၀၅
ရိုခိုးခြင်းကြောင့် လက်ငင်းရသော အကျိုးများ	၂၀၆
(ဇ) အနုတ္တရပုညက္ခေတ္တဂုဏ်တော်....	၂၀၈
လယ်ယာမြေကောင်းသဖွယ် ဖြစ်တော်မူခြင်း	၂၀၈
ရွာဦးကျောင်းဘုန်းကြီးရှိ၍ အကျိုးရပုံအကြောင်း	၂၀၉
ညောင်စေ့လောက်လှူ၍ ညောင်ပင်ကြီးလောက်အကျိုးရ	၂၁၀
ကျန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်၍ သေဋ္ဌေးဘဝရောက်လာသော	
သေဋ္ဌေးကြီး ပုဏ္ဏအကြောင်း	၂၁၁
သံဃာဂုဏ်တော်ကိုးပါးနှင့် လေးစုံ=ရှစ်ပါး	
အရိယာသံဃာတော်များ	၂၁၂
မဂ်ပုဂ္ဂိုလ် ၄-မျိုးနှင့် ဖိလ်ပုဂ္ဂိုလ် ၄-မျိုး	၂၁၂
ပရမတ္ထသံဃာနှင့် သမ္ပတိသံဃာ	၂၁၃
ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်စား သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များ	၂၁၄
သာသနာတော် အရှည်ခံ၍ တည်တံ့ရေးအတွက်	
သံဃာတော်အား အလေးထားသင့်ပုံ	၂၁၆
ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်များ ရွတ်ဖတ်ပွားများကျိုး	၂၁၈

အခန်း (၆)

ဆုတောင်းခြင်းနှင့် အမျှဝေခြင်း

ဆုတောင်းခြင်းအကြောင်း	၂၂၁
သေသူကို နတ်ပြည်ရောက်အောင် ဆုတောင်းပေး၍	
ရနိုင်ပါသလော	၂၂၂
တောင်းသောဆုနှင့် တန်အောင် ပြုရမည်	၂၂၃
ဘုရားမကြိုက်သည့် အဓိဋ္ဌာန်ဆုကို တောင်းခဲ့သော	
လူသားစား ပေါရိသား	၂၂၅
ဘတပြန် ကျားတပြန် သတ်ရန် ဆုကိုတောင်းခဲ့ကြသော	
မယားကြီး မယားငယ်	၂၂၆
ဆုတောင်းနှစ်မျိုး	၂၂၈

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
(၁) ဝဋ္ဋနိဿိတဆုတောင်း	၂၂၀
(၂) ဝိဝဋ္ဋနိဿိတဆုတောင်း	၂၂၉
ဝဋ္ဋ, ဝိဝဋ္ဋ နှစ်မျိုးရောဆုတောင်း	၂၃၀
ဝဋ္ဋ, ဝိဝဋ္ဋဆုတောင်း လင်္ကာကြီး	၂၃၀
ဝဋ္ဋ, ဝိဝဋ္ဋ “သော” ငါးချက် ဆုတောင်း	၂၃၁
အမျှဝေခြင်းအကြောင်း	၂၃၃
အမျှရ၍ ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်ကြရသော ပြိတ္တာဖြစ်သောင်းလေးထောင်	၂၃၄
ရေစက်ချခြင်းအကြောင်း	၂၃၆
မြန်မာသက်သက်ရေစက်ချစာတမ်း	၂၃၈

အပိုင်း (၂)

အခန်း (၇)

ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီတော်ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

အသင်္ချေနှစ်ဆယ်	၂၄၁
၁။ ဂဏနအသင်္ချေ	၂၄၂
၂။ အနုမာနအသင်္ချေ	၂၄၂
၃။ ကပ္ပအသင်္ချေ	၂၄၃
(က) အာယုကပ်	၂၄၃
(ခ) အန္တရကပ်	၂၄၃
(ဂ) အသင်္ချေယျကပ် (ကပ္ပအသင်္ချေ)	၂၄၄
(၁) သံဝဋ္ဋကပ် (ကမ္ဘာပျက်ချိန်)	၂၄၅
ဇာတိခေတ်	၂၄၆
ရေပျက်သောကမ္ဘာ	၂၄၆
လေပျက်သောကမ္ဘာ	၂၄၇

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
(၂) သံဝဏ္ဏဋ္ဌာယီကပ်	၂၄၇
(၃) ဝိဝဏ္ဏကပ်	၂၄၇
(၄) ဝိဝဏ္ဏဋ္ဌာယီကပ်	၂၄၈
(ဆ) ဗဟာကပ်ကမ္ဘာ	၂၄၉
(၄) ဗုဒ္ဓအသင်္ချေ	၂၄၉
ကမ္ဘာ ၆-မျိုး	၂၅၀
လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းရေတွက်ပုံ	၂၅၂
နိယတဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း	၂၅၄
ဘုရားလောင်း ၃-မျိုး	၂၅၄
နိယတဗျာဒိတ် ခံယူထိုက်သော အင်္ဂါ ၈-ပါး	၂၅၅
ရှင်းလင်းချက်	၂၅၅
သုမေဓာရှင်ရသေ့နိယတဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း	၂၅၇
ပါရမီ ၁၀-ပါး	၂၅၉
ပါရမီ ၁၀-ပါး အပြား ၃၀	၂၆၀
၁။ ဒါနပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း	၂၆၁
၂။ သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း	၂၆၁
၃။ နေက္ခမ္မပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း	၂၆၁
၄။ ပညာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း	၂၆၂
၅။ ဝီရိယပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း	၂၆၂
၆။ ခန္တီပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း	၂၆၃
၇။ သစ္စာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း	၂၆၄
၈။ အဓိဋ္ဌာနပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း	၂၆၅
၉။ မေတ္တာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း	၂၆၅
၁၀။ ဥပေက္ခာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း	၂၆၆
ဘဝဆက်တိုင်း ပါရမီစုံလင်စွာ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း	၂၆၇
စွန့်ခြင်းကြီး ၅-ပါး	၂၆၇
စရိယ ၃-ပါး	၂၆၈

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

အခန်း (၈)

နှစ်ကျိပ်လေးဆူသော ဘုရားများထံ၌ ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း

၁။ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၀
၂။ ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရား	၂၇၀
၃။ မင်္ဂလာ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၀
၄။ သုမန မြတ်စွာဘုရား	၂၇၀
၅။ ရေဝတ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၁
၆။ သောဘိတ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၁
၇။ အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၁
၈။ ပဒုမ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၁
၉။ နာရဒ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၂
၁၀။ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၂
၁၁။ သုမေဓာ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၂
၁၂။ သုဇာတ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၃
၁၃။ ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၃
၁၄။ အတ္တဒဿီ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၃
၁၅။ ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၃
၁၆။ သိဒ္ဓတ္ထ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၄
၁၇။ တိဿ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၄
၁၈။ ဖုဿ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၄
၁၉။ ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၄
၂၀။ သိဒ္ဓိ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၅
၂၁။ ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၅
၂၂။ ကုကုသန္ဓိ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၅
၂၃။ ကောဏ္ဍကမန မြတ်စွာဘုရား	၂၇၅
၂၄။ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား	၂၇၆

ခမ္ဘိဇ်း (၃)

အခန်း (၉)

ဒါနပြုရန် တိုက်တွန်းခြင်း

ပေးကမ်းခြင်းအောင်စေရာ	၂၇၇
မေတ္တာ၏ ရုပ်သွင်	၂၇၇
ဒါနပြုရန် ခက်ခဲခြင်း	၂၇၈
ဒါနကို လေ့ကျင့်ခြင်း	၂၇၉
မိမိကိုယ်တိုင် လေ့ကျင့်ခြင်း	၂၇၉
အိမ်တွင်းဒါန	၂၈၀
အလှူခံရဲ့ပါစေ	၂၈၁

အခန်း (၁၀)

ဒါနအဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုခြင်း

ဒါန၏ အမည်ခွဲများ	၂၈၃
ကျမ်းဂန်လာ ဒါန၏ ဥပမာများ	၂၈၄
ဒါန၏ လက္ခဏာ၊ ရသ၊ ပစ္စုပဋ္ဌာန်၊ ပဒဋ္ဌာန်	၂၈၅
ဒါနသည် ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းအတွက် အရေးကြီး	၂၈၆
ဒါနအတွက် အခက် ၄-ပါး	၂၈၆
ပေးလှူလိုသည့်စိတ်ကို ဟန့်တားတတ်သည့် တရားများ	၂၈၇
မလှူဒါန်းနိုင်ခြင်း အကြောင်းရင်း	၂၈၇
အငတ်ဘေးကြောက်သူ များများလှူ	၂၈၇
ဒါနမြောက်အောင် အလှူရှင်များ ဆင်ခြင်ဖွယ်	၂၈၈

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

အခန်း (၁၁)

ဒါနအမျိုးမျိုး

နှစ်ပါးတွဲဒါနစုများ

အာမိသဒါန၊ ဓမ္မဒါန	၂၉၂
အဇ္ဈတ္တိကဒါန၊ ဗာဟိရဒါန	၂၉၃
ဝတ္ထုဒါန၊ အဘယဒါန	၂၉၃
ဝဋ္ဋနိဿိတဒါန၊ ဝိဝဋ္ဋနိဿိတဒါန	၂၉၃
သာဝဇ္ဇဒါန၊ အနဝဇ္ဇဒါန	၂၉၃
သာဟတ္ထိကဒါန၊ အာဏတ္ထိကဒါန	၂၉၄
သက္ကစ္စဒါန၊ အသက္ကစ္စဒါန	၂၉၄
ဉာဏသမ္ပယုတ္တဒါန၊ ဉာဏဝိပ္ပယုတ္တဒါန	၂၉၄
သသင်္ခါရိကဒါန၊ အသင်္ခါရိကဒါန	၂၉၅
သောမနဿဒါန၊ ဥပေက္ခာဒါန	၂၉၅
ဓမ္မိယဒါန၊ အဓမ္မိယဒါန	၂၉၅
ဒါသဒါန၊ ဘုဇိဿဒါန	၂၉၅
ထာဝရဒါန၊ အထာဝရဒါန	၂၉၅
သပရိဝါရဒါန၊ အပရိဝါရဒါန	၂၉၅
နိဗ္ဗဒါန၊ အနိဗ္ဗဒါန	၂၉၆
ပရာမဋ္ဌဒါန၊ အပရာမဋ္ဌဒါန	၂၉၆
ဥစ္စိဋ္ဌဒါန၊ အနုစ္စိဋ္ဌဒါန	၂၉၆
သဇီဝဒါန၊ အစွယဒါန	၂၉၆
ပုဂ္ဂလိကဒါန၊ သံသိကဒါန	၂၉၇
ကာလဒါန၊ အကာလဒါန	၂၉၇
ပစ္စက္ခဒါန၊ အပစ္စက္ခဒါန	၂၉၇
သဒိသဒါန၊ အသဒိသဒါန	၂၉၈

သုံးပါးတွဲဒါနစုများ

ဣတပယောဇနဒါန၊ ဣတမောက္ခဒါန၊ နိမိဒါန	၂၉၈
ဟိန်ဒါန၊ မဇ္ဈိမဒါန၊ ပထိတဒါန	၂၉၈
ဒါနဒါသာ၊ ဒါနဗဟာယ၊ ဒါနသာမိ	၂၉၉
ဗုက္ကရဒါန၊ မဟာဒါန၊ ဘာမညဒါန	၃၀၀

[၃]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
ဓမ္မိကဒါန ၃-ပါး	၃၀၁
လေးပါးတို့ ဒါနစုများ	၃၀၁
ငါးပါးတို့ဒါနစုများ	
ကာလဒါနငါးပါး	၃၀၂
အသပ္ပုရိသဒါန ငါးပါး	
(သူတော်ကောင်း မဟုတ်သူတို့၏ လှူခြင်းငါးမျိုး)	၃၀၂
(သူတော်ကောင်းတို့၏ လှူခြင်းငါးမျိုး)	၃၀၃
(တနည်း) သပ္ပုရိသဒါနငါးပါး	၃၀၃
ယင်းဒါနငါးမျိုး၏ အကျိုးတရားများ	၃၀၄
မဟာဒါန ငါးပါး	၃၀၆
ခြောက်ပါးတို့ဒါနစုများ	
အချိန်မရွေး ကုသိုလ်တိုးသော အလှူ ၆-မျိုး	၃၀၇
ခုနစ်ပါးတို့ ဒါနစုများ	၃၀၇
ရှစ်ပါးတို့ဒါနစုများ	
(တနည်း) ဒါန ၈-ပါး	၃၀၉
သပ္ပုရိသဒါန ၈-ပါး	၃၁၀
အသပ္ပုရိသဒါန ၈-ပါး	၃၁၀
ကိုးပါးတို့ဒါနစုများ	
အဓမ္မိကဒါန ၉-ပါးနှင့် စပ်၍ မှတ်သားဖွယ် အချက်များ	၃၁၂
ဆယ်ပါးတို့ဒါနစုများ	
အပါယ်ချမည့် ဒါန ၁၀-မျိုး	၃၁၄
အလှူခံတစ်ကျိပ်လေး	၃၁၅
အခန်း (၁၂)	
ဒါနအကျိုးတရားများ	
သောတာပန်ပမာ လားရာဂတိမြဲစေနိုင်သည့် အလှူဒါနများ	၃၁၈
ဆုတောင်း၍ လှူရန်	၃၁၉
ဒါန၏ မျက်မှောက်အကျိုး ငါးပါး	၃၁၉
သင်္ကန်းလှူရကျိုး	၃၂၀

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ထင်ရှားသော သင်္ကန်းအလှူရှင်များ	၃၂၀
ဆွမ်းလှူရကျိုး	၃၂၂
ထင်ရှားသော ဆွမ်းအလှူရှင်များ	၃၂၂
ကျောင်းလှူရကျိုး	၃၂၃
ထင်ရှားသော ဇရပ် တန်ဆောင်း ကျောင်းအလှူရှင်များ	၃၂၄
ဆေးလှူရကျိုး	၃၂၆
ထင်ရှားသော ဆေးအလှူရှင်များ	၃၂၇
အလှူဒါနအမျိုးမျိုး၏ အကျိုးတရားများ	၃၂၈
ဆွမ်းလှူရကျိုး ၄-ပါး	၃၂၈
ဆွမ်းလှူရကျိုး ၅-ပါး	၃၂၈
အဝတ်ပုဆိုးလှူရကျိုး ၆-ပါး	၃၂၉
ထီးလှူရကျိုး ၈-ပါး	၃၂၉
သပိတ်လှူရကျိုး ၈-ပါး	၃၂၉
ပဲကွပ်လှူရကျိုး ၇-ပါး	၃၃၀
ဓားငယ်လှူရကျိုး ၅-ပါး	၃၃၀
လက်သည်းလှီးဓားလှူရကျိုး ၅-ပါး	၃၃၁
အပ်လှူရကျိုး ၇-ပါး	၃၃၁
နှီး ထန်းရွက်ယပ်တောင် လှူရကျိုး ၃-ပါး	၃၃၁
ဓမ္မကရိုက်ရေစစ်လှူရကျိုး ၄-ပါး	၃၃၂
ဆိကျည်တောက် ဆီဘူးလှူရကျိုး ၅-ပါး	၃၃၂
အပ်ကျည်အပ်ဘူးလှူရကျိုး ၃-ပါး	၃၃၂
ပခုံးလှယ်ကြိုး (အိမ်သင်္ကန်း) လှူရကျိုး ၃-ပါး	၃၃၂
ခါးပန်းကြိုးလှူရကျိုး ၆-ပါး	၃၃၃
သပိတ်ခြေစာလှူရကျိုး ၅-ပါး	၃၃၃
အိုးလှူရကျိုး ၇-ပါး	၃၃၃
ခွက်လှူရကျိုး ၂-ပါး	၃၃၄
ဖိနပ်လှူရကျိုး ၄-ပါး	၃၃၄
ခြေနှင်းလှူရကျိုး ၁-ပါး	၃၃၄
ရေသုတ်ပဝါလှူရကျိုး ၆-ပါး	၃၃၄
အောင်ဇွေးလှူရကျိုး ၆-ပါး	၃၃၅
မျက်စဉ်းလှူရကျိုး ၈-ပါး	၃၃၅
သေဘုလှူရကျိုး ၁-ပါး	၃၃၅

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

သော့အိမ်၊ သော့ခလောက် လှူရကျိုး ၂-ပါး....	၃၃၆
အာယောဂပတ် လှူရကျိုး ၅-ပါး	၃၃၆
ဆေးလိပ်၊ ဆေးတံ လှူရကျိုး ၃-ပါး	၃၃၆
ဆီမီးတိုင် လှူရကျိုး ၃-ပါး	၃၃၆
ဘူးနှင့် ကြွတ် လှူရကျိုး ၁၀-ပါး	၃၃၇
လက်သုတ်ပဝါ လှူရကျိုး ၅-ပါး	၃၃၇
သင်တန်းခေး လှူရကျိုး ၁-ပါး	၃၃၇
မွေးညှပ် လှူရကျိုး ၁-ပါး	၃၃၈
နှာနှပ်တံ လှူရကျိုး ၈-ပါး	၃၃၈
အင်းယျဉ် လှူရကျိုး ၅-ပါး	၃၃၈
ဘုံလှို မွေ့ ရာလှူရကျိုး ၆-ပါး	၃၃၉
ခေါင်းအုံး လှူရကျိုး ၆-ပါး	၃၃၉
ပျဉ်ချပ် အင်းယျဉ် လှူရကျိုး ၂-ပါး	၃၃၉
ခြေဆေးအင်းယျဉ် လှူရကျိုး ၂-ပါး	၃၄၀
ခြေနယ်ဆီ လှူရကျိုး ၅-ပါး	၃၄၀
ထောပတ်ဆီ လှူရကျိုး ၅-ပါး	၃၄၀
သွားတိုက်ဆေး လှူရကျိုး ၅-ပါး	၃၄၀
နို့ဓမ်း လှူရကျိုး ၂-ပါး	၃၄၁
ပျားရည် လှူရကျိုး ၁-ပါး	၃၄၁
အရသာရှိသော အာဟာရ လှူရကျိုး ၁-ပါး	၃၄၁
ထမင်းအဖျော် လှူရကျိုး ၁၀-ပါး	၃၄၁
အမွှေးတိုင် အခိုးအလုံ လှူရကျိုး ၁၀-ပါး	၃၄၁
ဝံးတား လှူရကျိုး ၁၀-ပါး	၃၄၂
ယာဂု လှူရကျိုး ၁၀-ပါး	၃၄၂
ယာဂု လှူရကျိုး ၅-ပါး (တနည်း)	၃၄၃
ဒါနပြုသူ မပြုသူတို့ ကွာခြားပုံ	၃၄၃
ထူးကဲသာလွန်ပုံ	၃၄၄
ရေအကျိုး (၁၀) ပါး	၃၄၄(က)
ရေလှူရကျိုး	၃၄၄(က)
ထင်ရှားသော ရေအလှူရှင်များ	၃၄၄(ခ)

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

အခန်း (၁၃)

ဒါနစေတနာသုံးတန်

ပုဗ္ဗစေတနာ	၃၄၅
မုဗ္ဗစေတနာ	၃၄၅
အပရစေတနာ	၃၄၆
စေတနာသုံးတန် ညီညွတ်ခြင်း၏ လက်ငင်းအကျိုး	၃၄၇
စေတနာသုံးတန် ပျက်ပြယ်လျှင် ဆက်နွယ်လာမည့် အပြစ်များ	၃၄၇
ဒွိဟိတ်၊ တိဟိတ် ကုသိုလ်ခွဲခြားပုံ	၃၄၉
ဒွိဟိတ်ကုသိုလ်စိတ်	၃၅၀
တိဟိတ်ကုသိုလ်စိတ်	၃၅၀
ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဩမက ခွဲခြားပုံ	၃၅၁

အခန်း (၁၄)

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရွေးချယ်နည်း

အလှူခံရွေးချယ်မှုနှင့် စပ်၍ ဝါဒအမျိုးမျိုး	၃၅၂
အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ရွေးချယ်ရန် အရေးကြီးပုံ	၃၅၃
သံဃာသည် ဒုက္ခိလမဟုတ်	၃၅၄
သံဃိကဒါနမြောက်အောင် နှလုံးသွင်းပုံ	၃၅၅
မလွယ်ကူပုံ	၃၅၆
ကျောင်းဒါယကာတစ်ဦး၏ ဝတ္ထု	၃၅၇

အခန်း (၁၅)

ဒါနအရာ စံထားထိုက်သည့် ဝတ္ထုသာဓကများ

လှူဒါန်းပေးကမ်းမှုအရာ စံထားရမည့် အနာထပိတ်သူဌေးကြီး	၃၅၈
ပါရမီဘုန်းကံနှင့် လာသောသူ	၃၅၈
အနာထပိတ် အမည်ရခြင်း	၃၅၈
တေဒဂ်ဘွဲ့ထူးဖြင့် ချီးမြှောက်ခံရခြင်း	၃၅၉
လှူဒါန်းပေးကမ်းမှုအရာ စံထားရမည့် ဝိသာခါကျောင်းအမကြီး	၃၆၀
ပဒုမတ္တရဘုရားရှင်ထံ ဆုထူးပန်	၃၆၀

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း(၈)-၀-မ-ဆ-၀

[၈၀]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ကိကိမင်းကြီး၏ သမီးထွေးဘဝ	၃၆၁
နောက်ဆုံးဘဝ ဝိသာခါဖြစ်လာခြင်း	၃၆၁
ဝိသာခါသာဝတ္ထိမြို့ဝင်ပုံ	၃၆၂
ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်း	၃၆၂
ကျောင်းရေစက်ချပွဲကြီး ၄-လကြာ ကျင်းပခြင်း	၃၆၃
တေဒဂ်ဘွဲ့ထူး ချီးမြှင့်ခံရခြင်း	၃၆၃
အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မရွေးလျှင် ဒါနအထမြောက်နိုင်	၃၆၄
အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ရွေးချယ်ခြင်း	၃၆၆

အပိုင်း (၄)

အခန်း (၁၆)

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

သီလ၏ အဓိပ္ပါယ်	၃၆၉
ကောင်းစွာ ထားရှိခြင်း	၃၆၉
ကောင်းစွာ လုပ်ဆောင်ခြင်း	၃၇၀
သီလ၏ တရားကိုယ်	၃၇၁
စေတနာသီလ	၃၇၁
ဝိရတီသီလ	၃၇၂
အနုဘိဇ္ဈာ၊ အဗျာပါဒ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိသီလ	၃၇၃
သံဝရသီလ	၃၇၃
အဝိတိက္ကမသီလ	၃၇၃
ဝိရတီ ၃-မျိုး	၃၇၄
သမာဒါနဝိရတီ	၃၇၄
သမ္မတ္တဝိရတီ	၃၇၅
သမုဇ္ဈေဒဝိရတီ	၃၇၅
ပဟာနိ ၄-ပါး	၃၇၆
တဒင်္ဂပဟာနိ	၃၇၆
ဝိက္ခမ္ဘနပဟာနိ	၃၇၆
သမုဇ္ဈေဒပဟာနိ	၃၇၆
ပဋိပဿန္တနပဟာနိ	၃၇၆

မာတိကာ

[ဂံ]

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

သီလ၏ အကြောင်း	၃၇၇
သီလရန် ကြိုင်သင်းပျံ	၃၇၇
သိကြားမင်းက ရှိခိုးရသူ	၃၇၈
စာရိတ္တနှင့် ဝါရိတ္တ (ဆောင်ရန်နှင့် ရှောင်ရန်)	၃၇၈
စာရိတ္တသီလ (ဆောင်ရန်)	၃၇၉
ဝါရိတ္တသီလ (ရှောင်ရန်)....	၃၇၉
ငါးပါးသီလ	၃၈၀
သီလခံယူတည်ဆောက်ပုံ	၃၈၀
သိက္ခာပုဒ် တစ်ခုချင်း ဆောက်တည်ပုံ	၃၈၂
ဘပေါင်းတည်း ဆောက်တည်ပုံ	၃၈၂
ငါးပါးသီလဆောက်တည်ပုံ	၃၈၃

ပါဏာတိပါတအဖွင့်

အပြစ်ကြီးမှု အပြစ်ငယ်မှု....	၃၈၄
ကံကြီးငါးပါး (ပဉ္စာနန္ဒရိယကံ)	၃၈၅
မှတ်ချက်	၃၈၅
ပါဏာတိပါတ၏ အထူးမှတ်ဖွယ်	၃၈၆
ပါဏာတိပါတ၏ အပြစ်များ	၃၈၈
မှတ်ရန်လင်္ကာ	၃၈၉
စုန္ဒဝက်ထိုးသမား	၃၉၂
နန္ဒနားသတ်သမား	၃၉၂
ဓမ္မဒိန္နာ	၃၉၂
ပုတိဂတ္တထေရ်	၃၉၃
မဏ္ဍဗျရသေ့	၃၉၃
အာသတ်သော အဇာတသတ်မင်း	၃၉၃
ဒေဝဒတ်	၃၉၃
နာဠိဏေရမင်း	၃၉၃
ရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်	၃၉၄
ကလာဗုမင်း	၃၉၄
ပါဏာတိပါတမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၏အကျိုး	၃၉၄

[ဂါး]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

အဓိန္ဒာဓါနအဖွင့်

ခိုးခြင်း ၂၅-ပါး	၃၉၆
၁။ မတရားအမှုဆင်၍ ရယူခြင်း	၃၉၆
၂။ ကိုယ်တိုင် သယ်ယူနေစဉ် ခိုးခြင်း	၃၉၇
၃။ ငြင်းကွယ်၍ ခိုးခြင်း	၃၉၇
၄။ သယ်ဆောင်သူကို လမ်းကြောင်းပြောင်းစေခြင်း	၃၉၇
၅။ နေရာရွှေ့ပြောင်း၍ ခိုးခြင်း	၃၉၇
၆။ မတရားအမှုဆင်၍ ရယူခြင်း	၃၉၈
၇။ ကိုယ်တိုင် သယ်နေစဉ် ခိုးခြင်း	၃၉၈
၈။ ငြင်းကွယ်၍ ခိုးခြင်း	၃၉၈
၉။ သယ်ဆောင်သူကို လမ်းကြောင်းပြောင်းစေ၍ ခိုးခြင်း	၃၉၈
၁၀။ နေရာရွှေ့ပြောင်း၍ ခိုးခြင်း	၃၉၉
၁၁။ ကိုယ်တိုင် ခိုးခြင်း	၃၉၉
၁၂။ သူတပါးအား ခိုးစေခြင်း	၃၉၉
၁၃။ ကိုယ်လွတ်လက်လွတ် ခိုးခြင်း (ကိုယ်နှင့် ကင်းလွတ်အောင် ပြု၍ခိုးခြင်း)	၃၉၉
၁၄။ ခိုးရန်အချိန်နှင့် နည်းလမ်းမသတ်မှတ်ဘဲ အခိုးခိုင်းခြင်း	၄၀၀
၁၅။ ပိုင်ရှင် လက်လျှော့အောင် ပြု၍ ခိုးခြင်း	၄၀၀
၁၆။ မခိုးမိက ခိုးမှုအထမြောက်ခြင်း	၄၀၁
၁၇။ ချက်ချင်း ခိုးမှုမြောက်ခြင်း	၄၀၁
၁၈။ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်း၍ ခိုးခြင်း (ကြံရာပါ)	၄၀၂
၁၉။ သတ်မှတ်၍ အခိုးခိုင်းခြင်း	၄၀၂
၂၀။ အချက်ပြု၍ အခိုးခိုင်းခြင်း	၄၀၂
၂၁။ မသိအောင် ခိုးခြင်း	၄၀၂
မြို့သားလူလည်နှင့် တောသားမုဆိုး ပုံဝတ္ထု	၄၀၄
၂၂။ အနိုင်အထက် လုယက်ယူခြင်း	၄၀၄
၂၃။ ရည်ရွယ်သတ်မှတ်၍ ခိုးခြင်း (သံသယစိတ်ဖြင့် ခိုးခြင်း)	၄၀၄
၂၄။ ဖုံးဖိဝှက်ထား၍ ခိုးခြင်း	၄၀၅
၂၅။ စာအမှတ်ထံဆိပ်ပြောင်းလဲ၍ ခိုးခြင်း	၄၀၅

မာတိကာ

[ဆ]

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

အပြစ်ကြီးမှု အပြစ်ငယ်မှု	၄၀၆
အဓိန္ဒာဒါနုဇာတိအပြစ်များ	၄၀၇
မှတ်ရန်လင်္ကာ	၄၀၇
သတ္တိသုဒ္ဓနဒရဲ	၄၀၉
ဈေးသည်မ ၄-ယောက်	၄၀၉
နတ်သမီးတစ်ဦး	၄၀၉
ခုပ္ပိပါသပြိတ္တာ	၄၀၉

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရအဖွင့်

ယောကျ်ားများ ရှောင်ကြဉ်ရန်	၄၁၂
ကာမကျူးလွန်ခြင်း အင်္ဂါ ၄-ပါး	၄၁၃
ကာမကျူးလွန်ခြင်း၏ အပြစ်များ	၄၁၃
မှတ်ရန်လင်္ကာ	၄၁၄
ဒု-သ-န-သော	၄၁၄
ကာမဂုဏ်မှားယွင်းမှုအပြစ်များ	၄၁၅
ဣသိဒါသိထေရီ	၄၁၆
အရှင်အာနန္ဒာအလောင်း	၄၁၇
ကာမဂုဏ်ဖောက်ပြားမှုမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များ	၄၁၇
အိမ်ထောင်စုံ ၄-မျိုး	၄၁၇

မုသာဝါဒအဖွင့်

လူယုတ်မာတို့၏စကား ၈-ခွန်း	၄၁၉
ဘုရားအလောင်းတော်များ မုသားမဆို	၄၁၉
မုသားအင်္ဂါ ၄-ပါး	၄၂၀
မုသာဝါဒ၏ အပြစ်များ	၄၂၀
မှတ်ရန်လင်္ကာ	၄၂၁
ရှင်ဒေဝဒတ်	၄၂၃
မုသားအစ စေတီယမင်းက	၄၂၄
စိဉ္စမာဏ	၄၂၅
တရားသူကြီး	၄၂၆

[စာ]

ဗုဒ္ဓသာသနာ့လက်စွဲကျမ်း

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

သုရာမေရယ အဖွင့်

သုရာငါးမျိုး	၄၂၇
မေရယ ငါးမျိုး	၄၂၈
သေရည်သေရက်သောက်မှုအမျိုးမျိုး	၄၂၈
ကံမြောက်မှုနှင့် မမြောက်မှု အယူအဆများ	၄၂၉
အကုသိုလ်ကံ မြောက်သည်ဟု ယူဆပုံ	၄၃၀
အကုသိုလ်ကံ မမြောက်ဟု ယူဆပုံ	၄၃၀
အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ အယူအဆ	၄၃၁
ဗိပဲယင်းဆရာတော်၏ အယူအဆ	၄၃၁
အရက်သေစာသောက်ခြင်း အပြစ် ၆-ပါး	၄၃၃
စီးပွားဖျက်ခြင်း	၄၃၃
ခိုက်ရန်များခြင်း	၄၃၃
ရောဂါဖြစ်ခြင်းအကြောင်း	၄၃၄
ကျော်စောသတင်း ကင်းမဲ့ခြင်း	၄၃၄
အရှက်အကြောက်ကင်းခြင်း	၄၃၄
အသိပညာနည်းအောင် ပြုခြင်း	၄၃၄
သုရာမေရယ၏ အပြစ်များ	၄၃၄
မှတ်ရန်လင်္ကာ	၄၃၅
အရက်သောက်ခြင်း၏ အပြစ်	၄၃၇
ငါးပါးသီလ စောင့်ထိန်းမှု အတုယူရန်	၄၃၈
ငါးပါးသီလ၏ အကျိုးကျေးဇူးများ	၄၄၅
ပဉ္စသီလသမာဒါနိယထေရ်	၄၄၅
ဆတ္တမာဏာလုလင်	၄၄၆
ပဉ္စသီလကို လွန်ကျူးရာ၌ အပြစ်ကို ပြခြင်း	၄၄၇
ဗြဟ္မစရိယငါးပါး သီလ (အပျိုစင် လူပျိုစင်တို့၏ ကျင့်စဉ်)	၄၄၈
အဗြဟ္မစရိယ အဓိပ္ပာယ်	၄၄၈
ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသားနှင့် မင်းသမီး	၄၄၉
ပိပ္ပလိလုလင်နှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီ	၄၄၉
ကိတ်မင်းကြီး၏ သမီးတော် ၇-ယောက်	၄၄၉
ပုရာဏ ဥပါသကာ	၄၅၀
ဂဝေသီ ဥပါသကာ	၄၅၀

မာတိကာ

[၁၅]

စာကြောင်းစာစု

စာမျက်နှာ

ဥက္ကဋ္ဌကြွယ်	၄၅၀
နက္ခလမာတာနှင့် နက္ခလပိတာ	၄၅၀
မြဟ္မစရိယငါးပါးသီလ ခံယူဆောက်တည်ပုံ				
သီလတောင်း	၄၅၀
ကောဘတ္တိကဆက္ကသီလ (ဥစာမစား ၆-ပါးသီလ)	၄၅၁

အခန်း (၁၇)

ရှစ်ပါးသီလ

သီလခံယူပုံ	၄၅၄
ရှစ်ပါးသီလ ဆောက်တည်ပုံ	၄၅၄
ရှစ်ပါးသီလအနက်	၄၅၅
မြန်မာပြန်	၄၅၅

ဝိကာလဘောနေအဖွင့်

နေလဲ့ညစာ စားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း	၄၅၆
လယ်လုပ်သား ဥပုသ်သညဝတ္ထု	၄၅၇
ညစာ မစားခြင်းအကျိုး	၄၅၇

နစ္စဂိတ သိက္ခာပုဒ်အဖွင့်

နစ္စ=ကခြင်း	၄၅၉
ဂိတ=သိဆိုခြင်း	၄၅၉
ဝါဒိတ=တီးမှုတ်ခြင်း	၄၅၉
ဝိညူကဒဿန=ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ကြည့်ရှုခြင်း	၄၆၀
မာလာဓာရဏ=ပန်းပန်ခြင်း	၄၆၀
ဂန္ဓဓာရဏ=အမွှေးရနံ့ဆောင်ခြင်း	၄၆၀
ဂန္ဓဝိလေပနမဏ္ဍန=နံ့သာ, နံ့သာပျောင်းသုံးစွဲခြင်း	၄၆၀
မဏ္ဍန=အလှပြင်ခြင်း	၄၆၁
ဂန္ဓဝိလေပနဝိဘူသန	၄၆၁
ဝိဘူသန=တန်ဆာဆင်ခြင်း	၄၆၁
ဌာန=အကြောင်းတရား	၄၆၁
ဥစ္စာသယန မဟာသယနအဖွင့်	၄၆၁

[၁]

ဗုဒ္ဓသာသနာ့လက်စွဲကျမ်း

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ဥပုသ်စောင့်ပုံ အစီအစဉ်

ဥပုသ်စောင့်ပုံ	၄၆၂
ဥပုသ်စောင့်ပုံအစီအစဉ်	၄၆၂
ဥပုသ်စောင့်ခြင်းအကျိုး	၄၆၃
ဥပုသ်အမျိုးမျိုး	၄၆၄
ဂေါပါလနွားကျောင်းသား ဥပုသ်	၄၆၄
နိဂဏ္ဌတက္ကတုန်းဥပုသ်	၄၆၅
အရိယာဥပုသ်	၄၆၅
ဗြဟ္မဥပုသ်	၄၆၅
ဓမ္မဥပုသ်	၄၆၅
သံဃာ့ဥပုသ်	၄၆၅
သီလဥပုသ်	၄၆၅
သီလကျိုးခြင်း	၄၆၆
မပေါက်	၄၆၆
မပြောက်	၄၆၆
မကျား	၄၆၆
နတ်ဥပုသ်	၄၆၆
နတ်တို့ကို သက်သေအရာထားပုံ	၄၆၆
အဋ္ဌဂီကဥပုသ်	၄၆၇
ပကတိဥပုသ်	၄၆၇
ပကတိဥပုသ်နေ့ ၄-ရက်	၄၆၇
ပကတိဥပုသ်နေ့ ၆-ရက်	၄၆၇
ပကတိဥပုသ်နေ့ ၈-ရက်	၄၆၈
ပဋိဇာကရ (အကြိုအပိုဥပုသ်)	၄၆၈
ဥပုသ်ရက် (၂၀)	၄၆၈
ပါဠိဟာရိယဥပုသ် (နိဗ္ဗဇ္ဇဥပုသ်)	၄၆၉
	၄၆၉

မာတိကာ

[ခ်]

အကြောင်းတရား

စာမျက်နှာ

ဥက္ကဋ္ဌကြွယ်	၄၅၀
နက္ခလမာတာနှင့် နက္ခလပိတာ	၄၅၀

ဗြဟ္မစရိယငါးပါးသီလ ခံယူဆောက်တည်ပုံ

သီလတောင်း	၄၅၀
ကေဘတ္တိကဆက္ကသီလ (ဥစာမစား ၆-ပါးသီလ)	၄၅၁

အခန်း (၁၇)

ရှစ်ပါးသီလ

သီလခံယူပုံ	၄၅၄
ရှစ်ပါးသီလ ဆောက်တည်ပုံ	၄၅၄
ရှစ်ပါးသီလအနက်	၄၅၅
မြန်မာပြန်	၄၅၅

ဝိကာလဘောဇနအဖွင့်

နေလဲ့ညစာ စားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း	၄၅၆
လယ်လုပ်သား ဥပုသ်သည်ဝတ္ထု	၄၅၇
ညစာ မစားခြင်းအကျိုး	၄၅၇

နစ္စဂိတ သိက္ခာပုဒ်အဖွင့်

နစ္စ=ကခြင်း	၄၅၉
ဂိတ=သိဆိုခြင်း	၄၅၉
ဝါဒိတ=တီးမှုတ်ခြင်း	၄၅၉
ဝိသုကဒဿန=ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ကြည့်ရှုခြင်း	၄၆၀
မာလာဓာရဏ=ပန်းပန်းခြင်း	၄၆၀
ဂန္ဓဓာရဏ=အမွှေးရနံ့ဆောင်ခြင်း	၄၆၀
ဂန္ဓဝိလေပနမဏ္ဍန=နံ့သာ, နံ့သာပျောင်းသုံးစွဲခြင်း	၄၆၀
မဏ္ဍန=အလှပြင်ခြင်း	၄၆၁
ဂန္ဓဝိလေပနပိဘူသန	၄၆၁
ဝိဘူသန=တန်ဆာဆင်ခြင်း	၄၆၁
ဌာန=အကြောင်းတရား	၄၆၁
ဥစ္စာသယန မဟာသယနအဖွင့်	၄၆၁

[ထိ]

ဗုဒ္ဓသာသနာ့လက်စွဲကျမ်း

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ဥပုသ်စောင့်ပုံ အစီအစဉ်

ဥပုသ်စောင့်ပုံ	၄၆၂
ဥပုသ်စောင့်ပုံအစီအစဉ်	၄၆၂
ဥပုသ်စောင့်ခြင်းအကျိုး	၄၆၃
ဥပုသ်အမျိုးမျိုး	၄၆၄
ဂေါပါလနွားကျောင်းသား ဥပုသ်	၄၆၄
နိဂဏ္ဌတက္ကတုန်းဥပုသ်	၄၆၅
အရိယာဥပုသ်	၄၆၅
ဗြဟ္မဥပုသ်	၄၆၅
ဓမ္မဥပုသ်	၄၆၅
သံဃာ့ဥပုသ်	၄၆၅
သီလဥပုသ်	၄၆၆
သီလကျိုးခြင်း	၄၆၆
မပေါက်	၄၆၆
မပြောက်	၄၆၆
မကျား	၄၆၆
နတ်ဥပုသ်	၄၆၆
နတ်တို့ကို သက်သေအရာထားပုံ	၄၆၇
အဋ္ဌဂီကဥပုသ်	၄၆၇
ပကတိဥပုသ်	၄၆၇
ပကတိဥပုသ်နေ့ ၄-ရက်	၄၆၇
ပကတိဥပုသ်နေ့ ၆-ရက်	၄၆၈
ပကတိဥပုသ်နေ့ ၈-ရက်	၄၆၈
ပဋိဇာဂရ (အကြိုအပိုဥပုသ်)	၄၆၈
ဥပုသ်ရက် (၂၀)	၄၆၉
ပါဠိဟာရိယဥပုသ် (နိဗ္ဗာဏဥပုသ်)	၄၆၉

မာတိကာ

[ဃု]

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

အခန်း (၁၀)

ကိုးပါးသီလနှင့် ဆယ်ပါးသီလ

ကိုးပါးသီလ

သီလတောင်းပုံ	၄၇၁
ကိုးပါးသီလဆောက်တည်ပုံ	၄၇၁
အနက်	၄၇၂
မြန်မာပြန်	၄၇၂
နဝဂံသီလအဓိပ္ပါယ်	၄၇၂
မေတ္တာကို သီလအဖြစ် ဆောက်တည်နေခြင်း	၄၇၃
မေတ္တာအကျိုး ၁၁-မျိုး	၄၇၄

ဆယ်ပါးသီလ

သီလတောင်းပုံ	၄၇၅
ဆယ်ပါးသီလ	၄၇၅
အနက်	၄၇၆
မြန်မာပြန်	၄၇၆

ဆယ်ပါးသီလအဖွင့်

နိစ္စဂီတနှင့် မာလဂန္ဓခွဲခြင်းအကြောင်း	၄၇၇
မာလာဂန္ဓသိက္ခာပုဒ်အရ	၄၇၇
သိက္ခာပုဒ်နှစ်ခု ခွဲခြင်း တွဲခြင်း	၄၇၇
ဇာတဂ္ဂပသိက္ခာပုဒ်အဖွင့်	၄၇၈
ရွှောင်ကြည့်ဖွယ် ၅-မျိုး	၄၇၈
ဆယ်ပါးသီလ စောင့်ကောင်းသလော	၄၇၉

အခန်း (၁၉)

အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ

အာဇီဝဋ္ဌမကသီလတောင်းပုံ	၄၈၁
အနက်	၄၈၁
သီလခံယူပုံ	၄၈၂
အနက်	၄၈၂

[ဃ]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

မြန်မာပြန်

ပိသုဏဝါစာအဖွင့်

....

....

၄၇၃

....

....

၄၇၄

ပရုသဝါစာအဖွင့်

ပရုသဝါစာကံ၏ အပြစ်များ

....

....

၄၇၆

နန္ဒိဝိသလန္ဓာ

....

....

....

၄၇၇

သမ္ပပုလာပဝါစာအဖွင့်

....

....

....

၄၇၈

မိစ္ဆာဇီဝအဖွင့်

မိစ္ဆာအာဇီဝ ၅-မျိုး

....

....

၄၉၀

သမ္မာအာဇီဝ ၂-မျိုး

....

....

၄၉၁

သမ္မာအာဇီဝ

....

....

....

၄၉၁

ကုက္ကုဋ္ဌမုဆိုး

....

....

....

၄၉၂

ရဟန်းတော်များ၏ သမ္မာအာဇီဝ

....

....

၄၉၃

အာဒိဗြဟ္မစရိယ=အကျင့်မြတ်၏ အစ

....

....

၄၉၄

စောင့်ထိန်းရန် သင့်,မသင့်

....

....

၄၉၄

အခန်း (၂၀)

သီလအမျိုးမျိုး

နှစ်ပါးစုသီလ

စာရိတ္တသီလနှင့် ဝါရိတ္တသီလ

....

....

၄၉၆

အာဘိသမာစာရိကသီလနှင့် အာဒိဗြဟ္မစရိယသီလ

....

....

၄၉၇

ဝိရုတိသီလနှင့် အဝိရုတိသီလ

....

....

၄၉၇

နိဿိတသီလနှင့် အနိဿိကသီလ

....

....

၄၉၇

ကာလပရိယန္တသီလနှင့် အာပါဏကောဋိကသီလ

....

....

၄၉၈

သပရိယန္တသီလနှင့် အပရိယန္တသီလ

....

....

၄၉၈

လောကိယသီလနှင့် လောကုတ္တရသီလ

....

....

၄၉၉

ဂဟဋ္ဌသီလနှင့် ပဗ္ဗဇိတသီလ

....

....

၄၉၉

မာတိကာ

[ဝေ]

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

သုံးပါးစုံသီလ

ဟိနသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလ၊ ပဏီတသီလ	၅၀၀
အတ္တာဓိပတေယျသီလ၊ လောကာဓိပတေယျသီလ၊ ဓမ္မာဓိပတေယျသီလ	၅၀၁
ပရာမဋ္ဌသီလ၊ အပရာမဋ္ဌသီလ၊ ပဋိပဿဒ္ဓိသီလ	၅၀၁
ဝိသုဒ္ဓိသီလ၊ အဝိသုဒ္ဓိသီလ၊ ဝေမတိကသီလ	၅၀၁
သေက္ခသီလ၊ အသေက္ခသီလ၊ နေဝသေက္ခနာသေက္ခသီလ	၅၀၂

လေးပါးစုံသီလ

စွမ်းရည်အားဖြင့် (၄)မျိုး	၅၀၂
ပုဂ္ဂိုလ်အားဖြင့် (၄)မျိုး	၅၀၂
သဘာဝအားဖြင့် (၄)မျိုး	၅၀၂
ဝိနည်းကြောင်းအရ (၄)မျိုး	၅၀၃
ဟာနု၊ ဌိတိ၊ ဝိသေသ၊ နိဗ္ဗေဇာဂါယသီလ	၅၀၃
ဘိက္ခုသီလ၊ ဘိက္ခုနီသီလ၊ အနုပသမ္ပန္နသီလ၊ ဂဟဋ္ဌသီလ	၅၀၄
ပကတိသီလ၊ အာစာရသီလ၊ ဓမ္မတာသီလ၊ ပုဗ္ဗဟေတုကသီလ	၅၀၄
ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ	၅၀၅
ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ	၅၀၅
မဟာတိဿထေရ်	၅၀၅
အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ	၅၀၆
ပစ္စယသန္တိဿိတသီလ	၅၀၇
သီလစင်ကြယ်နည်း (၄)မျိုး	၅၀၈
အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်၍ သီလကို ဖြည့်ကျင့်ကြသော မထေရ်များ	၅၀၉
စိတ္တဂုတ္တမထေရ်	၅၀၉
မဟာမိတ္တထေရ်	၅၁၀
အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်	၅၁၀
အဗ္ဗခါဒကမဟာတိဿမထေရ်	၅၁၁
မဟာသံဃရက္ခိတမထေရ်	၅၁၁
သီလညစ်ညူးခြင်း	၅၁၂
သီလစင်ကြယ်ခြင်း	၅၁၃

[၈]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

အပိုင်း (၅)

အခန်း (၂၁)

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

အန္တရာယ်ကင်းဂါထာများ	၅၁၅
၁။ “နမော တဿ”အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ	၅၁၆
၉၂-ကမ္ဘာမှ ဘုရားရှိခိုး	၅၁၇
သိကြားမင်း၏ ဘုရားရှိခိုး	၅၁၇
ကောသလမင်းကြီး၏ ဘုရားရှိခိုး	၅၁၇
ဆာရာမဒဏ္ဍပုဏ္ဏား၏ ဘုရားရှိခိုး	၅၁၈
ဓနုဉ္ဇာနိ ပုဏ္ဏားမကြီး ရှိခိုးခြင်း	၅၁၈
ကောရဏပါလိပုဏ္ဏားကြီး ရှိခိုးခြင်း	၅၁၉
ဇာတုသောဏိပုဏ္ဏားကြီး ရှိခိုးခြင်း	၅၂၀
ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားကြီး ရှိခိုးခြင်း	၅၂၀
၂။ အဝေ မပါ ကိုးဂါထာ	၅၂၀
အရိယာသာဝိတ္တိဂါထာတော်	၅၂၁
၃။ အဝိန္တိယဂါထာ (အဝိန္တေယျအကျိုးပြု)	၅၂၁
၄။ ဥဒါန်းဂါထာတော်နှစ်ပုဒ် (စိတ်တော်ဖြင့်ကျူး)	၅၂၂
၅။ ဥဒါန်းဂါထာတော်သုံးပုဒ် (နှုတ်တော်ဖြင့်ကျူး)	၅၂၃
၆။ သဗ္ဗဇယမင်္ဂလာဂါထာ (တစ်ထောင်တန် “ဒိဝါ တပတိ” ဂါထာ)	၅၂၅
၇။ အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်မြောက်စေသည့်ဂါထာ	၅၂၆
၈။ ဖုဟုအသုရိန်နတ်ကြီး ကြောက်လန့်ထွက်ပြေးသောဂါထာ	၅၂၇
၉။ လက်နက်ကိုဖြာ အောင်ဂါထာ	၅၂၇
၁၀။ အတုင်းအောင်ခြင်းရှုစံပါး ဂါထာပါဠိအနက်	၅၂၉
၁၁။ အပြင်အောင်ခြင်းရှုစံပါး	၅၃၃
မာရ်နတ်သားကို အောင်ခြင်း	၅၃၃
အာဠဝက ဘီလူးကို အောင်ခြင်း	၅၃၄
နာဠာဂိရိဆင်ကို အောင်ခြင်း	၅၃၅
အင်္ဂုလိမာလကို အောင်ခြင်း	၅၃၆
ဝိဠမာဏဝိကာကို အောင်ခြင်း	၅၃၆
သစ္စကပရိပိုင်ကို အောင်ခြင်း	၅၃၇

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

နန္ဒောပနန္ဒနဂါးမင်းကို အောင်ခြင်း	၅၃၈
ဗကဗြဟ္မာကို အောင်ခြင်း	၅၃၉
၁၂။ အပြင်အောင်ခြင်းရှစ်ပါး အချုပ် ၂-ဂါထာ	၅၃၉
၁၃။ အောင်ဂါထာတော်	၅၄၁
၁၄။ သစ္စာပန္နက်အောင်ရှစ်ချက်ဂါထာ	၅၄၁
၁၅။ မာရ်နတ်ကို အောင်မြင်ပြီးနောက် ဗြဟ္မာ, နတ်, နဂါး, ဂဠုန်တို့၏ ကြေးကြော်သည့် ဂါထာများ	၅၄၂
၁၆။ သမ္မုဒ္ဓေကပ်ကျော် မန္တန်တော်ကြီး	၅၄၄
သမ္မုဒ္ဓေဂါထာသုံးပုဒ်၏ အကျိုးကျေးဇူးများ	၅၄၄
လင်္ကာ၏ အဓိပ္ပာယ်	၅၄၅
၁၇။ ဖုဠုထာဂါထာ မန္တန်တော်	၅၄၆
၁၈။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အနုလုံပါဠိတော် ...	၅၄၇
၁၉။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပဋိလုံပါဠိတော်	၅၄၇
၂၀။ ပထဝီဇယမန္တန် ၁၄-ဂါထာပါဠိ	၅၄၈
၂၁။ လာဘသိဒ္ဓိ ရှင်သီဝလိဂါထာ	၅၅၃
၂၂။ ပဋ္ဌာန်းပစ္စယုဒ္ဓေသပါဠိတော် (ပဋ္ဌာန်း ၂၄-ပစ္စည်း)	၅၅၆
၂၃။ စက်ဝန်းပရိတ်ခေါ် အရပ်ဆယ်မျက်နှာ ငြိတ်ရှစ်လုံး စည်းချက်ဂါထာများ	၅၅၇
၂၄။ အတွင်းစည်းချ သီရသ္မိံ ဂါထာတော်ကြီး	၅၆၁
၂၅။ မြစ်ကူးချောင်းခြား ခရီးသွားအန္တရာယ်ကင်းဂါထာ ၃-ပုဒ်	၅၆၂
၂၆။ ခလုပမဏိ ဆူးမငြိနိုင်သောဂါထာ	၅၆၄
၂၇။ သက်တော်မြဲဂါထာ	၅၆၅
၂၈။ အန္တရာယ်မပြုနိုင်သော ဂုဏ်တော် ၄-ပါး	၅၆၇
၂၉။ အာဝေဏိကဂုဏ်တော် ၁၈-ပါး	၅၆၈
၃၀။ နာညတြဂါထာ	၅၇၁
၃၁။ ကျည်မထွက် လက်နက်တုံးဂါထာ	၅၇၂
၃၂။ လက်နက် ရန်သူကွင်းဂါထာ	၅၇၃
၃၃။ ကပ်ဆိုးရောဂါဆိုး အမျိုးမျိုးတို့မှ ကင်းလွတ်စေနိုင်သောဂါထာ	၅၇၄
၃၄။ ရန်သူမမြင်နိုင်သောဂါထာ (ကိုယ်ပျောက်ဂါထာ)....	၅၇၆
၃၅။ အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ	၅၇၇
၃၆။ အသက်အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ	၅၇၈
၃၇။ ဘီလူးပြေးသောဂါထာ	၅၇၉

[ဆော်]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အကြောင်းအရာ			စာမျက်နှာ
၃၈။ သံဂ-ချက်ဂါထာ	၅၇၉
၃၉။ စမကြီးလေးလုံးဂါထာ	၅၈၀
၄၀။ “ဇ” ကိုးချက်ဂါထာ	၅၈၁
၄၁။ မနောမယိဒ္ဓိဂါထာ	၅၈၂
၄၂။ သဗ္ဗသိဒ္ဓိဂါထာ	၅၈၄
၄၃။ ဣစ္ဆန္တောဂါထာ	၅၈၅
၄၄။ ဣစ္ဆိတဂါထာတော်	၅၈၆
၄၅။ ထွတ်ခေါင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရန်အောင်မြင် ဂါထာတော်	၅၈၇
၄၆။ ဇလွန်ပြည်တော်ပြန် မြတ်စွာဘုရားကြီး၏ စမ္မခဏ်ဂါထာတော်	၅၈၇
၄၇။ ဆဒိသာပါလသုတ်	၅၈၉
၄၈။ စက္ကပရိတ္တ (စက်ပရိတ်)	၅၉၆
၄၉။ မဟာဝေဒဗ္ဗမန္တန်တော်	၆၀၂
၅၀။ စူဠဝေဒဗ္ဗ သစ္စမန္တန်တော်	၆၀၄

အပိုင်း (၆)

ဘဝသံသရာနှင့် ကံကြမ္မာ

အခန်း (၂၂)

ဘဝဆံဆရာ

ဘဝ	—	၆၀၉
အာရုံသုံးမျိုး	၆၀၉
အာရုံက လွှမ်းမိုးခြင်း	၆၁၀
ဘုံဘဝများ	၆၁၂
အပါယ်လေးဘုံ	၆၁၂
ပြိတ္တာဘုံ	၆၁၂
အသုရကာယ်ဘုံ	—	၆၁၃
ဇရဲဘုံ	၆၁၃
ဇရဲကြီးရှစ်ထပ်	၆၁၄
သိဉ္ဇိုဝ်းဇရဲ	၆၁၄

မာတိကာ

[ဗ်]

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ကာလသုတ်ငရဲ	၆၁၅
သင်္ဘောတငရဲ	၆၁၆
ရောဂျဝငရဲ	၆၁၇
မဟာရောဂျဝငရဲ	၆၁၈
တာပနငရဲ	၆၁၉
မဟာတာပနငရဲ	၆၂၀
အဝီစိငရဲ	၆၂၀
ငရဲငယ်များ	၆၂၁
ဘင်ပိုင်ငရဲ	၆၂၁
ပြာပူငရဲ	၆၂၂
လက်ပံတောငရဲ	၆၂၂
သန်လျက်တောငရဲ	၆၂၂
အခြားငရဲငယ်များ	၆၂၃
ငရဲသက်တမ်း	၆၂၄
ကာမသုဂတိ ၇-ဘုံ	၆၂၅
လူ့ဘုံ	၆၂၅
စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံ	၆၂၅
စတုမဟာရာဇ် နတ်မျိုးများ	၆၂၆
တာဝတိံသာ နတ်ဘုံ	၆၂၇
ယာမာနတ်ဘုံ	၆၂၇
တုသိတာနတ်ဘုံ	၆၂၇
နိမ္မာနရတီနတ်ဘုံ	၆၂၈
ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီနတ်ဘုံ	၆၂၈
နတ်စည်းစိမ်	၆၂၈
နတ်တို့၏ သက်တမ်း	၆၂၉
နတ်သက်တမ်း ဇယားအကျဉ်းချုပ်	၆၃၀
ဗြဟ္မာ (၂၀)	၆၃၁
ရူပဗြဟ္မာဘုံ ၁၆-ဘုံ	၆၃၁
ပထမဈာန် ၃-ဘုံ	၆၃၁
(က) ဗြဟ္မပါရိသဇ္ဇာဘုံ	၆၃၁
(ခ) ဗြဟ္မပုရောဟိတာဘုံ	၆၃၁
(ဂ) မဟာဗြဟ္မာဘုံ	၆၃၂

[သား]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

စုတိယဈာန် ၃-ဘုံ

....

၆၃၂

(က) ပရိတ္တာဘာဘုံ

....

၆၃၂

(ခ) အပ္ပမာဏာဘာဘုံ

....

၆၃၂

(ဂ) အာဘဏ္ဍာဘုံ

....

၆၃၃

တတိယဈာန် ၃-ဘုံ

....

၆၃၃

(က) ပရိတ္တသုဘာဘုံ

....

၆၃၃

(ခ) အပ္ပမာဏသုဘာဘုံ

....

၆၃၃

(ဂ) သုဘကိဏှာဘုံ

....

၆၃၃

စတုတ္ထဈာန် ၇-ဘုံ

....

၆၃၄

(က) ဝေဟပ္ပိလ်ဘုံ

....

၆၃၄

(ခ) အသညသတ်ဘုံ

....

၆၃၄

(ဂ) သုဒ္ဓါဝါသ ၅-ဘုံ

....

၆၃၅

(က) အဝိဟာဘုံ

....

၆၃၆

(ခ) အတပ္ပါဘုံ

....

၆၃၆

(ဂ) သုဒဿာဘုံ

....

၆၃၆

(ဃ) သုဒဿီဘုံ

....

၆၃၆

(င) အကနိဋ္ဌဘုံ

....

၆၃၆

ပဉ္စဝေါကာရဘုံ

....

၆၃၆

သဟမ္ပတိဗြဟ္မာ

....

၆၃၇

ဗကဗြဟ္မာ

....

၆၃၇

ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်

....

၆၃၉

အရူပဗြဟ္မာ ၄-ဘုံ

....

၆၃၉

ဗြဟ္မာတို့၏ သက်တမ်း

....

၆၄၁

၃၁-ဘုံ အကျဉ်း

....

၆၄၂

၃၁-ဘုံ အထက်မှအောက် တည်နေပုံ

....

၆၄၂

ပုဂ္ဂိုလ် ၁၂-မျိုး

....

၆၄၃

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ပုထုဇဉ် ၄-ယောက်	၆၄၃
အရိယာ ၈-ယောက်	၆၄၄
ပုဂ္ဂိုလ် ၂၁၄-ယောက်	၆၄၄
ဗြဟ္မာ့ပြည် တစ်ဝင်းဝင်း ဝက်စားကျင်း တရွတ်ရွတ်	၆၄၆
အဝကူးပုံ	၆၄၆
လောက်လမ်းသဖွယ် ဝိညာဉ်တူယ်	၆၄၇
ဘဝသံသရာ	၆၄၉

အခန်း (၂၃)

ကံကြမ္မာ

သမ္မာဒိဋ္ဌိနှင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ	၆၅၀
ကမ္မသကထာသမ္မာဒိဋ္ဌိ	၆၅၂
နောက်ဘဝကြိုက်သူနှင့် ကြောက်သူ	၆၅၂
နောက်ဘဝရှိသူနှင့် စရှိသူ နှိုင်းယှဉ်ချက်	၆၅၃
နောင်အဝမရှိခဲ့သော်	၆၅၄
နောက်အဝရှိခဲ့သော်	၆၅၅
ကြောင်းကျိုးဆက်နည်းဖြင့် သက်သေပြပုံ	၆၅၆
သေသူက ပူးကပ်ပြောခြင်း	၆၅၈
လူဝင်စားကို အထောက်အထားပြု	၆၅၉
ကံတူ အကျိုးပေး	၆၆၀
ကံ၏ အကျိုးများ	၆၆၁
ကံကြောင့် ဖြစ်သော ကမ္မဇရုပ်များ	၆၆၁
ကံကြောင့် ဖြစ်သော ဥတုဇရုပ်များ	၆၆၂
တစ်ဘဝ၏ အပိုင်းသုံးပိုင်း	၆၆၃
ပဋိသန္ဓေအခါ	၆၆၃
စုတိအခါ	၆၆၄
ပဝတ္တိအခါ	၆၆၅
စွမ်းအင်အရ ကံ ၄-မျိုး	၆၆၅
ဇနကကံ	၆၆၅
ဥပတ္တမ္ဘကကံ	၆၆၅
ဥပပိဋ္ဌကကံ	၆၆၆
ဥပဃာတကကံ	၆၆၇

[၄၂]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

အခွင့်အခါအရ ကံ ၄-မျိုး	၆၆၇
ဂရုကံ	၆၆၈
အာသန္နကံ	၆၆၉
အာစိဏ္ဍကံ	၆၆၉
ကဋ္ဌတ္တာကံ	၆၇၀
အကျိုးပေးရာကာလ အနီးအဝေးအရ ကံ ၄-မျိုး	၆၇၀
ဗိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနိယကံ	၆၇၁
ဥပပဇ္ဇဝေဒနိယကံ	၆၇၁
အပရာပရိယဝေဒနိယကံ	၆၇၁
အဟောသိက္ခာ	၆၇၁

အခန်း (၂၄)

သေပြီးနောက် သုဂတိဘဝရောက်လိုသော်

သေရမည့်ဘေး ပြေးမလွတ်	၆၇၂
သေပြီးနောက် ဘာတွေ ဖြစ်ကြဦးမည်နည်း	၆၇၄
မယားချစ်သူတစ်ဦး	၆၇၄
၈၄၀၀၀-ကုသိုလ်ရှင်ဘဝမှ စပါးကြီးမြေ ဖြစ်ရခြင်း	၆၇၆
မုဆိုးလုပ်သူ နတ်ပြည်ရောက်ခြင်း	၆၇၇
သေခါနီးဘုရားအာရုံ တရားအာရုံကြောင့် နတ်ပြည်ရောက်သူများ	၆၇၈
ငည့်ရဲ့ ဆန်တစ်စလယ်	၆၇၉
သေဖို့ရန်ပြင်ဆင်သူ၊ သို့မဟုတ် ယောမင်းကြီး ဦးဘိုးလှိုင်	၆၈၀
သေခါနီး အာရုံနိမိတ်ထင်မှု	၆၈၄
(က) ကံအာရုံ ထင်လာပုံ	၆၈၅
(ခ) ကမ္မနိမိတ်အာရုံ ထင်လာပုံ	၆၈၅
(ဂ) ဂတိနိမိတ်အာရုံ ထင်လာပုံ	၆၈၅
သေပြီးနောက် သုဂတိဘဝရောက်စေရန်	၆၈၆

အခန်း (၂၅)

အထွေထွေ

ဩကာသမူကဲ့များ	၆၈၉
မူလဩကာသ	၆၉၁
ဒွါရဩကာသ	၆၉၁

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

နှစ်မူပေါင်းစပ်ကြာသ	၆၉၂
ပဏာမကြာသ	၆၉၂
မှတ်ချက်	၆၉၃
ကြာသမူသစ်	၆၉၃
အများသုံးကြာသ	၆၉၄
မဟာစည်ကြာသ	၆၉၄
မွန်ကြာသကန်တော့ခန်း	၆၉၅
မှတ်ချက်	၆၉၅

အခန်း (၂၆)

ပါဠိပါဠိနှင့် ရေးနည်း ဖတ်နည်း

အက္ခရာ ၄၁-လုံး	၆၉၆
သရ ဂ-လုံး=အာအာ၊ဣဣ၊ဥဥ၊ဧဧ၊ဩဩ	၆၉၆
သဒိသဒ္ဒဘော်=အက္ခရာတူဆင့်ခြင်း	၆၉၈
(၁) ပထမအက္ခရာချင်း ဆင့်ပုံ	၆၉၈
(၂) တတိယအက္ခရာချင်း ဆင့်ပုံ	၆၉၈
(၃) ပဉ္စမအက္ခရာချင်း ဆင့်ပုံ	၆၉၈
(၄) အဝဂ်အက္ခရာတူချင်း ဆင့်ပုံ	၆၉၉
အသဒိသဒ္ဒဘော်=အက္ခရာမတူဆင့်ခြင်း	၆၉၉
(၁) ပထမအက္ခရာက ဒုတိယအက္ခရာအပေါ်သို့ ဆင့်ခြင်း	၆၉၉
(၂) တတိယအက္ခရာက စတုတ္ထအက္ခရာအပေါ်သို့ ဆင့်ခြင်း	၆၉၉
(၃) ပဉ္စမအက္ခရာက ရှေ့လေးလုံးပေါ်သို့ ဆင့်ခြင်း	၆၉၉
(၄) “ယ”အပေါ်သို့ ဆင့်ခြင်း	၇၀၀
(၅) “ရ”ပေါ်သို့ ဆင့်ခြင်း	၇၀၁
(၆) “လ”ပေါ်သို့ ဆင့်ခြင်း	၇၀၁
(၇) “ဝ”ပေါ်သို့ ဆင့်ခြင်း	၇၀၂
(၈) “သ”ဆင့်ခြင်း	၇၀၂
(၉) “ဟ”ပေါ်သို့ ဆင့်ခြင်း	၇၀၂
အသတ်အသံထွက်နည်း	၇၀၃

[၆]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

အပိုင်း (၇)

အခန်း (၂၇)

ဝေါဟာရအဓိပ္ပာယ်

ဝေါဟာရအဓိပ္ပာယ်	၇၀၉
-----------------	------	------	------	-----

မှတ်သားဖွယ် အက္ခရာစဉ်

မှတ်သားဖွယ် အက္ခရာစဉ်	၇၁၅
-----------------------	------	------	------	-----

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

မိဘတာဝန်

သရဏဂုံတည်စ ပဋိသန္ဓေမှ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိဘ (၂) ပါးမှ မွေးဖွားဆင်းသက်လာသော ကျွန်ုပ်တို့သည် အမိဝမ်းတွင်း၌ ရှိနေစဉ်ကပင် ရတနာ(၃)ပါးအား ဆည်းကပ် ပူဇော်ခဲ့ကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိခင်ဖြစ်သူသည် ရတနာ (၃)ပါးအား ဆည်းကပ်ပူဇော်သည့်အခါတိုင်း ဝမ်းတွင်း လွယ်ထားသော သားသမီးအတွက်လည်း ရှိခိုးပူဇော် ဆည်းကပ်လေ့ရှိကြသည်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ဖန်းဆက်ကပ်၍ လည်းကောင်း၊ ဝတ်တက်ဝတ်ကပ်ပြု၍လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်များအား နေ့စဉ် ဆွမ်းလောင်းခြင်း၊ ရှိခိုးကန်တော့ခြင်းပြု၍ လည်းကောင်း သန္ဓေ သားငယ်အတွက် ဆုတောင်းဆုယူ ပြုလေ့ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အမိဝမ်းတွင်းကပင် သရဏဂုံတည်လာသူများ ဖြစ်ကြသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် သားသမီး မွေးဖွားသည့်အချိန်ကို ထန်းဖူး၊ ထန်းရွက် တစ်ဖက်ချွန်ပေါ်တွင် ရေးမှတ်ထားရာ ယင်းထန်းရွက်ကို “သက်မှတ်”ဟု ခေါ်ကြသည်။ ကလေး (၁၂)နှစ် ပြည့်သောအခါမှ ဇာတာခွင် ဖွဲ့ကြရသည်။ ယင်းသက်မှတ်နှင့် ဇာတာခွင်ပေါ်တွင် “ရတနာ (၃)ပါး ဦးထိပ်ထားလျက် မာတာမိခင် ဖွားသန်စင်သည့် အမည်သညာ ခေါ်စရာကား မောင်ဖြူ၊ အသက် (၁၂၀)ခုညီစေသော်”ဟု ရေးမှတ်လေ့ရှိကြသည်။

ထို့ကြောင့် မိဖိုးဖတာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် အမိဝမ်းတွင်း၌ရှိသည့်ကပင် ရတနာ (၃)ပါးအား ဆည်းကပ်သူ သရဏဂုံတည်သူများ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါက ဥဒေနမင်း၏ သားတော် ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား အမေးပုစ္ဆာပြဿနာများကို မေးမြန်းလျှောက်ထားသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဖြေရှင်းဟောကြားတော်မူခြင်းကို

နှစ်သက်ကြည်ညိုသဖြင့် ချီးမွမ်းစကား လျှောက်ထားလေသည်။ ထိုအခါ အနီးအပါး၌ ရှိနေသော သဗ္ဗိကာပုတ္တလုလင်သည် ဗောဓိမင်းသားကို ကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်စကား ပြောကြားပုံမှာ-

“ဤအရှင်ဗောဓိမင်းသားသည် -

‘မြတ်စွာဘုရားသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပါ၏၊ တရားတော်သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပါ၏၊ တရားတော်၏ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါး အစုံ ကောင်းခြင်းဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံစွာ ဟောကြားထားအပ်သည်၏ အဖြစ်သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပါ၏’ -

ဟူ၍ ဤသို့သာလျှင် ချီးမွမ်းစကား လျှောက်ထား၏။ ထိုသို့ပင်လျှောက်ထား ငြားသော်လည်း -

‘ထိုအရှင် ရဟန်းဂေါတမကို လည်းကောင်း၊ တရားတော်ကို လည်းကောင်း၊ ရဟန်း သံဃာကိုလည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ကား မဆည်းကပ်ဘိချေ’ -

ဟူ၍ ပြောကြားလေ၏။ ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည်-

“အချင်း သဗ္ဗိကာပုတ္တ... ဤသို့ မပြောဆိုပါလင့်၊ အချင်း သဗ္ဗိကာပုတ္တ... ဤသို့ မပြောဆိုပါလင့်၊ အချင်း သဗ္ဗိကာပုတ္တ... ငါသည် ဤဆိုလတ္တံ့ သော အကြောင်းအရာစကားကို မယ်တော်၏ မျက်မှောက်မှ ကြားနာ မှတ်သား ခံယူထားအပ်ဖူးပါသည်-

အချင်း သဗ္ဗိကာပုတ္တ ...အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္မိ ပြည် ဗောသိတာရုံကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ငါ၏ မယ်တော်သည် ငါ့ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရှိနေစဉ် မြတ်စွာဘုရား ထံတော်မှောက်သို့ သွားရောက် ဝပ်လျှိုးရှိခိုး ထိုင်နေပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား-အကျွန်ုပ်၏ဝမ်းတိုက်၌ တည်ရှိသော ဤသတို့သားသည် (သို့မဟုတ်) ဤသတို့သမီးသည် မြတ်စွာဘုရားကိုလည်းကောင်း၊ တရားတော်ကို လည်းကောင်း၊ ရဟန်း သံဃာကိုလည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသတို့သား (သို့မဟုတ်) သတို့သမီးကို ယနေ့ကစ၍ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး သရဏဂုံတည်သူ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာ ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါဘုရား”-

ဟု လျှောက်ခဲ့လေပြီ။

အချင်း သဗ္ဗိကာပုတ္တ...အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဂ္ဂတိုင်း အဝင်အပါ ဤဘုရားမာရဂိရိမြို့မှာပင် သားတို့အား ဘေးမဲ့ပေးရာ ဘောဏဠာတောအုပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အထိန်းတော်သည် ငါ့ကို ရင်ခွင်ဖြင့် ပိုက်ချီ၍ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှောက်သို့ သွားရောက် ဝပ်လျှိုး ရှိခိုး ရပ်တည်ပြီးလျှင် “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား- ဤဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကိုလည်းကောင်း၊ တရားတော်ကို လည်းကောင်း၊ ရဟန်း သံဃာကို လည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဗောဓိ မင်းသားကို ယနေ့က စ၍ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး သရဏဂုံ တည်သူ ဥပါသကာ ဒါယကာဟူ၍ မှတ်တော်မူပါဘုရား”-

ဟု လျှောက်ထားခဲ့လေပြီ။

အချင်း သဗ္ဗိကာပုတ္တ... (မယ်တော်နှင့် အထိန်းတော်တို့ ငါ၏ ကိုယ်စား နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အသီးအသီး သရဏဂုံခံယူခဲ့ပြီးသော) ထိုငါ သည် ယခုအခါ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း၊ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း၊ ရဟန်း သံဃာကိုလည်းကောင်း ကိုးကွယ် ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့ကစ၍ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး သရဏဂုံ တည်သူ ဥပါသကာ ဒါယကာဟူ၍ မှတ်တော်မူပါဘုရား”-

ဟူ၍ သဗ္ဗိကာပုတ္တလုလင်ကို တိုင်တည်ကာ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ သရဏဂုံ ခံယူလေ၏။

ဤကဲ့သို့ မယ်တော်နှင့် အထိန်းတော်တို့က လျှောက်ထားရုံမျှဖြင့် ဗောဓိ မင်းသားအဖို့ သရဏဂုံခံယူဆောက်တည်ပြီး မဖြစ်နိုင်သော်လည်း မယ်တော်နှင့် အထိန်းတော်တို့ နှုတ်မြှောက်လျှောက်ထား ဆောက်တည်အပ်သော သရဏဂုံသည် ထိုဗောဓိမင်းသားအတွက် သရဏဂုံတည်ရန် လမ်းကြောင်းဖွင့်ပေးပြီးဖြစ်သည်။ ယင်းလမ်းကြောင်းမှ သွေဖည်ပြောင်းလဲမသွားစေရန် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ အမိမိမိတို့၌ ရှိစဉ်ကလည်းကောင်း၊ စကားနားမလည်မီက လည်းကောင်း မယ်တော်နှင့် အထိန်းတော်တို့က ဗောဓိမင်းသားကိုယ်စား လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းသည် ဗောဓိမင်းသားကိုယ်တိုင် ထုတ်သိ လိမ္မာသည့် အရွယ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ မိဘဆွေမျိုးမိတ်ဆွေတို့က ယင်းသရဏဂုံ ခံယူ ဆောက်တည်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို ပြန်လည်ပြောပြ၍ သတိရအောက်မေ့စေကြ သောအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် မိဘတို့၏ ပြောစကားကို ဆင်ခြင်စဉ်းစား ပြီးလျှင် “ငါကား-သရဏဂုံတည်သူ ဥပါသကာဒါယကာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်”

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ဟူ၍ သတိရအောက်မေ့သည်နှင့်တပြိုင်နက် သရဏဂုံ ခံယူဆောက်တည်ပြီးဖြစ်လေတော့သည်။ နှုတ်မြောက်၍ သရဏဂုံဆောက်တည်ရန် မလိုတော့ဘဲ စိတ်ဖြင့် ဆင်ခြင်အောက်မေ့ရုံမျှဖြင့် သရဏဂုံ ခံယူဆောက်တည်ပြီး ဖြစ်တော့သည်။

ဒါနပြုစ ကလေးဘဝပု

မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းတွင် ဘုရားအလောင်းတော် ဖွားတော်မူပြီးနောက် (၅)ရက်မြောက်သောနေ့၌ ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပွဲနှင့် နာမည်မှည့်ခေါ်ခြင်း နာမကရဏမင်္ဂလာပြုကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

ဘုရားအလောင်းတော် ဖွားမြင်ပြီးနောက် (၅)ရက်မြောက်သောနေ့၌ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် သားတော် အလောင်းမင်းသားအား ဦးခေါင်းဆေးလျှော်ခြင်းမင်္ဂလာ ပြုလုပ်စေပြီးလျှင် အမည်မှည့်အံ့ဟု မိမိ၏ စံနန်းတော်ကို နံ့သာမျိုးလေးပါးတို့ဖြင့် ပွတ်လိမ်းထိုက်ပေးပြီးသော် နေဇာမြက်၊ ဆန်ပန်း၊ ပေါက်ပေါက်ပန်း၊ မုန်ညင်းစေ့၊ ပုလေးငုံဟူသော ပန်းငါးမျိုးတို့ကို နန်းတော်အနံ့ ဖြန့်ကြဲစေပြီးလျှင် ရေမရေယျက် သက်သက်သော နို့သနာဘောဇဉ်ကို ချက်စေတော်မူ၍ ဗေဒင်သုံးပုံတို့၏ တစ်ဖက်ကမ်းရောက် တတ်မြောက်ကုန်သော ပုဏ္ဏားပညာရှိ (၁၀၀)ယောက်တို့ကို ပင့်ဖိတ်လျက် စံနန်းတော်အတွင်းခင်းထားအပ်သော နေရာကောင်းနေရာသန့်တို့၌ ထိုင်နေကြစေ၍ ကောင်းမွန်မြန်မြတ်သော နို့သနာဘောဇဉ်တို့ကို ကျွေးမွေးတော်မူ၏။ ယင်းသို့ ကျွေးမွေးတော်မူပြီးသော် ကောင်းမွန်ကြီးမြတ်သော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုလျက် ထိုပုဏ္ဏားပညာရှိ (၁၀၀)ယောက်တို့အနက် (၈)ယောက်သော ပုဏ္ဏားပညာရှိတို့ကို တဖန် ရွေးနုတ်ပြီးလျှင် ဘုရားအလောင်းတော်၏ လက္ခဏာတို့ကို ဖတ်စေကုန်၏။

ပုဏ္ဏားပညာရှိတို့သည် ဘုရားအလောင်းတော်၏ လက္ခဏာတော်ကြီးငယ်တို့ကို စိစစ်စေ့ငု ကြည့်ရှုဆင်ခြင်ကြပြီးလျှင် “ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု နိမိတ်ဖတ်ကြား လျှောက်ထားကြပြီးနောက် အလောင်းတော်မင်းသား၏ အမည်တော်ကို အလုံးစုံသော လောက၏ အကျိုးစီးပွား ပြီးစီးအောင်မြင်လှမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်တော်မူမည့်အကြောင်းနိမိတ်ကို အစွဲပြု၍ သိဒ္ဓတ္ထ (သိဒ္ဓ = ပြီးစီးခြင်း + အတ္ထ = အကျိုးစီးပွား) ဟု မှည့်ခေါ်သမတ်ကြကုန်၏။ မြန်မာလူမျိုးများသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ဆေတော်မျိုးတော် သာကီဝင် အနွယ်များ ဖြစ်ကြသည်အားလျော်စွာ သာကီဝင်တို့၏ကျင့်စဉ် ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာနှင့် နာမကရဏမင်္ဂလာကို မိမိတို့ စွမ်းနိုင်သမျှ လိုက်နာပြုလုပ်လေ့ရှိကြသည်။

မိဘတာဝန်

ကင်ပွန်းတပ်ခြင်း

မြန်မာ့ရိုးရာအစဉ်အလာအရ သားသမီး မွေးဖွားပြီးနောက် (၇)ရက် မြောက်သောနေ့၌ မိခင်ဖြစ်သူသည် မိခင်ခန်းမှ ထွက်နိုင်ခွင့်ရသည်။ ထိုသို့ မိခင်ခန်းမှ ထွက်ခြင်းကို မီးထွက်သည်ဟု ခေါ်ကြသည်။ မီးထွက်သည့်နေ့၌ မိခင်ရောကလေးပါ ခေါင်းလျော်ရေ (တရော်ကင်ပွန်းရေ) တို့ဖြင့် ဦးခေါင်းဆေး လျော်ခြင်း၊ ရေချိုးသန့်စင်ခြင်း ပြုရသည်။ ခေါင်းလျော်ရေ (တရော်ကင်ပွန်း ရေ)ကို အိမ်နီးချင်းများအားလည်း ပေးကမ်း ဝေငှရသည်။

[မှတ်ချက်။ ။တရော်ကို ခေါင်းလျော်ရေအဖြစ် အသုံးပြုရခြင်းမှာ သရေခေတ္တရာပြည် ဒုတ္တဘောင် မင်းကြီးအား ပန်ထွာ မင်းသမီးက မသန့်စင်သော မီးနေထာဘီမှ ချည်မျှင်များဖြင့် ပြန်လည် ရက်လုပ် ထားသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဆက်သည်။ မင်းကြီးသည် အမှတ်မဲ့ မဆင်မခြင် သုံးစွဲမိ၍ မျက်မှောင်နှစ်ခုအကြားရှိ မွဲရှင်တော် ကွယ်လေ သည်။ မွဲရှင်တော်မှာ ဘုန်းကျက်သရေ၏ အထိမ်းအမှတ်လက္ခဏာ ဖြစ်သည်။ မင်းကြီးသည် ဘုန်းနိမ့်ကြောင်း သိရှိ၍ ပန်ထွာပြည်မှ သရေခေတ္တရာပြည်သို့ ပြန်ခဲ့ရာ လမ်းခရီးတွင် မိုးရွာသဖြင့် တရော်ပင် အောက်၌ ဝင်ရောက် မိုးခိုလေသည်။ တရော်ပင်မှ စီးဆင်းကျလာသော မိုးရေများသည် မင်းကြီး၏ မျက်နှာထက်သို့ ကျရာ တရော်ရည်ဖြင့် မျက်နှာသစ်သကဲ့သို့ ဖြစ်၍ မင်္ဂလာကျက်သရေ အထိမ်းအမှတ် မွဲရှင်တော် ပြန်လည် ပေါ်ထွက်လာကြောင်း အဆိုရှိသည်။

ထို့ပြင် ကင်ပွန်းသီးမှာ အပုပ်အစပ် အလွန်နိုင်သည်။ ပုပ်စော် ညှီစော်နဲ့နေသော အရာဝတ္ထုကို ကင်ပွန်းသီး ပြုတ်ရေဖြင့် ဆေးကြော သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ကင်ပွန်းသီးကို မီးမြှိုက်၍ မီးစိုးမှိုင်း တိုက်သော်လည်းကောင်း ယင်း အနံ့အသက်များ ပျောက်ကွယ်၍ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်စေနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ရှေးမြန်မာ လူကြီးသူမများက တရော်ကင်ပွန်းရေကို ခေါင်းလျော်ရေအဖြစ် လတ်မှတ်ပေးခဲ့ကြ၍ မိမိတို့၏ ဦးခေါင်းနှင့် မျက်နှာကို ကျက်သရေတိုးအောင် တရော်ကင်ပွန်းရေဖြင့် ဆေးလျော် ကြရန် အစဉ်အလာကောင်း တစ်ရပ် ချမှတ်ခဲ့ကြသည်။]

ယင်းသို့ တရော်ကင်ပွန်းရေဖြင့် ခေါင်းလျော်ခြင်း၊ ရေချိုးခြင်းကို ကင်ပွန်း တပ်သည်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ယင်း ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုသော နေ့မှာပင်

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

နာမည်ပေးလေ့ ရှိကြသောကြောင့် နာမည်ပေးခြင်းကို ကင်ပွန်းတပ်သည်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ကင်ပွန်းတပ်သည့်နေ့၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဆွမ်းအုပ်ပို့ခြင်း၊ ရုပ်ရွာအတွင်း အိမ်နီးချင်းများသို့ ကောက်ညှင်းပေါင်း စသော မြန်မာမုန့်များ ဝေငှ ပေးပို့ခြင်း ပြု၍ တတ်သိနားလည် ဗဟုသုတကြွယ်ဝသော ရုပ်မိရပ်ဖများက နေ့သင့် နံ့သင့် အမည်မဲ့သည့်ခေါ်မှု (နာမကရဏ) မင်္ဂလာပြုကြသည်။ အချို့ အရုပ်ဒေသ၌ မိမိတို့ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးက အမည် ရွေးချယ်ပေးသည်ကို မှည့်ခေါ်ကြသည်။ ဥစ္စာပစ္စည်းအင်အား ပြည့်စုံသူများအနေဖြင့်မူ ရုပ်မိရပ်ဖ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကို ဖိတ်ကြား ညှော်ခံ ကျွေးမွေးခြင်းပြုလျက် ဝေဗညာရင်များက နေ့သင့် နံ့သင့် အကွရာ ရွေးချယ်ခြင်း၊ ဆန်းဂိုဏ်း ရွေးချယ်ခြင်းပြု၍ နာမည်ပေးခြင်း နာမကရဏမင်္ဂလာ ပြုလေ့ရှိကြသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် သရဏဂုံ ဆောက်တည်မှုကို အဓိဝမ်းတောင်း ပဋိသန္ဓေမှ စတင်ခဲ့၍ ဒါနပြုမှုကို (?) ရက်သားမှ စတင်ခဲ့သည်။ လသား အရွယ်မှ စ၍ ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ သံဃာရှိခိုးခြင်းကို အစပျိုးခဲ့သည်မှာ ထင်ရှား လှပေသည်။

ဘာဝိနာအစ ကလေးဘဝ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိဘများသည် သားငယ်သမီးငယ်များကို ရင်ခွင်ဖြင့် ချီပိုး ပွေ့ပိုက်ရသည့် အရွယ်မှာပင် ဘုရားရှိခိုးစတင်သင်ကြား လေ့ကျင့်ပေးကြသည်။ ကလေး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးကိုင်၍ မိဘဖြစ်သူက “ဦးတော်” (ဦးဒေါ်) ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ “ဩကာ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “ဩဩ” ဟူ၍လည်းကောင်း ရှိခိုးခြင်း အလေ့အကျင့် ပြုလုပ်ပေးလေ့ရှိကြသည်။ ကလေးငယ်အနေနှင့် အနိပ္ပာယ် တစုံတရာ နားလည်မှု မရှိသေးသော်လည်း ပြုလုပ်ဖန်များသော အခါ အလေ့အကျင့်ရလာ၍ ရုပ်ပွားတော် စေတီပုထိုးနှင့် ဘုန်းကြီးရဟန်းများ တွေ့မြင်လျှင် ထိုကလေးငယ်သည် အလိုအလျောက် “ဩကာ” ဟု ဆိုတတ် လာသည်။ လက်အုပ်ချီတတ်၊ ဦးချာတ်လာသည်။ မိခင်ကောင်း၊ ဖခင်ကောင်း ထိုက လေ့ကျင့်သင်ပြပေးသားချက်အရ ကလေးငယ်မှာ အလိုအလျောက် ကောင်းသော အလေ့အကျင့် တစ်ခု ရရှိသွားလေသည်။ ကာယပဏာမ၊ စစိပဏာမရှိခိုးခြင်း မဟာကုသိုလ်ဘုံကို ပြုလုပ်ဆည်းပူးခွင့် ရရှိလေတော့သည်။

ဤသည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မိခင်ဖခင်တို့က ညီဖြစ်ခင်ရရှိသော ကလေးငယ် အတွက် လူ့ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံး လူဖြစ်ကျိုးရုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤအပြု အမှုကို စာသိ ပေးသဖြင့် ရေသနာတော်နှင့်အညီဆိုပါက “ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ၊ သံဃာနုဿတိဘာဝနာ” ကို လူမှန်းသူမှန်း ပယ်မိက အစပျိုးခဲ့သည်ဟု ဆိုရ

မိဘတာဝန်

ပေမည်။ ဤကဲ့သို့ သားငယ်သမီးငယ်များကို လေ့ကျင့်ပြုစုပျိုးထောင်ပေးသော မိခင် ဖခင်များသည် အလွန်မြင့်မြတ်သည့် ဗြဟ္မာကြီးနှင့် တူသောကြောင့် ဗြဟ္မာဟု အခေါ်ခံထိုက်သည်။ လူ့ဘဝ၏ အစဦးဆုံး ဆရာဖြစ်၍ လက်ဦးဆရာ (ပုဗ္ဗာစရိယ)ဟု အခေါ်ခံထိုက်ပေသည်။

ထို့နောက် ကလေးငယ် စကားမပီကလာပီကလာအရွယ် ရောက်ရှိလာသော အခါ လူကြီးမိဘများက “ဗုဒ္ဓံ ပူဇေမိ၊ ဓမ္မံ ပူဇေမိ၊ သံသံ ပူဇေမိ”ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ”ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ”ဟူ၍လည်းကောင်း နှုတ်တိုက်ချပေး၍ ကလေးငယ်ကို လိုက်ဆိုစေသည်။ အချို့ မိခင်များမှာ ကလေးငယ်ကို ညအိပ်ရာဝင် သားချော့သီချင်း မဆိုတော့ဘဲ ကလေးငယ်ကို “ဗုဒ္ဓံ ပူဇေမိ” စသည် နှုတ်တိုက်ချ လိုက်ဆိုစေခြင်းဖြင့် ကလေးငယ်မှာ “ဗုဒ္ဓံ ပူဇေမိ” စသည်ရှုတ်ဆိုရင်း တဖြည်းဖြည်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ အလွန်ကောင်းမြတ်သော အစဉ်အလာဖြစ်၍ မိခင်တိုင်း အတုယူ လိုက်နာသင့်လှပေသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသော ကလေးများမှာမူ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါး၊ တရားဂုဏ်တော်ခြောက်ပါး၊ သံဃာဂုဏ်တော်ကိုးပါးတို့ကို စကားအဓိပ္ပာယ် နားမလည်မီ အရွယ်ကပင် အလွတ် ရှုတ်ဆိုနိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။

ယုံကြည်မှု၏ အခြေခံအုတ်မြစ်

လူ့စကား နားလည်ကာစ အရွယ်တွင် လူကြီး မိဘများသည် ကလေးငယ်ကို ပုံတိုပတ်စ ပြောပြလေ့ရှိကြသည်။ ကလေးငယ်များ အိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် ပြောရသောကြောင့် “အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်”ဟု ခေါ်ကြသည်။ အညာဒေသတွင် ဆောင်းရာသီ၌ ညဦးပိုင်း နံနက်စောစောပိုင်း မီးလုံ့လေ့ရှိကြသည်။ ယင်းသို့ မီးလုံ့ရင်း လူကြီးသူမများက ပုံဝတ္ထု ပြောလေ့ရှိကြသည်။ ရိုးရာ အစဉ်အလာအားဖြင့် “ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကျား သက်ကယ်ရိတ်သွား” စသော ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များကို ပြောမည့်အစား ဓမ္မပဒဝတ္ထုလာ ဗုဒ္ဓလက်ထက်တော်က တကယ်အဖြစ်အပျက် ဝတ္ထုကြောင်းများနှင့် ငါးရာ့ငါးဆယ် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့တို့မှ ကလေးငယ်နှင့် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်စေမည့် ဝတ္ထုဟိုများကို ပြောပြခြင်းဖြင့် ကလေးငယ်များအတွက် အလိမ္မာတိုး၍ အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးလာနိုင်ပေမည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ထို့ကြောင့် ရှေးယခင်က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် ဓမ္မပဒနှင့် ဇာတ်နိပါတ် တော်လာ လူဆိုးများကို “စံ” အဖြစ် သတ်မှတ်ထား၍ မိဘကို ကလန်ကဆန် လုပ်သူအား “အဇာတသတ်”၊ မိဘရိုသေသူကို “သုပဏ္ဏသျှမ်”၊ ယုတ်ညံ့သူကို “ဒေဝဒတ်”၊ စိတ်ကောင်းရှိသူကို “ဘုရားအလောင်း”၊ ပညာဉာဏ်ကြီးသူကို “မဟော်သခာ” စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ် သုံးနှုန်းလေ့ရှိကြသည်။ စိတ်ကူးသည်အခါ ယင်းဇာတ်နိပါတ်တော်လာ ဘုရားအလောင်းတော်ကို အတုယူ စံနမူနာထား၍ စိတ်ကူးလေ့ရှိကြသည်။ ပြောဆို ပြုမူသည့်အခါတွင်လည်း ဘုရားအလောင်း တော်ကို အတုယူ စံပြု၍ ပြောဆို ပြုမူလေ့ရှိကြသည်။

ယခုခေတ်တွင် ယင်းအစဉ်အလာများ ပျက်သုဉ်းခဲ့သဖြင့် လူငယ်များ၏ စိတ်အစဉ်တွင် မဟော်သခာလည်း မရှိတော့၊ မဟာဇနကမင်းသားလည်း မရှိ တော့၊ သုပဏ္ဏသျှမ်လည်း မရှိတော့ချေ။ ဤခေတ်လူငယ်များသည် ရုပ်ရှင် ဇာတ်လိုက်များကို အတုယူကြသည်။ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်များ၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှု ခံနေကြရသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ အစဉ်အလာ ယဉ်ကျေးမှုများ ပျောက်ကွယ်၍ ကျောက်ခေတ် လူရိုင်းဝါဒများကို “ခေတ်မီသည်၊ ခေတ်ဆန်သည်” ဟူ၍ အထင်ကြီး အတုယူ မှားနေကြပေသည်။ ဤအချက်ကို လူကြီးမိဘများ အနေဖြင့် အချိန်မနှောင်းမီ ပြုပြင်သင်ကြား လမ်းညွှန်မှု ပေးသင့်ကြပေသည်။ မိမိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာယဉ်ကျေးမှုမကွယ်ပျောက်ရလေအောင် သတိကြီးစွာဖြင့် ထိန်းသိမ်းကာကွယ်စောင့်ရှောက် သင့်ကြပေသည်။

သားငယ် သမီးငယ်များကို အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာတိုးပွားစေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဇာတ် နိပါတ် ဝတ္ထုကြောင်းများကို ရှေးချယ်ပြောကြားရန် ဖြစ်သည်။ ရဲရင့်စွာ စွန့်စားသွားလာမှု၊ လုံ့လ ဝီရိယကြီးမားမှု အတုယူနိုင် စေရန် မဟာဇနကဇာတ်တော်ကို လည်းကောင်း၊ ရာထူးအာဏာ မမက် မောခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ခိုင်မြဲခြင်းတို့ကို အတုယူနိုင်စေရန် တေမိယဇာတ်တော်ကို လည်းကောင်း၊ မိဘကျေးဇူးသိတတ်ခြင်း မိဘကို ရိုသေစွာပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်း အတုယူနိုင်စေရန် သုပဏ္ဏသာမဇာတ်တော်ကို လည်းကောင်း၊ ငရဲခန်းနှင့် ဘုံခန်းကို ဖော်ပြ၍ ကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးတရား၊ အ ကုသိုလ် ကံ ၏ အကျိုးတရားများကို မှန်ကန်စွာ သိရှိနားလည်စေရန်အတွက် နေမိဇာတ်တော် နှင့် နာရဒဇာတ်တော်ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်ခြင်တုံတရား ရင့်သန်စေရန် အတွက် မဟော်သခာဇာတ်တော်နှင့် ဝိဇ္ဇာဇာတ်တော်ကို လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်ရေးနှင့် သီလစောင့်ထိန်းမှု အတုယူနိုင်စေရန် အတွက် ဘူရိဒတ်ဇာတ်တော်ကိုလည်းကောင်း၊ အမှန်နှင့်အမှား ခွဲခြားတတ် စေရန်အတွက် စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကို လည်းကောင်း၊ အလှူဒါနအရာ၌

မိဘတာဝန်

တူန့်တို့မှ မရှိ ရက်ထော့စွာ ပေးလှူတတ်စေရန် ဝေသာန္တရာဇာတ်ကော်ကို လည်းကောင်း၊ ကလေးငယ်များ စိတ်ပါဝင်စားလာအောင် တိုတိုကျဉ်းကျဉ်း လိုရင်းကို ရှင်းလင်းစွာ ပြောပြရန် ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်ဟော်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များကို ဓမ္မပဒဝတ္ထုအဖြစ် ရေးသား ဖော်ပြ ထားခဲ့ရာ ယုတ်ညံ့မှု၌ စံပြန်မှုနာအဖြစ် ဝိဇ္ဇမာန၊ ဒေဝဒတ် စသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မြင့်မြတ်သော စံပြုပုဂ္ဂိုလ်များအဖြစ် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်၊ အရှင်အာနန္ဒာ၊ ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ် စသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို ကလေးငယ်နှင့် သင့်လျော်ရုံ တိုတိုကျဉ်းကျဉ်း လိုရင်းကို ရှင်းလင်းစွာ ပြောပြရန် ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ ဇာတ်နိပါတ်၊ ပုံပြင်၊ ရာဇဝင် ဝတ္ထုကြောင်းများ ပြောပြခြင်းဖြင့် သားငယ် သမီးငယ်များ၏ အသည်း နှလုံးထဲသို့ ဗုဒ္ဓဒေသနာတော် အခြေခံသည့် စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ၊ အယူအဆများ၊ အတွေးအခေါ်များသည် မသိမသာ တဖြည်းဖြည်း အနယ်ထိုင်စွဲကပ်သွားလေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူဝါဒသည် သွေးထဲ၌ ဝင်ရောက်ကိန်းငင်နေ၍ ကာယဗလမာန်၊ ဉာဏဗလမာန်၊ ဘောဂဗလမာန်၊ တေဗဗလမာန်တို့ အငြိန်အဟုန် မြင့်တက်နေချိန်၌ မှေးမှိန်တိမ်မြုပ် နေသော်လည်း ယင်းမာန်များ လျော့ကျသွားချိန်တွင်မူ သွေးကပြောသည့် ဗုဒ္ဓဘာသာတရားသည် ထိုသူ၏ စိတ်သန္တာန်ကို ပြန်လည်လွှမ်းခြုံကာ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုဆီသို့ ပြန်လည်ဟုန်းပို့လေတော့သည်။

သားငယ် သမီးငယ်များကို “အတုမြင် အတတ်သင်” “ငှက်ပျောပင်စိုက် မိလိုက်ဖသာ” (ဒိဋ္ဌာနုဂတိ) ဖြစ်လာစေရန် နေ့စဉ် ညအိပ်ရာဝင်ချိန်၌ လည်းကောင်း၊ နံနက်စောစော အိပ်ရာထ (အရှုတ်တက်ချိန်)၌ လည်းကောင်း ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးကပ်လှူခြင်း၊ ဘုရားဝတ်တက်ခြင်း၊ အခါကြီး ရက်ကြီးများနှင့် ဝါတွင်း ဥပုသ်နေ့များတွင် ကျောင်းကန်ဘုရားသွား၍ ဥပုသ် သီတင်း သီလဆောက်တည်ခြင်းများကို မိဘများကိုယ်တိုင် စံပြုအဖြစ် ပြုလုပ် ကြရမည့်အပြင် သားငယ်သမီးငယ်များကို ဖြစ်နိုင်သမျှ အတူတကွ ပါဝင် ဆောင်ရွက်စေသင့်သည်။ သားငယ် သမီးငယ်များကို ဘုရားသွားလျှင်လည်း ခေါ်သွားရမည်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားလျှင်လည်း ခေါ်သွားရမည်၊ ကျောင်း ကန်ဘုရားနှင့် ရင်းနှီးအောင် ပြုလုပ်ထားရမည်ဖြစ်သည်။

မှေးမြန်မာများသည် တစုံတခု ထိခိုက်မိ၍ လန့်ဖျပ်ယောင်ယမ်း မြည်ဝမ်း နှာ၌ပင် အယုတ္တအနတ္တ ဖကားလုံးများဖြင့် ယောင်ယမ်းမှု မပြုကြဘဲ “ဗုဒ္ဓေါ မြတ်စွာဘုရား” “အနိစ္စ အနိစ္စ” စသည်ဖြင့် ယောင်ယမ်းဆိုမြည်လေ့ရှိကြသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ထိုသို့ယောင်မိစေရန်အတွက် ယင်းစကားလုံးများကို မကြာခဏကြိမ်ဖန်များစွာ နှုတ်ဆိုထားကြရသည်။ အညာဒေသတွင် ကလေးများ စိန်ပြေးတမ်းကစား ရာ၌ လွတ်အောင်မပြေးနိုင်လျှင် “ဗုဒ္ဓိတေး” “ဗုဒ္ဓါ ဗုဒ္ဓိ” (ဘုရား ဘုရား) ဟု ဆိုလိုက်ရုံမျှဖြင့် ကင်းလွတ်ခွင့်ရရှိနိုင်သည်။ အင်ဒိုနီးရှား နိုင်ငံသား တစ်ဦး ဦးကို အမှတ်မဲ့ ကျောပုတ်လိုက်ပါက “ဗုဒ္ဓါ ဗုဒ္ဓိ” ဟု ယောင်လေ့ရှိကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ဤကား ရှေးခေတ်လူကြီးများအနေဖြင့် မိမိတို့သားစဉ်မြေးဆက်ကို ဘာသာဆွေး သွင်းထားခဲ့ပုံကို အတုယူနိုင်ရန် ပြဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် စကားပြောတတ်ကာစ ကလေးငယ်များကို ဘုရား တရားနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် စကားလုံးများကို နှုတ်တိုက်ချပေးရာ၌ မှတ်မိလွယ်စေရန် ရှေးဦးစွာ “ဗုဒ္ဓေါ၊ ဗုဒ္ဓေါ” ဟု ပါဠိ စကားလုံး အတိုအထွာများ သင်ပေးကြရန် ဖြစ်သည်။ ရွှေတစ်ဆင့်တက်၍ ရှိခိုးတတ်စေရန်—

- (က) ဗုဒ္ဓံ ပူဇေမိ၊
- (ခ) ဓမ္မံ ပူဇေမိ၊
- (ဂ) သံဃံ ပူဇေမိ—

ဟူ၍ တပိုဒ်ချင်း နှုတ်တိုက်ချပေးရမည်။ ထို့နောက် အနန္တောအနန္တငါးပါး ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိတတ်စေရန်—

- (က) ဗုဒ္ဓဂုဏော အနန္တော၊
- (ခ) ဓမ္မဂုဏော အနန္တော၊
- (ဂ) သံဃဂုဏော အနန္တော၊
- (ဃ) မာတာပိတုဂုဏော အနန္တော၊
- (င) အာစရိယဂုဏော အနန္တော—

ဟူ၍ တပိုဒ်ချင်း နှုတ်တိုက်ချပေးရန်ဖြစ်သည်။

တဖန် တစ်ဆင့်တက်၍ သရဏဂုံ (၃)ပါး ဆည်းကပ်နည်းကို—

- (က) ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
- (ခ) ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
- (ဂ) သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ—

ဟူ၍ နှုတ်တိုက်ချပေးရန် ဖြစ်သည်။

မိဘတာဝန်

ထို့ထက် ပိုမို၍ ဉာဏ်ထက်မြက်သော ကလေးငယ်များဖြစ်ပါက “နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ” ကို လည်းကောင်း၊ သမ္ဗုဒ္ဓေ ဂါထာကို လည်းကောင်း အလွတ်ရသည်အထိ နှုတ်တိုက်ချပေးနိုင်ပါသည်။

ကလေးငယ်အား ဤပါဠိစကားလုံးများ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြရန် မလိုသေးပါ။ ဤဖော်ပြပါ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ ပါဠိစကားလုံးများ နှုတ်တက် နေစေရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိဘများသည် “လက်ဦးဆရာ၊ မည်ထိုက်စွာ၊ ပုဗ္ဗာဓရိယ မိနှင့်ဘ” ဟူသည့်နှင့်အညီ မိဖေတို့၏ သားသမီးများကို ငယ်စဉ်ကပင် စနစ်တကျ အချိုးကျကျ ဘာသာရေး အခြေခံအုတ်မြစ် ခိုင်မြဲစေရန် အသက်အရွယ် အလိုက် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးသင့်သည်။ သားသမီးများ၏ အထက်အရွယ်ကို လိုက်၍ ပြုသင့်ပြုထိုက်သော မိဘတာဝန်များကို အကျဉ်းအားဖြင့် ဖော်ပြ အပ်ပါသည်။ —

(က) သုံးနှစ်အရွယ်

ဇာတကဝတ္ထု၊ ဓမ္မပဒဝတ္ထုများကို အတိုချုပ်ပြောကြားခြင်း၊ ဗုဒ္ဓ ပူဇော်မိ- စသည်ကို နှုတ်တိုက်ချပေးခြင်း။

(ခ) ငါးနှစ်အရွယ်

ယင်းဝတ္ထုများကိုပင် အနည်းငယ်ချဲ့၍ ပြောခြင်း၊ ဩကာသ ကန်တော့ခန်း၊ ငါးပါးသီလ ခံယူဆောက်တည်ခြင်း၊ သမ္ဗုဒ္ဓေ ဂါထာ စသည်တို့ကို နှုတ်တိုက်သင်ပေးခြင်း၊ စာသင်ကျောင်းသို့ မအပ်မီ ကကြီး ခခွေး သင်ပုန်းကြီး အရေးအဖတ်သင်ပေးခြင်း၊ စာသင်ကျောင်းသို့ အပ်နှံခြင်း။

(ဂ) ခုနစ်နှစ်အရွယ်

စာရေးစာဖတ်အတော်အသင့် တတ်လာပြီ ဖြစ်၍ ဘုရားရှိခိုး အမျိုးမျိုးနှင့် ဆွမ်းကပ်၊ ပန်းကပ်၊ ရေချမ်းကပ်၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေ စသည်တို့ကို ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွားလိုက်၍ အရကျက်မှတ် စေခြင်း၊ ဝတ်တက်ဝတ်ကပ် မှန်မှန်ပြုလုပ်စေခြင်း၊ ဆွမ်းစကောင်း စေခြင်း၊ ဆွမ်းဆန်လောင်းစေခြင်း။

(ဃ) ကိုးနှစ်အရွယ်

ညစဉ် အိပ်ရာမဝင်မီ ဇာတကဝတ္ထု၊ ဓမ္မပဒဝတ္ထု၊ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း များကို သားငယ်သမီးငယ်များအား အလွန်ကျဖတ်ကြားစေ၍

ဗုဒ္ဓသာသနာ့ကျမ်း

မိသားစု စုပေါင်း၍ စာနာခြင်း၊ လိုအပ်သည့်နေရာ၌ မိဘများက ရှင်းသင်းပြောပြခြင်း၊ အခါကြီးရက်ကြီးများ၌ ဥပုသ်သီလ စောင့်သုံးစေခြင်း၊ ပုကီးစိတ်နည်း သင်ပေးခြင်း၊ ရှင်သာမဏေ ဝတ် (ရှင်ပြု) ပေးခြင်း၊ သီလရှင်ဝတ်ပေးခြင်း။

(င) တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်

ကိုးနှစ်အရွယ်တွင် ပြုလုပ်ပေးရမည့် ဘာသာရေးလုပ်ငန်းတာဝန် များကိုပင် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်စေခြင်း၊ ကျေးရွာရပ်ကွက် အဖွဲ့ရှိ ဘာသာရေးအသင်းအဖွဲ့များ၌ ပါဝင်စေခြင်း၊ အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲများ၌ ပါဝင် ကူညီဆောင်ရွက်စေခြင်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာ ပွားများအားထုတ်နည်းများကို ဆရာကောင်းထံ နည်းခံသင်ယူအားထုတ်စေခြင်း။

(ဝ) နှစ်ဆယ်အရွယ်

အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်မှ နှစ်ဆယ်အရွယ်အထိ သားသမီးများကို ဘုန်းကြီးကျောင်း သီလရှင်ကျောင်း များသို့ စေလွှတ်၍ ဘာသာရေးအသိပညာရယူစေခြင်း၊ ဘာသာခြားများနှင့် ထဲထဲ ဝင်ဝင် မဆောင့်ဆောင်ရန် ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ ဘာသာရေးလုပ်ငန်း များ၌ ပါဝင်ဆောင်ရွက်လာစေရန် ကြီးကြပ်တိုက်တွန်းပေးခြင်း ပြုကြရန် ဖြစ်ပါသည်။ မိဘများအနေဖြင့် ဤမျှဆောင်ရွက် ပေးပြီးပါက ဘာသာရေးပိုင်းဆိုင်ရာ မိဘတာဝန် ကျေပွန်ပြီဟု ဆိုရပေမည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လာပါက သားသမီးများ အနေဖြင့် မိမိခြေထောက်ပေါ် မိမိရပ်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။ ဤအရွယ် ရောက်မှ မယဉ်ကျေးသေးပါက မိဘပြုပြင်၍ မရနိုင်တော့ပြီ။

မိဘများအနေဖြင့် သားသမီးများအား အမွေခံသားကောင်း သမီးကောင်း ဖြစ်လာအောင် စနစ်တကျ သင်ကြားပြသနိုင်ရေးအတွက် မိမိတို့ကိုယ်တိုင်က ဘာသာရေး ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝရမည်။ မိမိ မသင်ကြား မဆုံးမတတ်ပါက သင်ကြားဆုံးမတတ်သော ဘကြီး ဘထွေး ဦးကြီး ဦးလေး မိကြီး မိထွေး များထံ သေချာစွာ အပ်နှံပေးရမည်။ သို့မဟုတ် သဘောတူရာ မိဘများ စုပေါင်း၍ ဘာသာရေးသင်တန်းပြ ဆရာများအား ဉာဏ်ပူဇော်ခပေး၍ သင်ကြားစေရန် စီစဉ်သင့်ကြပေသည်။

အခန်း (၂)

ကိုးကွယ်မှုကဏ္ဍ

လူ့ဘဝ လူ့ဘောင်သည် သဘာဝဘေးရန် အန္တရာယ်များ၊ လူ့ကြောင့် ဖြစ်သော ဘေးရန်အန္တရာယ်များဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသည်။ ယင်းဘေးရန် အန္တရာယ်များမှ လွတ်ကင်းစေရန်နှင့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ စီးပွားဥစ္စာ တိုးပွားစေရန် တစ်စုံတစ်ခု ကိုးကွယ်မှုပြုကြသည်။

မိမိတို့ရိုးရာ မိဆိုင်ဖဆိုင်နတ်များ၊ မြစ်စောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်၊ ရုက္ခစိုးနတ်၊ ဘုမ္မစိုးနတ်၊ အာဏာသစိုးနတ် စသော နတ်အမျိုးမျိုးကို ရှိခိုးပူဇော်ကြသည်။ အားကိုးအားထားပြုလုပ်၍ ပူဇော်ပသကြသည်။ ယင်းနတ်များအပေါ် လှမ်းမိုးအုပ်ချုပ်သည့် နတ်မင်းကြီးများ၊ သိကြားမင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းတို့ကို ကိုးကွယ်ကြပြန်သည်။ တန်ခိုးရှင်များ၏ အကြီးအကဲ အချုပ်ဖြစ်သော နတ်မင်းကြီး၊ ဗြဟ္မာမင်းကြီးကိုပင် တစ်ဦးတည်းရှိကြောင်း သတ်မှတ်၍ အရာခပ်သိမ်းကို သိတတ်သူ (သဗ္ဗညု)၊ အရာခပ်သိမ်းကို မြင်တတ်သူ (သဗ္ဗဒဿာဝိ)၊ အရာခပ်သိမ်းအတွင်း၌ ပျံ့နှံ့စိမ့်ဝင်တည်နေသူ (သဗ္ဗဗျာပီ)၊ ဘာကိုမဆို လုပ်နိုင်သူ (ကတ္တာ)၊ သက်ရှိသက်မဲ့အပါအဝင် ဤလောကဓာတ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ဖန်ဆင်းသူ (နိဗ္ဗာတာ)၊ အနန္တတန်ခိုးတော်ရှင် (မဟိဒ္ဒိကာ၊ မဟာနုဘာဝ)အဖြစ် ဂုဏ်ပြုချီးကျူးကြသည်။ ပူဇော်ပသ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြသည်။

ယင်းနတ်အမျိုးမျိုး ကိုးကွယ်မှုသည်လည်းကောင်း၊ နတ်များ၏ အချုပ်နတ်ဘုရင်၊ နတ်မင်းကြီး တစ်ပါးတည်းကို အနန္တတန်ခိုးတော်ရှင်အဖြစ် ကိုးကွယ်မှု သည်လည်းကောင်း လက်ငင်းတွေ့ကြုံနေကြရသော ဘေးရန်ဒုက္ခများမှ လည်းကောင်း၊ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လည်းကောင်း ကင်းလွတ်ထွက်မြောက်နိုင်သည့် အကျင့်လမ်းစဉ်မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ယင်းကိုးကွယ်မှုများသည် မှန်ကန်သော ကိုးကွယ်မှုများ မဟုတ်ကြချေ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည့် တရားတော်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုတရားတော်နှင့် အညီ လိုက်နာကျင့်သုံးလျက်ရှိကြသော သံဃာတော်ကိုလည်းကောင်း ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မှုသည်သာလျှင် ပစ္စုပ္ပန်ဆင်းရဲ၊ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထုတ်ဆောင်နိုင်သောကြောင့် မှန်ကန်တည့်မတ် ကောင်းမြတ်သော ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်း မည်၏။ ယင်းမှန်ကန်သော ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မှုကို ပြုလုပ်ရာ၌ -

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

- (က) ရှေးဦးစွာ ကာယကံဖြင့် ရှိခိုးပူဇော်တတ်ရမည်၊
- (ခ) ထို့နောက် ဝစီကံဖြင့် ရှိခိုးပူဇော်တတ်ရမည်၊
- (ဂ) ဆက်လက်၍ လှူဒါန်းပေးကမ်းမှု ဒါနပြုတတ်ရမည်၊
- (ဃ) ဆက်လက်၍ ကိုယ်ကျင့်သီလစောင့်ထိန်းမှု ပြုတတ်ရမည်၊
- (င) ဆက်လက်၍ မေတ္တာဘာဝနာ အနုဿတိဘာဝနာ ပွားတတ်ရမည်၊
- (စ) နောက်ဆုံးတွင် ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရတို့ကို လက္ခဏာရေး သုံးချက် တင်၍ ဝိပဿနာရှုပြီး အနုပါဒိသေသနိဗ္ဗာန်တိုင်ရောက် ကျင့်သုံး တတ်ရမည်။

ယင်းလုပ်ငန်းစဉ် (၆)ရပ်အနက် ရှေးဦးစွာ ကာယကံဖြင့် အရိုအသေပြုခြင်း ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းများမှာ—

- (က) နေရာဖြင့် အရိုအသေပြုခြင်း၊
- (ခ) ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဖြင့် အရိုအသေပြုခြင်း၊
- (ဂ) ကိုယ်ဟန်အနေအထားဖြင့် အရိုအသေပြုခြင်း-

ဟူ၍ သုံးမျိုးသုံးစားရှိနိုင်ပါသည်။

နေရာဖြင့် အရိုအသေပြုခြင်း

နေရာဖြင့် အရိုအသေ ပြုပုံမှာ- ဟုရားပုံများ၊ ဘုရားကားချပ်များ၊ ရုပ်ပွားတော်များနှင့် တရားစာအုပ်များ၊ ရဟန်းပုံတော်များကို မိမိအောက် နိမ့်ကျသည့် နေရာ၌သော်လည်းကောင်း၊ ခြေရင်းဘက်၌သော်လည်းကောင်း မထားရ။ အလားတူပင် မိဘ ဆရာသမားတို့၏ ပုံတူများ၊ ၎င်းတို့၏ အသုံးအဆောင်များကိုလည်း နိမ့်ကျသောနေရာနှင့် ခြေရင်းဘက်တို့၌ မထားရ။ ထိုကဲ့သို့ထားမိပါက မလေးမစားပြုလုပ်ရာရောက်၍ ခစာ်ကားရာရောက်နိုင်သည်။ ဤသို့ မလေးမစားပြုလုပ်ခြင်းကို “ဂိုဏ်းသင့်သည်”ဟု ဆိုကြသည်။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ဆရာ၊ မိဘတို့မှာ အနန္တောအနန္တဂိုဏ်းဝင်များ ဖြစ်ကြ၍ ယင်းအနန္တငါးပါးကို မရိုမသေ မလေးမစား ပြုမိခြင်းကို အနန္တ ငါးပါး(ဂိုဏ်း)ကို ပြစ်မှားမိသည့်အပြစ် သင့်ရောက်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။ ထို့ကြောင့် အနန္တငါးပါးနှင့် စပ်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းဝတ္ထုများကို နိမ့်ကျရာအရပ်၌ မထားကြဘဲ မြင့်သောနေရာ မြတ်သောနေရာ၌ ထားသင့်ကြသည်။

အထူးသတိပြုရန်မှာ ဤခေတ်တွင် ဈေးသည်အချို့သည် အနန္တဂိုဏ်းဝင်များနှင့် စပ်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းဝတ္ထုများကို လမ်းဘေးခြေနှင့်ဖတ်ထဲတွင် ချထား၍ ရောင်းချလေ့ရှိကြသည်။ ဤအပြုအမူမျိုးကို သတိပြုရှောင်ကြဉ်သင့်ကြသည်။ မဟာဇနကဇာတ်တော်၌ သီဝလိဒေဝီနှင့် မဟာဇနကမင်းသား အတူထိုင်လျက် ရှိသော ရာဇပလ္လင်ကို ခြေရင်း ခေါင်းရင်း ခွဲခြားခိုင်းသည့် အမေးပုစ္ဆာကို မဖြေဆိုနိုင်ဖြစ်နေစဉ် မဟာဇနကမင်းသားသည် ဘောင်းတော်ကို ချွတ်၍ သီဝလိဒေဝီအား ပေးလိုက်သည်။ သီဝလိ ဒေဝီသည် ဘောင်းတော်ကို ရာဇပလ္လင်၏ ခေါင်းရင်းဘက်၌ ချထားလိုက်သည်။ ယင်းဘောင်းတော် ထားသည့်ဘက်မှာ ခေါင်းရင်းဘက်ဖြစ်ကြောင်းကို မဟာဇနကမင်းသား သိရှိသွားလေသည်။ ဤအချက်ကို ကြည့်ပါက ရှေးခေတ်အမျိုးသမီးများသည် မိမိအိမ်ရှင်လင်ယောက်ျား၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းကိုပင် နိမ့်ကျသည့်နေရာ၌ ထားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

အလားတူပင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ လှည့်လည်အပူဇော်ခံပွဲ၊ ရှင်ဥပဂုတ်လှည့်လည် အပူဇော်ခံပွဲများ၌ နိမ့်ရာသို့ ဆင်း၍ အရိအသေ ပေးကြရန် ဖြစ်သည်။ မကျန်းမာသူ ဖြစ်ပါမူ မိမိနေရာမှပင် လက်အုပ်ချီ၍ အရိအသေပြုနိုင်ပါသည်။

တဖန် ကျောင်းကန်ဘုရားများသို့ ယာဉ်ဖြင့် သွားလာရာ၌ ကျောင်းဝင်း၊ ဘုရားဝင်းအတွင်းတိုင်အောင် ယာဉ်မစီးသင့်၊ ကျောင်းဝင်း၊ ဘုရားဝင်းအနီး အနား သင့်လျော်ရာဌာနတစ်ခုခုတွင် ယာဉ်မှ ဆင်းသက်သွားလာသင့်ကြသည်။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က မိမိသာရမင်းကြီးနှင့် ကောသလမင်းကြီး တို့သည် ကျောင်းတော်ပရိဝုဏ်ပြင်ပတွင် ယာဉ်မှ သက်ဆင်း၍ ခြေကျင် သွားရောက်လေ့ရှိကြသည်။

ထို့ပြင် အတူတကွ ယာဉ်စီး၍ သွားလာရာ၌လည်းကောင်း၊ ခြေကျင် သွားလာရာ၌လည်းကောင်း ယင်းအနန္တဂိုဏ်းဝင်များကို ရွှေမှာထားလျက် မိမိက နောက်မှ လိုက်ရမည်။ ခရီးသည်ကားများပေါ်တွင် မိမိက အလျင် နေရာရရှိထား၍ အနန္တဂိုဏ်းဝင်များက နေရာမရဖြစ်နေပါလျှင် မိမိနေရာကို ကြာရောက် လာရောက်ထိုင်ရန် ဖိတ်ခေါ်ပေးအပ်ရမည်။ ခရီးရင်ဆိုင်ဖြစ်နေပါက အနန္တဂိုဏ်းဝင်များကို လမ်းဖယ်ပေးရမည်။ အလားတူပင် နေရာယူရာ၌ အနန္တဂိုဏ်းဝင်များကို ဦးစားပေး၍ မိမိက နိမ့်သောနေရာ ညံ့သောနေရာကို ယူရမည်။

ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဖြင့် အရိအသေပြုခြင်း

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ဆရာသမား၊ မိဘဟူသော အနန္တဂိုဏ်းဝင်များ၏ ရွှေမှောက်တွင် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို အရှက်အကြောက် လိုလျှင်ခြံမြို့စေရမည်။

ဘောင်းဘီတို့၊ လုံချီတို့၊ အင်္ကျီလက်ပြတ် ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ အချိုယောက်ျားများ လုံးဝအင်္ကျီမဝတ်ဘဲ နေခြင်းများသည် မရှိသောရာရောက်သည်။ အဝတ်အစားကို သတ်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်ဆင်လာပါက ကျက်သရေ မင်္ဂလာရှိ၍ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်အား ဂုဏ်ပြုရာ ရောက်သည်ကို သတိပြုသင့်ကြပေသည်။ နည်းထဲ၊ ကျောင်းထဲ ထောက်သည့်အခါနှင့် ရဟန်း ဆံဃာအနီးသို့ ရောက်ရှိဆည်းကပ်သည့်အခါများတွင်—

- ထီးကို ရှုပ်(ပိတ်)သိမ်းခြင်း၊
- ဦးထုပ်ကို ချွတ်ခြင်း၊
- ခေါင်းဆောင်း၊ သို့မဟုတ် ပေါင်းထုပ်ကို ချွတ်ခြင်း၊
- ခေါင်းပေါ်တွင် အဝတ်တင်ထားပါက ယင်းအဝတ်ကို ပခုံးထက်သို့ ပြောင်းရွှေ့တင်ပေးခြင်း၊
- ခေါင်းမြီးဖြူထားပါက ယင်းအဝတ်ကို ပခုံးပေါ် သို့လျှောချပေးခြင်း၊
- ဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်ကို ချွတ်ခြင်း၊
- ပခုံးထက်တွင် တဘက်စ တင်ခြင်း၊
- တဘက်စကို စံပယ်တင်ခေါ် လက်ဝဲပခုံးထက်တင်၍ စလွယ်သိုင်းခြင်း၊ လက်ကန်တော့ထိုးခြင်းတို့ကို—

ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ရှိသေမှုကို ဖော်ပြကြရသည်။

ခေါင်းပေါင်း၊ သို့မဟုတ် ပေါင်းထုပ်မှာ ဆံပင်အားလုံးကို လုံးဝ ဖုံးအုပ် ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဆံစများ ပေါ်နေပါက ချွတ်ရန် မလိုချေ။

ကိုယ်ဟန်အနေအထားဖြင့် အရိုအသေပြုခြင်း

ရတနာသုံးပါးနှင့် မိဘဆရာသမားများထံသို့ ဆည်းကပ်သည့်အခါ—

- (က) လက်အုပ်ချီခြင်း၊
- (ခ) ဦးညွတ်ခြင်း၊
- (ဂ) ဒူးတုပ်ခြင်း၊
- (ဃ) ရှိခိုးဦးချခြင်းဖြင့် ရှိသေမှုဖော်ပြကြရသည်။

ယင်းအမှုအရာ လေးမျိုးတို့အနက် လက်အုပ်ချီခြင်းကို လမ်းခရီး အခိုက် အတန်ကြုံတွေ့ရာ၌ မတ်တပ်ရပ်လျက်ပင် လက်အုပ်ချီ၍ အရိုအသေပြုနိုင်ပါသည်။ ဝိုပြင် ဆရာတော်သံဃာတော်များ တရားဟောကြားနေရာ၌ တရားတော်ကို

ကိုးကွယ်မှုကဏ္ဍ

ရိုသေသမှု ပြုသောအားဖြင့် လက်အုပ်ချီထားလျက် တရားနာယူကြရမည်။ သံဃာတော်များ ကြွသွားသည်ကို မြင်ရလျှင် မျက်စိတဆိုးအထိ လက်အုပ် ချီထားရမည်။ ဘုရားရွှေမှောက်နှင့် သံဃာတော်များ ရွှေမှောက်မှ ထွက်ခွါ သွားရာ၌ ချက်ချင်း ကျောပေး၍ နောက်ပြန် မလှည့်ရ။ လက်အုပ်ချီလျက် ခြေငါးလှမ်းခန့် နောက်ဆုတ်သွားပြီးမှ နောက်ပြန်လှည့်ထွက်သင့်သည်။

လက်အုပ်ချီရာ၌ လက်အုပ်ကို နဖူး၌ ထားခြင်း၊ မေးစေ့အောက်၌ ထားခြင်း၊ ရင်ညှန်၌ ထားခြင်းဟူ၍ သုံးမျိုးရှိရာ လက်အုပ်ကို နဖူး၌ ထားခြင်းသည် အမြင့်ဆုံး ရိုသေနည်းဖြစ်သည်။ လက်အုပ်ကို နှိမ့်ထားပါက အရိုအသေ ပေါ့မှုကို ဖော်ပြရာရောက်သည်။ အထူးအားဖြင့် မတ်ရပ် အနေအထားတွင် နဖူးပေါ် သို့ လက်အုပ်ချီမိုးရာ၌ တံတောင်ဆစ်နှစ်ဘက်ကို ပခုံးနှင့် တပြေးညီ ထားသင့်သည်။

ဦးညွတ်အရိုအသေပြုခြင်း၊ ခါးကုန်း၍ အရိုအသေပြုခြင်းများမှာ မိသားစု သမားများ၊ လူကြီးသူမများအား အရိုအသေပေးနည်း ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓါမှာ ဦးညွတ်မှုနှင့်တွဲဖက်၍ ဒူးကို ကွေးညွတ်ခြင်းပြုလျက် အရိုအသေပြုကြသည်လည်း ရှိပါသည်။

အနန္တငါးပါးကို အရိုအသေပြုချိန်၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ခြင်း၊ ဒူးနှစ်ဘက်စုံ ကွေးလျက် ပုဆစ်တုပ် ထိုင်ခြင်းနှင့် တင်ပါးလွဲ ထိုင်ခြင်းဟူ၍ သုံးမျိုး ရှိရာ သင့်လျော်ရာ တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ထိုင်နိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် နည်းမှာ အမျိုးသားများအတွက်သာ သင့်လျော်၍ အမျိုးသမီးများအတွက် ပုဆစ်တုပ် ထိုင်နည်းနှင့် တင်ပါးလွဲ ထိုင်နည်းများသာ သင့်လျော်ပါသည်။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နည်းမှာ ဗိုက်ရွံ့သူများ လုံးဝ မထိုင်နိုင်သဖြင့် တင်ပါးလွဲ ထိုင်နည်းကို အသုံးများကြသည်။ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်နည်းမှာလည်း အလေ့အကျင့် မရှိသူများ မထိုင်နိုင်ကြချေ။ ထို့ကြောင့် မိမိအတွက် သက်သာမည့် ထိုင်နည်းကို သုံးနိုင်ကြသည်။

ရှိခိုးဦးချခြင်း

ရှိခိုးဦးချသည့် နေရာတွင် မြေပြင်၊ သို့မဟုတ် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်း ငါးမျိုးကို တည်စေလျက် ဦးခိုက်ဝပ်တွားခြင်းကို တည်ခြင်း ငါးပါးဖြင့် ရှိခိုးခြင်းဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုခြင်းငါးပါးဟုလည်း ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။ မြေပြင်၊ သို့မဟုတ် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌—

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း ၂-ပ-မ-သ-၈

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

- (က) ဒူးနှစ်ဘက်တည်စေရမည်။
- (ခ) တံတောင်ဆစ်တိုင်အောင် လက်နှစ်ဘက်ကို တည်စေရမည်။
- (ဂ) နဖူးကို တည်စေရမည်။

ဤကိုယ်အင်္ဂါငါးမျိုးကို အညီအညွတ်ပြု၍ ရှိခိုးမည့်ဘက်သို့ ရွှေ့ရွှေ့ထုတ်သော အားဖြင့် ဝပ်တွားဦးခိုက်ရမည်။ အစီအစဉ်အားဖြင့် ဖော်ပြရပါက အမျိုးသား များအနေဖြင့်—

- (က) ရှေးဦးစွာ ရှိခိုးမည့်ဘက်သို့ မျက်နှာမူပြီး ဆောင်ကြောင့်ထိုင် ရမည်။
- (ခ) လက်အုပ်ကို နဖူးအထိ မြှောက်ချီရမည်။
- (ဂ) ထို့နောက် ဒူးထောက်ချလိုက်ရမည်။
- (ဃ) လက်အုပ်ကို မြေပြင်၊ ကြမ်းပြင်သို့ ချ၍ လက်ဝါးဖြန့်လျက် လက်ထောက်ရမည်။
- (င) တံတောင်ဆစ်နှစ်ဘက်ကို မြေပြင်၊ ကြမ်းပြင်သို့ ထိအောင် လက်ဝါး နှစ်ဘက်ကို ရွှေ့သို့ လျှောထုတ်ရမည်။ ထိုအခါ ဦးခေါင်းနှင့် ပခုံးသည် အလိုအလျောက် ရွှေ့သို့ ငိုက်သွားမည်။
- (စ) နဖူးကို လက်ဖမိုးပေါ်၊ သို့မဟုတ် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိအောင် နှိမ်ချပါ။

ဤသို့ ဝပ်တွားဦးခိုက်ခြင်းသည် တည်ခြင်း(ထိခြင်း) ငါးပါးဖြင့် ရှိခိုးသည် မည်၏။ ဤနည်းအတိုင်း သုံးကြိမ်ရှိခိုးကြရမည်။ အမျိုးသမီးများအနေဖြင့် တည်ခြင်း (ထိခြင်း) ငါးပါးဖြင့် ရှိခိုးနည်းမှာ—

- (က) ရှေးဦးစွာ ရှိခိုးမည့်ဘက်သို့ မျက်နှာမူပြီး တင်ပါးလွဲထိုင်ရမည်။
- (ခ) လက်အုပ်ကို နဖူးအထိ မြှောက်ချီရမည်။
- (ဂ) ထို့နောက် လက်အုပ်ကို မြေပြင်၊ ကြမ်းပြင်သို့ ချ၍ လက်ဝါး ဖြန့်ရမည်။
- (ဃ) တံတောင်ဆစ်နှစ်ဘက်ကို မြေပြင်၊ ကြမ်းပြင်သို့ ထိအောင် လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ရွှေ့သို့ လျှောထုတ်ရမည်။
- (င) နဖူးကို လက်ဖမိုး၊ သို့မဟုတ် ကြမ်းပြင်သို့ ထိအောင် နှိမ်ချ ဦးခိုက်ပါ။

ဤနည်းအတိုင်း သုံးကြိမ် ရှိခိုးရမည်။

တည်ခြင်းငါးပါး ဒုတိယနည်း

သီလကွန်ဋီကာသစ်နည်းအရ တည်ခြင်း ငါးပါးဖြင့် ရှိခိုးရာ၌ တည်ရမည့် အင်္ဂါငါးပါးကို ဖော်ပြလတ္တံ့ပါအတိုင်း ရေတွက်ရသည်။ ရှိခိုးဦးချသည့် မြေပြင်၊ သို့မဟုတ် ကြမ်းပြင်၌—

- (က) လက်ဝါးနှစ်ဘက် တည်ရှိရမည်၊
- (ခ) ခြေဖဝါးနှစ်ဘက် တည်ရှိရမည်၊
- (ဂ) တံထောင်ဆစ်နှစ်ဘက် တည်ရှိရမည်၊
- (ဃ) ဒူးနှစ်ဘက် တည်ရှိရမည်၊
- (င) နဖူး တည်ရှိရမည်။

တည်ခြင်းငါးပါး တတိယနည်း

တောင်ဖီလာဆရာတော်၏ တည်ခြင်းငါးပါးရှိခိုးနည်း ရေတွက်ပုံမှာ—

- (က) တဘက်, ပဝါကို လက်ဝဲပခုံးထက်၌ တင်ထားခြင်း၊
(ကိုယ်ဝတ်စံပယ်တင်ခြင်း)
- (ခ) လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးခြင်း၊
- (ဂ) ရှိခိုးခံ ပုဂ္ဂိုလ်၏ ခြေတို့ကို လက်ဖဝါး နှစ်ဘက်ဖြင့် ဆုပ်နယ် ကိုင်တွယ်ခြင်း၊
- (ဃ) ကြည်ညိုသော မေတ္တာစိတ်ရှေ့သွားပြုခြင်း၊
- (င) ရိုသေလေးမြတ်သော စိတ်ထားရှိခြင်း။

ဤတတိယနည်းဖြင့် ရှိခိုးခြင်းမှာ အဝေးမှ နေ၍ ရှိခိုးရာ၌ ခြေတို့ကို ကိုင်ခြင်းဟူသော အင်္ဂါ (၁)ချက် မရနိုင်ချေ။ ပထမနည်းအတိုင်း တည်ခြင်း ငါးပါး ရေတွက်နည်းသည် သင့်လျော်ကောင်းမြတ်သည်ဟု လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးမိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။

ရပ်လျက်ရှိခိုးခြင်း

ထိုင်၍ ရှိခိုးရန် မဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေတွင် မှတ်တတ်ရပ်လျက်ပင် ရှိခိုးနိုင်ပါသည်။ ရှိခိုးပုံမှာ—

- (က) ရှိခိုးမည့်ပုဂ္ဂိုလ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားရမည်၊
- (ခ) ခြေနှစ်ဘက်ကို စုံရပ်ရမည်၊
- (ဂ) လက်အုပ်ချီ၍ နဖူးပေါ်တင်ထားရမည်၊
- (ဃ) ထို့နောက် ကိုယ်ကို ညွတ်ကိုင်၍ ဦးခေါင်းညွတ်ပြီး ရှိခိုးရမည်။

စေတနာပဓာန

ပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဝပ်တွားရှိခိုးပုံ၊ ဦးခိုက်ပုံ အမျိုးမျိုးရှိသော်လည်း အရိုအသေ အလေးအမြတ်ပြုသော အမှုအရာကို ဖော်ပြခြင်းဖြစ်၍ ယင်းအမှု အရာကို ဖြစ်စေသည့် အတွင်းခတ်ခံစေတနာ၏ လေးနက်မှုသာ ပဓာန ဖြစ်သည်။ စိတ်စေတနာ မပါခဲ့သော်၊ ပါသော်လည်း ပေါ့ဆခဲ့သော် လိုအပ်သော အကျိုးမကြီးနိုင်ဟူ၍သာ မှတ်သားသင့်ပါသည်။

အနန်း (၃)

အနန်း (၃)

ဝတ်တက်ဝတ်ကပ်အရကျက်ရန်

ဤနေ့စဉ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးအနေဖြင့် နေ့စဉ် ညအိပ်ရာဝင် အိပ်ရာထ ဘုရားရှိခိုး၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ ဆွမ်းကပ်၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေ ဘာသာရေး ကျင့်စဉ်လုပ်ငန်း တာဝန်များကို ပြုလုပ်တတ်စေရန် ရတနာ သုံးပါး ရှိခိုးခြင်းမှ စ၍ အမျှဝေခြင်း အဆုံးထိ အရအမီကျက်ထားရန် အစဉ် အတိုင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ လူကြီးမိဘများအနေဖြင့် မိမိတို့၏ သားသမီး များကို အရကျက်ထားစေရန် ကြီးကြပ်တိုက်တွန်းသင့်လှပေသည်။

ရတနာသုံးပါးကို ရှိခိုးခြင်း

ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ရှိခိုးရာ၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း တည်ခြင်း (ထိခြင်း) ငါးပါးဖြင့် သုံးကြိမ် ရှိခိုးဦးချရာ၌ နှုတ်မှလည်း—

- ဗုဒ္ဓံ ပူဇေမိ=မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပူဇော်ပါ၏။
- ဓမ္မံ ပူဇေမိ=တရားတော်မြတ်ကို ရှိခိုးပူဇော်ပါ၏။
- သံဃံ ပူဇေမိ=သံဃာတော်မြတ်ကို ရှိခိုးပူဇော်ပါ၏။

ဟူ၍ တစ်ကြိမ်စီဆို၍ ဦးချရမည်။ ထို့နောက် လက်အုပ်ချီ၍ ထိုင်လျက် ဖော်ပြ လတ္တံ့ ပါ ကန်တော့ခန်းနှင့် ဆုတောင်းကို နှုတ်မှ ဆိုရန် ဖြစ်သည်—

ကန်တော့ခန်း

ဩကာသ ဩကာသ ဩကာသ၊ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံ သဗ္ဗဓေါသ ခပ်သိမ်းသော အပြစ်တို့ကို ပျောက်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာ ပထမ ဓုတိယ တတိယ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ဘုရားရတနာ တရားရတနာ သံဃာ ရတနာ ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့ကို အရိုအသေ အလေးအမြတ် လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ပူးမြော်မာန်လျော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဆုတောင်း

ကန်တော့ရသော အကျိုးအားကြောင့် အပါယ် လေးပါး၊ ကပ် သုံးပါး၊ ရပ်ပြစ် ရှစ်ပါး၊ ရန်သူမျိုး ငါးပါး၊ ဝိပတ္တိတရား လေးပါး၊ ဗျသနတရား ငါးပါး တို့မှ အခါခပ်သိမ်း ကင်းလတ်ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန် တရားတော်မြတ်ကို ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။

၂၂

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

သရဏဂုံနှင့် ငါးပါးသီလတောင်းခြင်း

အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ ပဉ္စသီလံ ဓမ္မံ ယာစာမိ၊
အနုဂ္ဂဟံ ကတော သီလံ ဒေထ မေ ဘန္တေ။

ဒုတိယမ္ပိ အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ ပဉ္စသီလံ ဓမ္မံ ယာစာမိ၊
အနုဂ္ဂဟံ ကတော သီလံ ဒေထ မေ ဘန္တေ။

တတိယမ္ပိ အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ ပဉ္စသီလံ ဓမ္မံ ယာစာမိ၊
အနုဂ္ဂဟံ ကတော သီလံ ဒေထ မေ ဘန္တေ။

အာမ ဘန္တေ။

ဘုရားရှိခိုးခြင်း

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

သရဏဂုံဆောက်တည်ခြင်း

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္စာမိ။

ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္စာမိ။

သံဃံ သရဏံ ဂစ္စာမိ။

ဒုတိယမ္ပိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္စာမိ။

ဒုတိယမ္ပိ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္စာမိ။

ဒုတိယမ္ပိ သံဃံ သရဏံ ဂစ္စာမိ။

တတိယမ္ပိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္စာမိ။

တတိယမ္ပိ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္စာမိ။

တတိယမ္ပိ သံဃံ သရဏံ ဂစ္စာမိ။

အာမ ဘန္တေ။

ဝတ်တက်ဝတ်ကပ် အရကျက်ရန်

ငါးပါးသီလဆောက်တည်ခြင်း

- ၁။ ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၂။ အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၃။ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၄။ မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၅။ သုရာမေရယမဇ္ဇပမာဒဋ္ဌာနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

အာမ ဘမန္တ။

သရဏဂုံနှင့် ရှစ်ပါးသီလတောင်းခြင်း

အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ အဋ္ဌင်္ဂသမန္နာဂတံ ဥပေါသထသီလံ
ဓမ္မံ ယာစာမိ၊ အနုဂ္ဂဟံ ကတော သီလံ ဒေထ မေ ဘန္တေ။

ဒုတိယမ္ပိ အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ အဋ္ဌင်္ဂသမန္နာဂတံ ဥပေါသထ-
သီလံ ဓမ္မံ ယာစာမိ၊ အနုဂ္ဂဟံ ကတော သီလံ ဒေထ မေ ဘန္တေ။

တတိယမ္ပိ အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ အဋ္ဌင်္ဂသမန္နာဂတံ ဥပေါသထ-
သီလံ ဓမ္မံ ယာစာမိ၊ အနုဂ္ဂဟံ ကတော သီလံ ဒေထ မေ ဘန္တေ။

အာမ ဘန္တေ။

[နမော တဿ-ဘုရားရှိခိုးနှင့် ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ-စသည်ဖြင့်
သရဏဂုံဆောက်တည်ခြင်းတို့ကား ငါးပါးသီလ၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း
ဖြစ်၏။]

ရှစ်ပါးသီလဆောက်တည်ခြင်း

- ၁။ ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၂။ အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၃။ အဗြဟ္မစရိယာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၄။ မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၅။ သုရာမေရယမဇ္ဇပမာဒဋ္ဌာနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၆။ ဝိကာလဘောဇနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၇။ နစ္စ ဂီတ ဝါဒိတ ဝိသုက ဒဿန မာလာ ဂန္ဓ ဝိလေပန ဓာရဏ မဏ္ဍန-
ဝိဘူသနဋ္ဌာနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၈။ ဥစ္စာသယနမဟာသယနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

အာမ ဘန္တေ။

သရဏဂုံနှင့် ကိုးပါးသီလတောင်းခြင်း

အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ နဝင်္ဂသမန္နာဂတံ ဥပေါသထသီလံ
ဓမ္မံ ယာစာမိ၊ အနုဂ္ဂဟံ ကတော သီလံ ဒေထ မေ ဘန္တေ။

ဒုတိယမ္ပိ အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ နဝင်္ဂသမန္နာဂတံ ဥပေါသထ-
သီလံ ဓမ္မံ ယာစာမိ၊ အနုဂ္ဂဟံ ကတော သီလံ ဒေထ မေ ဘန္တေ။

တတိယမ္ပိ အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ နဝင်္ဂသမန္နာဂတံ ဥပေါသထ-
သီလံ ဓမ္မံ ယာစာမိ၊ အနုဂ္ဂဟံ ကတော သီလံ ဒေထ မေ ဘန္တေ။

အာမ ဘန္တေ။

[နမော တဿ-ဘုရားရှိခိုးနှင့် ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ-စသည်ဖြင့်
သရဏဂုံဆောက်တည်ခြင်းတို့ကား ငါးပါးသီလ၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း
ဖြစ်၏။]

ကိုးပါးသီလဆောက်တည်ခြင်း

- ၁။ ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၂။ အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၃။ အဗြဟ္မစရိယာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၄။ မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၅။ သုရာမေရယမဇ္ဇပမာဒဋ္ဌာနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၆။ ဝိကာလဘောဇနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၇။ နစ္စ ဂီတ ဝါဒိတ ဝိညူက ဒဿန မာလာ ဂန္ဓ ဝိလေပန ဓာရဏ မဏ္ဍန-
ဝိဘူသနဋ္ဌာနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၈။ ဥစ္စာသယနမဟာသယနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၉။ မေတ္တာသဟဂတေန စေတသာ သဗ္ဗပါဏဘူတေသု ဖရိတွာ ဝိဟရဏံ
သမာဒိယာမိ။

အာမ ဘန္တေ။

ဝတ်တက်ဝတ်ကပ် အရကျက်ရန်

ဆွမ်းတော်ကပ်

အရဟတာဒိ နဝဂုဏေဟိ၊ အရဟံ-အစရှိသော ကိုးပါးသော ဂုဏ်တော် တို့နှင့်။ သမန္နာဂတံ၊ ပြည့်စုံတော်မူသော။ နာထံ၊ လူနတ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူသော။ ဗုဒ္ဓံ၊ သက်တော်ထင်ရှား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကို။ ဥဒ္ဓိဿ၊ ရည်မှတ်၍။ စေတိယဿ၊ ဓာတုစေတီ၊ ဓမ္မစေတီ၊ ဥဒ္ဓိဿစေတီ၊ ပရိဘောဂ စေတီတော်မြတ်အား။ (ဝဏ္ဏ ဂန္ဓ ရသ သမ္ပန္နံ၊ အဆင်း၊ အနံ့၊ အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော။ ဣမံ ပိဏ္ဍပါတ်ခါဒနီယဘောဇနီယံ၊ ဤဆွမ်းခံဖယ် ဘောဇဉ် ချိုချဉ် အရသာကို။) သက္ကစ္စံ၊ ရှိရှိသေသေ။ ဒေမိ၊ နိဗ္ဗာန်ရည်မှန်း လှူဒါန်း ပါ၏ အရှင်ဘုရား။ ပူဇေမိ၊ နိဗ္ဗာန်ကိုမျှော် ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဣဒံ ပုညံ၊ ဤကောင်းမှုသည်။ အာသဝက္ခယာဝဟံ၊ အာသဝေါတရား လေးပါးတို့၏ ကုန်ရာကုန်ကြောင်းဖြစ်သော မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို ကေနံထောက်အောင် ရွက်ဆောင်နိုင်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ရေချွမ်းတော်ကပ်

အရဟတာဒိ နဝဂုဏေဟိ၊ အရဟံ-အစရှိသော ကိုးပါးသော ဂုဏ်တော် တို့နှင့်။ သမန္နာဂတံ၊ ပြည့်စုံတော်မူသော။ နာထံ၊ လူနတ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူသော။ ဗုဒ္ဓံ၊ သက်တော်ထင်ရှား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကို။ ဥဒ္ဓိဿ၊ ရည်မှတ်၍။ စေတိယဿ၊ ဓာတုစေတီ၊ ဓမ္မစေတီ၊ ဥဒ္ဓိဿစေတီ၊ ပရိဘောဂ စေတီတော်မြတ်အား။ (သုဒ္ဓ သီတလ ပသန္နံ၊ သန့်ရှင်းအေးမြ ကြည်လင် လှသော။ ဣမံ ပါနီယပရိဘောဇနီယံ၊ ဤသောက်တော်ရေ သုံးဆောင်တော် ရေကို။) သက္ကစ္စံ၊ ရှိရှိသေသေ။ ဒေမိ၊ နိဗ္ဗာန်ရည်မှန်း လှူဒါန်းပါ၏ အရှင်ဘုရား။ ပူဇေမိ၊ နိဗ္ဗာန်ကိုမျှော် ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဣဒံ ပုညံ၊ ဤကောင်းမှုသည်။ အာသဝက္ခယာဝဟံ၊ အာသဝေါတရား လေးပါးတို့၏ ကုန်ရာကုန်ကြောင်းဖြစ်သော မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို ကေနံထောက်အောင် ရွက်ဆောင်နိုင်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ပန်းတော်ကပ်

အရဟတာဒိ နဝဂုဏေဟိ၊ အရဟံ-အစရှိသော ကိုးပါးသော ဂုဏ်တော် တို့နှင့်။ သမန္နာဂတံ၊ ပြည့်စုံတော်မူသော။ နာထံ၊ လူနတ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူသော။ ဗုဒ္ဓံ၊ သက်တော်ထင်ရှား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကို။ ဥဒ္ဓိဿ၊ ရည်မှတ်၍။ စေတိယဿ၊ ဓာတုစေတီ၊ ဓမ္မစေတီ၊ ဥဒ္ဓိဿစေတီ၊ ပရိဘောဂ စေတီတော်မြတ်အား။ (ဝဏ္ဏ ဂန္ဓ သမ္ပန္နံ၊ အဆင်း၊ အနံနှင့် ပြည့်စုံသော။ ဣမံ ပုပ္ဖံ၊ ဤပန်းကို။) သက္ကစ္စံ၊ ရှိရှိသေသေ။ ဒေမိ၊ နိဗ္ဗာန်ရည်မှန်း လှူဒါန်း ပါ၏ အရှင်ဘုရား။ ပူဇေမိ၊ နိဗ္ဗာန်ကိုမျှော် ပူဇော်ပါ၏အရှင်ဘုရား။

မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဣဒံ ပုညံ၊ ဤကောင်းမှုသည်။ အာသဝက္ခယာဝဟံ၊ အာသဝေါတရား လေးပါးတို့၏ ကုန်ရာကုန်ကြောင်းဖြစ်သော မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို ကေန့်ရောက်အောင် ရွက်ဆောင်နိုင်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဆီမီးတော်ကပ်

အရဟတာဒိ နဝဂုဏေဟိ၊ အရဟံ- အစရှိသော ကိုးပါးသော ဂုဏ်တော် တို့နှင့်။ သမန္နာဂတံ၊ ပြည့်စုံတော်မူသော။ သဗ္ဗညုတာနာဝရဏဉာဏေဟိ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်၊ အနာဝရဏဉာဏ်တော်တို့ဖြင့်။ တိလောကေ၊ သုံးပါးသော လောက၌။ အင်္ဂုဏ္ဍကာရံ၊ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အမှိုက်မှောင်ကို။ ဝိဓေတု၊ ပယ်ဖျောက်၍။ ဇလံ (ဇလန္တံ)၊ ထွန်းလင်းတောက်ပတော်မူစေနိုင်သော။ ဗုဒ္ဓံ၊ သက်တော်ထင်ရှား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကို။ ဥဒ္ဓိဿ၊ ရည်မှတ်၍။ စေတိယဿ၊ ဓာတုစေတီ၊ ဓမ္မစေတီ၊ ဥဒ္ဓိဿစေတီ၊ ပရိဘောဂစေတီတော်မြတ်အား။ (ပသာ ဝဏ္ဏေဟိ၊ အရောင် အဆင်းတို့ဖြင့်။ အန္ဓကာရံ၊ အမှိုက်မှောင်ကို။ ဝိနာသကံ၊ ပယ်ဖျောက်တတ်သော။ ဣမံ ဒီပဇာလံ၊ ဤဆီမီးလျှံကို။) သက္ကစ္စံ၊ ရှိရှိသေသေ။ ဒေမိ၊ နိဗ္ဗာန်ရည်မှန်း လှူဒါန်းပါ၏အရှင်ဘုရား။ ပူဇေမိ၊ နိဗ္ဗာန်ကိုမျှော် ပူဇော်ပါ၏အရှင်ဘုရား။

မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဣဒံ ပုညံ၊ ဤကောင်းမှုသည်။ အာသဝက္ခယာဝဟံ၊ အာသဝေါတရား လေးပါးတို့၏ ကုန်ရာကုန်ကြောင်းဖြစ်သော မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို ကေန့်ရောက်အောင် ရွက်ဆောင်နိုင်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဝတ်တော်ကပ် အကျက်ရန်

ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီးကပ်လှူပုံအကျဉ်း

[ပါဠိ၊ မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော “ဆွမ်းတော်ကပ်” စသည်များကို အရအမီကျက်မှတ်ရန် အခက်အခဲ ရှိသူတို့အတွက် မြန်မာလို သက်သက်ဖြင့် အလွယ်တကူ ကပ်လှူပူဇော် နိုင်ရန် “ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီး” ကပ်လှူပုံ အကျဉ်းနည်းကို အောက်တွင် ဆက်လက်ဖော်ပြထားပါသည်။]

ဆွမ်းတော်ကပ်

အရဟံ-အစရှိသော ကိုးပါးသော ဂုဏ်တော်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုန်းတော်ကြီးမှား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားအား (အဆင်း အနံ့ အရသာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ဤဆွမ်း ခဲဖွယ် ဘောဇဉ် ချိုချဉ်ရသာ အဖြာဖြာကို ရိုသေစွာ ကပ်လှူပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။) ဤကောင်းမှုသည် အာသဝေါတရား လေးပါးတို့၏ ကုန်ရာကုန်ကြောင်းဖြစ်သော မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို ကော်ရောက်အောင် ရွက်ဆောင်နိုင်ပါစေသတည်း။

ရေချမ်းတော်ကပ်

(သန့်ရှင်းအေးမြ ကြည်လင်လှသော ဤသောက်တော်ရေ၊ သုံးဆောင်တော် ရေကို ရိုသေစွာ ကပ်လှူပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။)

ပန်းတော်ကပ်

(အဆင်းအနံ့ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင် ရနံ့လှိုင်သော ဤပန်းကို ရိုသေစွာ ကပ်လှူ ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။)

ဆီမီးတော်ကပ်

(အမှောင်ကိုဖွင့်၊ အလင်းကိုဆောင် အရောင်ထိန်ညှိ၊ ဤဆီမီးကို ရိုသေစွာ ကပ်လှူပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။) (လျှပ်စစ်မီးကို လှူလိုက ဤဆီမီးကိုအစား ဤလျှပ်စစ်မီးကိုဟု ဆို၍ လှူပါ။)

မီးမွှေးတိုင်ကပ်

(သင်းပျံ့မွှေးကြိုင် ဤနံ့သာတိုင်ကို ရိုသေစွာ ကပ်လှူ ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။)

ဗုဒ္ဓဘာသာလင်္ကာကျမ်း

ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါး

ဣတိပိ သော ဘဂဝါ—

- ၁။ အရဟံ၊
- ၂။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊
- ၃။ ဝိဇ္ဇာစရိတသမ္ဗုဒ္ဓော၊
- ၄။ သုဂတော၊
- ၅။ လောကဝိဒ္ဓ၊
- ၆။ အနုတ္တရော ပုရိသဒမ္မသာရထိ၊
- ၇။ သတ္တာ ဒေဝမနုဿာနံ၊
- ၈။ ဗုဒ္ဓေါ၊
- ၉။ ဘဂဝါ။

တရားဂုဏ်တော်ခြောက်ပါး

- ၁။ သွာက္ခာတော ဘဂဝတာ ဓမ္မော၊
- ၂။ သန္နိဋ္ဌိကော၊
- ၃။ အကာလိကော၊
- ၄။ ဟိပဿိကော၊
- ၅။ ဩပနေယျိကော၊
- ၆။ ပစ္စတ္တံ ဝေဒိတဗ္ဗော ဝိညူဟိ။

သံသဒ္ဓဂုဏ်တော်ကိုးပါး

- ၁။ သုပ္ပုဋ္ဌိပဇ္ဇော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော၊
- ၂။ ဥဇ္ဈပ္ပုဋ္ဌိပဇ္ဇော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော၊
- ၃။ ဉာယပ္ပုဋ္ဌိပဇ္ဇော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော၊
- ၄။ သာမိဓံပ္ပုဋ္ဌိပဇ္ဇော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော၊

ယဒိဓံ စတ္တာရိ ပုရိသယုဂါနိ အဋ္ဌ ပုရိသပုဂ္ဂလာ၊ သေ ဘဂဝတော သာဝကသံဃော—

- ၅။ အာဟုနေယျော၊
- ၆။ ပါဟုနေယျော၊
- ၇။ ဒက္ခိဇေယျော၊
- ၈။ အဗ္ဗလိကရဏိယော၊
- ၉။ အနုတ္တရံ ပုညက္ခေတ္တံ လောကဿ။

ဝတ်တက်ဝတ်ကပ် အရကျက်ရန်

မေတ္တာဘာဝနာ ပွားပျားပွဲ

(က) စိသာပရဏ မေတ္တာပွားနည်း

၁။ အရွှေအရပ် ခြံရှိသော အနန္တစကြဝဠာ အနန္တသတ္တဝါတို့—

- ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဒေါသခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ....။

၂။ အနောက်အရပ် ခြံရှိသော အနန္တစကြဝဠာ အနန္တသတ္တဝါတို့—

- ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဒေါသခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ....။

၃။ မြောက်အရပ် ခြံရှိသော အနန္တစကြဝဠာ အနန္တသတ္တဝါတို့—

- ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဒေါသခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ....။

၄။ တောင်အရပ် ခြံရှိသော အနန္တစကြဝဠာ အနန္တသတ္တဝါတို့—

- ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဒေါသခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ....။

၅။ အရွှေတောင်ထောင့်အရပ် ခြံရှိသော အနန္တစကြဝဠာ အနန္တသတ္တဝါတို့—

- ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဒေါသခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ....။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

၆။ အနောက်မြောက်ထောင်အရပ် ခွဲရှိသော အနန္တ စကြဝဠာ အနန္တ သတ္တဝါတို့—

- ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဒေါသခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ....။

၇။ အရှေ့မြောက်ထောင်အရပ် ခွဲရှိသော အနန္တ စကြဝဠာ အနန္တ သတ္တဝါတို့—

- ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဒေါသခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ....။

၈။ အနောက်ထောင်ထောင်အရပ် ခွဲရှိသော အနန္တ စကြဝဠာ အနန္တ သတ္တဝါတို့—

- ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဒေါသခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ....။

၉။ အောက်အရပ် ခွဲရှိသော ထက်ဝန်းကျင် အနန္တစကြဝဠာ အပါယ် ဘုံသား အနန္တသတ္တဝါတို့—

- ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဒေါသခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ....။

၁၀။ အထက်အရပ် ခွဲရှိသော ထက်ဝန်းကျင် အနန္တ စကြဝဠာ အနန္တ နတ်ဗြဟ္မာတို့—

- ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဒေါသခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြပါစေ....၊
- နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ....။

[ဤကား... တိပိဋကဓရ၊ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ အဘိဇေမဟာဋီပဏ္ဍိတ မင်းကုန်းဆရာတော်ကြီး 'ဘဒ္ဒန္တဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ' ဟောကြားတော်မူအပ်သော ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ပါဠိတော်လာ "ဒိသာဖရဏမေတ္တာ"ခေါ် အရပ် ၁၀-မျက်နှာ ဖြန့်ဝေသော မေတ္တာပွားနည်း ဖြစ်၏။ မျက်စိကို မှိတ်ချ်ဖြစ်စေ (သို့မဟုတ်) မျက်လွှာကို ချ၍ဖြစ်စေ အရပ် ၁၀-မျက်နှာ အာရုံပြုပြီး မေတ္တာကို ဖြန့်ဝေပွားများ ရွတ်ဆိုရပါမည်။]

(ခ) မေတ္တသုတ်တော်လာ မေတ္တာပွားနည်း (၁၁)နည်း

[သဗ္ဗသင်္ဂါဟကမေတ္တာ ၁-နည်း]

၁။ လုံးစုံများစွာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ...၊
ဥပဓိရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ...။

[ဒုကမေတ္တာဘာဝနာ ၄-နည်း]

၂။ ကြောက်တတ်၊ မကြောက်တတ်၊ နှစ်ရပ်များစွာ၊ သတ္တဝါ၊
ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ...၊
ဥပဓိရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ...။

၃။ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်၊ နှစ်ရပ်များစွာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်
မြဲပါစေ...၊
ဥပဓိရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ...။

၄။ ဝေးနေ၊ နီးနေ၊ နှစ်ထွေများစွာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်
မြဲပါစေ...၊
ဥပဓိရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ...။

၅။ ဘဝဇာတ်ဆုံး၊ မဆုံးများစွာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်
မြဲပါစေ...၊
ဥပဓိရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ...။

[တိကမေတ္တာဘာဝနာ ၃-နည်း]

၆။ ရှည်၊ တို၊ အလတ်၊ သုံးရပ်ခနွာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်
မြဲပါစေ...၊
ဥပဓိရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ...။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

၇။ ကြီး၊ ငယ်၊ အလတ်၊ သုံးရပ်ခန္ဓာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ် မြဲပါစေ....။

ဥပဓိရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ....။

၈။ ဆူ၊ ကြုံ၊ အလတ်၊ သုံးရပ်ခန္ဓာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ် မြဲပါစေ....။

ဥပဓိရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ....။

[အဟိတာပနယန မေတ္တာဘာဝနာ ၃-နည်း]

၉။ လူ့အချင်းချင်း၊ လှည့်ပတ်ခြင်း၊ ကင်းရှင်းကြပါစေ....။

၁၀။ အထင်သေးခြင်း၊ အချင်းချင်း၊ ကင်းရှင်းကြပါစေ....။

၁၁။ ဆင်းရဲလိုခြင်း၊ အချင်းချင်း၊ ကင်းရှင်းကြပါစေ....။

[ဤကား... တိပိဋကဓရ၊ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရု မင်းကုန်းဆရာတော်ကြီး 'ဘဒ္ဒန္တဝိစိတ္တသာဓုဘိဝံသ' ဟောကြားတော်မူအပ်သော မေတ္တာသုတ်တော်လာ မေတ္တာဘာဝနာ ပွားနည်း ၁၁-နည်း ဖြစ်၏။ မျက်စိကို မှိတ်၍ ဖြစ်စေ (သို့မဟုတ်) မျက်လွှာကို ချ၍ဖြစ်စေ သတ္တဝါများအပေါ် အာရုံပြုပြီး မေတ္တာကို ဖြန့်ဝေပွားများရွတ်ဆိုရပါမည်။]

ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့ကို ကျင့်ဝတ်ဖြင့် ပူဇော်နည်း

၁။ ဣမာယ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိယာ ဗုဒ္ဓံ ပူဇေမိ။

၂။ ဣမာယ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိယာ ဓမ္မံ ပူဇေမိ။

၃။ ဣမာယ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိယာ သံဃံ ပူဇေမိ။

၁။ ဣမာယ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိယာ၊ ဤလောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးအား လျော်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်ဖြင့်။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ ပူဇေမိ၊ ပူဇော် ပါ၏အရှင်ဘုရား။

၂။ ဣမာယ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိယာ၊ ဤလောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးအား လျော်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်ဖြင့်။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်မြတ်ကို။ ပူဇေမိ၊ ပူဇော် ပါ၏အရှင်ဘုရား။

၃။ ဣမာယ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိယာ၊ ဤလောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးအား
လျော်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်ဖြင့်။ သံဆံ၊ သံသာတော်မြတ်ကို။ ပူဇေမိ၊ ပူဇော်
ပါ၏အရှင်ဘုရား။

ဆုံတောင်းရန်

၁။ အဒ္ဓါ ဣမာယ ပဋိပတ္တိယာ ဇာတိ ဇရာ ဗျာဓိ မရဏမှာ
ပရိမုစ္စိဿာမိ။

၂။ ဣဒံ မေ ပုညံ အာသဝက္ခယာ' ဝဟံ ဟောတု။

၃။ ဣဒံ မေ ပုညံ နိဗ္ဗာနဿ ပစ္စယော ဟောတု။

၁။ ဣမာယ ပဋိပတ္တိယာ၊ ဤကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်ဖြင့်။ ဇာတိ ဇရာ ဗျာဓိ-
မရဏမှာ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းဟူသော ဆင်းရဲ
အပေါင်းမှ။ အဒ္ဓါ၊ မချွတ်။ ပရိမုစ္စိဿာမိ၊ ကင်းလွတ်ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။

၂။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဣဒံ ပုညံ၊ ဤကောင်းမှုသည်။ အာသဝက္ခယာဝဟံ၊
အာသဝတရား လေးပါးတို့၏ ကုန်ရာ ကုန်ကြောင်းဖြစ်သော မဂ်ဉာဏ်၊
ဖိုလ်ဉာဏ်၊ မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို ကော်ရောက်အောင် ရွက်ဆောင်နိုင်သည်။ ဟောတု၊
ဖြစ်ပါစေသတည်း။

၃။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဣဒံ ပုညံ၊ ဤကောင်းမှုသည်။ နိဗ္ဗာနဿ၊ နိဗ္ဗာန်၏။
ဝါ၊ နိဗ္ဗာန်သို့။ ပစ္စယော၊ ရောက်ရာရောက်ကြောင်း အထောက်အပံ့ကောင်း
သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

အမျှဝေရန်

ဤသို့ပြုရ မြတ်ပုညကို ကြီးထမြင့်ခေါင်၊ မြင်းမိုရ်တောင်ဦး၊ မကကျူးသား၊
ကျေးဇူးအရှင်၊ မွေးမိခင်နှင့်၊ ဒေဝတို့အား၊ ရငြားပါစေ၊ အမျှဝေ၏။

မသွေနှိစွ၊ ဤကာယကို၊ စောင့်ထပေတတ်၊ ကိုယ်စောင့်နတ်လည်း၊ မလယ်
စေရ၊ ပေးဝေငှ၏။

မိတ္တဆွေညာ၊ ဆရာသမား၊ ဘိုးဘွားက-စ၊ ယမရာဇာ၊ ဒေဝါယက္ခ၊ ဣန္ဒာဗုဒ္ဓ၊
အာကာသနတ်၊ အထူးမှတ်၍၊ အမြတ်ပုည၊ ကုသလကို၊ ရကြပါစေ၊ အမျှဝေ၏။
ဗုဒ္ဓသာသနာလက်စွဲကျမ်း ၃-၅-မ-ဆ-၅

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

သဗ္ဗေသတ္တာ၊ သတ္တဝါဟု၊ နာနာလောက၊ အနန္တတွင်၊ မပြတ်စဉ်ကာ၊
သတ္တာဝါသ၊ ဘုံကိုးစနှင့်၊ ဝိညာဏဋ္ဌိတီ၊ တည်ရှိရန်ပေး၊ များစွာလုံးစုံ၊
ဘုံသုံးဆယ့်ဘစ်၊ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ၊ ဝေနေယျအား၊ အမျှကုသိုလ်၊ ပေးဝေလို၏။

ထိုကုသလ၊ ဤပုညကို၊ အမျှရကြသည် ဖြစ်စေသော...။

ဝသန္ဓရေ၊ ဤမြေပုံသု၊ သိလာထုလည်း၊ သက်သေအမှု တည်စေသော...။

အမျှ အမျှ အမျှ - ယူတော်မူကြပါကုန်လော့။
သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု။

အမျှ အမျှ အမျှ - ယူတော်မူကြပါကုန်လော့။
သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု။

အမျှ အမျှ အမျှ - ယူတော်မူကြပါကုန်လော့။
သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု။

အခန်း (၄)

အဓိပ္ပါယ်ရှင်းချက်များ

ကန်တော့ခန်း ရှင်းလင်းချက်

မြန်မာနိုင်ငံတွင် သြကာသ အစချီသော ကန်တော့ခန်းသည် ပုဂံခေတ် ရှင်အရဟံ မထေရ်လက်ထက်မှ စတင်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ယင်း သြကာသ ကန်တော့ခန်း မှုကဲ့အမျိုးမျိုးရှိရာ အများစုလက်ခံထားသည့် ကန်တော့ခန်းကို ဤနေရာ၌ ဖော်ပြထားပါသည်။ အခြား သြကာသကန်တော့ခန်း မှုကဲ့များကို အထွေထွေအခန်း၌ ဖော်ပြထားပါသည်။

သြကာသ = အခွင့် = ခွင့်ပြုတော်မူပါ

ရှိခိုးခွင့်ပြုတော်မူပါ။ ကန်တော့ခွင့်ပြုတော်မူပါဟု ခွင့်တောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ရိုသေမှုကို အလေးအနက် ပြုလိုသောကြောင့် သြကာသကို သုံးကြိမ် ရွတ်ဆိုရသည်။

ကာယကံ = ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်သောအမှု

ဝစီကံ = နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုသောအမှု

မနောကံ = စိတ်ဖြင့် ကြံစည်သောအမှု

သဗ္ဗဒေါသ = သဗ္ဗ + ဒေါသ = ခပ်သိမ်းသော + အပြစ်

ခပ်သိမ်းသော အပြစ်တို့ကို = သဗ္ဗဒေါသ-ဟူသော ပါဠိစကားကို မြန်မာ ဘာသာပြန်ဆို၍ လေးနက်စေရန် ထပ်မံဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ပျောက်ပါစေခြင်းအကျိုးငှါ = ရတနာ သုံးပါးနှင့် မိဘဆရာသမားများ အပေါ်၌ ကိုယ်အမူအရာဖြင့် ပြစ်မှားခြင်း၊ အပြောအဆို (နှုတ်) ဖြင့် ပြစ်မှားခြင်း၊ စိတ်ကူး အကြံအစည်ဖြင့် ပြစ်မှားခြင်းတို့တွင် တစုံ တခုသော ပြစ်မှားခြင်းရှိခဲ့သော် ထိုအပြစ်တို့ကို ပပျောက်လျော့ပါး သွားစေရန် တောင်းပန်ဝန်ချကန်တော့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမ ဒုတိယ တတိယ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် မြောက်အောင် = ပါဠိနှင့်

မြန်မာ တွဲဖက်သုံးနှုန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှင်းရန် မလို။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ရတနာ=အလေးအမြတ် ပြုထိုက်ခြင်း၊ တန်ဖိုးကြီးမားခြင်း၊ ရှားပါး၍ ရခဲခြင်း၊ ရရှိသူ တွေ့ရှိသူအား နှစ်သက်မှုကို ဖြစ်စေနိုင်သောကြောင့် ရတနာဟု ခေါ်ဆိုရသည်။

ဘုရား=အလုံးစုံကို အကုန်အစင် သိမြင်တော်မူသောကြောင့် ဘုရားဟု ခေါ်ပါသည်။

တရား- သတ္တဝါများကို ဆင်းရဲတွင်းသို့ မကျရအောင် ဆောင်ယူတတ် သောကြောင့် တရားဟု ခေါ်ပါသည်။

သံဃာ=အယူသီလ တူမျှသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းနှင့် သမ္မုတိ သံဃာကို သံဃာဟု ခေါ်ပါသည်။

ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့ကို=မြင့်မြတ်သော ဘုရားရတနာ၊ တရားရတနာ၊ သံဃာရတနာတို့ကို။

အရိအသေ=ဝပ်တားကျိုးနွံခြင်း၊ မလေးမခန့် မပြုဘဲ ကြောက်ရွံ့ခန့်ညား မှုကို ဖော်ပြခြင်း။

အလေးအမြတ်=လေးစားခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း။

လက်အုပ်မိုး၍=လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို စုံညီပြု၍ နဖူးအထိချိမြှောက်ထားခြင်း၊ ဘုရားရှိခိုးရာ၌ လက်အုပ်ကို မေးစေ့ (သို့မဟုတ်) ရင်ညွန့်မျှသာ မြှောက်ချိထားခြင်းသည် အမြင့်ဆုံး အရိအသေပြုနည်း မဟုတ်။ နဖူးအထိ မြှောက်ချိထားမှသာလျှင် အမြင့်ဆုံး အရိအသေပြုခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှိခိုးပူဇော်=ရှိခိုးခြင်းကိုပင် ပူဇော်ခြင်းဟု ဆိုလိုသည်။ ရှိခိုးခြင်းအမျိုးမျိုး အကြောင်းကို ရှင်းပြခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ထပ်မံ မရှင်းတော့ပါ။

ဖူးမြော်=မြင်တွေ့ခြင်း၊ ကြည့်ရှုခြင်း၊ ဉာဏ်မျက်စိ၌ ထင်ရှားပေါ်လွင် လာအောင် အာရုံပြုခြင်း။

မာန်လျှော့=ရှိခိုးခြင်း ကန်တော့ခြင်းကို ပြုရာ၌ မာန်မာနကို လျှော့ချ ပြီးမှ ရှိခိုးကန်တော့နိုင်သည်။ မိမိကိုယ်ကို ရတနာသုံးပါးအောက် နိမ့်ကျသည်။ ညံ့သည်ဟု ယူဆပါမှ ရှိခိုးကန်တော့နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤရှိခိုးခြင်းသည် မာန်မာနကို လျှော့ချပြီး ဖြစ်ပါကြောင်း ဖွင့်ဟ မြက်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

အဓိပ္ပါယ်ရှင်းချက်များ

ကန်တော့ပါ၏=ဝန်ချတောင်းပန်ပါ၏၊ မြန်မာစကား၌ လူကြီးသူမများကို မတော်တဆ ထိခိုက်မိ တိုက်မိပါက “ကန်တော့၊ ကန်တော့”ဟု တောင်းပန်စကား ဆိုလေ့ရှိကြသည်။ ရှိခိုးပါ၏ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

ကန်တော့ရသောအကျိုးအားကြောင့်=အချို့က “အကျိုးအားဖြင့်” ဟု ဆိုကြသည်။ အချို့က “ကန်တော့ရသော ကုသိုလ်ကံစေတနာကြောင့်” ဟု ဆိုကြသည်။ “အကျိုးအားကြောင့်”ဟု ရှေးမူပျက် ဆက်လက် ဖော်ပြပါသည်။

အပါယ်လေးပါး

အပါယ် = (အပ + အယ။ အယ = ချမ်းသာ + အပ = ကင်းခြင်း) ချမ်းသာကင်းသော အရပ်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုခွင့် မရသော ဖော်ပြ လတ္တံ့ပါ အရပ်ဌာန ၄-ခုကို “အပါယ်”ဟု ခေါ်သည်—

- ၁။ ငရဲ=ငရဲထိန်း၊ ငရဲမီး စသည်တို့ဖြင့် အမြဲ အနှိပ်စက်ခံနေ ရသော ဘုံဌာန၊
- ၂။ တိရစ္ဆာန်=မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် တရားတော်နှင့် ဖိလာကန်လန် ဖြစ်နေသော သတ္တဝါတို့၏ ဘုံဌာန၊
- ၃။ ပြိတ္တာ=စားရမဲ့ ဝတ်ရမဲ့ ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေသူတို့၏ ဘုံဌာန၊
- ၄။ အသူရကာယ် = ပြိတ္တာများထက် အခြေအနေဆိုး၍ အမြဲ ပူလောင် ဆင်းရဲခံနေရသူများ၏ ဘုံဌာန၊

ကပ်သုံးပါး

ကပ္ပ=ကပ်=တစ်ခုသော အချိန်ကာလ၊ ခေတ်၊ ဤနေရာ၌ ဆိုးရွားသော ဘေးအန္တရာယ်များ ကျရောက်ချိန်ကာလကို “ကပ်”ဟု ခေါ်ပါသည်။ ကပ်သုံးပါးမှာ—

- ၁။ ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓရကပ်=ငတ်မွတ်ခြင်းဘေး ဆိုက်ရောက်နေသည့် ခေတ် ကာလ၊ ရှေးလူကြီးများက သရောခိုင်းသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကြီးကျယ်သော ငတ်မွတ်ခြင်းဘေးကို “မဟာသရောကြီး”ဟု ခေါ်သည်။
- ၂။ သတ္တန္တရကပ်=လက်နက်ဘေး အန္တရာယ် စစ်ဘေး အန္တရာယ် ဆိုက်ရောက်သည့်ခေတ် ကာလ၊
- ၃။ ရောဂန္တရကပ်=ကူးစက်ရောဂါဘေးအန္တရာယ် ဆိုက်ရောက်သည့် ခေတ် ကာလ၊

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

လူသားအများ လောဘထူပြောလျှင် ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးခြင်း ဖြစ်ကုန်ရကပ် ဆိုက်တတ်သည်။

လူသားအများ ဒေါသထူပြောလျှင် လက်နက်ဘေး စစ်ဘေးဒုက္ခ သတ္တန္တရကပ် ဆိုက်တတ်သည်။

လူသားအများ မောဟထူပြောလျှင် ကူးစက်ရောဂါ များစွာ ဖြစ်ပွားခြင်း ရောဂန္တရကပ် ဆိုက်တတ်သည်။

ရပ်ပြစ် ၈-ပါး

၁။ ငရဲ၊

၂။ တိရစ္ဆာန်၊

၃။ ပြိတ္တာ၊

၄။ လွန်စွာအသက်တမ်းရှည်သော အရူပဗြဟ္မာနှင့် အသညသတ်ဗြဟ္မာ၊

(အရူပဗြဟ္မာ=ရုပ်မရှိ၊ နာမ်တရား သက်သက်သာ ရှိသည်၊

အသညသတ်ဗြဟ္မာ=နာမ်တရားမရှိ၊ ရုပ်သက်သက်သာ ရှိသည်။)

၅။ ပစ္စန္တရစ်အရပ်သား=တိုင်းစွန့်ပြည်ဖျား လမ်းပန်း အဆက်အသွယ် ခက်ခဲ၍ ဝေါဟာရ မပြည့်စုံ မကြယ်ဝသည့် လူ့ရိုင်း အမျိုးအနွယ်၊

၆။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ=မှားယွင်းသော အယူဝါဒရှိသော အမျိုးအနွယ်၊

၇။ ဒုပ္ပည=အသိဉာဏ် လူ့စဉ်မမီသူ၊

၈။ သာသနာပ ကာလ၊

ဤ အရပ် ၄၅ နှစ်မျိုး၌ ဖြစ်လာသူများသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်ကို နာကြားခွင့် မရခြင်း၊ နာကြားရသော်လည်း အနက် အဓိပ္ပါယ်သိနိုင်စွမ်း မရှိခြင်းကြောင့် ဤအရပ်၄၅ နှစ် (၈) ခုကို “ရပ်ပြစ် ရှစ်ပါး” ဟု ခေါ်သည်။

ရန်သူမျိုး ၅ ပါး

၁။ ရေ = ရေလွှမ်းမိုးခံရခြင်းဘေးရန်၊

၂။ မီး = မီးလောင်ခံရခြင်းဘေးရန်၊

၃။ မင်း = ရာဇဝတ်ပြစ်ဒဏ်ခံရခြင်းဘေးရန်၊

အဓိပ္ပါယ်ရှင်းချက်များ

- ၄၉ ခိုးသူ = ခိုးဝှက်ခံရခြင်း၊ လုယက်ခံရခြင်းဘေးရန်၊
- ၅၀ အပေ့ခံဆိုင်း = ပိဘပစ္စည်း ပြုန်းတီး၍ မိဘကို နှိပ်စက်တတ်သည့် သားဆိုင်းသမီးဆိုင်း၊

ဝိပတ္တိတရား ၄-ပါး

ဝိပတ္တိ = ဖောက်ပြန်ချွတ်ယွင်းခြင်း၊

- ၁။ ဂတိဝိပတ္တိ = လားရာဂတိဖောက်ပြန်ခြင်း၊ အပါယ်ဘုံ၌ဖြစ်ခြင်း၊
- ၂။ ဥပဓိဝိပတ္တိ = ဥပဓိရုပ်ဖောက်ပြန်ခြင်း၊ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါချို့တဲ့ခြင်း၊
- ၃။ ကာလဝိပတ္တိ = ခေတ်ပျက် ကာလပျက်ခြင်း၊ တရားဥပဒေဖြင့် အုပ်ချုပ်မှုကင်းမဲ့သောအချိန်၊
- ၄။ ပယောဂဝိပတ္တိ = လုပ်ဆောင်မှု အားထုတ်မှု မမှန်မကန် ဖောက်ပြန်ခြင်း၊ လုပ်မှားကိုင်မှားဖြစ်ခြင်း၊ အပြစ်ကျူးလွန်မိခြင်း၊

ဗျဿနတရား ၅-ပါး

ဗျဿန = ပျက်စီးခြင်း၊

- ၁။ ဉာတိဗျဿန = ဆွေမျိုးများ ပျက်စီးခြင်း၊
- ၂။ ဘောဂဗျဿန = စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးခြင်း၊
- ၃။ ရောဂဗျဿန = အနာရောဂါ နှိပ်စက်၍ ပျက်စီးခြင်း၊ အနာရောဂါ စွဲကပ်နေခြင်း၊
- ၄။ သီလဗျဿန = အကျင့်သီလပျက်စီးခြင်း၊
- ၅။ ဒိဋ္ဌိဗျဿန = အယူဖောက်ပြန် လွဲမှား ပျက်စီးခြင်း၊ မိစ္ဆာ အယူကိုယူခြင်း၊

ဗျဿနတရား ငါးပါးတွင် “သီလဗျဿန” နှင့် “ဒိဋ္ဌိဗျဿန” တို့သည် ယခုဘဝ၌သာ ဆင်းရဲစေသည် မဟုတ်၊ နောင်ဘဝ များစွာ၌လည်း ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်စေတတ်သောကြောင့် ပို၍ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။

မဂ်တရား=လောဘ-စသော ကိလေသာတို့ကို ပယ်သတ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့သွားရောက်
ကြောင်းဖြစ်သော တရားလမ်းကို “မဂ်” ဟု ခေါ်ပါသည်—

၁။ သောတာပတ္တိမဂ်၊

၂။ သကဒါဂါမိမဂ်၊

၃။ အနာဂါမိမဂ်၊

၄။ အရဟတ္တမဂ်—

ဟူ၍ “မဂ်တရား” လေးပါးရှိ၏။

ဖိုလ်တရား=မဂ်၏ (တိုက်ရိုက်) အကျိုးတရားကို “ဖိုလ်” ဟု ခေါ်ပါသည်—

၁။ သောတာပတ္တိဖိုလ်၊

၂။ သကဒါဂါမိဖိုလ်၊

၃။ အနာဂါမိဖိုလ်၊

၄။ အရဟတ္တဖိုလ်—

ဟူ၍ “ဖိုလ်တရား” လေးပါးရှိ၏။

နိဗ္ဗာန်တရား=ဒုက္ခခပ်သိမ်းတို့၏ ကုန်ဆုံးရာ အေးငြိမ်းချမ်းသာသော ဓာတ်
သဘောကို “နိဗ္ဗာန်” ဟု ခေါ်ပါသည်။ ရာဂ၏ ကုန်ရာ၊ ဒေါသ၏ ကုန်ရာ၊
မောဟ၏ ကုန်ရာသည် နိဗ္ဗာန်မည်၏။

ကန်တော့ခန်း ရှင်းလင်းချက် ပြီး၏

အဓိပ္ပါယ်ရှင်းချက်များ

သရဏဂုံနှင့် သီလတောင်းခံခြင်း ရှင်းလင်းချက်

အဟံ ဘန္တေ အစချီသော ပါဠိမှာ သရဏဂုံနှင့် သီလကို တောင်းခံခြင်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာလိုအဓိပ္ပါယ်မှာ—

“တပည့်တော်အား ချီးမြှောက်သောအားဖြင့် သရဏဂုံ သုံးပါးနှင့် ငါးပါးသော သီလတော်မြတ်ကို (အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပုသ်သီလကို) (အင်္ဂါကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပုသ်သီလကို) ပေးသနားတော်မူပါဘုရား”ဟု လျှောက်ထားတောင်းပန်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သရဏဂုံ ရှင်းလင်းချက်

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဖြစ်သေးသူများ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာရန် “သရဏဂုံ”ကို ရှေးဦးစွာ ဆောက်တည်ရ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်ပြီးသူများ “ငါးပါး ရှစ်ပါး ကိုးပါး ဆယ်ပါး”စသော သီလများကို ခံယူဆောက်တည် ထု၍လည်းကောင်း၊ ရှင်ပြုရဟန်းခံ ပြုလုပ်ထု၍လည်းကောင်း “သရဏဂုံ”ကို ရှေးဦးစွာ ခံယူဆောက်တည်ရ၏။ “သရဏဂုံ”သည် သာသနာတော်သို့ အစ ကနဦး ဝင်ပေါက်ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ် စတင်ခံယူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ညှိုးနွမ်းသော သရဏဂုံကို ပြန်လည် အထောင်တင်ရန် နေ့စဉ် သရဏဂုံ ခံယူ ဆောက်တည်ရသည်။ အဆိုပါ သရဏဂုံနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သိမှတ်ထိုက်သည်များကို ဆက်လက်ဖော်ပြထားပါသည်။

သရဏဂုံနှင့် သရဏဂုံတည်သူ

သရဏဂမန = (သရဏ+ဂမန၊ သရဏ=ကိုးကွယ်ရာဟု+ဂမန=ယုံကြည် သိမှတ်ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခြင်း။) “သရဏ+ဂမန”ဟူသောပါဠိမှ “သရဏဂုံ”ဟု မြန်မာစကား ဖြစ်လာသည်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို “ကိုးကွယ်ရာအစစ်ဖြစ်၏”ဟု ယုံကြည်သိမှတ် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သော ကုသိုလ် စိတ်ကို “သရဏဂုံ”ဟု ခေါ်သည်။ ဤကုသိုလ်စိတ်ဖြင့် ရတနာမြတ်သုံးပါး အပေါ် ယုံကြည်သိမှတ် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်နေသူကို “သရဏဂုံတည်သူ”ဟု ခေါ်သည်။ သရဏဂုံတည်သူ ဖြစ်အောင် သရဏဂုံဆောက်တည်နည်းများကို ဆက်လက်လေ့လာရန် ဖြစ်ပါသည်။

သရဏဂုံဆောက်တည်ခြင်း

သရဏဂုံဆောက်တည်လိုသူသည် “ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ”စသော ပါဠိဘာသာ ကိုဖြစ်စေ၊ “ဘုရားကို ကိုးကွယ်ပါ၏”စသော မြန်မာဘာသာကိုဖြစ်စေ ရွတ်ဆို ဆောက်တည်ရမည်။ ယင်းသို့ ရွတ်ဆိုဆောက်တည်ခြင်းသည် မိမိတို့သန္တာန်၌

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ယုံကြည်သိမှတ် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်လိုသော သဒ္ဓါပညာ ပြဋ္ဌာန်းသည့် ကုသိုလ်စိတ္တုပ္ပါဒ်များဖြစ်နေကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်အောင် ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်၏။ ရွတ်ဆိုဆောက်တည်ရာ၌ ဝတ်ကျေဝတ်ကို ရွတ်ဆိုကာမျှ မဟုတ်၊ ရတနာမြတ်သုံးပါးအပေါ် တကယ်ယုံကြည် ကိုးကွယ်လိုသော သရဏဂုံ စိတ်လည်း ရှိရမည်။ သရဏဂုံကို မိမိကိုယ်တိုင်က ယုံယုံကြည်ကြည် မခံယူ မဆောက်တည်လျှင် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကမျှ ပေး၍ မရနိုင်ပါ။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ယုံယုံကြည်ကြည် ခံယူဆောက်တည်မှသာ ရနိုင်ပါသည်။

သရဏဂုံကို ဆောက်တည်ရာတွင်လည်း စေတီ၊ ပုထိုး၊ ဘုရား၊ ဆင်းတု စသည်မှာဖြစ်စေ၊ ရဟန်းတော်တပါးပါးထံမှာဖြစ်စေ၊ မိမိအလိုအလျောက်ဖြစ်စေ ယုံယုံကြည်ကြည် ခံယူဆောက်တည်လျှင် သရဏဂုံကို မရမရှိ၊ ရနိုင်သည်ချည်း ဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ ခံယူဆောက်တည်ထားလျှင် သရဏဂုံစိတ်ကို မစွန့် သမျှ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အဖြစ်မှ အခြား ဘာသာဝင်အဖြစ်သို့ မပြောင်းသမျှ အသက်ရှင်နေသမျှ သရဏဂုံ တည်နိုင်ပါသည်။

လူ့ သရဏဂုံနှင့် ရှင်သရဏဂုံ

ဤ၌ သရဏဂုံဆောက်တည်ပုံ “ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ” စသော ပါဠိဘာသာ သည် သာမညပညာရှိ ကဝိပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖွဲ့ဆိုထားဘော စကားမဟုတ်ပါ။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ရှင်ရဟန်းပြုရန် ခွင့်ပြုတော်မူရာမှ စတင်ပေါ်ပေါက်လာသော စကားဖြစ်သည်။ သရဏဂုံဆောက်တည်ကြရာ၌ လူဝတ်ကြောင်တို့အဖို့ ပါဠိ ဘာသာဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အခြား မြန်မာ၊ အင်္ဂလိပ်၊ ဂျပန် စသော နှစ်သက်ရာ ဘာသာ(စကား) တမျိုးမျိုးဖြင့် ဖြစ်စေ လိုအပ်သလို ရွတ်ဆို၍ ဆောက်တည် နိုင်ကြ၏။ နိရုတ္တိပဋိသမ္ဘိဒါဏ် အခြေခံရရေးအတွက် အထောက်အကူဖြစ်စေ နိုင်သောကြောင့် ပါဠိဘာသာဖြင့် ရွတ်ဆိုဆောက်တည်နိုင်လျှင်ကား အကောင်း ဆုံးဖြစ်၏။ ရှင်သာမဏေ (ပြုလိုသူ)တို့ အဖို့ကား မာဂဘောသာခေါ် ပါဠိ ဘာသာ တစ်မျိုးတည်းဖြင့်သာ ရွတ်ဆိုဆောက်တည်ခွင့်ရှိ၍ ယင်းသို့ ရွတ်ဆို ဆောက်တည်ရာ၌လည်း ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ပီပီသသ ရွတ်ဆိုရကြောင်း သတိပြုသင့်ကြပါသည်။

သရဏဂုံပါဠိ၏ အနက်

- ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ယုံကြည် သိမှတ် ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။
- ဓမ္မံ၊ တရားတော်မြတ်ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ယုံကြည် သိမှတ် ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

- သံဃံ၊ သံဃာတော်မြတ်ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ယုံကြည် သိမှတ် ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

[ဗုဒ္ဓိယမ္ပိ၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ ဗုဒ္ဓံ-စသည်တို့၏ အနက်ကို ရှေးအတိုင်း ဆိုပါ။ တတိယမ္ပိ၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း။ ဗုဒ္ဓံ-စသည်တို့၏ အနက်ကို ရှေးအတိုင်း ဆိုပါ။]

သရဏဂုံဆောက်တည်နည်း ၄-မျိုး

“ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ” စသည်ဖြင့် ရွတ်ဆို၍ သရဏဂုံ ဆောက်တည်နည်းမှ တပါး သရဏဂုံဆောက်တည်နည်း ၄-မျိုးကို ကျမ်းဂန်တို့၌ ပြဆိုကြသေး၏။ ယင်းသရဏဂုံ ဆောက်တည်နည်း ၄-မျိုးကား—

၁။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးအား ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် မိမိ ကိုယ်ကို အပ်နှင်းခြင်း(အတ္တသန္နိယျာဇန)။ တရားအားထုတ်သူတို့ မိမိ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ် တွယ်တာမှုမရှိအောင် “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာ ဘုရား-တပည့်တော်သည် ဤခန္ဓာကိုယ်ကို မြတ်စွာဘုရားအား စွန့်လှူ အပ်နှင်းပါသည်ဘုရား” ဟူ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း မစီးဖြန်းမီ မိမိကိုယ်ကို စွန့်လှူ ခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

၂။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ မြတ်သုံးပါးမှ တပါး ကိုးကွယ် လဲလျောင်းရာ မှီခိုအားထားရာ မရှိ၊ ရတနာ မြတ်သုံးပါးသာလျှင် ကိုးကွယ်လဲလျောင်းရာမှီခိုအားထားရာရှိ၏ဟု ခံယူခြင်း(တပ္ပရာယဏ)။ သောတာပန် အာဠဝကဘိလူးကြီးသည် ရတနာမြတ်သုံးပါးအပေါ် အလွန်အားထားယုံကြည်သဖြင့် စိတ်၌ မျှီသိပ်ထားနိုင်စွမ်း မရှိရကား “တပည့်တော်သည် ရောက်လေရာ အရပ်တိုင်း၌ ဘုရားရှင်အား အမြဲ ရှိခိုးပူဇော်လျက် တရားတော်မြတ်ကိုလည်း အလွန်ကောင်းမြတ်သော တရားဟု ပြောဆိုကာ လှည့်လည်သွားလာနေထိုင်ပါမည်” ဟု ခံယူသော သရဏဂုံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

၃။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါး၏ တပည့်အဖြစ်ကို ခံယူခြင်း (သိဿဘာဂူပဂမန)။ အရှင်မဟာကဿပ၏ ရတနာမြတ်သုံးပါးအပေါ် တကယ့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ အစစ်အမှန်အဖြစ် ယုံကြည်သက်ဝင်၍ ဘုရားရှင်အား မြင်လျှင်မြင်ချင်း တပည့်အဖြစ် မှတ်တော်မူရန် တပည့်ခံ လျှောက်ထားလျက် ထပဉ္စိအဖြစ် ခံယူခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

၄။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ရိုသေလေးမြတ်စွာ ရှိခိုးခြင်း(ပဏိပါတ)။ ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ကို ခေါင်းဖြင့် တိုက်၊ ပါးစပ်ဖြင့် စုပ်၊ လက်ဖြင့် အားရပါးရဆုပ်နယ်ကာ “အရှင်ဘုရား... တပည့်တော် မြဟွာယု ပုဏ္ဏားပါဘုရား”ဟု အမည် ဖော်ကြား လျှောက်ထားလျက် ရှိခိုးခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

အချုပ်အားဖြင့် ရတနာမြတ်သုံးပါးအား ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို အပ်နှင်းခြင်း၊ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို မှီခိုအားထားခြင်း၊ ရတနာမြတ်သုံးပါး၏ တပည့်အဖြစ်ကို ခံယူခြင်းနှင့် ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးခြင်း လေးမျိုးအနက် တမျိုးမျိုးဖြင့် ဆောက်တည်လျှင် “ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ” စသည် မရွတ်ဆိုစေကာမူ သရဏဂုံတည်နိုင်ပါသည်။

သရဏဂုံပျက်သော ရှိခိုးခြင်းနှင့် မပျက်သော ရှိခိုးခြင်း

ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ရိုသေလေးမြတ်စွာ ရှိခိုးခြင်း “သရဏဂုံ”နှင့် စပ်၍ ရှိခိုးခြင်း ၄-မျိုးကို သိအပ်၏။ ထိုရှိခိုးခြင်း ၄-မျိုးကား—

၁။ ဆွေမျိုးအဖြစ်ဖြင့် ရှိခိုးခြင်း (ဉာတိ)၊

၂။ ကြောက်၍ ရှိခိုးခြင်း (ဘယ)၊

၃။ ဆရာဖြစ်၍ ရှိခိုးခြင်း (အာစရိယ)၊

၄။ မြတ်သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ဖြင့် ရှိခိုးခြင်း (ဒက္ခိဏေယျ)။

ဟူ၍ ၄-မျိုးရှိ၏။ ထိုတွင် နောက်ဆုံး မြတ်သော အလှူခံ (ဒက္ခိဏေယျ)ပုဂ္ဂိုလ် အဖြစ်ဖြင့် ရှိခိုးခြင်း တစ်မျိုးသာ သရဏဂုံ မြောက်သော ရှိခိုးခြင်း ဖြစ်၏။ ကျန်ရှိခိုးခြင်း ၃-မျိုးတို့ကား သရဏဂုံမမြောက်၊ ရှိခိုးခြင်းကြောင့် သရဏဂုံ ပျက်ဆုံးလည်း အခြား တိတ္ထိ၊ နတ်၊ ဘုရား စသည်တို့ကို တကယ် မြတ်သော အလှူခံ(ဒက္ခိဏေယျ)ပုဂ္ဂိုလ်၏ အဖြစ်ဖြင့် ရှိခိုးလျှင်သာ သရဏဂုံ ပျက်၏။ ဆွေမျိုး(သက်ကြီးဝါကြီး)ဖြစ်၍ ရှိခိုးခြင်း၊ ကြောက်၍ ရှိခိုးခြင်း၊ ဆရာဖြစ်၍ ရှိခိုးခြင်းတို့၌ကား သရဏဂုံမပျက်ပေ။ (“သရဏဂုံမမြောက်” ဟူသည် သရဏဂုံ မတည်၊ ဘုရားစသည်ကို ကိုးကွယ်ရာမရောက်ဟု ဆိုလိုသည်။ “သရဏဂုံမပျက်” ဟူသည် တည်ပြီးသော သရဏဂုံမပျက်၊ ဘုရားစသည်ကို ပစ်ပယ်ရာ မရောက်ဟု ဆိုလိုသည်။)

ယခုခေတ် နတ်များကို ပူဇော်ပသရှိခိုးကြရာ၌ ဘုရားစသော ရတနာမြတ် သုံးပါးကို ပစ်ပယ်ပြီး နတ်များကိုသာ မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ဖြင့် ပူဇော်ပသ ရှိခိုးကြလျှင် သရဏဂုံပျက်၏။ ဘုရားစသော ရတနာမြတ်သုံးပါးကို မပစ်ပယ်ဘဲ

ထောကကြီးပွားထုကြီးပွားကြောင်းအဖြစ် ပူဇော်ပသရှိခိုးကြရာ၌ကား သရဏဂုံ မပျက်နိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် “သင်္ဘောပျက်၍ ဒလောင်းတော် ဇနကမင်းသား ပင်လယ်ကြော မျောရစဉ်က နတ်ကို ရိုမခိုးဘဲ ၇-ရက်ပတ်လုံး ဥပုသ်စောင့်သုံး ခဲ့သော ဇနကမင်းသားကိုသာ မဏိမေခလာ နတ်သမီးက ဆီးကြိုကယ်မ၍ နတ်ရိုခိုးသူအားလုံး သေကြရပုံမှာ နတ်ကို ယုံပြီး ပုံ၍ ရိုခိုးနေသူတို့အတွက် သတိထားဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သရဏဂုံမြောက်မှု အထေးပြုဖွယ်

သရဏဂုံ ခံယူဆောက်တည်ကြရာ၌ ခံယူဆောက်တည်တိုင်း သရဏဂုံ မြောက်သည်ဟု မမှတ်ယူသင့်ပါ။ သရဏဂုံမြောက်မှုအတွက် ဖော်ပြလတ္တံ့ပါ အချက်များနှင့် ပြည့်စုံရန် လိုအပ်ပါသည်။—

- ၁။ ကိုးကွယ်ခံသည့်ဘက်တွင် ကိုးကွယ်ရာ ဝတ္ထုမှာ တကယ် ရတနာ မြတ်သုံးပါး “ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ” အစစ်အမှန်များ ဖြစ်ရမည်။
- ၂။ ကိုးကွယ်လိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဘက်တွင် ကြည်ညိုလေးမြတ် ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်လိုသော သဒ္ဓါ၊ ပညာ ပြဋ္ဌာန်းသည့် မဟာကုသိုလ် စိတ္တုပ္ပါဒ် ရှိရမည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အချက်နှစ်ချက်နှင့် ပြည့်စုံမှ သရဏဂုံခံယူဆောက်တည်မှု ကောင်းစွာ အထမြောက်နိုင်ပါသည်။ ယခုအခါ “ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ” ရတနာမြတ်သုံးပါး အစစ်အမှန်များ မပျောက်မကွယ် ထင်ရှားရှိနေဆဲ ဖြစ်၍ ကိုးကွယ်ခံသည့်ဘက်မှ ကိုးကွယ်ရာဝတ္ထု စစ်မှန်ရေးအတွက် ပြည့်စုံပြီးဖြစ်နေ ပါသည်။ ယင်းသို့ ကိုးကွယ်ခံသည့်ဘက်မှ ရတနာမြတ်သုံးပါး အစစ်အမှန်များ ဖြစ်နေစေကာမူ ကိုးကွယ်လိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အနေဖြင့် အဆိုပါ ရတနာ မြတ်သုံးပါးအပေါ်၌ ကြည်ညိုလေးမြတ် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ရာ အစစ်အမှန် ဖြစ်၏ဟု ယုံကြည်တတ်သော သဒ္ဓါတရားနှင့် အမှားနှင့်အမှန်ကို ခွဲခြားဝေဖန်၍ အမှန်ကို ပိုင်းခြားသိမြင်တတ်သော ပညာသည် သရဏဂုံခံယူဆောက်တည်တိုင်း တပြေးညီရှိဖို့ အထူးလိုအပ်ပါသည်။

သဒ္ဓါနှင့်ပညာ တပြေးညီမရှိဘဲ ပညာအားကြီး၍သဒ္ဓါတရားအားနည်းလျှင် ဘုရားကို ဝေဖန်၊ တရားကို ဝေဖန်၊ သံဃာကို ဝေဖန်၍ အကျင့် မမှန် ဖြစ်တတ်သည်။ သဒ္ဓါတရားအားကြီး၍ ပညာအားနည်းပြန်လျှင်လည်း တကယ် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတော်များ အပေါ်၌ စိတ်မရောက်တတ်၊ တကယ်

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်ခံကျမ်း

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတော်များ၏ ဂုဏ်ကို ဆာရုံမပြုတတ်၊ စေတီ၊ ရုပ်ပွား စသည်များ၌သာ ဆုံးနေတတ်သည်။ “ပညာကို သဒ္ဓါစောင့်မှ၊ သဒ္ဓါကို ပညာ စောင့်မှ လမ်းဖြောင့်သည်”ကို သတိပြုသင့်ပါသည်။

ယခုကာလ သရဏဂုံဆောက်တည်ကြရာ၌ အချို့မှာ “ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ” စသော ပါဠိကို ရွတ်ဆိုနေသော်လည်း မြန်မာလို ဘာကို ဆိုလိုကြောင်း မသိ ကြသဖြင့် တကယ့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတော်များ၏ ဂုဏ်တော်များကိုလည်း သိမြင်နားလည်မှု မရှိနိုင်တော့ပါ။ ယင်းသို့ သိမြင်နားလည်မှု မရှိသူတို့မှာ ဉာဏ်နှင့် ယှဉ်သော ဉာဏသမ္ပယုတ် မဟာကုသိုလ် သရဏဂုံမရနိုင်ဘဲ ဉာဏ်နှင့် မယှဉ်သော ဉာဏဝိပဿနာ သရဏဂုံမျှသာ ရဖွယ်ရှိပါသည်။

ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်တော်များကို သိမြင်နားလည်မှု မရှိရုံမျှမက ရတနာ သုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်လိုစိတ်လည်း မရှိဘဲ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဆောက်တည် နေကြသူတို့မှာမူကား သရဏဂုံကိုမျှ လုံးလုံးလျားလျား ရဖွယ်မရှိ၊ တည်ဖွယ် မရှိပါ။ သရဏဂုံမတည်လျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အဖြစ်သို့လည်း ရောက်နိုင်ဖွယ် မရှိပင် ဖြစ်ပါသည်။ အချုပ်အားဖြင့် သရဏဂုံကို ခံယူဆောက်တည်ကြရာတွင် သရဏဂုံ မြောက်မှုကို အလေးဂရု ပြုသင့်ကြပါသည်။ ကိုးကွယ်လိုသော စိတ်ထားနှင့် ကိုးကွယ်ရာဝတ္ထုမှန်မှ “သရဏဂုံအစစ်” ဖြစ်နိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

သရဏဂုံကို အထပ်ထပ် ဆောက်တည်ခြင်း

“သရဏဂုံ” သည် ယုံကြည်လေးမြတ်စွာ တစ်ကြိမ်ဆောက်တည်ထားလျှင် ယုံကြည်စိတ်မပျက်သမျှ၊ ယုံကြည်ရာဝတ္ထု (ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ) မပြောင်း သမျှ အသက်မသေသေးသမျှ တသက်လုံး တည်၏။ အထပ်ထပ် အခါခါ ဆောက်တည်နေဖွယ်မလိုပါ။ သို့ပါလျက် ယခုအခါ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း၊ သီလ ဆောက်တည်တိုင်း လိုလိုမှာ သရဏဂုံ မပါလျှင် မပြီး အထပ်ထပ် အခါခါ ဆောက်တည်လျက်ရှိကြသည်။ ယင်းသို့ ဆောက်တည်နေခြင်းသည် အပိုအလုပ် သာ ဖြစ်၍နေသည် မဟုတ်လော့၊ အဖြေကား- အပိုအလုပ် ဖြစ်၍နေသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ယင်းသို့ အပိုအလုပ် ဖြစ်၍နေသော်လည်း အကျိုးမဲ့ စွန့်ပယ်ပစ် ရမည့် အပိုမျိုးမဟုတ်ပါ။ အပိုအကျိုးရအောင် ပို၍လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သင့်ကြပါသည်။

မှန်ပါသည်။ “မကောင်းမှု အကုသိုလ်တရားကို မဖြစ်သေးက အသစ် မဖြစ်စေဘဲ ဖြစ်ပြီးဖြစ်ပါက ပယ်ပစ်ရမည်။ ကောင်းမှု ကုသိုလ်တရားကို မဖြစ် သေးက အသစ် ဖြစ်စေပြီးနောက် ဖြစ်ပြီးဖြစ်ပါက တိုးပွားသည်ထက် တိုးပွားအောင် ကြိုးစားရမည်” ဟု ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် မိန့်မြွက်ဟောကြား

အဓိပ္ပါယ်ရှင်းချက်များ

တော်မူခဲ့ပါသည်။ သရဏဂုံကို အထပ်ထပ် ဆောက်တည်ခြင်းသည် သရဏဂုံ အထုံရနိုင်ပါသည်။ အထုံရစွဲမြဲနေသော သရဏဂုံသည် သေခါနီးမှာပင် အာရုံ နိမိတ်ကောင်း ထင်၍ ဒုဂ္ဂတိဘဝမှ လွတ်အောင် ကယ်တင်နိုင်ကြောင်း ထေရ အပဒါန် သုဘူတိဝဂ်လာ “သရဏဂမနိယထေရ်” ၏ အတိတ်ဇာတ်လမ်းက ထင်ရှားစေပါသည်။ ထို့ပြင် သရဏဂုံကို အထပ်ထပ် ခံယူဆောက်တည်ခြင်းသည် အဝတ်နှမ်းကို လျှော်ဖွပ် စင်ကြယ်စေသကဲ့သို့ သရဏဂုံ၏ ညစ်နှမ်းမှုကို စင်ကြယ်သစ်လွင်မှုရှိစေနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သရဏဂုံ ကိုယ်လုံးထုံနိုင်အောင် သရဏဂုံ စင်ကြယ်သစ်လွင်မှုရှိအောင် သရဏဂုံကို အထပ်ထပ် ဆောက်တည် သင့်ပါသည်။

သရဏဂုံ ညစ်နှမ်းကြောင်း တရားများ

“သရဏဂုံ” ကို ခံယူဆောက်တည်ကြရာတွင် သရဏဂုံညစ်နှမ်းကြောင်း တရားများ ရှိနေလျှင် သရဏဂုံ ဆောက်တည်သော်လည်း မမြောက်နိုင်ပါ။ သရဏဂုံကို ခံယူဆောက်တည်ထားပြီး ဖြစ်လျှင်လည်း ညစ်နှမ်းမှု ရှိလာနိုင် ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သရဏဂုံ ညစ်နှမ်းကြောင်း တရားများကို သိထားသင့် ပါသည်—

- ၁။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါး (ဂုဏ်တော်များ) ကို ကောင်းကောင်းမသိခြင်း၊ လုံးလုံးလျားလျား မသိခြင်း၊ ကိုးကွယ် ရမှန်း မသိခြင်း (မောဟ)၊
- ၂။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးအပေါ် အစစ်အမှန် ဟုတ်ပါ့မလားဟု ယုံမှားသံသယဖြစ်ခြင်း (ဝိစိကိစ္ဆာ)၊
- ၃။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးအပေါ် အမှန်မမြင်ဘဲ အမှားမြင်ခြင်း၊ “အရဟံ”စသော ဂုဏ်တော်များကို ဂုဏ်တော် မဟုတ်ဟု ပြောင်းပြန်မြင်ခြင်း၊ ရတနာမြတ်သုံးပါး ကိုးကွယ်ဆည်း ကပ်မှုသည် အလကားပါ စသည်ဖြင့် အယူမှားခြင်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူရှိခြင်း (ဒိဋ္ဌိ)၊
- ၄။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို မယုံကြည်မလေးစား မမြတ်နိုးခြင်း၊ မကြည်ညိုခြင်း၊ ဘုရားရှိခိုးမှုစသည် မပြုလုပ်ခြင်း (သဒ္ဓါ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် အကုသိုလ်တရား)။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်ဝဲကျမ်း

ဤတရားများရှိလျှင် သရဏဂုံ ညစ်နွမ်းမှု မစင်ကြယ်မှုများ ဖြစ်ပွားနိုင်၏။
ဘုရား စသည်ကို မစွန့်ပယ်သေးလျှင် သရဏဂုံပျက်စီးမှုကား မဖြစ်နိုင်ပါ။

ပျက်တတ်သော သရဏဂုံနှင့် မပျက်တတ်သော သရဏဂုံ

“သရဏဂုံ”သည် လောကီသရဏဂုံနှင့် လောကုတ္တရာ သရဏဂုံ (တနည်း)
သီးခြားခံယူဆောက်တည်ရသော သရဏဂုံနှင့် သီးခြားခံယူဆောက်တည်ဖွယ်
မလိုသော သရဏဂုံဟူ၍ သရဏဂုံ နှစ်မျိုးရှိ၏။ ထိုတွင်—

၁။ လောကုတ္တရာ သရဏဂုံသည် အရိယမဂ်တရားတည်း။ အရိယာ
ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မဂ်ခဏ၌ တည်၏။ သီးခြားခံယူဆောက်တည်ဖွယ်
မလို၊ တည်သော အချိန်မှ စ၍ မပျက် မပြောင်း။ ဘဝတပါး
ပြောင်းသွားသည့် အခါ၌ပင် ပျက်ခြင်း ပြောင်းခြင်းမရှိ။ မပျက်ရုံ
မပြောင်းရုံမက သရဏဂုံစိတ်ကို ညစ်နွမ်းစေတတ်သော အကုသိုလ်
တရားတို့ကို အပြတ်ရှင်းထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် ညစ်နွမ်းမှုမျှပင်
မရှိ။ ထို့ကြောင့် လောကုတ္တရာ သရဏဂုံကို “သီးခြား ခံယူ
ဆောက်တည်ဖွယ် မလိုသော သရဏဂုံ (သို့မဟုတ်) မပျက်
တတ်သော သရဏဂုံ”ဟု မှတ်အပ်၏။

၂။ လောကီသရဏဂုံကား သဒ္ဓါ၊ ပညာ ပြဋ္ဌာန်းသော မဟာကုသိုလ်
စိတ္တုပ္ပါဒ်တည်း။ သီးခြားခံယူဆောက်တည်ရ၏။ ခံယူဆောက်တည်
ထားသော်လည်း အမြဲတည်ပြီဟု စိတ်မချရ။ ရတနာသုံးပါးကို
မကိုးကွယ်လိုသောအခါ၊ သေလွန်သောအခါတို့၌ သရဏဂုံပျက်၏။
အယူတပါး ပြောင်းသွားသော အခါ၌ သရဏဂုံ ပြောင်း၏။
အကုသိုလ်တရားတို့ကို အပြတ်ရှင်းထားပြီး မဟုတ်သောကြောင့်
ညစ်နွမ်းမှုလည်း ရှိနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် လောကီသရဏဂုံကို “သီးခြား
ခံယူဆောက်တည်ရသော သရဏဂုံ (သို့မဟုတ်) ပျက်တတ်သော
သရဏဂုံ”ဟု မှတ်အပ်၏။

သရဏဂုံပျက်မှုနှင့် အလောင်းကို သရဏဂုံတင်ခြင်း

လောကီသရဏဂုံသည် အမြဲတည်ပြီဟု စိတ်မချရ၊ အချိန်မရွေး ပျက်တတ်၏။
ယင်းသို့ ပျက်ရာတွင် “အပြစ်ရှိသော ပျက်ခြင်းနှင့် အပြစ်မရှိသော ပျက်ခြင်း”
ဟူ၍ သရဏဂုံပျက်ခြင်း နှစ်မျိုးရှိသည်—

အဓိပ္ပါယ်ရှင်းချက်များ

၁။ ဘုရားမှတစ်ပါး အခြား (တိတ္ထိ စသော) ဆရာများကို အလေးအမြတ် အနေအားဖြင့် ကိုးကွယ်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင်၏ အယူဝါဒမှတစ်ပါး အခြားဘာသာ အယူဝါဒသို့ ပြောင်းလျှင်သော်လည်းကောင်း သရဏဂုံပျက်၏။ ဤသို့ ပျက်ခြင်းကား အပြစ်ရှိသော ပျက်ခြင်းမည်၏ (သာဝဇ္ဇ)။

၂။ သေလျှင် သရဏဂုံ (ကုသိုလ်စိတ်) မရှိတော့သောကြောင့် သရဏဂုံ ပျက်၏။ (သေလျှင် ဘာမျှ မသိ၊ ကုသိုလ်စိတ်သာမက အကုသိုလ် စိတ်လည်း မရှိ။) ဤသို့ ပျက်ခြင်းကား အပြစ်ရှိသော သရဏဂုံ ပျက်ခြင်းကဲ့သို့ မကောင်းကျိုးလည်း မပေး၊ အကျိုးပေးတတ်သော တရားမျိုးလည်း မတုတ်သောကြောင့် အပြစ်မရှိသော ပျက်ခြင်းမည်၏ (အနဝဇ္ဇ)။

ဤ၌ တစ်ဦး တစ်ယောက် သေဆုံးခြင်းသို့ ရောက်၍ သရဏဂုံ ပျက်သွားသည့်အတွက် အလောင်းကို သရဏဂုံ တင်ကြရာတွင် ဘာကိုမျှ မသိတတ်သော အလောင်းကောင်အတွက် သရဏဂုံ တင်ပေးသော်လည်း တင်ပေးသော သရဏဂုံကို ရနိုင် ယူနိုင်သည်ကား မဟုတ်ပါ။ ယင်းသို့ မရနိုင် မယူနိုင်သော်လည်း ရနိုင်ယူနိုင်သော (သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ မြေဘုတ်၊ မှင်စာ၊ အစိမ်း၊ နတ်စိမ်း၊ နတ်ဘီလူး စသည်ခေါ်ဝေါ်သော ပြိတ္တာအကြီးစား အသုရကာယ်) ဘဝသို့ ရောက်၍ သတိရနေလျှင် သရဏဂုံကို ရပါစေ၊ ယူပါစေတော့ဟု သတိပေးသောအားဖြင့် ရည်မှန်း၍ အလောင်းကို သရဏဂုံတင်ရိုး ပြုကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ ပြုကြခြင်းဖြင့် သေဆုံးသူများအဖို့ သရဏဂုံကို ရနိုင်က ရမည်၊ ယူနိုင်က ယူမည်။ အကယ်၍ သေဆုံးသူအဖို့ (ရနိုင်ယူနိုင်သော ဘဝမဟုတ်၍) မရနိုင် မယူနိုင်ရုံစေကာမူ အသက်ရှင် ကျန်နေသူများအဖို့ကား သရဏဂုံကို မလွှဲမသွေ ရနိုင်ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် အနီးအပါးရှိ ရှေးက သေလွန် သွားသူများအနေဖြင့် သရဏဂုံကို ရလိုယူလိုလျှင်လည်း ရနိုင် ယူနိုင်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အနေဖြင့် သေသည့်အခါ အလောင်းကို သရဏဂုံ တင်ခြင်းသည် အကျိုးမဲ့ ဆောင်ရွက်ကြခြင်းမဟုတ်။ အတ္တပရ (မိမိ သူတပါး နှစ်ဦးသား) အကျိုးရှိစေနိုင်သော ကောင်းမှုမျိုးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သင့်ကြပါသည်။

သရဏဂုံပုတီးစိပ်ခြင်း

ရှေးရှေးဆရာမြတ်တို့သည် သရဏဂုံကို အထပ်ထပ် အခါခါ ခံယူဆောက်တည် ရုံမျှမက သရဏဂုံ အထုံရစေရန်နှင့် သရဏဂုံ ညစ်နွမ်းမှုမရှိဘဲ အစဉ်ထာဝရ ဖြူစင်တောက်ပမှုရှိစေရန် သရဏဂုံပါဠိကို အထပ်ထပ် အခါခါ ရွတ်ဆိုပွားများပြီး ပုတီးစိပ်ခြင်းများလည်း ရှိပါသည်။ ပုတီးစိပ်နည်းကိုလည်း အောက်ပါအတိုင်း ညွှန်ကြားဖော်ပြကြပါသည်—

- မျက်စိကိုမှိတ် (သို့မဟုတ်) မျက်လွှာကိုချ၊ “ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ” ဟူ၍ ပါးစပ်က ဆို၊ လက်က ပုတီးတစ်လုံးချ။ မြတ်စွာဘုရားကို “ဆင်းရဲကို ပယ်ဖျောက် ချမ်းသာသို့ ရောက်စေတတ်သော ကိုးကွယ်ရာ ဘုရား မြတ်ရတနာ” ဟူ၍ စိတ်က သိ၊ ပုတီးတစ်ပတ်ရအောင် စိပ်။
- မျက်စိကိုမှိတ် (သို့မဟုတ်) မျက်လွှာကိုချ၊ “ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ” ဟူ၍ ပါးစပ်က ဆို၊ လက်က ပုတီးတစ်လုံးချ။ တရားတော်မြတ်ကို “ဆင်းရဲကို ပယ်ဖျောက် ချမ်းသာသို့ ရောက်စေတတ်သော ကိုးကွယ်ရာ တရား မြတ်ရတနာ” ဟူ၍ စိတ်က သိ၊ ပုတီးတစ်ပတ်ရအောင် စိပ်။
- မျက်စိကိုမှိတ် (သို့မဟုတ်) မျက်လွှာကိုချ၊ “သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ” ဟူ၍ ပါးစပ်က ဆို၊ လက်က ပုတီးတစ်လုံးချ။ သံဃာတော်မြတ်ကို “ဆင်းရဲကို ပယ်ဖျောက် ချမ်းသာသို့ ရောက်စေတတ်သော ကိုးကွယ်ရာ သံဃာ မြတ်ရတနာ” ဟူ၍ စိတ်က သိ၊ ပုတီးတစ်ပတ်ရအောင် စိပ်။

ဤနည်းအားဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်ဝတ်ထား၍ ဖြစ်စေ၊ ဝတ်မထားဘဲ ဖြစ်စေ သရဏဂုံ ပါဠိများကို ရွတ်ပွားပြီး ပုတီးစိပ်နိုင်ကြပါသည်။ ပုတီးစိပ်ခြင်း အလုပ်သည် ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ ကျမ်းများတွင် လာသော ကျမ်းဂန်လာ အလုပ်မျိုးမဟုတ်စေကာမူ ရှေးရှေးဆရာမြတ်တို့ စဉ်ဆက်မပြတ် ကျင့်သုံးတော်မူခဲ့ကြသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့အထိလည်း ပုတီးစိပ်ခြင်းအလုပ်ကို သူတော်စင်တို့ ရိုသေစွာ လိုက်နာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လျက်ပင် ရှိပါသည်။

သရဏဂုံပုတီးစိပ်ခြင်းဖြင့် သရဏဂုံညစ်နွမ်းမှုမရှိဘဲ ဖြူစင်မှုရစေပြီး ကိုယ်နှုတ် နှလုံး သုံးပါးလုံး သရဏဂုံအထုံကောင်းစွာ ရနိုင်ကြပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး သရဏဂုံဖြင့် ထုံထားနိုင်ပါက အတုံရစွဲမြဲနေသော သရဏဂုံစိတ်သည် ကာယကံ သောင်းကျန်းမှု၊ ဝစီကံ သောင်းကျန်းမှု၊ မနောကံ သောင်းကျန်းမှုကို ဖြစ်စေ တတ်သည့် အကုသိုလ်အညစ်တရားများကို ဖယ်ရှားပြီး ဖြူစင်သော ကုသိုလ် တရားများကို အစဉ်တိုးပွားစေနိုင်ပါသည်။

အဓိပ္ပါယ်ရှင်းချက်များ

သရဏဂုံကုသိုလ်စိတ်သည် သာသနာတွင်းကုသိုလ်ဖြစ်၍ လွန်စွာ စွမ်းအားကြီးမားလှ၏။ ထို့ကြောင့် အဆိုပါ သရဏဂုံကုသိုလ်စိတ်သည် ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်တိုင်း မြုပ်တတ်သော လေးလံသည့်ကျောက်ခဲ သံခဲများကို လှေထင်္ဂလာကြီးများသည် မမြုပ်အောင် ကာဆီး တားမြစ်ထားနိုင်သကဲ့သို့ အကုသိုလ်တရား၏ အကျိုးပေးခွင့်ကိုပင် ကာဆီးတားမြစ်ပြီး နတ်ရွာသုဂတိသို့ လားရောက်ရခြင်း စသည့် ကောင်းသော အကျိုးများကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါသည်။ ယင်းသို့ အကျိုး ပေးစွမ်းနိုင်ကြောင်း သံယုတ်ကျမ်းလာ “သရဏဥပါသကာ” ၏ ဇာတ်လမ်းအရ သိသာထင်ရှားလှပါသည်။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် လက်တွေ့ အကျိုးများကို သိမြင်ခံစားနိုင်ကြပါသည်။ အောက်ပါတို့မှာ ရှေးဆရာမြတ်တို့ ဖော်ပြအပ်သော သရဏဂုံ ပုတီးစိပ်ခြင်း၏ အကျိုးပြုလက်ခံများ ဖြစ်ပါသည်။

- သရဏဂုံ၊ သုံးပါးစုံ၊ ကြည်ယုံပုတီးစိပ်။
- သရဏဂုံ၊ ကိုယ်လုံးထုံ၊ ပြည့်စုံသိဒ္ဓိဟိတ်။
- သရဏဂုံ၊ ကိုယ်လုံးထုံ၊ အာရုံထင်နိမိတ်။
- အန္တရာယ်ကင်း၊ ကပ်ကျော်နင်း၊ ပေါ်ခြင်းလာဘ်မဆိတ်။

သရဏဂုံတည်ခြင်းအကျိုးများ

လောက၌ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရထနာမြတ်သုံးပါးသည် မည်သည့်အရာနှင့်မျှ နှိုင်းစာ၍ မရအောင် အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံး အတုမဲ့ ရတနာများဖြစ်ပါသည်။ အလွန်လည်း တွေ့ခဲ ဆိုခဲ ကြုံကြိုက်ခဲပါသည်။ ယင်းသို့ အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံး အတုမဲ့ ရတနာများဖြစ်၍ အလွန်လည်း တွေ့ခဲ ဆိုခဲ ကြုံကြိုက်ခဲလှသော ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ကိုးကွယ်အားထားရာဟူ၍ ယုံကြည်သိမှတ်ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ရသဖြင့် သရဏဂုံတည်ခြင်းသည် လွန်စွာ အကျိုးကြီးမြတ်လှပါ၏။ အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံး အတုမဲ့ အကျိုးများကို ရရှိခံစားနိုင်ကြပါသည်။

ကောင်းသော သုဂတိဘဝသို့ ရောက်ရခြင်း၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ အပါယ်ဒုဂ္ဂတိဘဝသို့ မကျ မရောက်ရဘဲ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရခြင်း၊ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ၌ အသက်ရှည်ခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်း၊ ချမ်းသာကြီးခြင်း၊ အခြွေအရံများခြင်း၊ အစိုးရခြင်း၊ ငါးမျိုးနှင့် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့ အရသာ၊ အတွေ့အထိ အာရုံငါးပါး ပေါင်း ဆယ်ပါးတို့မှာ အခြား (သရဏဂုံ ပတည်သော) နတ်များကက် သာလွန်ခြင်းတို့ကို ရရှိခံစားနိုင်၏။

တနည်းအားဖြင့် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း၌ အများအပြား ခံရခြင်း၊ ထက်သော ဉာဏ်ပညာရှိခြင်း၊ မိမိအလို၌ လိုက်ပါစေနိုင်ခြင်း၊ အများနှင့် မတူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာများကို ခံစားရခြင်း၊ ရွှေအဆင်းနှင့် တူခြင်း၊ အများ နှစ်သက်ကြည်ညိုမှုကို ခံရခြင်း၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်း အသင်းများ၏ ချစ်ခင်မှုကို ရခြင်း၊ ကျော်စောထင်ရှားခြင်း ဟူသော အကျိုးထူး ရှစ်ပါးကို ရခြင်းတို့မှာ သရဏဂုံတည်ခြင်းကြောင့် ရရှိခံစားရသော ကျမ်းဂန်လာ အကျိုးများဖြစ်ပါသည်။

ထိုမှတစ်ပါး သရဏဂုံကို ရွတ်ပွား၍ အစာစားလျှင် အစာ အဆိပ်မသင့်။ ကိုယ်ဝန်ရှိနေစဉ် သရဏဂုံကို ရွတ်ပွားလျှင် ချမ်းသာစွာ မွေးဖွား၏။ အမွေးရ ကွယ်ကူ၏။ မွေးဖွားလာသော သားသမီးများ အေးချမ်းစေ၏။ သရဏဂုံကို အမြဲရွတ်ပွားနေလျှင် သရဲ တစ္ဆေ မခြောက်၊ ဘေးရန်မရောက်၊ သရဏဂုံကို ရွတ်ဆို၍ သစ်ပင်များကို စိုက်ပျိုးလျှင်ပင် သစ်ပင်များ ပိုးမကျ၊ ကောင်းစွာ ရှင်သန်၍ ဖွံ့ထွားသန်မာသော အလီးအနံ့ အရွက်များကို ရနိုင်သည် စသော အားဖြင့် လက်တွေ့အကျိုး ခံစားရသူတို့က သန်ခံပြောဆိုကြသော သရဏဂုံ အကျိုးတို့မှာလည်း လွန်စွာ များလှပါသည်။ စင်စစ်အားဖြင့်ကား သရဏဂုံ ထည်ခြင်း၏အကျိုးသွားသည် “ဤမျှသာတည်း၊ ဤထက်မပို” ဟု ဆိုဖွယ်မရှိပါ။ အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သော အတုမဲ့ ရတနာမြတ်သုံးပါးအပေါ် ယုံကြည် သိမှတ် ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ခြင်းကြောင့် ရနိုင်သော အကျိုးတို့ကား အနန္တ အပရိမာဏ အတိုင်းအတာမရှိ အဆုံးအမရှိ များပြားကြီးကျယ်သည်သာ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

[ဤကား လောကီ သရဏဂုံ တည်ခြင်း၏ အကျိုးများ ဖြစ်၏။ လောကုတ္တရာ သရဏဂုံ ထည်ခြင်း၏ အကျိုးကား - အကျိုးရင်း (မုချကျိုး)အားဖြင့် ဖိုလ်တရားလေးပါး၊ အကျိုးဆက်အားဖြင့် ဒုက္ခ ခပ်သိမ်းတို့၏ ကုန်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်တရား ဖြစ်ဝါသည်။]

သာဓကဝတ္ထုများ

သရဏဂုံတည်ခြင်းအကျိုးများကို ပေါ်လွင်မှုနှင့်ခိုင်လုံမှုရှိရန် ကျမ်းဂန်လာ ထင်ရှားသော သရဏဂုံအကျိုးပြု သာဓကဝတ္ထုများကို ဖော်ပြပါဦးမည်။

ဆေဆောက်ကြိုး ‘သရဏဥပါသကာ’ အကြောင်း

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ ဘုရားရှင်၏ အေတော်မျိုးတော် အမျိုးသား တက်ဖောက်သည် အရက်သေစာတို့ လှူဖုန်းသိတတ်သည့် အရွယ်မှစ၍ မပြတ် မလပ် သောကံစားလေ့ရှိခဲ့သည်။ ။ ထိုသို့ အရက်သေစာ သောက်စားလေ့ရှိ

အဓိပ္ပာယ်ရှင်းချက်များ

သော်လည်း ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးအပေါ်၌ ယုံကြည်အားထားသည့်စိတ်ကား လွန်စွာကြီးမားနိုင်မာလှ၏။ အဘယ်ပျူကြီးမားသနည်းဟူမူ—

တစ်ဦးတစ်ယောက်က “သင်သည် ဘုရားကို ဘုရားမဟုတ်ဘူး၊ တရားကို တရားမဟုတ်ဘူး၊ သံဃာကို သံဃာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလျှင် ပြော၊ မပြောလျှင် သင်၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်မည်” ဟု ဆိုခဲ့လျှင် “သင်ဖြတ်လိုက ဖြတ်ပါ။ ငါ့အနေဖြင့် ဘုရားကို ဘုရားမဟုတ်ဘူး၊ တရားကို တရားမဟုတ်ဘူး၊ သံဃာကို သံဃာမဟုတ်ဘူးဟု ဘယ်နည်း နှင့်မျှ မပြောဝံ့ပါ” -

ဟူ၍ ပြန်ပြောနိုင်စွမ်းသည်အထိ ရတနာသုံးပါးအပေါ်၌ ယုံကြည်အားထားသည့် စိတ်ဓာတ် ကြီးမားနိုင်မာသူဖြစ်သည်။ ဤမျှ ရတနာသုံးပါးအပေါ်၌ ယုံကြည်အားထားသည့်စိတ်ဓာတ် ကြီးမားလွန်းသည့်အတွက်ကြောင့်လည်း ထိုအမျိုးသား၏ အမည်ကို အများက “သရဏဥပါသကာ” ဟု ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

ထို “သရဏဥပါသကာ” ခေါ် သေသောက်ကြူးအမျိုးသားသည် ထိုဘဝမှ သေလွန်သည် ရှိသော် ရတနာ သုံးပါးအပေါ် အသက် စွန့်၍ ယုံကြည်အားထားသော သရဏဂုဏ်တော်ကြောင့် နတ်ပြည်သို့ လားရောက်ရလေသည်။

ဤသို့ နတ်ပြည်ရောက်ရကြောင်းကို ဘုရားရှင်က ဟောပြတော်မူရာ သရဏဥပါသကာသည် ဘဝတလျှောက်လုံး အရက်သေစာ သောက်စားလာခဲ့သူ ဖြစ်ပါလျက် သေသည့်အခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သွားသည်ဆိုသော ဘုရားရှင်၏ ဟောကြားချက်ကို ဆွေတော်မျိုးကော်အားလုံးက မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်ကြသည်။ အချင်းချင်း စုမိတိုင်း ပြောဆိုကြ၍ မြတ်စွာဘုရားအား ကဲ့ဒ်ပြစ်ထင်ကြတော့သည်။ ဤအကြောင်းကို ဘုရားရှင်၏ ဘထွေးတော် “မဟာနာမ်” သာကီဝင်မင်းက ကြားရသည့်အတွက် ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားရာ—

မဟာနာမ်.... ရတနာ သုံးပါး၌ မတုန်မလှုပ် ထက်ဝင် ယုံကြည်သူ “သရဏဥပါသကာ” သည် သေဆုံးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ထောတာတန် အဖြစ်ရောက်ပြီး နတ်ပြည်သို့ ရောက်သွားရခြင်းမှာ မှန်ပေသည်။ “ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်များက အတိုင်းမထီ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ခြင်း ရတနာ သုံးပါးအပေါ် အသက်စွန့်၍ မတုန်မလှုပ် ယုံကြည်သော သဒ္ဓါတရား ထားရှိခြင်း” ဟူသော အကြောင်းတို့ကြောင့် သေရည်သေရက် သောက်စားသော အကုသိုလ်အားအစွမ်းသည် သရဏဂုဏ်တော်ခြင်း၏ကုသိုလ်စွမ်းအားကို ကာဆီးတားမြစ်ခြင်းမပြုနိုင်-

ဟူ၍ ဘုရားရှင်က ပြန်လည်မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါသည် (သံ၊ ၃။ ၃၂၆)။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

[ဤဝတ္ထုသည် ရတနာ သုံးပါးကို အသက်နှင်း၍ မပျက်မယွင်း မတုန်မလှုပ် ယုံကြည်ကိုးကွယ်သော လောကုတ္တရာသရဏဂုံ အကျိုးပြု သာဓကဝတ္ထုဖြစ်၏။]

သရဏဂုံတည်သော အမျိုးသားတစ်ယောက်အကြောင်း

အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားပွင့်ထွန်းတော်မူရာအခါ၌ မျက်မမြင်မိဘနှစ်ပါး တို့ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးနေသော လူလင်တင်ယောက်ရှိလေသည်။ ၎င်းလူလင်သည် တစ်နေ့သ၌ ဤသို့ အကြံတစ်ခုဖြစ်လေ၏—

ငါသည် မျက်မမြင် မိဘ နှစ်ပါးကို လုပ်ကျွေးနေရသည့်အတွက် ရှင်ရဟန်းပြုခွင့်မရ ဖြစ်နေရသည်။ ဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူရာ သာသနာ တော်နှင့် ကြုံကြိုက်သည့်အခိုက် ကိုးကွယ်ရာ တစ်ခုကိုတော့ ရှာဖွေ ဆည်းပူးမှ သင့်မည်—

ဟူ၍ အကြံဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့ ကြံပြီးနောက် အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ အဂ္ဂသာဝကဟုပည့် ဖြစ်သော “နိသဘမထေရ်မြတ်” ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး သရဏဂုံ သုံးပါးကို တသက်လုံး မပျက်အောင် ဆောက်တည်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်က လူတို့၏ အသက်တမ်းသည် တစ်သိန်းတမ်းဖြစ်သောကြောင့် လွန်စွာ အသက်ရှည်သဖြင့် သရဏဂုံလည်း ကြာကြာတည်ရလေသည်။ သရဏဂုံသည် ကာလရှည်ရှည် တည်လေ အကျိုးများလေ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူလင်သည် မျက်မမြင် မိဘနှစ်ပါးတို့ကို လုပ်ကျွေးလျက်ပင် သရဏဂုံကို အသက်ထက်ဆုံး မပျက် မစီးရအောင် ကိုးကွယ် အားထားရာ ပြု၍ ဆောက်တည်ပြီး ထိုဘဝမှ စုတေသေလွန်လျှင် သရဏဂုံကို အသက်ထက်ဆုံး မပျက်မစီးရအောင် ဆောက်တည်ထားသော ကောင်းမှုကြောင့် ဟာဝတီ သာ နတ်ပြည်၌ နတ်တကာတို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းကြီး ဖြစ်ရလေ၏။

၁။ အပဓါန်အဋ္ဌကထာ၊ ဒုတိယထွဲ၊ နှာ-၃၉-၌ “ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား”ဟု လွဲမှားနေသည်။ ယင်းလွဲမှားချက်အတိုင်း စာအုပ်များစွာတို့၌လည်း လွဲမှားနေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဖွားတော်မူရာ ‘စန္ဒဝတီ’ပြည်၊ သက်တော် ‘တစ်သိန်းတမ်း’၊ အဂ္ဂသာဝက ‘နိသဘမထေရ်’တို့ကို ထောက်၍ ဤ၌ ‘အနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရား’ဟု အမှန်အတိုင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

အနိပ္ပါယ်ရှင်းချက်များ

ဤသို့ ဤပုံ သရဏဂုံကို လိုခြုံစွာ တသက်လုံး ဆောက်တည် ခဲ့သော ကောင်းမှု၏ အကျိုးဆက်ကြောင့်ပင် သိကြားမင်း အဖြစ်ချည်းပဲ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖြစ်ရသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း ရှစ်ဆယ်၊ လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော စကြဝတေးမင်းကြီး ဖြစ်ရသည်မှာ ခုနစ်ဆယ်ငါးကြိမ်၊ ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်မင်း အဖြစ်တို့မှာ မရေမတွက်နိုင်အောင် အကြိမ် များလှပါသည်။ ထိုလူလင်သည် ကိုးဆယ်တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး အပါယ် လေးပါးသို့ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မလားရောက်ရဘဲ လူ့ ဘုံနှင့်နက်ရပ်တို့၌သာ အထပ်ထပ်လှည့်လည်ကာ လူမင်းစည်းစိမ် နတ်မင်းစည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ များစွာ ခံစားခဲ့ရပါသည်။ ဖြစ်လေရာရာ ကဝတို့၌လည်း သူတပါးတို့ထက် ထူးကဲသော “အများအပူဇော်ခံရခြင်း၊ ထက်သောဉာဏ်ပညာရှိခြင်း” စသည့် အကျိုးထူး ရှစ်ပါးကို အထင်အရှား ခံစားခဲ့ရပါသည်။ (အကျိုးထူး ရှစ်ပါးကို စာမျက်နှာ (၅၂)၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီ။) ဤသို့ စည်းစိမ်ချမ်းသာအဖြာဖြာကို ကောင်းစွာ ခံစား စံစားပြီး ဤဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ပွင့်ထွန်း ပေါ်ပေါက်လာသော အခါ “သာဝတ္ထိမြို့”ဝယ် ဥစ္စာကြွယ်ဖြိုး သူဌေးမျိုး၌ ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုသူငယ် သူဌေးသားလေးသည် ခုနစ်နှစ်ယားအရွယ်သို့ ရောက်အောင်အခါ ကစားဖော်သူငယ်များ၏ရှေ့သွားခေါင်းဆောင်ဖြစ်၍ ကစားမြူးထူးပျော်ပါးရင်း ရဟန်းတော်များ သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းတိုက်သို့ သွားရောက်ကာ သရဏဂုံ သုံးပါး ပေးသနားတော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ရဟန္တာတစ်ပါးက သရဏဂုံ သုံးပါးကို ပေးတော်မူလေလျှင် ခုနစ်နှစ်သားအရွယ် ထိုသူငယ်သည် သရဏဂုံကို ခံယူ ဆောက်တည်၍ ပြီးလျှင် ပြီးချင်းပင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေသည်။

အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ လွန်ခဲ့သော တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းအခါမှ စ၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှသာ ဆောက်တည်ခဲ့ဖူးသော သရဏဂုံကို လိုခြုံစွာ မပျက်မစီးအောင် ဖောင့်ရှောက်ခဲ့သော ကောင်းမှုကို အခြေခံပြု၍ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ရလေသောကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ “သရဏဂမနိယမထေရ်”ဟု နေလအသွင် ထင်ရှား ကျော်စော ခဲ့ပါသည်။ (အပ။၁။၇၂။ အပ။၄။၂။၃၅။)

တံငါသည် တစ်ဦးအကြောင်း

ရှေးအခါက “ဒမိဋ္ဌ”မည်သော အမျိုးသား တစ်ဦးသည် အနှစ်ငါးဆယ် ပတ်လုံး တံငါသည်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးနေထိုင်လာခဲ့ပေသည်။ အသက် ၅၀ အရွယ်တွင် ရောဂါဝေဒနာခံ့ကပ်၍ အိပ်ရာမှ မထနိုင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အိပ်ခင်

ဖြစ်သူက ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုပေးလျက် ရှိနေစဉ် ရဟန်းတော်တစ်ပါး ကြွလာ သဖြင့် အိမ်ရှင်မက တောင်ကျောင်းနေ ရဟန်းတော် ကြွလာကြောင်း ဒမိဋ္ဌ တံငါသည်အား ပြောပြသည်။ ဒမိဋ္ဌ တံငါသည်က “ငါသည် အနှစ်ငါးဆယ် ပတ်လုံး မထေရ်၏ အထံသို့ တစ်ခါမျှ မသွားမရောက်ဖူးပါ။ မထေရ်သည် အဘယ်ကျေးဇူးကို ထောက်၍ ငါထံသို့ လာသနည်း” ဟု အမေးခိုင်းလိုက်သည်။ အိမ်ရှင်မဖြစ်သူက ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း မပြောဘဲ “ကန်တော့ဆွမ်းပါဘုရား” ဟု ရဟန်းတော်ကို လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ ရဟန်းတော်က “ဒါယကာ... ဘယ်နှယ်နေတုံး” ဟု ပြန်လည် မေးမြန်းတော်မူရာ အိမ်ရှင်ဒါယိကာမက “ဒါယကာမှာ အလွန်အားနည်းနေ ပါကြောင်း” ပြန်ကြားလျှောက်ထားသဖြင့် ရဟန်းတော်လည်း အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြွလာပြီး “ဒါယကာ သရဏဂုံသီလများ မဆောက်တည်လို ဘူးလား” ဟု မေးမြန်းသည်။ ဒါယကာက “ဆောက်တည်လိုကြောင်း” ပြန်ကြား လျှောက်ထားသည့်အတွက် ရဟန်းတော်က ဒါယကာအား သရဏဂုံနှင့်တကွ ငါးပါးသီလကို ပေးလေသည်။

ဤသို့ ပေးနေစဉ် ငါးပါးသီလခံယူ ဆောက်တည်နိုင်သည်အထိ မရောက်ဘဲ သရဏဂုံအဆုံးမှာပင် ပါးစပ် မလှုပ်နိုင်တော့ဘဲ သေဆုံးကာ နတ်ပြည်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားလေသည်။ နတ်ပြည်သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း သရဏဂုံ ခံယူဆောက်တည်ခဲ့ရသော ကောင်းမှုကြောင့် ယခုကဲ့သို့ နတ်ပြည်ရောက် ရကြောင်း သိရှိကာ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းပြီး သရဏဂုံသီလချီးမြှင့်ပေးသနားသော ရဟန်းတော်အား ဖူးမြော်ကန်တော့လျက် နတ်ပြည်ရောက်ရပုံ အကြောင်းစုံကို ဤသို့ လျှောက်ထားလေသည်—

အရှင်မြတ်ဘုရား တပည့်တော် ယခုကဲ့သို့ (စတုမဟာဓုတ်) နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရခြင်းသည် အရှင်ဘုရား ချီးမြှင့်ပေးသနားတော် မူသော သရဏဂုံကို ခံယူဆောက်တည်ရသည့်အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်ဘုရား ချီးမြှင့် ပေးသနားတော်မူသော ငါးပါးသီလကိုပါ တပည့်တော် မသေမီ အကယ်၍သာ ဆက်လက် ခံယူဆောက်တည်ခွင့် ရခဲ့ပါလျှင် အထက်အထက် နတ်ပြည်များသို့ပင် ရောက်နိုင်ပါသည်။ အရှင်ဘုရား၏ ကျေးဇူးသည် တပည့်တော်အပေါ်၌ လွန်စွာကြီးမား များပြားလှပါသည် ဘုရား—

ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြန်ကြားလျှောက်ထားလေသည်။ သရဏဂုံပေးသော ဆရာကား ဆရာမည်ကမာမတ္တ မဟုတ်ပါ။ အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင် ဆရာမျိုး ဖြစ်ပါသည် (အံ၊ဋ္ဌ၊၂ ၁၀၇)။

အနိပ္ပါယ်ရှင်းချက်များ

သရဏဂုံမတည်က လူမမည်ခြင်းအကြောင်း

သီဟိုဠ်(ယခု သီရိလင်္ကာ)နိုင်ငံ သာသနာဝင်သမိုင်းတွင် “ဗုဒ္ဓဂါမဏိမင်းကြီး” သည် မိမိနိုင်ငံအား ကျူးကျော်စော်ကားလာသည့် “အက္ခောဘိဏီ” မက များသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ “ကျည်းကုလား” များကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ရာ၌ ရတနာ သုံးပါးကို ဦးထိပ်တင်၍ တရားသော စစ်ပွဲကို ဆင်နွဲခဲ့သည်။

ယခု ငါစစ်တိုက်ခြင်းသည် မင်းစည်းစိမ်ဟူသော ငါ၏အကျိုးစီးပွား အတွက် မဟုတ်ပါ။ အနည်းငယ်မျှပင် ကိုယ်ကျိုးမပါရှိပါ။ အထူးမှန်သော မြတ်စွာဘုရားရှင် သာသနာတော်နှင့် ရတနာမြတ် သုံးပါး တည်ထံ့ ပြန်ပွားထွန်းကားရန် အတွက်သာ ဖြစ်ပါသည်—

ဟု သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်စကား ကျူးရင့် မြက်ကြားခဲ့သည်။ ရတနာ သုံးပါးအား အသက်ကို နှင်း၍ တရားသောစစ်ပွဲ ဆင်နွဲခဲ့ရာ အောင်ပွဲရခဲ့လေသည်။

ဗုဒ္ဓဂါမဏိမင်းကြီးသည် အက္ခောဘိဏီ မကသော ကျည်းကုလားတို့ကို သတ်ဖြတ်နှိမ်နင်း၍ စစ်ခင်းအောင်မြင်ခဲ့ပြီးနောက် ယင်းသို့ သတ်ဖြတ်သေစေ ခဲ့ခြင်းအတွက် မိမိအား သက်သာရာရနိုင်ရန် အကြောင်း အခွင့်ကောင်း ရှိ မရှိ ရဟန္တာမထေရ်ပြတ် ရှစ်ပါးတို့ထံ မေးမြန်းလျှောက်ထားခဲ့ရာ ရဟန္တာမထေရ် မြတ်ရှစ်ပါးတို့က သက်သာရာ ရနိုင်ကြောင်း အောက်ပါအတိုင်း မိန့်မြွက် ဖြေကြားတော်မူခဲ့သည်—

မင်းမြတ်.... သင် မင်းမြတ်သည် အက္ခောဘိဏီ မကသော ကျည်းကုလားများကို သတ်ဖြတ်သေစေရာ၌ (သရဏဂုံ တည်သူ တစ်ယောက်နှင့် ငါးပါးသီလမြဲသူ တစ်ယောက် ပါဝင်သောကြောင့်) တစ်ယောက်နှင့် ထစ်ပိုင်းအတွက်သာ (လူသတ်မှု) အပြစ် ရှိသည်။ ကြွင်းသော (မိစ္ဆာအယူရှိသူနှင့် သီလမရှိသူ) ရန်သူအားလုံးတို့ သတ်မှု အတွက်ကား (လူသတ်မှု) အပြစ်မရှိ။ တိရစ္ဆာန်သားသမင်များသတ်မှု အပြစ်မျိုးလောက်သာ ရှိသည်ဟု မှတ်ယူသင့်၏။

၁။ ၁-နှင့် သုညလေးဆယ်နှစ်ရှိသော သင်္ချာသည် “အက္ခောဘိဏီ”အရေအတွက် ဖြစ်၏။ ပါဠိအဘိဓာန်၌ကား ဝါးအလုံး ၆၀-ကို တစ်စည်းစီ စည်း၍ ဝါးအစည်း ၆၀-ပုံထားရာ၌ စစ်တပ် တစ်တပ်က နှင်း၍ သွားရာ ဝါးအားလုံး မြေမှန် ဖြစ်လောက်အောင် များသော စစ်တပ်ကို “အက္ခောဘိဏီတပ်”ဟု ဆို၏။ မဟာဝံသဋီကာ၊ သဒ္ဒနိတိကျမ်းတို့၌ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ဆိုကြသေး၏။

၂။ “ကျည်းကုလား” ဟူသည် အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းသား ဧကရဋ္ဌာပြည်နယ်နှင့် တမီးလ်နာဒူး ပြည်နယ်သားများ ဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓသာသနာလက်စွဲကျမ်း

သင် မင်းမြတ်၏ တိရစ္ဆာန် သားသမင်များ နှားများနှင့် တူသော ရန်သူများနှင့် တကွ လူတစ်ယောက်နှင့် တစ်ပိုင်းတို့ကို သတ်မိသော အကုသိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်မြတ် သုံးပါး တည်တံ့ပြန့်ပွား ထွန်းကားရေးအတွက် ရည်ရွယ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် သင် မင်းမြတ်အား နတ်ပြည်ရောက်ရန် အန္တရာယ်၊ မင်္ဂလာရရန် ဘန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ပြီးခဲ့သည့် စစ်ပွဲများကို အကြောင်းပြု၍ နှလုံးမသာယာခြင်းဖြစ်နေလျှင် ယင်းကို ပယ်ဖျောက်လော့—

ဟု ရဟန္တာမထေရ်မြတ် ရှစ်ပါးတို့က သက်သာရာ ရနိုင်ကြောင်းစကား မိန့်မြွက် ဖြေကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ (မဟာဝံသအဋ္ဌကထာ)။

[ဤ သာဓကဇာတ်လမ်းကို ကြည့်လျှင် လူ့ဘဝတွင် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်ရေးအတွက် သရဏဂုံနှင့် သီလသည် မည်မျှ အရေးပါ အရာရောက်သည်ကို သတိပြုသင့်ကြပါသည်။]

ဖော်ပြပါ သရဏဂုံ အကျိုးပြု သာဓကဝတ္ထုများအရ ဆိုးသွမ်းသူတို့ အတွက်ပင် အထူးအားကိုးအားထား မှီခိုရာဖြစ်၍ မကောင်းကျိုးဟူသမျှကို တားဆီးပြီး ကောင်းကျိုးချမ်းသာဟူသမျှကို အများကြီးပေးစွမ်းနိုင်သော လူ့ဘဝအတွက် အားအထားထိုက်ဆိုး ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ မြတ်သုံးစုံ သရဏဂုံကို ကလေးသူငယ်များကအစ လူတိုင်းလူတိုင်း ယုံကြည်စွာ ခံယူဆောက်တည်၍ ကိုယ်လုံးထိုထားသင့်ပါသည်။

ဗောဓိမင်းသား၏ မယ်တော်သည် ဗောဓိမင်းသားလေး ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်မှ စ၍ပင် ဗောဓိမင်းသားလေးအတွက်ပါ ရည်မှန်းပြီး ဘုရားရှင်ထံ၌ သရဏဂုံကို ခံယူဆောက်တည်ထားခဲ့ရာ မိမိ (မယ်တော်) အတွက်သာမက ဝမ်းတွင်း၌ ရှိသော ကိုယ်ဝန်သားငယ်လေးအတွက်ပါ သရဏဂုံ၏ အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ ရခဲ့ပါသည်။ (မ၊ ၂။ ၂၂၇)။

အခန်း (၅)

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

ဆင်းရဲကို ပယ်ဖျောက်၍ ချမ်းသာသို့ ရောက်စေနိုင်ရန်အတွက် ဘုရားဟု ထင်မှတ်၍ ယုံကြည်အားကိုးတိုင်း သရဏဂုံမြောက် ဆင်းရဲကို ပယ်ဖျောက်၍ ချမ်းသာသို့ ရောက်စေနိုင်ကြသည်ဟု မမှတ်ယူသင့်ပါ။

လောက၌ စိန်ကျောက်ရတနာဆိုတိုင်း ရတနာစစ် ရတနာမှန် မှတ်တင်ခံ မဟုတ်ဘဲ အတုအယောင် ရတနာများ ရှိနိုင်သကဲ့သို့ ဘုရားအတုအယောင် တရားအတုအယောင်များ လွန်စွာပေါများလှပါသည်။ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုနှင့် စပ်သော အရာတွင် “စဉ်းစားမှု ရှေ့တည်၊ ယုံကြည်မှု နောက်ထား” ဟူသော ရှေးပညာရှိကြီးများ၏ သတိပေးစကားကို အလေးအစား ပြုသင့်ပါသည်။

ယုံကြည်မှု (သဒ္ဓါ) အားကြီး၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု(ပညာ) အားနည်းသည့် အတွက် အစစ် အမှန် မဟုတ်သော ဘုရား၊ မမှန်ကန်သော တရားတို့ကို မစဉ်းမစား ယုံကြည်ပြီး အားကိုးမှားလျှင် “ကုန်ရှုံးလျှင် တစ်ခေါက်” ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ “သရဏဂုံရှုံးလျှင် တသံသရာလုံးမှောက်” ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ကာ ဒုက္ခ သံသရာလည်မဆုံး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ “ဘုရားမှတ်လို့ ကိုးကွယ်ခဲ့တာ ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပိုမှန်းသိရသည်”၊ “ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး ရှင်ကြီး ကျားထက် ဆိုး ဖြစ်ရသည်” ဟူသော သတိပေး စကားများသည် ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု အမှား၏ ဒုက္ခကို သရုပ်ပြ ပေါ်လွင်စေပါသည်။ ဒေဝဒတ်ကို ယုံကြည် အားထား၍ ဖခင်အရင်းကို သတ်မိသည်အထိ အမိုက်ဇာတ်ခင်းကာ ငရဲသို့ လားခဲ့ရသော အဇာတသတ်မင်း၏ ဖြစ်ရပ်မှာ ကိုးကွယ်မှုအမှားအတွက် သာဓကထင်စေသော အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ် ပညာဖြင့် တကယ်မှတ်တင်ခံ အစစ်အမှန်ဖြစ်သော ဘုရား၊ တရား၊ သံသာ ရတနာများကို စိစစ်ရွေးချယ် ကိုးကွယ်တတ်ရန် လိုအပ်ပါသည်။

“ပညာရှိ” ဟူ၍ ဆိုရာ၌ လောကီအရာမှာ ပညာများစွာ ရှိသော်လည်း ရတနာသုံးပါး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ဖို့အရေး၌ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မှုပညာကား ရှိချင်မှ ရှိမည်။ အလိုအလျောက် ထိုးထွင်းတတ်သိနိုင်သည့် ပညာမျိုး မဟုတ်သောကြောင့် “တတ်ဆွဲမရှိက ငကန်းလမ်းမသိ” ဆိုတာမျိုးသာ ဖြစ်နိုင် ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မှုပညာ၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှုရှိစေရန် “ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်” များကို ဆက်လက်လေ့လာသင့်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာစကားစုံကျမ်း

ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါး

၁။ အရဟံဂုဏ်တော်

(က) အရဟံ = (အရ+ဟံ။ အရ=ကိလေသာ ရန်တို့ကို + ဟံ= (အငွေ့အသက် အထုံဝါသနာမျှ မကျန်ရအောင်) ပယ်တော် မူပြီးဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား။)

သတ္တဝါတို့ကို ယုတ်ညံ့ နိမ့်ကျစေတတ် ပူလောင် ညစ်နွမ်းစေတတ်သော အဆိုးဓာတ်သဘာဝသည် ကိလေသာဖြစ်၏။ ယင်းကိလေသာသည် အကျိုးမဲ့ ဒုက္ခကို ဖန်တီးတတ်၍ ဘဝတက်လမ်း၌ အနှောင့်အယှက် အတားအဆီး ဖြစ်တတ်သောကြောင့် ရန်သူများသဖွယ်လည်း ဖြစ်၏။ အဘိဓမ္မာကျမ်းဂန် များအရ ကိလေသာတရားသည် အကျဉ်းအားဖြင့် ဆယ်မျိုးရှိပါသည်—

- ၁။ လောဘ=လိုချင်တပ်မက်မှု၊ အမြဲတမ်းလိုနေမှု၊
- ၂။ ဒေါသ=စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ညစ်၊ စိတ်ပျက်မှု၊ ကြောက်လန့်ပူပန်မှု၊
- ၃။ မောဟ=အမှန်ကို အမှား၊ အမှားကို အမှန်ထင်မှု၊ အမှန်အတိုင်းမမြင်မှု၊
- ၄။ မာန=ထောင်လွှားမှု၊ မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီးမှု၊
- ၅။ ဒိဋ္ဌိ=အလွဲအမှားယုံကြည်ယူဆမှု၊ အမှားကို အမှန်ဟု စွဲယူထားမှု၊
- ၆။ ဝိစိကိစ္ဆာ=သို့လောသို့လောရှိမှု၊ ယုံမှားမှု၊
- ၇။ ထိန=စိတ်ထို့၏ ထုံထိုင်းမှု၊ လေးနက်ထက်သန်ခြင်း မရှိမှု၊
- ၈။ ဥဒ္ဓစ္စ=စိတ်ဓာတ်ပြိုကွဲပျံ့လွင့်မှု၊ မတည်ငြိမ်မှု၊
- ၉။ အဟိရိာ=မကောင်းမှုပြုခြင်း၌ အရှက်မရှိမှု၊
- ၁၀။ အနောတ္တပ္ပ=မကောင်းမှုပြုခြင်း၌ အကြောက်အလန့်မရှိမှု။

ထိုအဆိုးဓာတ်သဘာဝ ကိလေသာရန်သူ ဆယ်မျိုးတွင် “လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ” သုံးမျိုးသည် ရေသောက်မြစ် အဆိုးတရားများဖြစ်သည်။ ယင်း အကျဉ်းကိလေသာ ဆယ်မျိုးကို အကျယ်ပွားလျှင် တစ်ထောင့်ငါးရာ ဖြစ်၏။ ထိုထုထူးဆိုးထို့သည် ရဟန္တာအဖြစ်ရောက်၍ အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် မပယ် သတ်နိုင်သေးသမျှ ပုဏ္ဏဉာဏ်၏ သန္တာန်၌ အမြဲထာဝစဉ် ရှိနေကြပါသည်။ စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်ကြောင့် လူဆိုးလူပေ လူညစ်ပတ်များ ဖြစ်၍ နေကြပါသည်။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

ဖော်ပြပါ အဆိုးဓာတ်သဘာဝ ကိလေသာများသည် ဘုရား၊ ရဟန္တာတို့၏ သန္တာန်၌ကား အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် အလျှင်းပယ်သတ်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် အကြွင်းအကျန် မရှိကြတော့ပါ။ အလုံးစုံ ကုန်ခန်းပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ရဟန္တာများသန္တာန်၌ အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် ပယ်သတ်၍ ကိလေသာတွေ ကုန်သွားသော်လည်း ဘဝဆက်တိုင်းက ပါလာသော အထုံဝါသနာမှာ မကျန်ဘဲ ကျန်ရှိနေတတ်ပါသည်။

အရက်ကို သွန်လိုက်သော်လည်း အရက်နံ့မှာ အရက်အိုး၌ စွဲကျန်နေရစ်သကဲ့သို့ ရဟန္တာများသန္တာန်၌ ကိလေသာများကုန်သွားသော်လည်း အထုံဓလေ့ ဝါသနာအငွေ့ (ကိလေသာတို့၏ သတ္တိ) များမှာ ကျန်ရစ်နေပါသည်။ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးဖြစ်သော အရှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆမထေရ်၏ တွေ့သူတိုင်းအား “သူယုတ်” ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုလေ့ရှိပုံမှာ ရဟန္တာများအဖို့ ကိလေသာကုန်သော်လည်း ဝါသနာအထုံ ကျန်ရစ်ပုံသာဓကများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ (ဘုရားငယ်) များ၏ သန္တာန်၌လည်း ရဟန္တာများနည်းတူ ဝါသနာအထုံ ကျန်ရစ်ပုံချင်း အတူတူပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်ကား ထိုသို့မဟုတ်၊ ကိလေသာအားလုံးတို့ကို အလျှင်းပယ်သတ်နိုင်ရုံမျှမက ဝါသနာအထုံကိုပါ အကုန်အစင် မကျန်ရစ်အောင် အလျှင်းပယ်သတ်ထော်မှုနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ စိတ်တော်အစဉ်သည် အမြဲထာဝရ မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်၍ အေးမြသန့်စင် ကြည်လင်ဝင်းပတော်မှုလျက် ရှိပါသည်။

အချုပ်သဘောအားဖြင့် ဘုရားရှင်၏ သန္တာန်တော်၌ အဆိုးဓာတ်သဘာဝ ကိလေသာများကို အငွေ့အသက် အထုံဝါသနာမျှ မကျန်ရအောင် အကြွင်းမဲ့ ပယ်လှန်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် အကောင်းဓာတ်သဘာဝ အကောင်းစိတ်များသာ ရှိနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထာဝစဉ် မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်၍ အေးမြသန့်စင်ကာ လောကတွင် အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံး အအေးမြဆုံး အသန့်ရှင်း အစင်ကြယ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီး ဖြစ်တော်မူလျက်ရှိကြောင်း ကြည့်ညိုသဒ္ဓါ ပွားနိုင်ကြပါသည်။

(ခ) အရဟံ = (အ + ရဟံ။ အ = မရှိ + ရဟံ = ဆိတ်ကွယ်ရာ၊ မကောင်းမှုပြုခြင်း၌ ဆိတ်ကွယ်ရာ ရှိတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရား။ ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ မကောင်းမှုပြုတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရား။)

လောက၌ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းအမည်ခံ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့သည် သူတပါးရွှေ့မှောက်၌ မကောင်းမှုမပြုသော်လည်း ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ကား ပြုတတ်

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ကြသေး၏။ ဘုရားရှင်ကား ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ပင် မပြု။ (ဘူတပါးရွှေ့မှောက်၌ ပြုဖို့ကား အထူးဝေးလေတော့သည်။) မကောင်းမှုအကုသိုလ် ပြုမှုသည် အဆိုး ဓာတ်သဘာဝ ကိလေသာ မကင်းသေးသူများ၌သာ ပြုလေ့ ပြုထရိုသော်လည်း အဆိုးဓာတ်သဘာဝ ကိလေသာ လုံးဝ မရှိအောင် ပယ်ရှားပြီး ဖြစ်သော ရှင်တော်မြတ်ဘုရားမှာ ဘယ်အခါ ဘယ်ဒေသမှာမှ မကောင်းမှုပြုခြင်း မရှိတော့ပြီ။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ကိုယ်နှင့် နှုတ်၌ ကာယကံပြစ်မှု ဝစီကံပြစ်မှု မဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်သော်လည်း စိတ်၌ကား မကောင်းကြံစည်သော မနောကံပြစ်မှု ဖြစ်တတ်ကြသေး၏။ ဘုရားရှင်ကား စိတ်၌ပင် မကောင်း ကြံစည်မှု မဖြစ်တော့ပါ။ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးရာ အခါကို မဆိုထားဘိ အလောင်းတော်ဘဝ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်ဆဲအခါကပင် စိတ်ဓာတ်တော်မှာ အလွန်စင်ကြယ်လျက် ရှိခဲ့ပါသည်။ ဤ၌ ဘုရားနှင့် ယှဉ်တူ၍ ပလ္လင်လှခဲ့သော မာရ်နတ်ကြီးသည် ဘုရားရှင်အပေါ် အပြစ်အနာရှာရန် ခုန်နှစ်ပတ်လုံး (ဘုရားမဖြစ်မီ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်စဉ် ခြောက်နှစ်နှင့် ဘုရားဖြစ်ပြီး နောက် တစ်နှစ်) ခြေရာချင်းကပ် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါစုံစမ်းခဲ့ရာ မကောင်းမှုပြုမှုကို မဆိုထားဘိ ဘုရားမြတ်အပေါ် အပြစ်ဟူ၍ ပြုမှုန်မျှပင် ရှာမရခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံပြောဆိုခဲ့ပုံမှာ ဘုရားရှင်၏ စိတ်တော် စင်ကြယ်မှုအတွက် ထင်ရှားသော သာဓကပင် ဖြစ်ပါသည်။

အချုပ်သဘောအားဖြင့် ဘုရားရှင်၏ သန္တာန်တော်၌ အဆိုးဓာတ်သဘာဝ ကိလေသာများကို အဋ္ဌေအသက် အထုံဝါသနာမျှ မကျန်ရအောင် အကြွင်းမဲ့ ပယ်လှန်ပြီးဖြစ်သဖြင့် အကောင်းဓာတ်သဘာဝ အကောင်းစိတ်များသာ ရှိနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားရှင် ပြုသမျှ ပြောသမျှ ကြံသမျှတို့သည် မျက်မှောက်၌ဖြစ်စေ၊ မျက်ကွယ်၌ဖြစ်စေ အကောင်းချည်းသာ ဖြစ်လျက် ရှိကြောင်း ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပွားနိုင်ကြပါသည်။

(ဂ) အရဟံ = (အရဟံ = ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား။)

ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာဟူသမျှ အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် အဆိုးဓာတ်သဘာဝ ကိလေသာများကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်သတ်၍ ရှင်းပြီးဖြစ်သောကြောင့် အမြတ်ဆုံးအလှူကို ခံထိုက်သော ပူဇော်ထိုက်သူအရှင်များချည်း ဖြစ်ကြ ပါသည်။ ယင်းသို့ ပူဇော်ထိုက်သူ အရှင်များအဖြစ် တူညီကြသော်လည်း အထူးခြားဆုံး ပူဇော်ထိုက်သူ (ဝါ) ပူဇော်မှုကို အထူးခြားဆုံး ခံထိုက်သူကား ဘုရားရှင်သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရှင်၏ သန္တာန်တော်၌ အဆိုးဓာတ်သဘာဝ ကိလေသာများကို အဋ္ဌေ အသက် အထို ဝါသနာမျှ မကျန်ရအောင် အကြွင်းမဲ့ ပယ်လှန်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် အပြစ်ဟူသမျှ မြို့မျှမရှိဘဲ အကောင်းဓာတ်သဘာဝ အကောင်း စိတ်များသာ အမြဲရှိနေခြင်း၊ ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ်၌ မကောင်းမှုဟူသမျှတို့ကို ပြုတော်မမူ၊ ပြောတော်မမူ၊ ကြံစည်တော်မမူ၊ ဝါသနာအလျောက်ပင် ပြုမူ ပြောဆိုကြံစည်ခြင်း ရှိတော်မမူဘဲ ကောင်းသော အမှုတို့ကိုသာ အမြဲပြုလုပ် ပြောဆိုကြံစည်တော်မူလျက် ရှိခြင်း၊ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ရပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ပဋိသမ္ဘိဒါ အဘိညာဉ်သမာပတ်စသော ဉာဏ်တန်ခိုးများကိုပါ (တစိတ်တဒေသ အကန့်အသတ်ဖြင့် မဟုတ်ဘဲ) တပါတည်း အပြည့်အစုံ ရတော်မူသည့်အပြင် သိစရာမှန်က တစ်မကျန် ကေန်သိစမ်းနိုင်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးကိုပါ ထူးထူးခြားခြား ရတော်မူခြင်း၊ ထို့ပြင် “အာသယာနုသယဉာဏ်=သတ္တဝါတို့၏ အတွင်းဓာတ်ခံ ကိလေသာအရုပ်ဓာတ်တို့ကို သိသော ဉာဏ်” စသော တပါးသူ တို့နှင့်မဆိုင် ဘုရားရှင်တို့သာ ရနိုင်သော ဉာဏ်တော်များကို ရခြင်း၊ ဘုရားရှင် တို့သာ ရနိုင်သော “အာဝေဏိက” ခေါ် သီးခြားဂုဏ်ခံတော်များကို ရခြင်းနှင့် တန်ခိုးအညွှ့် အကန့်အသတ်မရှိ အဆုံးမရှိ သိနိုင်မြင်နိုင်ခြင်း စသည်တို့မှာ လူနတ်ဗြဟ္မာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အတူမပြုနိုင်သော အတုမဲ့ဂုဏ်ရည် တော်အစွမ်းသတ္တိများ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် ပူဇော်ထိုက်သူ တို့တွင် အထူးခြားဆုံး ပူဇော်ထိုက်သူ (ဝါ) ပူဇော်မှုကို အထူးခြားဆုံး ခံထိုက်သူ ဖြစ်တော်မူပါသည်။

ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်၍ ပူဇော်ခံကြပုံများ

ဘုရားရှင်သည် ပူဇော်ထိုက်သူတို့တွင် အထူးခြားဆုံး ပူဇော်ထိုက်သူ (ဝါ) ပူဇော်မှုကို အထူးခြားဆုံး ခံထိုက်သူဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူလာ သောအခါ ရန်သင်း၍ အဆင်းလှသော ပန်းကို လူတိုင်းလူတိုင်း မြတ်နိုးပန်ဆင် လိုသကဲ့သို့ သာမန် လူနတ်ဗြဟ္မာတို့ကို မဆိုထားဘိ တန်ခိုးကြီးသော လူမင်း နတ်မင်း ဗြဟ္မာမင်းကြီးတို့ကိုယ်တိုင်ပင် အခြားတပါး၌ ပူဇော်မှုမပြုကြစော့ဘဲ ဘုရားရှင်အပေါ်၌သာ သူထက်ငါ ဝိုင်းဆုံ၍ ပူဇော်မှုပြုခဲ့ကြပါသည်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါ၌ “သယမ္ပတိ” ဗြဟ္မာမင်းကြီးက မြင်းမိုရ် တောင်မျှ ဗမာဏရှိသော ရတနာပန်းကိုးကြီးဖြင့် ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ပွား လေပြီ။ မင်း အမတ်၊ သူဌေး၊ သူကြွယ် စသည်တို့က မွန်မြတ်စော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ဆက်ကပ်ပူဇော်ပွားလေပြီ။ “မိထွေးတော်ဂေါတမီ” က ကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ် ရက်လုပ်အပ်သော သင်္ကန်းလျှာဖြင့် ရွှင်လန်းစွာ ပူဇော်ပွားလေပြီ။

“အနာထပိဏ်” သူဌေးကြီးက “ဇေတဝန်” ကျောင်းတော်ကြီးဖြင့်လည်းကောင်း၊
 “ဝိသာခါ” ဒါယိကာမကြီးက “ပုဗ္ဗာရုံ” ကျောင်းတော်ကြီးဖြင့်လည်းကောင်း၊
 “ဗိမ္ဗိသာရ” မင်းကြီးက “ဝေဠုဝန်” ကျောင်းတော်ကြီးဖြင့်လည်းကောင်း
 အသီးသီး ပူဇော်ဖူးလေပြီ။ “ဗိမ္ဗိသာရ” မင်းကြီးနှင့် “ကောသလ” မင်းကြီး
 စသည်တို့က ထောပတ်၊ ဆီဦး၊ ပျား၊ သကာ စသော ဆေးပစ္စည်းတို့ဖြင့် ပူဇော်
 ဖူးလေပြီ။ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးမှလည်း “ဓမ္မာသောက” မင်းကြီးသည်
 စေတီပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ကျောင်းပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊
 ဓေတုပေါင်း ဓေတုပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ဖြင့် ဘုရားရှင်အား ရည်မှန်း၍
 လှူဒါန်းပူဇော်ဖူးလေပြီ။ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါမှသာ လူနတ်ဗြဟ္မာ
 များက လှူဒါန်းပူဇော်ကြသည် မဟုတ်ပါ။ ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်မီ
 သုဓမ္မာရှင်ရသောဘဝမှ စ၍ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဘဝ ဘုရားဖြစ်တော်မူချိန်
 ကျအောင် လူနတ်ဗြဟ္မာတို့၏ ပူဇော်မှုကို အခါခါ အထပ်ထပ် ခံယူခဲ့ရပါသည်။
 ဤသို့ ဤပုံ အပုံပုံသော ပူဇော်မှုများကို ခရီးအခါကသာ ခံယူခဲ့ရသည်မဟုတ်၊
 ယခုတိုင်အောင်လည်း ကမ္ဘာ့အဖွယ်တစ်ပါး အပါအဝင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်
 မြတ်ကြီးနှင့် အခြားသော စေတီတော်၊ ရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်များအား
 ဘုရားရှင်ကို ရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းဖွယ်ရာ အဖြာဖြာ ပူဇော်ဖွယ်ရာ အမျိုးမျိုး
 တို့ဖြင့် တိုး၍တိုး၍သာ အဖွယ်သရဲ ပူဇော်နေကြဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပူဇော်နည်း နှစ်မျိုးဖြင့် ပူဇော်ခြင်း

အရဟံ-ဂုဏ်တော်ရှင် မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်ရာ၌ အာမိသပူဇာဖြင့်
 ပူဇော်ခြင်း၊ ဓမ္မပူဇာဖြင့် ပူဇော်ခြင်းဟူ၍ ပူဇော်နည်း နှစ်မျိုးရှိပါသည်။—

၁။ အာမိသပူဇာ=ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးပစ္စည်းလေးပါး (အသုံး
 အဆောင်များ)ဖြင့် ပူဇော်ရာ၌ အရဟံ-ဂုဏ်တော်ရှင် မြတ်စွာဘုရား၏
 စိတ်တော်အစဉ်၌ ကိလေသာ အညစ်အဖေး အနောက်အကျတို့မှ
 ကင်းသဖြင့် သန့်ရှင်း ကြည်လင်လျက် ရှိတော်မူပုံ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာ
 အရပ်၌ပင် မကောင်းမှုဟူသမျှတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် ပြုတော်မမူ၊ နှုတ်ဖြင့်
 ပြောတော်မမူ၊ စိတ်ဖြင့် ကြံစည်တော်မမူပုံနှင့် အတုမရှိသော သီလဂုဏ်၊
 သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တို့နှင့် ကိုယ့်ပြည့်ဝ၍ ပူဇော်မှုကို အထူးခံထိုက်ပုံ
 စသော ဂုဏ်ရည်တို့ကို ယုံကြည်စွာ မှန်းမမျှော်၍ လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးလျက်
 ပန်း၊ ဓေတုချမ်း၊ ဆွမ်း၊ ဆီမီး အသီးသီးတို့ကို ကပ်လှူ ပူဇော်ရမည်။
 (သရဏဂုံ သီလ ခံယူဆောက်တည်၍ လှူခဲ့လျှင်ကား အာမိသပူဇာ
 ဓမ္မပူဇာ နှစ်မျိုးလုံးပင် ဖြစ်နိုင်သည်။)

၂။ ဓမ္မပူဇော်-တရားဖြင့် ပူဇော်ရာ၌ မိမိထို၏ စိတ်အစဉ်ကို ကိလေသာ အညစ်အလေး အနောက်အကျူထို့မှ ကင်းစင်နိုင်သမျှ ကင်းစင်အောင် ဆေးလျော်သုတ်သင်၍ ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ်၌ပင် မကောင်းမှုဟူသမျှ ထို့ကို ကိုယ်ဖြင့် ပြုခြင်း၊ နှုတ်ဖြင့် ပြောခြင်း၊ စိတ်ဖြင့် ကြံစည်ခြင်းထို့မှ ရှောင်ကြဉ်လျက် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတရားတို့ကို ထိုးပွားသည်ထက် ထိုးပွားအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ကျင့်သုံးရမည်။ ဤသို့ ကြိုးစားအားထုတ် ကျင့်သုံးခြင်းသည်ပင် အရဟံ-ဂုဏ်တော်ရှင် မြတ်စွာဘုရားအား ထရားဖြင့် ပူဇော်သည် မည်ပါသည်။ လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးအား လျော်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ် အကျင့်မြတ် (ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ်)ဖြင့် ပူဇော်ခြင်းဟူသည် ဤနည်းဖြင့် ပူဇော်ခြင်းပင်တည်း။

အာမိသပူဇာနှင့် ဓမ္မပူဇာ နှစ်ပါးတွင် ဓမ္မပူဇာသည် အာမိသပူဇာထက် အဆ ရာထောင်မက မြတ်ကြောင်း၊ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ကြောင်း ကျွမ်းကျင်တို့၌ ပြဆိုထားပါသည်။

သူတော်ကောင်းဖြစ်အောင် “အရဟံ”ဂုဏ်ကိုဆောင်

ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များသည် အနန္တ (အဆုံးမရှိ) ဖြစ်သော်လည်း ဂုဏ်တော်အားလုံးသည် အကျဉ်းအားဖြင့် ဂုဏ်တော်ကိုးပါး၌ အကျုံးဝင်၏။ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးတွင်လည်း ကိလေသာများကို ဝါသနာအငွေ့အသက်မျှ မကျွန်ရအောင် အကြွင်းမဲ့ ပယ်သတ်နိုင်သော အရဟံ-ဂုဏ်တော်သည် ပထမဆုံး ဖြစ်၍ မူရင်းပဓာန အကျဆုံးလည်း ဖြစ်၏။ ကိလေသာအားလုံးကိုသာ မပယ်သတ်ရသေးလျှင် “ဘုရား”ဟု ခေါ်ဝေါ်သတ်မှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ဘုရားဟု မသတ်မှတ်နိုင်က “အရဟံ” ဂုဏ်ကိုလည်း မရနိုင်၊ အခြား “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ” စသော ဂုဏ်တော်များလည်း ရှိလာနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ဘုရားဟု သတ်မှတ်နိုင်သော ဂုဏ်ဖြစ်၍ အရဟံ-ဂုဏ်သည် ဂုဏ်အားလုံးကို ခြုံမိ၏။ ဤဂုဏ်တစ်ခုတည်းဖြင့်ပင် တလောကလုံး၏ ကိုးကွယ်ပူဇော်မှုကို ခံထိုက်ပါလေပြီ။

“အရဟံ”ဂုဏ်တော်ကို အောက်မေ့ကြည်ညိုသူသည် ဘုရားရှင်၏ စိတ်တော်အစဉ်၌ ကိလေသာ အနောက်အကျူထို့မှ ကင်းသဖြင့် သန့်ရှင်းကြည်လင်တော်မူပုံကို ထင်မြင်အောင် အာရုံပြုပါ။ ထိုကြည်လင်သော စိတ်တော်အစဉ်ကို အတုယူကာ မိမိစိတ်၌လည်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန-စသော ကိလေသာ

၁။ အံ၊၁၊၉၀၊၉၁။ ဇုထိဂုတ်၊ ၂၆၀။
ဗုဒ္ဓသာသနာထက်မှကျမ်း ၅-၀-၈-သ-၈

အနောက်အကျမျှား ကင်းစင်၍ အမြဲကြည်လင် သန့်ရှင်းအောင် သတိပြုပါ။ တဖန် စိတ်တော်အစဉ် သန့်ရှင်းကြည်လင်နေသည့်အတွက် ဘုရားရှင်သည် ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ပင် မကောင်းမှု ဟူသမျှတို့ကို မပြု၊ မပြော၊ မကြံစည်ပုံတို့ကို ထင်မြင်အောင် အာရုံပြုပါ။ ထိုအပြုအမူကို အတုယူကာ မကောင်းမှုဟူသမျှ တို့ကို ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ပင် မပြု၊ မပြော၊ မကြံစည်ဘဲ ရှောင်ကြဉ်နိုင်အောင် သတိပြုပါ။ ကောင်းသော အမှုတို့ကိုသာ ပြုလုပ်၊ ပြောဆို၊ ကြံစည်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ ဤသို့ အာရုံပြုဖန်များလာလျှင် ထိုသန့်ရှင်းကြည်လင်သော စိတ်နှင့် အပြုအမူမှတစ်ဆင့်သောများသည် သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းသူသည် သူတော်ကောင်းဖြစ်လာသကဲ့သို့ မိမိ၌ ကူးစက်၍ သန့်ရှင်းသော စိတ်တော်နှင့် အပြုအမူများ တိုးပွားလာပါလိမ့်မည်။ အရဟံ-ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုကာ မကောင်းသော စိတ်ထားနှင့် မကောင်းသော အပြုအမူများ ရှောင်ရှားပြီး ကောင်းသော စိတ်ထားနှင့် ကောင်းသော အပြုအမူများကို ပြုလုပ်ကာ အရဟံ ဂုဏ်ကို ဆောင်၍ သူတော်ကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားသင့်ကြပါသည်။

၂။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ = (သမ္မာ + သံ + ဗုဒ္ဓ။ သမ္မာ = မဖောက်မပြန် (အမှန်) + သံ = ကိုယ်တိုင်၊ ကိုယ်ပိုင် (ထိုးထွင်း၍) + ဗုဒ္ဓ = သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။)

ဘုရားရှင်သည် “သစ္စဓမ္မ” ခေါ် သစ္စာလေးပါးတရားနှင့် “ဥေယျဓမ္မ” ခေါ် ဥေယျဓံတရား ငါးပါးတို့ကို မဖောက်မပြန် သိ၏။ အမှားမရှိ အမှန် နည်းပြည့်န်ကြားရခြင်း မရှိ၊ ပါရမီတော် အစွမ်းကြောင့် မိမိဘာသာ ရှာဖွေ နှောင့် သိတော်မူ၏။ ကိုယ်တော်တိုင် ထိုးထွင်း၍ သိမြင်တော်မူ၏။ သိရာ မြင်ရာ၌ သေးငယ်သော မြို့ရွာကို မျက်စိမှန်သူတို့ကြည့်သောအခါ မှန်ဝါးဝါး မထင်မရှားမြင်သကဲ့သို့ မှန်ဝါးဝါးနှင့် မထင်မရှားသိခြင်း၊ မြင်ခြင်းမျိုးမဟုတ်၊ လင်းလင်းကျင်းကျင်း ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် သိမြင်တော်မူ၏။ မသိသော အရာ ဟူ၍ မရှိ၊ အားလုံး သိမြင်တော်မူပါသည်။

ဤသို့ သိမြင်တော်မူခြင်းကား “သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်” ၏ အစွမ်းတည်း။ ဘုရားရှင်သည် “သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်” ကို ရရှိရန် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တစ်သိန်း ကာလကြာအောင် ကောင်းမှုပါရမီများကို ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးခဲ့ရ၏။ ယင်းသို့ ပါရမီများကို ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးခဲ့သည့်အတွက် ဘဝအဆင့်ဆင့် ရင့်၍ရင့်၍ လာသော ပညာသည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သည့်အခါ “သဗ္ဗညုတ

ရကနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

ဉာဏ်တော်”အဖြစ်သို့ ရောက်ကာ လူနိစ္စာ အစွမ်းသတ္တိ ထက်မြက်ခြင်း ရှိလာ ပါတော့သည်။ ဘုရားရှင်သည် ဤ “သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်”ဖြင့် သိသင့်သိဖွယ် သိစရာ အသွယ်သွယ်ကို မည်သူနှင့်မျှ ယှဉ်မရအောင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိမြင်တော်မူပါသည်။

ဧည ယျခံတရား ငါးပါး

ဧည ယျခံ = (ဧည ယျ + ခံ။ ဧည ယျ = သိသင့်သိထိုက်သော + ခံ = တရား။) သိသင့်သိထိုက် သိစရာမှန်သမျှ တရားအားလုံးကို “ဧည ယျခံ”ဟု ခေါ်၏။ ယင်းတရားသည် အမျိုးအစားအားဖြင့် ခွဲခြားလျှင် ငါးမျိုးရှိသည်—

- ၁။ သင်္ခါရ (ရုပ်, နာမ်)တရား = ဥပါဒ်, ဌိ, ဘင် (ဖြစ်, တည်, ပျက်) မကင်းသော စိတ်စေတသိက် နာမ်တရားများနှင့် နိပ္ပန္နရုပ် တရားများ၊
- ၂။ ဝိကာရ (ရုပ်) တရား = နိပ္ပန္န ရုပ်အစစ်တရားများ၏ အမူအရာထူး (ဝိကာရ) ရုပ်တရား ငါးပါး၊
- ၃။ လက္ခဏ (ရုပ်) ထရား = နိပ္ပန္န ရုပ်အစစ်တရားများ၏ ဥပါဒ်, ဌိ, ဘင် (ဖြစ်, တည်, ပျက်) ဖြစ်သော (လက္ခဏ)ရုပ်တရား လေးပါး၊
- ၄။ ပညတ်တရား = လူ့, နတ်, ဗြဟ္မာ, ဆင်, မြင်း, ကျွဲ, နွား, ကော, တောင်, ရေ, မြေ စသော (သဒ္ဓါ အတ္ထ) ပညတ်ကရားများ၊
- ၅။ နိဗ္ဗာန်တရား = သင်္ခါရ, ဝိကာရ, လက္ခဏ, ပညတ်မှ တပါး ငြိမ်းအေးသော (အသင်္ခဟ) နိရောဓဝတ်တရား။

ဤလောကတခုလုံးတွင် အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သော သိသင့်သိဖွယ် သိစရာ အသွယ်သွယ်သော (ဧည ယျခံ) တရားငါးမျိုးမှတပါး အခြားသိစရာ တရား ဟူ၍ မရှိတော့ပြီ။

[ဤ၌ “ဝိကာရရုပ်”နှင့် “လက္ခဏရုပ်”တို့ကို ရုပ်ချင်း တူပါလျက် ခွဲခြားထားခြင်းသည် ပရမတ်ရုပ်အစစ်မဟုတ်သောကြောင့် ခွဲခြားထား ခြင်းဖြစ်၏။ ပရိစ္ဆေဒ(အကြားအလှုပ်)ရုပ်ကား ပညတ်တရား၌ ပါဝင် လေပြီ။ အချုပ်အားဖြင့်ကား ဧည ယျခံတရားဟူသည် ပရမတ္ထတရား ထေးပါးနှင့် ပညတ်တရားတို့ပင်တည်း။ ဤဧည ယျခံတရား ငါးပါးသည် ဇိနာလင်္ကာရဋီကာ အသာဓာရဏကထာ၌ အကျယ်လာရှိသည်။]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ဤစေ့ယူခြင်းတရားငါးပါးကို ဘုရားရှင် သီတော်မူရာ၌ ဇောက်ပြန်မှားဟွင်း
သွားသည်ဟူ၍ မရှိ၊ နည်းပေးလမ်းပြသည့် ဆရာလည်း မရှိ၊ ကိုယ်တော်တိုင်
သီတော်မူပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ ကြည်လင်နေသော စိတ်တော် အစဉ်ဝယ်
အလွန်ထက်မြက်၍ အလုံးစုံကို သိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီး တည်ရှိပုံကို
အာရုံယူကာ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာကို ပွားများနိုင်ကြပါသည်။

[သစ္စာလေးပါးတရားကို ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ပွင့်သို့ ရောက်သောအခါ
တွေ့ရပါလိမ့်မည်။]

သိနိုင်ခဲ့သော ဓာထုကို သီတော်မူခြင်း

လောက၌ အလွန်နက်သော တောကြီးသို့ မရောက်ပူးဘူးဘူးသည် ထို
တော၏ အခြေအနေကို မသိနိုင်၊ မခန့်မှန်းနိုင်ကြပါ။ တောကြီးသို့ ရောက်ပူး
ဘူးများအနေဖြင့်သာ တော၏ အလွန်နက်ရှိုင်းပုံကိုလည်းကောင်း၊ ပန်းမျိုးစုံ
သစ်သီးမျိုးစုံ ဝေဝေဆာဆာနှင့် သာယာနေပုံကိုလည်းကောင်း သိနိုင်ကြ၏။
ထိုအတူ ပိဋကနယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ မကျင်လည်ပူးသော ဘုရားသည်
ဘုရားရှင်၏ ဉာဏ်တော်ကို (အပြည့်အစုံ သိရန် မဆိုထားဘိ) ခန့်မှန်းနိုင်ရန်ပင်
မလွယ်ကူလှပါ။ ပိဋကနယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကျင်လည်ပူးသော ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်
တို့ကား ဘုရားရှင်၏ ဉာဏ်တော်ကို (အပြည့်အစုံ မဟုတ်သော်လည်း) ခန့်မှန်း၍
သိရှိတော်မူနိုင်ကြပါသည်။ ဤ၌ ဘုရားရှင်၏ အထူးမရှိ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်
ကြီးကို ခန့်မှန်းသိရှိပြီး ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားနိုင်ရန်အတွက် အရှင်နာဂသေနရဟန္တာ
မထေရ်မြတ်၏ ချီးကျူးထုတ်ဖော် မိန့်မြွက်တော်မူချက်ကို အောက်တွင် ဖော်ပြ
ထားပါသည်။—

အရှင်နာဂသေန မထေရ်မြတ်က မိလိန္ဒမင်းကြီးကို မေးသည်မှာ—
“ဂင်္ဂါ၊ ယမုနာ-စသော မြစ်ကြီးငါးဆယ်မှ ရေတွေ သဗ္ဗဒ္ဓရာထဲသို့ စီးဝင်
ခဲ့ရာတွင် သဗ္ဗဒ္ဓရာရေနှင့် ရောနေသော ထိုရေများကို ဤကား ဂင်္ဂါ
မြစ်ရေ၊ ဤကား ယမုနာ မြစ်ရေ စသည်ဖြင့် ခွဲခြားသိနိုင်ပါမည်လော”
ဟူ၍ မြစ်၏။

မင်းကြီးက—“ခဲယဉ်းလှပါကြောင်း” ပြန်ကြား လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ အရှင်နာဂသေန မထေရ်မြတ်က ပြန်လည် မိန့်ကြားတော်မူ
သည်မှာ—“ဤကား ဖဿ၊ ဤကား ဝေဒနာ-စသည်ဖြင့် (အကောင်
အထည် မရှိသော) နာမ်တရားတို့ကို ခွဲခြားသိမြင်တော်မူသော ဘုရား
ရှင်မှာ ထိုရေများကို ခွဲခြား သိရသည်ထက် အဆပေါင်းများစွာ

ခက်ခဲလှသော ခွဲခြား သိမြင်မှုကြီးဖြစ်ရာ တကယ် သိနိုင်ခဲ့သော သိမြင်မှုကြီး ခွဲခြားမှုကြီး ဖြစ်ပါပေသည်” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည် (ပိလိန္ဒပဉ္စာ၊ အဂ္ဂပဓမ္မဝဝတ္ထာနဝဂ်၊ ၉၄)။

အကောင်အထည် မရှိသော (စိတ်နှင့် စေတသိက်) နာမ်တရားများ၏ လက္ခဏာ သဘာဝသတ္တိအမျိုးမျိုးကို ထုတ်ဖော်ဟောကြားနိုင်ရန် မဆိုထားဘိ ဤကား “ဗဿ” ဤကား “ဝေဒနာ” စသည့် နာမ်တရားတို့၏ အမည်ကလေး မျှကိုပင် ရှေးခေတ်၊ ယခုခေတ်တို့၌ ဘုရားမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မထုတ်ဖော်နိုင်၊ မဟောပြနိုင်ကြပါ။ အဆိုပါ နာမ်တရားများကို လက္ခဏာ သဘာဝသတ္တိ အမျိုးမျိုးပြ၍ လိုလေသေး မရှိရအောင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် သိမြင် ထုတ်ဖော် ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်မှာ ဘုရားရှင်၏ အတုမရှိ (သဗ္ဗညုတ) ဉာဏ်တော်ကြီးကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေပါသည်။

မေးသမျှကို မတွေးမဆ ဖြေဆိုတော်မူနိုင်ခြင်း

ပညာရှင် ထိပ်သီးများစွာနှင့် နတ်ဗြဟ္မာတို့ ဘယ်သူက မေးမေး တွေးနေရသည် မရှိ၊ လေးကန်ဆုတ်ဆိုင်းနေသည် မရှိ၊ ရွံထိတ်ခြင်း မရှိ၊ ချက်ချင်းပင် ဖြေကြားတော်မူနိုင်သည်မှာလည်း အထင်အရှားပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤအချက်ကို “အဘယမင်းသား” သည် ဘုရားရှင်အား မေးမြန်းလျှောက်ထား၍ အဖြေ ရှာခဲ့ဖူးရာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီး၏ ထက်မြက်ပုံ အစွမ်းကို အံ့မခန်း ကြည်ညိုခွင့်ရခဲ့ကြပါသည်—

အဘယမင်းသားက—“မြတ်စွာဘုရား... မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ သူကြွယ်၊ ရဟန်း ပညာရှိတွေ ပြဿနာမေးလျှောက်လာသောအခါ ရှေးကပင် အဘယ်သို့ ဖြေမည်ဟု ကြိုတင် စဉ်းစားထားရပါသလော၊ သို့မဟုတ် ထခဏချင်း ဖြေနိုင်ပါသလော” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားရှင်က—“မင်းသား... ဤအချက်၌ သင့်ကိုပင် မေးရပေဦးမည် ရထားအစိတ်အပိုင်းများကို သင်နားလည်သလော” ဟု မေးတော်မူရာ မိမိ နားလည်ကြောင်း လျှောက်၏။ “သင့်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က ရထားအစိတ်အပိုင်းကို မေးလျှင် ရှေးကပင် ငါအဘယ်သို့ ဖြေမည်ဟု ကြိုတင် စဉ်းစားထားရသလော၊ သို့မဟုတ် ချက်ချင်းပင် ပြောနိုင် သလော” ဟု မေးပြန်ရာ—

အဘယမင်းသားက—“တပည့်တော် ရထားမောင်းသူပါ။ ရထား အစိတ်အပိုင်းတို့အားလုံး နားလည်ထားပြီးဖြစ်၍ စဉ်းစားဖွယ်မလိုပါ။ ချက်ချင်း ပြောနိုင်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက်

ဘုရားရှင်က-“မင်းသား...ငါ့ဘုရားကား သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးကို ထိုးထွင်းသိမြင်ထားပြီး ဖြစ်ရာ တရားအချက်တို့ကို သိပြီးဖြစ်နေသော ငါ့ဘုရားမှာ ကြိုတင်စဉ်းစားဖွယ် မလို၊ ချက်ချင်း ဉာဏ်တော်မှာ ထင်လာရတော့သည်”ဟု မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည် (မဇ္ဈိမ ပစ္စာသ၊ အဘယရာဇကုမာရသုတ်၊ ၅၈)။

ဘုရားရှင်သည် ဗေဒဗျူဟာကို မထွေးမဆ ဖြေဆိုတော်မူနိုင်သည့်အပြင် တရားဓမ္မတို့ကို ထုတ်ဖော်ဟောပြောလည်း အများနားလည် ကျေနပ်အောင် အခြားသူတို့လှည့်နိုင်အောင် အကြောင်းအချက်တို့ကို အကွက်ကွက် ထုတ်ပြန် အမှန်ကိုသာ ဟောပြောတော်မူလေ့ရှိပါသည်။ မည်သည့် ပရိသတ်၊ မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့်ပင် ကြံ့ရ ကြံ့ရ အနည်းငယ်မျှ မပြုတ် ရဲရဲဝံ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြစ်စွာဘုရားကသာ အနိုင်ရ အသာရခဲ့ခြင်းတို့သည် ဘုရားရှင်၏ “သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကြီး”ကြောင့်ပင် ဖြစ်ရသည်မှာ ထင်ရှားသိသာလှပါသည်။

သမ္မုဒ္ဓ

ဆရာသမားအထောက်အကူမပါ ကိုယ်တိုင်ထိုးထွင်း၍ သိသော ဉာဏ်သည် “သယမ္မုဒ္ဓဉာဏ်” မည်၏။ “ပစ္စေကဗျူဟာ” အရှင်မြတ်တို့မှာ သစ္စာတရားတို့ကို ဆရာမရှိ ကိုယ်တော်တိုင် (သယမ္မုဒ္ဓဉာဏ်ဖြင့်) ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူကြသည့် အတွက် “သမ္မုဒ္ဓ”ဟူသော ဂုဏ်ကိုကား ရရှိတော်မူကြ၏။ သို့ရာတွင် သိရာ၌ အကုန်အစင်မသိ ထစ်ထဲတဒေသသာ သိသောကြောင့် မိမိတို့သိပြီးသောသစ္စာ တရားကို ဓဝါဟာရပညတ်ထင်ကာ သူတပါးတို့အား နားလည်အောင် မဟော ပြနိုင်သည့်အတွက် “သမ္မာသမ္မုဒ္ဓ”ဟူသော ဂုဏ်ကိုကား ရတော်မူကြပါ။

သမ္မာဗုဒ္ဓ

“အရိယာသာဝက”တို့မှာ ဆရာဘုရား၏ဟောဖော်ညွှန်ပြသည့် နည်းအတိုင်း သူတပါးတို့အား သစ္စာတရားတို့ကို ဟောပြောနိုင်သည့်အတွက် “သမ္မာဗုဒ္ဓ” ဟူသော ဂုဏ်ကိုကား ရရှိတော်မူကြ၏။ သို့ရာတွင် သစ္စာတရားတို့ကို မိမိတို့ သာသာ ရှာဖွေတွေ့ရှိ ကိုယ်တိုင် (သယမ္မုဒ္ဓဉာဏ်ဖြင့်) ထိုးထွင်း၍ မသိနိုင်သည့် အတွက် “သမ္မုဒ္ဓ”ဟူသော ဂုဏ်ကိုကား ရတော်မူကြပါ။

သမ္မာသမ္မုဒ္ဓ

“ဘုရားရှင်” တို့မှာကား ပစ္စေကဗျူဟာ၊ အရိယာသာဝကတို့ကဲ့သို့ မဟုတ်၊ သစ္စာတရားနှင့် ဧည့် ယျစ်တရားများကို ကိုယ်တော်တိုင် (သယမ္မုဒ္ဓဉာဏ်ဖြင့်) ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူသည့်အတွက် “သမ္မုဒ္ဓ”ဟူသော ဂုဏ်တော်ကို ရရှိတော်

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

မူ၏။ မိမိသိတော်မူသည့်အတိုင်း သူတပါးတို့အားလည်း အလိုဆန္ဒ (အာသယ
ဓာတ်)နှင့် လျော်ညီစွာ ဝေါဟာရပညတ်တင်၍ ဟောပြောတော်မူနိုင်သည့်အတွက်
“သမ္မာဗုဒ္ဓ” ဟူသော ဂုဏ်ကိုလည်း ရရှိတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည်
“သမ္မာဗုဒ္ဓ” နှင့် “ဘမ္မုဒ္ဓ” ဟူသော ဂုဏ်တော် နှစ်ရပ်ကို ပေါင်းစပ်ကာ
“သမ္မာသမ္မုဒ္ဓ = ဉာဏ်ပညာအကြီးမားဆုံး” ဟူသော ဂုဏ်ရည်တော် သို့ထူးဖြင့်
ချီးကျူးထုတ်ဖော် ထင်ရှားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ရှင်သီဝလိမယ်တော် ဆင်ခြင်အောက်မေ့သည့်ဂုဏ်တော်

သမ္မာသမ္မုဒ္ဓဂုဏ်တော်ကို လက်တွေ့အောက်မေ့ဖူးသူကား ‘သုပ္ပဝါသာ’ ခေါ်
“ကောလိယ” မင်းသမီး ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် အရှင်သီဝလိမထေရ်ကို ခုနစ်နှစ်
တိုင်တိုင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်၍ ဖွားမြင်အံ့သော အခါတွင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး
ပြင်းထန်လှစွာသော ဒုက္ခဝေဒနာတို့ဖြင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။ မင်းသမီးသည်
အကြံအစည် သုံးမျိုးဖြင့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ် သုံးပါး၏
ဂုဏ်တော်များကို အာရုံပြုလျက် ဒုက္ခဝေဒနာကို သည်းခံဖြေဖျောက်လိုက်ရာ
ဒုက္ခဝေဒနာများ အလျင်းပြေပျောက်ပြီး မကြာမြင့်မီ (အရှင်သီဝလိမထေရ်
လောင်းလျှာ) သားမြတ်ရတနာကို ချမ်းသာလွယ်ကူစွာ ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။
အကြံအစည် သုံးမျိုးဖြင့် ဂုဏ်တော်ကို အောက်မေ့ပုံကား—

၁။ သမ္မာသမ္မုဒ္ဓေါ ဝတ သော ဘဂဝါ၊ ယော ဣမဿ ဝေဇ္ဇပဿ ဒုက္ခဿ
ပဟာနာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။ (ဘုရားဂုဏ်)

[ယော ဘဂဝါ၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဣမဿ ဝေဇ္ဇပဿ ဒုက္ခဿ၊
ဤသို့သော ဆင်းရဲကို။ ပဟာနာယ၊ ပယ်ခြင်းငှာ။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ ဒေသေတိ၊
ဟောတော်မူ၏။ သော ဘဂဝါ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ သမ္မာသမ္မုဒ္ဓေါ ဝတ၊
မှန်ရာကို ကိုယ်တော်တိုင် သိတော်မူလေစွတကား။]

၂။ သုပ္ပဒ္ဓိပန္နော ဝတ တဿ ဘဂဝတော သာဝကသံဃော၊ ယော
ဣမဿ ဝေဇ္ဇပဿ ဒုက္ခဿ ပဟာနာယ ပဒ္ဓိပန္နော။ (သံဃာ့ဂုဏ်)

[တဿ ဘဂဝတော၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏။ ယော သာဝကသံဃော၊
အကြင်တပည့်သံဃာသည်။ ဣမဿ ဝေဇ္ဇပဿ ဒုက္ခဿ၊ ဤသို့သော ဆင်းရဲကို။
ပဟာနာယ၊ ပယ်ခြင်းငှာ။ ပဒ္ဓိပန္နော၊ ကျင့်၏။ သော သာဝကသံဃော၊
ထိုတပည့်သံဃာသည်။ သုပ္ပဒ္ဓိပန္နော ဝတ၊ ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်လေစွ
တကား။]

၃။ သုသုခံ ဝတ တံ နိဗ္ဗာနံ၊ ယတ္ထိဒံ ဝေဇ္ဇပံ ဒုက္ခံ န သံဝိဇ္ဇတိ။
(တရားဂုဏ်)

[ယတ္ထ နိဗ္ဗာနေ၊ အကြင်နိဗ္ဗာန်၌။ ဣဒံ ဝေဇ္ဇပံ ဒုက္ခံ၊ ဤသို့သော ဆင်းရဲသည်။ န သံဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ တံ နိဗ္ဗာနံ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်သည်။ သုသုခံ ဝတ၊ လွန်စွာ ချမ်းသာလေ့တကား။]

ဤကား အရှင်သီဝလိမယ်တော်၏ အကြံအစည် သုံးမျိုးဖြင့် ရတနာ မြတ်သုံးပါး၏ ဂုဏ်တော်များကို အောက်မေ့ပုံတည်း။ ဤတွင် ဘုရားရှင်၏ “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ” ဟူသော ဂုဏ်တော်သည် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်၏။ ဒုက္ခ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်မှုအတွက် လက်တွေ့သာဓကဖြစ်၍ ယုံကြည်စွာ လိုက်နာ ကျင့်သုံးသူတို့အဖို့ အကျိုးခံစားမှု ရနိုင်ကြစေရန် ဖော်ပြထားပါသည်။

ဉာဏ်ပညာကြီးသူဖြစ်အောင် “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ” ဂုဏ်ကိုဆောင်

အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာဟူသည် အလွန်အရေးကြီး၏။ ပညာသည် လူတို့ အတွက် အမြတ်ဆုံး ရတနာဖြစ်၏။ ပညာသင်ရာတွင် ဆရာတစ်ဦးထံမှာ အတူတူ သင်ယူပါလျက် အတတ်ချင်း ကွာခြားနေလိုက်လည်းကောင်း၊ စီးပွားဥစ္စာ ရွာဖွေရာတွင် အရင်းအနှီးချင်း တူပါလျက် ဉာဏ်ပညာရှိသူမှာ ကြီးပွား၍ ဉာဏ်ပညာနည်းသူမှာ မကြီးပွားနိုင်ဘဲ ဉာဏ်ပညာ မရှိသူမှာ ဆုံးရှုံးရပုံကို လည်းကောင်း၊ မိဘချင်း တူပါလျက် အချို့သားသမီးများက လိမ္မာ၍ အချို့က ယုတ်မာပုံကိုလည်းကောင်း၊ လောကီဆိုင်ရာနှင့် သံသရာရေးတို့၌ ဉာဏ်ပညာ ရှိသူက ကြီးကျယ်ထွန်းကား၍ ဉာဏ်ပညာမရှိသူက ပျက်ပြား နစ်မြုပ်ရပုံကို လည်းကောင်း စဉ်းစားကာ ဤ “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ” ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု ကြည်ညိုပြီး ပညာပါရမီကို ကောင်းစွာ ဖြည့်ဆည်းလျက် “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ” ဂုဏ်ကို ဆောင်၍ ဉာဏ်ပညာကြီးသူဖြစ်အောင် ကြိုးစားသင့်ကြပါသည်။

၃။ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နဂုဏ်တော်

ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န = (ဝိဇ္ဇာ + စရဏ + သမ္ပန္န။ ဝိဇ္ဇာ = အသိဉာဏ် + စရဏ = အကျင့်တရားနှင့် + သမ္ပန္န = ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။)

ဘုရားရှင်သည် ကြည်လင်သန့်ရှင်းသော စိတ်တော်အစဉ်ဝယ် “ဝိဇ္ဇာ” ဟု ခေါ်သော ဉာဏ်တော်ရှိ၏။ ထိုဉာဏ်ဖြင့် ဘဝများစွာ၌ ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ခဲ့ ရသော အကြောင်းအရာများကိုလည်း သိနိုင်၏။ ရိုးရိုးပျက်စီးဖြင့် မမြင်နိုင်သော

အရာတို့ကိုလည်း မြင်နိုင်၏။ ဝိတော်အစဉ်၌ ညစ်ညမ်းယုတ်မာ ကိလေသာ တို့ကိုလည်း ကုန်စေနိုင်ပါသည်။ ဘုရားရှင်သည် ထိုဉာဏ်တော်များကို အလွယ် တကူနှင့် ရတော်မူသည် မဟုတ်ပါ။ ထိုဉာဏ်တော်များကို ရနိုင်ဖို့မှာ “စရဏ” ခေါ်သော အကျင့်တရားကိုလည်း ကြိုးစား၍ ကျင့်တော်မူခဲ့ရပါသည်။ ထိုကိုယ်ကျင့်စရဏများကား- သီလကို စောင့်ထိန်းခြင်း၊ မျက်စိ နှာစသော ဣန္ဒြေများကို စောင့်စည်းခြင်း၊ စားသောက်မှု၌ သင့်လျော်ရုံသာ စားသောက် ခြင်း၊ အအိပ်အနေ နည်းခြင်း၊ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်ခြင်း စသောအားဖြင့် တစ်ဆယ်ငါးပါး ရှိပါသည်။ ထိုဝိဇ္ဇာဉာဏ်၊ အကျင့် စရဏနှင့် ပြည့်စုံစေရန်မှ သောကြောင့် ဘုရားရှင်သည် “ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န” ဟူသော ဂုဏ်တော်အားဖြင့် ထင်ရှားတော်မူပါသည်။

ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး

“ဝိဇ္ဇာ” ဟု ခေါ်သော ဉာဏ်သည် အမျိုးအစားအားဖြင့် သုံးပါး၊ တနည်း အားဖြင့် ရှစ်ပါး ရှိ၏။—

- ၁။ ပုဗ္ဗေဒိဝါသဉာဏ် = ရှေးရှေးဘဝ၌ တွေ့ကြုံခဲ့သမျှကို မြန်၍ အောက်မေ့နိုင်သော ဉာဏ်။
- ၂။ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် = ဝေးကွာသော အဆင်း၊ ဖုံးကွယ်သော အဆင်း၊ သေးငယ်သော အဆင်းတို့ကို နတ်မျက်စိအသွင်ဖြင့် မျက်မှောက် ထင်ထင် သိမြင်နိုင်သော ဉာဏ်။
- ၃။ အာသဝက္ခယဉာဏ် = ကိလေသာ အာသဝေါတရားဆိုးတို့ကို အကြွင်းမဲ့ ကုန်စေနိုင်သော အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တစိုလ်ဉာဏ်။
- ၄။ ဝိပဿနာဉာဏ် = ရုပ်နာမ်တရားအားလုံးကို “အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ” ဟု သိမြင်နိုင်သော ဉာဏ်။
- ၅။ စေတောပရိယဉာဏ် = သူတပါး၏ စိတ်ကို သိနိုင်သော ဉာဏ်။
- ၆။ မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ် = မိမိခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ အလားတူ ခန္ဓာကိုယ် တစ်မျိုးကို စိတ်ဖြင့် ဖန်ဆင်းနိုင်သော ဉာဏ်။
- ၇။ ဒိဗ္ဗသောတဉာဏ် = ဝေးကွာသော အသံ၊ ဖုံးကွယ်သော အသံ၊ သေးငယ်သော အသံတို့ကို နတ်နားအသွင်ဖြင့် ပကတိနားဖြင့် ကြားသကဲ့သို့ပင် ကြားသိနိုင်သော ဉာဏ်။
- ၈။ ဣဒ္ဓိဝိညဏ် = မြေလျှိုး မိုးပျံ စသည်ဖြင့် ထန်ခိုး အမျိုးမျိုးကို ဖန်ဆင်းနိုင်သော ဉာဏ်။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်သော်စွင့်

- ၆။ သတိ = ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ အမှတ်ရမှု၊
- ၇။ ဟိရိ = မကောင်းမှုဒုစရိုက်တို့မှ ရှက်မှု၊
- ၈။ ဩတ္တပ္ပ = မကောင်းမှုဒုစရိုက်တို့မှ ကြောက်လန့်မှု၊
- ၉။ ဝီရိယ = ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုစွန့် ဖယ်ထုတ်မှု၊
- ၁၀။ သုတ = အကြားအမြင် များမှု၊
- ၁၁။ ပညာ = အရာရာ၌ တတ်သိလိမ္မာမှု၊
- ၁၂။ ဣပါဝစရပထမဈာန်နှင့် ပြည့်စုံမှု၊
- ၁၃။ ဣပါဝစရရုတိယဈာန်နှင့် ပြည့်စုံမှု၊
- ၁၄။ ဣပါဝစရတတိယဈာန်နှင့် ပြည့်စုံမှု၊
- ၁၅။ ဣပါဝစရတတုတ္တဈာန်နှင့် ပြည့်စုံမှု။

[အထက်တွင် ဖော်ပြထားသော “စရတတရား” ၁၅-ပါးတွင် “၅။ သဒ္ဓါမှ ၁၁။ ပညာ” အထိ နှစ်ပါးကား “သုတော်ကောင်းထူးစွာ ရှိစွာ” တည်း။ ထိုတွင် “သတိ” နှင့် “ဝီရိယ” အစား “သိလ” နှင့် “စာဂ” ကို ထည့်သွင်း၍ ရေတွက်လျှင် “သုတော်ကောင်းစွာ ရှိစွာ ရှိစွာ” ဖြစ်၏။]

ဝိဇ္ဇာ, စရတ နှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူခြင်း

အသိဉာဏ် “ဝိဇ္ဇာ” တရားသည် မျက်စိနှင့် တူ၏။ အကျင့် “စရတ” တရားသည် ခြေနှင့် တူ၏။ မျက်စိသာ ရှိ၍ ခြေမရှိလျှင် သော်လည်းကောင်း၊ ခြေသာ ရှိ၍ မျက်စိမရှိလျှင် သော်လည်းကောင်း အလိုရှိရာ အရပ်သို့ မရောက်နိုင်သကဲ့သို့ အသိဉာဏ် “ဝိဇ္ဇာ” တရားတည်းဟူသော မျက်စိသာ ရှိ၍ အကျင့် “စရတ” တရားတည်းဟူသော ခြေမရှိလျှင် အလိုရှိရာ နိဗ္ဗာန်ကို မရနိုင်။ အကျင့် “စရတ” တရားတည်းဟူသော ခြေသာ ရှိ၍ အသိဉာဏ် “ဝိဇ္ဇာ” တရားတည်းဟူသော မျက်စိမရှိလျှင်လည်း လမ်းမှန်သို့ မရောက်ဘဲ ဒေသို့ ကိုသာ ကျင့်နေသဖြင့် ခရီးမတိုင်ဘဲ အလိုရှိရာ နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဝိဇ္ဇာနှင့် စရတ နှစ်ပါးစုံအောင် ကျင့်ဆောင် အားထုတ်သင့်ပါသည်။

ဘုရားရှင်သည် အလောင်းတော်ထဝကပင်လျှင် (အာသဝက္ခယဉာဏ်မှ လွန်၍) ဝိဇ္ဇာနှင့် စရုဏတရားတို့ကို ထဝပျားစွာတွင် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ကြိုးပမ်း ရရှိတော်မူခဲ့ပါသည်။ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သော အခါ၌ကား အထွတ်အထိပ် ဖြစ်သော အာသဝက္ခယဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ် “ဝိဇ္ဇာ” နှင့် မဟာကရုဏာအဖြစ်သို့ ရောက်သော ကရုဏာဘာဝနာဈာန် “စရုဏ” တရား တို့နှင့် ကောင်းစွာကုံလုံ ပြည့်စုံတော်မူခဲ့ပါသည်။

အကြီးမားဆုံး ဝိဇ္ဇာနှင့် အမြင့်မြတ်ဆုံး စရုဏရှင် ဖြစ်တော်မူခြင်း

“ဝိဇ္ဇာ”ခေါ် အသိဉာဏ်နှင့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော “စရုဏ”ခေါ် အကျင့်တရားတို့ကား ဘုရားရှင်၌သာ ရှိသည် မဟုတ်၊ အရိယာ သာဝကတို့၌လည်း ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်၌ ရှိသော “ဝိဇ္ဇာစရုဏ”နှင့် အရိယာသာဝကတို့၌ ရှိသော “ဝိဇ္ဇာစရုဏ”တို့ကား မတူကြပါ။

ဘုရားရှင်၌ ရှိသော “ဝိဇ္ဇာဉာဏ်”က အာသဝက္ခယခေါ် အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်ရခြင်းနှင့်အတူ “သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကြီး”ကိုပါ ရသောကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော “အကြီးမားဆုံး ဝိဇ္ဇာဉာဏ်” ဖြစ်၏။ စရုဏ အကျင့်တရား ၁၅-ပါး၌ ပါသော ကရုဏာဘာဝနာဈာန်ကလည်း ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ မဟာကရုဏာ (အလွန်ကြီးမြတ်သော ကရုဏာ) အဖြစ်သို့ ရောက်သောကြောင့် ဘုရားရှင်၌ ရှိသော “စရုဏအကျင့်”က မဟာကရုဏာနှင့် ပြည့်စုံသော “အမြင့်မြတ်ဆုံး စရုဏ” ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် အကြီးမားဆုံး ဝိဇ္ဇာနှင့် အမြင့်မြတ်ဆုံး စရုဏရှင် ဖြစ်တော်မူရကား “ဝိဇ္ဇာ-စရုဏသမ္ပန္န” ဟူသော ဂုဏ်တော်ကိုလည်း အခြားပုဂ္ဂိုလ်တို့ မရနိုင်ဘဲ ဘုရားရှင် များသာ မူပိုင်ရတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အရာရာ တပည့်ပါ ဝိဇ္ဇာ, စရုဏနှင့် ပြည့်စုံတော်မူခြင်း

အကြီးမားဆုံး ဝိဇ္ဇာနှင့် အမြင့်မြတ်ဆုံး စရုဏရှင် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် “သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီး”ဖြင့် သတ္တဝါ အားလုံးထို့၏ အကျိုးရှိမှု မရှိမှုကို သိတော်မူပြီးလျှင် “မဟာကရုဏာ ဉာဏ်တော်ကြီး”ဖြင့် အကျိုးမရှိမည့်အမှုကို ရှောင်ကြဉ်စေ၍ အကျိုးရှိမည့် အမှု၌ ယှဉ်စေတော် မူ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ တပည့်သာဝက မှန်သမျှတို့သည်လည်း ဝိဇ္ဇာနှင့် စရုဏ ချွတ်ယွင်း၍ အသိမမှန် အကျင့်မှားသော တိတ္ထိများ၊ တိတ္ထိတို့၏ တပည့် သာဝကများနှင့် မတူဘဲ ဝိဇ္ဇာနှင့် စရုဏ (အသိရော အကျင့်ပါ) ဖြောင့်မှန်၍ အသိမှန် အကျင့်မှန်ကြသောကြောင့် “ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းပန်

နောက်ဆံတဝင့်ဝင့်”ဆိုသည့်ပမာ ဆရာကောင်း၏ တပည့်ကောင်းများအဖြစ်သို့ ရောက်ကြရပါသည်။ ဆရာရော တပည့်ပါ ဝိဇ္ဇာနှင့် စရဏ ထပ်တူညီမျှ ပြည့်စုံမှု ရှိတော်မူကြသည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

အသိရော အကျင့်ပါ နှစ်ဖြာပြည့်အောင် “ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န” ဂုဏ်ကိုဆောင်

အရာရာ၌ အသိဉာဏ်ဖြင့် အမှန်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်မှသာ ထမြောက် နိုင်သည်။ အသိ မမှန်က အကျင့်အကြံ လွဲမည်၊ အကျင့်အကြံ လွဲမှားက ကျင့်သလောက် ကြံသလောက် အလွဲအမှားသို့သာ ရောက်ရမည် ကေန်ဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌ကား- ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု “စရဏ” များရှိသော်လည်း ကိုယ်ပိုင် အသိဉာဏ်ဖြင့် စဉ်းစားခွင့်ရှိပါလျက် မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ကျင့်မှားမိလျက်သား ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ လောကဓား၌ အထင်သေး စရာမဟုတ်ဟု ငြင်းချက်ထုတ်နိုင်သော်လည်း သံသရာဓား၌ကား ဝန်လေးလှ၏။ တဖန် အသိအလိမ္မာဉာဏ်ပညာရှိပါလျက် သိသလို သိသလောက် ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှု “စရဏ” မရှိပြန်သောကြောင့် လောကီလောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာလုံး အတွက် အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်နေသူတွေလည်း များလှ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ “ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န” ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု ကြည်ညိုကြပြီး “ဝိဇ္ဇာ- စရဏသမ္ပန္န” ဂုဏ်ကို ဆောင်၍ အသိရော အကျင့်ပါ နှစ်ဖြာပြည့်အောင် ကြိုးစားသင့်ကြပါသည်။

၄။ သုဂတဂုဏ်တော်

(က) သုဂတ = (သု+ဂတ။ သု=ကောင်းသော စကားကို+ဂတ= ဆိုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။)

ဘုရားရှင်သည် “စကားခြောက်ခွန်း၊ လူဝယ်ထွန်း၊ လေးခွန်းကိုပယ် နှစ်ခွန်းတယ်” ဟူသော ပညာရှိများ၏ လင်္ကာစကားနှင့်အညီ မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ သူတပါး နှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ၊ မနှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ အကျိုးမရှိသော စကားမျိုးကို မပြောမဆိုဘဲ (ပယ်လှန်ပြီး) မှန်ကန်၍ အကျိုး ရှိသော စကားမျိုးသာ ပြောဆိုတော်မူပါသည်။

စကားခြောက်ခွန်း

၁။ မှန်လည်း မမှန် အကျိုးလည်း မရှိ သူတပါးတို့လည်း မနှစ် သက်သော စကားမျိုးကို ပြောတော်မမူ၊ (မြတ်သူကို သူယုတ်ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုခြင်းမျိုး။)

၂။ မှန်စင် မှန်သော်လည်း အကျိုးမရှိ၍ သူတပါးတို့ မနှစ်သက်သော စကားမျိုးကိုလည်း ပြောတော်မူ၊ (ယုတ်သူကို သူ့ယုတ်ဟု ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုခြင်းမျိုး။)

၃။ မှန်လည်း မှန် အကျိုးလည်း ရှိ၍ သူတပါး (အပြောခံရသူ) တို့ ကမူ မနှစ်သက်သော စကားမျိုးကို အခါအခွင့်ကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်၍ ပြောသင့်က (-ပြော၍ အကျိုးရမည် ဖြစ်က) ပြောတော်မူ၏၊ (ဧဝံဧတံအား သိသာကို သင်းခွဲလျှင် အပါယ်ကျမည်ဟု ဧဝံဧတံ မကြိုက်သော စကားကို လွန်စွာ သနားသော (မဟာကရုဏာ) စိတ်ဖြင့် ပြောဆိုခြင်းမျိုး။)

၄။ မှန်လည်းမမှန် အကျိုးလည်းမရှိဘဲလျက် သူတပါးတို့နှစ်သက်သော စကားမျိုးကိုလည်း ပြောတော်မူ၊ (ခုစိုက်ပြုသူကို နတ်ပြည် ထောက်မည်ဟု မဆိုခြင်းမျိုး၊ ထို့ပြင် ရွှေယုနှင့် ရွှေကျား သက်ကယ်ရိုက်သွား စသည်ကဲ့သို့ ယုတ္တိမရှိ ပြေးမိ ပြောရာ မပြော ခြင်းမျိုး။)

၅။ မှန်ပင် မှန်သော်လည်း အကျိုးမရှိဘဲ သူတပါးတို့နှစ်သက်သော စကားမျိုးကို ပြောတော်မူ၊ (တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချစ်ဆိတ်သည်း အမုန်းပွားမည့် ကုန်းတိုက်စကားမျိုးကို မဆိုခြင်းမျိုး။)

၆။ မှန်လည်း မှန် အကျိုးလည်း ရှိ၍ သူတပါးတို့လည်း နှစ်သက်သော စကားမျိုးကို အခါအခွင့်ကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်၍ ပြောသင့်က (-ပြော၍ အကျိုးရမည် ဖြစ်က) ပြောတော်မူ၏၊ (ကုသိုလ်ပြုသူ သုဂတိနတ်ပြည်ထောက်လတ္တံ့ စသောအားဖြင့် ဓါန သီလ စသည် တို့နှင့် ခပ်သော စကားမျိုးကို မိန့်ကြားတော်မူခြင်းမျိုး။)

စကားပြောကိစ္စန်း မှတ်ဖွယ်ရာကိစ္စ

- (က) မမှန်စကား၊ ကျိုးမများ၊ နှစ်ပါးနာလို့ မနာလို့ (၁၊ ၄)
- (ခ) မှန်ကန်သော်ငြား ကျိုးမများ၊ နှစ်ပါးနာလို့ မနာလို့၊ (၂၊ ၅)
- (ဂ) ယုတ်မှန်စကား၊ အကျိုးမများ၊ နှစ်ပါးနာလို့ မနာလို့။ (၃၊ ၆)
- (ဃ) ရွှေလေးခွန်းပယ်၊ နောက်နှစ်ဆွယ်၊ မှတ်ဖွယ်များလှခိုလ်။

[ထက်ခွန်တရားကို အညွှန်းနုပါတ်များအတိုင်း ကြည့်၍ သိနိုင်ကြ ပါပြီ။]

သူတပါးမနှစ်သက်သောစကားကို ဘုရားရှင်ပြောသလော?

ဘုရားရှင်သည် သူတပါးမနှစ်သက် မလိုလားသော စကားဖြစ်သော်လည်း မှန်ကန်၍ အကျိုးရှိလျှင် အခါအခွင့်ကို ဆင်ခြင်၍ ပြောကြားတော်မူပါသည်။ ယင်းသို့ ပြောကြားတော်မူခြင်းနှင့် စပ်၍ အဘယမင်းသားက- “ဘုရားရှင် သည် သူတပါးမနှစ်သက်သော စကားကို ပြောသလော” ဟု မေးရာ အဘယ မင်းသားအား ၎င်း၏ ရင်ခွင်ထဲမှ သားတော်ကလေးကို သက်သေတင်ကာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တိုင် ရှင်းလင်းမိန့်ကြားခဲ့ပုံမှာ လွန်စွာမှတ်သား ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

ဘုရားရှင်က- “မင်းသား...သင့် ရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိသော ဤ သား ကလေးသည် သင်၏ မေ့လျော့မှုကြောင့်ဖြစ်စေ၊ အထိန်းတော်များ မေ့လျော့မှုကြောင့်ဖြစ်စေ သစ်သားစ၊ သို့မဟုတ် အိုးခြမ်းကွဲတစ်ခုခုကို မျိုမိ၍ လည်ချောင်းထဲ တစ်ဆို့နေလျှင် သင် ဘယ်လိုလုပ်မည်နည်း” ဟု မေးရာ-

အဘယမင်းသားက- “တပည့်တော် အမြန်ဆုံး ထုတ်ယူမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သာမန်နှင့် မရလျှင် လက်ချောင်းကို ကွေး၍ သွေးသံရဲရဲ နှင့်ပင် ဆွဲထုတ်တန် ဆွဲထုတ်ရပါမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တပည့် တော်သားအပေါ်မှာ ချစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်” ဟု ပြန်ကြား လျှောက်ထား၏။

ဘုရားရှင်က- “မင်းသား... ထို့အတူ ဘုရားရှင်မည်သည် မှန်လည်း မှန် အကျိုးလည်း ရှိလျှင် သူတပါးတို့ မနှစ်သက်သော ကောင်းပင် ဖြစ်စေကာမူ ပြောသင့်သော အခွင့်အရေး ကြုံလာသောအခါ သတ္တဝါ များကို ချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့် မိန့်ကြားတော်မူရသည်” ဟု မိန့်ကြား တော်မူပါသည် (မ၊ ၂။ ၅၇)။

အချုပ်သဘောအားဖြင့်ကား ဘုရားရှင်၏ စကားတော်ဖြစ်လျှင် နာလိုသည် ဖြစ်စေ၊ မနာလိုသည်ဖြစ်စေ မှန်ကန်၍ အကျိုးရှိစေသော စကားချည်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်လေးစား၍ ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပွားသင့်ကြပါသည်။

(ခ) သုဂတ=(သု+ဂတ။ သု=ဂောင်းသော နိဗ္ဗာန်သို့+ဂတ= ကြွတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။)

နိဗ္ဗာန်သို့ ကြွတော်မူရာတွင် ဘုရားရှင်မှတစ်ပါး အခြား ယှာဝဂများလည်း နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် အရောက်ချင်းကား မတူပါ။ ဘုရားရှင်၏ ရောက်ခြင်းက ပို၍ ပေါ်လွင်ထင်ရှား၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ထင်ရှားပုံမှာ-ဘုရားရှင်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သွားရာလမ်းကို ရှေးဦးစွာ တွေ့၍ ထိုလမ်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ အဦးဆုံး ရောက်တော်မူ၏။ ထိုနောက်မှ ဘုရားရှင်၏ ဓမ္မဆောင်ယမ်းပြုမှုဖြင့် သာဝကများစွာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြရသည်။ နိဗ္ဗာန်သို့ အဦးဆုံးရောက်သူအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်အောင် ဓမ္မဆောင်ယမ်းပြု ဖို့ဆောင်သူအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဘုရားရှင်၏ နိဗ္ဗာန်ရောက်ခြင်းက ပေါ်လွင်ထင်ရှားလျက် ရှိပါသည်။

ထို့ပြင် နိဗ္ဗာန် ရောက်ချင်း တူသော်လည်း နိဗ္ဗာန် ရောက်ပြီးနောက် ရအပ်သော (သဗ္ဗညုတဉာဏ်၊ မဟာကရုဏာ စသော) ဂုဏ်အရာများကလည်း လွန်စွာ ကွာခြားလှပါသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာအရှိချင်း တူသော်လည်း တော်ရုံသာမည့် ပစ္စည်းဥစ္စာရှိမှုဖြင့် “သူဌေး” သို့ မရနိုင်သကဲ့သို့ တစိတ်တဒေသ ဂုဏ်တူမှုဖြင့် အတုမဲ့ ဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်၏ “သုဂတ”ဟူသော ဂုဏ်အင်ကိုလည်း သာဝကများ ပန်ဆင်နိုင်ဖွယ် မရှိပါ။ “သုဂတ” ဟူသော ဂုဏ်တော်သည် ဘုရားရှင်နှင့်သာ ထိုက်တန်၍ ဘုရားရှင်အားသာ “သုဂတ” (ကောင်းသော နိဗ္ဗာန်သို့ ကြွတော်မူသော) ဂုဏ်တော်ရှင် ဘုရားသခင်ဟု အများတကာက ချီးကျူးထုတ်ဖော် ပူဇော်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(ဂ) သုဂတ=(သု+အာဂတ။ သု=ကောင်းစွာ+အာဂတ=လာတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။)

ဘုရားရှင်သည် ဘုရားဆုပန်တော်မူရာ “ဒီပင်္ကရာ” မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်းမှ စ၍ ဘုရားမြတ်အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည့် တိုင်အောင် သတ္တဝါများ၏ စီးပွားချမ်းသာအလိုငှာ “ဒါနု သီလ” စသော ပါရမီများကို အစုံအညီဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ယင်းသို့ ပါရမီများကို ဖြည့်ကျင့်တော် မူစဉ်အခါ၌လည်း မိုက်မှားသော “ဒိဋ္ဌိ” အယူဆိုးကြီးများကို ကိုယ်တော်၏ စိတ်သန္တာန်၌ တစ်ဆံချည်ကလေးမျှ မကပ်ငြိရအောင် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာထစ်သိန်း ကာလပတ်လုံး ဘဝဆက်တိုင်း လွန်ကဲသော သတိ ပညာတို့ကို အမြဲလက်ကိုင်ထားကာ ပယ်ရှားတော်မူလျက် “မဇ္ဈိမပဋိပဒါ”ခေါ် ကောင်းမြတ်ဖြေဝင့်တန်း မဂ္ဂင်လမ်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ အဓိဋ္ဌာန်လှမ်းလျက် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သခင် ဘုရားရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘဝသံသရာကြီးကား ရှည်လျားလွန်းလှ၏။ ဘေးရန်တွေ ထူပြောသလောက် လမ်းကောက် လမ်းမှားတို့လည်း ပေါများလှ၏။ လွန်စွာ ကူးမြောက်နိုင်ခဲ့သော မဟာကန္တာရကြီးပင်တည်း။ ယင်းဘဝကန္တာရကြီးကို ကူးမြောက်ကြရာတွင်

သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များအဖို့ လိုရာစခန်း တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ရောက်ခဲ့လှသည်။ “သဿတဒိဋ္ဌိ”စွန်း၊ “ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ”စွန်းတို့သို့ ကပ်ရောက်ကာ လမ်းကောက် လမ်းမှားသို့သာ အရောက်များတတ်ကြပါသည်။ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကို မဆိုထားဘိ တစ်ကမ္ဘာအတွင်းမှာပင် လမ်းမှား လမ်းလွဲ၍ ချောက်ထဲကျကာ စုံးစုံးမြုပ်ခဲ့ရသော ဘဝပေါင်းမှာ မနည်းလှပေ။

ဘုရားရှင်ကား ယင်းသို့ မဟုတ် နိယတဗျာဒိတ်ပန်း ဆင်မြန်းရသည့် အချိန်မှ စ၍ သဗ္ဗညုတပန်းတိုင်ကြီးကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ အမြဲတမ်း ဦးတည် မျှော်မှန်း၍ “ကောင်းမြတ် ဖြောင့်တန်း မဂ္ဂင်လမ်း”ဖြင့် လျှောက်လှမ်း လာခဲ့ရာ လမ်းမှား လမ်းလွဲမရောက် အစဉ်လမ်းဖြောင့်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံး၌ ရည်မှန်းချက် အထမြောက်ကာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် ဘုရားသခင်အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် လိုရာစခန်း နိဗ္ဗာန်နန်းသို့ မှန်းသလောက် ပေါက်၍ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ဝင်ရောက်နိုင်ရကား “ကောင်းစွာ ကြံချီဆိုက်ရောက်တော်မူခြင်း”တည်းဟူသော “သုဂတ”ဂုဏ်တော် ကြီးကို အခြားသူတို့မရဘဲ ဘုရားရှင်သာ ရတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

[သွားရောက်ခြင်းသည် နှစ်မျိုးရှိ၏။ နှစ်မျိုးကား- (၁)ဉာဏတိ (ဉာဏ်ဖြင့် သွားခြင်း)နှင့် (၂)ကာယဂတိ(ကိုယ်ဖြင့် သွားခြင်း)တည်း။ ထိုတွင် နိဗ္ဗာန်သို့ သွားရောက်ခြင်းအရ အရိယာမဂ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ထင်ထင် အာရုံပြုခြင်း “ဉာဏတိ”ကို ယူအပ်၏။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မဟာဋီကာ၌ကား ကိုယ်တော်၏ သွားပုံ(ကာယဂတိ)ကိုလည်း ပုံဖော်ဖွင့်ပြထားပါသေးသည်။]

ဗုဒ္ဓ၏ လမ်းစဉ်တော်

ဗုဒ္ဓ၏လမ်းစဉ်တော်ဟူသည် “မဇ္ဈိမပဋိပဒါ”ခေါ် “အလယ်အလတ်ကျင့်စဉ်” ဖြစ်၏။ အစွန်းနှစ်ဘက်မှ လွတ်မြောက်သော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ကျင့်စဉ်တည်း။ အစွန်းနှစ်ဘက်မှ လွတ်ခြင်းကား—

- (က) (၁) ချမ်းသာသုခကို မရမနေ တမ်းတမ်းစွဲ ရယူရေး အရပ်သားတို့ ကျင့်စဉ် ဖြစ်သော “ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂ” ကျင့်စဉ် အစွန်းနှင့်
- (၂) ခန္ဓာကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းသည့် စွန့်လွှတ်ရေးတရား အားထုတ် သူတို့၏ ကျင့်စဉ်ဖြစ်သော “အတ္တကံလမထာနုယောဂ” ကျင့်စဉ် အစွန်းတည်းဟူသော အကျင့်ပဋိပတ် အမှားအစွန်း နှစ်ပါးမှ လွတ်ခြင်း။

(ခ) (၁) ရုပ်နာမ်တို့၏ မိနစ်မလပ် စက္ကန့်မလပ် မြစ်ရေအလျဉ်ပမာ ပြောင်းလဲပျက်စီးနေသော အပျက်သဘောကို မမြင်သည့် အတွက် “ဤဘဝ ဤသတ္တဝါ ဤခန္ဓာသည် ဘဝအနေဖြင့် မြေအရေ လဲသကဲ့သို့ တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ ပြောင်းလဲနေ သော်လည်း အနှစ်သာရအနေဖြင့် မပြောင်းမလဲ အမြဲတည်မြဲ နေသည်” ဟု ယူမှားသော “သဿတဒိဋ္ဌိ” ဝါဒစွန်းနှင့်

(၂) ရုပ်နာမ်တို့၏ ကြောင်းကျိုး ဆက်စပ် မပြတ် ဖြစ်နေခြင်းကို မမြင်သည့်အတွက် “ဤဘဝ ဤသတ္တဝါ ဤခန္ဓာအစဉ်သည် ဤဘဝဆုံးလျှင် ပြတ်၏။ နောက်ဘဝ နောက်သတ္တဝါ နောက်ခန္ဓာ အစဉ်သည် အသစ်ဖြစ်ပြန်၏။ ‘ဘဝ’ ဟူသည် ပုခက်နှင့် လုပ်တိုင်းကုန်းအကြားသာ ဖြစ်၏” ဟု ယူမှားသော “ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ” ဝါဒစွန်းတည်းဟူသော အယူဝါဒအမှား အစွန်း နှစ်ပါးမှ လွတ်ခြင်း၊

(ဂ) (၁) လောဘ (အချစ်) သဘာဝအစွန်းနှင့်

(၂) ဒေါသ (အမုန်း) သဘာဝအစွန်းဟူသော ဓမ္မသဘာဝ အဆိုး တရား အစွန်းနှစ်ပါးမှ လွတ်ခြင်းတို့ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်သည် လွဲမှားသော အကျင့်တရား အစွန်းများ၊ မိုက်မှားသော အယူဝါဒအစွန်းများ၊ ဆိုးသွမ်းသော ဓမ္မသဘာဝအစွန်းများကို မိမိသန္တာန်၌ တစ်ဆံ့ချယ်ကလေးမျှ မကပ်ငြိရအောင် ကြီးစွာသော သတိ၊ ဝီရိယ၊ ပညာ တရားတို့ဖြင့် ပယ်ရှားတော်မူလျက် “မဇ္ဈိမပဋိပဒါ” ခေါ် ကောင်းမြတ် ဖြောင့်တန်း အလယ်အလတ် မဂ္ဂင်လမ်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်နန်းသို့ အရောက်လှမ်းတော် မူခဲ့ပါသည်။

[မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်၌ တွေ့ရလတ္တံ့။]

သုဂတဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုကာ မနှောင့်ယှက်ဘဲ အမြဲကူညီပါ

“သီလ” တရားဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုဘဲ “ဒါန” တရားဖြင့် မည်သူ့ကို မဆို အမြဲတမ်း အကူအညီပေးလေ့ရှိသည်မှာ ဘုရားရှင် တို့၏ အကျင့်ပါရမီတော်လမ်းစဉ်ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်သည် ဤအကျင့်ပါရမီတော် လမ်းစဉ်ဖြင့် သုမေဓာရသေ့ဘဝမှ စ၍ နိဗ္ဗာန်ရသည့်ဘဝအထိ ဘဝဆက်တိုင်း မိမိ၏ အကျင့်တရားကို အနည်းငယ်မျှ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးခြင်း မရှိအောင်

ကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သည်ဖြစ်ရာ တကယ်ပင် ကောင်းစွာ ကျင့် ကောင်းစွာ ကြံ ကောင်းစွာ ပြော၍ ကောင်းစွာ လာသူ “သုဂတ” အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းသို့ ပြုမူပြောဆိုကြံစည်၍ လာခဲ့ရာတွင် ဘုရားရှင်သည် ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွားကို လုံးဝ ရှေးရှုခြင်း မရှိဘဲ ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွားကို စွန့်၍ သူတပါးတို့၏ အကျိုးစီးပွားကိုသာ ရှေးရှုတော်မူပါသည်။ နောက်ဆုံး အသက် ပေါင်းများစွာ စည်းစိမ်ဥစ္စာပေါင်းများစွာ မရေမတွက်နိုင်အောင် ပေးစွန့်၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ကာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးကို ရယူခဲ့ခြင်းမှာလည်း မိမိ၏ ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွားမပါ သူတပါး (သတ္တဝါအားလုံး) အကျိုးစီးပွား အတွက် သက်သက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ အကျင့် ပါရမီတော် လမ်းစဉ်ကား အံ့ဖွယ်သရဲ ရှိလှ၏။

၅။ လောကဝိဒ္ဓဂုဏ်တော်

လောကဝိဒ္ဓ = (လောက + ဝိဒ္ဓ။ လောက = လောကအားလုံးကို + ဝိဒ္ဓ = (အကုန်အစင်) ဘိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။)

ကုန်း၌ နေဘော သတ္တဝါ၊ ရေ၌ နေသော သတ္တဝါ၊ ကောင်းကင်၌ နေသော သတ္တဝါတို့ကို “သတ္တလောက” ဟု ခေါ်၏။ ဘုရားရှင်သည် ထိုသတ္တလောက၏ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ မျိုးဇာတိအစုံကိုလည်း သိတော်မူသည်။ သတ္တဝါတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ဆင်း၌ ယခုလက်ငင်း ဖြစ်နေသော စိတ်ကောင်းစိတ်ဆိုး အမျိုးမျိုး ကိုလည်း သိတော်မူသည်။

သတ္တဝါတို့၏ တည်ရာဌာန ကမ္မာလောကကြီးကို “ဩကာသလောက” ဟု ခေါ်၏။ ဘုရားရှင်သည် ဤဩကာသလောက၏ ဖြစ်ပုံ ပျက်ပုံ တည်နေပုံ အစုံကိုလည်း အကုန်သိတော်မူသည်။

“သတ္တဝါ” ဟု ခေါ်ဆိုရသော သက်ရှိ အဆုတ်ဩဇာသည် လည်းကောင်း၊ “ဩကာသ” ဟု ခေါ်ဆိုရသော သက်မဲ့ တည်ရာ ဌာနသည် လည်းကောင်း စင်စစ်အားဖြင့် အကြောင်းအကျိုးဆက်၍ ဖြစ်ပျက်နေသော ရုပ်နာမ်အစုသာ ဖြစ်၏။ ထိုရုပ်နာမ်အစုကို “သင်္ခါရလောက” ဟု ခေါ်၏။ ထိုသင်္ခါရလောက၏ အကြောင်းတရားနှင့် အကျိုးတရားတို့ ဆက်သွယ်နေပုံကိုလည်း စုံစုံလင်လင် သိမြင်တော်မူ၏။ ထိုလောကသုံးပုံ အလုံးစုံကို အကုန်အစင် သိမြင်တော်မူ သောကြောင့် ဘုရားရှင်သည် “လောကဝိဒ္ဓ” ဂုဏ်တော်အားဖြင့် ထင်ရှားတော် မူပါသည်။

[လောကသုံးပါးတွင် “သင်္ခါရလောက” တစ်ခုတည်းသာ ပရမတ် အနေဖြင့် တကယ်ရှိ၊ အဟုတ်ရှိသည်။ ကျန် “သတ္တလောက”နှင့် “ဩကာသလောက” နှစ်ခုကား ပရမတ်အနေဖြင့် တကယ်မရှိ၊ အဟုတ် မရှိ၊ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ရုံမျှသာ ရှိသည်။]

သတ္တလောကကို သိတော်မူခြင်း

ဘုရားရှင်သည် သတ္တလောကကို သိရာ၌ သတ္တဝါအမျိုးမျိုးကို အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ စုံအောင် သိတော်မူ၏။ ခြံတောင်ပိုတစ်ခု၌ ခြံသတ္တဝါပေါင်း မည်မျှ၊ ပုရွက်တွင်း ထစ်တွင်း၌ ပုရွက်သတ္တဝါပေါင်း မည်မျှ၊ ငါးဥ တစ်ခု၌ ငါးသတ္တဝါ ပေါင်း မည်မျှ၊ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါပေါင်း မည်မျှ၊ ငရဲသတ္တဝါပေါင်း မည်မျှ၊ ပြိတ္တာသတ္တဝါပေါင်း မည်မျှ ရှိသည် စသည်တို့ကို သိရှိရုံမျှမက သတ္တဝါတစ်ဦး စီ၏ လက်ရှိ ဘာအခြေအနေ ရွှေ့ပြစ်နောက်ဖြစ်ဘဝ အခြေအနေတို့ကိုပါ အကန့်အသတ်မရှိ ကောင်းစွာ သိတော်မူ၏။ သို့ရာတွင် ဤအသိမျိုးကား တခြားတန်ခိုးကြီးသော နတ် ဗြဟ္မာ ရသေ့ ရဟန်းများလည်း (အကန့်အသတ် မရှိ မသိစေကာမူ) အကန့်အသတ်ဖြင့် သိတန်သလောက် သိနိုင်ကြ၍ ထူးဆန်း လှသော အသိဟုတ်သေးဟု ဆိုသော် ဆိုနိုင်ရာ၏။

မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ လိုက်မမီသော ဘုရားရှင်၏ သူမတူသော အသိတော်ကား- သတ္တဝါတို့၏ အတွင်းဓာတ်ခံ သတ္တိအမျိုးမျိုးကို ခွဲခြား သိနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်သည် သတ္တဝါ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို သိရာ၌ “ဤသူသည် စရိုက်အမျိုးမျိုးတွင် မည်သည့်စရိုက်က လွန်ကဲနေ၏။ အနုသယ အမျိုးမျိုးတွင် မည်သည့် အနုသယ-ကထက်သန်နေ၏။ ပင်ကိုဆန္ဒ ညှံ့ဖျင်း၏။ သို့မဟုတ် ထက်သန်၏။ သဒ္ဓါ စသော ဣန္ဒြေငါးပါးတွင် မည်သည့် ဣန္ဒြေက ထက်မြက်၍ မည်သည့် ဣန္ဒြေက ညံ့၏ စသည်ဖြင့် အတွင်းဝင်ကြည့်၍ အတိအကျ မြင်ရသူပမာ သေချာစွာ ခွဲခြား၍ ကွဲကွဲပြားပြား သိတော်မူ ပါသည်။ ယင်းသို့ ဥပါဒ်အနေဖြင့် ဖြစ်ပေါ်မလာသေးဘဲ ဓာတ်သတ္တိအဖြစ် ဖြင့်သာ အတွင်း၌ တည်ရှိနေသော သဘောများကိုပါ သိနိုင်ခြင်းကား သဗ္ဗညုတဉာဏသခင် ဘုရားရှင်တို့၏ အရာသာ ဖြစ်ပါသည်။

သတ္တဝါတို့၏ ဣန္ဒြေရင့်နု အတွင်းဓာတ်ခံသိမှုမှာ ဘုရားရှင်တို့၏ အရာသာ ဖြစ်၏။ သာဝကတို့၏ အရာမဟုတ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာကဲ့သို့ ပညာရှင်ထိပ်သီး မထေရ်မြတ်ကြီးသော်မှပင် တရားအပေးလွှဲခဲ့ရသည်မှာ အတွင်းဓာတ်ခံမသိမှု၏ ထင်ရှားသော သာဓကဖြစ်ပါသည်။—

ဂုဏ်နာသုံးပါး ကုန်တော်ဖွင့်

အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်သည် မိမိတပည့် ရဟန်းငယ် တစ်ပါးကို “ငယ်ရွယ်သူတို့မှာ ရာဂအဖြစ်များတတ်သည်” ဟု ယူဆ၍ ရာဂပျောက်အောင် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းပေးခဲ့ရာ နိမိတ်မျှပင် မထင် ခရီးမတွင် ဖြစ်ခဲ့၏။ ရဟန်းငယ်ကို ဘုရားရှင်ထံ ခေါ်သွားပြီး အကြောင်းကို လျှောက်ထားရာ ဘုရားရှင်က ထိုရဟန်း၏ ဓာတ်ခံကို ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အလှအပ ကြိုက်တတ်သော သဘောကို တွေ့ရသည့်အတွက် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် မလျော်သည်ကို သိတော် မူ၏။ ဆက်လက်၍ ဆင်ခြင်ကြည့်ပြန်သော် ဘဝငါးရာတိုင်အောင် ဧည့်ပန်းထိမ်သည်ဖြစ်ခဲ့သည်ကို မြင်ရ၍ ပခုပ္ပာကြာပန်းအနီ ဖန်ဆင်း ပေးအပ်ပြီး လောဟိတကမ္မဋ္ဌာန်း စီးပြန်းစေသောအခါ မကြာမီ ဈာန် မဂ်ဖိုလ် ရကာ ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့ရပါသည် (ဓမ္မပဒ၊ ဋ၊ ၂။ ၂၆၆)။

ရဟန္တာ အရှင်မြတ်ကြီး အရှင်မဟာပန္နကသည် လေးလကြာ ဂါထာ တစ်ပုဒ်မျှ မရကောင်းလားဟု ညီတော် စူဠပန္နကအား နှင်လွှတ်ခဲ့သည်မှာ ဇုနြေရင့်နု မသိမှု၏ ထင်ရှားသော သာဓကဖြစ်ပါသည်—

အရှင်မဟာပန္နက သည် ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီး ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် မိမိညီတော် “စူဠပန္နက” ကို လေးလကြာသည့်တိုင် ဂါထာလေး တစ်ပုဒ်မျှ မရကောင်းလားဟု နှင်လွှတ်ခဲ့၏။ ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း ပေးသောအခါ ၎င်းနှင်လွှတ်သည့်နေ့ နံနက်ခင်းမှာပင် ကမ္မဋ္ဌာန်းလမ်းဖြေခင်ကာ ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ် ဈာန်အဘိညာဉ်ရ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည် (အံ၊ ဋ၊ ၁။ ၁၆၈)။

ဖော်ပြပါ သာဓကများမှာ သတ္တဝါတို့၏ ဣန္ဒြေရင့်နု အတွင်းဓာတ်ခံ သိမှု အရာတွင် ဘုရားရှင်တို့၏ သူမတူအောင် စွမ်းတော်မူခြင်း၌ ထင်ရှားသော သာဓကများပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဩကာသလောကကို သိတော်မူခြင်း

ဘုရားရှင်သည် သက်ရှိ သတ္တလောကကို ပိုင်းခြား ကုန်စင် သိမြင်တော့ မှုသကဲ့သို့ သက်မဲ့ ဩကာသလောက (စကြဝဠာသုဗ္ဗိမာန်တောတောင်စသည်) ထိုတို့လည်း ကြွင်းမဲ့ကုန်စင် သိမြင်တော်မူ၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

“စကြဝဠာ”ခေါ် “ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီး”တစ်ခု တည်နေပုံမှာ မြေထူ ရေထူ လေထူသည် မဆုံးနိုင်သော ဟင်းလင်းအပြင် အာကာသခေါ် ကောင်းကင်းကြီးအတွင်း၌ တည်ရှိ၏။ ယင်းသို့ တည်ရှိနေသော မြေထူ၏ အထက် ဗဟိုချက်မဝယ် သမုဒ္ဒရာ အလယ်၌ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး တည်ရှိ ပြီးနောက် မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးကို “သီဒါ”ခေါ် မြစ်ကြီး တစ်ခုစီ ခြားကာ ခြားကာ တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ် ရံပတ်၍ တည်နေ၏။ ထိုကို “သီဒါခုနစ်တန်း သတ္တရဗ္ဗန်တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်”ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြ၏။ ထိုမြင်းမိုရ်တောင်ကြီး နှင့် တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်တို့၏ လေးမျက်နှာအရပ်ရှိ ရေလယ်ခေါင်၌ ကျွန်းသေး ကျွန်းငယ် အသွယ်သွယ် ခြံရံလျက် ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း ပေါ်ထွန်းလျက် ရှိ၏။ မြင်းမိုရ်တောင်၏ အရှေ့ဘက်၌ ပေါ်ထွန်းသော ကျွန်းမြေကို အရှေ့ကျွန်း (=ပုဗ္ဗဝိဒေဟ)၊ တောင်ဘက်၌ ပေါ်ထွန်းသော ကျွန်းမြေကို တောင်ကျွန်း (=ဗမ္မဒိပ)၊ မြောက်ဘက်၌ ပေါ်ထွန်းသော ကျွန်းမြေကို မြောက်ကျွန်း (=ဥတ္တရကုရု)၊ အနောက်ဘက်၌ ပေါ်ထွန်းသော ကျွန်းမြေကို အနောက်ကျွန်း (=အပရဂေါယာန)ဟု အသီးသီး ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

[ယခုခေတ် မျက်မြင်အားဖြင့် ယခု လူ့အမျိုးမျိုး နေထိုင်ရာမှာ တောင်ကျွန်းသာတည်း။ အနောက်ကျွန်း၊ အရှေ့ကျွန်း၊ မြောက်ကျွန်း တို့အား လူများမရောက်၊ မမြင်ရဟု ဆိုသည်။]

ထိုစကြဝဠာ ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးတစ်ခု၌ သတ္တဝါ အမျိုးမျိုးတို့၏ တည်နေရာ ဘုံဌာနပေါင်း သုံးဆယ်တစ်ဘုံ တည်ရှိ၏။ မြေအပြင်ဝယ် လူတို့ နေထိုင်ရာဘုံနှင့် ဆက်စပ်လျက် “တိရစ္ဆာန်ဘုံ၊ ပြိတ္တာဘုံ၊ အသုရကယ်ဘုံ” ဟူ၍ အပါယ်သုံးဘုံရှိ၏။ မြေအောက်အတွင်း၌ ငရဲငယ်များ ရံလျက် ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်ရှိ၏။

မြင်းမိုရ်တောင်၏ ထက်ဝက်လောက် အရပ်၌ စတုမဟာဏဇ်နတ်ဘုံ မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်၌ တာဝတိံသာနတ်ဘုံ ရှိ၏။ (ဤနတ်ဘုံ နှစ်မျိုးသည် မြေနှင့် ဆက်စပ်လျက် ရှိသည်။) တာဝတိံသာနတ်ဘုံမှ အထက်၌ကား “ယာမာနတ်ဘုံ၊ တုသိတာနတ်ဘုံ၊ နိမ္မာနရတိနတ်ဘုံ၊ ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီနတ်ဘုံ လေးထပ်နှင့် ဗြဟ္မာဘုံ နှစ်ဆယ်တို့သည် မြေထူနှင့် မဆက်စပ်ဘဲ ကောင်းကင် အရပ်မှာပင် တည်နေကြကုန်၏။ ဤသုံးဆယ်တစ်ဘုံတည်နေရာ ကမ္ဘာလောက ဓာတ်ကြီးတစ်ခုကို “စကြဝဠာ”တစ်ခုဟု ဆိုရာ ဆက်ကာ ဆက်ကာ တည်လျက်

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

ရှိသော ထိုသို့သော စကြဝဠာပေါင်းမှာ အနန္တ အပရိမာဏဖြစ်၍ အဆုံးမရှိ မရေတွက်နိုင်အောင် များလှပေသည်။ ဤသို့ဤပုံ စကြဝဠာ အနန္တရှိပုံ အဆုံးမရှိများပြားပုံသဘောကို ဗုဒ္ဓစာပေကသာ ပြောသည်မဟုတ်၊ ယခုခေတ် သိပ္ပံပညာကလည်း လက်ခံပြောဆိုလာကြပြီဖြစ်၍ ယုံမှားမရှိသင့်ကြပါ။

ဘုရားရှင်ကား - ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော စကြဝဠာ ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီး တွေကို လိုက်ကြည့်နေရသည်မဟုတ်၊ ထိုင်ရာဖေ အလိုရှိသလို အလိုရှိသလောက် သိနေ မြင်နေရ၏။ တချို့တန်ခိုးကြီးသော နတ် ဗြဟ္မာ ရသေ့ ရဟန်းများ ထစိတ်တဒေသ အကန့်အသတ်ဖြင့် သိမြင်ကြသလို သိမြင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်၊ အကန့်အသတ် မထား အပိုင်းအခြား မရှိ ဝေဖန် စိတ်ဖြာ၍ အသေးစိတ် သိမြင်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အဆုံးအစ မရှိ သိမြင်သော အနန္တ ဉာဏ်တော်ရှင် ဖြစ်၍ ကြွင်းမဲ့ကုန်စင် အဆုံးအစ မရှိ သိမြင်တော်မူခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

[အဆုံးအစမရှိ စကြဝဠာအနန္တဖြစ်၍ များသော်လည်း စကြဝဠာ တိုင်း၌ ဘုရားမဖြစ်၊ ဤစကြဝဠာ တစ်ခုတည်း၌သာ ဖြစ်၏။ ဤ စကြဝဠာတင်လည်း လူ့ဘုံ၌သာ၊ လူ့ဘုံတင်လည်း တောင်ကျွန်း မဇ္ဈိမဒေသ၌သာ ဖြစ်၏။ ဖြစ်ပြန်သော်လည်း နှစ်ဆူမဖြစ်၊ တစ်ဆူ တည်းသာ ထူးခြားစွာ ဖြစ်ထွန်းတော်မူ၏။ လွန်စွာ ရခဲလေစွတကား။]

သင်္ခါရလောကကို သိတော်မူခြင်း

သတ္တလောကနှင့် ဩကာသလောက (ပညတ်)ကို သိကြသည်ဆိုသော အန်ခိုးကြီးပုဂ္ဂိုလ်များပင် သင်္ခါရလောက (ပရမတ်)ကို သိရန်ကား အစွမ်းမရှိ ကြပါ။ ဘုရားရှင် သာသနာတော်၌ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမကို နာခံ၍ ကျင့်ကြံခွင့်ရသဖြင့် ဝိပဿနာဉာဏ် ထက်သန်လျက် ရှိကြသော ယောဂီအရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဝိပဿနာရှုခိုက်၌ ရုပ်နာမ်တို့ကို သိကြ၏။ သို့သော် အလွန် လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်လျက် ရှိသော ရုပ်နာမ်တို့ကိုကား မလွတ်တမ်း တစ်ခုစီ ငစ်ခုစီ အကုန်သိမြင်ကြရသည် မဟုတ်ပါ။ ထင်ပေါ်လာရာ ရုပ်နာမ်များကိုသာ သိမြင်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ယင်းသို့ သိမြင်သော ရုပ်နာမ်များ၌လည်း အသေးစိတ် သိကြသည်မသုတ်ပါ။

ဗုဒ္ဓဘာသာထက်ခွဲကုန်

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်များပင် ရုပ်နာမ်ကို သိရာ၌ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုသာ သိတော်မူကြ၏။ ယင်းသို့ သိရာ၌လည်း ကိုယ်သန္တာန်၌ ရှိသော တရားတို့ကိုသာ သိတန်သလောက် သိကြ၍ သူတပါး သန္တာန်၌ ရှိသော ရုပ်နာမ်နှင့် အပြင် ဗဟိဒ္ဓ တော၊ တောင် စသည်တို့၌ ရှိသော ရုပ်ဓာတ်တရားတို့ကိုမူကား မသိ မမြင်နိုင်ကြပါ။

ယခုခေတ် လောကဓာတ်ဆရာတို့သည် သူတို့၏ မှန်ပြောင်းအားဖြင့် အသေးအမွှားဆိုး ရုပ်မှုန့်ကလာပ်များကို မြင်နိုင်ကြ၏။ သို့သော်လည်း ရုပ်ကလာပ် တစ်ခုတည်းကို မြင်ရသည် မဟုတ်။ ရုပ်ကလာပ်မှုန့်ကလေးတွေ အတော်များများ ပေါင်းစပ်နေသည်ကိုသာ မြင်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ရုပ်ကလာပ် တစ်ခုတစ်ခု၌ “ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော၊ ဝဏ္ဏ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဩဇာ” ဤရုပ် ရှစ်ခု စုပေါင်းနေကြောင်း သိဖို့ကား လောကဓာတ်ပညာနှင့် ထောက်ခံရန် ဆရာတို့၏ အရာမဟုတ်နိုင်တော့ပါ။ ထို့ပြင် ရုပ်ကလာပ်တွေ စုပေါင်းစုစု နေသဖြင့် “သတ္တဝါ” ဟု ခေါ်သော ဤခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ စိတ်၊ စေတသိက် ဟူသော နာမ်တရားတွေ ရှိသေး၏။ ထိုနာမ်တရား၏ အစွမ်းကြောင့် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့နှင့် သိဖွယ်ဟူသမျှကို သိမြင်ကြရပေသည်။ ထိုနာမ်တရား၏ အကြောင်းကိုကား လောကဓာတ်ပညာရှိတို့ ထိမိအောင် သိဖို့ကို မဆိုထားဘိ “ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ” စသော နာမည်မျှကိုပင် မသိ မြင်နိုင်ကြပါ။

ဘုရားရှင်ကား- အသေးအမွှား ရုပ်ကလေးများအပြင် ထိုရုပ်ကလေးများ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ အကြောင်းနှင့်တကွ လက္ခဏ၊ ကိစ္စတို့ကိုပါ အကုန်အစင် သိမြင်တော်မူ၏။ ကလာပ်စည်း တစ်ခုစီက ရုပ်များကိုလည်း ခွဲခြားနိုင်၏။ နာမ်တရားများကို သိရာ၌လည်း ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၏ အကြောင်းနှင့်တကွ လက္ခဏ၊ ကိစ္စတို့ကိုပါ အကုန်အစင် သိမြင်တော်မူ၏။ အလွန်လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက် နေသော ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ ခွဲခြား၍ ပြတ်ပြတ်သားသား သိနိုင်၏။ အကြောင်းအမျိုးမျိုး သတ္တိအပုံဖို့ စုံအောင်ပင် သိတော်မူ၏။ မိမိ သူတပါး မရွေး၊ အတွင်းအပ သက်ရှိသက်မဲ့မရွေး အားလုံးသော လောကဓာတ် အမျိုးမျိုးကို ခွဲခြားဝေဖန်၍ အကြွင်းအကျန်မရှိ သိတော်မူနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် သာမန်လူပညာရှိ ရဟန်းပညာရှိတို့ကို မဆိုထားဘိ လောကကို သိပါသည်ဆိုသော တန်ခိုးကြီးသည့် နတ်မင်း မြဟ္မာမင်းကြီးများကပင် ဘုရားရှင်ကို ဝိုင်းအံ့၍ လောကအားလုံးကို အကုန်အစင် သိမြင်သူ “လောက-ဝိဒ္ဓ” ဟု အားရလေးစားစွာ ယစ်ကြွေးကြော်ညာ၍ ကြည်ညိုမြတ်နိုးပူဇော် ခဲ့ကြပါသည်။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်နှင့်

အများမသိသော်လည်း ဘုရားသိသည်

လူတို့သည် ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ဖြစ်စေ မောင်မိုက်သောအခါ၌ဖြစ်စေ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ကို ပြုလေ့ရှိကြ၏။ ယင်းသို့ ပြုခြင်းကား မိမိ၏ မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို မည်သူမျှ မသိမမြင်ဟု ယုံကြည်ယူဆ၍ ပြုကြခြင်းဖြစ်၏။ အမှန်စင်စစ်ကား လောက၌ မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို ပြုခြင်းအတွက် ဆိတ်ကွယ်ရာမည်သည်မရှိပါ။ မည်သည့်အရပ် မည်သည့်အခါမျိုး၌ဖြစ်စေ မိမိတို့ပြုသမျှ မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို လူပင် မသိသော်လည်း တန်ခိုးကြီးသည့် နတ်ဗြဟ္မာရသေ့ရဟန်းများသိနေကြ၏။ ဘုရားရှင်သည်ကား- လောကနှင့် စပ်သမျှ တစ်မကျန် စိတ်အကြံနှင့် အဆိုးဓာတ်ခံသာဘာဝများကိုပါ ကျကျနန ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိမြင်တော်မူလျက် ရှိပါသည်။

ယင်းသို့ မကောင်းမှုဒုစရိုက်ပြုခြင်းအတွက် တန်ခိုးကြီးသည့် နတ်ဗြဟ္မာ ရသေ့ရဟန်းများနှင့် ဘုရားရှင်တို့ သိမြင်နေကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် မည်သည့် အခါ မည်သည့်နေရာမျိုး၌ဖြစ်စေ မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို ပြုလုပ်ခြင်းမှရှောင်ကြဉ် သင့်ပါသည်။ လောကကြီးအကြောင်းကို အကောင်းဆုံး သိမြင်၍ လောက ကြီးကို ထာဝရ (အသိဉာဏ်) အလင်းရောင် ပေးလျက် ရှိသော ဘုရားတည်း ဟူသော နေမင်း၊ လမင်းကြီးသည် (သာသနာ မကွယ်ပသေးသဖြင့်) ယနေ့တိုင် ထွန်းလင်းလျက်ပင် ရှိပါသည်။ မိမိတို့ပြုသမျှ မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို ဘုရားရှင်က လင်းလင်းကျင်းကျင်း သိမြင်နေပါသည်။

သို့အတွက် လူ့လောကတွင် လူ့မလိကာမျှဖြင့် ငါလုပ်သမျှ ဟုတ်လှပြီဟု အလင်းရောင်အောက်တွင် အမှောင်ဇာတ် မခင်းမိစေဘဲ ဘုရားရှင်၏ “လောကဝိဒ္ဓ” ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုကြည်ညိုကာ ငါ၏ မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို အများမသိသော်လည်း ဘုရားသိသည်ဟု အမှန်မြင်ကာ လုံးဝ မပြုလုပ်ဘဲ အရှက်အကြောက်တရား လက်တိုင်ထား၍ ရှောင်ရှားသင့်ကြပါသည်။

၆။ အနုတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိဂုဏ်ဓတံ

အနုတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ = (အနုတ္တရော + ပုရိသဒမ္မ + သာရထိ။
 ပုရိသဒမ္မ = ဆုံးမထိုက်သော သတ္တဝါများကို + သာရထိ = ဆုံးမမှုဝယ် +
 အနုတ္တရော = အတုမရှိ အသာဆုံး ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။)

ဘုရားရှင်သည် မယဉ်ကျေးသော သတ္တဝါတို့ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမရာ၌ တုတ်လက်နက် ဓားလက်နက် အမြောက်သေနတ်စသော လက်နက်များ မပါ။ တရားတော်သက်သက်ဖြင့်သာ လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူ၏။ ဆုံးမမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တလောကလုံး တကမ္ဘာလုံးဝယ် အသာဆုံး အမြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ တူသောသူဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။

ဆုံးမ၍ မရလျှင် သတ်ပစ်ခြင်း

သတ္တဝါတို့ကို ဆုံးမတော်မူရာ၌ ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် မိန့်မြှောက်တော်မူခဲ့သော ဆုံးမနည်း ၃-မျိုးနှင့် ဆုံးမ၍ မရလျှင် သတ်ပစ်ခြင်းအကြောင်းကို ကောင်းစွာ မှတ်သားသင့်ပါသည်—

တခါက “ကေသိ” မည်သော မြင်းဆရာ တစ်ဦး ဘုရားရှင်လံ မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာရာ—

ဘုရားရှင်က— “မြင်းတို့ကို မည်သို့ ဆုံးမသနည်း ကေသိ” ဟု မေးတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြင်းဆရာ ကေသိက “တပည့်တော် အနုနည်းဖြင့်လည်း ဆုံးမပါသည်။ အကြမ်းနည်းဖြင့်လည်း ဆုံးမပါသည်။ အကြမ်းနည်း၊ အနုနည်း နှစ်မျိုးစုံဖြင့်လည်း ဆုံးမပါသည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဆုံးမ၍ မရသောမြင်းကိုမူ သတ်ပစ်လိုက်ပါသည်” ဟု ပြန်ကြားလျှောက်ထားပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရားသည် သတ္တဝါတို့ကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ဆုံးမပါသနည်း” ဟု ပြန်လည်၍ မေးမြန်းလျှောက်ထား၏။

ဘုရားရှင်က— “ကေသိ... ငါဘုရားလည်း သတ္တဝါတို့ကို အနုနည်း၊ အကြမ်းနည်း၊ အနုနှင့်အကြမ်း နည်းလမ်းသုံးမျိုးတို့ဖြင့်ပင် ဆုံးမ၏။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှဆုံးမ မရသော သတ္တဝါတို့ကိုမူ သတ်ပစ်လိုက်သည်” ဟု မိန့်တော်မူရာ—

မြင်းဆရာ ကေသိက “အရှင်ဘုရားမှာ ပါဏာတိပါတအမှုကို မပြုကောင်းသည် မဟုတ်ပါလော” ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားရှင်က— “အေး မှန်ပေသည်။ ငါ မဆုံးမ မကံမြစ်ဘဲ လက်လွှတ်လိုက်လျှင် ထိုသူမှာ သေသည်ပင် မည်တော့သည်” ဟု ပြန်ကြားမိန့်တော်မူပါသည် (အံ၊ ၁။ ၄၂၇)။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်နှင့်

ဖော်ပြပါ ဆုံးမနည်းများနှင့်အညီပင် ဘုရားရှင်သည် သတ္တဝါတို့ကို ဆုံးမ
 စောင့်မူရာ၌ မြောက်သင့်သော သတ္တဝါတို့ကို (ကုသိုလ်အကျိုးပြု မြောက်ပင်၍)
 အနုနည်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခြောက်သင့်သော သတ္တဝါတို့ကို (အကုသိုလ်
 အပြစ်ပြု ခြောက်လှန့်၍) အကြမ်းနည်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနုနည်း
 အကြမ်းနည်း နှစ်မျိုးစုံအားဖြင့်လည်းကောင်း သင့်လျော်သလို ဆုံးမတော်မူ၏။
 ဤ၌ မိုက်မဲလှသော ဆင်ကြမ်းကြီးကို တုတ်ခားမပါ မေတ္တာသက်သက်ဖြင့်
 ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမခဲ့ပုံ သာဓကတစ်ခုမှာ—

ဒေဝဒတ်၏ နည်းညွှန်ချက်အရ အဇာတသတ်မင်းက နာဠာဂီရိ
 ဆင်ကြီးကို အရက်မူးအောင် အလွန်အကျွံတိုက်ပြီးလျှင် တပည့်သံဃာ
 များနှင့် ဆွမ်းခံကြတော်မူလာသော ဘုရားရှင်နှင့်ရင်ဆိုင် လွတ်လိုက်ရာ
 ဘုရားရှင်၏ မေတ္တာတော်စွမ်းအားကြောင့် နှာင်ကြီးမှာ ဘုရားရွှေ
 ခူးတုပ်လာ၏။ ထို့နောက် ဘုရားရှင်က တရားဟော ဆုံးမ၍ ဆင်ကြမ်း
 ကြီးမှာ ဆင်လိမ္မာအဖြစ်သို့ ရောက်ရ၏။

ဤ၌ ချွန်း ကြိမ် တုတ် ခား အစားစားတို့ဖြင့် ဆုံးမ၍ပင် မရလောက်အောင်
 မိုက်မဲလှသော ဆင်ကြမ်းကြီးကို တုတ်မပါ ခားမပါ ဘုရားရှင်၏ မေတ္တာဖြင့်
 လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူနိုင်ခြင်းကား အံ့ဖွယ်ရှိစွာတကား။

ဘုရားရှင်သည် “သစ္စက အဗ္ဗဋ္ဌ”သော ပညာရှိပြီး မာနကြီးသူ လူကြမ်း
 အချို့တို့ကို ဆုံးမတော်မူရာ၌ကား ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ပြောဆိုနှိမ့်ချ ဆုံးမ
 တော်မူရ၏။ ဝါဒချင်း ပြိုင်လာသောအခါ ၎င်းတို့၏ ပါဒကို နှိမ်ကျအောင်
 နှိမ်ချပြီးမှ သာယာညင်းပျောင်း တရားကြောင်း ပြ၍ ဆုံးမရ၏။ ထို့ပြင်
 “ဗကဗြဟ္မာ”စသော တန်ခိုးကြီးမားသည့် နတ်ဗြဟ္မာကြမ်းအချို့တို့ကို ဆုံးမ
 တော်မူရာ၌လည်း တန်ခိုးချင်း ပြိုင်ကာ အနိုင်ရယူပြီး အနုနည်းဖြင့် ဆုံးမ
 တော်မူခဲ့ရပါသည်။

တုဖက်ကင်းအောင် ဆုံးမတော်မူနိုင်ခြင်းအကြောင်း

“လောကဝိဒူ” ဂုဏ်တော်အရ သတ္တဝါတို့၏ အတွင်းဓာတ်ခံ အမျိုးမျိုးကို
 ရွှေ့နှောက်ကုန်စင် အသေအချာ သိမြင်တော်မူခြင်းမှာ တုဖက်ကင်းအောင် ဆုံးမ
 တော်မူနိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၏။ သတ္တဝါတို့အား လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင်
 ဆုံးမနည်းပေးရာ၌ အလွန်ပင် ထိရောက်လှ၏။

ဥပမာ- ရောဂါ၏ လက္ခဏာကို မသိဘဲ ဆေးပေးလျှင် အနာတခြား ဆေးတခြားဖြစ်ကာ လူနာမှာ ရောဂါမပျောက်ဘဲ တိုး၍ပင် လာတတ်သော်လည်း ရောဂါ၏ လက္ခဏာနှင့် လူနာ၏ ဓာတ်ခံကို ကောင်းစွာ သိပြီး ဆေးပေးခဲ့လျှင် ကား- လူနာမှာ “အနာနှင့်ဆေး၊ တည့်အောင်ပေး၊ ပျောက်ရေးမခက်ပါ” ဖြစ်လာရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်၌ ရှိသော အဆိုးဓာတ်သဘာဝ ကိလေသာတို့ကား ထကယံ အနာရောဂါဆိုးများတည်း။ ဆိုးဝါးကြမ်းတမ်းသော ကာယကံ သောင်းကျန်းမှု၊ ဝစီကံ သောင်းကျန်းမှု၊ မနောကံ သောင်းကျန်းမှုများမှာ ထိုကိလေသာအနာရောဂါဆိုးရှိ၍ ဖြစ်လာသော ဆင့်ပွားဖောက်ပြန်မှုများပင် ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်သည် “သီလသိက္ခာ”အကျင့်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းသော ကာယကံ၊ ဝစီကံတို့ကို ယဉ်ကျေးစေတော်မူ၏။ “သမာဓိသိက္ခာ”အကျင့်ဖြင့် ကြမ်းတမ်း သော မနောကံကို ယဉ်ကျေးစေတော်မူ၏။ “ပညာသိက္ခာ”အကျင့်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းသော ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့ကို အဆုံးစွန် ယဉ်ကျေးစေတော် မူ၏။ ဘုရားရှင်သည် တုတ် ဓား လက်နက် မကိုင်ရဘဲ “သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ” သိက္ခာသုံးပါး အကျင့်များဖြင့် သတ္တဝါများကို ယဉ်ကျေးလိမ္မာအောင် ဆုံးမ တော်မူပါသည်။

ယင်းသို့ ဆုံးမတော်မူရာ၌ ပင်ကိုက သီလသိက္ခာ မရှိသူဖြစ်လျှင် သီလ သိက္ခာ၌ ထည်စေတော်မူ၏။ သီလသိက္ခာရှိပြီး ဖြစ်ပြန်လျှင်လည်း အထက် အထက် ဈာန်တရား မဂ်တရားတို့ကို ထိုသူ၏ ပါရမီအားလျော်စွာ တိုးတက်၍ ရရှိအောင် ဆုံးမတော်မူ၏။ ဤဘဝ၌ မည်သည့်တရားထူးကိုမျှ မရထိုက်လျှင် နောက်နောက်ဘဝ၌ အထုံပါအောင် ဆုံးမတော်မူ၏။ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမကို ခံယူရလျှင် မယဉ်ကျေး မလိမ္မာသူမရှိ၊ ယဉ်ကျေးလိမ္မာသူချည်းသာ ဖြစ်ကြ ရပါသည်။

ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမကြောင့် ယဉ်ကျေးလိမ္မာပုံ သာဓကများ

“အနတ္တဓော ပုရိသဒမ္မသာရထိ”ဂုဏ်တော်ရှင် ဘုရားသခင်၏ အဆုံးအမ တော်ကြောင့် ယဉ်ကျေးလိမ္မာပုံသာဓကများအနက် ထင်ရှားသော သာဓက အမြောက်ဆက်လက်တင်ပြထားပါသည်။—

အဇာတသတ်မင်းသည် ခမည်းတော်ကို ပြစ်မှားသတ်ဖြတ်ပြီးနောက် နောင်တကြီးစွာ ရလျက် ဆရာဇီဝက၏ ညွှန်ကြားချက်အရ တခုသော ညချမ်းအခါ၌ သံဃာ့ပရိသတ်များ စုဝေးနေစဉ် ဘုရားရှင်ထံမှောက် ရောက်လာ၏။ (လေငြိမ်ရာ၌ ထွန်းထားသော ဆီမီး၏ ငြိမ်သက်ခြင်း ကဲ့သို့) အလွန်တည်ကြည် ငြိမ်သက်လှသော (ဘုရားရှင်၏ တပည့်) သံဃာ့ပရိသတ်ကို မြင်ရလေလျှင် မိမိ၏ သားတော်ကလေးကို အမှတ် ရ၏။ “ငါ့သားတော်လေး ဥဒယဘဒ္ဒ”သည် ဤယဉ်ကျေးပုံမျိုး ငြိမ်သက် ပုံမျိုးရှိသူ ဖြစ်လာပါစေ” ဟုပင် တောင့်တခြင်း ဖြစ်လေသည် (ဒီ။ ၁။ ၄၇)။

ကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တွေ့ဆုံ လျှောက်ထားသော အခါ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော်ကြောင့် ယဉ်ကျေးလိမ္မာပုံကို ဤသို့ ထုတ်ဖော်လျှောက်ထားခဲ့သည်—

“မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် သတ်ဖြတ်နိုင်၊ ဒဏ်ထပ် နိုင်သော အာဏာပိုင်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါလျက် လွတ်ရုံးတော်မှာ တပည့်တော်စကားပြောစဉ် ကြားဖြတ် ဝင်ပြောကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ‘ငါပြောနေစဉ် ဝင်မပြောကြနှင့်’ ဟု တားသော်လည်း မရခဲ့ပါ။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ရာပေါင်းများစွာသော တပည့်ပရိသတ်၌ တရားဟောနေ သောအခါ ချေဆတ်သံ၊ ချောင်းဟန်သံမျှ မကြားရပါ။ တခါက— အရှင်မြတ် တရားဟောနေစဉ် ရဟန်းတစ်ပါး ချောင်းဟန်မိရာ အနားချီ ရဟန်းတစ်ပါးက ဒူးနှင့် အသာတို့၍ ‘အရှင်.... တိတ်တိတ်နေပါ၊ အသံ မပြုပါနှင့်၊ ဘုရားရှင် တရားဟောနေပါသည်’ ဟု သတိပေးသည်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ တုတ်၊ ဓားလက်နက်မပါဘဲ ဤမျှ ငြိမ်သက်အောင် ဆုံးမနိုင်သည်ကို တပည့်တော် အံ့ဩရပါသည်။ ဤမျှလောက် ယဉ်ကျေး ပြီးသောပရိသတ်ကို သာသနာတော်၏ ပြင်ပ၌ မတွေ့ရဖူးပါ။ ထို့ကြောင့် ရှင်တော်မြတ်၏ ဘုရားစစ် ဘုရားမှန် ကေန့်ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကို မှန်းဆ ကြည့်ညှိနိုင်ပါသည်” ဟု လျှောက်ထားခဲ့ပါသည် (မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသ။ ၃၂၄)။

ထို့ပြင် မာရ်နတ်မင်း အောင်ပွဲ စသော အောင်ခြင်းရှစ်ပါး အောင်ပွဲများ မှာလည်း ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော်ကြောင့် ယဉ်ကျေးလိမ္မာပုံ သာဓက များပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤကား- “အနုတ္တရပုရိသဒမ္မသာရထိ” ဂုဏ်တော်ရှင် ဘုရားသခင်၏ တပည့်ပုရိသတ်တို့အား အယဉ်ကျေးဆုံး အလိမ္မာဆုံး ဖြစ်အောင် ဆုံးမနိုင်ပုံ အတွက် ထင်ရှားသော သာဓကအမြွက်မျှ ဖြစ်ပါသည်။

[ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ၌ “အနုတ္တရ” ဂုဏ်တော် တစ်ပါး၊ “ ပုရိသ-ဒမ္မသာရထိ” ဂုဏ်တော် တစ်ပါးဟု နှစ်ပါးခွဲ၍ တနည်းဖွင့်ပြသေး၏။ ယင်းဖွင့်ဆိုချက်အရ ရေတွက်သော် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ပေါင်း ဆယ်ပါးဖြစ်၏။ သတိပြု။]

ယခုထပ်မံ ရ၍ ပါရမီဖြည့်ဆည်း

ဘုရားရှင်သည် မယဉ်ကျေးသူတို့ကို ဆုံးမတော်မူရာတွင် တုဖက်ကင်းအောင် ဆုံးမတော်မူနိုင်သော်လည်း တွေ့သမျှ မြင်သမျှ သတ္တဝါတိုင်းကို အကျွတ် တရားရအောင် ဆုံးမတော်မူသည်ကား မဟုတ်ပါ။ အထိုက်အလိုက် တရားထူး ရလောက်သော ပါရမီအခံ ရှိသူကိုသာ ဉာဏ်တော်ဖြင့် ဆင်ခြင် ကြည့်ရှု၍ ဆုံးမမှုပြုတော်မူပါသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့တိုင်းသာ အကျွတ်တရား ရနိုင်မည် ဆိုပါက ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က သာဝတ္ထိပြည်ရှင် ဘုရင်ကောသလမင်းနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး မဇ္ဈိကာတို့သည် ဘုရားရှင်၏ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမဖြစ်၍ ဘုရားကို လွန်စွာ ကြည်ညိုကြသဖြင့် တရားကိုလည်း မကြာမကြာ နာရသောကြောင့် တရားထူးကို ရ၍ ကျွတ်တမ်းဝင်ခဲ့ကြရာ၏။ တရားထူးကို ရကြသည်ဟု ကျမ်းဂန်တို့၌ အထင်အရှား မတွေ့ရပါ။

ယခုအခါ “ကိုယ်အားထုတ်မှ ကိုယ်ရနိုင်သည်၊ ကိုယ်သည်သာလျှင် ကိုယ်၏ အတွက် ကိုးကွယ်အားထားရာ ဖြစ်သည်” ဟူသော ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ စကားတော်ကို အလေးအနက်ပြု၍ ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့ထိုက်သူ မြင်ထိုက်သူ ဆုံးမထိုက်သူ ကျွတ်ထိုက်သူ ဖြစ်အောင် ပါရမီအကျင့်ထူးတို့ကို ဆည်းပူး အားထုတ်ခြင်း မပြုဘဲ “ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့လျှင် တရားထူး ကေနိရလိမ့်မည်၊ ဗုဒ္ဓိရှင်နှင့် တွေ့လျှင် အလိုလို တန်ခိုးကြီးလိမ့်မည်၊ သိဒ္ဓိရှင်နှင့် တွေ့လျှင် အလိုလို သိဒ္ဓိပြီးလိမ့်မည်” ဟု အတေးအမြင်မှားကော ဖြတ်လမ်းနည်း လိုက်လိုသူတွေ့ များလှသည်။ ဘုရားရှင်၏ ဝါဒသည် ကယ်တင်ရှင်ဝါဒ မဟုတ်သည်ကို သတိပြု သင့်၏။

၃

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

“ကိမ္မုဉာဏံနံ၊ မလုံမလ၊ နတ် မ-မဘူး၊ အလသမ္ပါး၊ အကျိုး
ယွင်းယို၊ အလိုရော့ရည်း၊ မကျော့ကျည်းနှင့်၊ ကိုယ်လည်းလုံလ၊
နတ်လည်း မရှိ၊ တောင့်တကြံရာ၊ မြန်မကြာလျင်၊ လွယ်ကာကိစ္စ၊
ပြီးနိုင်ကြ၏-

ဟူသော “မဆဒေဝလင်္ကာ” နှင့်အညီ ဘုရားရှင်၏ “ အနုတ္တရော ပုရိသဒမ္မ-
သာရထိ” ဟူသော ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ ဆုံးမထိုက်၊ ကျွတ်ထိုက်သော
ပါရမီဓာတ်ခံလုံလောက်ပြီးသူဖြစ်အောင် ယခုကာလ ယခုဘဝမှ စ၍ ပါရမီ
အားလုံးကို သိမ်းကျုံး၍ အကောင်းဆုံး ဖြည့်ဆည်းသင့်ကြပါသည်။

၇။ သတ္တာဒေဝမနုဿာနံဂုဏ်တော်

သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ = (သတ္တာ + ဒေဝမနုဿာနံ။ ဒေဝမနုဿာနံ
= လူနတ်ဗြဟ္မာ (သတ္တဝါအားလုံး) တို့၏ + သတ္တာ = ဆရာဖြစ်တော်
မူသော မြတ်စွာဘုရား။)

ဘုရားရှင်၏ (မျက်မှောက်အကျိုး၊ တမလွန်အကျိုး၊ မြတ်သော နိဗ္ဗာန်
အကျိုး သုံးမျိုးတို့ဖြင့်) ထိုက်တန်သလို သွန်သင်ဆုံးမမှုကို ခံယူရရှိ၍ ယဉ်ကျေး
လိမ္မာပြီးကြသော လူနတ်ဗြဟ္မာ (သတ္တဝါအားလုံး) တို့သည် ဘုရားရှင်ကိုပင်
မိမိတို့၏ ဆရာသခင်ဟု အစဉ်လေးစားအားထားလျက် ရှိကြပါသည်။ ယင်းသို့
လူနတ်ဗြဟ္မာ (သတ္တဝါအားလုံး) တို့၏ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူသောကြောင့်
“သတ္တာ ဒေဝမနုဿာနံ” ဟူသော ဂုဏ်တော်အားဖြင့် ထင်းရှားတော်မူ
ပါသည်။

လောကီဆရာနှင့် လောကုတ္တရာဆရာ

ဆရာဟူသည် တပည့်များအပေါ် မေတ္တာကရုဏာထား၍ ပဲ့ပြင်ဆုံးမ၏။
ဥစ္စာအမွေထက် ထူးမြတ်သော ပညာအမွေကိုလည်း သင်ပေး၏။ ယင်းဆရာ
သည်—

၁။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာမျိုးကို သင်ပေးသော လောကီ
ဆရာနှင့်

၂။ သံသရာဒုက္ခတွေ့ သိမ်း၍ အငြိမ်းသုခ ရစေနိုင်သော ပညာမျိုးကို
သင်ပေးသော လောကုတ္တရာဆရာ—

ဟူ၍ ဆရာနှစ်မျိုးရှိ၏။ ဘုရားရှင်ကား လောကုတ္တရာဆရာမျိုးဖြစ်၏။ အဆိုပါ
ဆရာနှစ်မျိုးတို့သည် ဆရာအမျိုးအစားချင်း မတူသကဲ့သို့ သင်ပြပေးသော
ပညာချင်းလည်း ခြားနား၏။ သင်ပြပုံချင်းလည်း ကွဲပြား၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ဆရာချင်း မတူ။ ။လောကီဆရာများသည် လာဘ်ပူဇော် သက္ကာရ အကျော်အစောကို လိုလားတတ်ကြ၏။ အသပြာဆရာမျိုး ရှိတတ်၏။ ကိုယ်ကျိုးကို ကြည့်တတ်၏။ လောကုတ္တရာဆရာဖြစ်တော် မူသော ဘုရားရှင်ကား - အလောင်းတော်ဘဝ ပါရမီဖြည့်စဉ်ကပင် လာဘ်သည် ကို မလိုလား၊ တရားကိုသာ အလေးပေးခဲ့၏။ ထီးနန်း စည်းစိမ်တွေ စွန့်ကာ တောထွက်လာသည့် အခါမှ စ၍ မည်သည့် လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုကိုမျှ အရေးမထားခဲ့၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ကား ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပြီ၊ ဗုဒ္ဓကိစ္စအတွက် လမ်းဆုံးသို့ ရောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ရာ ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုံးဝ မရှိတော့ပါ။ သတ္တဝါ များအတွက်သာ တာသန်ထဲထား၍ နေ့မအား ညမအား ကြိုးစား နည်းပြခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ပါတော့သည်။ တကယ်မေတ္တာရှင် မဟာကရုဏာရှင် ဆရာကြီးဖြစ်ဟော်မူ၏။

ပညာချင်း ခြားနား။ ။လောကီဆရာများထံမှ ရသော ပညာမှာ တစ်သက်စာမျှ တစ်ဝမ်းဝရံအတွက်သာ ဖြစ်၏။ သံသရာဝဋ်ဒုက္ခမှ လွတ်စေနိုင်သည်မဟုတ်၊ ဘဝများစွာက အခါခါ အထပ်ထပ် ရလာ ခဲ့ဖူး၏။ အထူးအဆန်း ပညာမျိုးမဟုတ်။ လောကုတ္တရာဆရာဖြစ်တော် မူသော ဘုရားရှင်ပေးသော ပညာမှာ သံသရာဝဋ်ဒုက္ခတွေ ဇာတ်သိမ်း၍ အငြိမ်းသုခကို ရစေနိုင်၏။ ဘဝများစွာက တစ်ခါဖူးမျှ မရခဲ့ မကြုံ ခဲ့သော ပညာမျိုး ဖြစ်၏။ “ဇောတိကရွှေအိုး နှိုက်လိုက်တိုင်းတိုး” ဆိုသကဲ့သို့ ယုတ်လျော့မှုမရှိဘဲ အမြဲတိုးနေ၏။ လောကီ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော အကျိုးကို တိုးပွားစေ၏။

သင်ပြပုံချင်း ကွဲပြား။ ။လောကီဆရာများကား မိမိထံမှောက် ရောက်လာသော တပည့်များကိုသာ အများအားဖြင့် သင်ကြားကြ၏။ အပြည်ပြည်အရွာရွာသို့ စေတနာမေတ္တာအလျောက် အချောက်သွားကာ သင်ပြပေးသူဆိုလို့ မရှိသလောက် ရှား၏။ သူတပါး အသာစံရအောင် ကိုယ်အနာမခံလိုကြ။ လောကုတ္တရာဆရာဖြစ်တော်မူသော ဘုရားရှင်ကား မိမိထံမှောက် ရောက်လာသော တပည့်များသာမက အပြည်ပြည် အရွာရွာသို့ အရောက်ကြကာ ဟောပြတော်မူ၏။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါတွေကို ဂရုထစိုက် ကြည့်ရှုတော်မူသေ့ရှိ၏။ တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း ဘယ်လောက်ပင် ဝေးဝေး မည်သည့် နေရာမျိုး မဆို ယုတ်စွအဆုံး အညစ်အကြေး စွန့်ပစ်ရာ လူသူအများ မသွား မလာချင်သော အရပ်မျိုးပင် ဖြစ်ဖြစ် ကြုံတော်မူ၏။ ယင်းသို့ ကြုံရာတွင် တရံတခါ တန်ခိုးဖြင့် ကြံ၍ တရံတခါ ခြေကျင်ပင် လျှောက်လှမ်း

တော်မူ၏။ အချို့ကျွတ်လွတ်နိုးသော သတ္တဝါမျိုးဖြစ်လျှင် နိုးနိုးကပ်ကပ် တယုတယပင် နည်းပေးစောင့်ရှောက်ကော်မူ၏။ အချို့ကို အဝေးမှပင် တရားပြု၏။ ရောင်ခြည်တော်လွတ်၍ အားပေး၏။ မိုးလင်းခါနီးအချိန်တို့ ခဏတာမျှ ကျိန်းစက်၍ နေ့ရော ညဉ့်ပါ သတ္တဝါများကို နည်းလမ်း ညွှန်ပြ ဆုံးမခြင်းဖြင့် လေးဆယ့်ငါးဝါပတ်လုံး အသက်ထက်ဆုံး ကြီးစား တော်မူ၏။

လောကုတ္တရာဆရာဖြစ်တော်မူသော ဘုရားရှင်၏ မည်သည့်မိဘဆရာတို့နှင့်မျှ မတူအောင် ထားရှိတော်မူသော မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ ပညာဖြင့် မနားမနေ ကြီးစားသင်ပြတော်မူခြင်းတို့မှာ အဘယ်မျှ အားရကြည်ညို ရိုသေလေးစား ဖွယ်ကောင်းလှပါသနည်း။

ဘုရားရှင်သာ တို့ဆရာ

ဘုရားရှင်သည် “လောကဝိဒ္ဓ” ဂုဏ်တော်အရ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ အတွင်းဓာတ်ခံအမျိုးမျိုးကို အသေအချာ သိစွမ်းနိုင်သောကြောင့် “အနုတ္တရော ပုရိသဒမ္မသာရထိ” ဂုဏ်တော်အရ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ကို ယဉ်ကျေး လိမ္မာအောင် သွေးဆောင်ဆုံးမတော်မူနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်၏ အဆုံး အမကို ခံရသူမုန့်က အဘယ်မျှ ရိုင်းစိုင်းနေသူဖြစ်စေ ယဉ်ကျေးလိမ္မာကြသူ ချည်းသာ ဖြစ်ကြရသည်။ တဖန် “အနုတ္တရော ပုရိသဒမ္မသာရထိ” ဂုဏ်တော်အရ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ကို ယဉ်ကျေးလိမ္မာအောင် ဆုံးမတော်မူနိုင်သော ကြောင့်ပင် “သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ = လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာ” ဟူသော ဂုဏ်တော်ကြီးကို ရတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ- ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က ဆရာအခေါ်ခံလို၍ ဆရာလုပ်လာခဲ့သောကြောင့် ဆရာ အဖြစ်သို့ ရောက်လာရသည် မဟုတ်။ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ ခံရ၍ ယဉ်ကျေး လိမ္မာလာကြသော လူနတ်ဗြဟ္မာတို့ ကိုယ်တိုင်က “ဘုရားရှင်သာ တို့ဆရာ တို့ဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့တပည့်၊ ဘုရားသားတော်၊ သမီးတော်” စသောအားဖြင့် မိမိတို့ဆရာဖြစ်ကြောင်း ရဲဝံ့စွာ ထုတ်ဖော်ခဲ့ကြခြင်းကြောင့် “သတ္တာ ဒေဝ- မနုဿာနံ” ဂုဏ်တော်ကြီးဖြင့် လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါတို့၏ ဆရာအဖြစ် ထွန်းပေါ် လာရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လွန်စွာ တန်ဖိုးကြီးမားလှသော တရားရတနာ ပညာ ရတနာများကို ဆရာစား ငါစားမချန် စေတနာမေတ္တာလွန်ကဲစွာဖြင့် ပေးအပ် ခဲ့သော ဆရာတစ်ဆူကို အဘယ်သူသည် “ငါ့ဆရာ မဟုတ်ပါ” ဟု ကျေးဇူးမဲ့ ဆိုဝံ့ပါမည်နည်း။ သူထက်ငါ “ဘုရားရှင်သာ တို့ဆရာ” ဟု ရဲဝံ့စွာ ထုတ်ဖော် နေကြဖို့ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်မူ စ၍ ယနေ့တိုင် “တို့ဆရာ၊ တို့ဘုရား” ဟု အများက အသိအမှတ်ပြု ပူဇော်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တလောကလုံး၏ အကြီးအမှူး ဦးစီးခေါင်းဆောင်

အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော လှည်းကုန်သည်မူးကြီးသည် ဘေးရန်တွေ ရောယှက်၍ အကူးအသန်း အသွားအလာ အလွန်ခက်လှသော ကန္တာရ=ခရီးဆိုးကြီးမှ လွတ်မြောက်၍ ဘေးလွတ်ကင်းရာသို့ ရောက်အောင် နောက်လိုက်အဖော်ငယ်သား လှည်းကုန်သည်များကို ပို့ဆောင်သကဲ့သို့ ဘုရားရှင် သည်လည်း အိုရမ္မ၊ နာရမ္မ၊ သေရမ္မ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးမြည်တမ်း ပင်ပန်းဆင်းရဲ တကဲ့တပြား ဖြစ်ရမူ စသော ဘေးဒုက္ခတို့ဖြင့် မရှောင်သာအောင် ဆိုးသွမ်း လှသော သံသရာတည်းဟူသော ကန္တာရကြီးမှ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါများကို ကယ်တင်၍ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ဘေးလွတ်ရာ ကမ်းတစ်ဖက်ရောက်အောင် ပို့ဆောင်တော်မူရကား လှည်းကုန်သည်မူးကြီးနှင့် မခြား အလားတူ ဖြစ်တော်မူ ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်ကို ကန္တာရမှ ကယ်တင်စောင့်ရှောက်တတ်သော လှည်းကုန်သည်မူးကြီး ဦးစီးပမာပြု၍ “ဒေဝမနုဿာနံ=လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ တို့၏ (ဝါ) တလောကလုံး၏။ သတ္တာ=ဦးစီးခေါင်းဆောင် လှည်းကုန်သည်မူး ကြီးနှင့် တူတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား” ဟု အနက်တစ်မျိုးဖြင့် တိုး၍ ဂုဏ်ပြု ချီးကျူးခဲ့ကြပါသည်။ ချီးကျူးမကုန် ဂုဏ်တော်စုံတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား မည်သို့သော အနက် သဒ္ဓါ အလင်္ကာတို့ဖြင့် ဖွင့်ဖော်ချီးကျူး သော်လည်း ကုန်နိုင်ဖွယ်မရှိ များလှဘိတကား။

တရားမြင်မှ ဘုရားမြင်မည်

ဘုရားတစ်ဆူတစ်ဆူ ပွင့်တော်မူလျှင် ကျွတ်ထိုက်သူသတ္တဝါများ အသင်္ချေ အနန္တ ကျွတ်တမ်းဝင်ကြရ၏။ သို့ဖြစ်ပါလျက် ဘုရားနောက် မပါ၊ မျက်နှာလွှဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရုံမျှမက ယနေ့အထိ ဘုရားရှင်ထံ တပည့်မခံဘဲ မျက်နှာလွှဲ ကျောပေး နေသူတို့ ဒုန့်ဒွေးပင် ရှိနေကြပါသေး၏။ ဝမ်းနည်းစရာပင် ဖြစ်တော့သည်။

အချို့ကား “ဘုရားရှင်ဟာ တို့ဆရာ၊ တို့ဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့တပည့်” ဟု ဘုရားတပည့်ခံကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူသည့် တရားတော် အတိုင်း နာယူကျင့်သုံးရန်ကား ဆန္ဒမရှိကြ။ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမကို မခံ၊ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော်အတိုင်း မကျင့်ကြလျှင် ဘုရားတပည့်ဟု ဝန်ခံ နေသော်လည်း တပည့်ခံရကျိုးနပ်ဖွယ်မရှိပါ။ လိမ္မာယဉ်ကျေးသူလည်း ဖြစ်မည် မဟုတ်ပါ။ “ဤနေ့ ဤဆရာ၊ ထိုနေ့ ထိုဆရာ” ဖြစ်ကာ မတည်မမြဲ ဆရာ ပြောင်းလွဲနေမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ခန္ဓာကိုယ် ကျန်းမာရန် ဆရာသမားကောင်းထံ အပ်နှံ၍ အကုမာသ ခံသော်လည်း ဆရာတိုက်ကျွေးသည့် ဆေးကို စား၍ ဆရာ့စကားကိုလည်း လေးစားလိုက်နာမှ ကျန်းမာမှုသုခ ကောင်းစွာ ရပြီး ဆရာကိုလည်း အစွဲအမြဲ ယုံကြည်လာနိုင်ဖွယ် ရှိသကဲ့သို့ လိမ္မာယဉ်ကျေး၍ ငြိမ်းအေးသည့် သုခစေ ရဖို့ရန် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော်အတိုင်း လက်ခံ နာယူ၍ ဘုရားအလို တော်ကျအတိုင်း ကျင့်ကြံ အားထုတ်ကြမူသော ဘုရားတပည့် ခံရကျိုးနပ်ကာ လိမ္မာယဉ်ကျေး၍ တကယ့်ငြိမ်းအေးသည့် သုခကို ရနိုင်ကြပါမည်။ ဘုရားရှင် ကိုလည်း အခိုင်အမြဲ ယုံကြည်လာဖို့ရှိပါသည်။

“ငါဘုရား ဟောကြားခဲ့သော ‘သုတ်, ဝိနည်း, အဘိဓမ္မာ’ တရားတော် များသည် ငါဘုရား မရှိသည့်နောက် သင်တို့အတွက် ဆရာဘုရား အဆူဆူ ဖြစ်ရစ်တော်မူလိမ့်မည်” ဟု အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်အား ဘုရားရှင် မိန့်ကြားတော် မူခဲ့ရာ ယခုအခါ တရားကိုပင် ဘုရားရှင်အဖြစ် ပို၍ အလေးအမြတ်ထားကာ ကြိုးစားလိုက်နာ ကျင့်ကြံအားထုတ်သင့်ကြပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ တရားတော် အရ ကိုယ်တိုင် ကျင့်၍ ချမ်းသာသုခကို ကိုယ်တိုင် ခံစားရပြီး တရားတော်ကို ကောင်းစွာ သိမြင်ကြလျှင် တရားရှင် ဖြစ်သော ဘုရားကို ကိုယ်တိုင်မြင်၍ ကိုယ်တိုင်ချစ်ခင် ဆရာတင်လာကြမည် အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် “ဘုရားရှင်ဟာ တို့ဆရာ” ဟု ဘုရားရှင်ကို ဆရာတင်ကြသူတိုင်း “သတ္တာဇေ- မနုဿာနံ” ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုကြည့်ညှိကာ တရားရှင် ဖြစ်သော ဘုရားကို ကိုယ်တိုင်မြင်၍ ကိုယ်တိုင်ချစ်ခင် ဆရာတင်နိုင်ကြအောင် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ တရားတော်ကို ကိုယ်တိုင် လိုက်နာကျင့်သုံး၍ ချမ်းသာသုခများကို ကိုယ်တိုင် ခံစားပြီး ကိုယ်တိုင် တရားသိမြင်သူဖြစ်အောင် ကြိုးစားသင့်ကြပါသည်။

ဂ။ ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်

ဗုဒ္ဓ = (ဗုဒ္ဓ = သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို ကိုယ်တော်တိုင် သိ၍ သူတပါးတို့အားလည်းသိစေတော်မူတတ်, ဟောကြားတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား။)

ဘုရားရှင်သည် သစ္စာလေးပါး အမှန်တရားတို့ကို ကိုယ်တော်တိုင် လက်ဦး ပထမ သိမြင်တော်မူပါသည်။ ထို့နောက် ယင်း သစ္စာလေးပါး အမှန်တရား တို့ကို ပညာဉာဏ်ထက်သန်သော လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့အား သိမြင်အောင် ဟောပြောတော်မူပါသည်။ ယင်းသို့ သစ္စာလေးပါး အမှန်တရားတို့ကို ကိုယ်တော် တိုင် သိမြင်ပြီး သူတပါးတို့အား တဆင့်သိမြင်အောင် ဟောပြောနိုင်စွမ်းသော သတ္တိကား ဘုရားရှင်၌သာ ရှိတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် “ဗုဒ္ဓ” ဟူသော ဂုဏ်တော်အားဖြင့် ထင်ရှားတော်မူပါသည်။

[ရှေးက ပြခဲ့သော “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ” ဂုဏ်တော်နှင့် ယခု “ဗုဒ္ဓ” ဂုဏ်တော်တို့သည် အသိဂုဏ်ချင်း တူ၍ ထပ်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ အထူးမှာ- “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ” ဂုဏ်တော်အရ “သစ္စာလေးပါးကို သိသော ဉာဏ်” ကို ယူ၍ “ဗုဒ္ဓ” ဂုဏ်တော်အရ “သဗ္ဗညုတဉာဏ်” ကို ယူရမည်။ (တနည်း) “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ” ဂုဏ်တော်ဖြင့် ကိုယ်တော်တိုင် ထိုးထွင်း၍ သိသော “ပဋိဝေဓဉာဏ်တော်” အစွမ်းကို ပြသည်။ “ဗုဒ္ဓ” ဂုဏ်တော်ဖြင့် သူတပါးတို့အား ဟောကြားသိစေနိုင်သော “ဒေသနာဉာဏ်တော်” အစွမ်းကို ပြသည်ဟု အထူးမှတ်ယူသင့်ကြောင်း ကျမ်းဂန်တို့၌ ဆို၏။]

“ဗုဒ္ဓ” ဟူသော အမည်ကို ရတော်မူခြင်း

ဘုရားရှင်သည် သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို ကိုယ်တော်တိုင် သိ၍ သူတပါး တို့အားလည်း သိစေတော်မူ၏။ ယင်းသို့ ဆိုသဖြင့် အလုံးစုံသော တရားတို့ကို အကုန်အစင် သိမြင်တော်မူ၏ ဟူသော အနက်လည်း အလို့လို ပြီးနိုင်၏။ အကြောင်းကား “စတုသစ္စဝိနိမုတ္တော ဓမ္မော နာမ နတ္ထိ = သစ္စာလေးပါးမှ လွတ်သော တရားမည်သည် မရှိ” ဟူသော စကားအရ တရားအားလုံး သစ္စာ လေးပါး၌ ပါဝင်သည်ချည်း ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

၁၆၆

ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာတို့သည် သစ္စာတရားကို မသိဘဲ ဖြစ်သည် ဟူ၍ မရှိ။ သစ္စာတရား အားလုံးကို သိခြင်းဖြင့်သာ ဖြစ်ကြရပါသည်။ အချို့မှာ သစ္စာလေးပါးကိုသာ သိ၍ အခြားဂုဏ်များကို ရခြင်းမရှိ၊ အချို့မှာ ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်နှင့် အဘိညာဉ်၊ သမာပတ် စသော ဂုဏ်ထူးများကိုလည်း တပါတည်း ရကြ၏။ ဘုရားရှင်ကား- သစ္စာလေးပါးကို သိသော အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ် ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီး ကိုပါ ရ၏။ ဒသဗ္ဗလခေါ် အားတော်ဆယ်တန် ဉာဏ်တော်ဆယ်ပါးနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ဘုရားရှင်တို့သာ ရနိုင်သော အသာဓာရဏ (= သူတပါးတို့နှင့် မဆိုင်သော) ဂုဏ်တော် ဝေသာရဇ္ဇဉာဏ်တော် စသော ဂုဏ်တော်အားလုံး ကိုလည်း သိမ်းကျုံးပိုင်ဆိုင်တော်မူ၏။ ဤသို့အားဖြင့် ဘုရားရှင်နှင့် အခြား ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သစ္စာတရားသိပုံချင်း တူကြသော်လည်း ရအပ်သော ဂုဏ်ချင်းမှာ အလွန် ကွာခြားလှသောကြောင့် “ဗုဒ္ဓ” ဟူသော အမည်တော်ကို အခြား ပုဂ္ဂိုလ်တို့ မရနိုင်ဘဲ ဘုရားရှင်သာ ရတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လောက၌ “ကျောင်းဝါယကာ၊ ကျောင်းဝါယိကာမ၊ ဘုရားဝါယကာ၊ ဘုရားဝါယိကာမ၊ သူဌေးသူကြွယ်၊ ပညာရှိ” စသော အမည်များသည် တမင် မှည့်ပေးထားရသည်မဟုတ်ဘဲ သူ့ဂုဏ်အရ ခေါ်တွင်လာသော အမည်များ ဖြစ်သကဲ့သို့ ဘုရားရှင်၏ “ဗုဒ္ဓ” ဟူသော အမည်သည်လည်း မယ်တော် ခမည်းတော် ဆွေတော် မျိုးတော် စသည်တို့က မှည့်ခေါ်ရသည်မဟုတ်။ ဗောဓိပင် ရင်း၌ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်နှင့်တကွ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးကို ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် တရားအလုံးစုံကို အကုန် သိခြင်းကြောင့် အလိုလို တွင်လာရသော အမည်တော်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့လို ငါလို သစ္စာသိရုံမျှဖြင့် “ဗုဒ္ဓ” ဟု အမည်တွင်လာခြင်း မဟုတ်ပါ (မဟာနိဇ္ဈသပါဠိ။ ၃၆၃)။

ထို့ပြင် ဘုရားရှင်သည် မောဟဖြင့် အိပ်ပျော်နေသော လောကအားထဲမှ အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် မောဟကို ဖျက်ဆီး၍ ပထမဆုံး နှိုးကြားခဲ့သူဖြစ်ပြီး မနှိုးသေးဘဲ ကျန်ရှိသူ သတ္တဝါများကိုပါ နှိုးပေးတော်မူတတ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အချိန်သင့် အခါသင့် ပွင့်သော ပန်းကဲ့သို့ လေးသူ့နှစ်နှင့် ကမ္ဘာ တစ်သိန်းတိုင်အောင် ပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ရာမှ ပါရမီ ရင့်၍ သစ္စာအမြင် ပွင့်ကာ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓအမည် ရတော်မူ၏ဟု ဖွင့်ဆိုကြသေးသည်။

သစ္စာလေးပါး အမှန်တရား

လောက၌ မည်သည့်အခါမျှ မမှားနိုင်သော အမြဲမှန်ကန်သော သစ္စာ လေးပါး တရားဟူ၍ ရှိ၏။ ယင်း သစ္စာလေးပါးကား—

- (၁) ဒုက္ခသစ္စာ၊ (၂) သမုဒယသစ္စာ၊
- (၃) နိရောဓသစ္စာ၊ (၄) မဂ္ဂသစ္စာ—

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

(၁) ဒုက္ခသစ္စာ

ဒုက္ခသစ္စာ = (ဒုက္ခ + သစ္စာ။ ဒုက္ခ = ဆင်းရဲခြင်း + သစ္စာ = အမှန် တရား။)

ရုပ်အစု နာမ်အစုကို “ခန္ဓာ” ဟု ခေါ်၏။ ယင်းခန္ဓာသည် ဒုက္ခတိုး ဒုက္ခခံ ဆင်းရဲခြင်း အမှန်တရားဖြစ်၏။ ဤခန္ဓာအစုအဝေးကြီး ရှိခြင်းကြောင့် စားဖို့ သောက်ဖို့ ဝတ်ဖို့ နေဖို့ ရွာဖွေလှုပ်ရှားကြရ၏။ အိုရ၊ နာရ၊ သေရ၊ ကျေရ၏။ အရှာအဖွေအနေ မတရားသဖြင့် အပါယ်လေးပါးသို့ ကျရောက်ကာ ဒုက္ခဆင်းရဲ ခံရ၏။ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးမြည်တမ်း ပင်ပန်းဆင်းရဲရ၏။ ထောင်တန်းကျ၍

အရှက်ထက်အကျိုးနည်းလည်း ဖြစ်ကြရ၏။ အလွန်အလွန် စီးပွားတွေစုဆောင်း ပြီးမှ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရ၏။ မခွဲချင်ဘဲနှင့် တကွတပြားစီ ကွဲကြရ၏။ ချမ်းသာမှာ တခဏ၊ ဆင်းရဲသာ ထာဝရ ဖြစ်ရ၏။ လူ့ပြည်ချမ်းသာနှင့်စာက “အလွန် ချမ်းသာသည်” ဟု ဆိုရသော နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်များ ရှိ၏။ ယင်းနတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်များသို့ ရောက်ဖို့ရန် အားထုတ်ရသော ဒုက္ခ ရောက်ပြီးနောက် မပျက်စီးချင်ဘဲ ပျက်စီးရသော ဒုက္ခတို့မှာ ချမ်းသာကြီးသလောက် ဆင်းရဲ ကြီးလှ၏။ ချမ်းသာနှင့် မမျှအောင် ဆင်းရဲခြင်းကပင် ပိုကြသည်။ ယင်းသို့ ဆင်းရဲကေန် စင်စစ်မှန်သောကြောင့် သတ္တဝါအားလုံး၏ ခန္ဓာအစုအဝေးသည် ဒုက္ခတုံး ဒုက္ခခဲ ဆင်းရဲခြင်းအမှန် “ဒုက္ခသစ္စာ” ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ ဤ “ဒုက္ခသစ္စာ” ကို ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်အောင် ကြိုးစားသင့်ပါသည်။ ဘုရားရှင်သည် ပိုင်းခြား၍ သိတော်မူခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

(၂) သမုဒယသစ္စာ

သမုဒယသစ္စာ = (သမုဒယ + သစ္စာ။ သမုဒယ = ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း + သစ္စာ = အမှန်တရား။)

ဒုက္ခ၏ အကြောင်းရင်းအမှန်ကား “တဏှာလောဘ” ခေါ်သော နှစ်သက် ခုံမင် လိုချင်တောင့်တမှုတည်း။ ယခင်ပြခဲ့သော ဒုက္ခဟူသမျှသည် ဤလိုချင် တောင့်တမှုကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်၏။ ဤလိုချင် တောင့်တမှုကြောင့် တခါတရံ မတရားပြုမိ၍ ဤလောက၌ပင် မင်းပြစ်မင်းဒဏ် ခံကြရ၏။ နောင်သံသရာ၌လည်း အပါယ်လေးပါးသို့ ကျရောက်လျက် အတိုင်းမသိ ဆင်းရဲဒုက္ခဒဏ်ကို ခံကြရပြန်၏။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ မလွတ်ဘဲ တဝဲလည်လည် ဒုက္ခပြီး ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခပြီး ဒုက္ခ ကျင့်လည်နေချက်သည် ထိုထိုဘဝကို လိုချင် တောင့်တသော တဏှာလောဘ၏ စနက်သာ ဖြစ်၏။

ယင်း လိုချင် တောင့်တမှုဟူသော “တဏှာလောဘ” သည် တရားဖြင့် မချုပ်တည်း မထိန်းသိမ်းနိုင်သမျှ သူ့အလိုအလျောက် မည်သည့် အခါမျှ နောက်ဆုတ်ရိုး မရှိချေ။ “သံပရာသီးသည် ကြီးလေ ချဉ်လေ” ဖြစ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ “ငယ်စဉ်က ပေါက်သော နွားဦးချိုသည် ကြီးလေ ရှည်လေ” ဖြစ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မီးသည် “လောင်စာများလေ မီးတောက်ကြီးလေ” ဖြစ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤတဏှာလောဘ၏ သဘောသည်လည်း ရလေ လိုလေ ရဖန်များလေ တဏှာလောဘ တိုးလာလေပင် ဖြစ်ပါသည်။ တဏှာ လောဘ ကြီးလာသလောက်လည်း ဒုက္ခ ပို၍ ကြီးကြီးရောက်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် - “လူသားတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်အထိ တက်ရောက်၍ ပကတိသိကြားမင်းပေါင်း ၃၆-ယောက် ပြောင်းလဲသွားသည်အထိ အသက်တမ်း ရှည်ကြာစွာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ကို တစ်ဝက်ခွဲကာ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားနေခဲ့ရသော ဘုရားလောင်း မန္တာတ်စကြာမင်းကြီး၏ နတ်ပြည်တစ်ဝက်မျှ အုပ်စိုး ရရှိဖြင့် တင်းတိမ် ရောင်ရဲမှု မရှိနိုင်ဘဲ နောက်ထပ် ရောက်ခါစ (၃၇-ယောက်မြောက်) သိကြားမင်းကို သတ်ဖြတ်ပစ်လိုသော အကြံဆိုး ပေါ်ခဲ့၍ ထိုနတ်ပြည်မှ (ချက်ချင်း) ကွယ်ပျောက်ကာ လူ့ပြည်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး စုတေပွဲ ဝင်ခဲ့ရဖူးသော ဖြစ်ရပ်” မှာ တဏှာလောဘ တရား၏ အလို ကြီးမားပုံကို အထူး ခိုင်လုံစေသော သာဓကပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤ“သမုဒယသစ္စာ”ကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားသင့်ပါသည်။ ဘုရားရှင်သည် အကြွင်းမဲ့ ပယ်တော်မူခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

(၃) နိရောဓသစ္စာ

$$\begin{aligned} \text{နိရောဓသစ္စာ} &= (\text{နိရောဓ} + \text{သစ္စာ} \parallel \text{နိရောဓ} = \text{ဒုက္ခ၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ} + \\ &\text{သစ္စာ} = \text{အမှန်တရား} \parallel) \end{aligned}$$

ဒုက္ခအားလုံး၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ အမှန်တရားကား နိဗ္ဗာန်တည်း။ ယင်းနိဗ္ဗာန်၏ ဒုက္ခ မရှိပုံ၊ မည်ကဲ့သို့ ချမ်းသာပုံကိုမူ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်နိုင်သော ဉာဏ်ရမ္မသာ ကျနစွာ သိနိုင်ရာ၏။ ခန့်မှန်းသိ အနေအားဖြင့်ကား မစင်အိုးကြီးကို လေးပင်စွာ ထမ်းရွက်ထားရာမှ ပစ်ချလိုက်ရသည့်အတွက် ချမ်းသာ ပေါ့ပါး သွားရပုံ၊ ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသော ရောဂါဝေဒနာဆိုးမှ အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်း၍ ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်ရပုံ၊ မီးတဟုန်းဟုန်း လောင်ကျွမ်း နေသော ဤမှာဘက်ကမ်းမှ ထိုမှာဘက်ကမ်းသို့ ရောက်၍ မီးဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ရပုံတို့ကို အာရုံပြုခြင်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်၏ ချမ်းသာပုံ သဘောသွားကို သိနိုင်ကြောင်း အဘူပြု ဖော်ပြကြ၏။ စင်စစ် နိဗ္ဗာန်၏ ချမ်းသာသဘောကား လွန်စွာ အေးမြ၏။ မည်မျှအထိ အေးမြ၍ မည်မျှအထိ ချမ်းသာသည် ဆိုခြင်း၌ မည်သည့် အရာမျိုးကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်ဟု အတူသဘောကို အတိအကျ ဖော်ထုတ် တင်ပြရန်ကား လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်ပါ။ လက်တွေ့ သိမြင်၍ လက်တွေ့ခံစားမှုကိုသာ သာဓက ပမာဏအဖြစ် မှတ်ယူသင့်ပါသည်။

၁။ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ ဒု-တွဲ၊ တိကနိပါတ်၊ မန္တာတုဇာတ်။ နှာ-၂၇၀။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်လျှင်ကား- မီးကို ကိုင်ကြည့်၍ လက်တွေ့
 ပမှန်းသိသကဲ့သို့ နိဗ္ဗာန်၏ ချမ်းသာမှု အရသာကို လက်တွေ့သိမြင်နိုင်ပါပြီ။
 သောတာပန်များသည် ပုထုဇဉ်ဘက်သို့ ပြန်လည် ဆုတ်နုတ်ခြင်း မရှိဘဲ
 ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်အောင်သာ တိုးတက် အားထုတ်ကြသည်မှာ
 နိဗ္ဗာန်၏ ချမ်းသာမှုအရသာကို ကျနစွာ သိမြင်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။
 ရဟန္တာဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံခါနီးမှာလည်း ရုပ်နာမ်အားလုံး ဒုက္ခတုံးကြီးကို
 နောက်ဆုံး စွန့်ပစ်ရတော့မည် ဖြစ်၍ ကြည်လင် ရှင်ပျတော် မှုနိုင်ကြခြင်း
 ဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ ပုထုဇဉ်တို့ အတေးမျိုးဖြင့် တေးဆကာ နိဗ္ဗာန်သည်
 မချမ်းသာဘဲ ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာကြီး ဖြစ်နေလျှင် နိဗ္ဗာန်ဝင်ခါနီး၌ မည်သူမျှ
 ကြည်လင်ရှင်ပျနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ မိမိတို့ ရောက်ရမည့် နိဗ္ဗာန်၏ လွန်စွာ
 ချမ်းသာပုံကို အာရုံ၌ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိမြင်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့်သာ
 ကြည်လင်ရှင်ပျတော်မှုနိုင်ကြပါသည်။ ဤ၌—

မိထွေးတော် ဂေါတမိ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံခါနီး၌ နတ်ရော လူပါ
 လွမ်းဆွတ်တသ ငိုပွဲကြီး ကျင်းပကြသော်လည်း မိထွေးတော်ကား
 အနည်းငယ်မျှ ဝမ်းနည်းခြင်း မရှိဘဲ “သားတော်၊ သမီးတော်များ....
 ဤအခါမျိုးကား ဝမ်းနည်း ပူဆွေး ငိုကြွေးရမည့် အခါ မဟုတ်၊
 ဝမ်းမြောက်ရမည့်အခါ ဖြစ်သည်”ဟု—

တရားချလျက် တန်ခိုးပင် ပြခဲသေးသည်မှာ နိဗ္ဗာန်၏ ချမ်းသာပုံအတွက်
 လေးနက်ခိုင်မာလှသော သာဓကပင် ဖြစ်သည်။ ဤနိရောဓသစ္စာကို ဘုရားရှင်
 သည် ဉာဏ်ဖြင့် ဆိုက်ရောက် မျက်မှောက်ပြုတော်မူခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

(၄) မဂ္ဂသစ္စာ

မဂ္ဂသစ္စာ=(မဂ္ဂ+သစ္စာ။ မဂ္ဂ=နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်
 လမ်းကောင်း+သစ္စာ=အမှန်တရား။)

ဒုက္ခအားလုံး၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ အမှန်တရားဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရာ
 ရောက်ကြောင်း အကျင့်လမ်းကောင်းတရားကို “မဂ္ဂ=မဂ်”ဟူ၍ ခေါ်ပြီး ယင်း
 “မဂ္ဂ=မဂ်”၏ အစိတ်အပိုင်းများကို “မဂ္ဂင်”ဟူ၍ ခေါ်၏။ မဂ္ဂင်တရားကား
 အရေအတွက်အားဖြင့် ဖော်ပြလတ္တံ့ပါအတိုင်း ရှစ်ပါးရှိပါသည်။—

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး

(က) သမ္မာဒိဋ္ဌိ=မှန်ကန်သော အသိအမြင်၊

သတ္တဝါဟူသမျှ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အလိုကြောင့် (ဝါ) တစ်ဦး တစ်ယောက်က ပန်ဆင်းသောကြောင့် ကောင်းကျိုး၊ မကောင်းကျိုး ခံစားရသည် မဟုတ်။ မိမိ ပြုအပ်သော ကံနှင့် ဉာဏ်၊ ဝီရိယတို့၏ ကောင်းမှု မကောင်းမှုကြောင့်သာ ကောင်းကျိုး၊ မကောင်းကျိုး ခံစားကြရသည်ဟု အမှန်အတိုင်း သိမြင်ခြင်း (ကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိ)။

ဤခန္ဓာသည် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မတည်ဘဲ ပျက်၍ ပျက်၍ နေသောကြောင့် မမြဲ၊ မမြဲသော တရားဟူသမျှသည် ဆင်းရဲ၏၊ မြဲလည်း မမြဲ၊ ဆင်းရဲလည်း ဆင်းရဲ၊ ပျက်ခြင်းသဘောလည်း ရှိသော တရားသည် အလို မလိုက်၊ အကြိုက် မပါ၊ သူငါ မဟုတ်ဟု အမှန်အတိုင်း သိမြင်ခြင်း (ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ)။

ဒုက္ခအားလုံး၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ အမှန်အတိုင်း သိမြင်ခြင်း (လောကုတ္တရာသမ္မာဒိဋ္ဌိ)တို့ ဖြစ်၏။

တရားကိုယ်မှာ ပညာစေတသိက်တည်း။

(ခ) သမ္မာသင်္ကပ္ပ=မှန်ကန်သော အကြံအစည်၊

ကာမဂုဏ်အာရုံများကို မလိုက်စားဘဲ ဒါနပြုမည်၊ ဥပုသ် စောင့်မည်၊ တရားအားထုတ်မည် စသောအားဖြင့် ကြံစည် စိတ်ကူးခြင်း (နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပ)။

သူတပါးတို့အား ဒေါသဖြင့် မကောင်းမကြံဘဲ မေတ္တာဖြင့် ကျန်းမာ ချမ်းသာစေရန် အကောင်းကိုသာ စိတ်ကူး ကြံစည်ခြင်း (အဗျာပါဒသင်္ကပ္ပ)။

အောက်လက်ငယ်သား ဆင်းရဲသူများအား သနားညွှာတာ ကရုဏာဖြင့် ကူညီကယ်မရန် စိတ်ကူးကြံစည်ခြင်း (အဝိဟိ- သာသင်္ကပ္ပ)တို့ ဖြစ်၏။

တရားကိုယ်မှာ ဝိတက်စေတသိက်တည်း။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

(ဂ) သမ္မာဝါစာ=မှန်ကန်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်း၊

လိမ်ညာမပြောဘဲ အမှန်ကိုသာ ပြောခြင်း၊ ရန်ဖြစ်အောင် ကုန်းမတိုက်ဘဲ သင့်မြတ်မှုရှိအောင် ပြောခြင်း၊ ကြမ်းတမ်း ယုတ်မာ ဆဲဆိုခြင်း မပြုဘဲ နူးညံ့ ပြေပြစ်စွာ ပြောခြင်း၊ အကျိုးမဲ့ ရယ်စရာ မောစရာမျှ ဖြစ်သော စကားတို့ကို ရှောင်ရှား၍ အကျိုးများသော စကားတို့ကို ပြောဆိုခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

(ဃ) သမ္မာကမ္မန္တ=မှန်ကန်သော အမှုကို ပြုခြင်း၊

သူတပါးတို့အား ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်ခြင်းမှ ရှောင်ရှား၍ သူတပါး အသက်ရှည်အောင် အနာရောဂါကင်း၍ ကျန်းမာခြင်း ရှိအောင် ကူညီခြင်း၊ သူတပါးဥစ္စာကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီး ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ရှား၍ သူတပါး ဥစ္စာ လိုခြုံအောင် စောင့်ရှောက်ပေးမှု လှူဒါန်းပေးကမ်းမှုပြုခြင်း၊ သူတပါးတို့၏ ကာမကို မတရား ရယူလိုခြင်းမှ ရှောင်ရှား၍ သူတပါးတို့၏ စိတ်ကြည်နူးအောင် တံမြက်လှည်း၊ လမ်းပြင် စသည်ဖြင့် ကူညီ ဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

(င) သမ္မာအာဇီဝ=မှန်ကန်သော အသက်မွေးခြင်း၊

တရားသဖြင့် လယ်ယာလုပ်၍၊ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား၍၊ လက်မှုပညာ နှုတ်မှုပညာ အဖြာဖြာကိုဖြင့် ရင်းနှီး၍ အသက် မွေးခြင်း၊ အချုပ်အားဖြင့် ငါးပါးသီလ မပျက်အောင် စောင့်ရှောက်၍ အသက်မွေးခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

(စ) သမ္မာဝါယာမ=မှန်ကန်သော အားထုတ်ခြင်း၊

မတရားသဖြင့် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကွင်း၍ တရားသော နည်းလမ်းဖြင့် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခြင်း ပြုရာ၌ မဖြစ်သေးသော အကုသိုလ်ကို မဖြစ်အောင်၊ ဖြစ်ပြီးသော အကုသိုလ်ကို နှောက်ထပ်မဖြစ် အသစ်မတိုးပွား ပယ်ရှား နိုင်အောင်၊ မဖြစ်ဖူးသေးသော ကုသိုလ်ကို ဖြစ်အောင်၊ ဖြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်ကို နှောက်မဆုတ်ဘဲ တိုးမြှင့်တိုးအောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခြင်းများ ဖြစ်၏။ တရားကိုယ်မှာ ဝီရိယ ဖေတသိက်တည်း။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး

(က) သမ္မာဒိဋ္ဌိ=မှန်ကန်သော အသိအမြင်၊

သတ္တဝါဟူသမျှ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အလိုကြောင့် (ဝါ) တစ်ဦး တစ်ယောက်က ဖန်ဆင်းသောကြောင့် ကောင်းကျိုး၊ မကောင်းကျိုး ခံစားရသည် မဟုတ်။ မိမိ ပြုအပ်သော ကံနှင့် ဉာဏ်၊ ဝီရိယတို့၏ ကောင်းမှု မကောင်းမှုကြောင့်သာ ကောင်းကျိုး၊ မကောင်းကျိုး ခံစားကြရသည်ဟု အမှန်အတိုင်း သိမြင်ခြင်း (ကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိ)။

ဤခန္ဓာသည် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မတည်ဘဲ ပျက်၍ ပျက်၍ နေသောကြောင့် မမြဲ၊ မမြဲသော တရားဟူသမျှသည် ဆင်းရဲ၏၊ မြဲလည်း မမြဲ၊ ဆင်းရဲလည်း ဆင်းရဲ၊ ပျက်ခြင်းသဘောလည်း ရှိသော တရားသည် အလို မလိုက်၊ အကြိုက် မပါ၊ သူငါ မဟုတ်ဟု အမှန်အတိုင်း သိမြင်ခြင်း (ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ)။

ဒုက္ခအားလုံး၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ အမှန်အတိုင်း သိမြင်ခြင်း (လောကုတ္တရာသမ္မာဒိဋ္ဌိ)တို့ ဖြစ်၏။
တရားကိုယ်မှာ ပညာစေတသိက်တည်း။

(ခ) သမ္မာသင်္ကပ္ပ=မှန်ကန်သော အကြံအစည်၊

ကာမဂုဏ်အာရုံများကို မလိုက်စားဘဲ ဒါနုပြုမည်၊ ဥပုသ် စောင့်မည် တရားအားထုတ်မည် စသောအားဖြင့် ကြံစည် စိတ်ကူးခြင်း (နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပ)။

သူတပါးတို့အား ဒေါသဖြင့် မကောင်းမကြံဘဲ မေတ္တာဖြင့် ကျန်းမာ ချမ်းသာစေရန် အကောင်းကိုသာ စိတ်ကူး ကြံစည်ခြင်း (အဗျာပါဒသင်္ကပ္ပ)။

အောက်လက်ငယ်သား ဆင်းရဲသူများအား သနားညှာတာ ကရုဏာဖြင့် ကူညီကယ်မရန် စိတ်ကူးကြံစည်ခြင်း (အဝိဟိ- သာသင်္ကပ္ပ)တို့ ဖြစ်၏။

တရားကိုယ်မှာ ဝိတက်စေတသိက်တည်း။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

(ဂ) သမ္မာဝါစာ=မှန်ကန်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်း၊

လိမ်ညာမပြောဘဲ အမှန်ကိုသာ ပြောခြင်း၊ ရန်ဖြစ်အောင် ကုန်းမတိုက်ဘဲ သင့်မြတ်မှုရှိအောင် ပြောခြင်း၊ ကြမ်းတမ်း ယုတ်မာ ဆဲဆိုခြင်း မပြုဘဲ နူးညံ့ ပြေပြစ်စွာ ပြောခြင်း၊ အကျိုးမဲ့ ရယ်စရာ မောစရာမျှ ဖြစ်သော စကားတို့ကို ရှောင်ရှား၍ အကျိုးများသော စကားတို့ကို ပြောဆိုခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

(ဃ) သမ္မာကမ္မန္တ=မှန်ကန်သော အမှုကို ပြုခြင်း၊

သူတပါးတို့အား ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်ခြင်းမှ ရှောင်ရှား၍ သူတပါး အသက်ရှည်အောင် အနာရောဂါကင်း၍ ကျန်းမာခြင်း ရှိအောင် ကူညီခြင်း၊ သူတပါးဥစ္စာကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီး ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ရှား၍ သူတပါး ဥစ္စာ လုံခြုံအောင် စောင့်ရှောက်ပေးမှု လှူဒါန်းပေးကမ်းမှုပြုခြင်း၊ သူတပါးတို့၏ ကာမကို မတရား ရယူလိုခြင်းမှ ရှောင်ရှား၍ သူတပါးတို့၏ စိတ်ကြည်နူးအောင် တံမြက်လှည်း၊ လမ်းပြင် စသည်ဖြင့် ကူညီ ဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

(င) သမ္မာအာဇီဝ=မှန်ကန်သော အသက်မွေးခြင်း၊

တရားသဖြင့် လယ်ယာလုပ်၍၊ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား၍၊ လက်မှုပညာ နှုတ်မှုပညာ အဖြာဖြာတို့ဖြင့် ရင်းနှီး၍ အသက် မွေးခြင်း၊ အချုပ်အားဖြင့် ငါးပါးသီလ မပျက်အောင် စောင့်ရှောက်၍ အသက်မွေးခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

(စ) သမ္မာဝါယာမ=မှန်ကန်သော အားထုတ်ခြင်း၊

မတရားသဖြင့် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကင်း၍ တရားသော နည်းလမ်းဖြင့် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခြင်း ပြုရာ၌ မဖြစ်သေးသော အကုသိုလ်ကို မဖြစ်အောင်၊ ဖြစ်ပြီးသော အကုသိုလ်ကို နောက်ထပ်မဖြစ် အသစ်မတိုးပွား ပယ်ရှား နိုင်အောင်၊ မဖြစ်ဖူးသေးသော ကုသိုလ်ကို ဖြစ်အောင်၊ ဖြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်ကို နောက်မဆုတ်ဘဲ တိုးမြှင့်တိုးအောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခြင်းများ ဖြစ်၏။ တရားကိုယ်မှာ ဝီရိယ စေတသိက်တည်း။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်နှင့်

(ဆ) သမ္မာသတိ=မှန်ကန်သော ဆင်ခြင်အောက်မေ့ခြင်း။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုနှင့် ဆိုင်ရာကို အောက်မေ့ခြင်း၊ အမှတ်ရခြင်း၊ မိမိတို့၏ မျက်စိ နား စသည်တို့၌ ထင်လာသမျှ အာရုံများကို ရောနှောခြင်း မရှိဘဲ (မြင်သည့်အခါ မြင်စိတ်၊ ကြားသည့်အခါ ကြားစိတ်ဟု ခွဲခြား၍) ထင်လာသည့်အတိုင်း တစ်မျိုးစီ တစ်မျိုးစီ အကန့်လိုက် အကန့်လိုက် ပိုင်းခြား၍ သိခြင်း၊ တရားကိုယ်မှာ သတိ စေတသိက်တည်း။ ဟင်းလျာအား လုံး တို့၌ ဆားခတ်ခြင်း ကို အလိုရှိ အပ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မင်းမှုကိစ္စ အားလုံးတို့၌ ကိစ္စအားလုံးကို ဆောင်ရွက်တတ်သော အမတ်ကို အလို ရှိအပ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း အရာအားလုံးတို့၌ သတိကို အလိုရှိအပ်၏။ သတိသည် ပိုသည်ဟူ၍ မရှိ၊ လိုသည်သာ ရှိသည်။

(ဇ) သမ္မာသမာဓိ=မှန်ကန်သော တည်ကြည်ခြင်း။

သစ်ရွက်ခြောက်များ ပြာမှုန်များသည် လေတိုက်သောအခါ အငြိမ်မနေဘဲ ပျံ့လွင့်သကဲ့သို့ အာရုံထွေပြား ပျံ့လွင့်မနေဘဲ ကျောက်ခဲသံခဲသည် လေတိုက်သော်လည်း မတုန်မလှုပ် မပျံ့လွင့်သကဲ့သို့ အာရုံတစ်ခုတည်းမှာ မပျံ့မလွင့်တည်နေခြင်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ၌ ငြိမ်သက် တည်ကြည်နေခြင်း၊ သမာဓိ ရနေခြင်း၊ ကောင်းသော စာပေကို ကြည့်ရှုရေးသားရာ၌ သမာဓိ-ရ တည်ကြည်နေခြင်း၊ ဒါနကိစ္စ သီလကိစ္စ ဘာဝနာကိစ္စ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိစ္စ စသည်ကို ကြံစည်စိတ်ကူးနေရာ၌ သမာဓိ-ရ တည်ကြည်နေခြင်း စသည်တို့ဖြစ်၏။ တရားကိုယ်မှာ ကေဂ္ဂတာ စေတသိက်တည်း။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော သမ္မာဒိဋ္ဌိ စသော ရှစ်ပါးကို “မဇ္ဈိမပဋိပဒါ= အလယ်အလတ်ကျင့်စဉ်” ဟု ခေါ်၏။ ဤတရားရှစ်ပါးတွင် သမ္မာဒိဋ္ဌိနှင့် သမ္မာသင်္ကပ္ပ နှစ်ပါးသည် “ပညာမဂ္ဂင်” ဖြစ်၏။ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ သုံးပါးသည် “သီလမဂ္ဂင်” ဖြစ်၏။ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ သုံးပါးသည် “သမာဓိမဂ္ဂင်” ဖြစ်၏။ ပညာမဂ္ဂင် နှစ်ပါးကို အဘိဓမ္မာ ပိဋကဖြင့် အကျယ်ချဲ့သည်။ သီလမဂ္ဂင် သုံးပါးကို ဝိနည်းပိဋကဖြင့် အကျယ်ချဲ့သည်။ သမာဓိမဂ္ဂင် သုံးပါးကို သုတ္တန်ပိဋကဖြင့် အကျယ်ချဲ့သည်။ စင်စစ်

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အားဖြင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး(မဂ္ဂသစ္စာ)တရားလမ်းစဉ်သည် ပိဋကသုံးပုံကို အနှစ်ထုတ်၍ အချုပ်သဘော ညွှန်ပြထားသော ဗုဒ္ဓဝါဒသာသနာ့ လမ်းစဉ်တော်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဒုက္ခများစွာ သံသရာဝဋ်မှ လွတ်မြောက်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ ဆိုက်ရောက်လိုသူ တို့သည် ဤမဂ္ဂင်တရား ရှစ်ပါးကို မိမိသန္တာန်၌ ထာဝစဉ် ဖြစ်ပွားအောင် ကြိုးစားရမည်။ ယင်းသို့ ကြိုးစားရာ၌ တစ်နေ့ တစ်ရက် တစ်နံနက် တစ်ခဏမျှ ကြိုးစားရမည် မဟုတ်။ စာအရကျက်သူသည် တစ်ခေါက်ကျက်ရုံမျှဖြင့် မရဘဲ အခေါက်ခေါက် အခါခါ ကျက်ရ၏။ ရပြန်ပါလည်း မကျေမချင်း ထပ်၍ ထပ်၍ အံ့ရ၏။ မမေ့မပျေမုန်းမအောင် ထပ်၍ ထပ်၍ ပြန်ရ၏။ ထိုမျှလောက် ကျက်- အံ့-ပြန် ကြိုးစားထားမှ ထိုစာနှင့် ဆိုင်သော အကျိုးတရားကို ရနိုင်သကဲ့သို့ ထိုအတူ “မဇ္ဈိမပဋိပဒါ” မဂ္ဂင် ရှစ်ပါးကိုလည်း မိမိ၏ သန္တာန်၌ ပထမ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမည်။ ထို့နောက် ထပ်၍ ထပ်၍ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမည်။ ထို့နောက် အသွားကျွမ်းအောင် ကျေနေအောင် ကြိုးစားရမည်။ အထုတ်အထိပ်ရောက်အောင် ကြိုးစားလျှင် ဉာဏ်စက္ခုအလင်း ရ၍ “စက္ခုကရဏီ၊ ဉာဏကရဏီ” ဖြစ်ကာ တသ္မသရာလုံး၌ မည်သည့်ဘဝ မည်သည့် အခါကမျှ မသိမမြင်ခဲ့ရဖူးသော “သစ္စာလေးပါး အမှန်တရား”ကို ကောင်းစွာ သိမြင်ပြီး ဒုက္ခအားလုံး၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ မျက်မှောက်ပြု ဆိုက်ရောက်နိုင်ကြပါလိမ့်မည်။ ဘုရား ရှင်ဆည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလပတ်လုံး ဤမဂ္ဂသစ္စာတရားကို တသိန်းတည်း တပြောင့်တည်း နောက်မဆုတ်တမ်း ကျင့်ကြံပွားများတော် မူခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာမှုကို ရယူပါ

ဘုရားရှင်ကို အာရုံပြု၍ ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်း ပွားများလျက် (ပုတီးစိပ်) နေသောအခါ၊ အိပ်ရာဝင် အိပ်ရာထ၌ ဘုရားရှင်ကို အာရုံပြု၍ ရှိခိုးကန်တော့သောအခါ၊ ရေတော် ပန်းတော် ဆီမီးတော် ဆွမ်းတော် စသည်ဖြင့် လှူဒါန်း ပူဇော်နေသောအခါ စသည်တို့၌ ထိုသို့ ပြုလုပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်အစဉ်ဝယ် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားအားလုံး ပါဝင်နေပါသည်။ ထိုမဂ္ဂင် ရှစ်ပါး တရားများကား နိဗ္ဗာန်ကို (မျက်စိဖြင့် မြင်ရသလို) မျက်မှောက်ပြု နိုင်ကြောင်း လမ်းပြောင့်လမ်းကောင်း အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ မှန်သော လမ်းကို မှန်မှန်သွားနေသူသည် “လမ်းဆုံးလျှင် ရွာတော့” ဆိုသကဲ့သို့ ထိုလမ်းအဆုံးတွင် နိဗ္ဗာန်ကို ကောင်းစွာ တွေ့နိုင်ကြမည် အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

အကယ်၍ တရားမပေါက် နိဗ္ဗာန်ကို မတွေ့မရောက်ရသေးသော်လည်း မိမိစိတ်ကို အလွန်ထူးခြားသော ဘုရားအာရုံ၌ ချထားရသောကြောင့် အမြဲ ရှင်လန်းသော ပီတိသောမနုဿစိတ်၊ အမြဲ ကြည်လင်သော သဒ္ဓါစိတ်များ ဖြစ်ပွားနေရကား ထိုသူ၏ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ မျက်နှာပါ ကြည်လင်၍ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ကျန်းမာချမ်းသာခြင်းကို ရနိုင်ကြပါသည်။ “ဗုဒ္ဓ” ဂုဏ်တော်ကို အာရုံ ပြု၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာမှုကို ရယူသင့်ကြပါသည်။

၉။ ဘဂဝါဂုဏ်တော်

ဘဂဝါ = (ဘဂ+ဝါ။ ဘဂ = ဘုန်း+ဝါ = ရှိခေါ်မှုသော မြတ်စွာ ဘုရား။)

ဘုရားရှင်သည် ဘဝများစွာ သံသရာ၌ စွန့်ကြဲပေးကမ်းခြင်း၊ ကိုယ်ကျင့် သီလကောင်းခြင်း၊ မေတ္တာတရား ကြီးမားခြင်း၊ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ တောထွက်၍ တရားကျင့်ခြင်း စသောအားဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကံ ပါရမီ အစုတို့ကို ဖြည့်ကျင်ဆည်းပူးခြင်း ပြုတော်မူခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ပြုတော်မူခဲ့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကံ ပါရမီအစုများကို ရှေးဘုန်းရှေးကံဟု ခေါ်၏။ ထိုရှေးဘုန်း ရှေးကံများသည် ဘုရားရှင်၌ အဆုံးအပိုင်းအခြား မထားနိုင်လောက်အောင် များ၏။ မည်ရွှေမည်မျှဟု အတိုင်းအဆမရှိ။ ဘုရားရှင်သည် အတိုင်းအဆ မရှိ အဆုံးအပိုင်းအခြား မထားနိုင်လောက်အောင် များသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကံ ပါရမီအစုများကြောင့် (သုတကာတို့ထက်) သာလွန် ထူးကဲသော ဘုန်းတော် များကို ရတော်မူသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် “ဘဂဝါ” ဟူသော ဂုဏ်တော်အားဖြင့် ထင်ရှားတော်မူပါသည်။ လွန်စွာ ဘုန်းကြီးတော်မူပါသည်။

ဘုန်းတော်ခြောက်ပါး

ဘုရားရှင် ရတော်မူသော (သုတကာတို့ထက်) သာလွန် ထူးကဲသည့် ဘုန်းတော်များသည် အဆုံးမရှိ (=အနန္တ)၊ အတိုင်းအဆမရှိ (=အပရိမာဏ) ဖြစ်သော်လည်း အမျိုးအစားအားဖြင့် ခွဲခြားလျှင်—

- (၁) ဣဿရိယ၊ (၂) ဓမ္မ၊ (၃) ယဿ၊
 - (၄) သိရိ၊ (၅) ကာမ၊ (၆) ပယတ္ထ-
- ဟူ၍ ခြောက်ပါးရှိပါသည်။

(၁) ဣဿရိယဘုန်းတော်

“ဣဿရိယ”ဟူသည် အစိုးရခြင်းတည်း။ “အစိုးရခြင်း”ဟူသည် မိမိအလိုသို့ လိုက်ပါစေနိုင်ခြင်းတည်း။ ဘုရားရှင်သည် မိမိ၏ (လောကီ၊ လောကုတ္တရာ) စိတ်တော်ကို အလိုရှိရာ အာရုံ၌ တည်ငြိမ်အောင် နိုင်နင်းစွာ ထားထော်မှုနိုင်၏။ စက်ဆုပ်ဖွယ် အာရုံကို စက်ဆုပ်ဖွယ် မရှိသည်၏ အဖြစ်ဖြင့် ရှု၍ ထားနိုင်၏။ စက်ဆုပ်ဖွယ် မရှိသော အာရုံကို စက်ဆုပ်ဖွယ်အဖြစ်ဖြင့် ရှု၍ ထားနိုင်၏။ စက်ဆုပ်ဖွယ်၊ မစက်ဆုပ်ဖွယ် အာရုံမှန်သမျှကို ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူရှု၍ ထားနိုင်၏။ ယင်းသို့ ဣဋ္ဌ၊ အနိဋ္ဌ အာရုံအမျိုးမျိုးကို လိုသလို ရှု၍ ထားရန် မိမိ စိတ်တော်ကို လွန်စွာ အစိုးရတော်မူ၏။ ထို့ပြင် ဈာနသမာပတ်၊ ဖလသမာပတ် ဝင်စားရာတို့၌လည်း စိတ်တော်ကို ညွတ်ကားမှုဖြင့် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာစွာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဝင်စားတော်မူနိုင်၏။ ဤသို့ (လောကီ၊ လောကုတ္တရာ) စိတ်တော်ကို အစိုးရခြင်းသည် “ဣဿရိယ” ဘုန်းတော် ဖြစ်၏။

ဣဿရိယဘုန်းတော် ရှစ်ပါး

လောက၌ ထင်ရှားကျော်ကြားသော လောကီဘုန်းတန်ခိုးခေါ် “လောကီယ ဣဿရိယဘုန်းတော်” ရှစ်ပါးလည်း ရှိ၏။ ယင်းရှစ်ပါးတို့ကား အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်—

(က) အဏိမာဘုန်းတော် = အဏုမြူမှန်သဖွယ် အလွန်သေးငယ်အောင် ဖန်ဆင်းနိုင်သော တန်ခိုးတော်ဖြစ်၏။ အလွန်သေးငယ်သော မှန်ညှင်းစေ့အတွင်း၌ အဏုမြူမှ သေးငယ်သော ကိုယ်တော်ကို ဖန်ဆင်းကာ ပရိက္ခရာရှစ်ပါးလွယ်လျက် စကြိုကြွတ်တော်မူနိုင်၏။ မှန်အတွင်း၌ ထင်သော အရိပ်သဖွယ် ပူးမြင်နိုင်ကြ၏။ လုံးလုံး လျားလျား မမြင်ရအောင်လည်း ကိုယ်တော်ကို ကွယ်ဖျောက် တော်မူနိုင်၏။ ကွယ်ဖျောက်ပုံ သာဓကမှာ— ငါသာ မြသည် ငါသာ တန်ခိုးကြီးသည်ဟု အယူသည်းနေသော ဗကဗြဟ္မာ ကြီးနှင့် တန်ခိုးပြိုင်ရာ၌ ထင်ရှား၏။

(ခ) မဟိမာဘုန်းတော် = မြင်းမိုရ်တမျှ (ထိုထက် အလွန်) ကြီးမားအောင် ဖန်ဆင်းနိုင်သော တန်ခိုးတော် ဖြစ်၏။ အလိုတော်ရှိက စကြဝဠာ လောကဓာတ်ကြီး တခုလုံးကိုပင် ပုံးအုပ်နိုင်လောက်အောင် ကြီးမားသော ကိုယ်တော်မြတ်ကို

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

သပ္ပာယ်စွာဖန်ဆင်းတော်မူနိုင်၏။ မြင့်ခေါင်ကြီးမားပုံသာကေမာ ယူဇနာ လေးသောင်းရှစ်ထောင် အမြင့်ရှိသော ဓာဟုအသ္မာရိန် နတ်ကြီး “ဘုရားကို ငုံ့ကြည့်ရလိမ့်မည်” ဟု အထင်ရောက်ပြီး ဘုရားရှင်ထံ မလာရောက်ဘဲ နေခဲ့ရာမှ (မအောင်အိမ်ခိုင်ဘဲ) ဘုရားထံမှောက် ရောက်၍ လာရာ ဘုရားရှင် လျောင်းနေသည် ကိုပင် အထက်ပိုင်းအဆုံးကို မမြင်နိုင်အောင် ကြီးမားစွာ ဖန်ဆင်း၍ အဖူးအမြော်ခံရာ၌ ထင်ရှား၏။

- (ဂ) လဃိမာဘုန်းတော် = စိတ်၏ လျင်မြန်ခြင်းကဲ့သို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပေါ့ပါး လျင်မြန်အောင် ဖန်ဆင်းနိုင်သော တန်ခိုးတော် ဖြစ်၏။ မြေပြင်မှာကဲ့သို့ ကောင်းကင်မှာ ပေါ့ပါး လျင်မြန်စွာ (ဈာန်ပျံ၍) ကြွသွားတော်မူနိုင်၏။
- (ဃ) ဗတ္တိဘုန်းတော် = ကြွတော်မူလိုရာ အရပ်သို့ ဆီးတားကွယ်ကာ ခြင်း မရှိ တခဏချင်း ကြွရောက်နိုင်သော တန်ခိုးတော်ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်သည် ချေချွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါကို မြင်လျှင် နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ပင် ဖြစ်စေကာမူ ထိုသူ၏ အထံသို့ တခဏချင်း အရောက်ကြွတော်မူနိုင်၏။ စိတ်သွားရာ ကိုယ်ပါ အလိုတော်ရှိရာသို့ ရောက်တော်မူနိုင်သည်။
- (င) ပါကမ္မဘုန်းတော် = အဆင်းအမျိုးမျိုး ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးကို တခဏချင်း ဖန်ဆင်းတော်မူနိုင်သော တန်ခိုးတော် ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်သည် တခါတရံ အခြားစကြဝဠာတိုက်သို့ ကြွရောက်၍ ထိုဒေသရှိ ဘုရင်မင်းများပုံဟန်ဖြင့် တရားဟောတော်မူသည်။
- (စ) ဤသိတာဘုန်းတော် = မိမိစိတ်ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တဝါတို့ကို လည်းကောင်း မိမိအလိုသို့ လိုက်ပါစေနိုင်အောင် အစိုးရတော် မှုသော တန်ခိုးတော်ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်သည် မိမိစိတ်ကိုလည်း နိုင်နင်း၏။ သတ္တဝါတို့ကိုလည်း မိမိအလိုအကြိုက် လိုက်ပါစေ နိုင်၏။ လိုသလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြုလုပ်နိုင်၏။
- (ဆ) ဝသိတာဘုန်းတော် = တန်ခိုး အမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းတော်မူရာ၌ အလွန်ကျွမ်းကျင် နိုင်နင်းတော်မူသော တန်ခိုးတော် ဖြစ်၏။ ဥရုဝေလ နဂါးကြီးကို ဆုံးမတော်မူရာ၌ နဂါးကြီးထက် ကြီးမားသော အစိုးလွတ်ခြင်း၊ အလျှံ လွတ်ခြင်း စသည် အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲပြုလုပ်ရာ၌ ဖန်ဆင်းတော်မူခြင်းမျိုးတည်း။

(၈) ယတ္ထကာမာဝသာယိတာဘုန်းတော် = ကိစ္စတခု ပြုစုနေတုန်း ပြီးဆုံးစေချင်သော် တခဏချင်း ပြီးစေနိုင်သော တန်ခိုးတော် ဖြစ်၏။ ရေမီးအစုံစုံ တန်ခိုးပြာဋိဟာပြတော်မူရာ၌ အထက်ပိုင်းမှ မီးအလျှံ၊ အောက်ပိုင်းမှ ရေအလျှံ (တဖန်) အောက်ပိုင်းမှ မီးအလျှံ၊ အထက်ပိုင်းမှ ရေအလျှံ တသွင်သွင် ပြောင်းလဲ နေအောင် ဖန်ဆင်းတော်မူခြင်းမျိုးတည်း။

(၂) ဓမ္မဘုန်းတော်

ဝါသနာနှင့်တကွ ကိလေသာအားလုံးကို ပယ်သတ်နိုင်သော မဂ်လေးပါး၊ ဖိုလ်လေးပါး၊ နိဗ္ဗာန်အားဖြင့် ကိုးပါးသော လောကုတ္တရာတရားတို့ကို “ဓမ္မ” ဟု ဆိုသည်။ ဤတရားများကို ရှေးပါရမီစု ကောင်းမှုတို့ကြောင့် ရလာခြင်းဖြစ်၏။ ဤတရားများကို ရ၍ ဗုဒ္ဓဂုဏ်အင်များကို စုံလင်စွာ ပိုင်စိုးနိုင်ခဲ့သောကြောင့် ဤဓမ္မကိုးပါးသည် ဘုရားရှင်၏ ဘုန်းတော်များပင် ဖြစ်ပါသည်။

(၃) ယသဘုန်းတော်

ကျော်စောခြင်းနှင့် အခြွေအရံများခြင်းကို “ယသ” ဟု ဆိုသည်။ ဘုရားရှင်၏ ကျော်စောသတင်းမှာ လူ၌သာမက နတ်ဗြဟ္မာတိုင် ကျော်ကြားလျက် ရှိ၏။ လောက၌ အသိုင်းအဝိုင်း ချဲ့ထွင် ဖန်တီးမှုများဖြင့် မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံ ကျော်စောရသော ကျော်စောမှုမျိုးလည်း ရှိတတ်၏။ ဘုရားရှင်ကား ယင်းကဲ့သို့ သိုင်းဝိုင်းမှု လုပ်ကြံဖန်တီးမှုမပါ အမှန်အတိုင်းသာ ဖြစ်သော ဂုဏ်တော်များ ကြောင့် အလိုလို ထင်ပေါ် ကျော်စောလာရခြင်းဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်၌ မှန်ကန်သော တရားများ၊ အတုမရှိသော ဂုဏ်တော်များ ရှိခြင်းကြောင့် လက်ထက်တော်က တပည့်အခြွေအရံများထံတွင် ဘုရားရှင်ထက်သာသော ဆရာတစ်ဦးတစ်ယောက် မျှ မရှိခဲ့ပါ။ မင်းစိုးရာဇာနှင့် ပညာရှိဆိုသော ပဏ္ဍိတ်ဆရာကြီးများပါ ဘုရားရှင် ၏ တပည့်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ လူတိုင်မက နတ်ဗြဟ္မာများအထိ ဖြစ်၏။ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ကား ဘုရားရှင်ထံ တိုက်ရိုက် တပည့်ခံခဲ့သူ နတ်ဗြဟ္မာများ ယနေ့အထိ ရှိနေကြသေး၏။

ဘုရားရှင်၏ ကျော်စောခြင်း ဂုဏ်သတင်းမှာ ရှေးအခါကသာ ပျံ့နှံ့ကျော် ကြားခဲ့သည် မဟုတ်၊ ယနေ့အထိ ကမ္ဘာလောကဓာတ်၌ ပဲ့တင်ခတ်လျက် ရှိနေ သေး၏။ ယင်းသို့ ကျော်စောခြင်း အဆက်မပြတ် ပဲ့တင်ခတ်လျက် ရှိနေခြင်းမှာ ဧကန်ဖြောင့်မှန်၍ အနှစ်သာရနှင့် ပြည့်စုံသော ပိဋကတ်ဓမ္မ တရားမှတ်တိုင် ကြီးများရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ယခုအခါ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က ပညာရှိ များလည်း ရှေးကထက် ပိုမို၍ လက်ခံယုံကြည်လာသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

(၄) သီရိဘုန်းတော်

ဖူးမြော်၍ မဝနိုင်အောင် လွန်စွာ သပ္ပာယ်သော ကျက်သရေကို “သီရိ” ဟု ဆို၏။ ဘုရားရှင်၏ ကောင်းမှုပါရမီတော်များသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တစ်သိန်း ကာလပတ်လုံး စုဆောင်း ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သောကြောင့် ဤရွှေ ဤမျှ ရှိ၏ဟု ဂဏန်းချလျက် နှိုင်းဆရေတွက်၍ မရလောက်အောင် များပြား လှ၏။ ကမ္ဘာလောက၌ ရိရိသမျှ သတ္တဝါအပေါင်း၏ ကောင်းမှုပါရမီတို့ကို စုပေါင်း၍ အဆတစ်ရာ မြောက်ပွားပြီးလျှင် တစ်ဆူသော ဘုရား၏ ပါရမီ ကုသိုလ်တော်နှင့် ပြိုင်ယှဉ်သည်ရှိသော် ဘုရားရှင် တစ်ဆူ၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှု များကပင် သာလွန်ဖွယ်ရှိပါသည်။

ထိုမျှလောက် များပြားသော ပါရမီ ကုသိုလ်တော်များသည် ဘုရားရှင်၏ ရူပကာယတော် အရပ်ရပ်၌ ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ အမှတ်လက္ခဏာတော်ကြီး သုံးဆယ်နှစ်ပါး၊ ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်များ၊ မျက်မှောင်တော် နှစ်သွယ် အလယ်တည့်တည့်၌ အထူးလှပ ဖြူဆွတ်လှသော “ဥဏ္ဍလ” ခေါ် မွှေးရင်တော်နှင့် တစ်လံမျှလောက် အမြဲထွန်းတောက်လျက်ရှိသော ရောင်ခြည် တော်ဝန်း အမှတ်တံဆိပ်ကို ခပ်နိပ်လျက် ခန္ဓာကိုယ်အရေးနှင့် စပ်၍ နောက်ထပ် အကျိုးပေးစရာ မကျန်အောင် အစွမ်းကုန် အဆုံးစွန် အကျိုးပေး ဖန်ဆင်း ထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ တကိုယ်တော်လုံး ရွှေတုံးရွှေနှစ်ပမာ လူနတ် ဗြဟ္မာ မည်သူနှင့်မျှ မယှဉ်သာအောင် အတင့်တယ်ဆုံး အသပ္ပာယ်ဆုံး အယဉ်ကျေးဆုံး ကျက်သရေအရှိဆုံး ဖြစ်တော်မူရပါသည်။ ကျက်သရေအရှင် ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်ကြသူ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့အဖို့ရာ အချိန်သာကုန်၍ ပြန်ကြရသော်လည်း ဖူးမြင်၍ကား တင်းမတိမ်၊ အားမရ၊ ဖူးမဝနိုင်ဘဲ ထပ်တလဲလဲ ဖူးမြင်ချင်ကြဆဲသာ ရှိပါသည်။

ဘုရားရှင်သည် ကြည့်ရှုချင်စဖွယ် သပ္ပာယ်ရုံမျှသာ မဟုတ်၊ ရုပ်ပုံတော်နှင့် ကိလေသာ အညစ်အတေးများ ကင်းစင်၍ အလွန်ကြည်လင်ရွှန်းပလျက် ရှိ၏။ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးကို လိုလားသော မေတ္တာတော်နှင့် ကရုဏာပညာတော် ထို့ပါ ရုပ်ပုံတော်အတွင်း၌ ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူလျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်သည် စန္ဒာလမင်းကဲ့သို့ ပဝင်းရွှင်ပျ မှေးမြဲတော် မူလှ၏။ ဘုရားရှင်ကို ကြည့်ရှု ဖူးမြင်ရလျှင် အကောင်းစိတ်တွေ တိုးပွား၍ အကျိုးများလှပြီး ကြည့်ရှု ဖူးမြင်သူတို့၏ စိတ်အစဉ်ကိုပါ ကြည်လင်ရွှေပျ အေးမြစေနိုင်ပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ ကြည်လင် ရွှင်ပျ အေးမြသော ဓာတ်များ

ဖူးမြင်သူအပေါ် ကူးစက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤနေရာဝယ် ရုပ်ပုံတော်ကို ကြည့်ရှုရခြင်းဖြင့် ညစ်ညူးသော စိတ်ကို ကြည်နူးစေခဲ့သော ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်သူ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ဦး၏ အကြောင်းကို သာဓကပြုသင့် ပါသည်။—

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ ထင်ရှားသော ခေါင်းဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်သော ဝန်ကြီးချုပ် “ပဏ္ဍိတ်နေရူး”သည် ခပ်ရွယ်ရွယ်က ကျန်းမာရေးအတွက် အနားယူရင်း သီဟိုဠ်ကျွန်း (သီရိလင်္ကာ)သို့ ဇနီးနှင့် အတူသွား၍ ရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံများကို လှည့်လည် ကြည့်ရှုခဲ့သည်။ တနေရာ၌ ဘုရားရှင်၏ ပုံတော်ကို တွေ့၍ အထူး စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုခဲ့ရာ မိမိ တည်းခိုရာသို့ ပြန်ရောက်သော်လည်း ထိုပုံတော်သည် မျက်စိထဲမှ မပျောက်အောင် အာရုံစိုက်၍ နေပါသတည်း။ ဤအကြောင်းကို သီဟိုဠ်မိတ်ဆွေတို့အား ပြန်ပြောင်း၍ ပြောပြခဲ့သည်ဟု ဆို၏။

အိန္ဒိယသို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် နိုင်ငံရေးနှင့် စပ်၍ ထောင်ထဲသို့ ရောက်နေသည့်အခါ မိမိလုပ်လိုရာ မလုပ်ရသဖြင့် စိတ်ညစ်ညစ်ရှိနေခိုက် (အဘိဓမ္မာသဘောအားဖြင့် ဒေါမနဿဖြစ်နေခိုက်မှာ) သီဟိုဠ်ကျွန်းက မိတ်ဆွေထံမှ ယခင်က ကြည်နူးစွာ ဖူးတွေ့ခဲ့ရသော ဘုရားရှင်၏ ပုံတော်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်၍ ပို့လိုက်သောကြောင့် ထိုပုံတော်ကိုပင် စားပွဲပေါ် တင်၍ ဖူးမြင်နေရခြင်းဖြင့် ညစ်ညူးသော စိတ်ကို ကြည်နူး စေခဲ့သည်ဟု သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြထားကြောင်း (အရှင် နေကာဘိဝံသ၏ အနာဂတ်သာသနာရေးကျမ်း၌) ပြဆိုထား၏။

ဤသို့လျှင် သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားရှင်ကို မဆိုထားဘိ ဘုရားရှင်၏ ပုံတော်အတူသည်ပင် ပညာရှင်တို့၏ စိတ်ကို ဤမျှလောက်ပင် ကြည်လင် လာစေနိုင်ပေသေး၏။ သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားရှင်သည်ကား မည်မျှအထိ ကြည်လင် အေးမြစေလိမ့်မည်ဟု မှန်းဆ၍သာ ကြည်ညို သဒ္ဓါ ပွားသင့်ကြ ပါသည်။

(၅) ကာမဘုန်းတော်

လှိုလားတောင့်တတော်မူသည့်အတိုင်း ပြည့်စုံခြင်းကို “ကာမဘုန်းတော်”ဟု ဆိုသည်။ ဘုရားရှင်သည် သုမေခာ ရသေ့ဘဝတုန်းက ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား ကဲ့သို့ ထတ္တဝါအများကို ချေချွတ် ကယ်တင်နိုင်ဖို့ရန် စိတ်ဖြင့် လှိုလား တောင့်တတော်မူ၏။ “ဗုဒ္ဓေါ ဗောဓေယျံ=ငါသည် တရားထူးကို သိလို့ရှိလျှင်

ဝေနေယျသတ္တဝါတို့ကိုလည်း သိစေမည်”ဟု နှုတ်တော်ဖြင့် တောင့်တတော်မူ၏။
ယင်း တောင့်တချက်အတိုင်း သဗ္ဗညုတဉာဏ် အထွတ်တပ်သော မဂ်ဉာဏ်၊
ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ကို ရကော ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဘုရားရှင်သည် ကိုယ်ကျိုး ပြည့်ဝရုံဖြင့် တင်းတိမ် ရောင်ရဲ ရပ်မနေဘဲ
မူလတောင့်တချက်အတိုင်း ကိုယ်ကျိုး ပြည့်ဝပြီးနောက် သူတပါးအကျိုးကိုပါ
ဆက်လက် ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ရာ “ဓမ္မစကြာတရား” ဟောတော်မူသော
အချိန်ပင် တစ်ဆယ်ရှစ်ကုဋေသော နတ် မြဟွာတို့ အကျွတ်တရား ရရှိ ဘဏ္ဍာ
လေးပါးကို သိခဲ့ကြပါသည်။ လိုလား တောင့်တတော်မူသည့်အတိုင်း ကိုယ်ကျိုး၊
သူကျိုး နှစ်မျိုးလုံး အပြီးအဆုံး ပြည့်စုံအောင်မြင်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။

(၆) ပယတ္တဘုန်းတော်

အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သော လုံ့လဝီရိယတော်ကို “ပယတ္တဘုန်းတော်”
ဟု ဆိုသည်။ ဘုရားရှင်၏ လုံ့လဝီရိယတော်မှာ ဘုရားအဖြစ်မီ ဘဝပေါင်း
များစွာကပင် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ လိုက်မမီအောင် ပြောင်မြောက်ခဲ့၏။ ဘုရား
ဖြစ်တော်မူလာသောအခါ တရိုက်တည်း တိုးတက်လာသော လုံ့လဝီရိယတော်မှာ
အထွတ် အထိပ်သို့ ရောက်တော့သည်။ ဘုရားရှင်သည် နေ့စဉ် နေ့စဉ်
ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါတို့ကို ဉာဏ်တော် ဖြန့်၍ ကြည့်တော်မူလေ့ရှိ၏။
ထိုသူသည် အဝေးအရပ်၌ ရှိနေလျှင် အချိန်အားလျော်စွာ တန်ခိုးဖြင့် ကြွ၍
တရားဓမ္မကို ဟောပြော တရားထူးကို ရစေတော်မူ၏။ နောက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန်
စံတော်မူခါနီး၌ ဝမ်းတော် လားသဖြင့် အားနည်းတော်မူလျက်ပင် သုဘဇ္ဇ
ပရိမိုဇ်ကို ချွတ်တော်မူလိုသောကြောင့် ကုသိနာရုံမြို့သို့ အရောက် ကြွတော်
မူခဲ့၏။ ဘုရားရှင်၏ လုံ့လဝီရိယတော်ကား အံ့မခန်းရှိလှ၏။

ဘုရားရှင်သည် အနားယူနေသည့် အချိန်ဟု ပြောပလောက်အောင် မရှိ။
သတ္တဝါများအတွက် နေ့စဉ် မနေမနား ကြိုးစား ဟောပြော ချေချွတ်တော်
မူလျက် ရှိ၏။ လောက၌ အများအတွက် ကြိုးစားနေပါသည်ဆိုသူ မည်သူတစ်ဦး
တစ်ယောက်မျှ ဘုရားရှင်၏ လုံ့လဝီရိယတော်ကို မမီနိုင်ကြပါ။ ဤလုံ့လ
ဝီရိယတော်ကြီးအတွက် တလောကလုံး၏ အားကိုး အားထား လေးစား
မြတ်နိုးမှုကို အတုမဲ့အောင် ဆောင်ယူ ရရှိတော်မူခဲ့ပါသည်။

အဆင်းရော အချင်းပါ ပြည့်စုံပါစေ

ဘုန်းတော်ခြောက်စုံ တန်ခိုးဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားရှင်သည်
ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသော နောက်ဆုံးဘဝတွင် လွန်စွာ များပြား
ကြီးမားလှသည့် ရွှေးဘုန်း ရွှေးကံများက သူထက်ငါ စုပြုံဝိုင်းအုံ၍ အကျိုး

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ပေးလာကြသဖြင့် အသက်ဘက်က ပြည့်စုံတော်မူလေသည်။ ဘုရားရှင်အတွက် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ မည်သည့် အရာမျှ လိုလေသေး မရှိ။ ၃၂-ပါးသော လက္ခဏာတော်ကြီး ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်၊ ခြောက်သွယ်သော ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့် အတုမဲ့ သပ္ပာယ်သော ရူပနိကာယ (အဆင်း) တော်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ မြေသျှိုး မိုးပျံ့ ဈာန် အဘိညာဉ် တန်ခိုး အမျိုးမျိုးတို့ကို အစိုးရတော်မူ၏။ ကိလေသာ အညစ်အထေး ကင်းစင်၍ ကြည်လင်သော စိတ်တော်ဖြင့် အစဉ် အေးမြတော်မူ၏။ လောကသုံးဘုံ အလုံးစုံကို လွှမ်းခြုံ ကျော်ကြား ထင်ရှားတော်မူ၏။ အလိုတော်အတိုင်း တောင့်တတိုင်းပင် မဆိုင်းကုံလုံ ပြီးစီးပြည့်စုံတော်မူ၏။ တလောကလုံး ညွတ်ရုံးကိုးစား အားထား ဖို့ရာ လွန်စွာ ကြီးကုတ် အားထုတ်တော်မူ၏။ ဤသို့ ဤပုံ ဘုန်းဂုဏ်တော် အရည်အချင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည် ဖြစ်ရကား ဘုရားရှင်သည် (ရူပနှင့် ဓမ္မ=) အဆင်းရော အချင်းပါ ဘက်စုံ ပြည့်ဝသော “ဘဂဝါ” ဂုဏ်ထူးရှင် အတုမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်တော်မူပါသည်။ “ဘဂဝါ” ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ အဆင်းရော အချင်းပါ ဘက်စုံပြည့်အောင် ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးသင့်ကြပါသည်။

ကမ္ဘာကုန်သော်လည်း မကုန်နိုင်သော ဂုဏ်တော်များ

လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ ဆောင်လွယ်မှတ်လွယ် သိလွယ်ရုံမျှ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော် ကိုးပါးကို အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်၏။ ဤဂုဏ်တော် ကိုးပါးသည် ဘုရားကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သူတို့ ဘုရားစစ် ဘုရားမှန် ဟုတ် မဟုတ် စစ်တမ်းထုတ် ရွေးချယ်မှုအတွက် မှတ်တင် စစ်ဆေးရန် စံနှုန်းများပင် ဖြစ်၏။ ဘုရားစစ် ဘုရားမှန် ကေန့်ဖြစ်က ဤဂုဏ်တော်ကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံရ၏။ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးနှင့် မပြည့်စုံဘဲ ဘုရားစစ် ဘုရားမှန် မဖြစ်နိုင်၊ ဘုရားတုသာ ဖြစ်နိုင်မည်။ ထိုကဲ့သို့သော ဘုရားမျိုးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်း မပြုမိရန် သတိပြုရမည်။ ကိုးကွယ်မှုရှုံးလျှင် တသံသရာလုံး မှောက်နိုင်သည်။

စင်စစ် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်တို့ကား ဤကိုးပါးသာတည်း။ ဤထက် မပိုဘဲ ဆိုဖွယ်မရှိပါ။ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင် ပါရမီဖြည့်ခဲ့သော ဘုရားရှင် ဂင်္ဂါဝါဠု သဲစုမက ပါရမီဖြည့်ခဲ့သောဘုရားရှင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုနှင့် စပ်၍ မပြုဖူးသော ဘဝ၊ မပြုဖူးသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုဟူ၍ မရှိအောင် ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်တို့၏ ဂုဏ်တော်တို့သည် ဤရှေ့ ဤမျှ ဂဏန်းချ၍ မရေတွက်သာအောင် အဆုံးအစမရှိ များလှ၏။ ဘုရားရှင်တို့၏ ဂုဏ်တော်အထူး များမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျမ်းဂန်တို့၌ မိန့်ဆိုကြသည်မှာ—

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

ကြွင်းမဲ့ဥသို့ အသုံးစုံသော ဘုရားဂုဏ်တော်များကို မဆိုထားဘိ တစ်ခုတည်းသော “အရဟံ” ဂုဏ်တော်သည်ပင် အကျယ်ဖွင့်စွဲသော် ပိဋကသုံးပုံထက် များဖွယ်ရာ ရှိ၏။

တစ်ဆူသောဘုရားက တစ်ဆူသောဘုရား၏ “အရဟံ” ဂုဏ်တော်ကို အခြား စကားကို မပြောဘဲ တကမ္ဘာပတ်လုံး ကုန်ဆုံးအောင် ချီးကျူး ထုတ်ဖော် ပြောဆိုတော်မူသည့် တိုင်အောင် ကမ္ဘာကသာ ကုန်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။ ဘုရားရှင်၏ “အရဟံ” ဂုဏ်တော်ကား ကုန်ဖွယ်ရာမရှိ-

ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်တို့ကား အနန္တ အပရိမာဏ - အဆုံးအစ မရှိ၊ အတိုင်းအတာ မရှိ မရေမတွက်နိုင်အောင် များလှသည်။ ဂုဏ်တော်များကို ပွားများရာတွင် အဆုံးအစမရှိ၊ အတိုင်းအတာမရှိ မရေမတွက် နိုင်အောင် အောက်မေ့ ဆင်ခြင် ပွားများနေရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

လက်တွေ့ဂုဏ်တော်ပွားနည်း

ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များကို အောက်မေ့ ဆင်ခြင် ပွားများခြင်းသည် “ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း” တရား ရှုပွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ “ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း” နည်းဖြင့် ဘုရားရှင်၏ “အရဟံ” အစရှိသော ဂုဏ်တော်များကို စနစ်တကျ လက်တွေ့ အာရုံပြု ပွားများလို ကြသော အမျိုးသား အမျိုးသမီးတို့သည် ရှေးဦးစွာ “အရဟံ” အစရှိသော ဂုဏ်တော်များကို ပါဠိမြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် အရကျက် နှုတ်တက်အောင် ပြီးလျှင် ဂုဏ်တော်ဖွင့်များကို သဘောပေါက် မှတ်မိနေအောင် အထပ်ထပ် လေ့လာထားရမည်။ ထို့နောက် အောက်ပါ အစီအစဉ်အတိုင်း အောက်မေ့ ဆင်ခြင်ပွားများခြင်းကို ပြုရမည်—

- ၁။ နေရာရွေးချယ်ခြင်း။ ။ ဆိတ်ငြိမ်တိတ်ဆိတ်သော နေရာကို ရွေးချယ် ရမည်။ မိမိအိမ်မှာ ဖြစ်လျှင် အားလုံးတိတ်ဆိတ်သော အခါ ဖြစ်စေ ရမည်။ ရုပ်ပွားစေတီတော် အနီးအပါးဖြစ်လျှင်လည်း ပွဲလမ်းသဘင် အခါမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်သောအခါမျိုး ဖြစ်စေရမည်။ (ဂုဏ်တော် ပွားမှု ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်သည် ပဓာနအားဖြင့် စိတ်အလုပ် ဖြစ်၏။ ရဟန်းရှင်လူတွေ များသော နေရာ၊ စကားပြောသံ၊ စာအံသံ၊ အသံချဲ့ စက်သံ စသည့် ဆူညံသော နေရာကိုသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို များစွာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပွားစေတတ်၍ ရှောင်ရှားရမည်။)

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

၂။ သီလဝိပဿနာဆောက်တည်ခြင်း။ ။ ၅-ပါးဖြစ်စေ၊ ၈-ပါးဖြစ်စေ၊ ၁၀-ပါးဖြစ်စေ သီလများကို ဆောက်တည်၍ အထူးလုံခြုံစွာ စောင့်ထိန်းရမည်။ (ယင်းသို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် ကိုယ်ခံဓာတ်များ စင်ကြယ်သန့်ရှင်းမှု ရှိအောင် သီလဖြင့် ဆေးကြောထားခြင်းဖြစ်၏။ သီလကို အခြေခံသော သမာဓိသည် ပို၍ အစွမ်းထက်မြက်သည်။)

၃။ ခန္ဓာကိုယ် လှူဒါန်းခြင်း။ ။ သီလဖြင့် ဆေးကြော ထားသော မိမိ ခန္ဓာကိုယ်ကို “တပည့်တော်သည် ဤခန္ဓာကိုယ်ကို ဘုရားရှင်အား စွန့်လှူအပ်နှင်းပါသည် ဘုရား” ဟု ဆို၍ ဘုရားရှင်အား လှူဒါန်းရမည်။ (ယင်းသို့ လှူဒါန်းခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်သည် ဘုရားပိုင် ဘုရားပစ္စည်းဖြစ်၍ မည်သည့် ဘေးရန်ကမျှ မပျက်ဆီးနိုင်တော့ပါ။ ထို့ပြင် အန်စု ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဖြစ်၍ ဂုဏ်တော်ပွားများနေခိုက် ပျက်စီး သွားရစေကာမူ ဘုရားအား စွန့်လှူပြီး ဖြစ်၍ ကိုယ်ပိုင် ကိုယ်ဆိုင် မဟုတ်တော့သောကြောင့် “ငါ့ခန္ဓာ” အဖြစ် စွဲလမ်း တွယ်တာခြင်း ကင်းနိုင်ကြပါသည်။)

၄။ ဆိုင်ခြင်း။ ။ အမျိုးသားဖြစ်က တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရမည်။ အမျိုးသမီး ဖြစ်က မိမိတို့ထိုင်နေကျအတိုင်း (တစ်ဝက် တင်ပျဉ်ခွေဖြင့်) ထိုင်ရမည်။ ထိုင်သောအခါ ခါးအထက်ပိုင်းကို ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် (စန့်စန့်) ထားရမည်။ (ခါးကို ကုန်းကုန်း ကွေးကွေး ထားလျှင် ကျောရိုး အဆက်များထိ၍ ထပ်၍ နေသည့်အတွက် ကြာကြာမထိုင်နိုင်ဘဲ ဝေဒနာ အမျိုးမျိုး ဖြစ်လာတတ်သည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်း အလုပ်၌ သမာဓိ ရမှုသည် ပမာနဖြစ်သောကြောင့် မေတ္တသုတ်တော်လာနည်းအတိုင်း ရပ် သွား၊ ထိုင်၊ လျောင်း၊ ဣရိယာပုထ်များကို လိုအပ်သလို ပြောင်း၍လည်း သက်သာသလို နေထိုင် အားထုတ်နိုင်သည်။ ဂုဏ်တော်အာရုံ ပျောက် မသွားအောင်ကား သတိပြုရမည်။)

၅။ အဓိဋ္ဌာန်ခြင်း။ ။ ဂုဏ်တော်များကို ပွားများရာတွင် အချိန်နှင့် ရက်ကို ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ သတ်မှတ်၍ တစ်နေ့လျှင် ၁၀-မိနစ်၊ ၁၅-မိနစ်ခန့် စသည် (မည်သည့်အချိန်မှ မည်သည့်အချိန်အထိ) ပွားမည်ဟု နှုတ်ပဋိညာဉ်စိတ်ပဋိညာဉ် အဓိဋ္ဌာန်ထားပြီး စွဲစွဲမြဲမြဲ ငဲ့ကောင်းကောင်း ဖြင့် နှုပွားဆင်ခြင်ရမည်။ တော်ရုံနှင့် မပျက်စေရ။ ဤနေရာဝယ် ခိုးညှင်း ထောရ ဆရာထော်ဘုရားကြီး၏ အားထုတ်ဆောင်ရွက်ချက်ကို အတုယူ သင့်ပါသည်။—

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်နှင့်

ဆရာတော်သည် မိုးညှင်းတိုက် ရောက်စ ဘုရားအို ဘုရားပျက် များအနီး၌ နေဝင်ရီတရောတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ ဘုရားရှိခိုး နေခိုက် နောက်မှ မြေပွေးကြီးတစ်ကောင် တရွှားရွှားနှင့် မာန်ပီနေသ် ကြားရ၏။ ဆရာတော်က လှည့်မကြည့်။

ထိုမြေပွေးကြီးသည် မကြာမီ ဆရာတော်၏ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ရာ တင်ပါးအောက်မှ ရွှေသို့ ထွက်လာ၏။ ဆရာတော်က ဝတ်တက် မပျက်။

နောက် ဆရာတော် ဝတ်ပြုနေသော ရွှေရှိ ကျောက်ဆင်းတု ကိုယ်တော်ကြီး၏ ခေါင်းပေါ်မှ နေ၍ လှမ်းပြီး ရန်လုပ်နေ၏။ ဆရာတော်ကား သူ့အလုပ်မပျက်။ ဤမျှအထိ အသက်စွန့်ကြီးစား ခဲ့၍ မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

၆။ ဂုဏ်တော်ပွားများခြင်း။ ။ “အရဟံ” အစရှိသော ဂုဏ်တော်များကို ကြိုတင် ကျက်မှတ် လေ့လာထားသည့် အတိုင်း တိုးတိုး သာသာ (တကိုယ်ကြားမျှ) မနှေးမမြန် နှုတ်မြှက်ရွတ်ဆို၍ ဖြစ်စေ၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် စိတ်ထဲကသာ ပြန်လှန်ရွတ်ဆို၍ ဖြစ်စေ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရမည်။ ယင်းသို့ အထပ်ထပ် အခါခါ ဆင်ခြင်စဉ်းစား ပွားများနေခြင်းကိုပင် ဂုဏ်တော် ပွားသည်၊ ရှုသည်၊ အောက်မေ့သည်၊ ဆင်ခြင်သည်၊ အားထုတ်သည်ဟု ဆို၏။

(က) ရှုပွားစဉ် အခြား “အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့” စသော အာရုံများကို စိတ်ထဲ၌ ထင်မလာအောင် ဖယ်ရှားရမည်။ မြင်ရ၊ ကြားရသော် မြင်ကာမတ္တ၊ ကြားကာမတ္တဖြင့် စိတ်ကို ရပ်စေ၍ ရွှေတိုးပြီး မစဉ်းစားဘဲ စောင့်စည်းထားရမည်။

(ခ) ဘုရားရုပ်တု၊ ရုပ်ပွား၊ စေတီအာရုံများ ထင်လာထတ်၏။ ရောင်ခြည်တော် ဧခြောက်သွယ်နှင့် ဘုရားအာရုံလည်း ထင်လာ တတ်၏။ ထိုအာရုံများ ထင်လာရာ၌ အတိတုဋ္ဌာရုံ နိမိတ်ကောင်း ဖြစ်သောကြောင့် အကျိုး မနည်းလှပါ။ ရှေ့သာ နိမိတ်ကို ဖျက်မပစ်ဘဲ ထိုအာရုံမှ တဆင့် ထက်၍ ဂုဏ်တော်သို့ ထိဆိုက် အောင် သမာဓိစိုက်ပြီး ဆက်လက်၍ ဆင်ခြင်ပွားများရမည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

(ဂ) ရှေးဦးပထမ သမာဓိ မရသေးမီ ဂုဏ်တော်တစ်ပါးတည်းကိုသာ စွဲ၍ အထပ်ထပ် ဆင်ခြင် ပွားများသည့်အတွက် စိတ်အနေ ကျဉ်းလျက် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ ပျံ့လွင့်မှု ရှိနေလျှင် ဂုဏ်တော် ကိုးပါးကို ပြောင်းကာ လိုကာ အာရုံပြု ပွားများနိုင်သည်။ ထိုအခါ “သာယာကျယ်ဝန်း၍ ပန်းမျိုးစုံသော ပန်းဥယျာဉ်ကြီးတွင် ပျော်ပြီးရင်း ပျော်ရင်း ဖြစ်လာနိုင်သကဲ့သို့” ဂုဏ်တော် ပွားသူတို့၏ စိတ်ဓာတ်များလည်း လွန်လွန် လူးလူး မပြတ်ကြည်နူး၍ အထူးအားရကာ မကြာမီ သမာဓိ ရလာပြီး ကြက်သီးမွေးညင်း ထလောက်အောင် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိတရားများ ဖြစ်ပွားလာပါမည်။ ဉာဏ်ဝီရိယ အခြေအနေလိုက်၍ အနှေးအမြန်ကား မတူနိုင်ကြပါ။

၇။ လက္ခဏာတင်၍ ဆင်ခြင်ခြင်း။ ။နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိ ဖြစ်လာလျှင် ယင်းပီတိကို “အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ” ဟု လက္ခဏာယာဉ် တင်၍ ရှုဆင်ခြင်ပါ။ ပီတိ မဖြစ်လျှင်လည်း ဘုရားဂုဏ်ကို အာရုံ ပြုသော မိမိစိတ်အစဉ်၏ မမြဲပုံကိုပင် သတိဖြင့် စိုက်၍ “အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ” ဟု လက္ခဏာယာဉ် တင်ပြီး ရှုဆင်ခြင်ပါ။ အဆင့်ဆင့် အဆက်ဆက် ဉာဏ်စဉ်တက်ကာ ဤဘဝမှာပင် နိဗ္ဗာန်သို့ ကောင်းစွာ ဆိုက်ရောက် မျက်မှောက် ပြုနိုင်ကြပါသည်။

အကယ်၍ လက္ခဏာယာဉ် တင်၍ မဆင်ခြင်လိုလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း လမ်းဖြောင့်အောင် စွယ်စုံအကျိုးရသော “သဗ္ဗတ္ထက” ကမ္မဋ္ဌာန်းခေါ် “မေတ္တာ၊ အသုဘ၊ မရဏာနုဿတိ” ဘာဝနာများကိုပါ ကြိုးကြား ကြိုးကြား ညှပ်၍ မပြတ် မလပ် သတိ ကပ်ကာ ရှုမှတ် ပွားများ သင့်ပါသည်။ သို့မှသာ ကမ္မဋ္ဌာန်း လမ်းဖြောင့်၍ လိုအပ်သော အကျိုးများ ပြီးစီးနိုင်ကြပါမည်။ သို့မဟုတ်က ကမ္မဋ္ဌာန်း လမ်းချော် သွားတတ်သည်။

- ဘာဝနာလေးပါးတွင် “ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ”ဖြင့် ဘုရားရှင် အပေါ် လေးစားကြည်ညိုမှု သဒ္ဓါတရား အဖြစ်များလာမည်။ သဒ္ဓါ လွန်၍ တဏှာဘက်သို့ ကျွံ့မသွားစေရန် “အသုဘ ဘာဝနာ”က တားဆီးပေးနိုင်သည်။

- တဖန် “အသုဘဘာဝနာ” ကြောင့် စိတ်ညှိုးငယ်မှုအဖြစ်များလာ ပြန်သောအခါ “ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ” ဘက်သို့ ပြန်ပြောင်း၍ စိတ်ဓာတ်များ ရှင်လန်း အားတက် လာအောင် အားသစ် လောင်းရသည်။
- ဘာဝနာပွားများမှုအတွက် အနှောင့်အယှက် အကန့်အကွက် အန္တရာယ် မရှိစေရန်နှင့် ဒေါသ၊ သောက အပူမီးများငြိမ်းအေး စေရန် “မေတ္တာဘာဝနာ” ကိုလည်း ပွားဖို့ လိုအပ်သည်။
- ယင်း “မေတ္တာဘာဝနာ” သည် သတ္တဝါပညတ်ကို အာရုံပြုရ သောကြောင့် အတ္တဒိဋ္ဌိ (အမှားစွဲ) နှင့် နီးစပ်လျက် ရှိပြန်ရာ ထိုအမှားစွဲများ မကပ်ရောက်ဘဲ ဝိပဿနာသို့ အလွယ်တကူ ကူးမြောက်နိုင်စေရန် “မရဏာနုဿတိဘာဝနာ” ကိုပွားခြင်းဖြင့် လမ်းပြောင့်စေရမည်။

“မရဏာနုဿတိဘာဝနာ” ဖြင့် ခိုင်မာသောသဘော မရှိသော ပရမတ္ထဓမ္မ အသိမှန် ဉာဏ်ပညာကို ရစေနိုင်သော်လည်း ဉာဏ်အမြင်ကဲ၍ သဒ္ဓါမဲ့မှု မရှိစေရန် “ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ” က သဒ္ဓါကို ကောင်းစွာ ထက်သန်စေနိုင်သည်။ ဤဘာဝနာ လေးပါးကို “စတုရာရက္ခ = အစောင့်အရှောက်လေးပါး” ဟု ကျမ်းဂန်တို့၌ ပြဆိုထားကြ၏။

၈။ နေ့စဉ်မှန်မှန် အားထုတ်ခြင်း။ ။ ဂုဏ်တော် ပွားရာတွင် အားလျော့ ဆုတ်နစ် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ခြင်း မရှိစေဘဲ လုံ့လဝီရိယကို အရှိန်အဟုန် မြှင့်ကာ နေ့စဉ်မှန်မှန် ပွားများ အားထုတ်ရမည်။ ဤနေရာဝယ် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကြီး၏ မိန့်မှာတော်မူချက်ကို အလေးအနက် ထား၍ လိုက်နာသင့်ပါသည်။

ထမင်းကို မှန်မှန်စားသလို ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုလည်း မှန်မှန်ကြိုးစား ရသည်။ ထမင်းစားချင်၍ စားသော်လည်း မြိန်ချင်မှ မြိန်မည်။ မစားချင်ဘဲ စားချိန်ကျ၍ စားရစေကာမူ စားရင်း စားရင်း မြိန်လာ တတ်သည်။ ထိုအတူ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် အားထုတ်သော်လည်း အာရုံထင်ချင်မှ ထင်သည်။ စိတ်မထက်သန်ဘဲ အချိန်ကျလို့ အားထုတ် သောအခါ အရသာရှိရှိ ပီတိဖြစ်လောက်အောင် အာရုံ အင်လာ တတ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

[ဘုရားဖူးခြင်း၊ ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ဘုရားဝတ်တက်ခြင်း၊ ဘုရားအနောက်တော်ခြင်း စသည်တို့မှာလည်း “ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း”ပင်ဖြစ်၏။ အနုအရင့်မျှသာ ခြားနား၏။ အာရုံထားနည်း၊ ယူနည်းတိကျမှန်ကန်ဖို့ အထူးလိုအပ်၏။]

အတုမရှိသော ဘာဝနာ

ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များကို အလေးဂရုပြု၍ အောက်မေ့ဆင်ခြင်ပွားများခြင်းသည် “ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာ”ပင် ဖြစ်၏။ ယင်းဘာဝနာသည် ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းအားလုံးတွင် အထူးခြားဆုံးသော အတုမရှိသည့် ဘာဝနာတစ်မျိုးဖြစ်၏။

မှန်၏။ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း လေးဆယ်ရှိရာတွင် ကြွင်းသုံးဆယ်ကိုးပါးသော ဘာဝနာတို့သည် အားထုတ်ဆဲ ဘဝ၌ ဈာန်၊ မဂ် အပ္ပနာသို့ တက်ခြင်း၊ ကိလေသာလောကဓံကို သည်းခံနိုင်ခြင်းမှတစ်ပါး သံသရာ၌ ဆန်ကြယ်ကြီးမြတ်လိုအပ်သော အကျိုးကို မပေးနိုင်၊ “ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ”ကသာ လောကီဘက်၊ လောကုတ္တရာဘက် နှစ်ဘက်လုံးတွင် ထက်မြက်ပွားတိုး ဆန်းကြယ်ကြီးမြတ်လိုအပ်သော အကျိုးအမျိုးမျိုးတို့ကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါသည်။

ထို့ပြင် ဒါန၊ သီလ စသော အမျိုးမျိုးသော ကုသိုလ်တို့၏ ထက်မြက်ကြီးမားသော အကျိုးကို ပေးစွမ်းနိုင်ခြင်း၌လည်း ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကို ယုံကြည်သိမြင် ဆင်ခြင်အောက်မေ့နိုင်သော “ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ” အရင်းခံရှိမှသာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထေရဝပဒါနိပါတ်၌ “ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ”ကို “ဘာဝနာအပေါင်းတို့တွင် အတုမရှိ လှူနက် ထူးမြတ်သော ဘာဝနာဖြစ်၏” ဟု ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ချီးကျူးမိန့်မြှောက်တော်မူခဲ့ပါသည်။

အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နိုင်ခြင်း

အမြတ်ဆုံး ဘုရားရှင်၏ အတု မရှိသော “ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ”ကို အောက်မေ့ဆင်ခြင်ပွားများသူသည် အမြတ်ဆုံး ဘုရားရှင်နှင့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရသည့်ပမာ ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားရှင်ထံမှ အမြတ်ဆုံး ဓာတ်များ ကူးစက်ပြန့်ပွားကာ ဘုရားရှင်ကဲ့သို့ အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နိုင်ခြင်း အကျိုးတရားကို ရနိုင်ပါသည်။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ခွင့်

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ တပည့်များ- အရှင်သာရိပုတ္တရာကဲ့သို့ ပညာကြီးကြပုံ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ တပည့်များ- အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကဲ့သို့ တန်ခိုးအထူး နိုင်ခွင့်ကြပုံ၊ အရှင်မဟာကဿပ၏ တပည့်များ- အရှင်မဟာကဿပကဲ့သို့ ခေါင်းစီးသော အကျင့်ရှိသူ ဓုတင်ဆောင်ချည်းဖြစ်ကြပုံနှင့် အရှင်အာနန္ဒာ၏ တပည့်များ- အရှင်အာနန္ဒာကဲ့သို့ အကြားအမြင် များကြပုံ စသည်တို့မှာ အကောင်းဘက်၌ ဓာတ်ကူးစက်ပုံ၏ ထင်ရှားသော သာဓကများ ဖြစ်သည်။ ဧဝံဒေဝတံ၏ တပည့်များသည် ဒေဝဒတ်ကဲ့သို့ အလိုဆိုးရှိကြသူချည်း ဖြစ်ပုံ၊ ဆဗ္ဗဂိုရဟန်းတို့၏ အသင်းအပင်းများသည် ဆဗ္ဗဂိုရဟန်းတို့ကဲ့သို့ ဒုဿိလချည်း ဖြစ်ပုံ စသည်တို့မှာ မကောင်းဘက်၌ ဓာတ်ကူးစက်ပုံ၏ ထင်ရှားသော သာဓက များဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရှင်ကလည်း “သတ္တဝါတို့မှာ ဓာတ်တူချင်း နီးနှောညီညွတ်ကြ၏” ဟူ၍ “ခါထုသံသန္ဓနသုတ်”၌ ဟောတော်မူခဲ့၍ “ယုတ်ညံ့သူကို ပေါင်းလျှင် မိမိမှာ ယုတ်ညံ့သူ ဖြစ်၏။ တန်းတူသူကို ပေါင်းလျှင် မဆုတ်ယုတ်၊ အဆင့် အတန်းမြင့်သူကို ပေါင်းလျှင် လျင်မြန်စွာ တိုးတက် မြင့်မားသူ ဖြစ်၏” ဟူ၍ “သေဝီတဗ္ဗသုတ်”၌ ဓာတ်ချင်း ပေါင်းစပ်ပုံနှင့် ကူးစက်ပြန့်ပွားပုံ သဘောကို ထုတ်ဖော် ဟောပြောတော်မူခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမြတ်ဆုံး ဘုရားရှင်၏ အတု မရှိသော “ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာကို” အောက်မေ့ဆင်ခြင် ပွားများ၍ အမြတ်ဆုံး ဘုရားရှင်နှင့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ပြီး ဘုရားရှင်ထံမှ အမြတ်ဆုံးဓာတ်များ ကူးစက်ရဟူကာ အမြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား သင့်ကြပါသည်။

[ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ရသူတို့သည် အမြတ်ဆုံးကို ကိုးကွယ်ရသူတို့ မည်ပေ၏။ အခြတ်ဆုံးကို ကိုးကွယ်သူ တို့သည် အမြတ်ဆုံးသော အကျိုးကို ရကြ၏။ ဣတိဝုတံ၊ အဂ္ဂပ္ပဿဒ သုတ်။ ၂၅၄။]

လက်စွဲရရှိနိုင်သော ဂုဏ်တော်ပွားကျိုး

ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များကို အလေးဂရုပြု၍ အောက်မေ့ဆင်ခြင်ပွားများ ခြင်းကြောင့် လက်စွဲရရှိနိုင်သော အကျိုးများမှာ ဖော်ပြလတ္တံ့ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာသင်္ဂဟကျမ်း

၁။ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကို အထပ်ထပ် အခါခါ ပွားများထူထပ်
ဘုရားရှင်အပေါ်၌ သူမတူအောင် လွန်စွာ ကြည်ညိုထားစားမှု
ရှိသော ကျိုးနွံမှုရှိသောကြောင့် အရိယာတို့၏ သဒ္ဓါတရားနှင့်
အလားတူစွာ ခိုင်မာသော “သဒ္ဓါ” တရားရှိခြင်း “ထတိ”
တရား ကြီးမားခြင်း အလွန်နှက်နဲသော “ပညာ” တရား ရှိခြင်း
ကုသိုလ်တရား အစဉ်တိုးပွားခြင်း။

၂။ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မှု (အနုအရင့်) ပီတိတရားများ အစဉ်
တိုးပွားခြင်း။

၃။ ဘေးကြီး ဘေးငယ်များနှင့် အကြောက်ကြီး အကြောက်ငယ်
များကို သည်းခံ ပယ်ဖျောက်နိုင်ခြင်း။ (တစ် ထုထု
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဘေးရန်ကြုံလာလျှင် ငါဘုရားကို သတိရ
အောက်မွေ့ကြဟု ဟောတော်မူသော ဇေဂ္ဂသုတ်ပရိတ်တော်
အရ ထင်ရှား၏။)

၄။ ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင်သကဲ့သို့ ကိုယ်တွင် ကျဆောက်မည့်
ဆင်းရဲဒုက္ခဟူသမျှကို ပပျောက်စေနိုင်ခြင်း။

၅။ ဘုရားရှင်နှင့် အတူတကွ နေထိုင်ရသည်ဟု မှတ်ထင်ခြင်း။
(ဘုရားရှင်နှင့် အတူနေရသဖြင့် မိဘနှင့် အတူနေရသော
ကလေးငယ်ပမာ လွန်စွာ အားရှိခြင်း။)

၆။ ဂန္ဓကုဋီတိုက် စေတီတော်သဖွယ် အပူဇော်ခံထိုက်သူ ဖြစ်ခြင်း။
(မိမိသန္တာန်၌ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များ ဖြစ်ပွား ကိန်းတည်
နေသည့်အတွက် ဓာတ်တော်များ ဌာပနာထားသည့် စေတီ
တိုက်အိမ်ကြီးပမာ ဖြစ်နေသည်။)

၇။ ဘုရားရှင်အပေါ် အားကျ၍ ဘုရားဖြစ်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပွားကာ
ဘုရားဖြစ်ကြောင်း ပါရမီကုသိုလ်ကောင်းတို့ကို အားထုတ်ခြင်း။

၈။ မိမိရွှေတွင် ဘုရားရှင် အစဉ်သီတင်းသုံးနေသကဲ့သို့ ရိ၍ တစ်
တခု မကောင်းမှုပြုလုပ်ရန် ရှက်ရွံ့လျက် ရှိခြင်း။

၉။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာကို အခြေခံဘည်ရာပြု၍ ဝိပဿနာဘာဝနာ
တရားကို ပွားများအားထုတ်လျှင် မဂ်ဖိုလ်တရားကို အလွယ်နှင့်
ရနိုင်ခြင်း။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

၁၀။ ပါရမီကုသိုလ် မလုံလောက်သေး၍ ယခုဘဝ မင်္ဂလီကို မရ လျှင်လည်း ဧကောင်းရာ သုဂတိဘဝသို့ ရောက်ရန် သေချာခြင်း။

ဤကား-“ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ” ခေါ် ဘုရားဂုဏ်တော်များကို အောက်မေ့ ဆင်ခြင် ပွားများခြင်းကြောင့် ရနိုင်သော အကျိုးတရားများ ဖြစ်၏။ ပွားများလျှင် ပွားများသလောက် အချိန်အခါမရွေးရရှိနိုင်ကြသော “ဝိသုဒ္ဓိမင်္ဂ ကျမ်းလာ” အကျိုးတရားများဖြစ်ပါသည်။

ဂုဏ်တော်ပွားကျိုး ၁၇-မျိုး

စေတီအတူ၊ စိတ်မူတည်ကြည်၊ ရောက်မည်နတ်ရွာ၊ တွေ့ခါသိလွယ်၊ မြတ်နွယ်အမျိုး၊ ရှိ ကျိုးခံရ၊ ပြည့်ဝအင်္ဂါ၊ ဆင်းလှစွာနှင့်၊ ကာယ၊ ခံတွင်း၊ ကြိုင်သင်းမွေးကြူ၊ ကြီးမူပညာ၊ နက်စွာထက်ရှင်၊ လျင်မြန်၊ ဆန်းကြယ်၊ ကောင်းကြွယ်စကား၊ ဆိုနိုင်ငြားသည်...၊ ဘုရားဂုဏ်တော် ပွားကျိုးတည်း။

ထေရ်ထေရီ ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာတို့နှင့်အညီ ရှေးပညာရှိကြီးများ ဖွဲ့ဆို ဖော်ပြအပ်သော အထက်ပါ လင်္ကာအရ ဘုရားဂုဏ်တော် ပွားကျိုး ၁၇-မျိုးကို ဆက်လက် ဖော်ပြထားပါသည်။—

- ၁။ စေတီအိမ်နှင့် တူသည်ဖြစ်၍ သူတပါးတို့၏ ရှိခိုးမှုကို ခံထိုက်ခြင်း၊
- ၂။ စိတ်တည်ကြည်ရဲရင့်ခြင်း၊
- ၃။ သေခါနီး၌ မတွေ့မဝေ သေရ၍ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ သုဂတိ ဘဝကို ရခြင်း၊ (လူကောင်း၊ နတ်ကောင်းဖြစ်ရန် သေချာခြင်း)၊
- ၄။ နောင် ဘုရားနှင့် တွေ့သောအခါ ဘုရားဟောတရား (သစ္စာ လေးပါး)ကို သိလွယ်ခြင်း၊
- ၅။ အမျိုးမြတ်ခြင်း၊
- ၆။ သူတပါးတို့၏ အရိုအသေပြုမှုကို ခံရခြင်း၊
- ၇။ ချီးမွမ်းထိုက်သော ကိုယ်အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- ၈။ အဆင်းကောင်းခြင်း၊
- ၉။ ကိုယ်အနံ့ ကြိုင်ဆင်းခြင်း၊

- ၁၀။ ခံတွင်းအနံ့ မွေးပျံ့ခြင်း၊
- ၁၁။ ကြီးကျယ်သော ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- ၁၂။ နက်နဲသော ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- ၁၃။ ထက်မြက်သော ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- ၁၄။ လျင်မြန်သော ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- ၁၅။ ရှင်သော ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- ၁၆။ ဆန်းကြယ်သော ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- ၁၇။ စကားကောင်းကို ဆိုနိုင်ခြင်း။

ယင်း ၁၇-ပါးသော အကျိုးတို့ကို အစထား၍ လိုအပ်သမျှ ဆန်းကြယ် ကြီးမြတ်သော အကျိုးတို့ကို ပေးနိုင်၊ ရစေနိုင်ပါသည်။

ဖော်ပြပါ ကျမ်းဂန်လာ အကျိုးတရားအပြင် ဂုဏ်တော်ရွတ်ပွား၍ ခရီး သွားလျှင် ရန်သူများမနှောင့်ယှက်နိုင်၊ ရန်သူများ မမြင်အောင် ကာကွယ်နိုင်၏။ ဂုဏ်တော်ကို အမြဲရွတ်ပွားနေလျှင် ကြောက်စိတ်ကင်း၏၊ ကျန်းမာသက်ရှည်၏၊ ဧကရာဇ်ကင်း၏၊ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေ၏၊ စီးပွားလွတ်လာဘ တိုးတက်၏၊ မီးဘေးမှ ကာကွယ်၏၊ ဗုံးအမြောက်သေနတ်များ မထိမှန်ဘဲ လွတ်ကင်း၏၊ ဂုဏ်တော်များ ဆင်ခြင် ပွားများ၍ စာအံ စာကျက်လျှင် စာရလွယ်၏၊ စာအရေးလျှင် အဆင်ပြေ၏၊ စာရလွယ်မှု ကျမ်းဂန်များကို ရေး၍ စာမအံ့မိ ကျမ်းမရေးမိ ယနေ့တိုင် “နမော တဿ” ဖြင့် ဘုရားရှုခိုးလျက် ရှိကြ၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် လက်တွေ့ အကျိုးရသူတို့က ဂုဏ်တော်အကျိုးကို ဝန်ခံပြောဆို ခဲ့ကြပါသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်တို့သည် မရေမတွက် နိုင်အောင် များလှ၍ ဂုဏ်တော်ကို အောက်မေ့ဆင်ခြင် ပွားများမှုကြောင့် ရနိုင်သော အကျိုးတရားတို့မှာလည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် များစွာရှိပါသည်။ လက်တွေ့ပွားများ၍ လက်တွေ့အကျိုးတရားကို ရယူခံစားသင့်ကြပါသည်။

ဂုဏ်တော်အကျိုးရ သာဓကများ

ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ အကျိုးရသော သာဓကဝတ္ထုတို့ကား လွန်စွာ များလှ၏။ စာဖတ်သူတို့ ပိုမို၍ ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ဖြစ်ပွားနိုင်ကြစေရန် ထင်ရှားသော သာဓကဝတ္ထု အနည်းငယ်ကို ထုတ်ဖော်တင်ပြထားပါသည်။

ဘုရားရှိခိုးကို ယောင်ယမ်းရွတ်ဆိုမိကာမျှဖြင့်

ဘီလူးသေးမှ လွတ်ခဲ့ရသော မိစ္ဆာသူငယ်လေးအကြောင်း

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါက ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ “သမ္မာသူငယ်” နှင့် “မိစ္ဆာသူငယ်” နှစ်ယောက်တို့ ရှိကြလေ၏။ ၎င်းတို့သည် နေ့စဉ်မပြတ် ဂေါ်လီလုံးပစ်၍ ကစားလေ့ရှိကြသည်။ ဂေါ်လီလုံး ပစ်သောအခါ သမ္မာသူငယ်က “နမော ဗုဒ္ဓဿ=ဘုရားအား ရှိခိုးပါ၏” ဟု ဆို၍ ပစ်၏။ မိစ္ဆာသူငယ်က “နမော အရဟန္တာနံ=ရဟန္တာတို့အား ရှိခိုးပါ၏” ဟု ဆို၍ ပစ်၏။ (တိတ္ထိတို့ကို ရဟန္တာ မဟုတ်ဘဲ ရဟန္တာ-ဟု ထင်ပြီး ရှိခိုးခြင်းဖြစ်၏။) ယင်းသို့ ဆို၍ ပစ်ကြရာ၌ သမ္မာသူငယ်ကသာ နေ့စဉ် နိုင်လေ့ရှိ၏။ ထိုအခါ အမြဲရှားသော မိစ္ဆာသူငယ်သည် ကစားရာ၌ နိုင်လိုသဖြင့် သမ္မာသူငယ်ကို အတုယူကာ “နမော ဗုဒ္ဓဿ” အဆိုကို လေ့ကျင့်နေလေသည်။

တနေ့သောအခါ မိစ္ဆာသူငယ်၏ ဖခင်သည် ထင်းခုတ်ရန် လှည်းဖြင့် သွားရာ သူငယ်ကိုပါ ခေါ်၍ သွား၏။ ထင်းခုတ်ရာမှ ပြန်လာသောအခါ မြို့ပြင်ရှိ သူသာန်တစ်ခုအနီး၌ ခေတ္တလှည်းဖြုတ်၍ ထမင်းစားနေစဉ် လွတ်ထားသော နွားနှစ်ကောင်လုံး အခြားနွားများနှင့်အတူ မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်ပါသွားလေသည်။ ဖခင်သည် ထမင်းစားပြီးနောက် နွားများကို မတွေ့သဖြင့် မြို့တွင်းအထိ လိုက်ရှာစဉ် နေဝင်၍ မြို့တံခါးပါ ပိတ်သွားသောကြောင့် မြို့ပြင်သို့ ပြန်မထွက်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ဖခင်အလားကို မျှော်ရင်း ကျန်ရစ်သော သားငယ်မှာ ခရီးပန်းသည့်အတွက် လှည်းအောက်မှာပင် အိပ်ခပျော်သွားလေသည်။

ညဉ့်အချိန် သမ္မာဘီလူးနှင့် မိစ္ဆာဘီလူး နှစ်ယောက်တို့ အတူထွက်လာကြစဉ် အိပ်နေသော သူငယ်ကို တွေ့သဖြင့် သမ္မာဘီလူးက မစားရန် တားမြစ်နေသည့်ကြားမှ တားမရဘဲ မိစ္ဆာဘီလူးက စားရန်အတွက် သူငယ်၏ခြေထောက်ကို သွား၍ ဆွဲလေသည်။ ဆွဲလျှင် ဆွဲချင်း သူငယ်က အိပ်ရာမှ လန့်နိုးပြီး လေ့ကျင့်ရွတ်ဆိုနေကျအတိုင်း “နမော ဗုဒ္ဓဿ” ဟု ယောင်ယမ်းမြည်တမ်းလိုက်၏။

စားရန် ဆွဲကိုင်သော ဘီလူးသည် သူငယ်၏ အသံကို ကြားလျှင် (ခတ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ) အလွန် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ပြီး သူငယ်ကို လွှတ်၍ နောက်ဆုတ်ဖွဲ့ခွာထွက်ပြေးရန် ကြိုးစား၏ (ပြေးမရ)။ ထိုအခါ—

သမ္မာဘီလူးက— “သင်သည် ရှေးဦးစွာ ငါ တားမြစ်ပါလျက် ငါစကားကို မနာယူ၊ ဘုရားရှင်၏ တပည့်သားကို စားရန် ကိုင်ဆွဲ (ပြစ်မှား)သည့်အတွက် ကြီးစွာသော အပြစ်ဒဏ် ခံရဖို့ ရှိလေသည်” ဟု ဆို၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

မိစ္ဆာဘီလူးလည်း ကြောက်ရွံ့အားကြီးစွာဖြင့် “ကျွန်ုပ် မှားပါသည်။ ဤအပြစ်ကျေအောင် အဘယ် ဒဏ်ကို ထမ်းဆောင်ရမည်နည်း” ဟု မေး၏။

သမ္မာဘီလူးက “မင်းကြီး (ဗိမ္ဗိသာရ) ၏ နန်းတော်မှ မင်းစားတော် ရွှေခွက်ကို ယူ၍ နတ်ဘောဇဉ်အပြည့်ထည့်ပြီး သူငယ်အား ကျွေးမွေး ပြုစုမှု သင့်အဖို့ အပြစ်ဒဏ်လွတ်နိုင်မည်” ဟု ပြော၏။

မိစ္ဆာဘီလူးသည် (သမ္မာဘီလူး ပြောသည့်အတိုင်း) မင်းစားတော် ရွှေခွက်နှင့် နတ်ဘောဇဉ်များကို အပြည့်ယူဆောင်လာပြီး ဘီလူးနှစ်ဦး တို့သည် သူငယ်၏ မိဘများအသွင်ဖြင့် သူငယ်အား ပြုစုကျွေးမွေး၍ “ဤရွှေခွက်ကို နတ်ဘီလူးတို့ ယူငင်သည်” ဟု မင်းကြီးတစ်ဦးတည်းသာ မြင်နိုင်အောင် ဘီလူးတို့၏ အာနုဘော်ဖြင့် ရွှေခွက်တွင် ကမ္မည်းစာ ထိုးလျက် လှုတ်ရာသို့ ဖယ်သွားကြလေ၏။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းသို့ ရောက်လျှင် ပျောက်သော မင်းစား တော်ရွှေခွက်ကို လိုက်လံရှာဖွေကြရာ သူငယ်၏ အနီး၌ တွေ့သဖြင့် သူငယ်ကို ခိုးသူအဖြစ် မင်းကြီးထံ ဆက်ကြလေ၏။ မင်းကြီးလည်း ရွှေခွက်တွင် ပါလာသော ကမ္မည်းစာအချ ခိုးသူမဟုတ်မှန်း သိသော် လည်း မသိဟန်ဆောင်ကာ သူငယ်အား မေးစစ်ရာ “မိမိဘာမျှ မသိ ကြောင်း၊ ညက မိဘနှစ်ပါးလာပြီး ဤရွှေခွက်ဖြင့် စားသောက်ဖွယ် များကို ကျွေးမွေးကြောင်း” မင်းကြီးအား လျှောက်တင်စဉ် မိဘနှစ်ပါး တို့လည်း အနားသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

မင်းကြီးလည်း အမှုမှန်ကို သိပြီး ဖြစ်၍ (နောက်ထပ် စစ်မေးခြင်း မပြုတော့ဘဲ) သူငယ်အား ရွှေခွက်ကို ပေးသနားပြီးလျှင် အမှုမှန်ကို ပိုမိုထင်ရှားစေရန် ဘုရားရှင်၏ အထံတော်သို့ သူငယ်နှင့်တကွ မိဘ နှစ်ဦးလုံးကိုပါ ခေါ်ဆောင်ကာ အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထားလေ၏။ ယင်းသို့ လျှောက်သော် “ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ” ကြောင့် ဘီလူးဘေးမှ လွတ်၍ ချမ်းသာစွာ အိပ်ရအေးသော မိစ္ဆာသူငယ်ကို အကြောင်းပြု၍ “အစောင့်အရှောက် အရံအတား တရားခြောက်ပါး” ကို ဘုရားရှင်က ဟောကြားတော်မူ၏။ တရားအဆုံး၌ သူငယ်နှင့်တကွ မိဘနှစ်ပါးလုံး မိစ္ဆာအယူမှ လွတ်ကင်း၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကြ၏။ (နောင်အခါ မိသားစုသုံးယောက်လုံး ရဟန်းပြု၍ ရဟန္တာအဖြစ် ရောက်ကြသည်။)

[ဤသာဓကအရ မိစ္ဆာသုဇယသည် ကစားပွဲနိုင်ရန် ရည်ရွယ် လေ့ကျင့်ထားသော “နမော ဗုဒ္ဓဿ” ကို ယောင်ယမ်းရွတ်ဆိုမိကာမျှဖြင့် ဤမျှ (ဘိလူးဘေးမှ လွတ်ခြင်း၊ ဘိလူး၏ အပူဇော်ကို ခံရခြင်း) အကျိုး များ ခံစားရသေး၏။ ဂုဏ်ရည်ကို ယုံကြည်၍ ဘုရားရှင်အား ပူဇော် ပါမှုကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။ အကျိုးတရားသည် ဤရွှေ ဤမျှသာဟု စိတ်ကူးကြံဆ၍ ကုန်စင်အောင် ပြောပြနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ အစိန္တေယျအကျိုးများ ရနိုင်မည်သာ ဖြစ်ပါ၏။]

ဘုရားရှင်အား ကြည်ညိုကာမျှ စိတ်ကြောင့်

နတ်ပြည်ရောက်ချသော “မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ” အကြောင်း

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါက သာဝတ္ထိမြို့၌ အလွန် နှမြော ကပ်စေး နှဲသော “အဓိနူပုဗ္ဗက” မည်သော ပုဏ္ဏားသူဌေးကြီးမှာ သားကလေး တစ်ယောက် ရှိ၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် ပန်းထိမ်သည်အား လက်ခပေးရမည် စိုးသောကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ရွှေပြားခတ်၍ လိပ်ပြီးလျှင် သားကလေးအား နားထောင်း လုပ်ပေးထားလေသည်။ ထိုနားတောင်းကို အကြောင်းပြု၍ “မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ” ဟု အမည်တွင်သည်။ (မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ=စင်းလုံးချော နားတောင်း ရှိသူဟု ဆိုလိုသည်။)

“မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ” သည် ၁၆-နှစ်လောက် အရွယ်ရောက်သောအခါ အသားဝါ၍ အစာမကြေရောဂါ ဖြစ်၏။ ကပ်စေးနှဲသော အဘသည် ဆေးဆရာကို မပင့်၊ မိခင်ဖြစ်သူက မနေနိုင်၍ “သားကို ဆေးကုပါဦး” ဟု ပြောသောအခါ “မင်းက ငါ့ဥစ္စာတွေ ကုန်တာကို ကြည့်ချင်လို့လား” ဟု ပြော၏။ ထို့နောက် ပုဏ္ဏားကြီးသည် ဆေးဆရာများထံ သွား၍ ဆေးနည်းကို မေး၏။ ဆေးဆရာ တို့သည် သူ၏ ကပ်စေးနှဲပုံကို သိ၍ တော်အောင် လျော်အောင် ဆေးနည်းကို ပြောလိုက်ကြ၏။

ပုဏ္ဏားကြီးသည် ထိုဆေးမီးတိုကလေးများဖြင့် ဆေးကုလေရာ ရောဂါမှာ တိုး၍သာ လာ၏။ ထိုအခါကျမှ ဆေးဆရာတစ်ယောက်ကို ပင့်၍ ပြလေသည်။ ဆေးဆရာသည် လူနာကို အကဲခတ်၍ ကုလို့ မရနိုင်ကြောင်းကို သိသောကြောင့် “မိမိမှာ ကိစ္စရှိသေး၍ အခြား ဆရာတစ်ဦးကို ပင့်ပါ” ဟု ပြောကာ ပြန်သွား လေ၏။ ပုဏ္ဏားကြီးသည် သူ၏ အိမ်တွင်းပစ္စည်းများကို လူမမာ မေးလာသူတွေ မြင်မှာ စိုး၍ လူမမာကို အိမ်၏ အပြင်ဘက် ဆင်ဝင်သို့ ထုတ်ထားလေသည်။

ဘုရားရှင်သည် ထိုအကြောင်းကို သိ၍ “မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ”အား ကယ်မတော် မူလိုသောကြောင့် ဆွမ်းခံ ကြွတော်မူရင်း ထိုပုဏ္ဏားကြီး၏ အိမ်ပေါက်၌ ရပ်တော်မူ၍ “မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ” မြင်လောက်အောင် ရောင်ခြည်တော်ကို လွှတ်၍ ပြတော်မူ၏။ မိစ္ဆာအယူရှိသော သတို့သားငယ်သည် ရောင်ခြည်တော်နှင့်အတူ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ရသောအခါ (လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးလိုသော်လည်း) လက်အုပ် ချီနိုင်လောက်အောင် အားမရှိသဖြင့် စိတ်ဖြင့်သာ ကြည်ညိုခွင့်ရရှာ၏။ ယင်းသို့ ကြည်ညိုသော စိတ်အစဉ် မပျောက်မီပင် ဘုရားရှင် ကြွသွား၍ မျက်စိ တဆုံးလောက် အရောက်မှာ သတို့သား စုတေ၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ နတ်သား ဖြစ်ရလေသည်။ ယူဇနာ သုံးဆယ်ရှိသော ရွှေဗိမာန်၌ နတ်သမီး တစ်ထောင်ခြံရံလျက် “မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သား” ဟူသောအမည်ဖြင့်ပင် ထင်ရှား၏။

“မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ” နတ်သားသည် သုသာန်တွင် နေစဉ် ဝိကြေးနေသော (လူ့ ဘဝက ဖခင်) ပုဏ္ဏားကြီးအား ကိုယ်ထင်ပြု၍ နတ်သားဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ကာ အမြင်မှန် ရစေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦး ဘုရားရှင် ထံမှောက် ရောက်၍ တရားဟုတ်မှုမှာ စိတ်ကသာ ရှေးသား ဦးဆောင် ဖြစ်ကြောင်း “မနောပဗ္ဗင်္ဂမာ ဓမ္မာ” ဟူသော တရားတော်ကို နာကြားပြီး အဆုံး၌ သားအဖနှစ်ဦးလုံး သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကြွလေသည်။ ကျန် ပရိသတ် ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့လည်း တရားထူးရကြ၏။

[ဤသာဓကအရ “မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ” သတို့သားသည် သေခါနီးဆဲဆဲ ရောဂါဖိစီးနှိပ်စက်ခံရ၍ မိမိ၏ ခြေလက်ကိုမျှ မသယ်ယူနိုင်ဘဲ ရှိနေခိုက် ဘုရားရှင်အား ကြည်ညိုကာမျှ စိတ်ဖြင့် ဤမျှ (ဘဝမခြား နတ် စည်းစိမ်ကို ခံစားရခြင်း) အကျိုးထူးများ ရရှိသေး၏။ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးလုံးတို့ဖြင့် အားရ နှစ်ခြိုက်စွာ ဘုရားရှင်အား တသက်လုံး ကြည်ညိုဆည်းကပ်ခွင့်ရပါမူကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။ အကျိုး တရားသည် ဤရွှေ ဤမျှသာဟု စိတ်ကူးကြံဆ၍ ကုန်စင်အောင် ပြောပြနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ အစိန္တေယျ အကျိုးများ ရနိုင်မည်သာ ဖြစ်ပါ၏။]

ဂုဏ်တော်ပွား၍ မီးများကို ငြိမ်းစေခဲ့သော
မိဖုရားဝေလုံအကြောင်း

ပုဂံပြည်တွင် သက္ကရာဇ် ၆၁၇-ခုနှစ်က “နရသီဟပတေ့”ခေါ် ဘုရင်တစ်ပါး မင်းပြုသည်။ ပုဂံထုဇဝင်တွင် နောက်ဆုံးမင်း ဖြစ်၏။ ၎င်းကို “မင်းခွေးချေး”ဟု

လည်းကောင်း၊ “တရုတ်ပြေးမင်း” ဟု လည်းကောင်း ခေါ်ကြသေး၏။ ထိုမင်းသည် လွန်စွာ အစားကြူး၏။ ဟင်းခွက်ပေါင်းများစွာ ပွဲတော်တည်လေ့ ရှိ၏။ (တခါက တရုတ်ရန်ကြောင့် ပုသိမ်မြို့သို့ ထွက်ပြေးရစဉ် ဟင်းခွက်သုံးရာ တစ်ခွက်လျော့နေ၍ ဝမ်းနည်း ပက်လက် မျက်ရည်ကျခဲ့သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရဖူး သည်ဟု ဆို၏။) ကစားလည်း ကြူး၏။ နွေလအခါဝယ် ရောဝတီမြစ်ကမ်းတွင် စံနန်းတော် တည်၍ မိဖုရား မောင်းမမိသ် အခြွေအရံများနှင့်အတူ အမြဲတမ်း ရေပက်ဖျန်းကစားလေ့ရှိ၏။

ထိုမင်းထွင် “စောလုံ” ခေါ် အပြစ်ကင်း၍ ကောင်းခြင်းအင်္ဂါ လက္ခဏာ အသွင်အပြင်နှင့် ပြည့်စုံသော မိဖုရားတစ်ဦးရှိ၏။ အရှက်အကြောက် ကြီး၏။ အနေအထိုင် ပီရိသိမ်မွေ့၏။ ၎င်းသည် ဘုရင်အမြတ်နိုးဆုံး မိဖုရားတစ်ဦး ပေတည်း။ အခါတပါးဝယ် မိဖုရားစောလုံကို ကျီစယ်လိုသဖြင့် မောင်းမမယ် များအား စကားထည့်၍ မျက်နှာ ဆံပင်ပါမကျန် တကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုအောင် ရေဖြင့် ပက်စေ၏။ မင်းကြီး ကိုယ်တိုင်လည်း ပက်၏။

မိဖုရားစောလုံသည် ကျီစယ်သည်ကို သည်းမခံနိုင်ရှာဘဲ အရှက်ကြီး၍ အမျက်ကြီး ရန်ငြိုးထားကာ စိတ်အနာကြီး နာသောကြောင့် စားတော်ပွဲတွင် အဆိပ်ခတ်၍ ဘုရင်အား ဆက်သစေလေသည်။ (မိန်းမတို့မွေတာ သာမန် အပြစ်မျိုးဖြင့် အငြိုးကြီးတတ်သည်။) ဘုရင်မင်းလည်း ပွဲတော် မတည်သေးဘဲ ခွေးကို ကျွေးစေရာတွင် တခဏချင်း ခွေးသေသည်ကို မြင်၍ ပွဲတော်ဆက်သူကို စစ်ဆေးသောအခါ မိဖုရားစောလုံအပေါ် ကျရောက်၏။ မိဖုရားကို စစ်ဆေး ပြန်ရာ—

“ပရိသတ်အလယ်တွင် မိမိအား တကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုအောင် ရေပက် အရှက်ခွဲသောကြောင့် မကျေနပ်သည့်အတွက် အသက်ကို လုပ်ကြံ ခြေကြောင်း၊ ပေးလိုက်အပြစ်ကို ပေးနိုင်ကြောင်း” ပြတ်တောင်းတောင်း ခပ်မာမာနှင့် ပမာမခန့် သံတော်ဦးတင်လိုက်၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် မင်းတို့မျက်စောင်း အကြောင်းမရွေးတတ်သည့် အတိုင်း ဆိုင်းငံ့စဉ်းစား ထောက်ထားခြင်း မပြုဘဲ ပန်းပဲသမားကို ခေါ်၍ သံကျပ်စင်ကို လုပ်စေပြီးလျှင် “မိန်းမယုတ် စောလုံအား မိရဲရဲ ညှီးသော သံကျပ်စင်ပေါ် တင်၍ ဖိုကျင်ထိုးသတ်စေ” ဟု အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

မိဖုရားစောလုံလည်း ပန်းပဲသမားကို ရွှေငွေများစွာ ပေး၍ ခုနစ်ရက် ကြာအောင် သံကျပ်စင်ကို ပြုလုပ်စေပြီးလျှင် နေ့ရော ညဉ့်ပါ ဘုရား၌ ပန်း၊ ရေချမ်း ကပ်၍ သရဏဂုံ သီလဆောက်တည်လျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရား ဂုဏ်တော်၊ တရား ဂုဏ်တော်၊ သံဃာ ဂုဏ်တော်များကို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင် ရွတ်ဖတ် ပွားများကာ အာရုံ ပြုနေလေသည်။ ခုနစ်ရက်စေ့သောအခါ ရံရံ ညီးသော သံကျပ်စင်ထက်သို့ မကြောက်မရွံ့ တက်လေရာ “အလွန်အေးမြ မွှေးကြိုင်လှသော ဂေါသီတစန္ဒကူးကို ထည့်ခတ်လိုက်သကဲ့သို့” တခါတည်း မီးများ ငြိမ်း၍ သွားလေသည်။

ဤနည်းအတိုင်း ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်တော်များကို အာရုံပြု ဆင်ခြင် ပွားများနေမှုကြောင့် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ထပ်ကာ ထပ်ကာ မီးများငြိမ်း ပြီးနောက် “ငါသည် ချမ်းသာခွင့်ရမည် မဟုတ်လျှင် တခဏချင်း လောင်းကျမ်း ပါစေသား” ဟု စိတ်ကို လျှော့ချ၍ အဓိဋ္ဌာန် လိုက်သည့်အခါ တခဏချင်း ပြာကျရရှာလေသည်။ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီး ကြားသိရသော အခါ ယူကျုံးမရ နောင်တကြီးစွာ ဖြစ်လေ၏။ ကယောင်ကတမ်း မြည်တမ်းရေရွတ်ကာ တဖျစ်တောက်တောက် တမ်းတနေလေသတည်း။

[ဤသာဓကအရ အကျီစား သန်လွန်းက အသက်ဆုံးသည် အထိ ရန်မီးပွားတတ်ပုံ၊ မကောင်းသော ရန်ငြိုးစိတ်ထားနှင့် မကောင်းသော အပြုအမူများသည် မကောင်းကျိုးသာ ရတတ်ပုံတို့ကို သင်ခန်းစာယူ သင့်၏။ မိဖုရားစောလုံ၏ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုဆည်းကပ်လေ့ရှိပုံ၊ သေရမည့် ဘေးကိုပင် နေ့ရော ညဉ့်ပါ သရဏဂုံသီလ ဆောက်တည်၍ ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်ရည်များကို ယုံကြည်စွာ ရွတ်ပွားဆင်ခြင် အာရုံပြု ခြင်းဖြင့် မကြောက်မရွံ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ပုံတို့ကို အတုယူသင့်ကြပါသည်။]

ဘုရားဂုဏ်တော်နှင့် ပြီး၏။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖြင့်

တရားဂုဏ်တော်ခြောက်ပါး

၁။ သွာက္ခာတဂုဏ်တော်

သွာက္ခာတ = (သု + အက္ခာတ။ သု = ကောင်းစွာ + အက္ခာတ = ဟောကြားအပ်သော တရားတော်။ “သွာက္ခာတ”ကို “သွက်ခါတ” ဟု အသံထွက်ဖတ်ပါ။)

ဘုရားရှင်သည် ဆယ်ပါးသော တရားတော်မြတ်ကို ကိုယ်တော်တိုင် ကျင့်ကြံ သိမြင်ပြီး မည်သည့် နတ်လူပညာရှိကမျှ ပိုသည်၊ လိုသည်၊ မှားသည်ဟူ၍ ပြည့်စွက်ခြင်း၊ ပယ်နုတ်ခြင်း မပြုနိုင်အောင် ထက်ဝန်းကျင်ပြည့်စုံသော တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဆယ်ပါးသောတရား

(၁)	သောတာပတ္တိမဂ်	}	မဂ်တရား ၄-ပါး
(၂)	သကဒါဂါမိမဂ်		
(၃)	အနာဂါမိမဂ်		
(၄)	အရဟတ္တမဂ်		
(၅)	သောတာပတ္တိဖိုလ်	}	ဖိုလ်တရား ၄-ပါး
(၆)	သကဒါဂါမိဖိုလ်		
(၇)	အနာဂါမိဖိုလ်		
(၈)	အရဟတ္တဖိုလ်		
(၉)	နိဗ္ဗာန်တရား		၁-ပါး
(၁၀)	ပရိယတ္တိတရား		၁-ပါး

[အမျိုးအစားအားဖြင့် ၄-ပါး၊ အရေအတွက်အားဖြင့် ၁၀-ပါး ရှိ၏။ ထိုတွင် ပိဋကသုံးပုံပါဠိတော် အဋ္ဌကထာကို လေ့လာသင်ယူ ရမည့် တရားဖြစ်၍ “ပရိယတ္တိတရားတစ်ခု” ဟု ရေတွက်သည်။ ကျန် မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်တရား ကိုးပါးသည် “လောကုတ္တရာတရားများ” ဖြစ်၏။ သင်ယူရုံမျှဖြင့် မရ၊ လက်တွေ့ကျင့်ကြံအားထုတ်မှ ရနိုင်သည်။ “စာအုပ် စာပေ” တို့သည် ထိုတရားတော်များကို မှတ်သားထားရာ “တရားဘဏ္ဍာ တိုက်” များဖြစ်၏။ “ဓမ္မစေတီတော်” ဟုလည်း ခေါ်၏။ ထိုတရားတော် များကို သင်အပ်ပို့ချသော ပုဂ္ဂိုလ်များကား တရားဘဏ္ဍာတိုက်များကို စောင့်သော “ဘဏ္ဍာစိုးများ” ဖြစ်၏။]

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အစစ်အမှန်တရားတော်

အောက်သို့ ကျ-မသွားအောင် ဆောင်ထားနိုင်သော သဘောကို “ဓမ္မ=တရား”ဟူ၍ ဆိုရ၏။ မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ဟောပြော ညွှန်ပြသည်ဖြစ်စေ ဓမ္မအစစ်အမှန် ဖြစ်လျှင် ထိုဓမ္မအတိုင်း နေထိုင်သူအား အောက်တန်းသို့ ကျ-မသွားအောင် ဆောင်ထားနိုင်သော သတ္တိစွမ်းအား ရှိရမည် ဖြစ်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ လောကကြီးပွားရေးကို လိုလား၍ “အသေဝနာ စ ဗာလာနံ” စသော မင်္ဂလာ တရားတော်ကို လိုက်နာသူသည် လောက၌ အောက်ကျ နောက်ကျ လူစားမျိုး မဖြစ်ရအောင် တရားတော်က ဆောင်ထားသဖြင့် အဆင့်အတန်း မြင့်သော လူတန်းစားအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်ပါသည်။ အပါယ်ဆင်းရဲကို ကြောက်၍ အထက်တန်းတရားကို လိုက်စားကျင့်ကြံသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုတရား၏ ဆောင်ထားမှုကြောင့် အပါယ်ဆင်းရဲသို့ ကျရောက်ခြင်း မရှိဘဲ အထက်တန်းဘဝဖြင့် နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် ရောက်နိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သတ္တဝါတို့ကို အောက်ကျ နောက်ကျ မဖြစ်ရအောင် အပါယ်လေးပါးသို့ ကျရောက်ခြင်း မရှိအောင် ဆောင်ထားနိုင်သော “ဓမ္မ=တရား”ကိုသာ တရားအစစ် တရားအမှန်ဟု မှတ်ယူသင့်ပါသည်။

အကောင်းဆုံးတရား ဖြစ်တော်မူခြင်း

အောက်သို့ ကျ-မသွားအောင် ဆောင်ထားနိုင်သော နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း နည်းကောင်း လမ်းကောင်း တရားများသည် ယခုအခါတွင် ဘုရားရှင်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း မူမပျက် အထင်အရှားရှိနေပါသည်။ ထို့နည်း ထိုလမ်းကို လိုက်သူမှာ တရားတော်က ဆောင်ထားသဖြင့် အဆင့်အတန်း မြင့်သော လူတန်းစားအဖြစ်သို့ ရောက်ကာ ချမ်းသာအမှန် စံရမည် ဖြစ်၍ မလိုက်သူမှာ အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်ကာ သံသရာဝဋ်ဒုက္ခများနှင့် မချုပ်ချိတ်နိုင်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤနေရာတွင် ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ဂဏကမောဂ္ဂုလ္လာန ပုဏ္ဏားကြီး၏ ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားတင်ပြချက်ကို များစွာ မှတ်သား သင့်ပါသည်။—

ပုဏ္ဏားကြီး။ ။ “အရှင်ဂေါတမ...အရှင်ဂေါတမ၏ အဆုံးအမ ခံရသူ တပည့် များမှာ အကုန်လုံးပင် နိဗ္ဗာန်ရကြပါသလား၊ အချို့ မရဘဲ ရှိကြပါသလား။”

ဘုရားရှင်။ ။ “အကုန် မဟုတ်၊ အချို့ ရ၍ အချို့ မရကြချေ။”

ရတနာသုံးပါး ကုသိုလ်တော်ဖွင့်

ပုဏ္ဏားကြီး။ ။ “အရှင်ဂေါတမ...နိဗ္ဗာန်လည်း ထင်ရှား ရှိ၍ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းနည်းလမ်းလည်း အထင်အရှားပင် ရှိ၏။ နည်းပေးလမ်းပြတတ်သူ အရှင်ဂေါတမလည်း ရှိနေသည်သာတည်း။ သို့ပါလျက် ဘာကြောင့် အချို့ရ၊ အချို့မရ ဖြစ်ရပါသနည်း”

ဘုရားရှင်။ ။ “ပုဏ္ဏားကြီး... ဤအချက်၌ သင့်ကိုပင် မေးရဦးတော့မည်။ သင် ကြိုက်သလို ဖြေလော့။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် သွားလမ်းကို သင် သိသလော့”

ပုဏ္ဏားကြီး။ ။ “သိပါသည်”

ဘုရားရှင်။ ။ “ပုဏ္ဏားကြီး...လူတစ်ယောက်သည် သင့်အား ရာဇဂြိုဟ်ပြည် သွားရန် လမ်းကို ညွှန်ကြားရန် မေးလာသော် သင်က ‘ဘယ်ကနေ ဘယ်သွား၊ ဘယ်ရောက်လိမ့်မည်’ ဟု လမ်းညွှန်ရာ ထိုသူမှာ သင်ညွှန်သည့်အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ လမ်းလွဲလိုက်ကာ နောက်သို့ ပြန်လာရ၏။ တစ်ယောက်ကမူ သင်ညွှန်ကြားသည့် အတိုင်း သွား၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်၏။ ပုဏ္ဏားကြီး... ရာဇဂြိုဟ်ပြည်လည်း အထင်အရှား ရှိ၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွားရာ လမ်းလည်း ရှိနေသည်သာ ဖြစ်၏။ လမ်းညွှန်တတ်သူ သင်လည်း အရှိပင်တည်း။ သို့ဖြစ်ပါလျက် တစ်ယောက်မှာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်၍ တစ်ယောက်ကား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ မရောက်ဘဲ ရှိသည်မှာ ဘာကြောင့်ပါနည်း”

ပုဏ္ဏားကြီး။ ။ “အရှင်ဂေါတမ...တပည့်တော် ဘာလုပ်နိုင်မလဲ၊ တပည့်တော်က လမ်းညွှန်သူသာ ဖြစ်ပါသည်”

ဘုရားရှင်။ ။ “ပုဏ္ဏားကြီး...နိဗ္ဗာန်လည်းရှိနေလျက်သာ၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း လမ်းလည်း အရှိပင်၊ နည်းပေး လမ်းပြတတ်သူ ငါဘုရားလည်း ရှိသည်သာတည်း။ သို့ပါလျက် အချို့ နိဗ္ဗာန်ရကြ၏၊ အချို့ကား မရကြ။ ဤအရာ၌ ငါဘုရား ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း၊ ငါဘုရားကား နည်းပေးလမ်းညွှန်သူသာ ဖြစ်ပေသည်”

ပုဏ္ဏားကြီးသည် ဘုရားရှင်၏ အဖြေစကား တရားတော်ကို ကြားနာရ၍ လွန်စွာ အားရ ဝမ်းသာလှသဖြင့် “အရှင်ဂေါတမ...အမြစ်နဲ့သာမျိုး မှန်သမျှ တွင် ကရမက်ကို အကောင်းဆုံး အမြတ်ဆုံးဟု ဆိုအပ်ပါသည်။ အနှစ်နဲ့သာ မျိုးတွင် စန္ဒကူးနီကို အထူးခြားဆုံး အမြတ်ဆုံးဟု ဆိုအပ်ပါသည်။ အပွင့် နဲ့သာမျိုးတို့တွင် မြတ်လေးပန်းကို အမြတ်ဆုံးဟု ဆိုအပ်ပါသည်။ ထိုနည်း

တူစွာပင် ယခုခေတ်ပေါ် တရားတို့တွင် အရှင်ဂေါတမ၏ ဩဝါဒတရားမှာ အကောင်းဆုံးအမြတ်ဆုံးဖြစ်ပါပေသည်” ဟု ချီးကျူးလေသည်(ဥပရိပက္ခာဘ၊ ဂဏကမောဂ္ဂလ္လာနသုတ်။ ၅၂-၇)။

ဘုရားရှင်၏ လမ်းညွှန် ဟောကြားချက်တရားကို ကြားရရုံ သိရရုံမျှဖြင့် ကျေနပ်မနေကြဘဲ နိဗ္ဗာန်ပေါက်ရောက်အောင် ကျင့်ကြံလျှောက်လှမ်း သင့်ကြပါသည်။

ကြားနာရုံမျှဖြင့်ပင် အပူစင် (အစ၏ ကောင်းခြင်း)

ရုပ်နှင့်နာမ် နှစ်မျိုးပေါင်းစပ်မိနေသော အရာကို “သတ္တဝါ” ဟု ခေါ်၏။ လူ့စသည်တို့ဖြစ်၏။ လူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အမိဝမ်းတွင် ပဋိသန္ဓေနေသည်မှ စ၍ ဖွားမြင်သည့်တိုင်အောင် ဇာတိဒုက္ခဖြစ်နေရသဖြင့် “ဇာတိမီး” အလောင်ခံရ၏။ ထို့နောက် ဆာလောင်မှုတ်သိပ်ခြင်း၊ ရတာ မလို လိုတာ မရဖြစ်ခြင်း၊ ချစ်သော သူနှင့် ကွဲနေရခြင်း၊ ငိုကြွေးရခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲဖြစ်ရခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဒုက္ခမီးပူအမျိုးမျိုး အလောင်ခံရ၏။ ရင့်ရော်အိုမင်းလျှင် “ဇရာမီး”၊ သေကျေပျက်စီးလျှင် “မရဏမီး” အသီးသီး အလောင်ခံနေရ၏။ “လူတစ်ခု ပူမှုဆယ်ကုဋေ” ဟုပင် အဆိုပြုကြ၏။ မည်သို့ဆိုစေ သတ္တဝါများကို လောင်ကျွမ်း ပျက်စီးစေတတ်ပြီး ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်စေတတ်သော ဒုက္ခအပူမီးသည် ပိဋကကျမ်းဂန်များအဆိုအရ အကျဉ်းအားဖြင့် တစ်ဆယ့်တစ်မျိုး ရှိပါသည်—

- (၁) ရာဂမီး = အလိုရမ္မက်ကြီးမှု၊
- (၂) ဒေါသမီး = ပြစ်မှားပုတ်ခတ်မှု၊
- (၃) မောဟမီး = အမှန်မသိမှု၊ အမှားကို အမှန်ထင်မှု၊
- (၄) ဇာတိမီး = ပဋိသန္ဓေနေရမှု၊
- (၅) ဇရာမီး = အိုမင်းရင့်ရော်မှု၊
- (၆) မရဏမီး = သေကျေပျက်စီးမှု၊
- (၇) သောကမီး = စိုးရိမ်ပူဆွေးမှု၊
- (၈) ပရိဒေဝမီး = ငိုကြွေးရှိုက်ငင်မှု၊
- (၉) ဒုက္ခမီး = ကိုယ်ဆင်းရဲမှု၊
- (၁၀) ဒေါမနဿမီး = စိတ်ဆင်းရဲမှု၊
- (၁၁) ဥပါယာသမီး = ဆိုတက်မေ့မြောဖြစ်မှု။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

ထိုဒုက္ခအပူမီး တစ်ဆယ့်တစ်မျိုးတွင် “ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ” မီးသုံးမျိုးသည် အခြေခံအကျဆုံး မီးများ ဖြစ်၏။ “လောကမှာ ရာဂလောက် ပူလောင် တတ်သော မီးမရှိ၊ ရာဂသည် အပူလောင်ဆုံးမီး ဖြစ်၏။ ဒေါသလောက် ဖျက်ဆီးတတ်သော တရားမရှိ၊ ဒေါသသည် အဖျက်ဆီးဆုံး တရားဖြစ်၏” စသည်ဖြင့် ပညာရှိများက ဝန်ခံပြောဆိုကြ၏။ အပြင်းအထန် ပစ်ခတ်နေသော စစ်ပွဲကြား၌ ဝင်နဲ့နေရသော စစ်သားတစ်ယောက်သည် အမျိုးမျိုး စစ်ဒဏ်ကို ခံရဘိသကဲ့သို့ ဒုက္ခအပူမီးမျိုးစုံ စုပုံလောင်ကျွမ်းနေသော လောကကြီးဝယ် ဤခန္ဓာကိုယ်ကို ရနေသူမှန်သမျှ ဘုရားရှင်သော်မှပင် လွန်ဆန်မရ မရဏမီး လောင်ကျွမ်းခံရသေး၏။

ဘုရားရှင်၏ တရားတော်များသည် ဖော်ပြပါ ဒုက္ခအပူမီး တစ်ဆယ့် တစ်ပါးကို ကြားနာရုံမျှဖြင့် ကင်းစင်အောင် ငြိမ်းစေနိုင်ပါသည်။ ဤနေရာတွင်-

သားလည်းသေ လင်လည်းဆုံး ဥစ္စာနေ အမိအဖတွေ့ပါ အကုန် ဖျက်ပြုန်း၍ အရွေးလုံးလုံး ဖြစ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်မှပင် အဝတ် မကပ် နိုင်အောင် အပူမီး တောက်နေရှာသော “ပဋ္ဌာစာရီ” သည် ဘုရား တံမှောက်ရောက်၍ ဘုရားရှင်၏ တရားစကားကို ကြားနာလိုက်ရုံမျှဖြင့် ဒုက္ခအပူမီးများ ငြိမ်းအေးသွားပုံမှာ ကြားနာရုံမျှဖြင့်ပင် အပူကင်းစင်ပုံ အတူက ထင်ရှားသော နမူနာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ တရားတော်ကို နာကြားရသူအဖို့ သောက၊ ပရိဒေဝ စသော ဒုက္ခ အပူမီးများ ကင်းရခြင်းမှာ စိတ်ကို ချမ်းသာအေးမြစေတတ်၊ ပီတိ ဖြစ်စေ တတ်သော တရားတော်အမှန် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ချီးမွမ်းသံမစဲ ချီးမွမ်းဆဲ

ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာကြားရလျှင် တရားတော်ကို သိခြင်း၊ အနက်ကို သိခြင်းဖြင့် ပီတိ အထူးဖြစ်ကြရသောကြောင့် ဘုရားရှင် လက်ထက်တော် အခါကပင် တရားတော်၏ ကောင်းမြတ်သုပုံကို အမျိုးမျိုးဂုဏ်တင်၍ ချီးမွမ်းခဲ့ ကြပါသည်။ ယနေ့တိုင်လည်း ချီးမွမ်းသံမစဲ ချီးမွမ်းဆဲ ရှိနေကြပါသည်။ ချီးမွမ်းသံအများမဲ့ ဘုရားလက်ထက်တော်က ချီးမွမ်းသံတစ်ခုကို ဖော်ထုတ် တင်ပြအပ်ပါသည်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က “ကာရဏပါလီ” မည်သော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် သည် ဝေသာလီပြည်၌ လိစ္ဆဝိမင်းတို့၏ အလုပ်ကို လုပ်နေ၏။ ယင်းသို့ လုပ်ကိုင် နေဆဲ အဝေးမှ လာသော “ပိဂိယာနီ” မည်သော ပုဏ္ဏားကို မြင်ရသော်-

ကာရုဏပါလီ။ ။ “အရှင်...ဘယ်က လာသလဲ”

ဖိဂီယာနိ ။ ။ “ရဟန်းဂေါတမထံမှ ပြန်လာကြောင်း” ဖြစ်၏။ ထိုအခါ-

ကာရုဏပါလီ။ ။ “ရဟန်း ဂေါတမ၏ ပညာအစွမ်းကို အရှင် ဘယ်လို ထင်သလဲ၊ ပညာရှိသူတစ်ဦးပဲ ထင်ပါရဲ့”

ဖိဂီယာနိ ။ ။ “ကျွန်ုပ်က ဘယ်လိုလူမို့လဲ၊ ဘယ်လောက် တော်တဲ့လူမို့ ရဟန်းဂေါတမ၏ ပညာအစွမ်းကို သိနိုင်ရမှာလဲ၊ ရဟန်း ဂေါတမ၏ ပညာအစွမ်းကို သိသူမှာ ရဟန်းဂေါတမလို ပုဂ္ဂိုလ် မျိုးသာ ဖြစ်ရပေမပေါ့”

ကာရုဏပါလီ။ ။ “အရှင်ကား ရဟန်းဂေါတမအား ကောင်းမြတ်မှုန်ရည် လှသော ချီးမွမ်းခြင်းဖြင့် ချီးမွမ်းခဲ့၏။ ဘယ်လို အကျိုးထူး မြင်၍ ရဟန်းဂေါတမ၌ ကြည်ညိုရပါသလဲ”

ဖိဂီယာနိ ။ ။ “အမောင်...အကောင်းဆုံးသော အရသာများဖြင့် ဝအိနေ သော ယောက်ျားသည် အခြားညှိဖျင်းသော အရသာများကို မလိုလား မနှစ်သက်တော့ပြီ၊ ထို့အတူ ရဟန်းဂေါတမ ဘယ်ပုံ ဟောသည်ဖြစ်စေ တရားကို နှာရသော် ထိုတရားမှတစ်ပါး အခြား သမဏ၊ ပြာဟ္မဏတို့၏ အယူဝါဒကို မလိုလား မနှစ်သက်တော့ပါ”

“အမောင်...ဆာလောင်၍ အားနည်းနေသောယောက်ျား သည် ပျားမုန့်ဆုပ်ကို ရသည် ရှိသော် ဘယ်နေရာမှာ လျက်လျက် ကောင်းမွန်ချိုမြသောအရသာကို ရနေသည်သာ ဖြစ်၏၊ ထို့အတူ ရဟန်းဂေါတမ၏ တရားကို ဘယ်ပုံ နှာရ နှာရ ထိုတရားမှ နေ၍ နှစ်သက်ခြင်းကို ရနေသည်သာ၊ စိတ်ကြည်လင်ခြင်းကို ရနေသည်သာ ဖြစ်ပါ၏”

“အမောင်... စန္ဒကူးရွှေဖြစ်စေ၊ စန္ဒကူးနီဖြစ်စေ စန္ဒကူး တုံးတစ်ခုခုကို ရသော ယောက်ျားသည် ထိုစန္ဒကူးတုံးကို အရင်း၊ အဖျား၊ အလယ် သုံးသွယ်တို့တွင် ကြိုက်ရာက နှမ်းရွှေစေ မွှေးကြိုင်သော ရနံ့ကို ရလျက်သာ ရှိသည်။ ထို့အတူ ရဟန်းဂေါတမ၏ တရားကို ဘယ်ပုံ နှာရ နှာရ ထိုတရားမှ နေ၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ရလျက်သာ၊ စိတ်ရွှင်ပျခြင်း ရလျက်သာ ဖြစ်ပါ၏”

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

“အမောင်....အပြင်းအထန်ရောဂါကပ်ရောက်၍ ဒုက္ခရောက်နေသော ယောက်ျားကို ကျွမ်းကျင်သော ဆေးဆရာသည် တခဏချင်း ရောဂါပျောက်ငြိမ်းစေသကဲ့သို့ ထို့အတူ ရဟန်းဂေါတမ ဘယ်နည်းဖြင့် ဟောသည်ကို မဆို နာရကြားရမှု ထိုတရားကြောင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲစိတ်ဆင်းရဲခြင်းများ ငြိမ်းပျောက်ခြင်းသို့ ရောက်ရသည်သာ ဖြစ်ပါ၏”

“အမောင်.... နွေအပူဒဏ် ခံရ၍ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်ကာ ရေဆာလျက်ရှိသော ယောက်ျားသည် အေးကြည်ချိုမြဲသော ရေရှိ၍ ဆိပ်ကမ်းသာယာ မွေ့လျော်ဖွယ် ရေကန်သာသို့ ရောက်လာလျက် ထိုရေကန်သို့ သက်ဆင်းပြီးလျှင် ချိုးရသောကံရသော် အပူအပန် မှန်သမျှ အေးမြ ငြိမ်းစဲခြင်းသို့ ရောက်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ရဟန်းဂေါတမ ဘယ်နည်းဖြင့် ဟောသည်ကို မဆို နာရသူမှာ ထိုတရားကြောင့် အပူအပန် မှန်သမျှ ငြိမ်းရသည်သာ ဖြစ်ပါသည်”

ဤသို့ ပိဂီယာနိထံမှ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များကို နာကြားရသောအခါ “ကာရဏပါလီ”သည် နေရာမှ ထကာ လက်ဝဲပခုံးထက် ကိုယ်ရုံတဘက် တင်လျက် လက်ျာဒူးကို မြေမှာ ထောက်ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ရှိရာ လက်အုပ်ချီ၍ “နမော တဿ” ပဏာမဖြင့် သုံးကြိမ် ဥဒါန်းကျူးကာ ကန်တော့ခဲ့ပေသည် (အံ၊ ၂။ ၂၀၆)။

ကျင့်လျှင် ချမ်းသာ (အလယ်၏ ကောင်းခြင်း)

ကြားနာရုံမျှဖြင့်ပင် အပူကင်း၍ စိတ်တွင် အေးမြ ပီတိပဿဒို့ ဖြစ်ရသော ဘုရားရှင်၏ တရားတော်သည် ကျင့်ကြံလိုက်နာရသောအခါ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပြီ။ အကျင့်သီလတစ်ခုဖြင့်ပင် ဘေးကင်းရန်ကင်း ကိုယ်ချမ်းသာ၊ စိတ်ချမ်းသာ ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်၏။ အများ၏ချစ်ခင်လေးမြတ်မှုကို ခံရ၏။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာများ ဖြစ်လျက် အလွန်စိတ်အေးချမ်းသာ နေရသည့်အတွက် ရောဂါ ကင်းလျက် အဆင်းခွန်အား များစွာတိုးကာ အသက်ရှည်စွာ နေရတတ်၏။ ဤ၌ တရားကို ကျင့်ကြံလိုက်နာ၍ တရားတော်က ပြန်လည်စောင့်ရှောက်သည့် အတွက် ချမ်းသာပုံ သာဓကတစ်ခုကို ဆက်လက်တင်ပြထားပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ကာသိတိုင်း ဓမ္မပါလရွာမှ “ဓမ္မပါလလုလင်”သည် တက္ကသိုလ် ပြည် ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးထံ သွားရောက် ပညာသင်ကြားရာ တပည့် ငါးရာတို့၏ အကြီးအမှူး တပည့်ကြီးအဖြစ် ရောက်လေ၏။

တနေ့သ၌ ဆရာကြီး၏ သားကြီး သေဆုံးသဖြင့် ထိုအရေးကို ဆွေးနွေးပြောဆိုကြရာမှအစ ဓမ္မပါလထံမှ သူတို့အမျိုးမှာ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်၌ မသေကြောင်း ကြားရသောအခါ ဆရာကြီးအား ပြောပြ ကြ၏။ ဆရာကြီးလည်း ဓမ္မပါလကို ခေါ်မေး၍ ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဆိုရသောအခါ လွန်စွာ အံ့ဩလှသဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် သွားရောက် စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လေ၏။ ထို့နောက် ဆိတ်ရိုးများကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ပြီးလျှင် တပည့်များအား စာပေချပို့ရန် ဓမ္မပါလလုလင်ကို မှာကြားလျက် ထွက်ခွာခဲ့ရာ ဓမ္မပါလရွာ၊ ဓမ္မပါလလုလင်တို့၏ အိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်လေ၏။ ဆရာကြီးအား အိမ်သားများက ဝတ္တရားကျေပွန် အောင် ပြုစုကြ၏။ ထမင်းသုံးဆောင်ပြီးနောက် အေးအေးသက်သာ နေသောအခါ-

ဆရာကြီးက- ဓမ္မပါလလုလင်၏ ဖခင် ပုဏ္ဏားကြီးအား “ဓမ္မပါလ ကွယ်လွန်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သင်္ခါရမှန်သမျှ အနိစ္စချည်း ဖြစ်၍ မစိုးရိမ်ဖို့ အကြောင်း” ပြောပြ၏။

ပုဏ္ဏားကြီးလည်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် ပြင်းစွာ ရယ်လေ၏။ “ဘာကြောင့် ရယ်သလဲ”ဟု မေးသော် “ကျွန်တော့သား မသေပါဘူး ဆရာကြီး၊ တခြားသူတစ်ယောက်ယောက် သေတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ-

ဆရာကြီးက- “ယုံပါ ပုဏ္ဏား၊ ဟောဒါ သင့်သားအရိုးတွေပဲ”ဟု အရိုးများထုတ်ပြသော်-

ပုဏ္ဏားကြီးက- “ဆရာကြီး ပြသော အရိုးမှာ ဆိတ်ရိုး၊ ခွေးရိုး တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့သား မသေပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးမှာ အမျိုးခုနစ်ဆက်တိုင်အောင် ငယ်ငယ်နှင့် သေဖူးသည် မရှိပါ ဆရာကြီး”ဟု ရဲဝံ့စွာ ငြင်းဆို၏။

ဆရာကြီးလည်း အလွန် အံ့ဩ၍ “သင့်တို့ အမျိုး၌ ထိုသို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မသေသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း”ဟု မေး၏။ ပုဏ္ဏားကြီးက ဖော်ပြလတ္တံ့ ပါအတိုင်း အကျယ်တဝင့် ပြောပြလေသည်-

ဆရာကြီး... ကျွန်တော်များ တရားကျင့်ကြပါသည်။ အရိယာတို့ ကဲ့ရဲ့ဖွယ် မကောင်းမှု မပြုကြပါ။ မသူတော်တရား သူတော်ကောင်းတို့၏ တရား နှစ်မျိုးလုံး နာကြပါသည်။ သူတို့နှင့် မဆန့်ကျင်အောင် နာကြ သော်လည်း မသူတော်များတရားကို လက်မခံကြပါ။ သူတော်ကောင်း များနှင့်သာ ပေါင်းသင်းကြပါသည်။

ကျွန်တော်များသည် မလှူမိလည်း ငမ်းသာ၊ လှူဆဲလည်း ဝမ်းသာ၊ လှူပြီးသောအခါလည်း နောင်တမဖြစ်ကြပါ။ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏား၊ ခရီးသည်၊ သူတောင်းစား၊ ဆင်းရဲသားတို့ကို ထမင်း အဖျော်ပေးကမ်းကြပါသည်။

ကျွန်တော်များ၏ ဇနီးများသည် အခြား ယောက်ျားနှင့် မမှား ကြသလို ကျွန်တော်များလည်း အခြား မိန်းမများနှင့် မမှားကြပါ။ ဗြဟ္မစရိယအကျင့်ကို ကျင့်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အသက် မသတ်ကြ၊ မခိုးကြ၊ လိမ် မပြောကြ၊ အရက် မသောက်ကြပါ။

တရားရှိသော ကျွန်တော်တို့၏ ဇနီးများမှ ဝေဒကျမ်းတတ် ပညာရှိ သားကောင်းသားမြတ်များသာ မွေးဖွားပါသည်။ အမိအဖ ညီအစ်ကို မောင်နှမ သားမယား ကျေးကျွန်အစေခံ အမှုလုပ်အားလုံး နောင် ဘဝရေးအတွက် တရားကျင့်ကြသူချည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤအကျင့်များမှာ ကျွန်တော်များ ငယ်ငယ်နှင့် မသေရခြင်းအကြောင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

ဓမ္မပါလလုလင်၏ ဖခင် ပုဏ္ဏားကြီး၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ဆရာကြီးက မိမိစုံစမ်းလို၍ လာခဲ့ကြောင်း၊ ဓမ္မပါလလုလင်မှာ ကျန်းမာ လျက်ရှိကြောင်း ပြောကာ ပုဏ္ဏားကြီး ပြောပြသော အကျင့်တရား များကို မိမိတို့ ကျင့်ရန် ရေးကူးပြီး ပြန်လာခဲ့လေသည်။ “ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရိ” = တရားကျင့်သူကို တရားက တကယ် ပြန်၍ စောင့် ရှောက်တတ်၏” ဟူသော စကားနှင့်အညီ တရားကျင့်၍ ချမ်းသာရပုံ သာဓကဖြစ်ပါသည်။ အကျင့်သီလထက် မြင့်သော သမာဓိ၊ ပညာ စသော အကျင့်များကို ကျင့်ရပါမူကား ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ပါ။ မဂ်ချမ်းသာ ဖိုလ်ချမ်းသာ အဆင့်အထိ မြင့်မားသော ချမ်းသာများကို ရရှိနိုင်ကြမည်မှာ ကေနမလဲ့ ဖြစ်ပါသည်။ ဤကား တရားထော်၏ “ကျင့်သုံးရခြင်း” တည်းဟူသော အလယ်၏ ကောင်းခြင်းတည်း။

ဤသာဓကကို ထောက်၍ ဘုရားရှင်၏ တရားတော်အတိုင်း ကျင့်ကြံ လိုက်နာစောင့်စည်းနေရလျှင် စိတ်ကျဉ်းကျပ်ပြီး ဆင်းရဲလိမ့်မည်။ ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်နှင့် ဆန့်ကျင်သော လောကီအာရုံများကို လိုက်စားနေရမှသာ ပျော်ရွှင်ဖွယ် ရှိသည်ဟု လူများစွာတို့ ထင်မှားနေခြင်းကား မီးရောင်ကို ရွှေတောင်ထင်၍ ဝင်ရောက်တိုးဝေ့သော ပိုးပရန်ကောင်မျိုးနှင့် တူလှချေ၏ တကား။

ကျင့်ပြီးခါထည်း လွန်စွာ ငြိမ်းချမ်း (အဆုံး၏ ကောင်းခြင်း)

ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို အစွမ်းကုန်ကျင့်၍ အမြင်ဆုံး မဂ်ဖိုလ်အကျိုးကို ရသောအခါ တစ်ဆယ့်တစ်ပါးသော ဒုက္ခအပူမီးများ အပြီးသတ် လက်စသိမ်း၍ လွန်စွာ ငြိမ်းချမ်းသော နိဗ္ဗာနဓာတ် (သန္တိသုခ) ချမ်းသာမြတ်ကို သိမြင် ဆိုက်ရောက် မျက်မှောက်ပြုကာ ရယူနိုင်ကြပါပြီ။ ထိုချမ်းသာမြတ်ကို သုဗျား နှစ်နှစ် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖလသမာပတ်ဖြင့် အထပ်ထပ် အခါခါ သိမြင် ဆိုက်ရောက် မျက်မှောက်ပြုကာ ရယူတော်မူလေ့ရှိပါသည်။

ချမ်းသာသည်—

(၁) ခံစားရသော ချမ်းသာ “ဝေဒယိတသုခ”နှင့်

(၂) မခံစားရဘဲ ငြိမ်းချမ်းသော ချမ်းသာ “သန္တိသုခ”-

ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏။ ထိုတွင် “ဝေဒယိတသုခ”ကား တဏှာရာဂ သမားတို့ ခံစားသော ချမ်းသာဖြစ်၏။ ချမ်းသာစစ်မဟုတ်၊ မခံစားမီလည်း ဆင်းရဲ၏၊ ခံစားပြီးနောက်လည်း ဆင်းရဲ၏၊ ငြိမ်းချမ်းမှုမရှိ။ “သန္တိသုခ”ကား တဏှာရာဂ ကုန်ခန်းမှ ရရှိ၏။ မခံစားရဘဲ အေးငြိမ်းရ၏။ ဒုက္ခဆင်းရဲဟူ၍ မြူမှု မရှိပါ။ တဏှာရာဂ မကင်းကြသော လူများစွာတို့သည် ခံစားဖူးကြ ခံစားနေရသော “ဝေဒယိတသုခ”ကိုသာ မြင်တွေ့ခံစားနေရသဖြင့် မခံစားရဘဲ ငြိမ်းချမ်းသော ငြိမ်သက်သော ချမ်းသာ “သန္တိသုခ”ကို မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်ကာ မလိုမချင် ရှိတတ် ကြသည်။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့်ကား “သန္တိသုခ”သည် အောက်တန်းကျသူတို့ ရရှိနိုင်သော အောက်တန်းစား ချမ်းသာမျိုး မဟုတ်၊ လူထက် လူ့ နတ်ထက် နတ်၊ မြတ်ထက် မြတ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သာ ရရှိနိုင်သော ချမ်းသာမျိုး ဖြစ်၏။ မခံစားဘဲ ချမ်းသာပုံ သဘောကို စဉ်းစား ဆင်ခြင်ကြည့်သူတို့ မှန်းဆ သိမြင် နိုင်ကြပါသည်။

ခွေးဘဝ ရောက်နေလို့သာ မစင်ကို စားချင်သည်။ ခွေးဘဝမှ လွတ်၍ လူဖြစ်သောအခါ စားပါဆို၍တောင် မစင်ကို မစားနိုင်၊ စားချင်စိတ်လည်းမရှိ၊ စင်စစ်ကား မြင်ရုံမျှဖြင့် အော့နုလုံးနာကြသည်။

ထို့အတူပင် ခံစားတတ်သော တဏှာ မကုန်သေး၍သာ ခံစားချင်
နေသည်။ တဏှာကုန်ခန်း၍ ရဟန္တာဖြစ်သောအခါ ခံစားပါဆိုတောင်
မခံစားတော့၊ ခံစားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။ စင်စစ်ကား ကာမဂုဏ်
တွေကို စက်ဆုပ် ရှုံ့မုန်း၍ မခံစားဘဲ အေးငြိမ်းသော ချမ်းသာကိုသာ
နှစ်သက်နေတော့သည်။ ဤ၌ စားချင်၍ စားရသည့်အတွက် အလိုပြည့်
ချမ်းသာရသည်ကား “ဝေဒယိတသုခ” ဖြစ်၏။ မစားချင်သည့်အတိုင်း
မစားဘဲနေရသဖြင့် အေးငြိမ်းရသည်ကား “သန္တိသုခ” သဘောတည်း။

“သန္တိသုခ” ၏ ခံစားမှုမပါဘဲ ချမ်းသာပုံ သဘောကို မှန်းဆ သိမြင်နိုင်
ကြရန် ဥပမာသာကေတစ်မျိုးဖြင့် တင်ပြပါဦးမည်—

အလွန်စည်းစိမ်ကြီးသော လူချမ်းသာ တစ်ယောက်သည် ထီးကြ၊
မုတ်ကြ၊ ကခုန်ကြနှင့် ယုယပျော်ဖြေသူကလေးများ၏ အလယ်မှာ
ထည်ထည်ဝါဝါ အိပ်ပျော်နေ၏။ ဆင်းရဲသား လယ်သမားလေး
တစ်ယောက်ကား နေပူကျတောက် သစ်ပင်အောက်၌ လယ်ကန်သင်း
ရိုးကို ခေါင်းအုံးကာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ပျော်နေရှာ၏။ အိပ်ပျော်
ချိန်၌ ထိုနှစ်ယောက်လုံးပင် ဘာမျှ မခံစားကြရ။ အိပ်ရာမှ ခိုးကြသော်
ကိုယ်စီကိုယ်စီ “အိပ်ရတာ ကောင်းလိုက်တာ” ဟု ကျူးရင့်ပြောဆို
ကြ၏။ မည်သည့် အရာ ကောင်းပါသနည်း၊ ခံစားမှုမပါ အေးငြိမ်း
ချမ်းသာသော အကောင်းပင် မဟုတ်ပါလော။

ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို ကျင့်၍ အမြင့်ဆုံးအဆင့် ရောက်သည့်အခါ
အမြင့်ဆုံးသော “သန္တိသုခ” နိဗ္ဗာနဓာတ် ချမ်းသာမြတ်ကို ရရှိနိုင်ကြပါသည်။
ဒုက္ခဆင်းရဲဟူ၍ မှူးမျှမသန်း လွန်စွာ ငြိမ်းချမ်းလှ၏။ ဤကား တရားတော်၏
“ကျင့်ပြီးခြင်း၊ အကျိုးရခြင်း” ဟူသော အဆုံး၏ ကောင်းခြင်းတည်း။

အကြိတ်အနယ်ခံနိုင်သော တရားဖြစ်ခြင်း

ဘုရားရှင်၏ တရားတော်များသည် ဗုဒ္ဓဘာသာမှ တပါးသော သူဝါဒ
ရှိသူ “တိတ္ထိ” တို့၌ ရှိသော အကြောင်းအကျိုးနှင့် မဟုတ်သည့် တရားမျိုး
မဟုတ်၊ စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် ကြံဆထိထွင် ညွှန်ပြထားသော ဟန်ဆောင်တရား
မျိုးလည်း မဟုတ်၊ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြံ သိမြင်ပြီးမှ ဟောကြားညွှန်ပြထားသော
လက်တွေ့ တရားများ ဖြစ်၏။ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးလုံး ကောင်း၏။
မည်သည့် နတ် လူ ပညာရှိကမျှ ပိုသည်၊ လိုသည်၊ မှားသည်ဟု ဖြည့်စွက်ခြင်း၊
ပယ်နှုတ်ခြင်း မပြုနိုင်၊ လွန်စွာ ခိုင်မာ၏။

တရားတော်က “မလုပ်နဲ့ အပြစ် ရှိသည်” ဟု တားမြစ်ထားသည်ကို လုပ်မိလျှင် တကယ်အပြစ်ရ၍ “လုပ်ပါ အကျိုးကြီးသည်” ဟု တိုက်တွန်းသည်ကို လုပ်ကြည့်လျှင် တကယ် အကျိုးရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ အကျိုးကို အပြစ် ဖြစ်အောင်၊ အပြစ်ကို အကျိုးဖြစ်အောင်၊ အကျိုးအပြစ် လုံးဝ မဖြစ်အောင်၊ ပေါ့သွားအောင်၊ လေးသွားအောင် မည်သည့် တန်ခိုးရှင်ကမျှ ဖန်တီး ပိတ်ပင်ခြင်း၊ တားဆီးခြင်း၊ ဖယ်ရှားခြင်း စသည်ကို လုံးဝ မပြုနိုင်ပါ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀-ကျော်က ဟောခဲ့ပြောခဲ့သော တရားဖြစ်၍ ယခုခေတ် အခြေအနေ၊ ယခု လူတွေနှင့် မဟပ်မိ၊ ရှေးကျနေပြီ၊ ဇော်မမိ တော့ဟု ဆိုဖွယ်မရှိ။ တရားအားလုံးသည် တကယ် သဘာဝဓမ္မချည်း ဖြစ်၍ ခေတ်အဆက်ဆက် နှစ်အဆက်ဆက် အချိန်အခါမရွေး အမြဲတမ်း အမှန်ဆုံး အကောင်းဆုံး ဖြစ်၍ သစ်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ လက်တွေ့ ညွှန်ပြထားသော တရား များဖြစ်သောကြောင့် သဘာဝလိုက်စားသူ ပညာရှိတို့၏ အကြိတ်အနယ် ဝေဖန်ဆွေးနွေးမှု၊ စိစစ်မှုတို့ကိုလည်း ကောင်းစွာ ခံနိုင်၏။ ပညာရှိလလေ အားရကျေနပ်လေလေ ဖြစ်ကြရသည်။ ဤနေရာတွင် သုတရားရှင်လက်ထက် တော်က ဥပါလိသုကြယ် ချီးကျူးပြောဆိုခဲ့သော “မျောက်ကလေးကို ပင်မင်း ပေးခိုင်းပုံ” ဥပမာစကားသည် တိတ္ထိတို့၏ ဝါဒတရားနှင့် ဗုဒ္ဓဝါဒတရားတို့၏ ခြားနားချက်ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ရှင်းလင်းသိသာစေပါသည်။

ရှေးက ပုဏ္ဏားဆိုပြီးဟစ်ယောက်၌ မွေးခါနီး ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာ ရှိနေသော ဇနီးငယ်ကလေး အစ်ယောက် ရှိ၏။ ကလေးမျက်နှာ မြင်သောအခါ ကစားဖို့ရာ မျောက်ကလေးအဝယ်ခိုင်း၏။ “ဆိုင်းပါဦး” ဟု ပြောသော်လည်း မရ၊ ဇနီးက အထပ်ထပ် ပုဆာသဖြင့် ငွေချေးသို့ သွား၍ မျောက်ကလေး ဝယ်ပေးရသည်။ တဖန် မျောက်ကလေးကို ပင်မင်း (ဆေးဆိုး) ပေးရန် ပုဆာပြန်သောကြောင့် ပင်မင်းဆိုင်သို့ သွား၍ မျောက်ကလေးကို ရိုက်နှက်ဖွပ်လျှော်ပြီး ဆေးဆိုးပေးရန် အပ်နှံသည်။ ထိုအခါ ပင်မင်းဆရာက “ခင်ဗျား၏ မျောက်ကလေးမှာ လှအောင် ဆေးဆိုးတော့ ခံနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ခြံအောင် ဖွပ်လျှော်ဖို့ရာ အထူးအရိုက်ကိုတော့ ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပါ” ဟု ဆိုသတံ။

၁။ မဇ္ဈိမပုဏ္ဏာသ၊ ဥပါလိသုတ်။၃၀၁-၄၆။

ထို့အတူပင် နိဂဏ္ဌတို့၏ ဝါဒတရားများကို လူမှုဘဝတို့ အထင်ကြီးရုံ
အပေါ်ယံ နားထောင်ကောင်းရုံ ဟန်ဆောင်ဆေးဆိုးပြမှုတော့ ခံနိုင်
ပါရဲ့။ သဘာဝလိုက်စားသူ ပညာရှိတို့၏ အကြိတ်အနက် ဝေဖန်
ဖွေးနွေးမှု၊ သုံးသပ်မှုကိုတော့ ခံနိုင်ရည် မရှိပါဟု-

တိတ္ထိဆရာကြီး “နိဂဏ္ဌနာဠပုတ္တ”အား တပည့်ဟောင်း ဖြစ်သူ “ဥပါလိ”
သူကြွယ်က ပြောပြခဲ့ဖူးလေသည်။ ဥပါလိကား ယခင်က တိတ္ထိတို့၏ ဝါဒကို
အသစ်လက်ခံယုံကြည်ခဲ့သူဖြစ်သော်လည်း ဘုရားရှင်၏ တရားဟောတို့ကို နားရင်းသာ
အခါ တိတ္ထိတို့၏ ဝါဒ၌ ဘာမျှ အနှစ်ရှာမရ၊ အလဟဿ ဖြစ်သည်ကို အတိအကျ
သိခဲ့သည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ ဘုရားတရားတော်များ၏ မည်သည့်သာသနာ့
ပြင်ပ ဝေဖန်နှင့် မဆို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သော ကောင်းမြတ်သည့် ဂုဏ်အရည်အချင်းများ
ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

၂။ သန္နိဋ္ဌိကဂုဏ်တော်

သန္နိဋ္ဌိက = (သံ + ဒိဋ္ဌိက။ သံ = ကိုယ်တိုင် + ဒိဋ္ဌိက = သိမြင်အပ်သော
တရားတော်။)

အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ (သူပြော လူပြော မဟုတ်ဘဲ)
လက်တွေ့ဒိဋ္ဌိ (မျက်စိဖြင့် မြင်ရသကဲ့သို့) သိမြင်ရသော တရားတော် ဖြစ်၏။
ဘုရားရှင် ဟောတော်မူထားသည့်အတိုင်းသာ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ကြလျှင်
ကျင့်တိုင်းပေါက်၍ မဂ်၊ ဖိုလ်အထိ ဆိုက်ရောက်နိုင်၏။ မဂ်၊ ဖိုလ်ရလျှင် နိဗ္ဗာန်ကို
ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ သိမြင်နိုင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အရိယာအပေါင်း
သူတော်ကောင်းတို့သည် သူတကာ အပြော ကောင်း၍ ယုံကြည်ကျေနပ်
ဆည်းကပ်ကြခြင်း မဟုတ်ဘဲ မဂ်လေးတန်၊ ဖိုလ်လေးတန်၊ နိဗ္ဗာန်ဟူသော
လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးကို တပ်အပ်ထင်ထင် ကိုယ်တိုင်တွေ့ ကိုယ်တိုင်
မြင်ပြီး ကိုယ်တိုင်ယုံကြည် ကျေနပ်ဆည်းကပ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

[“ ပရိယတ်တရား ”သည် ဘုရားရှင်၏ စကားတော်အစဉ်သာ
ဖြစ်၍ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြံ၍ ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌိ သိမြင်ရ ကိုယ်သန္တာန်၌
ဖြစ်စေရသော တရားမဟုတ်သောကြောင့် ဤ“ သန္နိဋ္ဌိက ”ဂုဏ်တော်၌
မပါခြင်းဖြစ်၏။]

ကိုယ်တိုင်သိမြင်နိုင်သော တရားဖြစ်ခြင်း

ဘုရားရှင်၏ တရားတော်သည် ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌ သိမြင်နိုင်လောက်အောင် ထင်ရှားသော ဂုဏ်တော်ရှိ၏။ တရားတော်အတိုင်း ကျင့်လျှင် လောကီဈာန် အဘိညာဉ်တန်ခိုးအမျိုးမျိုးတို့အပြင် လောကီမှ လွန်မြောက်၍ လောကုတ္တရာ မဂ်၊ ဖိုလ်အထိ ရနိုင်ရောက်နိုင်၏။ အခြားသော ဘာသာတို့၌ ရှိသော တရား များကား ယင်းသို့မဟုတ်၊ ဈာန်အဘိညာဉ်တန်ခိုးမျှ ရနိုင်သော အစီအစဉ်မရှိ။ အချို့မှာ ဈာန်အဘိညာဉ်တန်ခိုးမျှ ရနိုင်လောက်သော အစီအစဉ်ကား ရှိ၏။ ယင်းသို့ရှိသော်လည်း လောကီမှ လွန်မြောက်၍ လောကုတ္တရာ မဂ်၊ ဖိုလ်အထိ ရနိုင်ရောက်နိုင်ခြင်းကား လုံးဝ မရှိပါ။ ယင်းတို့တရားများသည် လက်တွေ့နည်း မကျ၊ တကယ်လုပ်၍ အဟုတ်မဖြစ်၊ အပြောဖြင့် မော့၍ ကျေနပ်နေကြရသည်။

ဘာသာခြားတို့သည် တရားကိုသာ လက်တွေ့ မပြနိုင်ကြသည် မဟုတ်၊ တရားကို ပညတ်ဟောပြု အဆုံးအမပေးခဲ့သော ဘုရားကိုလည်း အထင်အရှား ပြနိုင်သောအစွမ်းမရှိကြပါ။ ကောင်းကင်ဘုံမှာ လိုလို့၊ ဟိုမှာ လိုလို့၊ သည်မှာ လိုလို့နှင့် ယီးထီးယားတားဖြင့်သာ ကျေနပ်ကြရသည်။ ၎င်းတို့၏ ဘုရား၌ “ဘုရားဖြစ်ဖို့ရာ မည်သည့်ကောင်းမှုပါရမီကို ဆည်းပူးဖြည့်ကျင့်လျက် မည်သည့် အမျိုးအနွယ်တွင် ဖွားမြင်ပြီးလျှင် မည်ကဲ့သို့ တရားအားထုတ်၍ မည်သည့် အရပ်၌ ဘုရားဖြစ်ပြီးနောက် မည်မျှလောက် ကြာအောင် တရားဟော၍ မည်မျှသတ္တဝါတွေကို အကျွတ်တရား ရစေသည်”ဟု ကျကျနန ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြစရာ မရှိပါ။

ဗုဒ္ဓအယူဝါဒ ရှိသူတို့၏ ဘုရားရှင်သည်ကား ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်၊ ဖော်ပြပါ ဆချက်အားလုံးကို ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်း စေ့စေ့ ငင ချင်းလင်း ပြနိုင်၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ငါးရာကျော်က အိန္ဒိယပြည်၌ ပွင့်ထွန်းတော် မူခဲ့ကြောင်းကို ဘုရားရှင်၏ သီတင်းသုံးတော်မူရာ အရပ်နှင့် အဆောက်အအုံ အစိတ်အပိုင်းများ ယခုတိုင် မျက်မြင် ထင်ရှားရှိသေးသဖြင့် မည်သူမျှ ငြင်းဆန် နိုင်ဖွယ်မရှိပါ။ သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓအယူဝါဒ ရှိသူတို့၏ ဘုရားသည် “လေဖမ်းဒန်းစီး ကောင်းကင်မှာ ထိုက်ကြီးတည်သလို” ယီးထီးယားတား ဟိုလိုလို သည်လိုလိုနှင့် လှည့်ပတ်၍ ထားအပ်သော စိတ်ကူး၌သာ ရှိသော ဘုရားမဟုတ်ပါ။ တကယ်ပင် ထင်ရှားဖြစ်ခဲ့သော ဘုရားဖြစ်ပါသည်။

ယင်းသို့ ဘုရားရှင် ထင်ရှားဖြစ်ခဲ့သလို ဘုရားရှင်၏ တရားတော်များလည်း ဝေဒတိုင် ထင်ရှား ရှိနေကြဆဲ ဖြစ်၏။ ထိုတရားတော်၌ လာသည့်အတိုင်း ကျင့်ပါလျှင် ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌ သိမြင်နိုင်၏။ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား

ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို (သူပြော လူပြော မဟုတ်) ကိုယ်တိုင် သိနိုင်၏။ ထိုမဂ်ဖိုလ်ကို ရသောအခါ နိဗ္ဗာန်ကို ကိုယ်တိုင် မြင်နိုင်၏။ မီးကို ကိုင်ကြည့်၍ ကိုယ်တိုင်ပူမှန်း သိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆားကို စားကြည့်၍ ကိုယ်တိုင် ငန့်မှန်း သိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သကြားကို မြည်းကြည့်၍ ကိုယ်တိုင် ချိုမှန်း သိသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ ကိုယ်တိုင် သိမြင်နိုင်သော တရားဖြစ်၍ ကိုယ်တိုင်လည်း သိမြင်ကြသောကြောင့် အခြားဘာသာတို့က လောကီဂုဏ်ကို ပြု၍ မည်မျှပင် သွေးဆောင်ကြသော်လည်း တန်ခိုးအရှိန်အဝါပြု၍ မည်မျှပင် ခြိမ်းခြောက်ကြသော်လည်း ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကို အသုံးပြု၍ မကြောက်မရွံ့ မတွန့်မဆုတ် ရခိုင်ဆိုင်ဝံ့ကြသည်။ မယိုင်မလဲ ခိုင်မြဲစွာ ခုခံ ကာကွယ်နိုင် ကြသည်။

ကိုယ်တိုင်တရားမမြင်လျှင် ဘုရားရှင်အပေါ်သံသယဝင်

တရားကို ကိုယ်တိုင် မသိမမြင်မီက မိမိကိုးကွယ် အားထားလျက် ရှိသော တရားအပေါ်၌ပင် “ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါမလား၊ မှန်မှ မှန်ပါမလား” ဟု ယုံမှား သံသယစိတ်များရှိတတ်ကြ၏။ တရားအပေါ်၌ ယုံမှားသံသယစိတ်များ ရှိလျှင် တရားရှင် ဘုရားအပေါ်၌လည်းကောင်း၊ တရားတော်ကို အစဉ်အဆက် မပျောက် မပျက်အောင် စောင့်ရှောက်လျက်ရှိသော သံဃာတော်အပေါ်၌လည်းကောင်း ယုံမှားသံသယစိတ်များ တိုးပွားနေမည်သာ ဖြစ်၏။ ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင် တရား မဟုတ်၍ (ဝါ) တရားကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မတွေ့ မမြင်၍ တရားမခိုင်သည်နှင့် အမျှ ဘုရားမခိုင်ဖြစ်ကာ မူလ ကိုးကွယ် အားထားနေသည့် ဘုရားအပေါ် မယုံကြည်တော့ဘဲ ဘုရားမပြောင်း ဘုရားလွဲပင် ဖြစ်တတ်၏။ (ယခုအခါမှာပင် ဗုဒ္ဓဘာသာမှ အခြားဘာသာသို့ ပြောင်းနေသူများ အထင်အရှား ရှိနေကြ၏။) ထိုသူတို့သည် ယုံကြည်မှု မခိုင်မြဲသည်နှင့် အမျှ အကျင့်ထူး ကျင့်သူကို မြင်လျှင် အဆင်ခြင် ကင်းမဲ့စွာ တရားထူး ရှိနေသူဟုပင် အထင်ကြီးတတ်ကြ၏။ ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်တတ်ကြ၏။ ဤ၌ ပါထိကကျမ်းလာ “သုနက္ခတ္တ” ရဟန်း၏ ဖြစ်ရပ်မှာ လွန်စွာ သင်ခန်းစာယူဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

“သုနက္ခတ္တ” မည်သော ရဟန်းမှာ ဘုရားရှင်၏ တပည့် အလုပ် အကျွေး ရဟန်းတစ်ပါး ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်၏ ကျက်သရေနှင့် အကျင့် အမျိုးမျိုး တန်ခိုးကော် ဉာဏ်တော် အမျိုးမျိုးကို မြင်နေရ သိနေရ သူလည်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကျက်သရေရှင် ဘုန်းရှင် ဉာဏ်ရှင် တန်ခိုးရှင် နောက်က သပိတ်ပိုက် လိုက်နေရသူ ဖြစ်ပါလျက် ဖိုခနောက်များ၏ အကြား ပြာပုံထဲမှာ အိမ်လျက် ခွေးလို လေးဘက်ထောက် စား

ခွေးများ၏ အကျင့်ကို ကျင့်နေသော ကျက်သရေမဲ့လူသည် “ကောရ-
ခတ္ထိယ”၏ တက္ကထုန်းကြီးကို တွေ့မြင်သောအခါ လောဘကင်းသော
ရဟန္တာ-ဟု အထင်ကြီးလေသည်။

ဘုရားရှင်က သိ၍ အပြစ်ထင်သောအခါ “မြတ်စွာဘုရား....
သူ့ထပါး၏ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဝန်မတိုပါနှင့်” ဟူ၍ ဘုရားရှင်ကိုပင်
ပြန်ငေါ့လိုက်မေးသည် (ဒီ၊ ၃၊ ပါထိကသုတ်။ ၄)။

ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ ထားတော် (မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်) ကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ
မသိမြင်၍ ပုထုဇဉ်အနေ (ကြားသိ ကြံသိ အမြင်မျှသာ) ရှိသောကြောင့်
စိတ်ပျက်ဖွယ် အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရခြင်း ဖြစ်၏။ မသိမမြင်မှု၏ အပြစ်ကား
လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

တရားမြင်၍ တရားရှင် ဘုရားအပေါ် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လေးစားခြင်း

ထားတော်ကို ကိုယ်တွေ့ မြင်ရသော အခါ၌ကား ဤတရားထက်
ကောင်းသော တရား မရှိ၊ ဤတရားသည် အကောင်းဆုံးတရား ဖြစ်၏ဟု
အတည်ပြု ဆုံးဖြတ်ပြီး တရားတော်အပေါ်၌ “ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား၊ မှန်မှ
မှန်ပါ့မလား” ဟူသော ယုံမှား သံသယစိတ်များ လုံးဝ ကင်းရှင်းသွားပါသည်။
တရားတော်အပေါ်၌ ယုံမှား သံသယ ကင်းလျှင် တရားရှင် ဘုရားအပေါ်၌
တကယ်ဘုရားအစစ် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ တရားတော်ကို အစဉ်အဆက်
မပျောက် မပျက်အောင် စောင့်ရှောက်လျက် ရှိသော သံဃာတော်အပေါ်၌
တကယ် သံဃာအစစ် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အတည်ပြု
ဆုံးဖြတ်၍ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည် လေးစားမှု ပြုနိုင်ပါတော့သည်။ ဤ၌ ဘုရားရှင်
လက်ထက်တော်က “ကောသလမင်း”၏ လျှောက်တင်ချက် စကားတစ်ခုမှာ
ထားတော်ကို မြင်၍ တရားရှင် ဘုရားသခင်အပေါ် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လေးစားခြင်း
ရှိခဲ့ပုံ သာကေကို အထူးပေါ်လွင်စေပါသည်။—

မြတ်စွာဘုရား.... “ဣသိဒတ္ထ” နှင့် “ပုရာဏ” မည်သော လက်သမား
ဗိသုကာကြီး နှစ်ယောက်သည် တပည့်တော်၏ အမှုထမ်းများဖြစ်၍
၎င်းတို့၏ အသက်မွေးမှု ရိက္ခာအစုကို တပည့်တော်ကပင် ပေးရပါသည်။
၎င်းတို့ သွားဖို့ရာ ယာဉ်ရထားများလည်း တပည့်တော်၏ ပစ္စည်းပင်
ဖြစ်ပါ၏။ သို့ပါလျက် ၎င်းတို့သည် ဘုရားရှင်အပေါ် လေးစားသလောက်
တပည့်တော်ကို မလေးစားကြပါ။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

ရှေးတုန်းက ကိစ္စတစ်ခု ကြုံရဖူးသည်မှာ တပည့်တော်သည် စစ်ထွက် ရသည့်အခါ ၎င်းတို့ကို စုံစမ်းလို၍ ကျဉ်းမြောင်းသော နေရာတစ်ခု၌ ၎င်းတို့နှင့် အတူ အိပ်ပါသည်။ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက် အထော် ညဉ့်နက်အောင် တရားဆွေးနွေးစဉ် တပည့်တော် အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေပါသည်။

၎င်းတို့ နှစ်ယောက် အိပ်ခါနီးသော် “ဘယ်အရပ်ဆီမှာ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးနေသလဲ” ဟု ၎င်းတို့ချင်း မေးကြ၍ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးရာ ဘက်နှင့် တပည့်တော် နေရာဘက် တစ်ဘက်စီ ဖြစ်နေကြောင်းကို သိကြသဖြင့် တပည့်တော်ဘက်ကို ခြေပြု၍ ဘုရားရှိရာဘက်သို့ ဦးခေါင်း ပြုပြီး အိပ်ကြပါသည်။

ထိုအခါ “အံ့ဖွယ်ရှိပေစွ၊ ဤ ‘ဣသိဒတ္တ’ နှင့် ‘ပုရာဏ’ တို့သည် ယာဉ် ရထား၊ ငိုက္ခာ၊ အခြေအရံ၊ အသက်မွေးမှု မှန်သမျှ ငါ့ထံမှ ရနေသူများ ဖြစ်ပါလျက် ဘုရားရှင်ကို ရိုသေ လေးစားသလောက် ငါ့ကို မရိုသေ မလေးစားကြ၊ ကေနပ်ပင် သူတို့သန္တာန်မှာ တရားထူးတို့ အဆင့်ဆင့် မြင့်ထက် မြင့်ကာ သိလာသောကြောင့်သာဘဲ” ဟု တအံ တဩ တွေးတော အားရမိခဲ့ပါသည်။

ယင်းသို့ အားရဖွယ် ရိုသေလေးစားပုံကို မြင်ရသောကြောင့် ဘုရားရှင်၏ အစစ် အမှန် ဘုရားဖြစ်ကြောင်း၊ တရားတော်၏ ကောင်းသော တရား ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သိသာတော်၏ အစစ်အမှန် သံသာဖြစ်ကြောင်း မှန်းဆ ကြည်ညိုနိုင်ခဲ့ပါသည်ဟု-

ဘုရားရှင်အား ကောသလမင်းကြီးက လျှောက်ထားလေသည် (မဇ္ဈိမပဏ္ဍာသ၊ မေဓစေတီယသုတ်။ ၃၂၅။)

၃။ အကာလိကဂုဏ်တော်

အကာလိက = (အ+ကာလ+ဣက။ အ = မ+ကာလ = အချိန် (အကျိုးပေးဖို့ ငုံ့လင့်ဖင့်နဲ့နေသော အချိန်) + ဣက = ရိုသေ တရားတော်၊ အကျိုးပေးဖို့ ငုံ့လင့်ဖင့်နဲ့နေသော အချိန် မရှိသော တရားတော်၊ အချိန် ဆဲ့၍ ငုံ့လင့် ဖင့်နဲ့နေခြင်း မရှိဘဲ အကျိုးကို ဖေးတတ်သော တရားတော်၊ ချက်ချင်းလက်ငင်း အခါမလင့် အကျိုး ပေးတတ်သော တရားတော်)

ဘုရားရှင် ဟောတော်မူအပ်သော တရားတော်တို့တွင် မဂ်တရားဟူသည် ကုသိုလ်တရားဖြစ်၍ ဖိုလ်တရားကား ထိုကုသိုလ်၏ အကျိုးတရား ဖြစ်၏။ ကုသိုလ်တရားချင်း တူသော်လည်း အခြား ဒါန၊ သီလ စသော ကုသိုလ်တရား တို့ကား များသောအားဖြင့် နောက်ဘဝ ရောက်မှ အကျိုး ပေးကြ၏။ ဤဘဝမှာပင် အကျိုး ပေးနိုင်စေကာမူ မဂ်ကုသိုလ်ကဲ့သို့ ခဏမခြားဘဲ တဆက်တည်း အကျိုးမပေးနိုင်ကြ။ ရက်၊ လ၊ နာရီ ခြားပြီးမှသာ အကျိုး ပေးလေ့ရှိကြ၏။ မဂ်ကုသိုလ်တရားကား ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်။ အချိန်ကာလ ကြာအောင် ဆွဲ၍ ဖင့်နှံ့လင့်နေခြင်း မရှိဘဲ မဂ်တရားဖြစ်ပြီး၍ ချုပ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဖိုလ်တရားအကျိုးကို ပေးနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သောတာပတ္တိမဂ်၊ သကဒါဂါမိမဂ်၊ အနာဂါမိမဂ်၊ အရဟတ္တမဂ်ဟူသော မဂ်လေးပါး တရား တော်သည် “အကာလိက” ဂုဏ်တော်အားဖြင့် ထင်ရှားတော်မူပါသည်။

အကောင်းဆုံး အကျိုးရရှိ အမြန်ဆုံး အကျိုးပေးစသော တရားတော်

မဂ်လေးပါး တရားတော်သည် ကိလေသာတို့ကို တခါတည်း အပြီးအပြတ် သတ်နိုင်သော အလွန်အားကြီးသည့် အစွမ်းအားနုဘော်ကြောင့် တခြား (ဒါန၊ သီလ စသော) ကုသိုလ်တို့၏ အကျိုးထက် သာလွန်သော အတုမဲ့ အကျိုးကို ပေးစွမ်းနိုင်၏။ တခြား ကုသိုလ်တို့၏ အကျိုးမှာ ကိလေသာ မကင်းသည်နှင့်အမျှ ဒုက္ခမရှင်းသော အကျိုးများ ဖြစ်၏။ အေးငြိမ်းမှု မရှိကြ။ မဂ်ကုသိုလ်၏ အကျိုးကား ကိလေသာ ကင်း၍ ဒုက္ခရှင်း၏။ အေးငြိမ်းမှုလည်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မဂ်ကုသိုလ်၏ အကျိုးဖြစ်သော ဖိုလ် ချမ်းသာမှာ အကောင်းဆုံးချမ်းသာ အကောင်းဆုံးအကျိုး ဖြစ်ပါသည်။

အကောင်းဆုံး အကျိုးကို ရစေနိုင်သော မဂ်လေးပါး ကုသိုလ်တရားသည် မိမိ ဖြစ်ပြီးလျှင် ပြီးချင်း တဆက်တည်း ဖိုလ်တရားဟူသော အကျိုးကို အမြန်ဆုံး ပေးစွမ်းနိုင်၏။ မဂ်တရားဖြစ်သောအခါ ဖိုလ်တရား ဖြစ်မလာရန် တားမြစ်နိုင်သော အန္တရာယ်ဟု တစုံတရာမျှ မရှိနိုင်။ မဂ်ဟုတ် ဖြစ်လျှင် ဖိုလ်တရားမှာ ကိန်းသေ ဖြစ်ကို ဖြစ်ရ၏။ [အဘိဓမ္မာသဘောဟုတ်ကို လေ့လာဖူးက ပို၍ သဘောကျနိုင်ကြပါမည်။]

မဂ်တရား၏ အမြန်ဆုံး အကျိုးပေးရာ၌ အန္တရာယ်ဘေး မရှိပုံနှင့် စပ်၍ မဂ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို တည်နေသော ကမ္ဘာရှိသော (ဝါ) ပျက်တော့မည့် ကမ္ဘာကို မပျက်သေးအောင် တန်ရပ်ထားနိုင်သော “ဌိတကပ္ပီ” ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟုပင် ကျမ်းဂန်တို့၌ ဂုဏ်ပြုတင်စားခဲ့ကြပါသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း မဂ်သို့ အဆိုက်

ကမ္ဘာကလည်း လောင်ကျွမ်းပျက်စီးချိန် ရောက်နေလျှင် ဖိုလ်မရောက်သေးခင် ကမ္ဘာကတောင် မပျက်သေးဘဲ ဆိုင်းငံ့နေရ၏ဟု ဆိုလိုပါသည်။ လုံးလုံး လျားလျား ကမ္ဘာမပျက်အောင် တားနိုင်၍ ဆိုခြင်းကား မဟုတ်၊ သာသနာ ရှိစဉ် ကမ္ဘာလည်း ပျက်ရိုးမရှိ။ သို့ရာတွင် ဤအဖြစ်မျိုးပင် ဖြစ်စေဦးတော့ မဂ်၏ အကျိုးပေးမှုမှာ အာနုဘော်ကြီးလှ၏၊ လျှင်မြန်၏။ ကန္တရာယ် မရှိဟု ပြုလို၍ မိန့်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ချိန်ခါအခွင့် မဆိုင်းလင့်ဘဲ ကျင့်လျှင် ကျင့်ချင်း ခုလက်ငင်းချက်ချင်း အကျိုးခံစားရ၏။ “ရော့ ပတ္တမြား၊ ရော့ နဂါး”ဟု ဖလှယ်နေလျှင် ကြာဦးမည်။ တရားတော်၏ အကျိုးပေးမှုမှာ အလွန်မြန်ဆန်၍ စိတ္တက္ခဏတစ်ခုမျှပင် မခြားပါ။

လက်ငင်းအကျိုးရနိုင်သော “အကာလိက” တရားများ

ဤ“အကာလိက”ဂုဏ်တော်သည် မဂ်လေးပါးတရားကို ပစာနအားဖြင့် ဆိုသောကြောင့် စင်စစ် မဂ်လေးပါး တရားနှင့်သာ ဆိုင်သော ဂုဏ်တော် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် “သတိပဋ္ဌာန်, အာနာပါန” စသော ဘာဝနာတရား များလည်း ရှုပွားလျှင် သောက ဓေါသ ပျောက်ငြိမ်းမှု ချမ်းသာများကို လက်ငင်းဒိဋ္ဌ ရနိုင်ကြသည်သာ ဖြစ်သောကြောင့် ယင်းဘာဝနာတရားများ ကိုလည်း အပစာနအားဖြင့် ယူနိုင်ပါသည်။ အခြား “ဒါန, သီလ” စသော ကုသိုလ်တရားများလည်း ပြုလုပ်တိုင်းမှာပင် အပြစ်မရှိ ချမ်းသာသော အကျိုး “အနဝဇ္ဇသုခဝိပါက” များကို အတိုင်းအတာ ရှိသမျှ ခံစားရရှိနိုင်ကြ သည်သာ ဖြစ်သောကြောင့် တကယ် “အကာလိကအစစ်” ကုသိုလ်များ မဟုတ်စေကာမူ လက်ငင်း သုခ ရှိသော “အကာလိကကုသိုလ်” များပင် ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ယူသင့်ပါသည်။

အချုပ်အားဖြင့်ကား- တရားရှင်၏ တရားတော်သည် ငရဲနှင့် ခြောက်, နတ်ဘုံနှင့်မြောက်ကာ တမလွန်ကိုသာ လက်ညှိုးညွှန်နေသော အခြောက်တရား, အမြောက်တရား မဟုတ်၊ လက်တွေ့ အကျိုးရနိုင်သော “သန္နိဋ္ဌိက” တရား, အချိန်မရွေး အကျိုးပေးသော “အကာလိက” တရားမျိုး ဖြစ်ကြောင်း သတိ ထား၍ အလေးအစားပြုသင့်ကြပါသည်။

၄။ ဟေိပဿိကဂုဏ်တော်

ဟေိပဿိက = (ဟေိ+ပဿိက။ ဟေိ=လာစမ်းပါ+ပဿိက= ရှုကြည့်စမ်းပါဟူ၍ ဖိတ်ခေါ်ထိုက်သော တရားတော်၊ လာစမ်းပါ, လိုက်ခွဲစမ်းပါ, ဤတရားကို ရှုကြည့်စမ်းပါ, ကျင့်ကြည့်စမ်းပါဟူ၍ ရဲရဲတောက် ဖိတ်ခေါ် ပြောကြားထိုက်သော တရားတော်။)

လောက၌ ဟန်ပန်လုပ်၍ အဟုတ်မရှိသော အဆုတ်တို့ကို “ပယံလျှပ်
 လာကြည့်ပါ” ဟု မဖိတ်ခေါ်ဝံ့ မပြောဝံ့ မပြောပေ။ ရှိပင်ရှိသော်လည်း ထိုရှိသော
 အဆုတ်တို့သည် ကြည့်ချင်ဖွယ် ရှုချင်ဖွယ် မကောင်းလျှင် ခေါ်ငင်ပြသဖို့ရန်
 မထိုက်တန်ချေ။ ဘုရားရှင်၏ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန် ကိုးတန်သော တရားကား ထိုသို့
 မဟုတ်ပါ။ အမှန်အားဖြင့် ထင်ရှားရှိ၍ သန့်ရှင်းစင်ကြယ် ရှုချင်ဖွယ်ကောင်း
 သောကြောင့် “လာကြည့်စမ်းပါ၊ ကျင့်ကြည့်စမ်းပါ” ဟု ဖိတ်ခေါ်၍ ပြသ
 ခြင်းငှါ ထိုက်တန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုးတန်သောတရားသည် “ဟေပဿိက”
 ဂုဏ်ထောက်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တကယ်ရှိ၍ အဟုတ်စင်ကြယ်သော တရားဖြစ်တော်မူခြင်း

မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန် ကိုးတန်သော လောကုတ္တရာတရားတော်မြတ်သည် အဟုတ်
 မရှိ၊ တကယ် မရှိဘဲ ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုကာမျှ ပညတ်ထားသော တရားမျိုး
 မဟုတ်၊ အဟုတ်ရှိ အမှန်ရှိသည့် ပရမတ္တတရားမျိုး ဖြစ်၏။ ကိုယ်သန္တာန်၌
 အထင်အရှား ရှိ၍ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သိနိုင်မြင်နိုင်၏။

ယင်းတရား ကိုးပါးသည် ကျောက်စရစ် ဆိုးခြမ်း ကဲ့ပမာ တန်ဖိုးမဲ့သည့်
 တရားမျိုး မဟုတ်၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ၊ ရှုရှုဖွယ်ရာ၊ မကြည့်ဝံ့ မမြင်ဝံ့
 မပြောသော တရားမျိုးလည်း မဟုတ်၊ တိမ်တိုက်ကင်းစင်သော ကောင်းကင်ပြင်၌
 ထွက်ပြုလာသော လပြည့်ဝန်းကြီးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ နူးညံ့လှစွာသော
 ကမ္မလာအဖြူ ကတ္တီပါအဖြူ အထည်ပေါ်၌ ချထားအပ်သည့် ပတ္တမြားရတနာကြီး
 ကဲ့သို့လည်းကောင်း ကံလေသာ အညစ်အကြေးမတင် လွန်စွာ သန့်ရှင်း
 စင်ကြယ်၏။ ဘဝများစွာက တခါဖူးမျှ မတွေ့ရဖူးသော တရားမျိုးဖြစ်၏။ တခါ
 တွေ့လျှင် မေ့မရဘောင် အတွေ့အမြင်ထူး၏။ ထို့ကြောင့် ဤမဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်
 ကိုးတန်သော လောကုတ္တရာတရားသည် တကယ်ရှိ၍ အဟုတ်စင်ကြယ်သော
 တရားတော်ဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားမရှိသင့်ချေ။ မည်မျှမှန်ကန်မည်မျှအဖိုးတန်၍
 မည်မျှ အကျိုးများသည်ကို ကိုယ်တွေ့သိအောင် ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြည့်သင့်ကြ
 ပါသည်။

ဖိတ်ခေါ်ထိုက်၍ ဖိတ်ခေါ်တော်မူခြင်း

အကောင်းဆုံး အကျိုး ရ၍ အမြန်ဆုံး အကျိုး ပေးနိုင်သော ဂုဏ်အရည်
 အချင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသည့် မဂ်တရားလေးပါးနှင့် ၎င်း၏ အကျိုးရင်း ဖြစ်သော
 ဖိုလ်တရား၊ အာရုံဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်တရားများ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ

ရတနာတိုးပါး ဂုဏ်ထောင်ဖွင့်

ဤတရားများသည် သဘောတရားထက် ထင်ရှားစွာ မရပေ။ ထူးကဲလှသော “ဆန္ဒပွားမှု” တရားများဖြစ်သောကြောင့် အံ့ဩခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းများ ဖြစ်လာထက်ပါသည်။

ထိုအခါ လောက၌ အထူးအဆန်း ဆိုလျှင် ကိုယ်တိုင်လည်း ကြုံလိုကြ၊ ကြည့်လိုကြ၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ ချစ်ကျွမ်းဝင်သူများကိုလည်း အားပါးတရ ဖိတ်ခေါ်ပြသလိုကြသည့် သဘာဝအတိုင်း ဤ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်တရားများကို မိမိ၏ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ ချစ်ကျွမ်းဝင်သူများအား မိမိကဲ့သို့ တရားထူး ရစေလို တွေ့စေလို ပြောပြလိုသော ဆန္ဒများ အဟုန်ပြင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပါသည်။ တကယ်တမ်း ဖိတ်ခေါ်တိုက်တွန်းထိုက်အောင် ချမ်းသာမှုအကျိုး ကော်ရမည်ကို သိနေသောကြောင့် တရားထူး ရအောင် ကြိုးစားဖို့ “လာပါ။ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ မယုံလျှင် တစ်ပတ်လောက် စမ်းကြည့်ပါ” ဟု မတိုက်တွန်းဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ကာ ဖိတ်ခေါ်တိုက်တွန်းတတ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် “လာလှည့် ရှုလှည့် ကျင့်ကြံ လှည့်” ဟူသော သဘောဖြင့် ဟောခဲ့ပုံ သာဓကများကို ဆက်လက်ထုတ်ဖော် တင်ပြထားပါသည်။—

“ဤငါဘုရား၏ သာသနာမှာသာ ပထမ သမဏ သောတာပန် ရှိသည်။ ဒုတိယ သမဏ သကဒါဂါမ်၊ တတိယ သမဏ အနာဂါမ်၊ စတုတ္ထ သမဏ ရဟန္တာလည်း ဤငါဘုရား၏ သာသနာမှာသာ ရှိသည်။ ငါဘုရား၏ သာသနာမှ ပြင်ပ တခြား အယူဝါဒများကား သမဏ လေးပါးတို့မှ ဆိတ်သုဉ်း ကင်းကွာသော ဝါဒများ ဖြစ်ကြသည်” ဟု မဟာပရိနိဗ္ဗာန်သုတ်၌ ဟောတော်မူ၏။

[ဤဒေသနာဖြင့် သမဏအစစ်ဖြစ်ကြောင်းကား မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် တရားတည်း။ ထိုကရားများ ရနိုင်ရန် အကျင့်များသည် တခြားမှာ မရှိ။ ငါဘုရား၏ သာသနာမှာသာ ရှိသည်။ မယုံလျှင် လာကြ၊ ကျင့် ကြည့်ကြဟု မိန့်တော်မူလိုရင်း ဖြစ်၏။]

ရာဂ စသော ကိလေသာတို့မှ စင်ကြယ်ရန် “ပူဆွေးမှု သောက၊ ငိုကြွေးမှု ပရိဝေဒတို့ကို လွန်မြောက်ရန်၊ ကိုယ်ဆင်းရဲမှု စိတ်ဆင်းရဲမှု လုံးဝချုပ်ငြိမ်းရန်၊ အရိယာမဂ် ရရန်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ကိုယ်တွေ့ မျက်မှောက် သိရန်လမ်းမှာ တကြောင်းတည်းသော ခရီးလမ်းမကြီးသဖွယ်ဖြစ်သော ဤ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး တရားပင်တည်း” ဟု မဟာသတိပဋ္ဌာန်သုတ်၌ ဟောတော်မူ၏။

ဗုဒ္ဓဘေဒသလက်စွဲကျမ်း

[ဤဒေသနာဖြင့် လာကြ၊ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို ကျင့်လှည့်ကြ။ ကျင့်လျှင် အရိယာမဂ် ရလိမ့်မည်၊ နိဗ္ဗာန်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်။ တွေ့လျှင် သောက၊ ပရိဒေဝတွေ ပျောက်မည်၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းများ အလျှင်း ပေါ်မလာ၊ ချမ်းသာကြီး ချမ်းသာလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော် မူလိုရင်းဖြစ်၏။]

တော်ပြုပါ တရားဒေသနာများသည် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် မိမိတရား၏ “ဟေပဿိက” ဂုဏ်ကို ထုတ်ဖော်၍ မိန့်တော်မူခဲ့သည့် တရားဒေသနာများ ဖြစ်၏။ ဤတရားဒေသနာများကဲ့သို့ “ဟေပဿိက” ဂုဏ်ကို ပြသော ဒေသနာ များမှာ ပိဋကတော်၌ အများအပြားပင် ရှိ၏။ ဤဒေသနာများဖြင့် မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန် မရှိသော သာသနာပြင်ပ အယူဝါဒများ၌ “ဟေ=လာလှည့်၊ ပဿ= ရှုလှည့်” ဟု ဖိတ်ခေါ်ခံနိုင်သောတရား မရှိ။ အပြော အဟောအရ ယုံကြည် ရသော တရားများသာ ဖြစ်ကြောင်း သိစေလိုပါသည်။

“ဟေပဿိက” ဂုဏ်ထူးရထိုက်သော တရားများ

မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန် ကိုးတန်သော လောကုတ္တရာတရားမှာ စာတွေ့တရား မဟုတ်၊ လက်တွေ့တရား ဖြစ်၏။ လက်တွေ့အားထုတ်မှ သိနိုင် မြင်နိုင်၏။ ဘုရားပြော လူပြောဖြင့် မယုံကြည်နိုင်ဘဲ သိပ္ပံနည်းကျ လက်တွေ့မှ ယုံကြည်လေ့ ရှိသူတို့အဖို့ ကိုယ်တွေ့ သိအောင် ကျင့်ကြည့်သင့်ကြ၏။

ဤ “ဟေပဿိက” ဂုဏ်တော်၌ လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးသာ ကျမ်းဂန် တွင် လာ၏။ ပရိယတ္တိတရား မပါရှိချေ။ သို့ရာတွင် ဤလောကုတ္တရာတရားကို သိမြင်နိုင်ကြောင်း အကျင့်ကောင်း အကျင့်မှန်နည်းများကို သင်ကြားနာယူ နိုင်ရန် ဖော်ပြထားသော စာပေပရိယတ် တရားတော်မြတ်သည်လည်းကောင်း၊ ယင်းပရိယတ်နှင့် ပဋိပတ်အကျင့်တရားများကို ကောင်းမွန်စွာ နာယူသင်ကြား ကျင့်ကြံ ပွားများလျက် ရှိသော သံဃာတော်များသည် လည်းကောင်း၊ ယင်းပရိယတ်တရားနှင့် သံဃာတော်တို့၏ တည်ရှိရာ သန့်ရှင်း တင့်တယ် ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းသော စေတီ၊ တန်ဆောင်း၊ ကျောင်းကန်များသည် လည်းကောင်း ဤ “ဟေပဿိက” ဂုဏ်တော်ကို အတုလိုက်၍ “လိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ နာကြည့်စမ်းပါ၊ ပွားမြော်ကြည့်စမ်းပါ” ဟု မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများအား ဖိတ်ခေါ် ပြသထိုက်သော ရတနာများပင် ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ယူသင့်ပါသည်။

လက်တွေ့ ကြည့်ရှု နာကြား ကျင့်ကြံ ပွားများခွင့် ရသောအခါ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပြီး လွန်စွာ အားရနှစ်သက်ခြင်း ရှိလာနိုင် ကြပါမည်။ ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ဖြစ်ပွားနိုင်ကြပါမည်။

ကိုးကွယ်ရာမှ ဆေးမဖြစ်အောင် သတိပြုသင့်ကြောင်း

ဖိတ်ခေါ်ပြသမှုနှင့် စပ်၍ ယခုကာလ၌ ဘာသာအမျိုးမျိုးက မိမိတို့ဘာသာကိုသာ မှန်ကန်ကြောင်း၊ ကောင်းကြောင်း၊ အခြားဘာသာကို မမှန်ကြောင်း၊ မှားကြောင်း၊ မကောင်းကြောင်း ဟောပြောတတ်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွင်လည်း “သူတို့ ဂိုဏ်းက ကောင်းကြောင်း၊ ငါတို့ ဂိုဏ်းက ကောင်းကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်တော်က ကြည့်ညို့ဖွယ်ကောင်းကြောင်း၊ ငါ့ကိုယ်တော်က ကြည့်ညို့ဖွယ်ကောင်းကြောင်း၊ ငါ့ကိုယ်တော်က စာတတ်ကြောင်း၊ တရားဟော ကောင်းကြောင်း၊ တရားပြ ကောင်းကြောင်းတို့အပြင် ဓာတ်ရိုက် ဓာတ်ဆင် ယတြာ ဗေဒင် ကောင်းကြောင်း၊ အမြင်အကြား ပေါက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် “ဟေ= လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ ပထမ=ဗူးမြော်လှည့်စမ်းပါ” ဟု သွေးဆောင် ခေါ်ငင်ကာ ကိုယ်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်လျက် ရှိတတ်ကြသည်။

ဤမျှလောက် ရှုပ်ထွေးသော လောကကြီးဝယ် ဘာသာရေး သာသနာရေးနှင့် စပ်လျှင် အယုံအကြည် ကြီးလွန်းသည်နှင့်အမျှ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကို အသုံးပြုနိုင်သူက နည်းပါးလှ၏။ ဘာသာ သာသနာနှင့် ဆိုင်ရာဝယ် များစွာသော ကိစ္စတို့၌ ဘာသာရေး အသိဉာဏ်အင်အား နည်းပါးသည့် လူရည်တတ်များက ဓါင်းဆောင် ဖြစ်နေတတ်ကြ၏။ ဘာသာ သာသနာရေး၌ မျက်လှည့်ပမာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာများကို ပြု၍ သူတပါးက မိမိကို ဖြားယောင်းသည်ကိုလည်း ယုံကြည်လွယ်ရုံမက မပြောပလောက်သော ဂုဏ်ကလေးကိုပင် တကယ် ဂုဏ်ကြီးဟု အထင်ကြီးထင်တတ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ဘာသာ သာသနာ အသိဉာဏ်အင်အား နည်းပါးသူ လူရည်တတ်များ ခေါင်းဆောင်၍ နေသော ဘာသာ သာသနာ ကိစ္စအဝဝတို့၌ မကျေနမသန့်ရှင်းဘဲ ချွတ်ယွင်းသော အချက်တွေ့များစွာ ရှိနေတတ်၏။ အမှန်ကို သိသူ ဟောပြုလိုသူ အနည်းငယ်တို့မှာလည်း အများမိုးခါးရေသောက်ကာလ ကြီးကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ လက်မှိုင်ချလျက် ရှိကြ၏။ အာဏာတန်ခိုး စည်းစိမ် အမျိုးမျိုးအောက်မှာ ဒူးထောက်လျက် ရှိကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ယုံကြည်စိတ်ချရသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို မှီဝဲဆည်းကပ်မိဖို့ရန်မှာ ရှေးကကောင်းမွန် အကြောင်း လှရတော့မလို ရှိပါသည်။

အချုပ်သဘောအားဖြင့် မှန်ကန်သော ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်မှု ရခိုင်ရန် အတွက် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကို အသုံးချလိုလျှင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးပါးကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်မိက အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာနှင့် သူတော်ကောင်းစိတ်များ တိုးပွား၊ မတိုးပွား စဉ်းစားဆင်ခြင်မိ။ တိုးပွားလျှင် ကိုးကွယ်သူမှာ အမြတ်ရ၏။

ကိုးကွယ်ရကျိုးနပ်၏။ ကုသိုလ်တရား မတိုးပွားဘဲ ဆရာချင်း ပြိုင်၊ ဒကာချင်း ပြိုင်၊ ကျောင်းချင်းပြိုင်၊ ဘုရားချင်းပြိုင်၊ သူနှင့် ငါနိုင် ပြိုင်ရ ဆိုင်ရ တိုက်ခိုက် ရသဖြင့် မတရားမှု ဒုစရိုက်တွေသာ တိုးပွား၍ အကုသိုလ်တရား များနေပါလျှင် အမြတ်မရဘဲ အရင်းရှုံးဖို့သာ ရှိ၏။ အချို့ကား ဒကာကို ဆရာက မြောက် ဆရာကို ဒကာက မြောက်၍ ဆရာချင်း ပေါက်၊ ဒကာချင်း ပေါက်၊ ဘုရားချင်း ပေါက်၊ ကျောင်းချင်း ပေါက်ဖြစ်၍ ရုံးရောက် ဂတ်ရောက် ဖြစ်ကာ ငွေကုန် လှူပန်း စိတ်မချမ်းမသာစရာတွေ ဖြစ်ကြရရှာ၏။ ထို့ကြောင့် “ကိုးကွယ်ရာမှ ဘေးမဖြစ်အောင်” ကြိုးစား၍ သတိပြုသင့်ကြပါသည်။

၅။ ဩပနေယျိကဂုဏ်တော်

ဩပနေယျိက = (ဩပ + နေယျိက။ ဩပ = ကပ်၍ + နေယျိက = ဆောင်ထိုက်သော တရားတော်၊ မိမိစိတ်၏ သန္တာန်အစဉ်၌ မရောက် ရောက်အောင် မဖြစ် ဖြစ်အောင် ကပ်၍ ဆောင်ထိုက်သော မဂ်တရား ဖိုလ်တရားနှင့် မိမိစိတ်၏ အာရုံအဖြစ်သို့ မရောက် ရောက်အောင် ကပ်၍ ဆောင်ထိုက်သော နိဗ္ဗာန်တရားတော်။)

မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် တရားတော်များသည် ပုထုဇဉ်တို့သန္တာန်၌ တခါတရံမျှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင်ပင် အပါယ်လေးပါး၌ ခံစား ရမည့် ဝဋ်ဒုက္ခအပူမီးတို့ကို တခါတည်း ငြိမ်းစေနိုင်သော သတ္တိရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်ကို မီးလောင်စေကာမူ၊ သို့မဟုတ် ဦးချောင်း (ဆံထုံး)ကို မီးလောင်စေကာမူ ထိုမီးကို မငြိမ်းသေးဘဲ အရေးမပြု လျစ်လျူ ရှုကာ မဂ်ဖိုလ်တရား ရအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ထိုက်ပါသည်။ အပြင်မီးကို မငြိမ်းနိုင်၍ လောင်ကျွမ်းခံရလျှင် တစ်ဘဝ တစ်ခါသာ အလောင်ခံရမည်၊ အတွင်း ကိလေသာဝဋ်မီးများကို မငြိမ်းနိုင်၍ လောင်ကျွမ်းခံရလျှင်ကား မဂ်ဖိုလ်မရသေးသမျှ ဘဝများစွာ လောင်ကျွမ်းခံနေရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်ထဲ၌ ကပ်၍ ဆောင်ထိုက်သော တရားဖြစ်ခြင်း

အို နာ သေရေးနှင့် အပါယ်ဘေးတို့က လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။ အထူးအားဖြင့် သေရမည့် ဘေးကိုကား သတ္တဝါတိုင်းလိုပင် အလွန်ကြောက်ကြ၏။ မည်မျှပင် ကြောက်စေကာမူ ထွက်လာသော နေသည် ကိန်းသေဝင်ရသလို ဖြစ်လာသူမှန်သမျှ သေဘေးက ပြေး၍ မလွတ်နိုင်ပါ။ ကျေးသောလက် မဆန့်မိ၊ ဆန့်သောလက် မကျေးမိ အချိန်မရွေး သေနေကြ၏။ ကြီးသူ ငယ်သူ ရွယ်သူ မည်သူမျှ မသေဟူ၍ မရှိ။ သို့ပါလျက် ကိုယ်သေလျှင်

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

မရောက်သေး၍ မသေမပျောက် ရှိနေရသည်ကို နှစ်ဖြန့်သဏ္ဍန် ဆရာတော်လောင်း နေရသည်ကို သူတို့သာ သေသည်၊ ပျက်သည်၊ ငါကား မသေမပျက် ကျန်းမာ သည်၊ နေကောင်းသည် စသည်ဖြင့် မာန်စွယ်ထက်ကာ သေခြင်းထရားကို မေ့ထားသင့်ကြပါ။ မေ့လျော့ခြင်းသည် မသင့်သော အရာများကို ကြံလျှော့၍ မင်္ဂိုလ် ရရေးတွင် အဟန့်အတား ဖြစ်စေပြီး များစွာ သေတွင်းနက်ဝေနိုင် ပါသည်။ ဤနေရာတွင် အသောကမင်းကြီး၏ ညီတော်ရင်း အိမ်ရွှေစံ “ဟိဿ” မင်းသားကို သင်ခန်းစာယူသင့်ကြပါသည်။—

အသောကမင်း၏ ညီတော် “ဟိဿ” မင်းသားသည် တောကစား ထွက်စဉ် သားသမင်များ၏ မြူးထူးပျော်ပါးနေကြပုံကို မြင်ရလျှင် “အင်း-မြက်စားနေကြသော သမင်များပင် ဟရလို့ ပျော်ပျော် ပါးပါး မြူးထူးပေကြသေး၏။ ဘုရင့်အလှူစာ (စားကောင်း သောက် ဖွယ်တို့)ကို စားကာ အိပ်ရာကောင်း၌ အိပ်နေကြရသော ရဟန်းတော် တွေကား အဘယ်မှာ မမြူးထူးဘဲ နေကြမည်နည်း” ဟု (ကိုယ်နှင်နှိုင်း၍ ရိုင်းစိုင်းသော) အတွေးပေါ်ကာ သူ၏ နောင်တော်မင်းကြီးကို ပြောပြမိ လေသည်။

မင်းကြီးလည်း ထိုစကားကို ကြားရလျှင် အကျိုးအပြစ်ကို စိစစ် ပြောပြခြင်း မပြုသေးဘဲ အကြောင်းတစ်ခုကို ရှာ၍ စိတ်ဆိုးဟန် စောင်ပြီး “ညီတော်...ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို လက်ခံ၍ ခုနစ်ရက်မျှ ခံစား ပေတော့၊ ခုနစ်ရက် လွန်သောအခါ သင့်ကို သတ်ရလိမ့်မည်” ဟု အမိန့်တော် မှတ်ကာ တိုင်းပြည်ကို လွှဲအပ်ပေသည်။

မင်းသားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ခံစားခွင့်ရပါ သော်လည်း (သေရမည့်အရေး တွေးကာ) ခံစားချင်စိတ် ပေါ်မလာဘဲ မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ဖြစ်နေတော့၏။ ခုနစ်ရက်လည်သောအခါ—

မင်းကြီးက— “ဘယ်နှယ်လဲ၊ ထီးနန်း စည်းစိမ် စံစားရတာ ပျော်ရဲ့လား ညီတော်” ဟု မေး၏။

ညီတော်က— “သေရမည့်ဘေး တွေးကြောက်နေရတာ အဘယ်မှာ ပျော်နိုင်ပါ့မလဲ နောင်တော်” ဟု လျှောက်တင်၏။

မင်းကြီးက-“အေး-ညီတော်မှာ ခုနစ်ရှက်ကြာမှ သေရမှာကိုယ် သိ၍ ဤမျှ မပျော်မရွှင်နိုင်ရှိလျှင် ရဟန်းတော်များမှာ အသက် ရှုရင်း ရှက်ရင်း ထွက်သက် ဝင်သက်တိုင်းတွင် အစဉ်မလပ် သေဘေး ကပ်နေပုံကို ဆင်ခြင်နေကြရာ အဘယ်မှာ ပျော်ရွှင်နိုင်မလဲညီတော်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ညီတော် တိဿမင်းသားသည် သာသနာကို လွန်စွာကြည်ညိုသဖြင့် နောင်အခါတွင် ရဟန်းပြု၍ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုကာ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ရလေသည် (ဝိ၊ဋ္ဌ၊၁။၄၁)။ ဤသာဓကတွင် ညီတော် တိဿသည် သေမှာ ကြောက်၍ မသေရာ (မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ နောက်တွင် သေမင်းရောက်နေသည့် အလား၊ သို့မဟုတ် မိမိ၏ဆံပင်ကို သေမင်းက နောက်မှ ကိုင်ဆွဲ ခေါ်ဝင်နေသည့်အလား သံဝေဂစိတ်ထားကား မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တရားများကို ကြိုးစားမယုတ် အားထုတ် ဆောင်ယူထိုက်ပါသည်။ ဤ (မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်)တရားထက် စိတ်ထဲ၌ ကပ်၍ ဆောင်ထားထိုက်သော “ဩပနေယျိက” တရားမျိုးကား ဤသာသနာမှတစ်ပါး အခြား၌ ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပါဘဲကား။

အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ မဂ်ဖိုလ်တရားအလေးထားခဲ့သော တိဿမထေရ်အကြောင်း

ရင်ဝကို လှံစူးခံရသူသည် လှံကို မနုတ်သေးဘဲ ဦးခေါင်း မီးလောင်ခံရသူ သည် မီးကို မငြိမ်းသေးဘဲ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို ပယ်နိုင်အောင် မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရအောင် ရှေးဦးစွာ ကြိုးစားအားထုတ်သင့်ကြောင်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော် မူပါသည်။ အကြောင်းမှာ ရင်ဝလှံစူး ဦးခေါင်း မီးလောင် ခံရသူ၏ ဒုက္ခမှာ တစ်ဘဝအတွက် ဒုက္ခသာဖြစ်၍ ဘဝမဆုံးသမျှ အသင်္ချေ အနန္တခံရမည့်ဒုက္ခနှင့် စာချွန် မပြောပလောက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသို့ အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ မဂ်ဖိုလ်တရားများကို အလေးထား အားထုတ်ခြင်းသည် ဘုရား ရှင်၏ အလိုတော်ကျ အားထုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤ၌ ဘုရားရှင် လက်ထက် တော်က မဂ်ဖိုလ် ရရေးကို အလေးထား ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့သော “တိဿ” မထေရ်မြတ်အကြောင်းကို ဆက်လက်ဖော်ပြထားပါသည်။

သာဝတ္ထိပြည်၌ “တိဿ” မည်သော သူကြွယ် တစ်ယောက်သည် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် တောကျောင်း၌ တရားအားထုတ်နေ၏။ ခယ်မဖြစ်သူ(ညီ မယား)က ခဲအို ရဟန်းတော် လူထွက်လာလျှင် အမေ့

ခွဲပေးရမည် စိုးသောကြောင့် လူဆိုးများကို အသပြာ ငွေကြေး ပေးလျက် ခဲအိုကို ဖျောက်ဖျက်ခိုင်းလေသည်။ လူဆိုးများက ရဟန်း တော်ထံ သွားရောက်၍ သတ်မည့်အကြောင်းကို ပြောကြရာ-

ရဟန်းတော်က- “သည်တည့်မျှ ခွင့်ပေးကြပါ။ အာမခံပေးပါ မည်”ဟု ပြောဆို၍ ခွင့်ပန်၏။ ထိုအခါ-

လူဆိုးများက-“ကိုယ်တော်ကို အာမခံမည့်သူ အဘယ်မှာ ရနိုင် မှာလဲ”ဟု ပြောကြလေသော် အနီးရှိ ကျောက်တုံးကြီးကို ယူကာ ခြေနှစ်ဖက်ကို ကျောက်တုံးဖြင့် ကိုယ်တိုင် ပေါက်ချိုး၍ ထွက်ပြေးမည် မဟုတ်ကြောင်းကို အာမခံချက် ပေးလေသည်။

ထို့နောက် သေလုမြေပါး နာကျင်သော ခြေဖောက်ကို ဂရုမစိုက် အားဘဲ တမားကိုသာ တွင်တွင်ကြီး အားထုက်ခုံရာ အရုဏ်တက်ချိန်မှာ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ရပေသည် (ဒီ၊ဋ္ဌ၊ ၂။၃၃၉)။

ဤသာဓက၌ “ထိထ”ဗထေရိမြတ်သည် ဤသာသနာ၌သာ ရနိုင်သော (မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်တရား) သာသနာ အခွင့်ထူးကြီးများကို အဆုံးအရှုံးခံ လက်လွတ် သွားရလျှင် ပုထုဇဉ် ဘဝဖြင့် တစိုက်မတ်မတ် ထက်ကြပ်မကွာ နောက်မှ လိုက်ပါလာမည့် အပါယ်ဝင်ဒုက္ခဘေးဆိုးကြီးများမှာ အသချေ အနန္တ မတွေးဝစရာ ဖြစ်ရပါသည်။ ယင်းဒုက္ခဝင်ဒုဘေးများမှလုံးဝ လွတ်ရေးကျွတ်ရေးကို တွေးဆ ဆင်ခြင် ကောင်းကောင်းကြီး သိမြင်၍ ဘုရားရှင် အလိုတော်ကျ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရရေးကို အလေးထားဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဩပနေယျိက”ဂုဏ်ထူးရထိုက်သောတရားများ

ဤ“ဩပနေယျိက”ဂုဏ်တော်၌ လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးသာ ကျမ်းဂန် တို့၌ လာ၏။ ပရိယတ်တရား မပါရှိပေ။ သို့ရာတွင် ကျင့်နည်း၊ ကြံနည်း၊ အားထုတ်နည်းနှင့် သဘာဝဓမ္မအမှန်တရားတို့ကို ဖော်ပြထားသော ပရိယတ် တရားတို့သည်လည်း “ဩပနေယျိက”ဂုဏ်ထူးရ “ကပ်၍ ဆောင်ထိုက်သော တရား”များပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဤတရားတော်မှာ လာတိုင်း ရှောင်သင့်သော တရားများနှင့် စပ်၍ တထက် တာမျှ တဝမ်းဝ အပျော်အပါးနှင့် ဖော်ကြားစားသောက်မှု၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ မတရားသော နည်းတို့ဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာရှာဖွေမှုများကို အရေးတကြီး သတိ ထားလျက် ဖယ်ရှား ရှောင်ကြဉ်သင့်ပါသည်။

ဆောင်သင့်သော တရားများနှင့် စပ်၍ တရားတော် နည်းလမ်းအရ စည်းကမ်းကျအောင် ရွာဖွေစုဆောင်းပြီး တရားသဖြင့် သုံးစွဲကာ မကြာမကြာ လှူဒါန်းခြင်း၊ ဥပုသ်သီတင်းစောင့်သုံးခြင်းနှင့် တရားဘာဝနာ အားထုတ်ခြင်း စသော သံသရာစီးပွား ပါရမီကုသိုလ်တရားတို့ကို တဆင့်ထက်တဆင့် မြင့်ထက် မြင့်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်သင့်ကြပါသည်။

အလွန်တွေ့ခဲ့ ဆုံခဲ့ ကြုံကြိုက်ခဲလှသော ဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူရာ သာသနာ တော်နှင့် တွေ့ကြုံဆုံရခိုက် “ဆွမ်းကျွေးပွဲတွေ့လို့မှ ထမင်း မစားရဲ” ဆိုသကဲ့သို့ ဆုံးရှုံး နစ်နာခြင်း မဖြစ်ရလေအောင် သတိဖြင့် ကြံဆောင်၍ ဤ“ဩပ-နေယျိက” ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုပြီး မိမိသန္တာန်၌ မဂ်ဖိုလ်တရားများ တဖြည်းဖြည်း တိုးပွားစေသင့်ကြပါသည်။

၆။ ပစ္စတ္တံဝေဒိတဗ္ဗဂုဏ်တော်

ပစ္စတ္တံဝေဒိတဗ္ဗ = (ပစ္စတ္တံ + ဝေဒိတဗ္ဗ။ ပစ္စတ္တံ = အသီးအသီး ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ + ဝေဒိတဗ္ဗ = သိမြင်အပ်, ခံစားအပ်သော တရားတော်။)

အရိယာ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဆင်ခြင်သော “ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်” ဖြင့် မိမိ စိတ်သန္တာန်၌ ပွားများ ရရှိခဲ့သော မဂ်ဖိုလ်တရားကို လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တိုင်ဆိုက်ရောက် မျက်မှောက်ပြုခဲ့သော နိဗ္ဗာန်တရားကို လည်းကောင်း ဆင်ခြင် သိမြင်နိုင်ကြ၏။ ဖလသမာပတ် (ဝင်စားခြင်း)ဖြင့် မျက်မှောက်ပြု ခဲ့သော နိဗ္ဗာန်၏(နိဗ္ဗုတိအရသာ)ကို အာရုံပြု ခံစားနိုင်ကြ၏။

ယင်းသို့ အရိယာပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အသီးအသီး ကိုယ်စီကိုယ်စီ သိမြင် ခံစားရသောကြောင့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ကိုးတန်သော လောကုတ္တရာတရားတော် သည် “ပစ္စတ္တံဝေဒိတဗ္ဗ”ဂုဏ်တော်အားဖြင့် ထင်ရှားတော်မူပါသည်။

[စာတတ် ပေတတ် ဗဟုသုတ များသော ပညာရှိမျိုးကို အခြား နေရာ၌ “ပညာရှိ” ဟု ဆိုရသော်လည်း ဤ၌ကား (စာတွေ့ပညာရှိတို့၏ အရာမဟုတ်သောကြောင့်) မဂ်ဉာဏ်, ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် (လက်တွေ့) သိသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုသာ “ပညာရှိ” ဟု ဆိုရသည်။ အခြား စိတ်တွေ့ မပါစေဘဲ ဖိုလ်စိတ်ချည်းသာ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်စေမှုကို “ဖလသမာပတ် ဝင်စားသည်, ဖိုလ်ဝင်စားသည်” ဟု ခေါ်၏။]

မုတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

ကိုယ်ပိုင်အစစ် တရားတော်ဖြစ်ခြင်း

မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ကိုးတန်သော လောကုတ္တရာတရားတော်များသည် ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံ ကိုယ်တိုင်ပွားများ၍ ကိုယ်တိုင်ရရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်သာ ဆိုင်သော ကိုယ်ပိုင်အစစ် တရားတော်များ ဖြစ်ကြ၏။ မှန်၏။ ဆရာပွားများအပ်သော မဂ်ဖြင့် တပည့်၏ ကိလေသာများကို မပယ်နိုင်၊ ဆရာ၏ ဖလသမာပတ်ဖြင့် တပည့်သည် ချမ်းသာစွာ နေနိုင်သည် မဟုတ်၊ ဆရာကိုယ်တွေ့ မျက်မှောက်ပြု ထားသော နိဗ္ဗာန်ကို တပည့်က ယူ၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်သည်ဟု မရှိ၊ တပည့် ကိုယ်တွေ့ မျက်မှောက်ပြုထားသော နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း ဆရာက အလွယ်တကူ ယူ၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်သည်ဟု မရှိ။

စင်စစ်အားဖြင့်ကား မိမိပွားများအပ်သော မဂ်ဖြင့်သာ မိမိ၏ ကိလေသာ များကို ပယ်နိုင်သည်။ မိမိရအပ်၊ ဝင်စားအပ်သော ဖိုလ်ဖြင့်သာ မိမိချမ်းသာစွာ နေနိုင်သည်။ မိမိ၏ နိဗ္ဗာန်ကို မိမိသာ မျက်မှောက်ပြုနိုင်သည်။ ကိုယ်လုပ်ပြီး သူများရ၊ သူများလုပ်ပြီး ကိုယ်ရ စသည်ဖြင့် အကျိုးသွား စိတ်မချရသော လောကီတရားမျိုးကဲ့သို့ မဟုတ်၊ ကိုယ်လုပ် ကိုယ်ရ၊ သူလုပ် သူရ လွန်စွာ စိတ်ချရသော တရားဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤလောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးသည် သူတပါး၏ ခေါင်းပေါ်၌ ထင်ထားအပ်သော အဆင်တန်ဆာကဲ့သို့ မမှတ်ယူအပ်ဘဲ မိမိတို့ ကိုယ်စီကိုယ်စီ မိမိ စိတ်၌သာလျှင် မှတ်ယူသုံးဆောင်အပ်သော ကိုယ်ပိုင်အစစ် တရားတော် ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ယူသင့်ပါသည်။

အပော်မလို တစ်ဦးချင်း ခံစားနိုင်

မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ (ဝိမုတ္တိသုခ)ကို ခံစားရာ၌ အပော် မစုံသေးသည့်အတွက် အပေါင်းအပော်ကို စောင့်ဆိုင်းရန် မလို၊ ငဲ့ကွက်ရန် မလို၊ တစ်ဦးချင်း ကိုယ်စီကိုယ်စီ ခံစားနိုင်ပေသည်။ မှန်ပေသည်။ လောကီစည်းစိမ် ချမ်းသာကို ခံစားရာ၌ အပေါင်းအပော် အခြွေအရံ ပြည့်စုံမှသာ ခံစားနိုင်ကြ၏။ ဥပမာ- ပွဲလမ်းသတင် ကြည့်ရှု၍ အရသာ ခံရာ၌ ကချေသည်၊ အဆိုတော်၊ တီးမှုတ်သူ၊ ပွဲကြည့်ပရိသတ် စုံစုံလင်လင် ရှိမှသာလျှင် ခံစားရာ၌ အရသာ အပြည့်အဝ ပေါ်နိုင်၏။ သို့မဟုတ်ပါက အရသာ အပြည့်အဝ မပေါ်နိုင်ချေ။ အလားတူပင် အပေါင်းအသင်းများနှင့် စားပွဲ သောက်ပွဲ ကျင်းပရာ၌ အပေါင်းအသင်း စုံလင်မှ အရသာ အပြည့်အဝ ခံစားရသည်။ သို့မဟုတ်ပါက တစုံတခု လိုနေသလို ဖြစ်၍ ဟာတာတာ

ခံစား နေရမည် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ လောကီ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ခံစားမှုသည် ထစ်ကိုယ်တော်တည်း အထီးကျန် ခံစား၍ မရ၊ အသိုင်းအဝိုင်း အခြံအရံ ပါမှ ခံစား၍ ရနိုင်၏။ လောကုတ္တရာချမ်းသာမှုကား တစ်ဦးချင်း တစ်ကိုယ်တော်တည်း အထီးတည်း နေမှသာလျှင် ခံစားနိုင်ခွင့် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ခံစားရာ၌ အဖော် မလို၊ တစ်ဦးချင်း ခံစားနိုင်သဖြင့် “ပစ္စတ္တံဝေဒိတဗ္ဗ” ဂုဏ်တော်ကို ဖော်ထုတ်ပြလိုက်ပါသည်။

ကလေးများပင် တွေ့မြင်နိုင်သောထူး

ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူအပ်သော မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ကိုးတန်သော လောကုတ္တရာတရားတော်မြတ်သည် ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံ ပွားများ အားထုတ်ခြင်း မပြုဘဲ တန်ခိုးရှင် တစ်ဦးတစ်ယောက်က ကယ်တင် မစ စောင့်ရှောက်ပေးလို ရနိုင်သော တရားမျိုး မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံ ကိုယ်တိုင် ပွားများ၍ ကိုယ်တိုင် သိမြင်ခံစားရသော တရားမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

လောက၌ တန်ခိုးအာဏာ ဥစ္စာစည်းစိမ် ဂုဏ်သိန်များစွာ အရှိန်အဝါ တို့သည် အချို့သော လောကီအကျိုးတို့ကို အတိုင်းအတာ ရှိသမျှ သယ်ပိုး ဆောင်ရွက်နိုင်ကြသော်လည်း လောကုတ္တရာဆိုင်ရာ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်အကျိုး ကိုကား လုံးဝ သယ်ပိုးနိုင်ခြင်း မရှိပါ။

မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ကိုးတန်သော လောကုတ္တရာတရားသည် တန်ခိုးအာဏာ ပြကာ ခြောက်လှန့် ရယူ၍လည်း မရ၊ အသနားခံ တောင်းပန်၍လည်း ပေးမဖြစ်၊ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်၍ မျှဝေ ခံစားခြင်းလည်း မပြုနိုင်၊ ကိုယ်တိုင်ကျင့်မှ ကိုယ်တိုင်ရ၏။ တရားဆိုသည့်အတိုင်း တတယ် တရားမျှတ သမာသမတ်ကျလှ၏။ မျက်နှာကြီးငယ် မလိုက်၊ ဇာတ်နိမ့်၊ ဇာတ်မြင့် မခွဲခြား၊ အကျိုးတရားကို ခံစားကြရ၏။ ဤတရားများသည် ဘုရားရှင်ပွင့်မှ ပေါ်လာရသော်လည်း မူလက မရှိဘဲ မိုးပေါ်ကျ ပေါ်လာရသည် မဟုတ်၊ မူလပကတိ ပင်ကိုအရှိတရားများပင် ဖြစ်၏။

အဏုမြူဓာတ်အားသည် “အိုင်းစတိုင်း” မွေးမှ ရရှိလာသော အင်အား မဟုတ်၊ ရှေးရှေး သိပ္ပံဆရာကြီးများ လက်ထက်ကလည်း ရှိနေခဲ့သည်ပင်။ သို့ရာတွင် “အိုင်းစတိုင်း” ကဲ့သို့ အပင်ပန်းခံပြီး မရှာနိုင်ကြ၍သာ မတွေ့ခဲ့ ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤဥပမာကဲ့သို့ပင် တကယ့် အရှိတရား အစစ်အမှန် ဖြစ်သော မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် တရားများကို ယုံယုံကြည်ကြည် ရိုးရိုးသားသားဖြင့် ကြိုးစားကျင့်ကြံ အားထုတ် ပွားများကြလျှင် ကေနံမုချ သိမြင်ခံစားနိုင်ကြဖို့

ရတနာသုံးပါး စုစည်းတော်ပြု

ရှိပါသည်။ ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ပင် လေးပါးတော်အရပ်၌ ဤအခန်းအရွယ်၊ ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်၊ သာယာဝတီတော်တော်အရပ်၌ ဤအခန်းအရွယ် တရားကို အလွယ်တကူ နားလည်သိမြင်၍ ရဟန္တာသုံးပါးတော်အရပ်၌ ဤအခန်းအရွယ် ရောက်ခဲ့ရာ တကယ်တမ်း ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အသေထုတ်ပေးရန် အလွန်အားပရနိုင်ဘဲ ရှိပါတော့အံ့နည်း။

ဤနေရာတွင် မိတ္ထေးတော် ဂေါတမီ သိမြင်ပုံကို ဤအခန်းအရွယ်၌ ကျူးရင့်ခဲသော ဖော်ပြလတ္တံ့ပါ စကားများအားဖြင့် နှစ်သက်အားရစွာ ကောင်းလှပါသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၏ နှစ်သက်အားရစွာ ခံကုန်သော ရှေးရှေးက (ဘုရားအဖုတ်ခံ) ဤအခန်းအရွယ်၌ စားသောက်တို့သည် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို မတွေ့မြင်ခဲ့ကြပေ။

ယခုအခါ၌မူ သားတော်ကြီး၏ အဖုတ်ခံအရပ်၌ နှစ်သက်အားရစွာ မျှသာ ရှိသေးလော သူငယ်ဖက်အရပ်၌မူမူ နှစ်သက်အားရစွာကို သိမြင်ခံစားနေကြပါပြီ (ထေရ်ဗျူဟာ၊ ၅၅)။

လှည့်စား၍ မရနိုင်တော့ခြင်း

မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ကိုးဆန်သော လေးဘုရားများအရပ်၌ ဤအခန်းအရွယ် သိမြင်ရသော တရားများ ဖြစ်၍ တရားတော်အရပ်၌ မဂ်ဖိုလ် အလွယ်တူ ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြသောကြောင့် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤအခန်းအရွယ်၌ ရတနာ သုံးပါး၌ မတုန်မလှုပ် သက်ဝင် လှည့်စား၍ မရှိပေ။ ရတနာ သုံးပါးနှင့် စပ်၍ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ လှည့်စား၍ မရနိုင်တော့ပေ။ လှည့်စား၍ မရပုံအတွက် ထင်ရှားသော နာမည်တော်အရပ်၌ သိမြင်လတ္တံ့ပါ အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

- ၁။ ၄-နှစ်သား ရဟန္တာသာမဏေ “ဂေဒိပိတံ” (ထေရ်ဗျူဟာ၊ ၅၅)
- ၂။ ၅-နှစ်သား ရဟန္တာသာမဏေ “ပဉ္စသိတိယဂေါတမီ” (ထေရ်ဗျူဟာ၊ ၅၅)။
“စန္ဒန” (အပ၊ ၂။ ၆၃။)
- ၃။ ၇-နှစ်သား ရဟန္တာသာမဏေ “သင်္ကပ္ပ” မဂ်ဖိုလ် အလွယ်တူ မရသော (ဓမ္မ၊ ၄။ ၂။ ၄၁၆။)

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

“သူရမ္မဋ္ဌ” ဆိုသူကား တိတ္ထိတို့၏ တပည့် ဒါယကာတစ်ဦး ဖြစ်၏။ တနေ့သ၌ “သူရမ္မဋ္ဌ” အတွက် သောတာပတ္တိမဂ်တရား ရရန် အခြေခံ အကြောင်းကို မြင်တော်မူသော ဘုရားရှင်သည် ဆွမ်းခံချိန်၌ သူ၏ နေအိမ်တံခါးသို့ ကြွလေ၏။ “သူရမ္မဋ္ဌ”လည်း ဘုရားရှင်ကို အိမ်ထဲသို့ ပင့်လျက် ဆွမ်းဆက်ကပ်ပြီးသော် ဘုရားရှင်ဟောသောတရားတော်ကို နာရသောကြောင့် သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ဘုရားရှင် ပြန်ကြွပြီးနောက် မာရ်နတ်က “သူရမ္မဋ္ဌ”အပေါ် ဖိမိ၏ နယ်ပယ်မှ လွတ်မလွတ် စုံစမ်းလို၍ ဘုရားရှင်နှင့် တူအောင် ဖန်ဆင်း ပြီးလျှင် “သူရမ္မဋ္ဌ” ၏ အိမ်တံခါးသို့ ရောက်လာ၏။

“ဘုရားရှင် ပြန်ကြွလာသည်”ဟူသော အမှတ်ဖြင့် “သူရမ္မဋ္ဌ”လည်း ချဉ်းကပ်ကာ ပြန်ကြွလာခြင်း အကြောင်းကို လျှောက်သော် ဘုရားဟန် ဆောင်သော မာရ်နတ်က-

“သူရမ္မဋ္ဌ.... ငါ တရားဟောခဲ့စဉ်က တရားတစ်ခုကို သတိမထား အမှတ်တမဲ့ ဟောခဲ့မိသည်။ ခန္ဓာငါးပါးလုံးကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ-ဟု ဟောခဲ့မိ၏။ သို့သော် ခန္ဓာတွေ အကုန်လုံး ဤသဘောချည်း မဟုတ်၊ မပျက်မစဲ ခိုင်မြဲသော ခန္ဓာတချို့ ရှိသေးသည်” ဟု ဆို၏။

ကိုယ်တွေ့တရား သိမြင်ထားသူ မဟုတ်လျှင် ဘုရားပဲဟု အတည် ပြု၍ ဤမာရ်နတ်၏ စကားကို လက်ခံလိုက်မည်သာ ဖြစ်၏။ မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် တရားကို ကိုယ်တွေ့သိပြီး မတုန်မလှုပ် ယုံကြည် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်နေသော “သူရမ္မဋ္ဌ”ကား ဤအချက်ကို လက်မခံနိုင်၊ ထို့ကြောင့် “သူရမ္မဋ္ဌ”အနေဖြင့် စဉ်းစားသည်မှာ-

“ဤစကားသည် အလွန်ဝန်လေးသော စကားဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်တို့ မည်သည် အမှတ်တမဲ့ ဟောမှု မရှိနိုင်၊ ဘုရားရှင်၏ ဆန့်ကျင်ဘက်မှာ မာရ်နတ်ဖြစ်၍ ဤသူသည် မာရ်နတ်သာ ဖြစ်ရမည်”ဟု စဉ်းစား ပြီးလျှင် “သင် မာရ်နတ် မဟုတ်လော”ဟု ဆို၏။

မာရ်နတ်လည်း မကွယ်မဝှက်သာဘဲ ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံရ၏။ ထိုအခါ “သူရမ္မဋ္ဌ”က-

“လင်လို မာရ်နတ်မျိုး အရာအထောင် လာဖျက်သော်လည်း ငါ၏ သဒ္ဓါတရားကို လှုပ်ရှားစေနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ဘုရားရှင်သည် “သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စာ” ဆိုသော တရားကို ကြားရုံမျှ မဟုတ်၊ ကိုယ်တွေ့ သိမြင်သည်အထိ ဟောကြားခဲ့ပြီး ဖြစ်ရာ သင်လှည့်စား၍ ရမည် မဟုတ်။ ငါ၏ အိမ်တံခါးမှာ သင် မနေပါနှင့်” ဟု နှင်လေရာ မာရ်နတ်လည်း ထိုနေရာ၌ ကွယ်လေ၏။ ဤအကြောင်းကို ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားသော် “သုရမ္မဋ္ဌ” ဝါယကာအား ရတနာသုံးပါး အပေါ် မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ယုံကြည်သူများတွင် အထူးချွန်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် “အဝေစ္စပသန္နတေဒဂ်” အရာဖြင့် မြောက်စား ချီးကျူးတော်မူသည် (အံ၊ဋ္ဌ၊၁။၃၀၅-၆)။

တရားအထူး တရားပူဇော်နည်း

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးနှင့်စပ်၍ ဆည်းကပ်လှူဒါန်းပူဇော်ကြရာ၌ ဘုရားရတနာနှင့် သံဃာရတနာမှာ ပုံသဏ္ဍာန် အထင်အရှား ရှိ၍ မြင်သာလှ၏။ အများအားဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်တတ်ကြ၏။ တရားရတနာမှာ မူကား- ပုံသဏ္ဍာန် မထင်ရှားသောကြောင့် မည်သို့ မည်ပုံ လှူဒါန်းရ ပူဇော်ရမှန်း မသိဘဲ ရှိနေတတ်ကြသည်။

အချို့ တရားရတနာကို လှူဒါန်းပူဇော်သည့် အနေဖြင့် တရားတော်ကို ရည်မှတ်ကာ ဖော်ပြလတ္တံ့ပါအတိုင်း လှူဒါန်းပူဇော်ခဲ့ကြပါသည်—

- ပိဋကသုံးသွယ် နိကာယ်ငါးရပ် ကျမ်းစာမြတ်တို့ကို လှူဒါန်းခြင်း၊
- သာမူ၊ နာမူကိစ္စများတွင် ကန်တော့ပွဲ သီးခြား အပိုထား၍ တရားဟော ဘုန်းကြီးအား လှူဒါန်းခြင်း၊
- “သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ=ခပ်သိမ်းသော အလှူတို့တွင် တရားအလှူသည် အမြတ်ဆုံး” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ “အမတံဒဒေါ စ သော ဟောတိ၊ ဟော ဓမ္မမနုသာသတိ= အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် တရားဖြင့် ဆုံးမ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မသေရာ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကို ပေးလှူသည်မည်၏” ဟူ၍လည်းကောင်း ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း မိမိတို့သိသမျှ တဆင့်ဟောပြောခြင်း၊ ဟောပြောသည်ကို နာယူခြင်း၊
- ကျမ်းစာများကို ပြုစုရေးသားညွှန်ပြခြင်း၊ ကြည့်ရှုခြင်း၊
- ပရိယတ္တိစာမေးပွဲများ ကျင်းပ၍ မေးခြင်း၊ ဖြေခြင်း၊

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

- ပိဋကကျမ်းစာများကို သင်ကြားပို့ချခြင်း၊ သင်ယူခြင်း၊
- စုပေါင်းရွတ်ဆို၍ သင်္ဂါယနာတင်ခြင်း၊ ပေထက်အက္ခရာ၊ ကျောက်ထက် အက္ခရာတင်ခြင်း၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း၊
- နှုတ်ငုံဆောင်၍ ကျက်မှတ်ပြန်ဆိုခြင်း-

စသည်တို့ ဖြစ်၏။ ဤအရာအားလုံးသည် တရားကို ပူဇော်သောအားဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤနေရာတွင် ဘုရားရှင် လက်ထက် တော်က တရားတော်ကို မလှူဒါန်း မပူဇော်တတ်၍ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် ဘုရားရှင်ထံ လျှောက်ထားမေးမြန်းပြီး လှူဒါန်းပူဇော်ခဲ့ပုံ သာဓကတစ်ခုကို ဆက်လက်တင်ပြထားပါသည်။

“မြတ်စွာဘုရား.... ဘုရားရတနာနှင့် သံဃာရတနာတို့ကို ပူဇော်ရသည်မှာ ထင်ရှားပါသည်။ တရားရဟနာကို မည်ကဲ့သို့ ပူဇော်ရပါမည်လဲ ဘုရား”ဟု ပုဏ္ဏားကြီးတစ်ယောက် ကျောင်းတော်သို့ လာ၍ လျှောက်၏။ လက်ထဲ၌ တစ်ထောင်တန် တိစိဝရိတ်သင်္ကန်းလည်း ပါ၏။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က- “ပုဏ္ဏား.... တရားတော်ကို ပူဇော်လိုလျှင် တရားတော်ကို များစွာ သိ၍ ဗဟုသုတရှိသော ရဟန်းတော်ကို ပူဇော်လေ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ယင်းသို့ မိန့်တော်မူသဖြင့် ပုဏ္ဏားကြီးလည်း ကျောင်းတိုက် အထင်း လှည့်လည်၍ သံဃာတော်များထံ ဗဟုသုတရှိသော ရဟန်းတော်ကို မေးလျှောက်လေရာ “ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက = တရားဘဏ္ဍာစိုးကြီး” ဖြစ်သူ “အရှင်အာနန္ဒာ” ကို ညွှန်ပြကြသဖြင့် တရားတော်ကို ရည်မှန်း၍ အရှင်အာနန္ဒာအား တစ်ထောင်တန် တိစိဝရိတ်သင်္ကန်းဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်လေသည် (ဒီဋ္ဌ၊ ၃။ ၉၁)။

ဤသာဓကအရ ယခုကာလ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဟူသမျှတို့သည် ကိုယ်စီကိုယ်ဝ ရဟန်းသံဃာများကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ် ပူဇော်ကြရာ၌ ဘုရားရှင် ညွှန်ပြနည်းပေးတော်မူသည့်အတိုင်း စာပေပရိယတ် သင်ယူခြင်း၊ တတ်မြောက်၍ ပို့ချခြင်း၊ ဟောပြောခြင်း၊ ကျမ်းစာများကို ပြုစုရေးသားခြင်း စသည်တို့ဖြင့် သာသနာ့တာဝန်ကို အမြဲ ထမ်းဆောင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်၍ ဆွမ်းသင်္ကန်း၊ ကျောင်းဆေးတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့လှူဒါန်းနေသူတို့အဖို့ “ငါတို့သည် တရားရော သံဃာပါ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် အမြဲပူဇော်

နေရပေသည်”ဟု မှန်ကန်သော ပူဇော်နည်းဖြင့် တရားတော်ကို ပူဇော် တတ်သော သာသနာ့ဒါယကာ သာသနာ့ဒါယိကာမအဖြစ် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက် နိုင်ကြပါစေသော်။

တရားတော်ကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် ပူဇော်တော်မူခဲ့ခြင်း

ဘုရားရှင်၏ တရားတော်မှန်က “သွာက္ခာတ”စသော ဂုဏ်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ယင်း ဂုဏ်ခြောက်ပါးနှင့် မပြည့်စုံလျှင် ဘုရားရှင်၏ တရား မဟုတ်၊ ဘုရား မဟုတ်သူ ဘုရားအတူတူ၏ တရားအတူသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တရား စစ်၊ မစစ်၊ မှန်၊ မမှန် ဂုဏ်ခြောက်တန်ဖြင့် တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးကြည့်က သိနိုင်၏။ တကယ် တရားမစစ် တရားမမှန်က ဂုဏ်ခြောက်တန်ဖြင့် မှတ်ကျောက်တင် အစစ်အဆေးခံနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

“သွာက္ခာတ”စသော ဂုဏ်ခြောက်တန်ဖြင့် မှတ်ကျောက်တင် အစစ် အဆေးခံနိုင်သော ဘုရားရှင်၏ တရားတော်အစဉ်တို့ကား လိုက်နာ ကျင့်ကြံ ပူဇော်ကြသူများအဖို့ ဓမ္မရသကို လက်တွေ့သုံးဆောင် ခံစားကြရ၏။ ပညာရှိ အသီးသီးတို့ အမျိုးမျိုး ကဲ့ပြားကြသော်လည်း ဓမ္မသဘောကို သိမြင်နားလည် ကြရာ၌ ထပ်တူထပ်မျှ တူညီကြ၏။ ယုံမှားမှုကို လွန်မြောက်နိုင်ကြ၏။ တရား တော်အပေါ်၌ မမှိတ်မသုန် ယုံကြည်မှုကြောင့် လူတိုင်းအား ဖိတ်ခေါ်၍ ပြချင်လောက်အောင် မွန်မြတ် ကောင်းမွန်၏။

ယင်းသို့သော ဂုဏ်အင်္ဂါ အရည်အချင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသော တရားတော် မြတ်ကို မပြတ်မလပ် ဆည်းကပ် ကိုးကွယ် ပူဇော်သူတို့မှာ “ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ”စသော ကိလေသာ အပူမီးတို့၏ အပြိုးသိမ်းဆည်း၍ ငြိမ်းအေးရာ အမန် အမတနိဗ္ဗာနရသကို ကောင်းစွာ သုံးဆောင် ခံစားနိုင်ကြမည် အမှန် ဖြစ်ပါသည်။ ဤ၌ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်သည်ပင် မိမိသိပြီးသား တရားတော် ကိုသာ မှီခိုစရာ ဆရာအရာထမ်းရုံ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် မပြတ်မှီဝဲ ပူဇော် ခဲ့ပုံ သာဓကကို ဆက်လက်တင်ပြထားပါသည်။—

“ဘုရားရှင်သည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးနောက် ငါးပတ်မျှ အကြာ “အဇပါလ သတ္တယ”၌ စံနေတော်မူစဉ် “လောက၌ ရှိသေ ကိုင်းညွတ်ဖို့ရာ အကြီးအကဲ မရှိဘဲ နေခြင်းသည် မသင့်လျော်ချေ၊ ဆင်းရဲအတိ ဖြစ်၏။ ငါသည် အဘယ် မည်သော သူကို အရိုအသေ အလေးအမြတ် ပြု၍ ဆည်းကပ်နေရပါမည်နည်း”ဟု ဆင်ခြင် စဉ်းစား တော်မူရာ လောကသုံးပါးတွင် ဘုရားရှင်၏ ဆည်းကပ်ရှိသေမှု ခံနိုင် မည့်သူ (ဆရာတင်လောက်သူ)ကို တစ်ဦးတလေမျှပင် မြင်တော်မမူပါ။ တန်းတူရည်တူသူများကိုလည်း မြင်တော်မမူပါ။

ထိုအခါ “ကိုယ်တော်တိုင် ထိုးထွင်းသိမြင်အပ်ပြီးသော တရားတော် ကိုပင် မှီခိုအားထားရာ ဆရာတစ်ဆူ ပြု၍ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် မပြတ်မှီဝဲ ပူဇော်နေရတော့မည်” ဟု ကြံတော်မူကာ တရားတော်ကိုသာ အရိုအသေ အလေးအမြတ် ပြု၍ ပူဇော်နေတော်မူသည်။ ရှေးရှေး ဘုရားရှင်တို့လည်း တရားတော်ကိုသာ အရိုအသေ အလေးအမြတ် ပြု၍ ပူဇော်နေတော်မူခဲ့သည်ကို မြင်တော်မူ၏။

ဤသာဓကအရ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်သည်ပင် မှီခိုအားထားရာ ဆရာ တစ်ဆူပြု၍ အရိုအသေ အလေးအမြတ်ထားကာ ပူဇော်နေခဲ့သော တရားတော် များကို အမြဲမပြတ် မှီဝဲ ဆည်းကပ် ပူဇော်နေခြင်းဖြင့် ဒုက္ခဟူ၍ မှူမျှပင် မရောယှက်သော အမြတ်ဆုံးချမ်းသာ သန္တိသုခနိဗ္ဗာနဝတ်ကြီးကို မျက်မှောက် ထင်ထင် သိမြင်ဆုံးဆောင်နိုင်ကြပါစေ။ ထို့ပြင် တရားတော်ကို ပြက်ချော်ချော် ဟောပြော ပို့ချခြင်း၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုတစ်ခုကဲ့သို့ လာဘ်ငွေယူ၍ အလှူခံဟောပြောပို့ချခြင်း၊ သင်ကြား နာယူသူတို့ကလည်း ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ နာယူခြင်း၊ နာယူစဉ် စကားပြော အိပ်ငိုက်လျက် ရှိခြင်း၊ လုံးဝမနာယူခြင်း စသော တရားတော်ကို မရိုမသေပြုသည့် စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော (ဓမ္မအဂါရဝ) အမှု များကို လုံးဝရှောင်ရှား၍ သာသနာတော် ဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားစေမည့် ဘေးမှ တားဆီးကာကွယ်ပေးနိုင်ကြပါစေ။

ဘုရားရှင်ကိုယ်စား တရားတော်များအပေါ် အထေးထားပူဇော်သင့်ခြင်း

“ဘုရား” ဟူသည် တရားကို မသိမီ၊ တရားမရမီက ဘုရားဖြစ်နေသည်မဟုတ်။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသာလျှင် ဖြစ်၏။ သစ္စာလေးပါးတရားကို မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ ထူးခြားသော သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်၊ မဟာကရုဏာဉာဏ် စသည်တို့ ရိုလာသည့် အချိန်မှ စ၍ “ဂုဏ်ကိုးပါးအရှင် ဘုရားသခင်” ဟူ၍ လောကသုံးပါးတွင် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် မိမိကိုယ်တော်တိုင် ထိုးထွင်း သိပြီးသော (ဝါ) မိမိအား ဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်စေခဲ့သော တရားတော်များကို မှီခို အားထားရာအဖြစ် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် မပြတ်မှီဝဲ ပူဇော်နေခဲ့ပါသည်။

ဘုရားရှင်သည် မိမိတစ်ပါးတည်းသာ တရားတော်ကို အမြဲမပြတ် ပူဇော် နေခဲ့သည် မဟုတ်။ မိမိ၏ တပည့်သာဝကများကိုလည်း (ပုဂ္ဂိုလ် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်မှုကို ဦးစား မပေးဘဲ) မိမိ (ဘုရားရှင်) ကဲ့သို့ပင် တရားတော်ကိုသာ ဦးစားပေး၍ အမြဲမပြတ် မှီဝဲဆည်းကပ် ပူဇော်နေကြရန် တိုက်တွန်း မိန့်ကြား တော်မူခဲ့ပါသည်။

၁။ သံ၊ ၁။ ၁၄၀။ အံ၊ ၁။ ၃၂၇။ ဗုဒ္ဓဝင်၊ ၄-တွဲ။ ၃၇၇။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

“ရဟန်းတို့...ငါ၏ သင်္ကန်းစွန်းကို ကိုင်ဆွဲ၍ ထက်ကြပ်မကွာ ခြေရာ နင်းလျက် ငါ၏ နောက်မှ လိုက်ပါသော်လည်း အလိုရမ္မက်ကြီးသူ၊ ကာမအာရုံတို့၌ တပ်မက်အားကြီးသူ၊ စိတ်ဆိုး စိတ်ပျက်သူ၊ ဖျက်လို့ ဖျက်ဆီးစိတ်ရှိသူ၊ သတိလွတ်သူ (အမှတ်မဲ့နေသူ)၊ အဆင်ခြင်ဉာဏ် မရှိသူ၊ တည်ငြိမ်မှုမရှိ (မျှောက်ကဲ့သို့) စိတ်ယောက်ယက်ခတ်သူ (တုန်လှုပ်သူ)၊ ဣန္ဒြေမရှိသူ၊ ပြုကတော်သွင် ပေါ်လွင်သော အမူအရာရှိသူ ဖြစ်ငြားအံ့။

ထိုရဟန်းသည် ငါဘုရားနှင့် ဝေးသူ မည်၏။ ငါဘုရားသည်တည်း ထိုရဟန်းနှင့် ဝေးသူ မည်၏။ ရဟန်းတို့...အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ-

ထိုရဟန်းသည် စင်စစ် တရားတော်ကို (မြင်အောင် မကျင့်မကြံ မကြည့်၍) မမြင်၊ တရားတော်ကို မမြင်သူသည် ငါဘုရားကို မမြင်နိုင် သောကြောင့်ပင်တည်း (ဣတိဝုတ်၊ သင်္ဘောဋီကဏ္ဍသုတ်။ ၂၅၆)။

ဘုရားရှင်သည် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော နည်းအတိုင်းပင် “အရှင်ဝက္ကလိ” မထေရ် ကိုလည်း မိန့်တော်မူခဲ့ဖူးပါသည် (ဓမ္မ၊ ၄၊ ၂။ ၃၈၀)။ ဘုရားရှင်၏ တရားတော် အပေါ် အလေးထားမှုမှာ ဤမျှသာ မဟုတ်ပါ။ နောက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန်စံလှနိုး အချိန်သို့ ရောက်သော အခါ၌ပင် သာသနာတော်ကို အရှည်ခံ၍ တည်တံ့ ထွန်းကားရေးကို ရှေးရှုလျက် မိမိ(ဘုရားရှင်)၏ ကိုယ်တော်စားအဖြစ် တပည့် သာဝက ရဟန်းတော် တစ်ပါးပါးကိုမျှ ထားရစ်တော်မူခြင်း မရှိဘဲ တရားတော် ကိုသာ မိမိ(ဘုရားရှင်)၏ ကိုယ်တော်စား ဘုရားအဖြစ် ထားတော်မူခဲ့ကြောင်း (မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၌) အရှင်အာနန္ဒာအား ကိုယ်တော်တိုင် မိန့်မြွက်တော်မူခဲ့ ပါသည်။

“ချစ်သား အာနန္ဒာ...ငါဘုရားသည် သုတ်နှင့်အဘိဓမ္မာတရားတော် ကိုလည်း ဟောတော်မူပြီးခဲ့ပြီ၊ ငါနည်းတရားတော်ကိုလည်း ပညတ် တော်မူပြီးခဲ့ပြီ။ ထို သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်း (ပိဋကသုံးပုံ) တရားတော် များသည် ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံ၍ မရှိတော့သည့်အခါ သင်ချစ်သားတို့ အတွက် ဘုရားအဆူဆူဖြစ်၍ ကျန်ရစ်လိမ့်မည်။ တရားတော်ကို ဘုရား အဖြစ် မှီဝဲပူဇော်နေရစ်ကြ” ဟု မိန့်တော်မူလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစကားတော်များအရ ဘုရားရှင်သည် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အလေးထား ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်မှုကို လုံးဝလိုလားတော်မမူဘဲ တရားတော်ကို အလေးထား ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်မှုကိုသာ လိုလားတော်မူကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်လျက် ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်ကျ ဂုဏ်တော် ခြောက်တန်နှင့် အမှန်

ပြည့်ဝသော တရားတော်များကို ဟောပြော ပို့ချ ညွှန်ကြားပြသခြင်း၊ သင်ကြား နာယူ မှတ်သား လိုက်နာခြင်း၊ ကျင့်ကြံ ပွားများ အားထုတ်ခြင်းတို့ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် အထူးအလေးထား၍ မပြတ်မှီဝဲပူဇော်သင့်ကြပါသည်။

ယခုအခါ ဘုရားရှင် သက်တော် ထင်ရှား (ပုဂ္ဂလဗုဒ္ဓ) မရှိတော့သဖြင့် ဘုရားရှင်၏ သပ္ပာယ်သော အဆင်းကိုလည်း ဖူးမြင်နိုင်ခွင့် မရှိ၊ သာယာသော အသံတော်နှင့် ဂုဏ်သတင်းကိုလည်း ကြားနာနိုင်ခွင့် မရ၊ ခြိုးခြံသော အကျင့် ကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့နိုင်ကြသည်မဟုတ်၊ ဘုရားရှင်ဟောကြားထား တော်မူခဲ့သော တရားတော်များ (ဓမ္မဗုဒ္ဓ)ကိုသာ စံထားနိုင်သော ခေတ်ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ကိုယ်စား တရားတော်များအပေါ် အထူး အလေးအနက် ထားကာ မပြတ်မှီဝဲ ပူဇော်သင့်ကြပါသည်။

တရားထော်၏ အကျိုးရ သာဓကများ

တရားထော်ကို ပူဇော်ခြင်းဟူသည် အခြား မဟုတ်၊ တရားတော် အတိုင်း ဟောပြောပို့ချညွှန်ကြားပြသခြင်း၊ သင်ကြား နာယူ မှတ်သား လိုက်နာခြင်း၊ ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ တရားတော်ကို အမြဲမပြတ် မှီဝဲ ပူဇော်ဆည်းကပ်နေသူတို့သည် နေ၏အပူဒဏ်ကို မိမိဆောင်းသော ထီးက အကာအကွယ် ပေး၍ ငြိမ်းအေးစေသကဲ့သို့ တရားထော်၏ ပြန်လည်စောင့်ရှောက်မှုအကျိုးကို ကောင်းစွာ ရနိုင်၏။ တရားတော်အလှူ ပေးခြင်းသည် မသေဆေးကို တိုက်ကျွေးသည်နှင့် တူ၏။ မသေရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရာ ရောက်ကြောင်း အထောက်အပံ့ကောင်း ဖြစ်နိုင်၏။ တရားထော်ကို သင်ယူ မှတ်သားနာကြားရသူတို့အဖို့ကား ကြားနာရုံမျှဖြင့်ပင်—

- (၁) မကြားဖူးသည်ကို ကြားနာရခြင်း၊
- (၂) ကြားဖူးပြီးသောအရာများ ထပ်မံ၍ ရှင်းလင်းခြင်း၊
- (၃) ယုံမှားမှုမှ ကင်းလွတ်ခြင်း၊
- (၄) အယူအမြင် ဖြောင့်မန်ခြင်း၊
- (၅) စိတ်ကြည်လင်ခြင်း ။

ဟူသော အကျိုးငါးပါးကို လက်ငင်းဒိဋ္ဌ ရနိုင်ပြီး သေလွန်သောအခါ နတ်ရွာ ဆုဂတိသို့ရောက်နိုင်၏။ တရားထော်ကို ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်လျှင် တရား

ထူးများ ရ၍ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ခေတ် ချမ်းသာမြတ်ကို တပ်အပ်
သေချာ ရရှိခံစားနိုင်ကြ၏။ အထူးသဖြင့် ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသော
ဗောဇ္ဈင်တရားဖြင့် အရှင်မဟာကဿပနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ ပြင်းထန်သော
ဝေဒနာမှ ပျောက်ကင်းမှုအကျိုးကို ရခွဲကြ၍ အရှင်စန္ဒမထေရ် ရွတ်ပွားခဲ့သော
ဗောဇ္ဈင်တရားဖြင့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်လည်း ပြင်းထန်သော ဝေဒနာမှ
ချက်ချင်းလက်ငင်း အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းမှုအကျိုးကို ရတော်မူခဲ့ပါသည်။
ဤအကျိုးတရားများကို တကယ် ရနိုင် မရနိုင် မယုံလျှင် “ဟေ=လာစမ်းပါ၊
လိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ ပထမက=ရှုကြည့်စမ်းပါ၊ ကျင့်ကြည့်စမ်းပါ” ဟု ရဲရဲတောက်
ဖိတ်ခေါ်ထိုက်သော တရားတော်များဖြစ်ပါသည်။

တရားတော်အလှူ၏ မြင့်မြတ်ပုံအကြောင်း

“ဓမ္မဒါန=တရားအလှူ” ဟူသည် မိမိတို့ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ တဆင့်
ပြန်လည်၍ ဟောပြော သင်ကြား ရေးသား ညွှန်ပြခြင်း၊ စာပေကျမ်းဂန်များကို
သင်ကြားပို့ချခြင်း၊ တရားတော်နှင့် ဆိုင်ရာပြဿနာကို ဖြေရှင်းခြင်း နှင့် ကမ္မဋ္ဌာန်း
တရားကို ညွှန်ကြားပြသခြင်းစသည့် (ဓမ္မဒေသနာ) လုပ်ငန်းများဖြစ်၏။ ယင်းသို့
ပြုခြင်းသည် တရားတော်ကို ပူဇော်ခြင်း (ဓမ္မပူဇာ) လည်း မည်၏။ ဤဓမ္မဒါန
ဓမ္မပူဇာကုသိုလ်များ၏ အကျိုးတရား ထူးခြား ကြီးမြတ်ပုံကို ကျမ်းဂန်တို့၌
ဖော်ပြလတ္တံ့ပါအတိုင်း ပြဆိုထားပါသည်။—

“စကြဝဠာ တခုလုံးပြည့် မြဟွာပြည်တိုင်အောင် သီတင်းလုံးတော်
မူကြသည့် ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့အား အဝတ်သင်္ကန်း
များအစေ့အငှ ပေးလှူစေကာမူ ယင်းအလှူထက် အစည်းအဝေးတစ်ခု
(တရားပွဲတစ်ခု)၌ လေးပါဒရှိ တစ်ဂါထာ အနုမောဒနာ တရားအလှူ
ကပင် သာလွန် မြင့်မြတ်သည်။ တစ်ဆယ့်ခြောက်စိတ် တစ်စိတ်ပင်
မမီနိုင်။

ဒါနပြုသူဟူသမျှ တရားတော်ကို နာကြရရှိသာ ဒါနပြုကြကုန်၏။
အရှင်သာရိပုတ္တရာစသော မထေရ်မြတ်တို့သည်လည်း မိမိတို့ သဘော
အလျောက် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့ကို ရကြသည်မဟုတ်။ “အရှင်
အာဿဇီ” စသော မထေရ်တို့၏ ဓမ္မဒေသနာကြောင့်သာ ရကြပေသည်
(ဓမ္မပဒါဠာ၊ ၂၊ ၃၅၂)။

တရားတော်နာရ၍ သောကအပူမီးများ ငြိမ်းပျောက်ရသော မင်းတစ်ပါး

တရားနာခြင်း အကျိုးငါးပါးတွင် “စိတ်ကြည်လင်ခြင်း” အကျိုးမှာ လွန်စွာအရေးပါလှ၏။ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ဆွေရေး၊ မျိုးရေး စသည်တို့ကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်၍ စိတ်ညစ် စိတ်နောက် သောက ရောက်နေသောအခါကား တရားနာရန် အထူးသင့်လျော်သော အခါထည်း။ ပကတိသော ရေသည် ပကတိသော အပူမီးကို ငြိမ်းအေးစေနိုင်သကဲ့သို့ တရားတည်းဟူသော ရေစင်ရေအေးသည် သောက၊ ပရိဒေဝ စသော အပူမီး များကို ငြိမ်းသတ်ပေးနိုင်၏။ တရားရေစင်ကို နားတွင် ကြားနာလိုက်ရုံဖြင့် သောက၊ ပရိဒေဝစသော အပူမီးတွေ တခဏချင်း ငြိမ်းအေးပျောက်ကင်းနိုင်၏။ ဤ၌ တရားတော်နာရ၍ သောကအပူမီးများ ငြိမ်းပျောက်ရသော မင်းတစ်ပါး အကြောင်းကို ဆက်လက်ဖော်ပြထားပါသည်။—

“အရှင် နာရဒ” မထေရ်သည် “ပါဠိလိပုတ်” ပြသ၍ သီတင်းသုံးစဉ် “မုဏ္ဍမင်း” ၏ ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော မိဖုရား “ဘဒ္ဒါ” စုတေခဲ့၏။ “မုဏ္ဍမင်း” သည် ရေမချိုး၊ မပီးမလိမ်း၊ အစာ မစား၊ အလုပ် မလုပ် နေ့ရော ညဉ့်ပါ “ဘဒ္ဒါ” ၏ အလောင်း၌သာ နစ်မြောနေခဲ့၏။

“ဘဒ္ဒါ” ၏ အလောင်းကို ကြာမြင့်စွာ မြင်ရအောင် သံဖြင့်ပြီးသော ဆီစကျင်း၌ ထည့်သွင်းကာ အပေါ်က သံစကျင်းဖြင့် အုပ်ထားရန် ဘဏ္ဍာစိုး “ပိယက” အား အမိန့်ပေးရာ ထိုအတိုင်း ပြုလုပ်ပေး၏။ ထို့နောက် မင်းကြီး သောကပျောက်ဖို့အတွက် အရှင်နာရဒ မထေရ်ထံ ဆည်းကပ်ရန် အကြံပေး လျှောက်ထားရာ မင်းကြီးလည်း သဘောတူ လက်ခံကာ အရှင်နာရဒ မထေရ်ထံမှောက် ရောက်လာလေ၏။

အရှင်နာရဒ-က- “မင်းကြီး.... လောက၌ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏား၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ ဘယ်သူမျှ မရကောင်းသော အရာဌာန ငါးမျိုးရှိ၏။ ငါးမျိုးမှာ အိုခြင်းသဘောရှိသော အရာ၊ နာခြင်းသဘောရှိသော အရာ၊ သေခြင်း သဘောရှိသော အရာ၊ ကုန်ခန်းတတ်သော သဘောရှိသော အရာ၊ ပျက်စီးတတ်သော သဘောရှိသော အရာတို့ ဖြစ်၏။ ထိုအရာတို့ကို ‘မအို့မနာ၊ မသေ၊ မကုန်ခန်း၊ မပျက်စီးပါနှင့်’ ဟု ဘယ်သူမျှ တားမြစ်၍ မရကောင်း” ဟု ဟောတော်မူ၏။

ထို့နောက် ပုထုဇဉ်နှင့် အရိယာတို့ ထိုသဘောမျိုး တွေ့ကြုံရသော အခါ မတူကွဲပြား ခြားနားပုံကို ဆက်လက် ဟောပြောတော်မူ၏။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်နှင့်

အချုပ်မှာ- ပုထုဇဉ်သည် မိမိနှင့် ပတ်သက်သော အရာဝတ္ထုတို့ ဆီခြင်း၊ နှာခြင်း၊ သေခြင်း၊ ကုန်ခန်းခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းတို့နှင့် ကြုံရသော အခါ ဤ ဆီခြင်း၊ နှာခြင်း၊ သေခြင်း၊ ကုန်ခန်းခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းတို့နှင့် ကြုံရသည် မဟုတ်။ အားလုံး ကြုံရသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ငါက စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေး မြည်ဝမ်းနေလျှင် အစားပျက်၊ အလုပ်ပျက်၊ ရုပ်ဆင်းပျက်ရုံသာ၊ ရန်သူတွေ ဝမ်းသာအားရ၊ မိတ်ဆွေတွေ ဝမ်းနည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြလိမ့်မည်ဟု မစဉ်းစားတတ်၍ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးကြရ၏။ စိုးရိမ်ပူဆွေးငိုကြွေးခြင်းဖြင့် အဆိပ်လူးထားသော သောကဋြောင့်ကြီး အစူးခံကြရ၏။

အရိယာတို့ကား စဉ်းစားတတ်၍ မစိုးရိမ် မပူဆွေး မငိုကြွေးကြဘဲ သောကဋြောင့်ကြီးကို နတ်ပစ်နိုင်ကြ၏။

သောကဋြောင့်ကြီး စူး၍ ပုထုဇဉ်မှာ ပူရ၏။ သောကဋြောင့် စူးခြင်းမှ လွတ်ကင်း၍ အရိယာမှာ ငြိမ်းအေးရသည်။

ဤတရားကို “မုဏ္ဍမင်းကြီး” ကြားနာရသောအခါ “ဒါဘာတရား ပါလဲ”ဟု မေးလျှောက်၏။ “သောကဋြောင့်နတ် တရားဟု မိန့်ကြား သော် “တကယ်ပဲ သောကဋြောင့်နတ် တရားပါဘုရား၊ ဤတရား ကြားနာရသည့် အတွက် တပည့်တော်၏ သောကဋြောင့်ကြီး နတ်ပယ်ပြီး ဖြစ်ပါပြီ”ဟု လျှောက်ပြီးနောက် ဘဏ္ဍာစိုး “ပိယက”အား အမိန့်ပေးသည်မှာ- “ဘဒ္ဒါ”၏ အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်လိုက်တော့၊ ငါ ယနေ့မှ စ၍ ရေချိုး နံ့သာလိမ်း ပွဲတော်သုံး၍ အလုပ်လုပ် တော့မည်” ဟူ၍ ဖြစ်၏။ (အံ၊ ၂၊ နာရဒသုတ်။ ၅၀-၅၂ အကျယ် ကြည့်ပါ။)

ဤသာကေလာ “မုဏ္ဍမင်းကြီး”ကို အစထား၍ ဘုရားရှင်၏ တရားတော် အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိသူ တရားတော်ကို နာရ၍ သောက၊ ပရိဒေဝ အပူမီးများ ငြိမ်းအေးခွင့်ရသူ အဘယ်လူ အဘယ်နတ် အဘယ် ဗြဟ္မာ အဘယ်သတ္တဝါတို့သည် အဘယ်မှာလျှင် တရားတော်ကို မဆည်းကပ် မကိုးကွယ် မပူဇော်ဘဲ နေနိုင်ပါအံ့နည်း၊ စွမ်းနိုင်သမျှ ဟောပြော သင်ပြခြင်း၊ သင်ကြားနာယူခြင်း၊ ကျင့်ကြံခြင်းတို့ဖြင့် တရားတော်များ တည်တံ့ပြန့်ပွား ထွန်းကားရန် ယုံကြည်လေးမြတ် အသက်အပ်၍ ဆည်းကပ်မြတ်နိုး အမျိုးမျိုး ပူဇော်ထိုက်လှပါသည်။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

ဖားငယ်သည် ထိုခဏမှာပင် သေလွန်၍ အိပ်စက်ရာမှ နိုးလာသော သူကဲ့သို့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ နတ်သားဖြစ်ရ၏။ တစ်ဆယ်နှစ် ယူဇနာရှိသော ရွှေဗိမာန်၌ နတ်သမီးအပေါင်း ခြံရံလျက် နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားနေရ၏။

ဖားနတ်သားသည် လူများအပေါင်း ကြည့်ရှုနေစဉ် ထိုခဏမှာပင် များစွာသော နတ်သမီး အခြံအရံ၊ ကြီးစွာသော နတ်အာနုဘော်ဖြင့် ဘုရားရှင်ထံမှောက် လာရောက်၍ အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထား ပြီးနောက် ဘုရားရှင်ထံမှ အကျယ်ဟောပြုသော တရားဒေသနာကို နာကြားခဲ့ရာ သတ္တဝါအပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ သစ္စာ လေးပါး တရားသိမြင် ကျွတ်တမ်းဝင်ကြကာ ဖားနတ်သားမှာ သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်လေသည် (ဝိမာန။၂၀၁။ ဝိ၊ဋ္ဌ၊၁။၉၄)။

တရားတော်၏ အကျိုးအာနိတင်ကား အံ့ဖွယ်ရှိစွာတကား။

တရားဂုဏ်တော်ဖွင့် ပြီး၏။

သံဃာဂုဏ်တော်ကိုးပါး

၁။ သုပ္ပဋိပန္နဂုဏ်တော်

သုပ္ပဋိပန္န = (သု + ပဋိပန္န။ သု = ကောင်းစွာ + ပဋိပန္န = ကျင့်တော်မူသော သံဃာတော်။ “သုပ္ပဋိပန္န”ကို “သုပပဋိပန်န”ဟု အသံထွက်စေပါ။)

ဘုရားရှင်၏ တပည့်သာဝက သံဃာတော်အပေါင်းသည် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမသာသနာတော်ဝယ် ဆုံးမတော်မူသော တရားဟူသမျှကို ဆုံးမတော်မူသည့်အတိုင်း ထစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာ၍ ကောင်းစွာ ကျင့်ကြံတော်မူသောကြောင့် “သုပ္ပဋိပန္န”ဟူသော ဂုဏ်တော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကြပါသည်။

[ဤ၌ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော်အတိုင်း မပယ်မလှန် ရိသေစွာ နှာခံသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြန်မာလို “တပည့်” ပါဠိလို “သာဝက”ဟု ခေါ်၏။ မြန်မာနှင့်ပါဠိ တွဲ၍ “တပည့်သာဝက”ဟုလည်း သုံးကြ၏။

ယင်းတပည့် သာဝကများ၏ အစုအရုံး အသင်းအဖွဲ့ အပေါင်းအစုကို “သံဃာ”ဟု ခေါ်၏။ အယူဝါဒသီလသိက္ခာအားဖြင့် မကွဲမပြား တူညီကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အပေါင်းအစုဟု ဆိုလို၏။ ယင်းသံဃာသည် မဂ်ဖိုလ် တရားထူးကို ရ၍ အရိယာ အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးသော “အရိယာ သံဃာတော်” အရိယာအဖြစ်သို့ မရောက်သေးသော “ပုထုဇဉ် သံဃာတော်” ဟူ၍ နှစ်မျိုး ကွဲပြား၏။ ထိုတွင် အရိယာ သံဃာကို “မုချသံဃာ၊ ပရမတ္ထသံဃာ”ဟု ခေါ်သည်။ ပုထုဇဉ် သံဃာကို ပရိယာယသံဃာ၊ သမ္မုတိသံဃာ”ဟု ခေါ်သည်။ ပုထုဇဉ် သံဃာတော်များမှာ အရိယာ သံဃာတော်များ ကျင့်သည့် အကျင့် သိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်နေခြင်း၊ ဥတ္တိစတုတ္ထကမ္မဝါစာဖြင့် ရဟန်းအဖြစ် သိက္ခာတင်ပေးထားခြင်းဖြင့် သံဃာအဖြစ် သမုတ်ထားသောကြောင့် သမ္မုတိသံဃာ-ဟု ခေါ်ပါသည်။

အရိယာသံဃာတော်သည် ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း ဟူသော “သုပ္ပဋိပန္န” ဂုဏ်ကို အမြဲရနေ၏။ ပုထုဇဉ်သံဃာတော်ကား ထမင်တကာ ကြီးစား၍ ကောင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်နိုင်သူသာ “သုပ္ပဋိပန္န” ဂုဏ်ကို ကောင်းစွာ ရနိုင်၏။ ဤ၌ သံဃာဟူသည် အပေါင်းအစု ဆိုကာမျှဖြင့် ရဟန်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အပေါင်း မဟုတ်ဘဲ “သံဃာ” မဖြစ်နိုင်သလို သိက္ခာတင် သိမ်ဝင်မှု မရှိဘဲ လူသာမန်တို့က သမုတ်ကာမျှဖြင့်လည်း “သမ္မုတိသံဃာ” မဟုတ်သည်ကို သတိပြုပါ။]

ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူခြင်း

“ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်း”ဟူသည် ဝိနည်းတော်၌ လာသော သိက္ခာပုဒ် သီလကို မကျိုးမပေါက်ရအောင် ကျင့်ခြင်း၊ သမထဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း တစ်မျိုး မျိုးကို အားထုတ်သောအားဖြင့် သမာဓိ “စိတ်တည်ကြည်မှု” ရအောင် ကြိုးစားခြင်း၊ ဝိပဿနာဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်သောအားဖြင့် ရုပ်နာမ် ခန္ဓာအပေါ်၌ အသိမှန် အမြင်မှန် ပညာတရား တိုးပွားအောင် ကြိုးစားခြင်း ဤသုံးမျိုးကို ကျင့်နေခြင်း၊ ကြံစည်နေခြင်း၊ ကြိုးစားခြင်း၊ အားထုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဤသို့ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်းကို “ပဋိပတ်” ဟူ၍ ခေါ်၏။

ထို့ပြင် ဘုရားရှင်၏ တပည့် သာဝက ရဟန်း သံဃာတော်များအတွက် ဘုရားရှင် ဟောပြော ဆုံးမသည့် တရားတော်များကို နာယူခြင်း၊ မှတ်သားခြင်း၊ မမေ့အောင် ဆောင်ထားခြင်း၊ တဆင့် ဟောပြောသောအားဖြင့် ပို့ချခြင်းစသော အလုပ်များလည်း ရှိ၏။ ဤသို့ သင်ယူ မှတ်သား ဆောင်ထားခြင်းကို “ပရိယတ်” ဟူ၍ ခေါ်၏။ ထိုပရိယတ်အလုပ်ကို စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းဖြင့် ပြုလုပ်နေလျှင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန်မာန၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ စသော အကုသိုလ်တရား အဖြစ်နည်းပါး၍ ကုသိုလ်တရား အဖြစ်များသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်သည် မည်၏။

ဘုရားရှင်၏ အမိန့်တော်ကို ထွန်ဆန်တော်မူခြင်း

ဘုရားရှင်၏ တပည့်အစစ် ဖြစ်တော်မူကြသော အရိယာ သံဃာတော် အပေါင်းသည် တရားသဖြင့် ဆုံးမတော်မူရာ ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်၌ သင့်လျော်အောင် ထိုးပြု၍ ဆုံးမအပ်သော အဆုံးအမ သာသနာကို လုံးဝ ဥဿုံ အကုန်အစင် လိုက်နာ၍ ကောင်းမွန်စွာ ကျင့်ကြံတော်မူကြပါသည်။ အနည်းငယ်မျှ အပြစ်ကလေးကိုပင် အလွန်ကြီးသော အပြစ်ဟု ယူဆလျက် ရှောင်ကြဉ်တော်မူကြပါသည်။

ရစ်မသည်၊ သို့မဟုတ် တိတိတူးငှက်မသည် မိမိ၏ အသက်ကို မငဲ့ဘဲ အဥကို စောင့်ထိန်းသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ စာမရိသားသည် မိမိ၏ မြီးဆံကို စောင့်ထိန်း သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သားတစ်ယောက်သာ ရှိသော မိခင်သည် တစ်ဦး တည်းသော သားချစ်ကို စောင့်ထိန်းသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မျက်စိတစ်ဖက်သာ ရှိသူသည် ကျန်တစ်ဖက်ကို စောင့်ထိန်းသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ထိုအတူ ဘုရားရှင် ပညတ်တော်မူထားသော သီလတော်များကို အစဉ် စောင့်ထိန်းသူ

အလွန်ချစ်ခင်သူ့ အခါခပ်သိမ်း ရိုသေလိုက်နာသူများ ဖြစ်တော်မူကြပါသည်။
ဤ၌ “အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ထုံးသာဓက”မှာ လွန်စွာ မှတ်သားကြည်ညိုသဒ္ဓါ
ပွားဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

“တရံဓောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်သည် အရဟတ္တဖိုလ်
ဝင်စား၍ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် မထေရ်ကြီးနှင့်အတူ တောအုပ်တစ်ခု၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ တစ်နေ့သောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်
မြတ်မှာ လေနာထ၍ ဆင်းရဲဒုက္ခဧကန်နေရရှာ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် မထေရ်ကြီးသည် ညနေချမ်း အချိန်တွင် အရှင်
သာရိပုတ္တရာအား ပြုစုပေးရန် သတင်းမေး ဧကန်လာရာ လျောင်းလျက်
နေသော အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်ကို တွေ့ရ၏။

ထောဂါအခြေအနေကို မေးမြန်းပြီး “နောက်တုန်းက ဘယ်လို
ဆေးဝါးမျိုးဖြင့် ချမ်းသာရာ များသလဲ ငါ့ရှင်...”ဟု ဆက်လက်
မေးမြန်းသောအခါ-

အရှင်သာရိပုတ္တရာက “လူ့ဘဝက မိခင်ဖြစ်သူ ချက်ကျွေးသော
ထောပတ် ပျား သကာ ဧကောင်းသည့် နို့ ရည်သန့်သန့် ထမင်း
(နို့စားနာ)ဖြင့် ချမ်းသာရာ ရခဲ့ဖူးကြောင်း” ပြန်လည်ပြောပြလေသည်။

“ငါ့ရှင်...ဒီလိုဆို ကောင်းပြီ၊ အကယ်၍ ငါ့ရှင်အားလည်းကောင်း၊
ငါ့အားလည်းကောင်း ကံရှိခဲ့လို့ ရှိလျှင် နက်ဖြန်ပင် ရများရနိုင်လေ
မလား မသိဘူး”ဟု အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် မထေရ်ကြီးက အားပေးစကား
ပြန်ကြားပြောဆို၏။

ထို မထေရ်နှစ်ပါး (အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်)တို့၏
အပြန်အလှန် ပြောနေကြသောစကားအစုံကို အနီးရှိ သစ်ပင်စောင်နတ်
ကြား၍ “နက်ဖြန် အရှင်သာရိပုတ္တရာအတွက် နို့ ရည်ဆွမ်း (နို့စားနာ)ကို
ရအောင် ငါလုပ်မည်”ဟု ကြံကာ မကြာခင်မှာပင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏
ဆွမ်းဒါယကာအိမ်သို့ သွားပြီး သွားကြီး ဖြစ်သူကို ပူးဝင် နှိပ်စက်
လေသည်။ “နက်ဖြန် အရှင်သာရိပုတ္တရာအတွက် နို့ ရည်ဆွမ်း (နို့စားနာ)
ချက်ခဲ့လို့ ရှိလျှင် လွှတ်ပေးမည်”ဟုလည်း ပြောသည်။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ပွင့်

ဆွမ်းဒါယကာ ဆွေမျိုးများက “ငါတို့ဟာ သင် မခိုင်းသော်လဲ မထေရ်အတွက် ဆွမ်းဝတ် အမြဲပြုနေသူများ ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြား၍ နောက်နေ့၌ နတ်ပြောသည့်အတိုင်း နို့စားဆွမ်း (နို့စား)ကို စီမံ ကြသည်။

အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် မထေရ်ကြီးသည် နောက်နေ့ စောစော သွား၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာအား “ငါ့ရှင်.... ဆွမ်းခံရာမှ ငါပြန်လာသည်အထိ ဤအရပ်၌သာ စောင့်နေပါ”ဟု ပြောဆို မှာကြားပြီး ရွာထဲသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဆွမ်းဒါယကာများလည်း ခရီးဦး ကြိုဆို၍ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်၏ သပိတ်ကို ယူပြီး နို့စားဆွမ်းများ ပြည့်အောင် ထည့်၍ ပေးလှူကြသည်။ မထေရ်ကြီးက ပြန်ကြမည့် အခြေအနေကို ပြသောအခါ ဆွမ်းဒါယကာများက “အရှင်ဘုရား....ဘုဦးပေးတော်မူပါ။ အခြား တပါးသော နို့စား ဆွမ်းကိုလည်း လှူလိုက်ပါမည်” ဟု လျှောက်ထား၍ မထေရ်မြတ်ကြီးသည် နို့စားဆွမ်း ဘုဦးပေးသည်။ ထို့နောက် နို့စားဆွမ်းများကို သပိတ်အပြည့် ထပ်မံပေးလှူလိုက်သည်။

အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် မထေရ်ကြီးသည် ပြန်ကြ၍ “ငါ့ရှင် သာရိပုတ္တရာ ... ဘုဦးပေးပါ”ဟု ဖိတ်ကြား ဆက်ကပ်၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်လည်း စိတ်တိုင်းကျ ချက်ပြုတ်ထားသော နို့စားဆွမ်းများကို မြင်လေလျှင် ဘယ်အကြောင်းဖြင့် ဖြစ်သနည်းဟု ဆင်ခြင်ကြံဆတော် မူရာ ဤနို့စားဆွမ်း ဖြစ်လာခြင်း၏ အကြောင်းရင်း ဇာစ်မြစ်ကို မြင်တော်မူပြီးလျှင် အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်အား “နို့စားဆွမ်းသည် မသုံး ဆောင်ထိုက်” ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်လည်း “ငါလို မထေရ်တစ်ပါး ဆောင်ကြဉ်း လာသော ဆွမ်းကို မသုံးဆောင်ဘဲ ရှိရလေ”ဟု စိတ်ကွက်ခြင်းမျှပင် မဖြစ်ဘဲ တစ်ခွန်းတည်းသော စကားဖြင့်ပင် သပိတ်ကို မျက်နှာဝဋ် ကိုင်ပြီး သင့်တော်သော တစ်နေရာ၌ မှောက်သွန်ပစ်လိုက်လေသည်။ နို့စားဆွမ်း မြေကြီးပေါ်မှာ တည်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အရှင် သာရိပုတ္တရာမှာ လေနာပျောက်သွားလေသည်။ ထို့နေ့ ထိုအချိန်မှ စ၍ ၄၅-နှစ်ပတ်လုံး နောက်ထပ် လေနာ ပေါ်မလားတော့ပါ။

ဗုဒ္ဓအာသာယာဏ်စွဲကျမ်း

ထိုနောက် “ဝဇီဝိညတ်ကို ဖျိပြီး ဖြစ်လာသော (ဝါ) နှုတ်မြက်မိခြင်း ကြောင့်ဖြစ်လာသော နို့ဆန်အစားကို စားမိသည်ဖြစ်အံ့-ငါ၏ အသက် မွေးခြင်းသည် ကဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်ရာ၏။ ငါ၏အူခွေသည် ဆာလှန်းသည် အတုက အပြင်သို့ ထွက်၍ အသက်ကို စွန့်ရစေကာမူ သမ္မာအာဇီဝဖြင့် အသက်မွေးခြင်းကို ငါမဖျက်ပေ” စသော ဥဒါန်းစကားများ ရဲရဲတောက် ကျူးရင့် မြက်ကြားတော်မူခဲ့ပါသည် (ဝိသုဒ္ဓိ၊ ၁။ ၃၉-၄၀)။

ဤသို့လျှင် ဘုရားရှင်၏ တပည့်အစစ် ဖြစ်တော်မူကြသော အရိယာ သံဃာတော်အပေါင်းသည် အဆုံးအမတော်ကို လုံးဝလိုက်နာလျက် ကျင့်တော် မူကြ၏။ နောက်နောက် ဆရာအစဉ်အဆက်လည်း “ကိစ္စကပ်ခု ကြုံတွေ့လာတိုင်း အသက်ကိုသာ အသေခံပါ။ သီလသိက္ခာကိုတော့ မပျက်ပါစေနှင့်” ဟု ဆုံးမ တော်မူကြရုံမျှမက ထိုအတိုင်းပင် လိုက်နာကျင့်ကြံတော်မူခဲ့ကြပါသည်။

၂။ ဥဇပ္ပုဋ္ဌိပန္နဂုဏ်တော်

ဥဇပ္ပုဋ္ဌိပန္န = (ဥဇု + ပဋ္ဌိပန္န။ ဥဇု = ဖြောင့်မတ်စွာ + ပဋ္ဌိပန္န = ကျင့်တော်မူသော သံဃာတော်။ “ဥဇပ္ပုဋ္ဌိပန္န” ကို “ဥဇုပပဋ္ဌိပန်န” ဟု အသံထွက် ဖတ်ပါ။)

ဘုရားရှင်၏ တပည့်အစစ် ဖြစ်တော်မူကြသော အရိယာ သံဃာတော် အပေါင်းသည် လမ်းလွဲလမ်းမှား လိုက်ခြင်းမရှိဘဲ လမ်းဖြောင့်လမ်းမှန်အတိုင်း ဖြောင့်မှန်စွာ ကျင့်တော်မူကြ၏။ စဉ်းလဲ ကောက်ကျစ် လှည့်ဖြားခြင်းများ မရှိဘဲ ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာလည်း ကျင့်တော်မူကြ၏။ ထို့ကြောင့် “ဥဇပ္ပုဋ္ဌိပန္န” ဟူသော ဂုဏ်ထောက်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါသည်။

လမ်းဖြောင့်လမ်းမှန်အတိုင်း ကျင့်တော်မူခြင်း

ဗုဒ္ဓုငြိမ်းရန် ရည်သန်၍ ကျင့်ကြသော အကျင့်များတွင်—

- (၁) ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားသော “ရယူရေး” အကျင့် (ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂ)၊
- (၂) မိမိကိုယ်ကို ပင်ပန်းအောင် ကျင့်သော “စွန့်လွှတ်ရေး” အကျင့် (အတ္တကိုလမထာနုယောဂ) -

ဟု နှစ်မျိုးရှိ၏။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ပွင့်

ထိုတွင် ပထမ အကျင့်ကို လျော့လွန်းသော အကျင့်ဟုလည်းကောင်း၊ ဒုတိယ အကျင့်ကို တင်းလွန်းသော အကျင့်ဟုလည်းကောင်း ဆိုရ၏။ ယင်းသို့ လျော့လွန်း တင်းလွန်း တစ်ဖက်စွန်းသို့ ရောက်သော အကျင့်များ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအကျင့်များသည် အလိုရိပ်ခပ်သော ဒုက္ခငြိမ်းချမ်းရေးသို့ မရောက်နိုင်ဘဲ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း ပွားကြောင်းသာ ဖြစ်ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအကျင့်စခန်း ထိုအကျင့်လမ်းများသည် ဒုက္ခငြိမ်းရေးအတွက် လမ်းပြောင့်လမ်းမှန်များ မဟုတ်၊ လမ်းကောက် လမ်းလွဲ လမ်းမှားများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။

“မဇ္ဈိမပဋိပဒါ” ခေါ် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားလမ်းတော်ကြီးကား မလေ့့မတင်း မလယ်အလတ်ကျသော အကျင့် ဖြစ်၏။ သန္တိသုခ=နိဗ္ဗာန်တော် ချမ်းသာမြတ်ကို ရရန် ရောက်ရန် ဤ “မဇ္ဈိမပဋိပဒါ” ခေါ် မဂ္ဂင်လမ်းမှ လွဲ၍ တခြားလမ်း တစ်မျိုးမရှိ၊ တဖြောင့်တည်း တကြောင်းတည်းသော လမ်းကောင်း အကျော် လမ်းမှန်တော် ဖြစ်၏။ အားလုံးသော ဘုရားအဆူဆူနှင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယာပုဂ္ဂိုလ် မှန်သမျှတို့သည် ဤ လမ်းကောင်း လမ်းမှန်ဖြင့်သာ သံသရာ တစ်ဖက်ကမ်းရောက် ထွက်ရပ်ပေါက်တော်မူခဲ့ကြပါသည်။

ဤအချက်ဖြင့် တကယ့် ဒုက္ခ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်ရေးကို ဤမဂ္ဂင်လမ်းမှ လွဲ၍ တခြား ရောက်နိုင် ရနိုင်သောလမ်း မရှိကြောင်း သိနိုင်ပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ တပည့်အစစ် ဖြစ်တော်မူကြသော အရိယာ သံဃာတော် အပေါင်းသည် အထက်ဖော်ပြပါ လမ်းကောက် လမ်းမှားများသို့ မလိုက်ဘဲ “မဇ္ဈိမပဋိပဒါ” ခေါ် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားလမ်းတော်ဖြင့် ပြောင့်မှန်စွာ လိုက်ကြ ကျင့်ကြသောကြောင့် တရားထူး တရားမှန်များ ရကာ သန့်ရှင်း စင်ကြယ် အမှန်တကယ် ပြောင့်မှန်သူ “အရိယာ” ပုဂ္ဂိုလ် အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့ကြပါသည်။

ရိုးသားပြောင့်မတ်စွာ ကျင့်တော်မူခြင်း

မိမိမှာ အပြစ်ရှိပါလျက် အပြစ်မရှိသူထင်အောင် ဖုံးကွယ်မှုကို “မာယာ” ဟု ခေါ်၏။ လှည့်ပတ်ခြင်းဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၏။ ဥပမာ- ယောက်ျား မသိအောင် အပြစ်ကျူးလွန်မိသော မိန်းမသည် ထိုအပြစ်ကို ဖုံးကွယ်ရန် မာယာဖြင့် လှည့်ပတ်သကဲ့သို့တည်း။

မိမိမှာ ဥစ္စာဂုဏ် မရှိဘဲ ရှိဟန်ဆောင်မှု သိလဂုဏ် မရှိဘဲ ရှိဟန်ဆောင်မှု စသည်ကို “သာဠေပျ” ဟု ခေါ်၏။ စဉ်းလဲခြင်းဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၏။ ဥပမာ- လူမရှိသောအခါ တော်သလို နေ၍ လူလာသောအခါ ဟန်လုပ်နေသူ စာမတတ်

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ဘဲနှင့် ထတ်ဟန်ဆောင်သူ၊ အကျင့် မကောင်းဘဲနှင့် ကောင်းဟန်ဆောင်သူ၊ ထွက်ရပ်ပေါက် မဟုတ်ဘဲ ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်ဟန်ဆောင်သူ၊ တရားထူး မရဘဲ တရားထူး ရဟန်ဆောင်သူ စသည်တို့ကိုဆိုတည်း။

ဘုရားရှင်၏ တပည့်အစစ် ဖြစ်တော်မူကြသော အရိယာ သံဃာတော် အပေါင်းသည် သူတပါးတို့ အထင်ကြီးအောင် ပစ္စည်းလာဘ်နှင့် ဒါယကာ ဒါယိကာမ ပေါများအောင် ဟန်ဆောင်လှည့်ပတ်မှု ပရိယာယ် မာယာတို့ဖြင့် ပုဖုထစ်ထစ် စဉ်းလဲကောက်ကျစ်ခြင်းမရှိဘဲ နိဗ္ဗာန်လမ်းနှင့် ဖြောင့်တန်းအောင် ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ ကျင့်တော်မူကြပါသည်။ ယင်းသို့ ဖြောင့်မတ်စွာ လှည့်ပတ် ဖုံးကွယ်ခြင်း၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းမရှိ ကျင့်တော်မူခဲ့ကြရာ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ကား အထူးဆိုဖွယ်ရာ မရှိ၊ အလွန် ရိုးသားဖြောင့်မတ်၍ အပြစ်ရှိက ကွယ်ဝှက်ထားခြင်း အလျှင်း မရှိဘဲ ဖော်ပြ တတ်ကြပါသည်။

“ပက်လက် အိပ်တတ်ကာမျှ အရွယ်နုနယ် ကလေးငယ်သည် လက်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ခြေဖြင့် ဖြစ်စေ မီးကျိုးခဲကို ထိမိလျှင် လျင်မြန်စွာ ရုပ်သိမ်းထတ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ကုစား ထမြောက်နိုင်သော အာပတ် (အပြစ်) တစ်ခုခု သင့်ရောက်ပြီဆိုလျှင် ထိုအာပတ် (အပြစ်) ကို ဘုရားထံ ဖြစ်စေ၊ သိကြားလိမ္မာသော သီးတင်းသုံးဖော်များထံဖြစ်စေ ထင်ရှား ဖော်ပြ ပြောကြားခြင်းမှာ မဂ်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မွေတာ (=ပင်ကိုသဘာဝ) ပင် ဖြစ်၏” ဟု-

အရိယာပုဂ္ဂိုလ် သောတာပန်၏ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော် ဟောမိန့်ခဲ့ပါသည် (မူလပဏ္ဏာသ။၃၉၇)။

မရိုးမသား ကျင့်သူများအကြောင်း

တရားတော်ကို တကယ် လိုလားသော အရိယာ အရှင်တို့မှာ သူတပါး အထင်ကြီးအောင် ပစ္စည်းလာဘ်လာဘ ဒါယကာ ဒါယိကာမ ပေါများအောင် သီလမရှိဘဲ ရှိယောင်ဆောင်မှု၊ စာမတတ်ဘဲ စာတတ်ဟန်ဆောင်မှု၊ အကျင့် မကောင်းဘဲ အကျင့်ကောင်းဟန်ဆောင်မှု စသော လှည့်စားမှု အမျိုးမျိုး ပြုလုပ်လေ့ မရှိသော်လည်း ပစ္စည်းကို တွယ်တာသူ တရားကို မလေးစား မလိုလား သူများ၌ ထိုကဲ့သို့ မရိုးမသား လှည့်စားမှု လှည့်ပတ်မှု အမျိုးမျိုး ပြုလုပ်လေ့ရှိတတ်ကြပါသည်။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်ထော်ဖွင့်

ယခုအခါ မဂ္ဂိမသား ကျင့်သူများနှင့် ဝမ်းရေးအတွက် သာသနာတော်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သူများ ပေါများစွာ ရှိနေတတ်ကြသဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်၍ ရှောင်ရှားနိုင်ကြရန်နှင့် ကိုးကွယ်မှုအသိဉာဏ် ရင့်ကျက်ခိုင်မာမှု ရရှိနိုင်ကြစေရန် ကျမ်းဂန်လာ လှည့်စားပုံသာခမများကို ထုတ်ဖော် တင်ပြထားပါသည်။

အိုးစရည်းရဟန္တာ

ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် မိမိအပေါ်၌ လူအများ အထင်ကြီးစေလို သောကြောင့် သူ့နေရာ ကျောင်းခန်းအတွင်းမှာ လူမမြင်နိုင်အောင် အိုးစရည်းကြီး(အိုးအကြီးကြီး)ကို မြှုပ်ထားလေ၏။ အပြင်က ဒါယကာ ဒါယိကာမများ လာသံကြားလျှင် ထိုအိုးကြီးအတွင်း၌ ဝင်နေ၏။

လူများက- “ဘုန်းကြီး အယ်မှာလဲ” ဟု မေးလျှင် တပည့်များက “ကျောင်းခန်းတွင်းမှာ” ဟု ပြော၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်သော အခါ မတွေ့ရသောကြောင့် “မရှိဘူး၊ ဘယ်ကြွသလဲ” ဟု မေးမြန်း ပြန်လျှင် “ယခုတင်ဘဲ အခန်းထဲမှာ ရှိပါသေးတယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ထပ်၍ ကြည့်ကြပြန်ရာ ညောင်စောင်း (ကုလားထိုင်) ပေါ်မှာ ထိုင်နေ သည်ကို တွေ့ကြရ၍ “ဘယ်ကြွနေသလဲဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလျှင် “ရဟန်းဆိုတာ သည်လိုပါ။ အလိုရှိရာ ကြံနိုင်ကြတယ်” ဟု ဈာန်အဘိညာဉ် ရသည့် လေသံဖြင့် ပြောပြလေသော် အားလုံးကပင် “ရဟန္တာ” ဟု အထင်ကြီးကြလေသတတ် (အဘိ၊ ဋ္ဌ၊ ၂။ ၄၅၇)။

ညောင်မြစ်ရဟန္တာ

ရှေးက အံ့ဖွယ်သရဲထူးကဲဟန်ဆောင်လိုသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် ရွာနှင့် မနီးမဝေး သစ်ရွက်မိုးကျောင်း၌ နေသတတ်။ ကျောင်း၏ နောက်ဘက်၌ နက်စောက်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီးရှိရာ ထိုချောက် နက်ခမ်း၌ အမြစ် ရှည်သော ညောင်ကြပ်ပင်ကြီး တစ်ပင်လည်း ရှိလေသည်။ ထိုညောင်မြစ်ကြီးသည် ချောက်ကမ်းပါး နံရံအတိုင်း အောက်သို့ ဆင်း၍ ချောက်ကမ်းပါး၏ အောက်ခြေသို့ ထောက်တည်၍ နေ၏။

ဒါယကာ ဒါယိကာမများ ကျောင်းသို့ လာ၍ ဆွမ်းစားပင့်လျှင် “ကဲ ကောင်းပြီ၊ သွားနှင့်ကြ” ဟု ဆိုကာ မိမိမှာမှ နောက်မှ သွားလေ့ရှိသည်။ ဒါယကာများမှာ ချောက်ကြီးကို ကျေပတ်၍ လမ်းရိုးလမ်းရှည်က သွားကြရသဖြင့် ကြာမြင့်နေရာ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်စွဲကျမ်း

ချောက်ကမ်းပါး နံရံရှိ ညောင်မြစ်ကြီးကို ကိုင်၍ ဆင်းကာ ဖြတ်လမ်းမှ သွားသဖြင့် ရွာပေါက်သို့ အလျင်ရောက်နေနှင့်၏။ ဒါယကာမျှအက အံ့ကြကာ-

“အရှင်ဘုရား...ဘယ်လမ်းက ကြွလာတော်မူပါသလဲ” ဟုမေးကြလျှင် “ဟာ မသိချင်ကြပါနှင့်၊ ရဟန်းတို့ သွားတဲ့လမ်းကို မမေးကောင်းဘူး၊ ဒီလိုပဲ ရဟန်းဆိုတာ အလို ရှိရာ လမ်းက ကြွတတ်ကြတာ” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။

နောက်လူတစ်ယောက်က မယုံသင်္ကာ ရှိ၍ စုံစမ်းရာ အကြောင်းစုံ တွေ့မြင်ရသဖြင့် အဆိုပါ ညောင်မြစ်ကြီးကို ဖြတ်၍ မသိလိုက် ဘာသာ နဂိုနေမြဲအတိုင်း ထားလိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးလည်း တစ်နေ့တွင် ထုံးစံအတိုင်း တန်ခိုးပြရန် ညောင်မြစ်ကြီးပေါ်သို့ တက်လေရာ မိုင်းကန် ချောက်ကြီးထဲသို့ လိမ့်ကျသွားလေ၏။ မြေသပိတ်လည်း ကွဲသွားသည်။

ထိုနေ့မှ စ၍ “အင်း ငါ့အကြောင်း ဒါယကာတွေ သိသွားပြီ” ဟု ဆိုကာ ကျောင်းကလေးမှ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သတည်း (အဘိ၊ ဋ္ဌ၊ ၂။ ၄၅၇)။

“ဥဇုပ္ပဒ္ဓိပန္န” ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုကာ ရိုးရိုးကျင့်သူဖြစ်ပါစေ

ယခုခေတ်တွင် အတော်အတန် ပညာရှိပါလျက် “ကြောင်သူတော်” ကဲ့သို့ အတွင်းစိတ်ထား မရိုးသား မဖြောင့်မတ်သူတွေ လွန်စွာပေါများလှ၏။ ပညာရှိ လူတော်ဖြစ်၍ မရိုးသား မဖြောင့်မတ်သူတို့ကား သာမန် မရိုးသားမဖြောင့်မတ် သူများထက်ပင် အစွမ်းထက်၍ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။

သို့ရာတွင် မဆင်ခြင် မစဉ်းစား အားထားယုံကြည်လွယ်၍ ကိုးကွယ်မှုပညာ နည်းပါးရှာကြသော မိန်းမယောက်ျား လူများစွာတို့သည် ဆေးဝါးမန္တရား စွမ်းသလို၊ သိဒ္ဓိပေါက်သလို၊ ထွက်ရပ် ပေါက်သလို၊ စာတတ်သလို၊ အကျင့် ကောင်းသလို၊ ပညာ ရှိသလို၊ တရားထူး ရသလို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဟန်ဆောင် ညာဝါး လှည့်စားနေသူများကို “မျက်စိကန်း တစ္ဆေမကြောက်” ဖြစ်ကာ မှီဝဲ ဆည်းကပ်လျက် ကိုးကွယ်နေတတ်ကြပါသည်။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

သို့ဖြစ်၍ အရိယာ သံဃာတော်များ၏ “ဥပုသ္မိပန္န” ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုကြည့်လိုကာ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ရိုးသား ပြောမတ်စွာ ကျင့်သူ ဖြစ်အောင်နှင့် မရိုးသား မပြောမတ်သူ မှန်လျှင် ရဟန်းရှင်လူ မည်သူမဆို ထိုသူတို့အား စွမ်းနိုင်သမျှ ဝေးစွာ ရှောင်ရှားနိုင်ကြအောင် သတိဆောင်သင့်ကြပါသည်။

၃။ ဉာယပုဂ္ဂိုလ်ဂုဏ်တော်

ဉာယပုဂ္ဂိုလ် = (ဉာယ+ပုဂ္ဂိုလ်။ ဉာယ=နိဗ္ဗာန်အလိုငှါ+ပုဂ္ဂိုလ်=ကျင့်တော်မူသော သံဃာတော်။)

ဘုရားရှင်၏ တပည့်အစစ် ဖြစ်တော်မူကြသော အရိယာ သံဃာတော် အပေါင်းသည် ရိုးရိုးလောင်သော မီးထက် ကြီးကျယ် ပူပြင်းလှသော သံသရာ ဝဋ်ကြီး ဒုက္ခမီးများကို သိမြင်တော်မူသောကြောင့် ကိုယ်မှာ ဝတ်ထားသော အဝတ်နှင့် ဆံပင်များကို မီးအလောင် ခံရစေကာမူ တစ်ဘဝသာ အပူခံရမည့် ထိုမီးကို မငြိမ်းအားဘဲ ဘဝပေါင်း များစွာ သံသရာ တစ်လျှောက်လုံး လောင်ကျွမ်း ခံရမည့် သံသရာဝဋ်ကြီး ဒုက္ခမီးတို့၏ အပြီးသတ် ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ရရေးကို ဦးစားပေး အလေးထား ကျင့်တော်မူကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် “ဉာယပုဂ္ဂိုလ်” ဂုဏ်တော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါသည်။

[မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် ထိုးသွင်း၍ သိမြင်အပ်သောကြောင့် နိဗ္ဗာန်ကို “ဉာယ” ဟူ၍ ခေါ်၏။]

နိဗ္ဗာန်ရရေးကို ဦးစားပေးကျင့်တော်မူခြင်း

ဘုရားရှင်၏ တပည့်အစစ် ဖြစ်တော်မူကြသော အရိယာ သံဃာတော် အပေါင်းသည် လောက ကောင်းစား ချမ်းသာရေးအတွက် ဘာတစ်ခုမျှ လိုလားတော် မမူကြပါ။ အကြောင်းမှာ- လောကုတ္တရာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မြည် ပြတ်လျက် လောက ကောင်းစားရေးကိုသာ ရှေးရှုလိုလားလျက် ရှိသူများမှာ လာဘ်လာဘ အကျော်အစောကို ခံယူလိုတတ်ကြ၏။ မအပ်မရာ ရှာဖွေကြ၊ တရား၊ မတရား နည်းမျိုးစုံဖြင့် မရ အရ ပြုလုပ်တတ်ကြ၏။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ တရားများကို အရေးထားရမှန်း မသိ၊ သိက္ခာသုံးပါးကို မလိုလား။ စိတ်အားတွေ့လျော့ ပေါ့ဆဆဖြစ်ကာ အပြစ်တွေ့ ဗရပေ့ဖြင့် ညစ်ပေနေတတ်၏။ ထို့ကြောင့် လောက ကောင်းစားရေးကို ဦးစားပေး ကျင့်တော် မမူကြခြင်း ဖြစ်၏။

နိဗ္ဗာန် ရရေးကိုကား လေးလေးစားစား မနေမနား ကျင့်တော်မူကြသည်။
နိဗ္ဗာန် ရရေးမှ လွဲ၍ တခြားဘာကိုမျှ မလိုလား မတောင့်တကြ။ နိဗ္ဗာန်အတွက်
မိမိ ချမ်းသာရေး မှန်သမျှ အကုန် စွန့်လွှတ်နိုင်ကြ၏။ ဆင်းရဲမှန်သမျှ ခံနိုင်ရည်
ရှိကြ၏။ သိက္ခာ သုံးရပ် ကြားမလုပ်အောင် မပြတ်မစဲ စွဲမြဲစွာ ကြိုးစားလျက်
ရှိသဖြင့် အရှင်မြတ်တို့၏ စိတ်အစဉ်ဝယ် အပြစ်မရှိ၊ အစွန်းအညစ် မထင်
အလွန်ပင် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်လျက် ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် အပြစ်ကင်း၍ အလွန်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အကျင့်ဖြင့်သာ
ရနိုင်ရောက်နိုင်သော နိဗ္ဗာန်ကို မိမိတို့လိုလားသည့်အတိုင်း မျက်မှောက်ပြုကာ
ဖြူစင်သူအရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်ကြရသည်။ နတ်လူတို့၏ ချီးမွမ်းမြတ်နိုးဖွယ်ရာ
“သံသရတနာ”တစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူကြရသည်။

**နိဗ္ဗာန်ရထိုရေးကြောင့် မီးတေးကို မရွှောင် အလောင်ခံတော်မူခဲ့သော
ရဟန်းတော်တစ်ပါး**

တကိုယ်လုံး မီးလောင် ခံရသည်ကိုပင် လျစ်လျူရှု၍ နိဗ္ဗာန်အကျိုးငှာ
ကျင့်တော်မူခဲ့သော “ညယပ္ပဋိပန္န” ဂုဏ်တော်ရှင် ရဟန်းတော် တစ်ပါး၏
ထုံးဘာကေကို ကြည့်ညှိသဒ္ဓါပွားနိုင်ကြရန် တင်ပြအပ်ပါသည်။—

ရဟန်းတော်တစ်ပါး သစ်ပင် ခုတ်ချိုင်ရာ၌ ဘုမ္မစိုးနတ်သမီး၏
ကလေးနတ်ငယ်ကို ခုတ်ဖြတ်မိသောကြောင့် နတ်သမီးက ဘုရားထံ
လျှောက်ထားသဖြင့် “ဟနေမ္မစ၍ သာသနာတော်ထမ်း ရဟန်းမှန်လျှင်
သစ်ပင်ကို မခုတ်ရ” ဟု ပညတ်တော်မူသည်။

ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူပြီးနောက် ရဟန်းကော်တစ်ပါးကို
ခိုးသူများက နှယ်ပင်ကလေးဖြင့် တုပ်နှောင်၍ ထောထဲ၌ ထားခဲ့စဉ်
တောမီးလောင်လာသော် နှယ်ပင်ကို ဖြတ်မည်ဆိုလျှင် ဖြတ်နိုင်လောက်
သော်လည်း နှယ်ပင်ကို ဖြတ်လျှင် ဘုရားရှင်၏ ဝိနည်းဥပဒေပညတ်ချက်
အရ ပါစိတ်အာပတ် (အပြစ်) သင့်၏။ အာပတ်သင့်လျှင် တရားရတော့
မည်မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ ဝိနည်းဥပဒေပညတ်တော်ကို စောင့်စည်း
လျက် (နှယ်ပင်ကို ဖြတ်တောက်ခြင်း မပြုဘဲ) တောမီး လောင်လိုက်
လောင်စေတော့ဟု) တရားကိုသာ နှလုံးသွင်းနေခဲ့ရာ ရဟန္တာအဖြစ်သို့
ရောက်လေ၏။ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးနောက် မကြာမီ တောမီးလောင်၍
ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူသည် (ဝိသုဒ္ဓိ၊ ၁။ ၃၄-၅)။

“ဉာယပ္ပဋိပန္န” ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုကာ နိဗ္ဗာန်ကို သိမြင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ

လောက၌ “အသက်တစ်ရာ မနေရသော်လဲ အမှုတစ်ရာ တွေ့နိုင်သည်၊ လူတစ်ခု ပုပ္ဖဆယ်ကုဋေ ရှိသည်” ဟု ဆိုရိုးရှိသည့်အတိုင်း ဒုက္ခအပူမီးများ အချိန်မရွေး ကြုံလာတတ်၏။ မလ္လံသာ မရှောင်သာ ဒုက္ခအပူမီးများ ကြုံလာ ခဲ့သော် အဆိုပါ “ဒုက္ခအပူမီးများမှ သက်သာရာ ရစေတော့” ဟု ကြံ၍ မကောင်းမှုမှန်သမျှ မပြုမိအောင် သတိပြုရှောင်ကြဉ်သင့်ပါသည်။

ယင်းသို့ ရှောင်ကြဉ်ကြပြီးနောက် “နိဗ္ဗာန်၌ကား- ဤဒုက္ခအပူမီးများ၏ တည်ရာရပ်နာမိခန္ဓာမှ၊ ဤရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ရှိနေလို့သာ ဤရုပ်နာမ်ခန္ဓာကို မှီ၍ သားတွေ သမီးတွေ ဆွေတွေ မျိုးတွေ ရှိရသည်။ ယင်းသို့ ရှိသောကြောင့်လည်း သားဒုက္ခ၊ သမီးဒုက္ခ၊ ဆွေဒုက္ခ၊ မျိုးဒုက္ခ အပူမီးများကို တွေ့ရသည်။ ထိုရုပ် ထိုနာမ် ထိုခန္ဓာ မရှိသော နိဗ္ဗာန်သည် ကေန် အေးမြပေလိမ့်မည်” ဟု ဒုက္ခ ဆင်းရဲအမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံဆုံရသည့်အခါတိုင်း “ဆင်းရဲလေလေ သံဝေရရ” စိတ်ထားလျက် အရိယာ သံဃာတော်များ၏ “ဉာယပ္ပဋိပန္န” ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုကြည်ညိုကာ သူလည်း မပါ ငါလည်း မရှိ သန္တိသုခ လွန်စွာအေးမြ လှသည့် နိဗ္ဗာန်ကို ကေန်အမှန် သိမြင်နိုင်အောင် ကြိုးစားသင့်ကြသည်။

၄။ သာမိစိပ္ပဋိပန္နဂုဏ်တော်

သာမိစိပ္ပဋိပန္န = (သာမိစိ + ပဋိပန္န။ သာမိစိ = ရှိသေမှုနှင့် + ပဋိပန္န = (လျော်အောင်) ကျင့်တော်မှုသော သံဃာတော်။)

ဘုရားရှင်၏ တပည့်အစစ် ဖြစ်တော်မူသော အရိယာ သံဃာတော်အပေါင်း သည် လူတို့၏ ရှိသေလေးစားမှုနှင့် ထိုက်တန်အောင် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာသုံးရပ် အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်တော်မူကြသောကြောင့် “သာမိစိပ္ပဋိပန္န” ဂုဏ်တော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကြပါသည်။

ရှိသေလေးစားမှုနှင့် ထိုက်တန်အောင်

ကျင့်တော်မှုသော “အယျမိတ္ထမထေရိ” အကြောင်း

လူ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့သည် မိမိတို့ မဝတ်ရက် မစားရက် မသုံးဆောင် ရက်သော အဝတ်အထည် အစားအသောက် ကျောင်း အိမ်ရာ နေရာများကို အရိယာ ဖြစ်ပြီးသော (အရိယာ ဖြစ်အောင် အားထုတ်နေသော) သံဃာတော် များအား မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရက်ရက်ရောရော လှူဒါန်းကြ၏။ သံဃာတော်

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

များကလည်း ရိုသေသမှုပြုအပ်သော လှူဒါန်းမှုများနှင့် ထိုက်တန်လျော်ကန်အောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်တော်မူပါသည်။ ဤနေရာ၌ စံထား၍ သာဓကပြုရလောက်အောင် ရိုသေလေးစားမှုနှင့် ထိုက်တန်စွာ ကျင့်တော်မူခဲ့သော “မဟာမိတ္တ”ခေါ် “အယျမိတ္တမထေရ်” အကြောင်းကို ထုတ်ဖော်တင်ပြထားပါသည်။—

သီဟိုဠ်သာသနာထွန်းကားစဉ် ရှေးအခါက “ကဿက”ခေါ်သော လိုဏ်ဂူ၌ သီတင်းသုံးနေသော “အယျမိတ္တမထေရ်”ကို ထိုလိုဏ်ဂူကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဆွမ်းခံရွာမှ သူဆင်းရဲ သားအမိက မထေရ်မြတ်အား သားအရင်းတမျှ အမှတ်ထား၍ လေးစားပြုစုနေ၏။

တနေ့သ၌ လုပ်ငန်းဆောင်တာအတွက် နံနက်စောစော တောသို့ သွားခါနီးဝယ်—

“ချစ်သမီး...မည်သည့် နေရာ၌ နှစ်ချို ဆန်ကလေးနှင့် နွားနို့ ထောပတ် တင်လဲများရှိရစ်တယ်၊ သမီး မောင်တော် ကြွလာတဲ့အခါ ဆွမ်းချက်၍ ကပ်ပြီးလျှင် သမီးလဲ စားရစ်နော်”ဟု သမီးကို ပြောဆို မှာထား၏။

“မေမေကော ဘာစားမလဲ”ဟု သမီးက မေးရာ “မေမေတော့ ပုံးရည်ဟင်းနှင့် ညက ကျန်တဲ့ ထမင်းကြမ်းကို စားပြီးပြီ”ဟု ပြော၏။ “နွေလယ်စာကော ဘာစားမလဲ မေမေ”ဟု ထပ်၍ မေးလျှင် “နွေလယ်စာတော့ သမီးရယ် ဟင်းရွက်ကလေး ဧရာပြီး ဆန်ကဲ့ကို ယာဂု ကြိုထားလိုက်တာပေါ့”ဟု ပြောဆို မှာထား၍ တောသို့ ထွက်သွား ရှာလေသည်။

ထိုသားအမိ နှစ်ယောက်တို့၏ ပြောဆိုသံကို “အယျမိတ္တမထေရ်” ဆွမ်းခံအလာတွင် ရွာအနီးမှ ကြား၍ မိမိကို မိမိ ပြန်၍ ဆုံးမသည်မှာ “နားထောင်စမ်း အယျမိတ္တ...ဒါယိကာမကြီးမှာ မိမိအတွက် ပုံးရည်ဟင်း ထမင်းကြမ်းနှင့် ဟင်းရွက်တဲ့သည့် ဆန်ကဲ့ယာဂုကို စားသောက်လျက် သင့်အတွက်ကျတော့ နှစ်ချိုဆန်ကောင်းနှင့် နွားနို့၊ ငှက်ဗောပတ်၊ တင်လဲကို ကပ်ဖို့ရန် မှာနေရှာသည်။ သင့်၏ အပေါ်၌ ဝတ်စားတန်ဆာနှင့် လယ်ယာမိုးမြေ ပစ္စည်းတွေကို မျှော်၍ ယခုလောက် ဂရုစိုက်နေသည် မဟုတ်၊ လူ့ နတ် နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို မှန်း၍သာ ဂရုစိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူရည်ရွယ်တဲ့ ချမ်းသာကို သင် ပေးနိုင်ပါ

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖြင့်

မလား၊ ကိလေသာ အာသဝေါ မကုန်သမျှ ဒါယိကာမကြီး၍ ဆွမ်းကို သင် မစားထိုက်”ဟု ဆုံးမပြီးလျှင် ဆွမ်းခံ မဝင်ဘဲ ပြန်၍ တရားကို အားထုတ်လေရာ ပင်ကိုက စင်ကြယ်သော သီလနှင့် အားထုတ်၍ အသားကျနေသော ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာ အစမ်းကြောင့် သိပ်ကြာကြာ အားမထုတ်ရဘဲ ချက်ချင်းပင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေသည်။

ထို့နောက် ဆွမ်းခံဖို့ အချိန် ရှိသေး၍ ဆွမ်းခံ ဝင်လေသော် စောင့်မျှော်နေသော နှမကော်က ဆွမ်းလောင်း အပြီးတွင် အထူး ကြည်လင်သော မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ၍ မိခင် ပြန်လာသော အခါ “မေမေ...ဒီနေ့ မောင်တော်၍ မျက်နှာ ခါတိုင်းနဲ့ မတူဘဲ လွန်စွာ ကြည်လင်နေပါတယ်”ဟု ပြောပြလေရာ “ယနေ့ ငါသားတော်ကြီးမှာ ရဟန်းကိစ္စ ပြီးစီးလေပြီ”ဟု ပြောဆိုကာ ဝမ်းမြောက်မဆုံး ဖြစ်ရှာ သည် (ဒီ၊ဋ္ဌ၊၂။၂၇၉။ မ၊ဋ္ဌ၊၁။၂၉၈)။

ဘာဝနာပွား၍ ဆွမ်းကို အကျိုးရှိအောင် စားခြင်း

မေတ္တာဘာဝနာ ပွားများခြင်းကို “အမောသံ ရဋ္ဌပိဏ္ဍိတံ ဘုဇ္ဇတိ-ပြည်သူတို့၏ ဆွမ်းကို အချည်းနှီးမဖြစ်အောင် သုံးဆောင်သည် မည်၏”ဟု ဟောတော်မူ၏။

ထို့အတူ ဈာနဘာဝနာ၊ သတိပဋ္ဌာန်ဘာဝနာ စသော ဘာဝနာများကို ပွားများသော အရှင်များသည် ပြည်သူတို့၏ ဆွမ်းကို အချည်းနှီးမဖြစ်စေဘဲ အကျိုးရှိအောင် သုံးဆောင်သည် မည်ကြောင်းကိုလည်း အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် (အံ၊၁။၄၁)၌ ဟောတော်မူခဲ့၏။ ဤအချက်ဖြင့် ဘာဝနာ ပွားများမှုများမှာ ပြည်သူတို့၏ ဆွမ်းအကျိုးကြီးဖို့ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အရည်အသွေးကို မြှင့်၍ ဂုဏ်ထင် ပေးသည်ဟု သိနိုင်၏။ ဘာဝနာပွားများမှု မပါဘဲ သီလသက်သက်မျှဖြင့် ဆွမ်းအကျိုးကို အလွန်ကြီး ကြီးအောင် မရတတ်သေးဟု ဆိုလို၏။ သီလမျှပင် မရှိလျှင်မူကား ပြည်သူတို့၏ ဆွမ်းကို ဖြုန်းနေသူသာဟု တဆင့်တိုး၍ သိနိုင် ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် မေတ္တာဘာဝနာ၊ ဈာနဘာဝနာ၊ သတိပဋ္ဌာန်ဘာဝနာ စသော ဘာဝနာများကို ပွားများသော အရှင်များသည် “အာရဒ္ဓဝိပဿက” ခေါ် ကမ္မဋ္ဌာန်း ကြီးစားနေသူ ယောဂီဘဝကပင် ပြည်သူတို့၏ ဆွမ်းကို အကျိုး ကြီးမြင့်အောင် ပြု၍ သုံးဆောင်နေသူများ ဖြစ်ကြရာ အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်သော အခါ၌ကား အကျိုးအကြီးမားဆုံး ဖြစ်အောင် ပြုသူ ပုဂ္ဂိုလ်များ အမှန်ပင် ဖြစ်လာကြပါတော့သည်။

“သာမိပိပ္ပုဋ်ပန္န” ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုကာ ရိုသေစွာ ကျင့်ပါ

ယခုအခါ၌ ဘာသာမရှိသော ဝါဒ၊ ဘာသာရှိသော်လည်း အရေးမစိုက်သော ဝါဒ၊ ဘာသာချင်းချင်း သူထက်ငါ အကောင်းအဆိုး ပြိုင်နေသော ဝါဒများ တနေ့တခြား ထွန်းကား၍ ခေတ်စားလာနေသည်ကို သတ်ပြု ဆင်ခြင်ကြလျက် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ ကြည်ဖြူ ရွှင်လန်း လှူဒါန်း ချီးမြှောက်ကြသော ပစ္စည်းလေးပါးအပေါ် အခြေခံ တည်မှီနေကြရသော ရဟန်း သံဃာတော် များသည် လူတို့၏ ရိုသေပြုစုမှုနှင့် ထိုက်တန်အောင် ကျင့်ကြံတော်မူခဲ့ကြသော ရှေးရှေးသော သူတော်စင် သူတော်ကောင်း ရဟန်းသံဃာတော်မြတ်အပေါင်း၏ “သာမိပိပ္ပုဋ်ပန္န” ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုကာ မိမိတို့ဘက်မှ လစ်ဟင်းမှုမရှိရအောင် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာသုံးရပ် အကျင့်မြတ်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်ကြံ အားထုတ်သင့်ကြပါသည်။

လူဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ဘက်မှလည်း ယင်းသို့ သိက္ခာသုံးရပ် အကျင့် မြတ်ကို အရိုးခံအတိုင်း ရိုသေစွာ ကျင့်ကြံ ကြီးကုတ် အားထုတ်နေကြသော ရဟန်း သံဃာတော်များကိုသာ ရှိခိုးခြင်း၊ ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း၊ လက်အုပ်ချီခြင်း၊ ပစ္စည်းလေးရပ် ဆက်ကပ် လှူဒါန်းခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ပိုမို အလေးထား၍ အရိုအသေ အပေး မမှားအောင် မှန်ကန်စွာ သာသနာပြုသင့်ကြပါသည်။ အတုအယောင် ဟန်ဆောင်မှု ပေါများသော ခေတ်တွင် “စဉ်းစားမှု ရွှေတည်၍ ယုံကြည်မှု နောက်ထားကာ” ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ထောက်ပံ့ အားပေးသင့်ကြ ပါသည်။

၅။ အာဟုနေယျဂုဏ်တော်

အာဟုနေယျ = (အာ+ဟုန+ယျ။ အာ = အဝေးကပင် ယူဆောင်၍+ဟုန=ပူဇော်လှူဒါန်းအပ်သော ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို+ ယျ=ခံယူတော်မူထိုက်သော သံဃာတော်။)

ဘုရားရှင်၏ တပည့်အစစ် ဖြစ်တော်မူကြသော အရိယာ သံဃာတော် အပေါင်းသည် လှူဒါန်း ပူဇော်သူတို့အား အတုံပြန်၍ ကြီးကြွယ် မြင့်မြတ်သော သံသရာကျိုးကို ပေးစွမ်းနိုင်ကြသဖြင့် အနီးအပါးကို မဆိုထားဘိ တနယ် တကျေး ဝေးသော မြို့ရွာတို့မှသော်လည်း လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို တမင်တကာ ဆောင်ယူ၍ ပေးလှူ ပူဇော်မှုကို ခံယူတော်မူဆိုက်၏။ ထို့ကြောင့် အရိယာ သံဃာတော် အပေါင်းသည် “အာဟုနေယျ” ဂုဏ်တော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ ပါသည်။

သာသနာပ ဒါနထက် သာသနာတွင်း ဒါနက

အဆရာထုလွန်ကဲ

စန္ဒကူး၊ ဇလုပ်၊ ကြာညို မြတ်လေး ဤပန်းမွှေးတို့၏ ရနံ့ထက် သီလရနံ့က
သာလွန် ထူးမြတ်သည်ဟုလည်းကောင်း၊ ဇလုပ်ပန်းနှင့် စန္ဒကူးပန်းတို့၏ အနံ့မှာ
မပြောပလောက်သော ရနံ့သာ၊ သီလရံသော သူတို့၏ ဂုဏ်ရနံ့မှာ နတ်ပြည်
မြေဟူသောပြည်များ၌ပင် ပျံ့လှိုင် မွှေးကြိုင်လျက် ရှိပေသည်ဟု လည်းကောင်း
ဓမ္မပဒပါဠိတော် (ဓမ္မပဒ။ ၂၁) ၌ ဟောတော်မူချက်အရ အရိယာသခင်
သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့၏ သီလဂုဏ်ရနံ့ကြောင့် လူ့ပြည်တစ်ခု အဝေး
အရပ်မှသာမက နတ်ပြည်များကပင် အထူးတလည် လာရောက်၍ ပူဇော်
လှူဒါန်းကြ၏။

ဤ၌ ရှေးက ဘုရားရှင်သာသနာနှင့် မကြုံခဲ့ရ၍ သာသနာတွင်း ဒါနပြုခွင့်
မရဘဲ သာသနာပ ဒါနကိုသာ ပြုခဲ့ရသော သိကြားမင်းသည် သာသနာတွင်း
ဒါနကောင်းမှုရှင် ဣန္ဒကနတ်သားနှင့်အတူ ယှဉ်လိုက်ပါက ဣန္ဒကနတ်သား၏
ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါက လွှမ်းမိုးသွားပြီး သိကြားမင်း၏ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ
မွှေးမွိန်သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် သာသနာတွင်း ဒါနပြုနိုင်ရန် သိကြားမင်းကြီး
ကိုယ်တိုင် လူ့ပြည်ဆင်းကာ လူအို လူမွဲယောင် ဆောင်ပြီး မိဖုရား “သုဇာ” နှင့်
အတူ အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်အား ဆွမ်းလှူဒါန်း ဆက်ကပ်ပုံ
သာကေကို ထုတ်ဖော် တင်ပြထားပါသည်။—

အခါတပါး၌ “အရှင်မဟာကဿပ” မထေရ်မြတ် နိရောဓသမာပတ်မှ
ထတော်မူပြီးလျှင် ဆင်းရဲသူတို့၏ နေရာ ရပ်ကွက်၌ ဆွမ်းခံ ဝင်တော်
မူလေရာ သိကြားမင်းနှင့် “သုဇာ” မိဖုရားတို့သည် အိုမင်းသော
လူဆင်းရဲ သမီးခင်ပွန်းယောင် ဆောင်၍ ထိုရပ်ကွက်၏ အစဆုံး၌
အိမ်ငယ်တစ်ဆောင်ကို ဖန်ဆင်းလျက် နေနှင့်လေသည်။

“အရှင်မဟာကဿပ” မထေရ်မြတ်လည်း အထူးအထွေ ဆင်ခြင်
စဉ်းစားတော် မမူဘဲ အိမ်ကုပ်ကလေး၌ အဖိုးအိုနှင့် အမယ်အိုတို့
အလုပ်လုပ်နေကြပုံကို မြင်၍ သနားတော်မူသဖြင့် ရပ်တော်မူလေသည်။

အဖိုးကြီးသည် မျက်စိများကို ပွတ်ကာသပ်ကာနှင့် “အိမ်ပေါက်မှာ
ကိုယ်တော်တစ်ပါး ဆွမ်းရပ်နေပါကလား၊ ဒုက္ခ ဒုက္ခ ဘာမှလဲ ရှိမယ်
မထင်ဘူး” ဟု ညည်းညူလျက် အနားသို့ လာပြီးလျှင် “အင်း—
တို့ကိုယ်တော်ကြီးပါကလား၊ ဟေ့ ရှင်မရေ-ဘာများ ရှိသေးတုန်း” ဟု
မေးရာ—

ဗုဒ္ဓသာသနာလက်စွဲကျမ်း

အမယ်အိုကလည်း ထိုထိုကြုံကြုံ ရှာဖွေနေဟန်ဖြင့် အတန်ကြာမှ “ရှိသေးခဲ့တော့” ဟု ပြောပြောဆိုဆို လာ၍ ဆွမ်းများ လောင်းလှူလေလျှင် တစ်ရပ်လုံး မွှေးကြိုင်သွားလေသည်။

ထိုအခါကျမှ သိကြားဖြစ်မှန်း သိ၍ “ဆင်းရဲသူကို ချီးမြှောက်လိုသဖြင့် ဆွမ်းခံဝင်ရာ၌ သင်လို သိကြားက လူဆင်းရဲလုပ်ရသလား” ဟု အပြစ်တင်တော်မူလျှင်-

“ထပည့်တော်မှာ သာသနာပက ဖြစ်ရတဲ့ သိကြားမို့ စည်းစိမ်မကြီးပါ။ သာသနာတော်တွင်းမှ ရောက်လာသော နတ်မင်းများလောက် အရှိန်အဝါမတောက်သဖြင့် နတ်ဆင်းရဲ သိကြားဆင်းရဲပင် ဖြစ်ပါသည်” ဟု ပြန်လည်လျှောက်၏။

ထို့နောက် “အဟောဒါနံ ပရမဒါနံ ကဿပေ သပ္ပတိဋ္ဌိတံ = ဝမ်းမြောက်စရာ အလှူဒါန၊ အလွန် မြတ်သော အလှူဒါနသည် အရှင်မဟာကဿပ၌ တည်လေပြီ” ဟု ဥဒါန်းကျူးလျက် နတ်ပြည်သို့ တက်သွားလေသည် (ဓမ္မ၊ဋ္ဌ၊၁။ ၂၆၈-၉)။

ဤသို့လျှင် အရိယာ သံဃာတော်များသည် အဝေးရပ်မှ ယူဆောင်၍ ပူဇော်လှူဒါန်းသမျှကို ခံယူတော်မူထိုက်ကြပါသည်။

သမီးမရွေးဘဲ ဆွမ်းအလှူပေးခဲ့သော

“မဟာတိဿ” ထင်းရောင်းသမားအကြောင်း

ပေါင်နံ့ထားသော သမီးကလေးကို ရွေးယူနိုင်ရန် အရပ်တပါးသို့ သွားရောက်၍ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး လုပ်အားခ ရရှိခဲ့သောငှေ့ဖြင့် သမီးကို ရွေးရန် ပြန်အလာ လမ်းခရီး၌ ဆွမ်းအလှူ ပေးခဲ့ဖူးသော ထင်းရောင်းသမား တစ်ဦး၏ ဆွမ်းဒါနမှာ ရဟန်းသံဃာတော်တို့၏ “အာဟုနေယျ” ဂုဏ်တော်ကို အထူးပေါ်လွင်စေပါသည်။

“သီဟိုဠ်ကျွန်း မဟာဂါမ၌ ထင်းရောင်းစားသူ “မဟာတိဿ” သည် သမီးလေးကို ငွေအသပြာ ၁၂-ကျပ်ဖြင့် သူတပါးအိမ်တွင် အစားလုပ်ရန် ပေါင်နံ့ထားသဖြင့် ယင်းသမီးလေးအား ရွေးယူနိုင်ရန် အရပ်တပါးသို့ သွား၍ အလုပ်လုပ်လေသည်။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

လုပ်အားခငွေ ၁၂-ကျပ်ရ၍ ထမီးငယ်ကို ရွေးယူရန် ပြန်လာသော အခါတွင် လမ်းခရီးအကြား၌ မထေရ်တစ်ပါး ဆွမ်းမရဘဲ ဆွမ်းချိန် လွန်တော့မည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုအခါ မိမိတွင် ပါလာသောငွေ ၁၂-ကျပ်ဖြင့် ဆွမ်းကို ဝယ်၍ ကပ်လှူလိုက်၏။

မထေရ်သည် ယင်းဆွမ်းကို မဘုဉ်းပေးမီ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် အားထုတ်တော်မူသည်။ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးမှ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူသည်။ ထိုမထေရ်သည် နေထိုင်ရာ ကျောင်းတွင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်သောအခါ “ငါ၏ အလောင်းသည် ဆွမ်းဒါနရှင် ထင်းရောင်းသပား၏ လက်ဖြင့် ထိမှ လှုပ်ကြွစေသတည်း” ဟု အဓိဋ္ဌာန် တော်မူခဲ့လေ၏။

“ကာကဝဏ္ဏတိဿ” မင်းကြီးသည် ယင်းမထေရ်မြတ်၏ အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ရန် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်သဖြင့် အဆိုပါ ထင်းရောင်းသပားကို ရှာဖွေစေရ၏။ ထင်းရောင်းသပား ရောက်လာသော အခါတွင် “ကာကဝဏ္ဏတိဿ” မင်းကြီးက “နှောင်တော် မဟာတိဿ... ဤအဖိုးတန် အဝတ်တန်ဆာကို စတ်ဆင်၍ မထေရ်မြတ်၏ အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပေးပါ” ဟု တောင်းပန် ပြောဆို၍ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပေးပါသည်။ ဆွမ်းဒကာ မဟာတိဿသည် သမီးငယ်ကို ပြန်ရွေးနိုင်၍ သူဌေးဘွဲ့ကိုလည်း ရရှိလေသည် (အံ၊ဋ္ဌ၊၁။၃၅၅-၈)။

ရပ်ဝေးမှ ရိက္ခာထုပ်ဖြင့် လာရောက်ပူးမြော်ထိုက်ခြင်း

ဘုရားရှင်၏ တပည့်အစစ် ဖြစ်တော်မူသော အရိယာသံဃာတော်များသည် ပူဇော်လှူဒါန်းဖို့ဆုသာမက ပူးမြော်ရုံမျှပင် အဝေးအရပ်မှ အထူးတလည် တမင် လာရောက်၍ ပူးမြော်ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ပါသည်။

“တခါက ဘုရားရှင်သည် ဝိသာခါကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ကျောင်းလွင်ပြင်၌ လျှောက် ဥပုသ်နေအခါ ဥပုသ်ပဝါရဏာ ပြုရန် ရဟန်းသံဃာများ ခြံရံ၍ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဖြစ်နေသော တပည့် ရဟန်းသံဃာများကို ကြည့်၍ အားရတော်မူသဖြင့် မိမိတပည့် ရဟန်းသံဃာများအား ဂုဏ်တင်သောအားဖြင့်-

ဤပရိသတ်မှာ အဖျင်းမပါ အနှစ်အသားပြည့်သော (အရိယာနှင့် ဘာဝနာတရား အားထုတ်လျက် ရှိသူ) ပရိသတ်ချည်း ဖြစ်ကြောင်း၊ စင်ကြယ်၍ သီလ စသော အနှစ်၌ တည်သောကြောင့် အဖျင်းအညံ့ မရှိ အကောင်းအတိ ဖြစ်သော ပရိသတ်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ နည်းနည်း လှူလျှင် များများရ၍ များများလှူလျှင် အလွန်များစွာ အကျိုးရစေ တတ်သော ပရိသတ်ဖြစ်ကြောင်း၊ လောကသားတို့အဖို့ ဖူးတွေ့ရခဲသော ပရိသတ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယူဇနာ ထောင်သောင်း ဝေးကွာသော အရပ်မှ ရှိကွာထုပ် ထမ်းကာ ဖူးမြော်လာထိုက်သော ပရိသတ် ဖြစ်ကြောင်း မိန့်မြွက်ချီးကျူးတော်မူခဲ့ပါသည် (ဥပရိပဏ္ဏာသ၊ အာနာပါနသတိ သုတ်။ ၁၂၃)။

ပညာရှိ သူတော်စင်တို့၏ ထုံးကို နှလုံးမူကာ ကြိုးစားပါ

“အာဟုနေယျ ဂုဏ်တော်ရှင်” ဖြစ်သော အရိယာ သံဃာတော်များသည် လာရောက်ဖူးမြော်သူ ပူဇော် လှူဒါန်းသူတို့အား အတုံ့ပြန်၍ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သော လောကသံသရာ ကျိုးနှစ်ဖြာကို ကောင်းစွာ ရစေနိုင်သဖြင့် ပညာရှိသူတော်စင်တို့သည် ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူရာ သာသနာနှင့် တွေ့ကြုံဆုံရ ခိုက်တွင် ရှေးအခါကပင် အဝေးမှ တမင်လာ၍ သံဃာတော်များအား ကြည်ညို ဖူးမြော် ပူဇော်လှူဒါန်းလျက် ရှိခဲ့ကြပါသည်။

ဗုဒ္ဓကလ စီးပွားရှိ စီးပွားမဲ့ လူတန်းစား အသီးသီးတို့သည် ကံနှင့် ကံ၏ အကျိုးကို နားလည်ကြပါမူ ရှေးရှေးသော ပညာရှိ သူတော်စင်တို့၏ ထုံးကို နှလုံးမူကာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို အခွင့်အခါသင့်တိုင်း ကြိုးစားပြုလုပ် သင့်ကြ ပါသည်။

တစ်သက်လျှာမျှ တစ်ဝမ်းဝဖို့ စီးပွားအတွက် ယခုဘဝတွင် မရသေးက ရရှိအောင် ရရှိပြီး ဖြစ်က လက်ရှိ အခြေအနေမှ မလျှောကျရအောင် နေ့စဉ် ကြိုးစားသကဲ့သို့ တစ်သံသရာလုံး စီးပွားအတွက် အဆက်ဆက် တန်းမြင့်၍ ပါရမီ ရင့်သည်ထက် ရင့်အောင် ကြိုးစားပြုလုပ်သင့်ပါသည်။ ဤလူ့ဘဝသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်များအတွက် အလှူရှိရာ ရနိုင်သော ဘဝပဒေသာ ပင်ကြီး ဖြစ်သည်ကို သတိပြုသင့်ကြပါသည်။

၆။ ပါဟုနေယျဂုဏ်တော်

ပါဟုနေယျ = (ပါဟုန + ယျေ။ ပါဟုန = ဧည့်သည်အလို့ငှါ စိမ့် အပ်သော ပေးကမ်းဖွယ် ဝတ္ထုအစုစုကို + ယျေ = ခံယူတော်မူထိုက်သော သံဃာထော်။)

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ပွင့်

ယခုကာလ ရိုးရာ ဧည့်သည်များသည် တွေ့ကြုံဖို့ လွယ်ကူ၏။ ဧည့်ဝတ် ပြုဖို့လည်း လွယ်ကူ၏။ ဘုရားရှင်၏ တပည့်အစစ် ဖြစ်တော်မူသော အရိယာ သံဃာတော်များသည် ဘုရားတစ်ဆူ တစ်ဆူ ပွင့်တော်မူမှ ပေါ်လာကြသဖြင့် တွေ့ကြုံဖို့ မလွယ်။ ဧည့်ဝတ် ပြုရန် အထူး ခဲယဉ်းသော ကမ္ဘာ့ ဧည့်သည်တော် ကြီးများ ဖြစ်၏။ ထိုဧည့်သည်တော် အရိယာ သံဃာတော်များသည် ဧည့်သည် များအတွက် စိမ့်ထားအပ်သော ပေးကမ်းဖွယ် ဝတ္ထုအစုစုကို ရိုးရာ ဧည့်သည် များထက် အလျင် ဦးစား ပေးလှူလိုက်၍ လှူသမျှကို ခံယူတော်မူထိုက် ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် အရိယာသံဃာတော်များသည် “ပါဟုနေယျ” ဟူသော ဂုဏ်တော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကြပါသည်။

ဦးစားပေး ဧည့်ဝတ်ပြုရမည့် ကမ္ဘာ့ဧည့်သည်တော်ကြီးများ

ဧည့်သည် (အာဂန္တု) သည် “ရိုးရိုးဧည့်သည်၊ အထူးဧည့်သည်” ဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိ၏။ ထိုတွင် ရိုးရိုးဧည့်သည် ဆိုသည်မှာ ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေ စသော လောက ဧည့်သည် ဖြစ်၍ အထူးဧည့်သည် ဆိုသည်မှာ ဘုရားရှင်များ ပွင့်တော်မူမှသာ ပေါ်လာသော လောကုတ္တရာ ကမ္ဘာ့ဧည့်သည်တော် ရဟန်းသံဃာများ ဖြစ်၏။ လောက ဧည့်သည်များမှာ တွေ့ရ ကြုံရဖန်များ၍ ထူးခြားလှသည် မဟုတ်။ တွေ့ခဲ ကြုံခဲလှသည်လည်း မဟုတ်။ ရဟန်း သံဃာတော်များကား ဘုရားပွင့်မှ ပေါ်လာမြဲ ဖြစ်ရာ ဘုရားရှင်နှင့် ကြုံရဖို့ ဆုံရဖို့ ခဲယဉ်းသကဲ့သို့ တွေ့ဆုံကြုံရဖို့ ခဲယဉ်းလှ၏။ ကမ္ဘာ့တွေ့ အသင်္ချေ လွန်လေသော်လည်း တွေ့ဆုံ ကြုံရဖို့ မလွယ်။

ဧည့်သည်တို့အား ဧည့်ဝတ်ပြုစု၍ ရရှိသော အကျိုးချင်းလည်း မတူ ကွဲပြား ခြားနားကြ၏။ လောကဧည့်သည်တို့အား ဧည့်ဝတ် ပြုစုရသည်မှာ ဤဘဝ အကျိုး သာမန်မျှ အထူးအလှည့် ပြန်လည် ရရှိတတ်၏။ နောင်ဘဝအကျိုး သင့်တင့်ရှိမျှသာ ရရှိ၍ ကြီးကြီးမားမား များများစားစား ခံစားရမည် မဟုတ်။ အလှူ၏ အကျိုးကြီးမြတ်မှု ပြုတတ်သော “သုပ္ပဋိပန္န” စသော ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော ကမ္ဘာ့ဧည့်သည်ခေါ် ရဟန်း သံဃာတော်များအား ဧည့်ဝတ် ပြုသောအားဖြင့် လှူရသော ဒါနမှာကား “မြေဆီဩဇာ ပြည့်ဝသော မြေကောင်းမှာ လွန်စွာ လတ်ဆတ် သန့်ရှင်းသော မျိုးစေ့ကောင်းကို စိုက်ပျိုး ရလျှင် အလွန်ကောင်းသော အသီးအနှံ အပွင့်မျိုးကို ဖွံ့ဖြိုးဖွံ့ဖြိုး ရနိုင်သကဲ့သို့ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် မြားမြောင် ဖွံ့ဖြိုးသော အကျိုးတရားများကို ရရှိခံစားရမည်မှာ သေချာလှ၏။

ဂုဏ်အားဖြင့် လောက ညွှန်သည်များမှာ “သုပ္ပဋိပန” စသော နှစ်သက် ကြည့်ညှိဖွယ်ဂုဏ်များမရှိဘဲ ကမ္ဘာ့ညွှန်သည်ဖြစ်သော ရဟန်းသံဃာတော်များ မှာသာ “သုပ္ပဋိပန” စသော နှစ်သက် ကြည့်ညှိဖွယ် ဂုဏ်များ ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် “သံသသဒိသော ဟိပါဟုနကော နတ္ထိ=သံဃာနှင့်တူသော ညွှန်သည် မည်သည် မရှိ” ဟု ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာ (ဝိသုဒ္ဓိ၊ ၁။ ၂၃)၌ မိန့်ဆိုခဲ့ပါသည်။

ယင်းသို့ တွေ့ခဲ့ ဆုံးခြင်း၊ အကျိုး ကြီးမားခြင်းနှင့် နှစ်သက်ကြည့်ညှိဖွယ် ဂုဏ်ရှိခြင်းတို့ကြောင့် ညွှန်ဝတ် ပြုခွင့်ကြုံလာလျှင် လောက၌ အကောင်းဆုံး ညွှန်ဝတ်ပြုထိုက်သည်ဆိုသော ထိတတန်းအကျဆုံး ညွှန်သည်များကိုပင် ညွှန်မခံ ညွှန်ဝတ် မပြုသေးဘဲ အသာဆိုင်ထားလျက် ကမ္ဘာ့ ညွှန်သည်တော်ကြီးများ ဖြစ်သော အရိယာသံဃာတော်များကိုသာလျှင် ဦးစားပေး ညွှန်ဝတ်ပြုသော အားဖြင့် ပူဇော်လှူဒါန်းထိုက်လေသည်။

ရဟန်းသံဃာ အိမ်ကြွလာ များစွာလာဘ်ကောင်းမှန်

သီလရှိသော ရဟန်း သံဃာတော်များ မိမိအိမ်သို့ ကြွရောက်လာပါလျှင် လာဘ်ကြီးငါးပါး ရသည်မည်ပုံကို ဘုရားရှင်ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။ လာဘ်ကြီး ငါးပါးမှာ ဖော်ပြလတ္တံ့ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။—

- (၁) သီလရှိသော ရဟန်းသည် အိမ်သို့ ကြွသည် ရှိသော် လူတို့မြင်၍ စိတ်ကြည်လင်သောအခါ- ထိုအိမ်သည် နတ်ပြည်ရောက်စေသော အကျင့်ကို ကျင့်သည် မည်ပေ၏။
- (၂) ခရီးဦး ကြိုဆိုကြ၊ ရှိခိုးကြ၊ နေရာထိုင်ခင်း ပေးကြသောအခါ- ထိုအိမ်သည် မြင့်မြတ်သော အမျိုး၌ ဖြစ်စေသော အကျင့်ကို ကျင့်သည် မည်ပေ၏။
- (၃) နေရာထိုင်ခင်း စသည်၌ နှမြောတုန်တိုမှု (မစ္ဆရိယ) စိတ်အညစ် အကြေး ကင်းကွာသောအခါ- ထိုအိမ်သည် တန်ခိုးကြီးစေသော အကျင့်ကို ကျင့်သည် မည်ပေ၏။
- (၄) စွမ်းအားရှိသလောက် ခွဲဝေ လှူဒါန်းသောအခါ- ထိုအိမ်သည် ဥစ္စာပေါများစေသော အကျင့်ကို ကျင့်သည် မည်ပေ၏။
- (၅) မေးမြန်း လျှောက်ထား မှတ်သား နာယူကြသော အခါ- ထိုအိမ်သည် အသိဉာဏ်ပညာ ကြီးပွားစေသော အကျင့်ကို ကျင့်သည် မည်ပေ၏။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

ရဟန်းတို့...သီလရှိစေကာ ရဟန်းတို့ ကြံ့ရောက်လာသော အိမ်၌ အိမ်ရှင် ဒါယကာတို့သည် ဤအကြောင်း ငါးမျိုးတို့ဖြင့် များစွာသော ကောင်းမှုကို တိုးပွားစေကြပေကုန်၏ (အံ၊ ၂၊ ကုလသုတ်။ ၂၁၃)။ မြန်မာပညာရှိတို့က “မြင့်မြတ်အမျိုး၊ နတ်၊ တန်ခိုး၊ ပွားတိုးဥစ္စာ၊ ဉာဏ်” ဟု လင်္ကာစီ၌ မှတ်တမ်း ပြုထားကြပါသည်။

အရောဝင်လွန်းလျှင် မကောင်း

သီလရှိသော ရဟန်းတော်များ အိမ်သို့ ကြံ့ရောက်လာလျှင် ကုသိုလ် တိုးပွားရသော်သည် သတိမူမေည့်အချက်ကား ရှိ၏။ ရဟန်းများ လူတို့နှင့် ချမ်းသာမကွဲ ဆင်းရဲအတူ (=သဟသောကီ၊ သဟနန္ဒီ) အရောဝင်ခြင်းမျိုး ကိုမူ ဘုရားရှင် လိုလားတော်မမူပါ။ ထို ရဟန်းမျိုးကို (ကုလူပက-အိမ်ကပ် ရဟန်း၊ လူစော်နံသောရဟန်း) ဟု ခေါ်သည်။ ယင်း ကုလူပကခေါ် အိမ်ကပ် ရဟန်းကား—

- (၁) အိမ်သူ အိမ်သား ဒါယကာ ဒါယိကာမများနှင့် အရင်းအချာ ချစ်ခင် ရင်းနှီးသူ မဟုတ်ပါဘဲလျက် အရောဝင် ခင်မင် ရင်းနှီးဟန် ဆက်ဆံသော ရဟန်း၊
- (၂) မသက်မခိုင် မပိုင်စိုးဘဲလျက် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း စီမံ ခန့်ခွဲသော ရဟန်း၊
- (၃) ကွဲပြားသူတို့ကို စေ့စပ်ရေးလုပ်ရန် သွားသော ရဟန်း၊
- (၄) (နားရင်း ကပ်၍) တိုးတိုးပြောလေ့ရှိသော ရဟန်း၊
- (၅) အတောင်းအရမ်း ထူသော ရဟန်း—

ဟူ၍ ငါးမျိုးရှိ၏။

ထို ရဟန်းငါးမျိုးကို ဘုရားရှင် နှစ်ခြိုက်တော်မမူချေ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် လူဒါယကာ ဒါယိကာမတို့၏ ချစ်ခင် မြတ်နိုးခြင်း၊ လေးစားခြင်း၊ စိတ်နှလုံးကို တိုးပွားစေခြင်း မရရှိနိုင်သောကြောင့် ပင်တည်း (အံ၊ ၂၊ ကုလူပကသုတ်။ ၁၂၀)။

လူဒါယကာ ဒါယိကာမများ အနေဖြင့်လည်း ရဟန်း သံဃာတော်တို့ထံမှ သီလ သမာဓိ ပညာ ကုသိုလ်ရရေးမှတစ်ပါး အခြားမြော်လင့်ချက် တစ်စုံတစ်ခု မချဉ်းကပ်သင့်ချေ။ လူပေါင်း ပေါင်းလျှင် သာသနာဖျက်ဆီးရောက်၍ အလှူခံ ရဟန်း မီးလောင်ခံရတတ်သည်။ အလွန် အပြစ်ကြီးလေးသော “သံဃာ ကွဲပြားရေး” ကံကြီးကိုပင် လှူဆော် ကျူးလွန်မိတတ်သည်။ မီးဟုန်းဟုန်း

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

တောက်နေသော ရွှေတောင်ကြီးသဖွယ် သဘောထားကာ မကပ်လျှင် ရွှေမရ၊ ကပ်လွန်းလျှင် မီးလောင်ခံရမည် ဖြစ်၍ လွန်စွာရင်းရင်းနှီးနှီး ကပ်လွန်းခြင်း၊ စိမ်းစိမ်းကားကား ချီလွန်းခြင်း မပြုမိဖို့ သတိပြုသင့်ကြပါသည်။

၇။ ဒက္ခိဏေယျဂုဏ်တော်

ဒက္ခိဏေယျ = (ဒက္ခိဏာ + ယျေ။ ဒက္ခိဏာ = မြတ်သော အလှူကို + ယျေ = ခံယူတော်မူထိုက်သော သံဃာတော်။)

ဘုရားရှင်၏ တပည့်အစစ် ဖြစ်တော်မူသော အရိယာ သံဃာတော် အပေါင်းသည် ကောင်းမှုရှင်တို့ ရည်မှန်းတိုင်းသော အကျိုးကို ကောင်းစွာ ရစေနိုင်သောကြောင့် မြတ်သော အလှူကို ခံယူခြင်းငှါ ထိုက်တန်တော်မူကြ၏။ ထို့ကြောင့် “ဒက္ခိဏေယျ” ဟူသော ဂုဏ်တော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါသည်။

မြတ်သော အလှူကို ခံတော်မူထိုက်ခြင်း

“ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ငါ့ကို ဆေးကုပေးလိမ့်မည်၊ ငါ့ခိုင်းရာကို လုပ်ပေးလိမ့်မည်” စသောအားဖြင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ထံမှ တစုံတရာ ရလိမ့်မည်ဟု မြော်လင့်တောင့်တချက်ဖြင့် လှူသော အလှူသည် “ဒက္ခိဏာ” မည်သော အလှူမျိုး မဟုတ်၊ တမလွန်လောကကို ယုံကြည်၍ တမလွန်လောက၌ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ အရေးကို မမြော်တော့ မှန်းဆ၍ လှူဒါန်းသော အလှူမျိုးသာ “ဒက္ခိဏာ” မည်သော အလှူမျိုးဖြစ်၏။ ယင်းအလှူမျိုးကိုသာ “အလှူမှန်၊ အလှူကောင်း” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “မြတ်သော အလှူ” ဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုရ၏။

ဤအလှူမျိုးသည် လက်ငင်းဒိဋ္ဌ အကျိုးရရေးကိုသာ အလေးထားသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် ပြုရန် မလွယ်ကူပါ။ နောင်ဘဝသည် မြင်ရသည် မဟုတ် မမြင်ရသည့်အတွက် အချိုကလည်း ရှိသည်ဟု မယုံကြည်၊ “သေလျှင် ပြတ်၏” ဟူ၍ “ဥစ္စေဒဒိဋ္ဌိ” အယူမျိုး ရှိကြ၏။ ထိုသူတို့အဖို့ မယုံကြည်သော နောင်ဘဝ ကောင်းစားရေး အလှူကို မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ပြုလိုစိတ် ရှိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဤ“ဒက္ခိဏာ”ခေါ် “တမလွန် ကောင်းစားရေး အလှူမျိုး”ကို ပြုရေးအတွက် “ဥစ္စေဒဒိဋ္ဌိ”ခေါ် “သေလျှင် ပြတ်၏” ဟူသော အယူမျိုး မရှိဖို့ အယူစင်ကြယ်ဖို့ ရှေးဦးစွာ လိုအပ်ပါသည်။

ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်အရ “အဝိဇ္ဇာနှင့် ဘဝဏှာ”ခေါ် “မသိမှုနှင့် ဘဝကို လိုချင်တောင့်တမှု” သံသရာရေသောက်မြစ် နှစ်ပါး အကြွင်းမဲ့ ပယ်ဖြတ်

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်နှင့်

ပြီးသော ဘုရားရဟန္တာများမှတစ်ပါး ယင်းရေသောက်မြစ်နှစ်ပါး မပြတ်သေးသူ မှန်သမျှ (မိမိတို့၏ စိတ်နှင့် နှုတ်က မည်မျှပင် တမလွန်လောက မရှိဟု သိစေကာမူ ပြောစေကာမူ) တမလွန်လောက၌ ဖြစ်လေရဦးမည်သာ ဖြစ်၏။

မှန်ပါသည်။ ရေသောက်မြစ် ပြတ်ပြီးသော သစ်ပင်၏ လာလတ္တံ့သော နောက်နှစ်၌ အသီး မသီးမှုနှင့် ရေသောက်မြစ် မပြတ်သေးသော သစ်ပင်၏ လာလတ္တံ့သော နောက်နှစ် နောက်နှစ်များ၌ ရေသောက်မြစ် မပြတ်သေးသမျှ အသီး သီးမှုကို မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ ဥပမာပြု၍ သံသရာ ရေသောက်မြစ် ပြတ်ပြီးသော ဘုရား ရဟန္တာတို့၏ တမလွန်ဘဝ၌ မဖြစ်တော့မှုနှင့် သံသရာ ရေသောက်မြစ် မပြတ်သေးသော (ပုထုဇဉ်၊ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်) ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ တမလွန်ဘဝ၌ ထိုက်သင့်သလို ပဋိသန္ဓေ တည်နေ ဖြစ်ပွားမှုကို ယုံကြည်စွာ မှတ်ယူသင့်ကြပါသည်။

ဤသို့အားဖြင့် “သေလျှင် ပြတ်၏” ဟူသော “ဥစ္စေဒဒိဋ္ဌိ” အယူမှား မရှိမှသာ တမလွန်လောက ရှိမှုကို ယုံ၍ တမလွန်လောက ရှိမှုကို ယုံမှလည်း တမလွန်လောက၌ ချမ်းသာစွာ နေရရေးအတွက် ဒါနကောင်းမှုကို ပြုလုပ်ဖွယ် ရှိလာနိုင်ပါသည်။ ယင်းသို့ ဘဝယုံကြည်မှု အခြေခံပြီး ပြုလုပ်သော ဒါနမျိုး ဖြစ်မှသာ တမလွန်လောကတွင် လိုအပ်သော အကျိုးကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နိုင်မည် ဖြစ်သောကြောင့် “ဒက္ခိဏာ”ခေါ် “မှန်သော၊ ကောင်းသော၊ မြတ်သော အလှူမျိုး” ဖြစ်နိုင်ကြပါမည်။

ဘုရားရှင်၏ တပည့်အစစ် ဖြစ်တော်မူသော အရိယာသံဃာတော်အပေါင်း သည် “သုပ္ပဋိပန္န”စသော အကြောင်းဂုဏ်တို့နှင့် ကုံလုံ ပြည့်ဝတော်မူကြသည့် အတွက် အလှူရှင်တို့၏ ရည်မှန်းချက် ဆန္ဒအတိုင်း ကောင်းသော အကျိုးတို့ကို ပြည့်ဝစွာ ရစေနိုင်သောကြောင့် “ဒက္ခိဏာ”မည်သော အလှူမှန် အလှူကောင်း အလှူမြတ်ကို ခံယူတော် မူထိုက်ကြပါသည်။ အချုပ်အားဖြင့် အလှူက သမာဒိဋ္ဌိအယူဖြင့် ကံ ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်၍ လှူဒါန်းသော အလှူမျိုး ဖြစ်ပြီး အလှူခံက သိလရှိသော “သီလဝန္တ” အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်မှသာ မြတ်သော “ဒက္ခိဏာ”အလှူကို ခံယူတော်မူထိုက်သော “ဒက္ခိဏယျ”ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

အတ္တကျိုးနှင့် ပရကျိုး အလှူနှစ်မျိုး

တမလွန်ကျိုးကို မျှော်ကိုးမှုနှင့် စပ်၍ ဓိမိအတွက် မျှော်ကိုးခြင်းနှင့် မိမိနှင့် စပ်သော ကွယ်လွန်သူ မိဘ ဆွေမျိုးများအတွက် မျှော်ကိုးခြင်းဟု နှစ်မျိုးရှိရာ ‘ဒက္ခိဏာ’ခေါ်သော အလှူလည်း—

- (၁) မိမိအတွက် ချမ်းသာဖို့ရန် လှူဒါန်းခြင်း တစ်မျိုး၊
- (၂) သေလွန်သူ မိဘ ဆွေမျိုးများအတွက် ချမ်းသာဖို့ရန် လှူဒါန်းခြင်း တစ်မျိုး-

ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိရလေသည်။

(၁) မိမိအတွက် လှူဒါန်းခြင်းသည် အခွင့်သာလျှင် သင့်ရာ ဘဝ၌ နိဗ္ဗာန် မရမချင်း အကျိုးပေးမည်။ ယခုအခါ ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်သူတို့ ကောင်းကျိုး ခံစားနေကြရသည်မှာ ၎င်းတို့ သန္တာန်၌ ရှေးအခါက လှူဒါန်းခဲ့သော “ဒက္ခိဏာ” ခေါ်သော အလှူမျိုး ပါရှိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရှေးက ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကံ ဟောင်း၏ ကောင်းကျိုးကို ခံစားနေကြရခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုဘဝ၌ ပြုမိသော ကောင်းမှု မကောင်းမှုများအတွက် နောက်နောက်ဘဝ၌ အကျိုးပေးမည်သာ ဖြစ်၏။

ယခုဘဝ၌ ကောင်းမှုပြုနေပါလျက် မကောင်းကျိုးခံနေရသူများ၊ မကောင်းမှုပြုနေပါလျက် ကောင်းကျိုးခံနေရသူများ ရှိ၏။ ထိုသူတို့ကို ကြည့်၍ အချို့က ကံအကျိုးပေးမှုအပေါ် အမြင်မရှင်းဘဲ မျက်စိလည်တတ်ကြသည်များလည်း ရှိ၏။ မျက်စိ မလည်သင့်ပေ။ “ပြုလျှင်အသစ် ဖြစ်လျှင်အဟောင်း” ဟူသော ရှေးသူဟောင်းတို့၏ ဆိုရိုးစကားအတိုင်း ဖြစ်မှုကံသည် အဟောင်းဖြစ်၍ ပြုမှုကံသည် အသစ်ဖြစ်သောကြောင့် ကံနှင့်အကျိုး၊ အကျိုးနှင့်ကံ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ဆက်စပ်မှု မရှိဖြစ်သည်ကို သတိပြုသင့်ကြပါသည်။

စင်စစ် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံသည် အပြစ်မရှိ ချမ်းသာသော အကျိုးကိုသာ ပေးရိုးလက္ခဏာရှိ၍ မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံသည် အပြစ်နှင့်တကွ ဆင်းရဲသော အကျိုးကိုသာ ပေးရိုး လက္ခဏာ ရှိသည်မှာ မည်သည့် အခါမျိုးမှ ပြောင်းလဲရိုး မရှိသော အမှန် သဘာဝဖြစ်ပါသည်။

(၂) ကုယ်လွန်သူ မိဘဆွေမျိုးများအတွက် လှူဒါန်းရာ၌ကား သေသူက ငရဲကျနေသော်လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ အလွန်ဝေးသော တော တောင် မြစ် သမုဒ္ဒရာကမ်း၌ ပြိတ္တာဖြစ်နေခဲ့သော်လည်းကောင်း၊ အမိဝမ်း၌ ဖြစ်နေခဲ့ရသော်လည်းကောင်း၊ နတ် ဗြဟ္မာဖြစ်နေခဲ့သော်လည်းကောင်း ကျန်ရစ်သူတို့က လှူဒါန်းသော ကုသိုလ်ကံကို ယင်းကုယ်လွန်သူတို့မသိနိုင်ကြသိနိုင်သော်လည်း

သိရုံမျှနှင့် သာဓုမခေါ်လျှင် သူတို့မှာ အကျိုးထူးမရကြ။ သို့ရာတွင် အချည်းနှီးကား မဖြစ်၊ လှူဒါန်းသူတို့အဖို့ကား ကုသိုလ်ကောင်းမှု ရကြသည်သာ ဖြစ်၏။

ကွယ်လွန်သူသည် မိမိအိမ်၊ ရွာ၊ မြို့၏ အနီးအပါး အကြံအကြား၌ သွားလာလျက် စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ပြိတ္တာမျိုး (အစိမ်း၊ သူရဲတစ္ဆေ) ဖြစ်နေလျှင် ကျန်ရစ်သော မိဘ ဆွေမျိုးများက ဆွမ်း သက်န်း စသည်ကို လှူဒါန်း၍-

“ဤအလှူသည် သွားလေသူ (အမိ အဖ ဆွေမျိုး) အတွက် ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ သွားလေသူ (အမိ အဖ ဆွေမျိုး) မည်သူ မည်ဝါသည် ချမ်းသာပါစေသတည်း၊

ဤကုသိုလ်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ သာဓုခေါ်ပါလော့၊ အညီအမျှ ကုသိုလ်ရအောင် အမျှယူပါလော့၊ အမျှပေးဝေပါ၏” ဟု-

ပြောဆို၍ အမျှဝေသောအခါ ထိုပြိတ္တာများ တွေ့မြင် ကြားသိ၍ သာဓုခေါ်လျှင် အဝတ်အစားတို့ကို နတ်သမီး နတ်သားများ ကဲ့သို့ပင် ရရှိနိုင်ကြသည်။ မိမိအတွက် လှူဒါန်းနေသော်လည်း မမြင်မကြားရသဖြင့် သာဓုမခေါ်နိုင်လျှင် မရကြသေးပါ။

ထို့ကြောင့် ကွယ်လွန်သူကို ရည်မှန်း၍ “ဒက္ခိဏာ”ခေါ်သော “အလှူ”ကို ပြုသောအခါ မပြုမီကပင် အချို့အရပ်၌ သုသာန် စသည်သို့ သွား၍ “ယနေ့ အလှူဒါန ပြုမှာမို့ လိုက်ခဲ့ပါ” ဟု ဖိတ်မန်ကာ အိမ်သို့ ခေါ်လာကြသည်။ ထိုကုသိုလ်ကို အလွန်ဝေးသော ရှေးရှေးဘဝက ပြိတ္တာဖြစ်နေကြသော မိဘ ဆွေမျိုးဟောင်းများလည်း သာဓုခေါ်နိုင်လျှင် အဖို့ဘာဂ ရခွင့်ရှိကြပါသည်။

ပေးကား ပေး၏ မရဖြစ်ခြင်း

ကွယ်လွန်သူ မိဘ ဆွေမျိုးများအတွက် မြော်ကိုးရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းအမျှ ပေးဝေမှုအရ “ပေးတိုင်း ရသည်၊ ကျွေးတိုင်း ဝသည်” ဟု မမှတ်ယူသင့်ပါ။ အပေးတတ်ဖို့ အကျွေးတတ်ဖို့ အထူးလိုအပ်ပါသည်။ ဤ၌ အပေးမတတ်၍ မရဖြစ်ခဲ့ပုံ ကျမ်းဂန်လာ သာဓကကို သတိပြုမိကြစေရန် ဖော်ထုတ်တင်ပြ ထားပါသည်။

“ရှေးအခါက မုဆိုး တစ်ယောက်သည် သေလွန်သွားသော ဆွေမျိုးကို ကုသိုလ်အဖို့ ပေးငွေလို၍ သေသူအား ရည်မှန်းလျက် သီလ သိက္ခာမရှိသော “ဒုဿီလ” ရဟန်းတစ်ပါးအား နှစ်ကြိမ်တိုင်အောင်

အလှူပေး၍ အမျှပေးဝေသော်လည်း အမျှမရဘဲ ရှိရာ သုံးကြိမ်မြောက် ထပ်မံ၍ ပေးလှူပြန်၏။ ထိုအခါ သေသူ ဆွေမျိုးပြိတ္တာက “ဒုဿီလော မံ ဝိလုပ္ပတိ၊ ဒုဿီလော မံ ဝိလုပ္ပတိ—ငါ့ဖို့ ဥစ္စာကို ဒုဿီလကြီးက လုယူထားသည်” ဟု အော်ဟစ်ရှာဆထဲ့ (ဥပရိပဏ္ဏာသ၊ဋ္ဌ။ ၂၂၀-၇။)

ဤ၌ မုဆိုးက လှူ၍ ဒုဿီလရဟန်းက ယူသောကြောင့် လှူသူ ယူသူ နှစ်ဘက်လုံး စင်ကြယ်မှု မရှိသောကြောင့် “ပေးကား ပေး၏ မရ” ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သေသူ ဆွေမျိုးဟောင်းကို ရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းကြရာ၌ မိမိကိုယ်တိုင် သီလဆောက်တည်လျက် သီလရှိသူအား လှူဒါန်း၍ အမျှ ပေးဝေမှု အဖို့ဘာဂ ရဖွယ်ရှိကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သတိပြုသင့်ကြ ပါသည်။

သီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မရွေးချယ်တတ်လျှင် လည်းကောင်း၊ ရွေးချယ်ရန် မလွယ်ကူလျှင်လည်းကောင်း သံဃာအကုန်ကို ရည်မှန်းလှူဒါန်း၍ အမျှပေးဝေ သင့်၏။ “သံဃာ” ဟူရာ၌ ရဟန်းတော်များ စုမိမှ “သံဃာ” ဟု မမှတ်ရ။ ရဟန်းတစ်ပါးတည်းပင် ဖြစ်သော်လည်း မိမိက တလာသနာလုံးရှိ သံဃာတော် အရှင်မြတ်များကို စိတ်ထဲက ရည်မှတ်၍ “သူပုဂ္ဂိုလ်” စသော သံဃာတော် အားလုံးနှင့် ဆိုင်သော ဂုဏ်တော်များကို ဆင်ခြင်၍ “သံဃာအား လှူပါ၏” ဟု သံဃာကို ရည်စူး၍ လှူလျှင် “သံဃိကဒါန” ဖြစ်နိုင်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်မရွေးဘဲ ရဟန်း တော်အများကို ပင့်၍ လှူရာ၌ကား အထူးပြောဖွယ်မလိုပါ။

အလှူရဲသော်လည်း မဲ့သူမရှိနိုင်ကြောင်း

ဘုရားရှင်သည် ရိက္ခာအတွက် အခက် ကြုံနေရသော ဒုဗ္ဗိက္ခ ကာလဝယ် “နာဠန္ဒာမြို့” သို့ ရဟန်းတော်များစွာနှင့်အတူ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူရင်း ရောက်တော်မူလေ၏။ ထိုအခါ “နိဂဏ္ဌဆရာကြီး” ၏ တပည့်ဖြစ်သော “ဂါမဏိ” သည် (သူ့ဆရာကြီး၏ တိုက်တွန်းချက်အရ) ဘုရားရှင်၏ အထံသို့ လာ၍—

“အရှင်ဘုရားသည် သတ္တဝါများကို သနားသည်ဟု ဆိုပါလျက် ယခုလို ဒုဗ္ဗိက္ခအခါဝယ် ရဟန်းအများနှင့် အတူလာ၍ ဆင်းရဲသူများ အထံ ဆွမ်းခံစားနေသည်မှာ လူတွေ သေကျေ ပျက်စီးအောင် ဖျက်ဆီးရာ မရောက်ပါသလော” ဟု—

အပြစ်တင်လေသည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် ထွက်သက်လေ၏ ပြန်၍ မဝင်မီ အချိန်လောက်၌ ကိုးဆယ်တစ်ကမ္ဘာအတွင်းဝယ် မိမိတို့ ချက်ပြီး အစာကို ပေးလှူ၍ မဲ့နေသူ ရှိမရှိကို ဆင်ခြင်တော်မူရာ တစ်ယောက်တလေမျှ မရှိကြောင်းကို မြင်တော်မူသောကြောင့်—

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်စွင့်

“အို ဂါမဏိ...မိမိတို့ စားဖို့ ချက်ပြီးသား ထမင်းကို ပေးလှူ၍ မွဲသွားသူဟု ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာအတွင်း၌ မရှိခဲ့ဖူးချေ။ ကြီးပွားချမ်းသာနေသူတွေမှာ ဒါနကြောင့်၊ သစ္စာကြောင့်၊ သီလကြောင့်သာ ဖြစ်ကြပေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် မွဲနေသူတို့မှာ ရန်သူမျိုးငါးပါး ဖျက်ဆီးခံရသူ ကံ မကောင်းဘဲဖြင့် မြုပ်နှံထားသော ပစ္စည်းများ နေရာရွေ့သွားခြင်း ခံရသူ မိမိ မကျွမ်းကျင်သော အလုပ်အကိုင်ကို လုပ်ကိုင်မိသူ၊ အနိစ္စသဘောနှင့် ကြုံတွေ့ရသူ ဤရှစ်မျိုးသာ ရှိနိုင်သည်” ဟု မိန့်တော်မူပါသည်။ (သံ၊ ၂၊ ကုလသုတ်။ ၅၀၇-၉)။

ဘုရားရှင်၏ မိန့်တော်မူချက် စကားအရ နောင်ဘဝအတွက်လည်း ဒါနအကျိုးကို အပြည့်အစုံ ခံစားနိုင်၊ ဤထဝှံလည်း မွဲ၍ မသွားနိုင်၊ စာသနာတော်၏ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရာတွင် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သော အာယာရကို နေ့စဉ် ထောက်ပံ့မှုလည်း ဖြစ်နိုင်သော “ဒက္ခိဏာ” ခေါ် သွမ်းအလှူဒါနကို မမေ့မလျော့ မပေးမဆာ ပြုသင့်ကြပါသည်။

ဂ။ အဇ္ဇလိကရဏိယဂုဏ်တော်

အဇ္ဇလိကရဏိယ = (အဇ္ဇလိ + ကရဏိယ။ အဇ္ဇလိ = လက်အုပ်ချီမှုကို + ကရဏိယ = ပြုထိုက်သော၊ အပြုခံထိုက်သော သံဃာတော်။)

ဘုရားရှင်၏ တပည့်အစစ် ဖြစ်တော်မူသော အရိယာ သံဃာတော်အပေါင်းသည် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာဂုဏ်ရည် စုံညီပြည့်ဝတော်မူသောကြောင့် လူအပေါင်းက လက်နှစ်ဖက်တို့ကို ဦးခေါင်းထက်၌ တင်ကာ ပြုလုပ်အပ်သော လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးမှု၊ အရိအသေ ပြုမှုကို ခံယူတော်မူထိုက်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် အရိယာ သံဃာတော် အပေါင်းသည် “အဇ္ဇလိကရဏိယ” ဟူသော ဂုဏ်တော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါသည်။

ရှိခိုးခံထိုက်သူတို့အား ရှိခိုးခြင်း

လူအပေါင်းတို့က ရယန်းသံဃာတို့ကို မြင်လျှင် လက်အုပ်ချီမိုး အရိအသေပြု ရှိခိုးခြင်းသည် အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်အကျိုးကို အလိုရှိ၍ ရှိခိုးကြခြင်းဖြစ်၏။ ယင်းသို့ ကောင်းမှုကုသိုလ် အကျိုးကို အလိုရှိ၍ ရှိခိုးခြင်းကိုလည်း သီလသိက္ခာမရှိသော သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ခံထိုက်ကြသည်မဟုတ်။ သီလသမာဓိ ပညာ = သိက္ခာ သုံးပါး ဂုဏ်ရည်များနှင့် ပြည့်စုံသူတို့သာ ခံထိုက်ကြပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ တပည့်အစစ် ဖြစ်တော်မူကြသော အရိယာသံဃာတော်

များကား သီလ သမာဓိ ပညာ=သိက္ခာသုံးပါး အကျင့်ဂုဏ်ရည်များနှင့် အမြဲ ထာဝစဉ် ပြည့်စုံလျက် ရှိသောကြောင့် လူတို့၏ ရှိခိုးခြင်းကို ကောင်းစွာ ခံထိုက် ကြပါသည်။

ရှိခိုးခံထိုက်သော အရာတို့သည် သက်ရှိ သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့သာ မဟုတ်ပါ။ သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့ ဝတ်စုံဆင်မြန်းသော အဝတ်သင်္ကန်း များမှာလည်း အာသဝေါကင်းကွာ ရဟန္တာစစ် ဖြစ်လိုသူများ ဝဋ်သုံးပါးမှ လွတ်အောင် ရုံးထက်ကြရာတွင် ဤသင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံ ဆင်မြန်း၍ ကြိုးပမ်း အားထုတ်တော်မူကြပြီး ဤသင်္ကန်းဖြင့်ပင် ကိလေသာခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်း စင်ကြယ်မှုကို ရကြသောကြောင့် လမ်းခရီး၌ မစင်များ လိမ်းကျံနေထော သင်္ကန်းကိုယ် တွေ့လျှင် လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးထိုက်ကြောင်း နှင့် ရဟန်းသံဃာ တော်တို့၏ အသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာဟူသမျှ လူတို့အတွက် စေတီအရာ (အမြတ်တန်း ကိုးကယ် ပူဇော် ရှိခိုးရာ)၌ တည်၍ စေတီထိုက်လျက် ရှိသော ကြောင့် လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးထိုက်ကြောင်း မိန့်ဆိုခဲ့ကြပါသည်။

ထို့ပြင် ပုထုဇဉ်ရဟန်းသည် ရဟန်းအဖြစ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော နှစ်ဆယ်သော အကျင့် တရားတို့ကို လည်းကောင်း၊ နှစ်ပါးသော အသွင် အပြင်တို့ကို လည်းကောင်း ကျင့်ဆောင်၏။ သူတပါးကိုလည်း ထိုတရား၌ ကျင့်ဆောင်စေ၏။ “ငါ့အား ထိုရဟန်း၏ ကောင်းသော ကျင့်ဝတ်အလားသည်လည်းကောင်း၊ ကျင့်ဆောင်စေခြင်းသည်လည်းကောင်း မရှိ”ဟု နှလုံးသွင်း၍ သောတာပန် လူဒါယကာသည် ပုထုဇဉ်ရဟန်းကို ရှိခိုးခြင်းငှါ၊ ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းငှါ ထိုက်၏ ဟူ၍ မိလိန္ဒမင်းကြီးအား အရှင်နာဂသေနထေရ်က မိန့်တော်မူခဲ့ပါသည် (မိလိန္ဒပဋ္ဌာမ ၁၆၃)။

ဤ၌ ရဟန်းသံဃာ ရတနာ မြတ်သုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိ၍ လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးခဲ့ကြပုံ သာကေများကို ကြည်ညို သဒ္ဓါပွား၍ အတုဟူ မှတ်သားနိုင်ရန် ဖော်ထုတ် တင်ပြထားပါသည်—

“အနာထပိဏ် သူဌေးကြီး၏ သမီး “စူဠသုဘဒ္ဓါ”သည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ “ဥဂ္ဂ” သူဌေးသားနှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဘုန်းကြီးများကို ရှိမခိုးသည့်အတွက် ယောက္ခမလုပ်သူက “သင် ရှိခိုးသော ဘုန်းကြီး များဟာ ဘယ်လို အမျိုးအစားလဲ”ဟု မေးရာ “လောကဓံရှစ်ပါးကြောင့် ပြောင်းလဲခြင်း မရှိပုံ၊ တည်ငြိမ် အေးချမ်းပုံ၊ အတွင်းရော အပြင်ပါ

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

ဖြူစင် မြင့်မြတ်ပုံ စသည်များကို 'ပြန်လည် ဖြေကြားခဲ့ပါသည်။ (ဓမ္မပဒ၊ ၅၂။ စူဠသုဘဒ္ဒါဝတ္ထုနှင့် အင်္ဂုတ္တရ၊ ၅။ ကာဠကရာဇာသုတ် အဖွင့်၌ အကျယ်ရှုနိုင်ပါသည်။)

ထို့ပြင် သိကြားမင်းကြီးသည် ရထားထိန်း မာတလိနှင့် အပျော် ခရီးထွက်ခါနီး ဝေဇယန္တာ ပြာသာဒ်မှအထွက် ရဟန်း သံဃာတော် များကို လှမ်း၍ ရှိခိုးသည်ကို မြင်၍ မာတလိ-က-

“နတ်မင်းကြီး ဖြစ်ပါလျက် အမိဝမ်းခေါင်း အပုပ်အစပ်အတွင်းမှာ အောင်းပြီး ယုတ်ညံ့သော လူသားများကို ဘာလို့ ရှိခိုးရသလဲ၊ သင် နတ်မင်းကြီး ရှိခိုးတဲ့ သံဃာတော်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ” ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းက မာတလိအား အောက်ပါအတိုင်း ပြန်လည် ပြောပြလေသည်-

“မာတလိ... သံဃာတော်ဆိုတာ အိမ်ရာ မထောင်ဘဲ တောထဲမှာ နေတယ်၊ ဆိုး၊ တောင်း၊ ကျီကြမထား ဆွမ်းခံစားကြတယ်၊ အညီ အညွတ် ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ ဆိတ်ငြိမ်အေးဆေးစွာ နေထိုင်ကြတယ်။

သတ္တဝါတွေဟာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား ဆန့်ကျင်ကြတယ်၊ နတ်တွေတောင်မှ အသုဘတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြရသေးတယ်၊ သံဃာတော် တွေဆိုတာ ခိုက်ရန်မမူ လက်နက်ကို စွန့်လွှတ်ထားပြီးသူတွေ ဖြစ်တယ်။

တွယ်တာစရာများလှတဲ့ဘဝ တွယ်တာနေကြသူများ အကြားမှာ ဘာကိုမှ တွယ်တာခြင်း မရှိကြဘူး မာတလိ၊ ဒါကြောင့် ငါ ရှိခိုးခြင်း ဖြစ်တယ်” ဟု ပြန်လည် ပြောပြဖူးလေသည် (သံ၊ ၁၊ သံသဝနန္ဒနာသုတ်၊ ၂၃၇-၈)။

ရှိခိုးခံထိုက်သူမဟုတ်ဘဲ ရှိခိုးခံခြင်း

ပုထုဇဉ် ရဟန်း သံဃာတော်များသည် လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးခံထိုက် လောက်အောင် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ-သိက္ခာသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသူများရှိသလို ပျက်စီးနေသူများလည်း ရှိတတ်၏။ သီလသိက္ခာ ပျက်စီးနေသူများ ဖြစ်လျှင် လူတို့က အချိအသေ ပြု၍ လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးမှုကြောင့် မိမိတို့အပေါ်၌ ကြီးလေးသော တာဝန်များ တက်ရောက်လာဖွယ် ရှိပါသည်။ ဤ၌ အလွန် သံဝေဂဖြစ်ဖွယ်ကောင်းသော ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော် စကားကို သတိ ထားနိုင်ကြရန် ဖော်ထုတ်တင်ပြထားပါသည်။

ဗုဒ္ဓသာသနာလက်စွဲကျမ်း

ခြေသလုံး နှစ်ဖက်တွင် ခိုင်ခံ့မာကျောသော သားရေကြီးဖြင့် ရစ်ပတ်၍ ပွတ်ဆွဲခံရသဖြင့် အရိုး ရိုးတွင်းခြင်ဆီခိုက်အောင် အသားတွေ ပြတ်ကြေရသူ၏ ဒုက္ခထက် လူတို့ ရှိခိုးခံရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရသောသီလ မရှိသူ၏ ဆင်းရဲက လွန်ကဲလှ၏။

လှိုမကြီးဖြင့် ရင်ဝ အထိုးခံရသူ၏ ဆင်းရဲထက် သီလမရှိဘဲ လူတို့ လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးမှုခံရသော ရဟန်း၏ ဒုက္ခက သာ၍ ပြင်းထန်လှ၏။

ရဲရဲပြောင်ပြောင် မီးလျှံစွဲလောင်သော သံပြားကြီးကို ကိုယ်ဝယ် လှမ်းခွဲရသူ၏ ဒုက္ခထက် ဒါယကာတို့ လှူသော သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံ ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော သီလ မရှိသော ရဟန်း၏ ဒုက္ခက ကြီးလေး လှဘိ၏။

မီးလျှံရဲရဲ သံတွေခဲကြီးကို မျှီရသူ၏ ဒုက္ခထက် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ လှူသော ဆွမ်းကို စားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရမည့် သီလ မရှိသော ရဟန်း၏ ဒုက္ခက သာလွန် ဆိုးဝါးလှ၏။

မီးလျှံပြောင်ညီး သံအိုးကြီးထဲ၌ နေရသူ၏ ဒုက္ခထက် ကျောင်း၌ နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရသော သီလမရှိသော ရဟန်း၏ ဒုက္ခက ကြီးလေး ဆင်းရဲလှ၏ (အံ၊ ၂။ ၄၉၅။ ဝိသုဒ္ဓိ၊ ၁။ ၅၂)။

ရှိခိုးခြင်းကြောင့် လက်ငင်းရသော အကျိုးများ

ဒေါသမာန်မာန်ကို နှိမ်ချိုးပယ်သတ်၍ ရကန်းသံဃာ(ရတနာမြတ်သုံးပါး) ကို ရှိခိုးခြင်း ပဏာမစေတနာကံသည် “ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနီယကံ” ကဲ့သို့ ယခုဘဝ၌ လက်ငင်းဒိဋ္ဌ အကျိုးကို ရစေနိုင်၏။ ကံနှစ်ပါး၏ ခြားနားချက်ကား ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနီယကံမှာ—

- (၁) အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်က အနာဂါမ်, ရဟန္တာ တစ်ပါးပါးဖြစ်ခြင်း၊
- (၂) အနာဂါမ်, ရဟန္တာပင် ဖြစ်စေကာမူ ဖလသမာပတ် ငင်စားရာမှ ထွက်လာခိုက်ဖြစ်ခြင်း၊
- (၃) လှူဖွယ်ပစ္စည်းက ကရားသဖြင့် ရသော (ဓမ္မိယလဒ္ဓ) ပစ္စည်းမျိုး ဖြစ်ခြင်း၊
- (၄) မလှူမီ, လှူဆဲ, လှူပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စေတနာသုံးထန် ညီခြင်း—

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

ဟူသော အကျိုးပေး အင်္ဂါရပ် လေးချက်နှင့် ပြည့်စုံရ၏။ ရှိခိုးခြင်းပဏာမ စေတနာကံမှာကား အကျိုးပေးအင်္ဂါရပ် လေးချက်အထိ မလို။ (၁) ရှိခိုးခံ သူနှင့် (၂) ရှိခိုးသူဟူ၍ အင်္ဂါရပ် နှစ်ချက်သာ ပြည့်စုံရန် လိုသည်။ ဤကား ခြားနားချက်တည်း။

ထိုတွင် ရှိခိုးခံသူက အတုမရှိသော ဂုဏ်ထူး ဝိသေသနှင့် ပြည့်စုံသည့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ=ရတနာမြတ်သုံးပါး ဖြစ်ရန်နှင့် ရှိခိုးသူက အလွန် အလွန် ထက်မြက် ကောင်းမွန်သော စေတနာသဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံရန်ကား အထူး လိုအပ်၏။ (အခြေခံ သီလတရားလည်း ပြည့်စုံစွာ ရှိထားရမည်သာ။) ဤအင်္ဂါ နှစ်ချက်နှင့် ပြည့်စုံလျှင် စေတနာသဒ္ဓါတရားများ လေးနက် ထက်သန် သည်နှင့် အမျှ အန္တရာယ် ကင်းပျောက် လိုရာ ပြီးမြောက်ခြင်း စသော ကောင်းကျိုးချမ်းသာတရားများ ရရှိခံစားနိုင်ကြမည်မှာ သေချာလှပါသည်။ ကျမ်းတကာတို့၏ အဦးအစွ် “နမော တဿ”ပဏာမဖြင့် ဘုရားရှိခိုးကြခြင်း မှာလည်း ဤအကျိုးများကို ရလို၍ ရှိခိုးကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤ၌ ရှိခိုး ခြင်းကြောင့် လက်ငင်းရသော အကျိုးများကို ဆက်လက်တင်ပြသားပါသည်—

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က နေ့ည ချက်ချင်း သေဘေးကြီးဆိုက်ရန် ကံပါလာသော “ဒိဃာယု”ခေါ် သတို့သားသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များကို ရှိခိုးရသဖြင့် သေဘေးမှ လွတ်ကာ အသက်(၁၂၀) ရှည်ခဲ့ဖူး၏။

“ဒိဃာယု” သတို့သားကဲ့သို့ အသက်သိက္ခာ ဂုဏ်ဝါကြီးသူနှင့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ=ရတနာမြတ်သုံးပါးအား ရှိခိုးသူတိုင်း—

- (၁) အသက်ရှည်ခြင်း (အာယု)၊
- (၂) အဆင်းလှခြင်း (ဝဏ္ဏ)၊
- (၃) ဧရာဂါကင်း၍ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ချမ်းသာခြင်း (သုခ)၊
- (၄) ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်၍ အားခွန်ဗလ ကြီးမားခြင်း (ဗလ)၊
- (၅) အသိဉာဏ်ကြီးမားခြင်း (ပဋိဘာဏ)။

ဤအကျိုးငါးပါး ရကြောင်းကိုလည်း ဘုရားရှင် ဟောကြား မိန့်မြွက်တော် မူခဲ့ပါသည် (ဓမ္မပဒ၊ ၅၁၊ အာယုဝနုသတို့သားဝတ္ထု။ ၄၂၃-၄၂၅)။

၁။ ဓမ္မပဒ၊ ၂၊ သုခသာမထေဝတ္ထု။ ၅၉။

၉။ အနုတ္တရပုညက္ခေတ္တဂုဏ်တော်

အနုတ္တရပုညက္ခေတ္တ = (အနုတ္တရ = အတုမရှိ လွန်မြတ်သော+ ပုညက္ခေတ္တ = ကောင်းမှုမျိုးစေ့ စိုက်ပျိုးကြချရာ လယ်ယာမြေကောင်း သဖွယ် ဖြစ်တော်မူသော သံဃာတော်။ “ပုညက္ခေတ္တ”ကို “ပုန်ညက် ခစ်တ”ဟု အသံထွက်ဖတ်ပါ။)

ဘုရားရှင်၏ ထပည့်အစစ် ဖြစ်တော်မူသော အရိယာ သံဃာတော် အပေါင်း သည် သံလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ = သိက္ခာဂုဏ်ရည် စုံညီပြည့်ဝတော်မူသောကြောင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတည်းဟူသော မျိုးစေ့ဘို့၏ စိုက်ပျိုးကြချရာ အတုမရှိ ကောင်းမြတ်သော လယ်ယာမြေကောင်းသဖွယ် ဖြစ်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် အရိယာ သံဃာတော် အပေါင်းသည် “အနုတ္တရပုညက္ခေတ္တ” ဂုဏ်တော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါသည်။

[ဤ “အနုတ္တရပုညက္ခေတ္တ” ဂုဏ်တော်ကို တလောကလုံး၏ (ကောင်းမှုမျိုးစေ့ဘို့ကို စိုက်ပျိုးကြချရာ အတုမရှိသော) လယ်ယာ မြေနှင့် တူတော်မူသောကြောင့် “အနုတ္တရ ပုညက္ခေတ္တံ လောကဿ” ဂုဏ်တော်ဟူ၍လည်း အပြည့်အစုံ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းကြ၏။]

လယ်ယာမြေကောင်းသဖွယ် ဖြစ်တော်မူခြင်း

အရိယာ သံဃာတော် အပေါင်းသည် လယ်ယာမြေကောင်းနှင့် တူ၏။ ကောင်းမှုရှင်ကား လယ်သမားနှင့် တူကြ၏။ ကောင်းမှုရှင် ပြုလုပ်သေစ လှူဒါန်းမှု ဒါနစေတနာသည် အောင်အောင်မြင်မြင် အနှစ်အဆံ ပြည့်ဝသော မျိုးစေ့ကောင်းနှင့် တူကြသည်။

လယ်ယာစိုက်ပျိုးရာတွင် ပေါင်းပင်မြက်ပင်များ ကင်းရှင်း၍ မြေဆီ မြေဩဇာ ကြွယ်ဝသော လယ်မြေ၌ စိုက်ပျိုးသော မျိုးစေ့များသည်သာ စည်ပင်ပြန့်ပွား ဖွံ့ထွားကြီးမားသကဲ့သို့ ကောင်းမှုပြုရာတွင်လည်း ကိလေသာ အညစ်အကြေး ထို့မှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်ပြီး သီလ သမာဓိ ပညာ သိက္ခာသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အရိယာသံဃာတော်များ၌ လှူဒါန်းမှုပြုလုပ်ကြမှသာ နောင်အချိန်ကျသော အခါ အလွန်ကြီးမား ဖွံ့ထွားသော အကျိုးများကို ရရှိခံစားနိုင်ဖို့ ရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် အရိယာသံဃာဟူ၍ သိသိသာသာ မထင်ရှားသော ယခုအခါ မျိုးထွင် သံဃာများနှင့် စပ်ဆိုင်သော ကထိန်သင်္ကန်းလှူဒါန်းမှု၊ နေ့စဉ် ဆွမ်း လောင်းမှု စသော ကိစ္စများ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူပြီးသော အရိယာသံဃာ

တော်များနှင့် တသာသနာလုံးရှိ သံဃာတော်များကို ရည်မှန်း၍ လှူဒါန်း သင့်ကြပါသည်။ တစ်ပါး နှစ်ပါး စသည် လှူဒါန်းရာ၌လည်း သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ကောင်းစွာ လုံလောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ရွေးချယ် လှူဒါန်းရန် မလွယ်ကူလျှင် တသာသနာလုံးရှိ သံဃာတော်များ၏ ဂုဏ်ကိုသာ ရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းခြင်းဖြင့် ဖွံ့ဖြိုးကြီးမား များပြားသော အကျိုးစီးပွားကို ရရှိခံစား နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

ရွာဦးကျောင်းဘုန်းကြီးရှိ၍ အကျိုးရပုံအကြောင်း

အရိယာ ဖြစ်ပြီးသော ရဟန်း သံဃာတော်များ မဟုတ်ကြစေကာမူ သီလ သိက္ခာကို ကောင်းစွာ စောင့်စည်း၍ အရိယာဖြစ်ဖို့ လမ်းကို ကြိုးပမ်းလျှောက် လှမ်းနေကြသော ပုထုဇဉ် သီလဝန္တ ရဟန်း သံဃာတော်များလည်း အများ အပြား ရှိနေကြပါ၏။ ယင်း ပုထုဇဉ် သီလဝန္တ ရဟန်း သံဃာတော်များကို ရွာဦး ရွာထိပ်တွင် ထားပြီး လေးလေးစားစား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် သွားကြ လျှင်လည်း ကောင်းမှုကုသိုလ်များ တိုးပွားနိုင်ကြပါသည်။ ရှေးအခါက မြန်မာ နိုင်ငံ ရပ်တိုင်း ရွာတိုင်း၌ လူကောင်းသူကောင်းများ ပေါများခဲ့ပြီး ယနေ့အထိ သာသနာဆက်နိုင်ခဲ့သည်မှာ ရွာဦးကျောင်း ဘုန်းကြီးများ ရှိ၍ အကျိုးရခဲ့ပုံ သာဓကများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤစကားကို ပိုမို၍ ယုံကြည်သဒ္ဓါ ပွားနိုင် ကြရန် ဘုရားရှင်၏ မိန့်တော်မူချက် စကားများကို ဆက်လက် တင်ပြအပ် ပါသည်။

ရဟန်းတို့...အကြင်ရွာကို ဖြစ်စေ၊ အကြင်နိဂုံး (မြို့)ကို ဖြစ်စေ သီလရှိသော ရဟန်းတို့ မှီတင်း နေထိုင်ကြကုန်၏။ သီလရှိသော ရဟန်း ကောင်းထို့၏ နေထိုင်ရာ ထိုရွာ၌ (ထိုနိဂုံး၊ ထိုမြို့၌) လူတို့သည် ကိုယ်အနေ အားဖြင့် ကောင်းမှု ကုသိုလ် များစွာ တိုးပွားကြကုန်၏။ နှုတ်အပြော အားဖြင့်လည်း ကောင်းမှု ကုသိုလ် များစွာ တိုးပွားကြကုန်၏။ စိတ်အကြံအားဖြင့်လည်း ကောင်းမှုကုသိုလ် များစွာ တိုးပွားကြကုန်၏။ (အင်္ဂုတ္တိုရ် တိကနိပါတ်၊ ပဌမပဏ္ဏာသက၊ ၅-စူဠဝဂ်၊ ဆဋ္ဌသုတ်)။

ထို့ပြင် “ကောသလမင်းကြီးက အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၌ လှူအပ်သော အလှူသည် အကျိုးကြီးပါသလဲ”ဟု လျှောက်ထားရာ “သီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား လှူသော အလှူသည် အကျိုးကြီး၍ သီလ မရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား လှူသောအလှူမှာ ထိုကဲ့သို့ အကျိုးမကြီး”ဟု ဘုရားရှင်က မိန့်တော်မူခဲ့ပါသည် (သံ၊ ၁၊ ဣဿတ္တသုတ်။ ၉၉)။

ညောင်စေ့ထောက်လှူ၍ ညောင်ပင်ကြီးလောက်အကျိုးရ

အရိယာ သံဃာတော်သည် ကောင်းမှုတည်းဟူသော မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးကြချေမှီ အတူမရှိသော လယ်ယာမြေကောင်းနှင့် တူပုံ သာဓကတစ်ခုကို ထုတ်ပြပါဦးမည်—

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ဆင်းရဲသူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် လယ်တော စောင့်ရင်း သရေစာ အဖြစ်ဖြင့် စားဖို့ရာ ကောက်ညှင်း စပါးများကို လှော်၍ ပေါက်ပေါက် ဖောက်ထား၏။ “အရှင်မဟာကဿပ” မထေရ်မြတ်လည်း နိဗ္ဗေသေမာပတ်မှ ထလျှင် ဆင်းရဲသူမလေးကို မြင်သဖြင့် လယ်တောသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည်။

အမျိုးသမီးလေးသည် မိမိ စားဖို့ရာ ပေါက်ပေါက်ကလေးများကို လာရောက် လှူဒါန်းပြီးလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မိမိ၏ အလှူကို အောက်မေ့လျက် လယ်စောင့်တဲသို့ ပြန်လေ၏။ ယင်းသို့ အပြန်တွင် ကစင်း (ကန်သင်း) ရိုးမှ မြွေကို ခံရသဖြင့် ချက်ချင်း သေဆုံးရရှာသည်။

ထိုအခါ မိမိ ကုသိုလ်ကို ဝမ်းမြောက်သော စိတ်က စွဲနေသဖြင့် ထိုကုသိုလ်စိတ်ကြောင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရကာ ပေါက်ပေါက်ဇာတေ တွဲရရွံ့ဆွဲနေသော ဘုံ၌ နတ်သမီး ဖြစ်၍ “လာဇာ (ပေါက်ပေါက်) နတ်သမီး” ဟု ထင်ရှားလေသည်။

ထို့နောက် “အရှင်မဟာကဿပ” မထေရ်ကို ကျေးဇူး တင်လှ၍ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ် ပြုစုလိုသောကြောင့် “အရှင်မဟာကဿပ” နေရာ လိုက်ဂူသို့ ဆင်းလာသောအခါ “အရှင်မဟာကဿပ” က အပြုအစု မခံသဖြင့် ငိုငိုရီရီနှင့် နတ်ပြည်သို့ အပြန်တွင် ဘုရားရှင်က မြင်တော်မူ၍ တရား ဟောပြတော်မူရာ “သောတာပန် အဖြစ်သို့ ရောက်လေသည် (ဓမ္မပဒ၊ ၂၊ ၂၁၀ ပတ်)။

ဤသာဓက၌ အနည်းငယ်သော ပေါက်ပေါက်ကလေးများကို လှူဒါန်းမှုကြောင့် နတ်စည်းစိမ်ကို ရရှိမျှမက သောတာပန် ဖြစ်သည်တိုင်အောင် ကြီးကျယ်သော အကျိုးထူးကို ရခဲ့သည်မှာ ညောင်စေ့ကလေး စိုက်ပျိုးလိုက်၍ ညောင်ပင်ကြီး ထီးထီးမားမား ကြီးကြီးထွားထွား ပေါက်လာရသည်ပမာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ရတနာဆုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

ကျွန်တဝေယျ လွတ်မြောက်၍ သေဋ္ဌေးဆဝရောက်လာသော

သေဋ္ဌေးကြီး ပုဏ္ဏအကြောင်း

လယ်ယာမြေကောင်း၌ စိုက်ပျိုးအပ်သော မျိုးစေ့သာ လိုသလောက် အသီးအနှံကို ရစေနိုင်သကဲ့သို့ သီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၌ ပြုအပ်သောကုသိုလ်ကောင်းမှု မျိုးစေ့သာ လိုသလောက် အကျိုးကို ဖြစ်ထွန်း ရရှိစေနိုင်ပါသည်။ ရရှိခဲ့ပုံသာခဏတစ်ခုမှာ—

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ “သုမနသေဋ္ဌေး”၏ ကျွန်ဖြစ်သော “မောင်ပုဏ္ဏ”သည် နက္ခတ်သဘင်ပွဲနေ့၌လည်း ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲသို့ သွားခွင့် မရဘဲ လယ်ထွန်ရာသို့ သွားရ၏။ နံနက်စောစော လယ်ထွန်ရာ အရပ်၌ “အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်”ကို မြင်၍ ရေနှင့် ဒန်ပူလှူဒါန်း၏။

“မောင်ပုဏ္ဏ”၏ ဇနီးသည်လည်း “မောင်ပုဏ္ဏ”ထံသို့ ထမင်းပို့သွားရာ လမ်းခရီး၌ “အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်”ကိုပင် မြင်၍ ရှိသေ့စွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား...အကောင်းအဆိုး သဘောမထားဘဲ တပည့် ကျေးကျွန်တို့အား ချီးမြှောက်တော်မူပါ”ဟု တောင်းပန်၍ “မောင်ပုဏ္ဏ”အတွက် ချက်လာသော ထမင်းကို မထေရ်မြတ်အား အကုန်လှူလိုက်၏။

ထို့နောက် အိမ်ပြန်၍ ထမင်း ချက်ပြီးလျှင် “မောင်ပုဏ္ဏ”ထံသို့ သွားပို့ရာ နေအလွန်မြင့်မှ “မောင်ပုဏ္ဏ”မှာ ထမင်း စားရရှာ၏။ “မောင်ပုဏ္ဏ”သည် ထမင်းပို့ နောက်ကျသည်ကို အပြစ်မတင်သည့်အပြင် အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လှူလိုက်ရသည့်ဆွမ်းအလှူကို သာဓုခေါ်လျက် ဝမ်းမြောက် ကြည်နူးနေရှာသည်။ ထို့နောက် “မောင်ပုဏ္ဏ”သည် သစ်ပင်ရိပ်၌ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

“မောင်ပုဏ္ဏ”အိပ်ရာမှ ခိုးလတ်သော် တမနက်လုံး ထွန်ထားသော ထွန်ချေးခဲမြေတို့သည် အလုံးစုံ ရွှေအတိ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအဖြစ်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်အထိ သိ၍ “မောင်ပုဏ္ဏ”အား “ဗဟုဓနသေဋ္ဌေး”အမည် ပေးကာ သေဋ္ဌေးအဆောင်အယောင်ကို ပေးလေသည်။

တဖန် “မောင်ပုဏ္ဏ”သည် အိမ်ဆောက်ရန် ချွံတစ်ခုကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းရာတွင် ရွှေအိုးများစွာ ရပြန်လေ၏။ အိမ်ဆောက်ပြီးသော အခါ ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာတော်များအား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး

ဗုဒ္ဓသာသနာလက်စွဲကျမ်း

အလှူကြီးပေး၏။ ထိုအလှူပွဲ၌ ဘုရားရှင်ဟောတော်မူသော တရားကို နာရ၍ တရားတော် အဆုံးတွင် မောင်ပုဏ္ဏနှင့် ဇနီး ၎င်းတို့သမီး “ဥတ္တရာ” မိသားစု သုံးဦးလုံး သောတာပန် အဖြစ်သို့ ရောက်ကြ လေသည်။ (ဥပရိပဏ္ဏာသ၊ဋ္ဌ။ ၃-၄)။

ဤ၌ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ ဂုဏ်ကြီးမြတ်မှုကြောင့် ကြီးမြတ်သော အကျိုးကို ရရှိခဲ့ပါသည်။ သံဃာတော် အပေါင်းသည် တလောကလုံး၏ ကုသိုလ်မျိုးစေ စိုက်ပျိုးကြံ့ခာရာ ဖြစ်ထွန်းကြီးပွားရာ “အနုတ္တရပုညကေတ္တ” ဂုဏ်ရှင် အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

သံဃာ့ဂုဏ်တော်ကိုးပါးနှင့် လေးစုံ=ရှစ်ပါးအရိယာသံဃာတော်များ

မဂ်ဖိုလ်၌ တည်သော (မဂ်ဖိုလ် ရပြီးသော) ပုဂ္ဂိုလ်ကို “အရိယာ” ဟု ခေါ်၏။ “မြတ်သော သူ” တနည်းအားဖြင့် “ဖြူစင်သော သူ” ဟု အဓိပ္ပာယ် ရ၏။ “စတ္တာရိ ပုရိသယုဂါနိ” ဟူသော စကားအရ အရိယာ ဖြစ်ပြီးသော သံဃာတော်များကို အစုံဖွဲ့၍ ရေတွက်လျှင် (သောတာပတ္တိမဂ်ကို ရသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို ရသော ပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ပါးတွဲလျှင် တစ်စုံ ဤသို့ စသည်ဖြင့် မဂ်ဖိုလ်ကို ရသော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ပါးကို တစ်စုံစီ တွဲလျှင်) အရိယာ လေးစုံဖြစ်၍ အသီးအခြား တစ်ပါးစီ တစ်မျိုးစီ ခွဲ၍ ရေတွက်လျှင် “အဋ္ဌပုရိသ- ပုဂ္ဂလာ” အရ ရှစ်မျိုး=ရှစ်ပါး ဖြစ်၏။

မဂ်ပုဂ္ဂိုလ် ၄-မျိုးနှင့် ဖိုလ်ပုဂ္ဂိုလ် ၄-မျိုး

- (က) (၁) သောတာပတ္တိမဂ်၌ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊
- (၂) သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်။
- (ခ) (၁) သကဒါဂါမိမဂ်၌ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊
- (၂) သကဒါဂါမိဖိုလ်၌ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်။
- (ဂ) (၁) အနာဂါမိမဂ်၌ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊
- (၂) အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်။
- (ဃ) (၁) အရဟတ္တမဂ်၌ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊
- (၂) အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်နှင့်

[ဤသို့ လေးစုံ=ရှစ်ပါး အရိယာသံဃာတော်များကို တစ်စုံစီ တွဲပြု တစ်ပါးစီ ခွဲပြခြင်းများသည် မဂ်ကို ရလျှင် ရချင်း ဖိုလ်ရသောကြောင့် မဂ်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ဖိုလ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်ကြောင်း သိစေလို၍ တွဲပြ ခွဲပြခြင်း ဖြစ်ဖွယ်ရှိကြောင်း မိန့်တော်မူကြ၏။ ဤ၌ အရိယာသံဃာတော်များသည် တစ်ပါး နှစ်ပါး အရေအတွက်အားဖြင့် ထောင်သောင်းမက များသော်လည်း အမျိုးအစားအားဖြင့် အထက် ဖော်ပြပါ ရှစ်မျိုးတွင် အားလုံး ပါဝင်ကြ၏။ “အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ရှစ်ပါး၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ရှစ်ယောက်” ဟု ပြောစမှတ် ပြုကြသော်လည်း စင်စစ်မှာ ရှစ်ပါး၊ ရှစ်ယောက် မဟုတ်၊ ရှစ်မျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။]

လေးစုံ=ရှစ်မျိုး အရိယာ သံဃာတော်များသည် ဖော်ပြခဲ့သော သံဃာ့ ဂုဏ်တော် ကိုးပါးနှင့် ကောင်းစွာ ပြည့်စုံတော်မူကြ၏။ သံဃာ့ဂုဏ်တော် ကိုးပါးတို့တွင် ရွှေဦးပိုင်း အစဖြစ်သော “သုပ္ပဋိပန္န” စသော ဂုဏ်တော် လေးပါးကြောင့် “အာဟုနေယျ” စသော နောက်ပိုင်း ဂုဏ်တော် ငါးပါးတို့ ပြီးမြောက်ကြရကား ရွှေဦးပိုင်းအစ ဂုဏ်တော် လေးပါးတို့သည် အကြောင်း ဂုဏ်တော်များဖြစ်၍ နောက်ပိုင်းဂုဏ်တော် ငါးပါးတို့မှာ အကျိုးဂုဏ်တော်များ ဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းဂုဏ်တော် လေးပါး ဟူရာ၌လည်း အမည်နာမ ဂုဏ်အားဖြင့် လေးမျိုး ကွဲပြားသော်လည်း ကျင့်ကြံမှုအားဖြင့် လေးမျိုးလေးစား ခွဲခြား၍ ကျင့်ကြံနေရသည် မဟုတ်၊ တစ်ချက်ချိတ် လေးချက်ပြတ်ဟု ဆိုရအောင် အရိယာမဂ်တည်းဟူသော သမ္မာပဋိပတ်ကို ကျင့်ကြံကြလျှင်ပင် ရွှေဂုဏ်တော် လေးချက် ပြည့်စုံလာပါသည်။ အကျိုးဂုဏ် ငါးပါးမှာလည်း တစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံက ငါးပါးလုံး တပါတည်း ပြည့်စုံနိုင်ကြမည်သာ ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ယူ သင့်ကြပါသည်။

ပရမတ္ထသံဃာနှင့် သမ္မုတိသံဃာ

သံဃာတော်သည်—

- (၁) ပရမတ္ထသံဃာ၊
- (၂) သမ္မုတိသံဃာ—

ဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိ၏။ ထိုတွင် “သုပ္ပဋိပန္နတာ” စသော ဂုဏ်တော်များနှင့် ပြည့်စုံ၍ အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးသော သံဃာတော်များသည် “ပရမတ္ထ” သံဃာတော်မည်၏။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် မဂ္ဂဋ္ဌာန် လေးယောက်နှင့် ဖလဋ္ဌာန် လေးယောက် ယင်း အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ရှစ်ယောက်သည် မုချအားဖြင့်

ဗုဒ္ဓသာသနာလက်စွဲကျမ်း

သံဃာမည်၏။ [ပုဂံမတ္ထ=အစစ်အမှန် မဖောက်မပြန်နိုင်သော (ရဟန်းသံဃာ တော်အဖြစ်မှ ပြောင်းလဲ၍ လူဝတ်ကြောင်ဘဝ စသည်သို့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မလျှော့ကျနိုင်သော) + သံဃာ=အရိယာ ရဟန်းတော်များ၏ အပေါင်းအစု ဖြစ်သော သံဃာတော်။]

“သုပ္ပဋိပန္နတာ” စသော ဂုဏ်တော်များနှင့် အထိုက်အလျောက် ပြည့်စုံ နိုင်၍ အရိယာ သံဃာတော်များနှင့် ဝိနည်းသိက္ခာ အကျင့် တူသောကြောင့် “သံဃာ” ဟု သမုတ်အပ်သော သံဃာတော်သည် “သမ္မုတိ” သံဃာတော် မည်၏။ (သမ္မုတိ=သမုတ်အပ် အသိအမှတ် ပြုအပ်သော+သံဃာ=ပုထုဇဉ် ရဟန်းတော်များ၏ အပေါင်းအစု ဖြစ်သော သံဃာတော်။) သမ္မုတိသံဃာ တော်သည် ပုထုဇဉ်မျှသာ ဖြစ်၍ သံဃာအဖြစ်မှ လူဝတ်ကြောင်ဘဝသို့ လျှော့ကျနိုင်၏။ အရိယာ သံဃာတော်များနှင့် အကျင့်သိက္ခာ တစ်စိတ် တစ်ဒေသအားဖြင့် တူညီသောကြောင့် တင်စားသောအားဖြင့် သံဃာဟူ၍ ခေါ်ဝေါ် ပညတ် သမုတ်အပ်သည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

အာရုံပြုရာတွင် သရဏဂုံ ဆောက်တည် ကိုးကွယ်ရာ၌ ဖြစ်စေ၊ သံဃာ့ ဂုဏ်တော်များကို ရည်မှန်း၍ “သံဃာနုဏတိ” ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော အခါ၌ဖြစ်စေ ပုဂံမတ္ထသံဃာခေါ် အရိယာသံဃာတော်များ၏ “သုပ္ပဋိပန္နတာ” စသော ဂုဏ်တော်များကို အာရုံပြုရသည်။ သံသိကဒါနအဖြစ် ကျောင်း၊ သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း စသော အလှူ ပြုရာ၌ကား အာရုံပြုရာတွင် ပုဂံမတ္ထသံဃာ၊ သမ္မုတိသံဃာ နှစ်မျိုးလုံး ပါဝင်ကြပါသည်။ ဥပမာ- ယခုကလ စေတီ ပုထိုး ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များအား ပူဇော်ကြရာ၌ သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားရှင် ကိုပါ ရည်စူး၍ ပူဇော်ကြသကဲ့သို့တည်း။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်စား သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များ

ဘုရားရှင် တည်ထောင်တော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ သာသနာ တော်သည်—

- (၁) ပရိယတ္တိသာသနာ=ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ ကျမ်းစာများ၊
- (၂) ပဋိပတ္တိသာသနာ=တရားတော်အတိုင်း ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှု၊
- (၃) ပဋိဝေဓသာသနာ=သိမြင်ရရှိသော မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တရား-

ဟူ၍ သုံးမျိုး ရှိ၏။ သံဃာတော်သည် သာသနာတော် မဟုတ်၊ သာသနာ့ ဝန်ဆောင်များသာ ဖြစ်၏။ ယင်းသာသနာ့ဝန်ဆောင် ဖြစ်တော်မူကြသော သံဃာတော်များ၏ တာဝန်ကား ဖော်ပြပါ သာသနာ သုံးမျိုးကို ကိုယ်တိုင်

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ပွင့်

အားထုတ်ခြင်း၊ သူတပါးတို့ကို နားလည်အောင် ပို့ချဟောပြုခြင်းအားဖြင့် ကွယ်ပျောက်မသွားအောင် စောင့်ရှောက်ရခြင်းဖြစ်၏။

ဤသာသနာတော် သုံးရပ်ကို မကွယ်ပအောင် ဘုရား လက်ထက်တော်မူ စ၍ ကျမ်းဂန်ကို တတ်ကျွမ်းသည့် ပညာရှိအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည် အဆင့်ဆင့် လက်ကမ်း၍ အဆက်ဆက် ဆောင်ရွက်တော်မူလာခဲ့ကြပါသည်။

အကယ်၍သာ ရှေးရှေးက သံဃာတော်များသည် ကိုယ်ကျိုးအတွက် သက်သက်ကြည့်၍ တရားကိုချည်း အားထုတ်နေကြသော်လည်းကောင်း၊ ရဟန်း သံဃာများကို အဆင့်ဆင့် အဆက်ဆက် စာပေများ မပို့ချဘဲ တာဝန်မဲ့စွာ အေးအေး နေခဲ့ကြသော်လည်းကောင်း၊ ဒါယကာ ဒါယိကာမတွေ့ကိုသာ ဦးစားပေး၍ ဟောရေး ပြောရေးလောက်သာ အလေးထား နေခဲ့ကြသော် လည်းကောင်း ဤသာသနာ သုံးရပ်သည် ဘုရားရှင် ငရိန်ဗွာန် စံလွန်တော် မူပြီးနောက် မကြာခင် ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရာ၏။

စာချဆရာတော်တို့၏ အပင်ပန်းခံလျက် ကျမ်းဂန်ပြုခြင်း၊ အဆင့်ဆင့် လက်ဆင့်ကမ်း၍ အဆက်ဆက် မပျက်မကွက် စာပေများ ပို့ချခြင်း၊ နှုတ်တက် အာဂုံ ဆောင်၍ ရွတ်အံ သရဇ္ဈာယ်ခြင်း စသော သာသနာစောင့် လုပ်ရပ် တို့ကြောင့်သာ ယခုတိုင်အောင် သာသနာတော်ကြီးကို အားလုံး ဖူးတွေ့နေကြ ရပါသည်။ ဤ၌ စာအုပ်ပေစာများ မရှိသေးမီ သီဟိုဠ် သာသနာခေတ်က သာသနာတော် တည်တံ့ရေးအတွက် အားကြီးမာန်တက် အသက်နှင်းအပ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော သာသနာ့ဝန်ဆောင် ထိပ်ခေါင်တင် ဆရာတော် အရှင် မြတ်တို့၏ သာသနာစောင့် လုပ်ငန်းရပ်တစ်ခုကို ကြည့်ညိုသဒ္ဓါ ပွားနိုင်ရန် ဆက်လက် တင်ပြထားပါသည်။—

“သီဟိုဠ်ကျွန်းဝယ် “စဏ္ဍာလတိဿ” သူပုန်ဘေးကြီး ဖြစ်ပွားသော အခါ လူအများတို့ လုပ်ကိုင် စားသောက်ခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင် သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မိုးခေါင် ရေရှား ဖြစ်နေသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရဟန်းတော်များအတွက် အခက်အခဲကြုံတွေ့ရလေသော် ရဟန်းတော်အများပင် “ဇမ္ဗူဒီပ မဇ္ဈိမဒေသ” သို့ ပြောင်းရွှေ့ကြရ လေသည်။

ခြောက်ကျိပ်မျှသော ရဟန်းတော်တို့ကား ကမ်းနားသို့ ရောက်ပြီးမှ တစ်ဖက်ကမ်းကူးမည့် ဖောင်ကြီးပေါ်သို့ မတက်ကြဘဲ ထိုင်တံ့မုတ်သော သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ပင် နေရစ်ကြလေသည်။

ယင်းသို့ နေရစ်ကာ လူအများထံမှ ရသမျှသော သစ်ဥ သစ်ရွက်၊ သစ်မြစ်တို့ကို ဘုဉ်းပေးစားသောက်ပြီး (စာအုပ် ပေစာ မရှိသေးသော ထိုခေတ်ဝယ်) နှုတ်တက်ရထားသော ပိဋကတ် တရားတော်များကို မေ့ပျောက်မသွားစေရန် နေ့စဉ် ရွတ်အံ့၍ နေကြရှာလေသည်။ အချို့ နေရာများ၌ကား သစ်ဥ သစ်ဖေ့ပင် မရကြသောကြောင့် လင်း လျှောက်၍ စာမပြန်နိုင်လျှင် ထိုင်၍ စာပြန်ကြ၏။ ဝမ်းတွင်း၌ အစာ မရှိ၍ ပူလောင်လာလျှင် ဝမ်းဗိုက်အေးစေရန် သဲတေ့ စု၍ သံပုံပေါ်၌ ဝမ်းလျှားမောက်၍ ကျမ်းစာများကို စိတ်ဖြင့်သာ ရွတ်အံ့တော်မူကြ လေသည် (အံ၊ဋ္ဌ၊၁။၇၁)။

ရဟန်း သံဃာတော်များသည် သာသနာတော် တည်တံ့ရေး၏ အခြေခံ ဖြစ်သော မရိယတ် တရားတော်ကြီး မကွယ်ပျောက်အောင် ကောင်းစွာ လည်းကျင့် အဆင့်ဆင့်လည်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ဤ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိသူ အဘယ်လူ အဘယ်နတ် အဘယ်ဗြဟ္မာ အဘယ်သတ္တဝါ သည် အဘယ်မှာလျှင် စာပေသင်၍ အစဉ်ပိုချ ရွတ်အံ့နေကြကာ ကောင်းစွာ ကျင့်နေကြသော ရဟန်း သံဃာတော်များကို မကြည့်ညို မကိုးကွယ်ဘဲ ခန့်ခိုင်ပါအံ့နည်း။ ထိုသို့သော ရဟန်း သံဃာတော်များကို “ဘုရားအရာ ထား၍ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်စား သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်များ” အဖြစ် အစဉ်မြောက်စား ဧလေးစားယုံကြည် ကိုးကွယ်နေကြမည်သာ ဖြစ်ပါသတည်း။

သာသနာတော် အရှည်ခံ၍ တည်တံ့ရေးအတွက်
သံဃာတော်အား အလေးထားသင့်ပုံ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ညဉ့်အခါဝယ် အမှောင်ထုကြီးကို ပယ်ခွင်း၍ အလင်းကို ဆောင်သော လမင်းနှင့် တူတော်မူ၏။ ရဟန်း သံဃာတော်များကား လမင်း၏ ဝန်းကျင် ဝဲယာ၌ ထွန်းလင်း တောက်ပလျက်ရှိသော ကြယ်တာရာ များနှင့် တူတော်မူကြပါသည်။

အစစ်အမှန် ဖြစ်သော “သွာက္ခာတ” စသော ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော စာရားဓမ္မတို့မှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လမင်းမှ ထွန်းလင်းထွက်ပေါ်လာသော အရောင် အဝါများနှင့် တူတော်မူကြ၏။ လမင်းကြီး ဝင်သွားသောအခါ ကြယ်တာရာ တို့၏ အလင်းရောင်ကိုသာ အားပြုရတော့သကဲ့သို့ ထို့အတူ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လမင်းရတနာကြီး ကွယ်ပပြီးရာ ယခုလို အခါ၌ သံဃာရတနာမှ တဆင့် ထွက်ပေါ်လာသော တရားဓမ္မ အရောင်ကိုသာ အားကိုးကြရပါသည်။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

“အရှင်မဟာကဿပ” မထေရ်မှ စ၍ သံဃာရတနာဝင် အရှင်မြတ်တို့သည် ယနေ့တိုင်အောင် တရားဓမ္မ အဆောင်ကို ထွန်းပြောင်စေတော်မူခဲ့ကြသည့် အတွက် ကျေနပ် အားရဖွယ်ရာ လွန်စွာ ကျေးဇူး ကြီးမားတော်မူကြပါသည်။

သာသနာတော် အရှည်ခံ၍ တည်တံ့ထွန်းလင်းရေးအတွက် သံဃာတော်၏ အရေးပါမှုကို ကောင်းစွာ သိမြင်တော်မူသောကြောင့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ရဟန်း သံဃာတော်များကို လွန်စွာ အရေးထား၍ လေးစားတော်မူခဲ့ပါသည်။ ထင်ရှားသော သာဓကတစ်ခုမှာ—

မိထွေးတော် ဂေါတမီသည် ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားကို သင်္ကန်းလှူ လို၍ ရက်ကန်းသည်များကို သီးခြား အမိန့်ပေးကာ ကိုယ်တိုင်လည်း ပါဝင်၍ သင်္ကန်းကို ရက်လုပ်၏။ သင်္ကန်းရက်လုပ်ပြီး၍ ဘုရားရှင်အား လှူဒါန်းသောအခါ—

ဘုရားရှင်က— “သံဃေ တံ ဂေါတမီ ဧဟိ၊ သံဃေ တေ ဒိန္နေ၊ အာဟဇ္ဇေဝ ပူဇိတော ဘဝိဿာမိ သံဃော စ=ဂေါတမီ...သံဃာအား လှူလိုက်လော့၊ သံဃာအား လှူလျှင် ငါ့အားလည်း ပူဇော်ရာရောက် လိမ့်မည်” ဟု မိန့်တော်မူသည် (ဥပရိပဏ္ဏာသ၊ ဒက္ခိဏာဝိဘင်္ဂသုတ်။ ၂၉၉)။

ဤသို့ ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူခြင်းမှာ မိထွေးတော် ဂေါတမီအား ဘုရားရှင်၌ စေတနာသုံးတန်၊ သံဃာတော်၌ စေတနာသုံးတန် စေတနာခြောက်တန်ရ၍ ကျေးဇူးများစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် နောင်လာသူ လူ့အပေါင်းတို့ အနေဖြင့် ရဟန်း သံဃာများအား အလေးပြုစေလိုသောကြောင့် ဤသို့ မိန့်တော်မူခြင်းဖြစ်၏။ ရဟန်း သံဃာများအား အလေးပြုစေလိုပုံမှာ—“ငါ ဘုရားသည် ကြာမြင့်စွာ မတည်၊ ဤသာဝက ရဟန်းသံဃာများသည်သာလျှင် ကြာမြင့်စွာ တည်မည်၊ ငါဘုရား၏ အဆုံးအမ သာသနာသည်လည်း ဤရဟန်း သံဃာတော် အပေါင်း၌သာလျှင် နှစ်ပေါင်းငါးထောင် မြားမြောင်ခံရှည် တည်ပေမည်။ ဤရဟန်း သံဃာတော် အပေါင်းသည်လည်း မြတ်သော အလှူကို ခံထိုက်သော ဒက္ခိဏေယျ ပုဂ္ဂိုလ်များပင် ဖြစ်၏။ ဤသို့ နောင်လာသူ လူ့အပေါင်းတို့ သိရှိ၍ ရဟန်းသံဃာတော်များအား အလေးပြုလျှင် သာသနာ တော်သည်လည်း ကြာမြင့်စွာ ကည်လိမ့်မည်” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ဤသို့ ဤပုံ ဦးစားပေး၍ အလေးထား အာရုံ ပြုတော်မူခဲ့သော ရဟန်း သံဃာတော်များအား သာသနာတော် အရှည်ခံ၍ တည်တံ့ရေးအတွက် အထူး အလေးထား ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်သင့်ကြပါသည်။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်များ ရွတ်ဖတ်ပွားများကျိုး

မကျဉ်းမကျယ် သိလွယ်ရုံမျှ ဖွင့်ပြခဲ့သော ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်နှင့်ကား အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်ပါပြီ။ ဂုဏ်တော် ပွားများမှု “ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘဝနာ၊ ဓမ္မာနုဿတိဘဝနာ၊ သံဃာနုဿတိဘဝနာ” နှင့် ပတ်သက်၍—

(၁) ဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ပွားများခြင်း၊

(၂) နှုတ်ဖြင့် ရွတ်ဆိုပွားများခြင်း—

ဟူ၍ ပွားများပုံ ပွားများနည်း နှစ်မျိုး နှစ်စားရှိရာ ဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ပွားများခြင်းမှာ တကယ် ဘာဝနာစစ် လုပ်ငန်းဖြစ်၍ တကယ်လည်း အကျိုးကြီးမားလှ၏။ ယင်းသို့ ဆင်ခြင် ပွားများနိုင်ရေးအတွက် ဂုဏ်တော်များ၏ အနက် အဓိပ္ပါယ်ကို သဘောပေါက် သိမြင်မှု ရှိရန် အထူး လိုအပ်၏။ ဤကျမ်း၌ ဖော်ပြထားသော ဂုဏ်တော်နှင့်ပွားများသည် အထပ်ထပ် အခါခါ ဖတ်သူတို့အတွက် ဂုဏ်တော်များ၏ ဆိုလိုရင်းအနက်အဓိပ္ပါယ်ကို သဘောပေါက် သိမြင်နိုင်အောင် အထောက်အကူ ဖြစ်စေနိုင်ပါလိမ့်မည်။

လက်တွေ့ ဆင်ခြင် ပွားများလိုသူတို့ အတွက်လည်း “ပွားများနည်း” ကို ဘုရားဂုဏ်တော်နှင့် အဆုံးခန်း (စာ-၁၁၇) ၌ အသင့် ဖွင့်ဆိုပြထားပြီး ရှိပါလေပြီ။ ထို၌ ဘုရားဂုဏ်ကို ပဓာနပြု၍ ဖွင့်ပြထားသော်လည်း ထိုနည်းကို စံထား၍ ကျန် တရားဂုဏ်နှင့် သံဃာဂုဏ်များကိုလည်း အလွယ်တကူ ပွားယူနိုင်ကြပါသည်။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်များ၏ ပါဠိသက်သက်ကိုသာ ခံ၍ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို သဘောပေါက် သိမြင်နိုင်မှု မရှိသူတို့အတွက်လည်း စိတ်ပျက်အားငယ်ရာ မရှိပါ။ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုပင် မသိငြားသော်လည်း ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်၊ တရားတော်၏ ဂုဏ်တော်နှင့် သံဃာတော်များ၏ ဂုဏ်တော်များကို အာရုံပြု၍ ဂုဏ်တော် ပါဠိများကို နှုတ်က အမြဲမပြတ် ရွတ်ဆိုပွားများခြင်း၊ စိတ်ထဲက ရည်မှတ်၍ ရွတ်ဆို ပွားများခြင်းကို ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။

ယင်းသို့ အမြဲအစွဲ ရွတ်ဆို ပွားများနေပါလျှင် ကြောက်ရွံ့သော စိတ်များ ပျောက်ကင်းခြင်း၊ လက်နက်ကောင်း၊ အဖော်ကောင်း ရှိသူသဖွယ် ရဲရင့်ခြင်း၊ နှလုံးသွေးများ ကြည်၍ စိတ်ဓာတ်များ ခိုင်မာ တည်တံ့ခြင်း၊ အစိမ်း သူရဲစသော မကောင်းဆိုးဝါးများ မခြောက်မလှန့်နိုင်ခြင်း၊ ရန်သူမျိုး ငါးပါး ဆေးအန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းခြင်း၊ နတ်၊ လူ သူတော်ကောင်းတို့ ချစ်မြတ်နိုးခြင်း

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ဖွင့်

စသော အကျိုးများကို ယခုဘဝ၌ပင် ရနိုင်ခြင်း၊ နောင်အခါ အလေ့အကျင့် အထုံရ၍ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို လျင်မြန်စွာ မျက်မှောက် ပြုနိုင်ခြင်း စသော အကျိုးများကို ကောင်းစွာ ရရှိနိုင်ကြပါသည်။

ထို့ပြင် “နှုတ်ဖြင့် ရွတ်ဆိုပွားများခြင်းသည် စိတ်ဖြင့် ရွတ်ဆိုပွားများခြင်း၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်၏။ စိတ်ဖြင့် ရွတ်ဆိုပွားများခြင်းသည် လက္ခဏာကို ထိုးထွင်း သိမြင်ခြင်း၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်၏။ လက္ခဏာကို ထိုးထွင်း သိမြင်ခြင်းသည် မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို ထိုးထွင်း သိမြင်ခြင်း၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်၏” ဟူ၍ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အထိ ရောက်ရှိနိုင်သော ရွတ်ဆို ပွားများခြင်း၏ အကျိုး တရားကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်နှင့် ဝိဘင်းအဋ္ဌကထာကျမ်းတို့၌ တိုက်ရိုက် ဖွင့်ဆိုချက်များ ရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်များကို ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်ထားဖြင့် ထာဝစဉ် ဆင်ခြင်ပွားများခြင်း ရွတ်ဆိုပွားများခြင်း အမှု ပြုလုပ်ကာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မဂ်လဒ်အကျိုးတရားတို့ကို ရရှိ ခံစား နိုင်ကြပါစေ။

သံဃာဂုဏ်တော်ဖွင့် ပြီး၏။

အခန်း (၆)

ဆုတောင်းခြင်းနှင့် အမျှဝေခြင်း

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သူတော်စင်တို့သည် ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ဦးချရရှိခိုး၍ ငါးပါး၊ ရှစ်ပါး၊ ကိုးပါး၊ ဆယ်ပါး စသောအားဖြင့် သီလများကို ဆောက်တည်ခြင်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်း၊ ဆီမီး အသီးသီး ကပ်လှူ ပူဇော်ခြင်း၊ မေတ္တာဘာဝနာ ပွားများခြင်းနှင့် ရတနာမြတ်သုံးပါး ဂုဏ်တော်ပွားများခြင်း စသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်ငန်းများကို နေ့စဉ်လိုလို ပြုလုပ်ကြမြဲ ဖြစ်၏။ ယင်း ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်ငန်းများကို အလွယ်တကူ ပြုလုပ်နိုင်ကြရန် ဤကျမ်းတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် ကောင်းမှုရှင် ပုဂ္ဂိုလ်များတွင် အချို့က ရေစက်ချခြင်းနှင့် အတူ “ဆုတောင်းခြင်း၊ အမျှဝေခြင်း” တို့ကို ဆက်လက် ပြုလုပ်လေ့ရှိသော်လည်း အချို့က “ပြုရန် မလိုပါ။ ရေစက်မချလဲ ကုသိုလ်ရပြီးသားပဲ” ဟု သဘောထားကာ မပြုလုပ်ဘဲ နေတတ်ကြပါသည်။ ပြုလုပ်သူ အချို့ကလည်း ပြုလုပ်ရိုး အစဉ်အလာ ရှိ၍ အချိန်အဟုန် မပျက် ဆက်လက် လုပ်နေရသော်လည်း အကျိုးစီးပွား ရှိ မရှိကိုပင် ဆင်ခြင်မိဟန် မတူပါ။ ဆုတောင်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အမြီးအမောက် မတည့်ဘဲ ရောက်မိ ရောက်ရာ ဆုတောင်းဆုယူ ပြုမိနေသူတို့လည်း ရှိနေတတ်ကြပါသည်။

အမှန်စင်စစ် ဆုတောင်းခြင်း၊ အမျှဝေခြင်း အလုပ်တို့သည် အချည်းနှီး အကျိုးမဲ့ မဟုတ်ကြပါ။ သေချာပေါက် အကျိုးစီးပွားများကို တိုးတက် ရယူလို၍ အပိုထပ်ကာ အမြတ်ပေါ်အောင် ပြုလုပ်ကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ မလုပ်လျှင် အပြစ်ရမှာမို့ ပြုလုပ်ရခြင်း မဟုတ်ပါ။ သို့ပါလျက် နည်းစနစ် မှန်ကန်မှုရှိအောင် မလုပ်တတ်လျှင် “ထိုင်နေ အကောင်းသား ထသွား ကျိုးမှန်းသိ” ဖြစ်ကာ အကျိုးမရ အပြစ်ရ၍ အရင်းရှုံးတတ်ကြပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ “ဆုတောင်းခြင်း၊ အမျှဝေခြင်း” ဖြင့် သေချာပေါက် အကျိုးများ တိုးပွား ရရှိစေရန်နှင့် သံသရာလမ်း စခန်းဝယ် အမြတ်ဆုံး နိဗ္ဗာန်နှင့် ဖြောင့်တန်းသော လုပ်ငန်းကောင်းတစ်ခု ဖြစ်စေရန် ရည်သန်လျက် ဆုတောင်း ခန်းနှင့် အမျှဝေခန်းတို့ကို လေ့လာသိရှိနိုင်ရန် ဆက်လက် တင်ပြထားပါသည်။

ဆုတောင်းခြင်းနှင့် အမျှဝေခြင်း

ဆုတောင်းခြင်းအကြောင်း

“ဆုတောင်းခြင်း”ဟူသည် မိမိလိုအပ်သော အကျိုးကို စိတ်ဖြင့် မှန်းဆ၍ ဖြစ်စေ၊ နှုတ်ဖြင့် တမ်းတ၍ ဖြစ်စေ တောင်းဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ပါဠိဘာသာလို “ပတ္တနာ” “ယာစနာ” စသောအားဖြင့် ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်း၏။ အဘိဓမ္မာ တရားကိုယ် သဘောအားဖြင့်ကား “ဆန္ဒစေတသိက်” တည်း။

ယင်းသို့ ဆုတောင်းရာ၌ တောင်းသော ဆုကို ပေးမည့် သူမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ မိမိ (ပြုသောကံ) သာလျှင် ဖြစ်သောကြောင့် ဆုကို တောင်းရုံသာ တောင်း၍ မရနိုင်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကိုလည်း ပြုရပေဦးမည်။

တဖန် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ပြု၍ ဆုမတောင်းခဲ့ပြန်လျှင် အကျိုးရရှိမှု မသေချာနိုင်သောကြောင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု တစ်စုံတစ်ခု ပြုတိုင်း ဆုကိုလည်း တောင်းရမည်။

မှန်ပါသည်။ “အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား တရားငါးမျိုး (သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ) သာ ရှိ၍ ဆုတောင်းခြင်း မရှိ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ကောင်းကင်သို့ ပစ်လွှတ်သော လုံတံသည် အရင်း၊ အဖျား၊ အလယ် အားဖြင့် ဤသုံးပါးတွင် ကျချင်ရာ ကျနိုင်သကဲ့သို့ အကျိုးရမှု မသေချာ။ ဆုကိုသာ တောင်း၍ တရားငါးမျိုး မရှိလျှင်လည်း အကျိုးရမှု မသေချာ။ တရားငါးမျိုးလည်းရှိ၍ ဆုလည်းတောင်းသူအား သေချာပေါက် အကျိုးရနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု တစ်စုံတစ်ခု ပြုတိုင်း ဆုမတောင်းဘဲ မနေသင့် (ဥပရိပဏ္ဏာသဋ္ဌကထာ၊ သင်္ခါရုပ-ပတ္တိသုတ်။၁၀၄)။

ဆိုလိုသည်မှာ ကောင်းမှု ကုသိုလ်ကိုလည်း ပြု၊ ဆုကိုလည်း တောင်းပါ။ သို့မှသာ လိုရာဆန္ဒ အကျိုးစီးပွားများ အလိုကျအတိုင်း သေချာပေါက် ပြီးစီးနိုင်မည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

“ကောင်းမှု ကုသိုလ်” ဆိုရာ၌ “ဆုတောင်းမှု” ကို ပြီးစီး ပြည့်စုံစေနိုင်သော ကောင်းမှု ကုသိုလ်မျိုးမှာ- “သီလရှိသူသည် စင်ကြယ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ တောင့်တသည့်အတိုင်း ပြည့်စုံရ၏” ဟု (အံ၊ ၃၊ ဒါနုပပတ္တိသုတ်။ ၇၀-၂။ မူလပဏ္ဏာသ။ သာလေယျကသုတ်) စသည်တို့၌ ဘုရားရှင် မိန့်မြှောက်တော်မူခဲ့သော ကြောင့် သီလစောင့်စည်းမှု ရှိသူ၏ ကောင်းမှုကုသိုလ်သည်သာ အဓိကအခြေခံ အကျဆုံး ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုသင့်ပါသည်။ ဤတွင် “သီလ” ကို “ထမာဓိ = စိတ်တည်ကြည်မှု” နှင့် “ပညာ = ထိုးထွင်းသိမြင်မှု” နှစ်ပါးတို့ဖြင့် အဆင့်ဆင့် မှမ်းထုံပေးနိုင်ကြပါမူကား ဆိုပွယ်ရာ မရှိ၊ သာ၍ပင် ပြီးပြည့်စုံ

နိုင်ပါသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ-သမထ, ဝိပဿနာတရား ပွားများအားထုတ်ဆဲ ဖြစ်သော ယောဂီသူတော်စင်နှင့် အားထုတ်ပြီး ဖြစ်သော အရိယာအရှင်တို့၏ ဆုတောင်းခြင်းမှာ ပို၍ပင် မြင့်မြတ်စင်ကြယ်၏။ တွယ်တာမှုကင်းသော သီလ ဖြစ်၍ လိုတိုင်း ရ, တ-တိုင်းပြည့် ဖြစ်နိုင်ကြသည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

သေသူကို နတ်ပြည်ရောက်အောင် ဆုတောင်းပေး၍ ရနိုင်ပါသလော?

ဆုတောင်းခြင်းနှင့်စပ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သူတော်စင်တို့၏ “ဆုတောင်းခြင်း” ၌ ဆုပေးမည့် သူမှာ အခြားသော ဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားသခင်ဟူ၍ သီးခြား မရှိပါ။ မိမိအနေဖြင့်သာ မိမိလိုအပ်သမျှကို ဖန်ဆင်းရယူနိုင်ပါသည်။ ဘုရားရှင် အနေ ဖြင့်ကား “မိမိကို မိမိ ကယ်တင်နိုင်ရန်, မိမိကို မိမိ လိုသလို ဖန်ဆင်းနိုင်ရန်” နည်းလမ်းများကိုသာ ညွှန်ပြပေးတော်မူပါသည်။

အရာရာကို ဘုရားရှင်ကသာ ဖန်ဆင်းပေးသည်ဟု ယုံကြည် ယူဆသူတို့၏ “ဆုတောင်းခြင်း” ၌ကား ဆုပေးမည့် သူမှာ သီးခြား ဖြစ်၍ ဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားသခင်ဟူ၍ ရှိ၏။ မိမိဘာသာ မိမိအလိုကျ ဖန်ဆင်းရယူနိုင်ခြင်း မရှိ။ ဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းပေးမှသာ ရနိုင်သောကြောင့် ဘုရားထံ အသနားခံ၍ တောင်းယူကြရပါသည်။

ဤ၌ မိမိ လိုအပ်သော ဆုကို ဘုရားရှင်က တောင်းပေး၍ ရနိုင်, မရနိုင် ဟူသော ပြဿနာနှင့် စပ်၍ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ဖြေရှင်း မိန့်မြောက်တော် မူချက်မှာ လွန်စွာ လေးနက်၍ မှတ်သားနာယူဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။—

အသိဗန္ဓက၏သား ရွာသူကြီး တစ်ဦးက— “မြတ်စွာဘုရား... ပြာဟွဏ ဆရာကြီးတို့သည် သေသွားသူကို နတ်ပြည်ရောက်အောင် ဆုတောင်းပေးနိုင်ကြပါသည်။ အရှင်ဘုရားကော ထိုသို့ ပြုလုပ်ပေးနိုင် ပါသလား?” ဟု လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက—“ပါဏာတိပါတ စသော ဒုစရိုက်များကို လုပ်၍ သေသွားသူ အတွက် လူအများ စုပေါင်း၍ ‘နတ်ပြည် ရောက်ပါစေ’ ဟု ဆုတောင်း ပေးသော်လည်း ရေ၌ မြုပ်နေသော ကျောက်ခဲကို ‘ကမ်းပေါ် တက်လာပါစေ’ ဟု ဆုတောင်း၍ မရ သကဲ့သို့ မရနိုင်ချေ။

ဆုတောင်းခြင်းနှင့် အမျှဝေခြင်း

ဆုတောင်းခြင်းအကြောင်း

“ဆုတောင်းခြင်း”ဟူသည် မိမိလိုအပ်သော အကျိုးကို စိတ်ဖြင့် မှန်းဆ၍ ဖြစ်စေ၊ နှုတ်ဖြင့် တမ်းတ၍ ဖြစ်စေ တောင်းဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ပါဠိဘာသာလို “ပတ္တနာ” “ယာစနာ” စသောအားဖြင့် ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်း၏။ အဘိဓမ္မာ တရားကိုယ် သဘောအားဖြင့်ကား “ဆန္ဒစေတသိက်” တည်း။

ယင်းသို့ ဆုတောင်းရာ၌ တောင်းသော ဆုကို ပေးမည့် သူမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ မိမိ (ပြုသောကံ) သာလျှင် ဖြစ်သောကြောင့် ဆုကို တောင်းရုံသာ တောင်း၍ မရနိုင်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကိုလည်း ပြုရပေဦးမည်။

တဖန် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ပြု၍ ဆုမတောင်းခဲ့ပြန်လျှင် အကျိုးရရှိမှု မသေချာနိုင်သောကြောင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု တစုံတခု ပြုတိုင်း ဆုကိုလည်း တောင်းရမည်။

မှန်ပါသည်။ “အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား တရားငါးမျိုး (သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ)သာ ရှိ၍ ဆုတောင်းခြင်း မရှိ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ကောင်းကင်သို့ ပစ်လွှတ်သော လုံတံသည် အရင်း၊ အဖျား၊ အလယ် အားဖြင့် ဤသုံးပါးတွင် ကျချင်ရာ ကျနိုင်သကဲ့သို့ အကျိုးရမှု မသေချာ။ ဆုကိုသာ တောင်း၍ တရားငါးမျိုး မရှိလျှင်လည်း အကျိုးရမှု မသေချာ။ တရားငါးမျိုးလည်းရှိ၍ ဆုလည်းတောင်းသူအား သေချာပေါက် အကျိုးရနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု တစုံတခု ပြုတိုင်း ဆုမတောင်းဘဲ မနေသင့် (ဥပရိပဏ္ဍာသဋ္ဌကထာ၊ သင်္ခါရုပ-ပတ္တိသုတ်။၁၀၄)။

ဆိုလိုသည်မှာ ကောင်းမှု ကုသိုလ်ကိုလည်း ပြု၊ ဆုကိုလည်း တောင်းပါ။ သို့မှသာ လိုရာဆန္ဒ အကျိုးစီးပွားများ အလိုကျအတိုင်း သေချာပေါက် ပြီးစီးနိုင်မည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

“ကောင်းမှု ကုသိုလ်” ဆိုရာ၌ “ဆုတောင်းမှု”ကို ပြီးစီး ပြည့်စုံစေနိုင်သော ကောင်းမှု ကုသိုလ်မျိုးမှာ- “သီလရှိသူသည် စင်ကြယ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ တောင့်တသည့်အတိုင်း ပြည့်စုံရ၏” ဟု (အံ၊ ၃၊ ဒါနိပပတ္တိသုတ်။ ၇၀-၂။ မူလပဏ္ဍာသ။ သာလေယျကသုတ်) စသည်တို့၌ ဘုရားရှင် မိန့်မြွက်တော်မူခဲ့သော ကြောင့် သီလစောင့်စည်းမှု ရှိသူ၏ ကောင်းမှုကုသိုလ်သည်သာ အဓိကအခြေခံ အကျဆုံး ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုသင့်ပါသည်။ ဤတွင် “သီလ”ကို “ထမာဓိ = စိတ်တည်ကြည်မှု” နှင့် “ပညာ = ထိုးထွင်းသိမြင်မှု” နှစ်ပါးတို့ဖြင့် အဆင့်ဆင့် မှမ်းထုံပေးနိုင်ကြပါမူကား ဆိုဖွယ်ရာ မရှိ၊ သာ၍ပင် ပြီးပြည့်စုံ

နိုင်ပါသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ-သမထ၊ ဝိပဿနာတရား ပွားများအားထုတ်ဆဲ ဖြစ်သော ယောဂီသူတော်စင်နှင့် အားထုတ်ပြီး ဖြစ်သော အရိယာအရှင်တို့၏ ဆုတောင်းခြင်းမှာ ပို၍ပင် မြင့်မြတ်စင်ကြယ်၏။ တွယ်တာမှုကင်းသော သီလ ဖြစ်၍ လိုတိုင်း ရှု တ-တိုင်းပြည့် ဖြစ်နိုင်ကြသည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

သေသူကို နတ်ပြည်ရောက်အောင် ဆုတောင်းပေး၍ ရနိုင်ပါသလော?

ဆုတောင်းခြင်းနှင့်စပ်၍ ဗုဒ္ဓသာသနာဝင်သူတော်စင်တို့၏ “ဆုတောင်းခြင်း” ၌ ဆုပေးမည့် သူမှာ အခြားသော ဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားသခင်ဟူ၍ သီးခြား မရှိပါ။ မိမိအနေဖြင့်သာ မိမိလိုအပ်သမျှကို ဖန်ဆင်းရယူနိုင်ပါသည်။ ဘုရားရှင် အနေ ဖြင့်ကား “မိမိကို မိမိ ကယ်တင်နိုင်ရန်၊ မိမိကို မိမိ လိုသလို ဖန်ဆင်းနိုင်ရန်” နည်းလမ်းများကိုသာ ညွှန်ပြပေးတော်မူပါသည်။

အရာရာကို ဘုရားရှင်ကသာ ဖန်ဆင်းပေးသည်ဟု ယုံကြည် ယူဆသူတို့၏ “ဆုတောင်းခြင်း” ၌ကား ဆုပေးမည့် သူမှာ သီးခြား ဖြစ်၍ ဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားသခင်ဟူ၍ ရှိ၏။ မိမိဘာသာ မိမိအလိုကျ ဖန်ဆင်းရယူနိုင်ခြင်း မရှိ။ ဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းပေးမှုသာ ရနိုင်သောကြောင့် ဘုရားထံ အသနားခံ၍ တောင်းယူကြရပါသည်။

ဤ၌ မိမိ လိုအပ်သော ဆုကို ဘုရားရှင်က တောင်းပေး၍ ရနိုင် မရနိုင် ဟူသော ပြဿနာနှင့် စပ်၍ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ဖြေရှင်း မိန့်မြှောက်တော် မူချက်မှာ လွန်စွာ လေးနက်၍ မှတ်သားနာယူဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။—

အသိဗန္ဓက၏သား ရွာသူကြီး တစ်ဦးက- “မြတ်စွာဘုရား... ပြာဟ္မဏ ဆရာကြီးတို့သည် သေသွားသူကို နတ်ပြည်ရောက်အောင် ဆုတောင်းပေးနိုင်ကြပါသည်။ အရှင်ဘုရားကော ထိုသို့ ပြုလုပ်ပေးနိုင် ပါသလား” ဟု လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက- “ပါဏာတိပါတ စသော ဒုစရိုက်များကို လုပ်၍ သေသွားသူ အတွက် လူအများ စုပေါင်း၍ ‘နတ်ပြည် ရောက်ပါစေ’ ဟု ဆုတောင်း ပေးသော်လည်း ရေ၌ မြုပ်နေသော ကျောက်ခဲကို ‘ကမ်းပေါ် တက်လာပါစေ’ ဟု ဆုတောင်း၍ မရ သကဲ့သို့ မရနိုင်ချေ။

ဆုတောင်းခြင်းနှင့် အမျှဝေခြင်း

သုစရိုက် လုပ်ပြီး သေသွားသူအတွက်လည်း ‘အပါယ်ကျပါစေ’ ဟု ဆုတောင်း ပေးသော်လည်း ထောပတ်အိုးကို ရေ၌ ချသောအခါ ရေပေါ် ဝေ့လာသော ထောပတ်ဆီများကို ‘နှစ်မြုပ်ပါစေ’ ဟု ဆုတောင်း၍ မရနိုင်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်’ ဟု မိန့်တော်မူသည် (သံ၊ ၂၊ အသိဗန္ဓကပုတ္တသုတ်။ ၄၉၈)။

ထို့ပြင် ဆရာ အစဉ်အဆက်ကပင် ဖန်ဆင်းရှင်ကို မြင်လည်း မမြင်ဖူး။ မည်သည့် နေရာ၌ ရှိသည်ဟူ၍လည်း မသိပါဘဲလျက် ထိုဖန်ဆင်းရှင် နေရာ ဘုံဌာနသို့ ယောက်ရန် ကျင့်ကြံနေခြင်း ဆုတောင်းခြင်းတို့သည်—

မည်သည့်အရပ်၌ ရှိ၍ မည်သည့် အမျိုးအနွယ် အမည်နာမ ရှိသည့် မည်မျှ လှပသည်ဟု မသိမမြင်ဖူးသော (စိတ်ကူးယဉ်) အလှမယ်ကို လိုချင်နေသူကဲ့သို့လည်းကောင်း၊

မည်သည့် အရပ်၌ ရှိ၍ မည်သို့ ဆောက်လုပ်ထားသည် မည်မျှ နိမ့်သည် မြင့်သည်ဟု မသိရသော အဆောက်အအုံကြီးကို ထောင်ပြီး တက်ရန် လှေကား ပြုလုပ်နေသူကဲ့သို့လည်းကောင်း၊

ဟိုမှာဘက် မြစ်ကမ်းကြီးကို ဤမှာဘက်သို့ ရောက်လာပါစေဟု ဆုတောင်းနေသူကဲ့သို့လည်းကောင်း—

ဖြစ်၍ အကြောင်းယုတ္တိ မရှိကြောင်း မိန့်တော်မူသည် (ဒီ၊ ၁၊ တေဝိဇ္ဇ သုတ်။ ၂၂၂)။

ယုံကြည်ချက် ဇွဲ၊ လုံ့လနှင့် ဆန္ဒအင်အား မည်မျှပင် ကြီးမားထက်ဆန် ရှေ့ကမူ မိမိ ဆန္ဒကသာ ချမှတ်ဖေးထားသော ပန်းတိုင်သည် အမှန်တကယ် ရှိသော ပန်းတိုင် မဟုတ်သောကြောင့် လိုအပ်သော အကျိုးကို မည်သည့် အခါမျှ ပြီးစီးစေနိုင်မည် မဟုတ်သည်ကို သတိပြုသင့်ပါသည်။

တောင်းသော ဆုနှင့် တန်အောင်ပြုရမည်

“လောက၌ တစ်ရာတန်ပစ္စည်းကို လိုလျှင် တစ်ရာကျပ်၊ တစ်ထောင်တန် ပစ္စည်းကို လိုလျှင် တစ်ထောင်ကျပ်” စသောအားဖြင့် တန်ရာ တန်ကြေး ပေးယူမှု မိမိ လိုအပ်သော ပစ္စည်းကို ရနိုင်သကဲ့သို့ ဆုတောင်းရာ၌လည်း တောင်းသောဆုနှင့် တန်အောင် ကုသိုလ် ကောင်းမှုကို ပြုမှု (ကုသိုလ်ကောင်းမှု

ကြေးကို ပြုပေးမှ) လိုအပ်သော အရာကို လိုအပ်သလောက် ရနိုင်ပေမည်။
ငွေတစ်ပြား ပေးရုံမျှဖြင့် တစ်သိန်းတန် ရှေ့လေးကို မရနိုင်သကဲ့သို့ မတောက်
ကခေါက် ကောင်းမှု ကုသိုလ်လေး ပြုရုံမျှဖြင့်လည်း လိုအပ်သမျှ ဆုတွေ့တပုံကြီး
ထောင်းယူ၍ ရနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

“ဂေါတမ” ဘုရားရှင်သည် မိမိ တောင်းသော ဘုရားဆုနှင့် တန်အောင်
လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ပါရမီ ကောင်းမှု ကုသိုလ်စုတို့ကို
ပြုလုပ် ဆည်းပူးတော်မူခဲ့ရခြင်း၊ “အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်” တို့သည်
မိမိတို့ တောင်းသော အဂ္ဂသာဝကဆုနှင့် တန်အောင် တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ
တစ်သိန်းတိုင်တိုင် ပါရမီ ကောင်းမှု ကုသိုလ်စုတို့ကို ပြုလုပ် ဆည်းပူးတော်မူခဲ့
ရခြင်း၊ မဟာသာဝကများ ဖြစ်သော “အရှင်မဟာကဿပ” “အရှင်အာနန္ဒာ”
တို့နှင့် ထင်ရှားသော ရဟန္တာမကြီးများ ဖြစ်ကြသော “မိထွေးတော်ဂေါတမီ”
“ခေမာထေရီ” စသည်တို့သည်လည်း မိမိတို့ တောင်းသော ဆုများနှင့်
တန်အောင် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ပါရမီ ကောင်းမှု ကုသိုလ်စုတို့ကို အသီးသီး
ပြုလုပ် ဆည်းပူးတော် မူခဲ့ကြခြင်းတို့ကို ကြည့်လျှင် ဂုဏ်ထူးရှင်တို့အဖို့
တောင်းသောဆုနှင့် တန်အောင် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုရမည်မှာ တနည်းအားဖြင့်
မိမိ တောင်းသော ဆုအတွက် တန်ရာ တန်ကြေး ပေးယူရမည်မှာ ထင်ရှား
သိသာလှပါသည်။

ဂုဏ်ထူးရှင်အဖြစ် မလိုလားဘဲ သာမည အနေမျိုးဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို အမြန်
လိုချင်သူတို့ အဖို့ကား- ကြီးကြီးစားစား နီးနီးကြားကြားဖြင့် အားထုတ်ပါမူ
သာသနာ ထွန်းလင်းခိုက် ဖြစ်၍ ယခု ဘဝမှာပင် နိဗ္ဗာန်ကို ရနိုင်ခွင့် ရှိပါ၏။
အကယ်၍ မရနိုင်သေးလျှင် ဤဘုရားရှင်၏ သာသနာမှာပင် ရခွင့် ရှိ၏။
ပွင့်တော်မူလတ္တံ့ ဖြစ်သော အရိမေတ္တေယျ ဘုရားရှင်၏ လက်ထက်တော်
ကျလျှင်ကား မုချ ရနိုင်စရာ ရှိ၏။

ဆုတောင်းရာ၌ သူများက တောင်းပေးသော ဆုမှာ ကိုယ့်အလိုကျ
ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မည်၊ မဖြစ်ဖို့သာ များသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ အလိုရှိရာ ဆုကို
မိမိဘာသာ တောင်းယူခြင်းသာ ပို၍ သဘာဝကျနိုင်ပါသည်။ “နိဗ္ဗာန်ရပါလို၏”
စသောအားဖြင့် ဆုတောင်းခြင်းမှာ “နိဗ္ဗာန် ရအောင် အားထုတ်ပါမည်” ဟု
မိမိကိုယ်တိုင် ဝန်ခံ ကတိပေးခြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်သည်ကို သတိပြုသင့်ကြပါသည်။

ဆုတောင်းခြင်းနှင့် အမျှဝေခြင်း

ဘုရား မကြိုက်သည့် အဓိဋ္ဌာန်ဆုကို တောင်းခဲ့သော
လူသားစား ပေါရိသားဒ

ဘုရားလောင်းအား ဘုရားဖြစ်ခါနီးဝယ် နို့စာနာဆွမ်းကို ရွှေခွက်ပါ
လှူခဲ့သော “သုဇာတာ” သူဌေးသမီးသည် “အပျိုဘဝတုန်းက အမျိုးတူ
သူဌေးသားနှင့် ရ၍ သားဦး ဖွားအောင် စောင်မလျှင် အရှင်နတ်မင်းအား
နှစ်စဉ် ပူဇော်ပါမည်”ဟု ဝန်ခံခဲ့၍ သူ့ဟောင့်တတိုင်း အကျိုး ရသဖြင့်
“ယသ” ဟူသော သတ္တိသားကို ဖွားမြင်ခဲ့သောကြောင့် ညောင်ပင်စောင့်
နတ်က မ-စ သည်ဟု ယူဆကာ အနှစ် နှစ်ဆယ်လုံးလုံး အဆိုပါ ညောင်ပင်
စောင့်နတ်ကြီးအား ကဆုန်လပြည့်နေ့တိုင်း သွား၍ ပူဇော်ပသခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ ဆုတောင်းခြင်း ဆုပန်ခြင်းမျိုးမှာ ရှေးအခါကသာ ရှိခဲ့သည် မဟုတ်၊
ယခုအခါ၌လည်း ရှိနေကြဆဲပင် ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ ပြုလုပ်ခြင်းကို လောက
ဝေါဟာရအားဖြင့် “အဓိဋ္ဌာန် ပြုသည်” ဟု၍လည်း မှားယွင်းစွာ နားလည်
နေကြ၏။ စင်စစ် ကံ ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်မှု နည်းသူ အသိဉာဏ်
ခေါင်းပါးသူတို့၏ အလေ့အလာသာ ဖြစ်၏။ လူသားတို့ ကမ္ဘာ၌ လူသား
အသိဉာဏ် မပြည့်စုံမီ ကြောက်စိတ်ဖြင့် နတ်များကို ကိုးကွယ်စဉ် ခေတ်က
အမူအကျင့်များ ဖြစ်၏။ ဤ အဓိဋ္ဌာန်ဆုမျိုးသည် ရံခါ ကြီးစွာသော
အန္တရာယ်ကိုပင် ဖြစ်စေတတ်ပါသည်။ ဤနေရာ၌ “လူသားစား ပေါရိသားဒ” ၏
အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သတိပြုသင့်ကြပါသည်။

ပေါရိသားဒသည် တောကြီးအတွင်း ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်၏
အခေါင်း ပါးပျဉ်းကြားတွင် ပုန်းအောင်းကာ လူများကို လိုက်လံ
ဖမ်းယူသတ်စားနေ၏။ တနေ့သ၌ ခြေထောက်တွင် ရွှားငုတ် စူးရာ
ခြေပမိုး ပေါက်ထွက်သွား၏။ အစာရှာ မထွက်နိုင်၊ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး
ညောင်ပင်ခေါင်းထဲ၌ အောင်းနေရ၏။ ယင်းသို့ ဒုက္ခရောက်နေစဉ်
ညောင်ပင်စောင့်နတ်အား အားကိုးစိတ် ဝင်လာကာ-

“အရှင် နတ်မင်းကြီး... ခုနစ်ရက်အတွင်း ကျွန်ုပ်၏ အနာ
ပျောက်ကင်းအောင် မ-စပါ။ ပျောက်ကင်းလျှင် သင်၏ ညောင်ပင်ကို
ဇမ္ဗူဒိပ်အတွင်းရှိ တစ်ရာတစ်ပါးသော မင်းတို့၏ လည်ချောင်း
သွေးဖြင့် ဆေးလျက် အူများဖြင့် ရှစ်ပတ်ပြီး အသားဖြင့် ပသ၍
ပူဇော်ပါမည်” ဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အစာ မစားရသဖြင့် သွေးသား ခန်းခြောက်၍ အနာပျောက်သွားသည်ကို ညောင်ပင်စောင့်နတ်က မိမိဆုတောင်းတိုင်း မ-စ သည်ဟု ထင်မှတ်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှ စ၍ တစ်ရာ့တစ်ပါးသော မင်းများကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဖမ်းဆီးကာ ညောင်ပင်၌ အသီးသီး ယင်ပူဇော်ရန် ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ချိတ်ဆွဲထား၏။ ပေါရိသာဒသည် မီးဖို၍ အသား ကင်ရန် တံစို့များ လုပ်နေသည်ကို မြင်သော ညောင်ပင်စောင့် နတ်မင်း ကြီးမှာ မိမိပါ တာဝန်မကင်းဖြစ်ကာ စိုးရိမ်ပူပန်မိနေ၏။

“၎င်း၏ အနာပျောက်ကင်းအောင်လည်း ငါက ကူညီ မ-စ ခဲ့ရသည် မဟုတ်။ ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ် အယူမှားပြီး သတ္တဝါတွေ ဒုက္ခရောက်ကုန် ကြတော့မည်။ ငါလဲ မကယ်ဆယ်နိုင်” ဟု စဉ်းစားပူပန်ကာ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးယောက်နှင့် သိကြားမင်းတို့ထံသွား၍ ပေါရိသာဒအား ဟန့်ထားပေးရန် တောင်းပန်လေသည်။ နတ်မင်းကြီးလေးယောက်နှင့် သိကြားမင်းတို့လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ရှာကြပေ။

ထို့နောက် ဘုရားလောင်း “မဟာသုတသောမ” မင်း ကြီး က တရားဟော ဖျောင်းဖျမှ လွတ်ကင်း ချမ်းသာမှု ရကြတော့သည် (ဇာ၊ဋ္ဌ၊၅၊ မဟာသုတသောမဇာတ်။၄၉၅)။

သတပြန် ကျားတပြန် သတ်ရန် ဆုကို တောင်းခဲ့ကြသော မယားကြီး၊ မယားငယ်

တရံရောအခါက သူ့ကြွယ်၏ သားတစ်ယောက်သည် ဖခင်သေ ပြီးနောက် မိခင်နှင့် နေ၏။ အရွယ်ရောက်လျှင် မိခင်က မိန်းမရှာ၍ ပေးစား၏။ ထိုမိန်းမက သားသမီးမရ အမြဲမ ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် နောက်တစ်ယောက် ထပ်မံ ပေးစားရန် ကြံ၏။

ထိုအကြံကို မိန်းမမြဲက သိ၍ “သူတို့သဘောကျ မိန်းမကို ရှာ၍ ပေးစားက ငါ့အား ကျွန်နေရာထား၍ သုံးဆောင်လိမ့်မည်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် မိန်းမငယ်တစ်ယောက် ရှာဖွေပေးစားမည်” ဟု ကြံကာ ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေ ပေးစားခဲ့၏။ ထို့နောက် ၎င်းမိန်းမ ကိုယ်ဝန်ရသောအခါ နှစ်ကြိမ်တိုင် ကိုယ်ဝန်ပျက်ဆေး တိုက်ကျွေးပြီး ဖျက်ချခဲ့၏။ သုံးကြိမ်မြောက်တွင် မိခင်ပါ ပြင်းထန်စွာ ဝေဒနာခံစားရပြီး သေရရှာ၏။

ဆုတောင်းခြင်းနှင့် အမျှဝေခြင်း

သေခါနီးကာလ၌ “အသင်သည် ငါ့ကို ဆောင်ယူလာပြီး အသင်သည်ပင် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ကိုယ်ဝန်ကို ပျက်စီးလျော့ကျစေ၍ သူငယ်တို့ကို ဖျက်ဆီး၏။ ယခုအခါ၌ ငါ့လဲ ပျက်စီးရတော့အံ့။ ဤဘဝမှ စတုတ္ထနေ့ သေလွန်သည် ရှိသော် အသင်၏ သား သမီးတို့ကို ဖျက်ဆီးနိုင်သည်ကို ဖြစ်ရပါလိမ့်” ဟု ဆုတောင်း၍ သေလွန်လျှင် ထိုအိမ်၌ပင် “ကြောင်မ” ဖြစ်၏။

မိန်းမမြုံ့မမှာလည်း ယောက်ျားက ရိုက်နှက်သည့် ဒဏ်ရာကြောင့် သေလွန်ခဲ့ရာ ထိုအိမ်၌ပင် “ကြက်မ” ဖြစ်လေ၏။ ကြက်မက ဥတိုင်း ဥတိုင်း ကြောင်မက စားပစ်ခဲ့ရာ သုံးကြိမ်မြောက်တွင် “ဤဘဝမှ သေခဲ့သည် ရှိသော် သားသမီးနှင့်တကွ ထိုကြောင်မကို စားခြင်းငှာ ဖမ်းနိုင်သည်ကို ဖြစ်ရပါလိမ့်” ဟု ကြက်မသည် ဆုတောင်း၍ သေလွန်၏။

ထို့နောက် ကြက်မက “ကျားသစ်မ” ဖြစ်၍ ကြောင်မက “သမင်မ” ဖြစ်လာ၏။ သမင်မက မွေးတိုင်း ကျားသစ်မက စားပစ်ခဲ့ရာ သုံးကြိမ်မြောက်တွင် “ဤဘဝမှ သေခဲ့သော် ထိုကျားသစ်မကို သားနှင့်တကွ စားရပါလိမ့်” ဟု သမင်မသည် ဆုတောင်း၍ သေလွန်၏။ (“သမင် မွေးရင်း ကျားစားရင်း” ဟူသော စကားပုံ ဖြစ်လာခဲ့၏။)

ထို့နောက် သမင်မက “ကာဠ” မည်သောဘီလူးမ ဖြစ်၍ ကျားသစ်မက သာဏတ္ထိပြည်ဝယ် လူ အမျိုး သမီး ဖြစ် လာ ၏။ ဘီလူး မသည် အမျိုးသမီး အိမ်ထောင်ကျ၍ သားဖွားသောအခါ နှစ်ကြိမ်တိုင် လိုက်၍ ကိုက်စား၏။ သုံးကြိမ်မြောက် ရောက်သောအခါ မွေးဖွားသော သားငယ်ကို စားရန် လိုက်စဉ် ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့၍ “အဘယ့်ကြောင့် ခိုက်ရန်ကို ရန်တုံ့မှုခြင်း ပြုကြကုန်သိသနည်း၊ ခိုက်ရန်တုံ့မည်သည်ကား ရန်တုံ့ မမှုသဖြင့်သာလျှင် ငြိမ်းပျောက်ကုန်၏၊ ရန်တုံ့မှုသဖြင့် ခိုက်ရန် ခပ်သိမ်းတို့သည် မငြိမ်းမပျောက်သည်သာလျှင်တည်း” ဟု ရန်ပြေငြိမ်း ကြောင်းတရားတော်ကို ဟောပြခဲ့ရာ ရန်မီးများ ငြိမ်း၍ ချစ်ခင်ခြင်းသို့ ရောက်သွားကြလေသည် (ဓမ္မပဒ၊ ဋီကာ။ ၂၉)။

ဆုတောင်းမှားခြင်းသည် အဘယ်မျှ ကြောက်လန့်ဖွယ်ကောင်းပါသနည်း၊ လူတို့သည် “သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေသည်” ဟု ထင်ကာ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ဝေရန် မျှော၍ လိုက်ပါမနေသင့်ကြပါ။ မိမိတို့ ဖြစ်လိုသော ဆန္ဒ၊ ဖြစ်ချင်သော စိတ်ကြောင့် ဖြစ်နေကြရသည်သာ အမှန် ဖြစ်သောကြောင့် မကောင်းသော

လိုအင်ဆန္ဒနှင့် အမှားဆုတောင်းခြင်းများကို အစွမ်းကုန် ရှောင်ရွှား၍ ကောင်းသော လိုအင်ဆန္ဒနှင့် အမှန်အကောင်း ဆုတောင်းခြင်းများဖြင့်သာ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းအောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်သင့်ကြပါသည်။

ဆုတောင်း နှစ်မျိုး

“ဆုတောင်း” သည် လှေ သင်္ဘော စသည်တို့၌ ရှိသော ပဲ့တက်နှင့် တူ၏။ လှေသင်္ဘောသည် ပဲ့ဘက်ပါမှ ရေလမ်းခရီးတွင် လိုသော နေရာသို့ တည့်တည့် မတ်မတ် ရောက်စေနိုင်သကဲ့သို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုသူသည် ဆုတောင်းပါမှ သံသရာ ခရီးလမ်းတွင် အလိုရှိရာကို လိုသလို ရယူနိုင်ပါသည်။ လူ့ စည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်မှ စ၍ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အထိ မည်သည့် အရာကို မဆို လိုသလို ရနိုင်ယူနိုင်ကြပါသည်။

ယင်းသို့ ဆုတောင်းခြင်းဖြင့် လိုအပ်သော အရာကို လိုသလို ရယူနိုင် သောကြောင့် ဆုတောင်းမှု၌ လိမ္မာ ကျွမ်းကျင်မှုရှိရန် အထူး လိုအပ်ပါသည်။ ဆုကို အတောင်း မတတ်ပါက အမြတ် မပေါ်ရုံမျှမက အရှုံးပင် ရှိနိုင်ကြ သောကြောင့် ဆုတောင်းပုံတောင်းနည်းကို လေ့လာ မှတ်သားသင့်ပါသည်။

ဆုတောင်းသည် အမျိုးမျိုးသော အလိုဆန္ဒအရ မီးခိုးမဆုံး မီးမဆုံး အမျိုးမျိုး တောင်းနေကြသော်လည်း အချုပ်သဘောအားဖြင့် နှစ်မျိုးသာ ရှိ၏။ နှစ်မျိုးမှာ—

(၁) သံသရာဝဋ်ကို မှီသော ဆုတောင်း (ဝဋ်နိဗ္ဗိတိ)

(၂) သံသရာဝဋ်ကို မမှီသော ဆုတောင်း (ဝိဝဋ်နိဗ္ဗိတိ) —

တို့ဖြစ်ကြပါသည်။

(၁) ဝဋ်နိဗ္ဗိတိ ဆုတောင်း

ထိုတွင် လူ့နတ် ပြုဟူာ လောကီ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အမျိုးမျိုး(ဝဋ်နိဗ္ဗိတိ) ဆုကို တောင်းခံလျှင် နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ တောင်းသလောက်သာ ရ၏။ သံသရာဝဋ်မှ လွတ်မြောက်ရာ၊ ဒုက္ခအားလုံး၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန် အထိ ရောက်စေနိုင် ရစေနိုင်သည့် အကျိုးမျိုးကို မရနိုင်ပါ။ “တစ်ချက်ခုတ် တစ်ချက်ပြတ်” ဆုတောင်းမျိုးဟု မှတ်ယူ သင့်ပါသည်။ ဤ၌ “ဝဋ်နိဗ္ဗိတိ” ဆုတောင်းနှင့် စပ်၍ ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က သာဝတ္ထိပြည် ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး၏ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းမှ ဥပုသ်သည် အမျိုးသမီးများ၏ ဆုတောင်း ကြပုံများမှာ လွန်စွာ သင်ခန်းစာယူဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

ဆုတောင်းခြင်းနှင့် အမျှဝေခြင်း

ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးသည် မိမိနှင့်အတူ ဥပုသ်စောင့်ကြသော အမျိုးသမီးငါးရာထံ သွား၍ “အဘယ် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဥပုသ်စောင့် ကြပါသလဲ၊ ဘယ်လို ဆုမျိုးကို တောင်းကြပါသလဲ” ဟု စနည်းနာ မေးမြန်းကြည့်ခဲ့ရာ-

အဘွားကြီးများက “နတ်ပြည် ရောက်ချင်လို့” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

အိမ်ရှင်မများက “လင်တူမယားဘဝ (မယားပြိုင်) မဖြစ်ပါစေနဲ့” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

အိမ်ထောင် ပြုစု အမျိုးသမီးများက “သား ယောက်ျားလေး မွေးပါစေ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

အပျိုမငယ်များက “အချိန်ရှိတုန်း လင်ကောင်း သားကောင်း ရရပါလို၏” ဟူ၍လည်းကောင်း-

အသီးသီး ဆုတောင်းကြပုံကို ပြောပြကြလေ၏။

ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးက ထိုအကြောင်းကို ဆုတောင်းအား သွား၍ လျှောက်သဖြင့် အိုဘေး နာဘေးကြီးအကြောင်း ယောက်ျား၍ ဆုံးမတော်မူခဲ့ဖူး၏ (ဓမ္မပဒ၊ဋ္ဌ၊၁။၃၇)။

ထို့ပြင် ဆန္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထု၌ “စူဠသုဘဒ္ဒါ” မိပုဏ္ဏ၏ ဆန္ဒန်ဆင်မင်းအပေါ် ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ အစွယ်ကို ဖြတ်ကာ သတ်ရလိုကြောင်း ရှေးဆုတောင်း မှားခဲ့ပုံ၊ ကာဠယကိစ္စဝတ္ထု၌ မယားကြီး မယားငယ်တို့ ဘဝအဆက်ဆက် ရန်ဘက် ဖြစ်ကာ ဘတပြန်ကျားတပြန် သတ်ကြသည်အထိ ရှေးဆုတောင်း မှားခဲ့ပုံများမှာ ဆုတောင်းမှု၌ မလိမ္မာခြင်း၏ အပြစ်တို့သာ ဖြစ်ပါသည်။

(၂) ဝိဝဇ္ဇနိသိတ ဆုတောင်း

သံသရာဝဋ်မှ လွတ်မြောက်ရာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ (ဝိဝဇ္ဇနိသိတ) ဆုကို တောင်းခဲ့လျှင်ကား တောင်းသော ဆုအပြင် လူနတ်ဗြဟ္မာ စည်စိမ်ချမ်းသာ လောကီဆုများကိုပါ ရရှိနိုင်ကြောင်း “အံ၊ဋ္ဌ၊၁။ပဏိဟိတအစ္စဝဂ်၊ ၄၂” စသည်တို့၌ ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။ “တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်” ဆုတောင်း မျိုးပင် ဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ဆုတောင်းရာ၌ တစ်ချက်ခုတ် တစ်ချက်ပြတ် “ဝိဝဇ္ဇနိယိတ” ဆုမျိုးကို မထောင်းဘဲ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် “ဝိဝဇ္ဇနိယိတ” ဆုမျိုးကို ထောင်းသင့်ကြပါသည်။

[“ဝိဝဇ္ဇနိယိတ” ဆုတောင်းနည်း ပုံစံမှာ ဤဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း ဝတ်တက်ဝတ်ကပ် အရကျက်ရန် အခန်း (၃) စာမျက်နှာ ၃၃-၌ ဖော်ပြခဲ့သော ဆုတောင်းများပင် ဖြစ်ပါသည်။]

ဝဇ္ဇ၊ ဝိဝဇ္ဇ နှစ်မျိုးရော ဆုတောင်း

လောကီ လောကုတ္တရာ လိုအပ်ချက် မှန်သမျှကို ပြည့်စုံအောင် “ဝဇ္ဇ၊ ဝိဝဇ္ဇ” နှစ်မျိုး ရော၍လည်း ဆုတောင်းနိုင်ကြပါသည်။ ဤ၌ အလိုရှိသူတို့ အလွယ်တကူ ကျက်မှတ်ရွတ်ဆို ဆုဟောင်းနိုင်ကြရန် ဝဇ္ဇ၊ ဝိဝဇ္ဇ နှစ်မျိုးရော မှတ်သားဖွယ်ရာ ရှေးဆုတောင်း လင်္ကာကြီးများကို ဖော်ထုတ် တင်ပြထားပါသည်။

ဝဇ္ဇ၊ ဝိဝဇ္ဇ ဆုတောင်းလင်္ကာကြီး

ဤသို့ပြုရ၊ ကုသလစု ကောင်းမှုအများ၊ အကျိုးအားကြောင့်၊ ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာတို့၊ စံရာ မေဇ္ဇလျော်၊ ကိန်းအောင်းပျော်သည်၊ ပြည်တော်ဌာန၊ အမတသို့၊ ခဏလျင်ဆော၊ ရောက်စေသော.... (ဝိဝဇ္ဇနိယိတ)။

နိဗ္ဗာန်သာခေါင်၊ မြို့ဝရွှေသောင်သို့၊ လှေဖောင်မဂ္ဂင်၊ သင်္ဘောယာဉ်နှင့်၊ မဝင်သမျှ၊ ဤနေ့ကလျင်၊ စ၍ချမ်းသာ၊ ရောဂါဘေးဒဏ်၊ ရန်မာန်ကင်းပျောက်၊ မစရာကသည်သာ၊ ရှင်းရှင်းကွာ၍၊ တစ်ရာသက်ရှည်၊ စည်းစိမ်တည်၍၊ ပေးသည်အလှူ၊ ပြုသည်နှလုံး၊ သုံးသည်သီလ၊ ချသည် ရေစက်၊ နေ့တိုင်းတက်လျက်၊ အသက်ခန္ဓာ၊ စုတေခါလည်း၊ ရတနာသုံးပါး၊ ဦးထိပ်ထား၍၊ မမှားမဖောက်၊ ရွှံ့ကြောက်မထိပ်၊ စုတေစိတ်ဖြင့်၊ အိပ်သောယောကျ်ား၊ နိုးသောလားသို့၊ ဖြစ်ငြားပါချင်-

နောင်တွင် သံသရာ၊ သေမှာလည်း၊ လေးဖြာအပါယ်၊ သုံးသွယ်သောကပ်၊ ရှစ်ရပ်ဌာန၊ ကင်းလွတ်ရ၍၊ ထိုဒေသတွင်၊ မဖြစ်ချင်ပါ၊ လူ့ရွာနှုတ်ပြည်၊ ကျင်ကည်သမျှ၊ ခတ္တိယနှင့်၊ ပြာဟူကစင်စစ်၊ မျိုးနွယ်ဖြစ်၍၊ နွယ်မြစ်အနိစိ၊ အမျိုးမှာလည်း၊ ကောင်းစွာသန္ဓေ၊ တိဟိတ်နေ၍၊ ဆူစေအမျိုး၊ ပညာကြီးခြင်း၊ သတင်းနွံကျော်၊ မဟော်သခါ၊ ဘုရားလျာသို့၊ ဖြစ်ပါစေချင်-

ဆုတောင်းခြင်းနှင့် အမျှဝေခြင်း

ကိုယ်ဘွင်ထော့ဂါ၊ သန့်ရှင်းကာ၍၊ အနာမဲ့သူ၊ ရှင်ဗာကူနည်း၊
မမည်း မဖြူ၊ မဆူ မကြုံ၊ လုံးစုံနိမ့်မြင့်၊ ပြစ်မျိုးလွင့်၍၊ တင့်တယ်
ရောင်ဝါ၊ အဆင်းမှာလည်း၊ ငါးဖြာကျော်သီး၊ ရှင်ကစွည်းလား၊
ပေါများဥစ္စာ၊ စည်းစိမ်မှာလည်း၊ ငါးဖြာရန်သူ၊ လူယူမရ၊ ဇောတိကသို့၊
ရူပနိကာယ်၊ စင်ကြယ်သန့်ရှင်း၊ ဖြည်းညင်းသာယာ၊ အသံမှာလည်း၊
ရောင်ဝါထွန်းထိတ်၊ ကရဝိက်ငှက်တူ၊ ဗိုလ်လူတို့နား၊ ကြားက နာဖွယ်၊
အရွယ်မဖောက်၊ ပြိုင်ထောက်မဲ့ပါ၊ ဝိသာခါဟန်၊ လျင်မြန်ပညာ၊
ဇေယျာတိကွ၊ ဂမ္ဘီရနှင့်၊ ဟာသတစ်ဖုံ၊ ဉာဏ်မျိုးစုံ၍၊ အာဂုံတုလွတ်၊
ပိဋကတ်ဗေဒင်၊ ခပ်သိမ်းအင်ကို၊ မြင်ကာကြားကာ၊ လျင်စွာရွှေ့၊
ဋ္ဌာရသပေါင်း၊ အလောင်းတကာ၊ တတ်ရာသမျှ၊ ကိစ္စပြီးတိုင်-

ကြီးခိုင်ခွန်အား၊ ခြင်္သေ့လားသို့၊ ရဲအားသတ္တိ၊ စွန်းငြိမထင်၊
သိမြင်လိမ္မာ၊ မေးဖွယ်မှာလည်း၊ ပညာကြွယ်ဝ၊ မိလိန္ဒမင်း၊ ဖြေခြင်း
တွင်လည်း၊ ရှင်နာဂီသိန်၊ မတိမ်မမြုပ်၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ မယုတ်မမာ၊
ရိုသေစွာဖြင့်၊ သဒ္ဓါကြည်ညို၊ တောင်းဆိုသမျှ၊ ဆုကိုရ၍ (ဝနုနိသိတ)။

မုချ ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗူတာသို့၊ မှန်စွာ ထုတ်ချောက်၊ ကေန့်ရောက်၍၊
မျက်မှောက် ပြုရပါလိုသော....ဩကာသ၊ ဩကာသ။

ဝနု၊ ဝိဝနု “သော” ငါးချက် ဆုတောင်း

- (၁) အကုသိုလ်ဆယ်ပါး၊ မပွား ဒုစရိုက်၊ ကိုယ်၌ မီးကြီး၊ ဖျက်ဆီး
တတ်ငြား၊ ဤ သုံးပါးကို၊ ရှောင်ရှား ကြဉ်ဖဲ၊ စွန့်ကြဲ ပစ်ခွဲ
နိုင်စေသော....၊
- (၂) ကုသိုလ်ဆယ်ပါး၊ တရားသုစရိတ၊ သတ္တအကျော်၊ ခုနစ်ဖော်နှင့်၊
သူတော်ဥစ္စာ၊ မှန်စွာတရား၊ ရှစ်ပါးမဂ္ဂင်၊ မြဲပင်စွဲနေ၊ မသွေဥပါယ်၊
သုံးဆယ်ရှစ်ဖြာ၊ မင်္ဂလာသည်၊ မကွာ ကိုယ်၌ မြဲစေသော....၊
- (၃) အပါယ်လေးပါး၊ မလား ငရဲ၊ ဆင်းရဲတစ်၊ မရှိ ထော့ဂါ၊ ရှင်းရှင်း
ကွာ၍၊ အဋ္ဌာရသ၊ သိပ္ပမလပ်၊ ကြွင်းမဲ့တတ်၍၊ ပိဋကတ်ဗေဒင်၊
သင်သင်ရရ၊ ကြားကာ မြင်ကာ၊ မကြာခဏ တတ်စေသော....၊

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

(၄) အမျိုးကောင်းသား၊ ယောကျ်ားကောင်းစစ်၊ ဆက်တိုင်း ဖြစ်၍၊
မလက်မှန်စွာ၊ ငါးပြာရန်သူ၊ မပြုဝံ့ရှောင်း၊ သူတော်ကောင်းနှင့်၊
အလောင်းတကာ၊ တောင်းကုန်ရာသား၊ ပတ္တနာဆု၊ အာယု၊ ဝဏ္ဏ၊
သုခ၊ ဗလ၊ ပဋိဘာန၊ ဘဝခြား၊ စက်လေးပါးနှင့် ညားစေသော....။

(၅) ဘုန်းသမ္ဘာနှင့်၊ ပညာပြည့်စုံ၊ ကုံလုံဥစ္စာ၊ လှူတာကစ၊ ဒသပါရမီ၊
အညီဖြည့်စွမ်း၊ နိဗ္ဗာန်လမ်းကို၊ တန်းဘန်း ဖတ်မတ်၊ မချွတ်
လျင်ဆော၊ ဧရာဂ်စေသော....

မြတ်ရှင်စော ဩကာသ၊ ဩကာသ။

ဆုတောင်းခြင်း ပြီး၏။

ဆုတောင်းခြင်းနှင့် အမျှဝေခြင်း

အမျှဝေခြင်းအကြောင်း

“မကောင်းမှု အကုသိုလ်တရားကို မဖြစ်သေးက အသစ်မဖြစ်စေဘဲ ဖြစ်ပြီး ဖြစ်ပါက ပယ်ပစ်ရမည်။ ကောင်းမှု ကုသိုလ်တရားကို မဖြစ် သေးက အသစ် ဖြစ်စေပြီးနောက် ဖြစ်ပြီး ဖြစ်ပါက တိုးပွားသည်ထက် တိုးပွားအောင် ကြိုးစားရမည်” ဟု -

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် သမ္မပ္ပဓာန် တရားတော်၌ ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ မကောင်းမှု အကုသိုလ်သည် အပြစ်နှင့်တကွ ဆင်းရဲသော အကျိုးကို ပေးခြင်း (သာဝဇ္ဇ ဒုက္ခဝိပါက) လက္ခဏာ ရှိ၍ ကောင်းမှု ကုသိုလ်သည် အပြစ် မရှိ ချမ်းသာသော အကျိုးကို ပေးခြင်း (အနဝဇ္ဇ သုခဝိပါက) လက္ခဏာ ရှိသောကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခကို ပယ်ရှား၍ ချမ်းသာသုခတရား ပွားများစေရန် ရည်သန်၍ ယင်းသို့ ဟောကြားတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခကို ပယ်ရှား၍ ချမ်းသာသုခတရား ပွားများလိုသူ တို့သည် မကောင်းမှု အကုသိုလ်တရား မှန်သမျှကို ပယ်ရှား၍ ကောင်းမှု ကုသိုလ်တရားကို တိုးပွားအောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်သင့်ကြပါသည်။

ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုရာ၌ မိမိ ကုသိုလ် ရသကဲ့သို့ အခြား သူတို့ကိုလည်း မိမိနှင့် အညီအမျှ ကုသိုလ်အဖို့ ရစေရန် “အမျှယူတော်မူကြပါ” စသောအားဖြင့် နှုတ်ဖြင့် မြက်ကြား၍ ဝေငှပေးကမ်းခြင်းသည် “အမျှဝေခြင်း” ဖြစ်၏။ ပါဠိလို “ပတ္တိဒါန” ဟု ခေါ်၏။

ယင်း အမျှဝေသံကို ကြားသူတို့က “တော်ပါပေသည်၊ ကုသိုလ် ပြုနိုင် ပါပေသည်၊ စွန့်နိုင်ခဲ့သော ပစ္စည်းကို စွန့်ကြဲ လှူဒါန်းနိုင်ကြပေသည်” ဟု သဘောထား၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ “သာဓု၊ သာဓု” ဟု ခေါ်လျှင် “ပတ္တာ-နုမောဒန” ကုသိုလ်ဖြစ်၍ ကောင်းမှုရှင်နှင့် အလားတူစွာ ကုသိုလ်အဖို့ ရ၏။ ပြိတ္တာဖြစ်နေသူတို့အဖို့ သာဓု ခေါ်နိုင်ခွင့် ရ၍ သာဓု ခေါ်လျှင် ချက်ချင်းပင် “ထမင်း၊ အဖျော်” စသည်ကို ရရှိပြီး အကျိုးထူးခံစားရကြောင်း ကျမ်းဂန် တို့၌ တိုက်ရိုက်လာ၏။ (ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မဟုတ်ဘဲ ဝတ်ကျေတမ်းကျေ သာဓုခေါ်လျှင် တော်ရုံသာ အဖို့ရ၏။ သူတပါး လှူဒါန်းနိုင်သည်ကို မနာလိုစိတ် ဖြစ်လျှင် “ဣဿာ” အကုသိုလ်ပင် ဖြစ်နိုင်၏။ သတိပြု။) ထို့ကြောင့် အမျှ ဝေခြင်းသည် ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုသူတိုင်းအား ကုသိုလ်ချမ်းသာ ပွား၍ အကျိုးများစေနိုင်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ မီးတစ်ထိုင်မှ မီးထောင်ပေါင်းများစွာ ကူးယူသော်လည်း မူလ မီးထိုင်မှာ မီးမကုန်၊ မီးအရှိန် မလျော့၊ ပို၍ပင် မီးပွား၍ အလင်းအင်အား များလာသကဲ့သို့ ထိုအတူ မူလ ကုသိုလ်ကောင်းမှုရှင်မှာ အမျှပေးဝေလိုက် မှုကြောင့် မိမိကုသိုလ်ရှိန် လျော့မသွားဘဲ မူရင်း ကုသိုလ်အပြင် “ပတ္တိဒါန” ကုသိုလ်တစ်မျိုး တိုး၍ပင် ရနိုင်သည်။ သူတပါးတို့မှာလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓု ခေါ်ရသဖြင့် “ပတ္တာနုမောဒန” ကုသိုလ် ရ၍ အတ္တ-ဧရာ ပရ-ပါ (မိမိ သူတပါး နှစ်ဦးသားလုံး) အကျိုးရှိစေသော ကောင်းမှုကုသိုလ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။

အမျှရ၍ ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်ကြရသော ပြိတ္တာ ရှစ်သောင်းလေးထောင်

ပြိတ္တာ အသူရကာယ်တို့၏ ဘဝသည် လောဘကြီးသူ မနာလို ဝန်တို ကပ်စေးနဲ့သူတို့ ထောက်ရသော ဘဝ ဖြစ်၏။ အလိုကြီး၍ အရနည်းခြင်း ဖြစ်သည်။ အစာရေစာ ငတ်မွတ်ဆင်းရဲ၏။ ရေသောက်ရန် မြစ်ထဲဆင်းလျင်ပင် (ပြုခဲ့သော အကုသိုလ်ကံကြောင့်) ရေပျောက်သွားရ၏။ လူတို့ စွန့်ပစ်သော ထမင်းလုံး နှပ် သလိပ် ချွဲခန်းများကိုသာ စားသုံးကြရရှာ၏။

အိပ်ရာထဲ လဲနေသော လူမမာကဲ့သို့ ကံစီမံသည်အတိုင်း ခံစားနေကြရသဖြင့် “ကံဘုံ”ဟု ခေါ်သည်။ မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ မိမိရလိုသော အရာကို ဝီရိယ စိုက်ထုတ်၍ ကြိုးစားလုပ်ယူလို့ ရနိုင်သော အခွင့်အရေးမရှိ။ လူလူချင်း သနား ချစ်ခင်၍ ပေးယူခြင်းကဲ့သို့ ပေး၍ ယူ၍လည်း မရ။ ကျန်ရစ်သူ လူများက သတိရ၍ အမျှအတန်း ပေးငွေမှသာ ရရှိနိုင်ကြသည်။

သားသမီးတို့က မိဘတို့အပေါ် ပြုရမည့် တာဝန်ငါးခုတွင် ကွယ်လွန်သွား ကြသော မိဘတို့အတွက် “ကုသိုလ် ပြု၍ အမျှပေးဝေရန်” တာဝန်တစ်ခုကို ထည့်သွင်း၍ (သိင်္ဂါလောဝါဒသုတ်တွင်) ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ ယင်း ဟောကြားတော်မူချက်အရ တာဝန် ရှိ၍ တာဝန် သိသော ကျန်ရစ်သူ သားသမီးများက ကုသိုလ်ပြု၍ အမျှပေးဝေချင်သော်လည်း “အချို့ အကုသိုလ် များသော မိဘတို့ ကွယ်လွန်သောအခါ ၎င်း၏ သားသမီးများမှာ ကုသိုလ် ပြု၍ အမျှပေးဝေရန် သတိမရ၊ မေ့လျော့နေတတ်ကြသည်” ဟုပင် ကျမ်းဂန်တို့၌ အဆိုရှိ၏။

ဘုရားပွင့်တော်မူသော (ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒ ဒုလ္လဘ) အခါကောင်း အခွင့်ကောင်း ကြီးနှင့် မကြုံကြုံကံလျှင် ကြုံကြုံကံပါသော်လည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သတ်သတ် မှတ်မှတ် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု၍ အမျှပေးဝေမည့်သူများ မရှိလျှင် ကမ္ဘာပေါင်း

ဆုတောင်းခြင်းနှင့် အမျှဝေခြင်း

အသင်္ချေပင် ပြိတ္တာဘဝမှာ ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံစားနေရတတ်ပါသည်။ ဤ၌ ဧည-ကမ္ဘာကြာမှ ပြိတ္တာဘာမှ လွတ်မြောက်ရသော ပြိတ္တာပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်တို့၏ သာဓကကို ဆက်လက် တင်ပြထားပါသည်။

“ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေတွက်သော် ဧည-ကမ္ဘာထက်၌ “ဖုဿ” မည်သော ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူပါသည်။ ထိုဘုရားရှင်၏ ညီတော် မင်းသား သုံးယောက်တို့သည် ဇနီးစီမံ ဥစ္စာများကို ဘဏ္ဍာရေး မင်းကြီးနှင့် အခွန်စန့်အား လွှဲအပ်၍ အရပ်ရပ် ကိစ္စတို့ကို မှာထား ပြီးလျှင် ကျွန်ရင်း တစ်ထောင်နှင့်တကွ တစ်ငါတွင်းလုံး ဆယ်ပါးသီလ စောင့်သုံးလျက် ကျောင်းတော်မှာ နေကြသည်။

လွှဲအပ်သော ဝန်ကြီးများက ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် များနှင့်တကွ မင်းသားတို့၏ အခြေအခံများအတွက်ပါ ချက်ပြုတ်၍ ပြုစုကြရ၏။

ထိုအခါ ကိစ္စကြီးငယ် ရွက်ဆောင်ပြုလုပ် ချက်ပြုတ်ကြသော ဝန်မင်း ဆွေမျိုးတို့သည် ရှစ်သောင်းလေးထောင်ခန့် ရှိသည်ဟု ဆို၏။ ထိုသူတို့သည် သံဃာတော်များ အတွက် ချက်ပြုတ်ထားသော စားသောက်ဖွယ်များမှ သံဃာတော်များ မကပ်ရခင် နေ့စဉ်မပြတ် သားသမီးကိုလည်း ကျွေးမွေးကြ မိမိတို့လည်း စားသောက်မိကြ သဖြင့် ဤကမ္ဘာ၏ အစလောကကပ် အားလုံး ပြိတ္တာများ ဖြစ်ကြ၍ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ နေကြရလေသည်။ (ဒါနပြုရာ၌ ဦးဦးဖျားဖျား မစားမိအောင်၊ ကလေးများကိုလည်း မကျွေးမိအောင် သတိပြုသင့် ကြ၏။)

ထို့နောက် ပွင့်တော်မူလာသော ဓမ္မဘုရားရှင်များ အထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်လျက် စားသောက်ရမည့် ကာလကို လျှောက်ထားကြရာ “ဂေါတမဘုရား ပွင့်တော်မူလျှင် သင်တို့၏ ဆွေမျိုးဖြစ်ခဲ့ဖူးသော အခွန်ဝန်သည် ဗိမ္ဗိသာရမင်း ဖြစ်၍ ဒါနပြုသောအခါ သင်တို့အား အမျှပေးဝေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ၌ သင်တို့ စားသောက်ကြရလိမ့်မည်”ဟု မိန့်တော်မူခဲ့သဖြင့် အမျှော်ကြီးမျှော်၍ နေခဲ့ကြရှာသည်။ (ကံတရားကို ဘုရားသော်မှ မကယ်မနိုင်သည်ကို သတိပြုပါ။)

ထို့နောက် ဂေါတမဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူလာ၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် ရှေးဦးစွာ လှူဒါန်း ကျွေးမွေးသောအခါ အမျှမဝေမီသဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု အဖို့အစု မရ၍ ညဉ့်အခါ အသံပြုလျက် ကိုယ်ထင်ပြုကြလေသည်။

“ဗိမ္ဗိသာရမင်း”လည်း ဘုရားအထံတော်သို့ လာ၍ အကြောင်းကို လျှောက်ထားရာ အကြောင်းစုံကို ဟောပြတော် မူသောကြောင့် နောက်ထပ် “သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း” စသည်တို့ကို လှူ၍ အမျှပေးဝေမှုသာစု ခေါ်ကြရပြီး ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်ကာ နတ်အဝတ် နတ်အစားများ ပေါ်ပေါက်၍ ချမ်းသာမှု ရကြပါလေသည် (ခုဒ္ဒက၊ဋ္ဌ၊ တိရောကုဋ္ဌသုတ်။၁၆၆)။

[ဤပြိတ္တာတို့၏ သာဓကကို ထောက်၍ သေသူအတွက် ပေးရာတွင် အခေါင်းထံသို့ ထမင်းထုပ် ထည့်ပေးခြင်း၊ ဆန် ထည့်ပေးခြင်း၊ အဝတ်ပုဆိုးအင်္ကျီ ထည့်ပေးခြင်းနှင့် ပါးစပ်ထဲသို့ ကူးတို့ခ ပိုက်ဆံ ထည့်ပေးခြင်း စသည်တို့သည် ရနိုင်သော ပေးခြင်းများ မဟုတ်ဘဲ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အလှူဒါန ပြု၍ အမျှပေးဝေခြင်းသာ ရနိုင်သော ပေးခြင်းမျိုး ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုသင့်ကြပါသည်။

ယင်းသို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အလှူဒါနပြု၍ အမျှပေးဝေသော်လည်း ပေးတိုင်းမရ ဖြစ်တတ်ပုံ သာဓကနှင့် ပေးတိုင်းရအောင် မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်ရမည် ဆိုသော အချက်ကိုလည်း ဤကျမ်း “ဒက္ခိဏေယျဂုဏ်တော်ဖွင့်” စာမျက်နှာ ၂၃၁-၌ ပြန်လှန်ကြည့်ရှု သတိပြု လေ့လာသင့်ကြပါသည်။]

ရေစက်ချခြင်းအကြောင်း

ကုသိုလ်ကောင်းမှု အလှူဒါနပြုကြသောအခါ ဆုတောင်းခြင်း၊ အမျှဝေခြင်းတို့နှင့်အတူ ရေစက်ချခြင်းကို ပြုလုပ်လေ့ ရှိကြ၏။ ရေဖလား၊ ရေကုန်း စသည်၌ ရေထည့်၍ အောက်ခံခွက် တစ်ခုပေါ်မှာ ရေတစ်စက် တစ်စက် ချရင်း ဘုန်းကြီးက ရွှေက ချပေးသော “ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ မယံ၊ ထပ်ညွှတ်တော်တို့သည်” စသော အလှူစာတမ်းကို လိုက်၍ ဆိုခြင်းကိုပင် “ရေစက်ချ” ဟု ခေါ်ကြသည်။

ဆုတောင်းခြင်းနှင့် အမျှဝေခြင်း

ယင်း “ရေစက်ချ”ခြင်း အလုပ်ကို ယခုမှ ပြုလုပ်ကြသည် မဟုတ်။ ဘုရားရှင် မပွင့်ပေါ်မီကပင် ပြုလုပ်လာခဲ့ကြောင်း။ “သုဂန္ဓောဒကပူရိတံ သုဝဏ္ဏဘိကာံရံ ဂဟေတွာ ဟတ္ထိသောဏ္ဍိံ ဂဟေတွာ တေသံ ဟတ္ထေ ထပေတွာ ဥဒကံ ပါတေတွာ အဒါသိံ = နံသာရည်ဖြင့် ပြည့်သော ရွှေကရားကို ယူ၍ ဆင်ဖြူ တော်၏ နှာမောင်းကို ကိုင်ပြီးလျှင် ထိုပုဏ္ဏားတို့၏ လက်၌ ထည့်၍ ရေကို ကျစေလျက် (ရေစက်ချလျက်) လှူပြီ” ဟူ၍ ဝေဿန္တရာဇာတ် ဆင်ဖြူတော် လှူခန်း၌ လာသော စကားအရ ထင်ရှား သိသာလှပါသည်။ သားတော် သမီးတော်လှူခန်း၊ မဇ္ဈိမိဖုရားကို လှူခန်းတို့၌လည်း ဤနည်းအတူပင် ဖြစ်၏။

ဗြာဟ္မဏဝဂ်၊ အင်္ဂုတ္တိုရ် ဋီကာ (တတိယတွဲ)၌ကား “ဥဒကံ ပါတေတွာ ဒေန္တိတိ ဒွါရေ ဌိတသေဝ ဗြာဟ္မဏဿ ဟတ္ထေ ဥဒကံ အာသိဉ္ဇန္တာ... ဒေန္တိ=တံခါး၌ တည်နေသည်သာလျှင် ဖြစ်သော ပုဏ္ဏား၏ လက်၌ ရေကို လောင်းထည့်၍ (သတို့သမီးကို) ပေးလှူကုန်၏” ဟူ၍ ရှေးခေတ် ရေစက်ချပုံကို ပိုမိုပေါ်လွင်အောင် ဖွင့်ပြထားပါသည်။

ယခုခေတ် ရေစက်ချပုံမှာ အောက်ခံခွက် တစ်ခုပေါ်မှာ တစ်စက် တစ်စက် သွန်ချခြင်း ဖြစ်၍ ရှေးခေတ် ရေစက်ချပုံမှာ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ လက်၌ လောင်းထည့် သွန်ချခြင်းဖြင့် ရေသွန်ချပုံ သွန်ချနည်း အနည်းငယ် ကွဲပြားမှု ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် အလှူဒါန ပြုရာ၌ ပေးကမ်း စွန့်ကြဲခြင်းနှင့်အတူ ရေကို စွန့်ချမှု သဘောခြင်းကား မကွဲမပြား တူညီလျက် ရှိပါသည်။

“အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာ” ဆိုသော စကားအရ အလှူဒါန၏ လက္ခဏာသရုပ်ကို ရေဖြင့် အတူပြု၍ ဖော်ထုတ်ခဲ့ခြင်းမှာ လွန်စွာ အဓိပ္ပါယ် ရှိပါသည်—

“ရေသည် သန့်ရှင်း ကြည်လင်သကဲ့သို့ အလှူဒါနသည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စသော ကိလေသာ အညစ်အကြေးတို့မှ သန့်ရှင်း ကြည်လင်၏” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

“ရေသည် အေးမြသကဲ့သို့ အလှူဒါနသည် ရန်သူမျိုး ငါးပါးတို့မှ လွတ်ကင်း၍ ကြောက်ရွံ့ ပူပန်ခြင်း မရှိတော့သဖြင့် အေးမြ၏” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

“ရေသည် လောင်းချလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ပြန်၍ ကောက်ယူ ရရှိနိုင်ခြင်း မရှိတော့သကဲ့သို့ အလှူဒါနသည်လည်း အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ လက်တွင်းသို့ အပ်နှင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ပြန်၍ ရယူနိုင်ရန် မျှော်လင့်ခြင်း မရှိတော့” ဟူ၍လည်းကောင်း—

ရေသည် အလှူဒါန၏ သန့်ရှင်း ကြည်လင်ခြင်း၊ အေးမြခြင်း သဘောလက္ခဏာနှင့် အာလယပြတ် စွန့်လွှတ်မှု (=စေ) လက္ခဏာ သဘောကို ကောင်းစွာ ထင်မြင် သဘောပေါက်စေနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အလှူဒါန ပြုရာတွင် “ရေစက်ချခြင်း”ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်၍ ပြုလုပ်သင့်ကြပါသည်။

ယင်းသို့ ပြုလုပ်ရာ၌ ဘုန်းကြီးက ပြုလုပ်ပေးခြင်းမှာ အလှူရှင်က ကိုယ်တိုင် မဆိုတတ် မလုပ်တတ်၍ ကိုယ်စား ပြုလုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ စင်စစ် မိမိ၏ အလှူဒါနအတွက် ရေစက်ချ ဆုတောင်းခြင်း၊ အမျှဝေခြင်းတို့ကို မိမိကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ခြင်းက ပို၍ လမ်းမှန်ကျသောကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက် အနေဖြင့် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ရေစက်ချတတ်၊ ဆုတောင်းတတ်၊ အမျှဝေ တတ်အောင် လေ့လာထားသင့်ကြပါသည်။ ဤ၌ “မြန်မာသက်သက် ရေစက်ချ စာတမ်း”ကို ဆက်လက် ဖော်ပြထားပါသည်။

မြန်မာသက်သက် ရေစက်ချစာတမ်း

အရှင်ဘုရား...တပည့်တော်တို့သည် ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း၊ အိုရခြင်း၊ နာရခြင်း၊ သေရခြင်း အစရှိသော ဆင်းရဲအပေါင်းတို့၏ မပြတ်နှိပ်စက်ရာ ဤ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်၍ အလွန် အေးမြ ချမ်းသာလှသော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ပါရခြင်း အကျိုးငှာ၊ (ရည်ရွယ်ချက်)

ကောင်းသဖြင့် ပြုအပ်သော ကုသိုလ်ကံ၊ မကောင်းသဖြင့် ပြုအပ်သော အကုသိုလ်ကံကိုလည်းကောင်း၊ ထိုကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံသည် နောင်သံသရာ ဘဝတို့၌ ပေးလတ္တံ့သော ကောင်းကျိုး၊ မကောင်းကျိုးကိုလည်းကောင်း ယုံကြည်ပါကုန်သည် ဖြစ်၍၊ (ယုံကြည်ချက်)

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ-ဟူသော သုံးပါးသော ကိုးကွယ်ရာ သရဏဂုံနှင့်တကွ (ငါးပါး)သော သီလတော်မြတ်ကို ကောင်းစွာ ခံယူ ဆောက်တည် ပြီး၍ ဤ(ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီး)တည်းဟူသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို (သက်တော် ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားကို ရည်မှတ်၍ ဤစေတီတော်မြတ်အား) သဒ္ဓါကြည်ဖြူ လှူဒါန်း ဆက်ကပ်ပါကုန်၏ အရှင်ဘုရား၊ (သီလ၌ တည်၍ လှူဒါန်းခြင်း)

ဤကောင်းမှု၏ စေတနာအစွမ်းကြောင့် တပည့်တော်တို့သည် အို၊ နာ၊ သေခြင်း ကင်းရာအမှန် ပြည်နိဗ္ဗာန်သို့ လျင်မြန်ဆောစွာ ရောက်ရပါလိမ့်ကုန်၏ အရှင်ဘုရား၊ (ဝိဝန့်နိဗ္ဗာန်သီတဆုတောင်း)

ဆုတောင်းခြင်းနှင့် အမျှဝေခြင်း

နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်ရသေးသမျှ ဘဝသံသရာ၌ ကျင်လည်ရသည့် ရှိသော် “သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ၊ ဟိရီ၊ ဩတ္တပ္ပ” တည်းဟူသော သူတော်ကောင်း ဥစ္စာ ခုနစ်ဖြာနှင့် ပြည့်စုံ၍ ရတနာသုံးတန် ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်သော အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီး ဘဝတိုင်း ဖြစ်ရ၍ အမြှောက် နိဗ္ဗာန်သို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်နိုင်ကြောင်း ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို မငြိုမငြင် အစဉ်အမြဲ အားထုတ် ပြုလုပ်နိုင်ရပါလိုကုန်၏ အရှင်ဘုရား၊ (ဝဋ္ဋနိဿိတဆုတောင်း)

ဤကောင်းမှုကုသိုလ်၏ အဖို့ဘာကကိုလည်း အမိ၊ အဘ၊ ဆရာသမား၊ ဆွေမျိုးဉာတက၊ ရေမြေသနင်း မင်းမှ စ၍ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ၌ ကျင်လည် ကုန်သော သုခိတ၊ ဒုက္ခိတ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ရကြပါစေ အမျှပေးဝေ ပါကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူတကွ အမျှရ၍ ချမ်းသာကြသည် ဖြစ်ပါ စေကုန်သော....။ (အမျှဝေခြင်း)

ဝသုန္ဒရေ ဤမြေကြီးသည်လည်း အကျွန်ုပ်တို့၏ သက်သေအရာ၌ ကောင်းစွာ ဘည်သည် ဖြစ်ပါစေသော....။ (သက်သေတည်ခြင်း)

[သီလ ခံယူ ဆောက်တည်ရာ၌ ရှစ်ပါး၊ ကိုးပါး၊ ဆယ်ပါး ဖြစ်လျှင် (ငါးပါး) နေရာ၌ ရှစ်ပါး၊ ကိုးပါး၊ ဆယ်ပါး လိုအပ်သလို ပြင်၍ ဆိုပါ။ (ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီး) ဟူရာ၌လည်း မိမိလှူသော အလှူဝတ္ထု၏ အမည်ကိုသာ ထည့်ရန် ဆိုရန် ဖြစ်ပါသည်။ လှူဒါန်းရာ၌ ဘုရား မဟုတ်ဘဲ သံဃာတော်အား လှူဒါန်းလျှင် (ကောင်းမှုတည်းဟူသော မျိုးစေ့တို့ကို စိုက်ပျိုး ကြံချရာ လယ်ယာ မြေကောင်းသဖွယ် ဖြစ်သော သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့အား) ဟု ဘုရားနေရာတွင် ပြောင်းဆိုပါ။ ရဟန်း သံဃာ သုံးပါး၊ နှစ်ပါး ဖြစ်လျှင် (အရှင်ဘုရားတို့အား) တစ်ပါးတည်း ဖြစ်လျှင် (အရှင်ဘုရားအား) ဟု လိုအပ်သလို ပြင်ဆင် ပြောင်းလွှဲ ဆိုရန် လက်သည်းကွင်းဖြင့် ဖော်ပြထားပါသည်။]

ရေစက်ချ အမျှဝေခြင်း ပြီး၏။

ဤတွင် အပိုင်း (၁) ပြီး၏။

ခေပိုင်း (၂)

အခန်း (၇)

ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီတော်ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးတို့တွင် ဘုရားရတနာကို အကြောင်း ပြု၍ တရားရတနာနှင့် သံဃာရတနာတို့ ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရတနာသည် ထိုကျန်ရတနာနှစ်ပါးတို့၏ အရင်းမူလဖြစ်သည်။ ထိုဘုရားရတနာ၏ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ယုံကြည်အားထားဖွယ်ရာ ဂုဏ်တော်များကို အကျဉ်းချုပ်မျှ ဖွင့်ဆိုပြခဲ့ပါသည်။ ယင်းဂုဏ်တော်အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိအောင် မည်သို့မည်ပုံ မည်မျှကြာအောင် ပါရမီတော် များကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ရသည်ကို သိရှိ နားလည်ရန် လိုအပ်ပေသည်။ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားသည် အလိုအလျောက် အကြောင်းမဲ့ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ချေ။ ဘုရားဖြစ်ရန် အကြောင်းကံပါရမီတော်များကို လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္မာတစ်သိန်း ကာလပတ်လုံး ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးတော်မူခဲ့ခြင်းကြောင့် သာလျှင် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တန်ခိုးရှင်တစ်စုံ တစ်ဦးက ပေးကမ်းချီးမြှောက်ခြင်းကြောင့် ဘုရားအဖြစ်ကို ရရှိခဲ့ခြင်း မဟုတ်သည်ကို သိသင့်လှပေသည်။

အသင်္ချေနှစ်ဆယ်

ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်၌ ပါရမီတော်များ ဖြည့်ကျင့်ရာကာလကို လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္မာတစ်သိန်းဟု ပြဆိုထားပေသည်။ သို့ရာတွင် ဝုဋ္ဌဗုဒ္ဓဆောသဆရာ ရေးသားစီရင်သော သောတတ္ထကိကျမ်း၌ ဘုရားအဖြစ်ကို စိတ်ဖြင့် ဆုတောင်း ခဲ့ရာ အချိန်ကာလမှာ ကမ္မာပေါင်း ၇-အသင်္ချေ၊ နှုတ်ဖြင့် မြက်ဆို၍ ဆုတောင်းခဲ့ရာ အချိန်ကာလမှာ ကမ္မာပေါင်း ၉-အသင်္ချေ၊ နှုတ်ဖြင့် ဆုတောင်းရုံသာမက ပါရမီတော်များကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဆည်းပူးဖြည့်ကျင့် ခဲ့ရာ အချိန်ကာလမှာ ကမ္မာပေါင်း လေးအသင်္ချေနှင့် တစ်သိန်း ဖြစ်သည်ဟု ရှင်းလင်းဖွင့်ဆိုထားပေသည်။ ပထမဆင့်အနေဖြင့် ဘုရားဖြစ်လိုသော ဆန္ဒကို လူသိရှင်ကြား ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရန် မဝံ့မရဲသဖြင့် စိတ်ထဲ၌သာ မျှီသိပ်ကာ ဘုရားအဖြစ်ကို တောင်တင်ခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ စိတ်ဖြင့် တောင်တဖန်များလာသော အခါ ဆန္ဒပြင်းပြမှု စိတ်ဓာတ်ရင့်ကျက်လာမှုကြောင့် ဘုရားဖြစ်လိုကြောင်းကို လူသိရှင်ကြား မြက်ဟပြောရဲဆိုရဲ ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ ပွင့်တော်မူသည့် ဘုရားရှင်များကို ဖူးတွေ့ရတိုင်း ဘုရားဖြစ်ရပါ လို၏ဟု နှုတ်မှ မြွက်ဆို ဆုတောင်းလေ့ ရှိခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ စိတ်ကူးသက်သက် ၇-အသင်္ချေ၊ နှုတ်မြွက်ဆိုမှု ၉-အသင်္ချေ စုစုံပေါင်း ၁၆-အသင်္ချေကာလ လွန်မြောက်ပြီးနောက် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားထံတော်ရင်း၌ “ဘုရားစင်စစ် ကော်ပြစ်လိမ့်မည်” ဟု နိယတဗျာဒိတ်ပန်းဆင်ပြန်းခဲ့ရသော အချိန်ကာလမှစ၍ ကမ္ဘာပေါင်း လေးအသင်္ချေနှင့် တစ်သိန်းပါးရမီတော်တို့ကို ကိုယ်နှုတ်စိတ်တို့ဖြင့် ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးတော်မူခဲ့ရသည်။ ဤ၌ အသင်္ချေ ဟူသော ကာလကို ရှင်းပါဦးအံ့။ အသင်္ချေသည်—

- ၁။ ဂဏနအသင်္ချေ (ဂဏန်းဆချ်ာ၌ အသုံးပြုသည့် အသင်္ချေ)၊
- ၂။ အနုမာနအသင်္ချေ (တိကျသော အရေအတွက်မရှိဘဲ မှန်းဆ ရေတွက်အပ်သော အသင်္ချေ)၊
- ၃။ ကပ္ပအသင်္ချေ (ကမ္ဘာနှင့် ဆက်စပ်ရေတွက်ရသော အသင်္ချေ)၊
- ၄။ ဗုဒ္ဓအသင်္ချေ (ဂဏန်း အရေအတွက်ဖြင့် ကမ္ဘာပေါင်း မည်ရွှေ မည်မျှဟု မရေတွက်နိုင်၊ ပွင့်တော်မူသည့် ဘုရားရှင်တို့၏ အမည်နာမဖြင့် ပိုင်းခြားကန့်သတ်၍ ရေတွက်ရသော ကမ္ဘာအသင်္ချေ)။

ဟူ၍ အသင်္ချေ ၄-မျိုးရှိသည်။

၁။ ဂဏန အသင်္ချေ

အထက်ဖော်ပြပါ အသင်္ချေ ၄-မျိုးအနက် ဂဏနအသင်္ချေဆိုသည်မှာ—
၁- ဂဏန်း၏ နောက်၌ သုညပေါင်း ၁၄၀ ရှိသော ကိန်းဂဏန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ သင်္ချာနည်းအားဖြင့် အတိအကျ ဖော်ပြရေတွက်ကောင်းသော အသင်္ချေ ဖြစ်သည်။

၂။ အနုမာန အသင်္ချေ

ဥပမာ—ဤကမ္ဘာပေါ်၌ သုံးရက်တိုင်တိုင် အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းသော မိုးရေပေါက်များ၏ အရေအတွက်မှာ အသင်္ချေဖြစ်သည်ဟူ၍ ခန့်မှန်းပြောဆို ရေတွက်ရာ၌ အနုမာနအသင်္ချေဖြစ်သည်။

၃။ ကပ္ပအသင်္ချေ

အချိန်ကာလအပိုင်းအခြားတစ်ခုကို ကပ္ပ=ကပ်ဟု ခေါ်၏။ ယင်းကပ်မှာ-

- (က) အာယုကပ်၊
- (ခ) အန္တရကပ်၊
- (ဂ) အသင်္ချေယျကပ် (ကပ္ပအသင်္ချေ)၊
- (ဃ) မဟာကပ်-

ဟူ၍ လေးမျိုးရှိသည်။

(က) အာယုကပ်

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် သတ္တဝါတို့၏ အသက်အပိုင်းအခြား (သက်တမ်း)ကို အာယုကပ်ဟု ခေါ်သည်။ လူတို့၏ သက်တမ်းမှာ အနည်းဆုံး ၁၀-နှစ်တမ်း၊ အများဆုံး အသင်္ချေတမ်းတိုင်အောင် ဆုတ်လိုက် တက်လိုက်ရှိသည်။ တက်ကပ်၌ ၁၀-နှစ်တမ်းမှ အသင်္ချေတမ်းတိုင်အောင် တဖြည်းဖြည်း အသက်ရှည်လာကြ၏။ ဆုတ်ကပ်၌ အသင်္ချေတမ်းမှ ၁၀-နှစ်တမ်းတိုင်အောင် ဆုတ်ယုတ်လာ၏။

(ခ) အန္တရကပ်

သတ္တဝါတို့၏ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ထူပြောလာသောအခါ သက်တမ်း ဆုတ်ယုတ်လာ၍ လောဘ၊ ဒေါသ မောဟ နည်းပါးလာပြီး မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ ဗြဟ္မစိုရ်တရားများ ထွန်းကားလာသည့်အခါ အသက်တမ်း ပို၍ ပို၍ ရှည်လာကြသည်။

၁၀-နှစ်တမ်းတွင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများ အစွမ်းကုန် ထူပြော လာသဖြင့် ဆရာသမား၊ လူကြီး၊ မိဘတို့ကို ရိုသေရကောင်းမွန်းမသိ၊ ကျေးဇူး တရားကို မသိတတ်၊ ကတိသစ္စာမရှိ၊ ဗြဟ္မစိုရ်တရားများ ခြောက်ခန်းလာသဖြင့် လူအချင်းချင်း အကျိုးစီးပွား ပျက်ပြားစေရန် အားထုတ်လာကြသည်။ အမျက် ဒေါသ၊ အာသာတ ကြီးမားလာ၍ သည်းခံနိုင်ခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်း မရှိ၊ လက်စားချေရန် သတ်ဖြတ် ဖျက်ဆီးရန် အမြဲတစေ ကြိုးပမ်းလျက် ရှိကြသည်။ အမျိုးသမီးများကိုလည်း တွေ့ရာ မြင်ရာ ဌာန၌ ဖျက်ဆီးကြလေသည်။

ကာမဂုဏ်ထူပြော၍ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော အတွေးအခေါ် အပြောအဆို အပြုအမူများကို အမြဲတစေ ပြုလုပ်လျက်ရှိကြသည်။ ထက်မြက်သော လူ့သတ် လက်နက်များမှာလည်း အလွယ်တကူ အချိန်မရွေး လက်တကမ်းအတွင်းမှာပင် ရယူနိုင်သည့် အခြေအနေ ရှိနေကြသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အချင်းချင်း အပြန်အလှန် လက်စားချေသတ်ဖြတ်မှုများ ထူပြောလာ၍ လူမြင်တိုင်း သံသယစိတ်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ မိမိက အလျင်လက်ဦးမှုရအောင် စိတ်စောနေကြသည်။ တွေ့သမျှ မြင်သမျှ လူများကို ရန်သူသဖွယ် သဘောထားလာကြသည်။ မိမိတို့ ယုံကြည်စိတ်ချရသူအချင်းချင်း အုပ်စုငယ်များဖွဲ့ကာ နေထိုင်ကြရသည်။ ယင်းအုပ်စုအချင်းချင်းလည်း လူယက်တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်ကြသည်။ တဖန် အုပ်စုတစ်ခုအတွင်း၌လည်း အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်ကြပြန်သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် လူတို့သည် လူအချင်းချင်း အပြန်အလှန် အမဲလိုက်နေကြသည်။ လူအချင်းချင်း တစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို သားကောင်သဖွယ် သဘောထားလာကြသည်။

အများနည်းတူ ယဉ်ပြိုင်မသတ်ရဲ မဖြတ်ရဲသော လူအချို့သည် တောတောင်ထူထပ်ရာ ဌာနသို့ ပြေးဝင်ပုန်းအောင်း နေကြရသည်။ ဤကဲ့သို့ သတ်ပွဲကြီးအမဲလိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ပြီးနောက် ဤကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် လူသားဟူ၍ မကျန်သလောက် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ကျန်ရစ်သော လူသားတစ်ယောက်တလေမှာမူ သတ်ဖြတ်မှုများကို ငြီးငွေ့စက်ဆုတ်ရှုံရှာလာခဲ့၍ မေတ္တာတရား သည်းခံခြင်းတရားများကို ကျင့်သုံးလာခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ၊ ဗြဟ္မစိုရ်တရားများကို ကျင့်သုံးမှုကြောင့် လူတို့၏ အသက်တမ်းသည် ပြန်လည်တိုးပွား ရှည်လျားလာခဲ့ပြန်၏။ အမြင့်ဆုံးအသင်္ချေတမ်းအထိ အသက်ရှည်ခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တရားများ တဖြည်း တဖြည်း အနည်းငယ် အနည်းငယ် ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သဖြင့် အသက်အသင်္ချေတမ်းမှ ပြန်လည်၍ ဆုတ်ယုတ် လာပြန်သည်။ ဤကဲ့သို့ ဆုတ်ကပ်နှင့် တက်ကပ်တစ်စုံကို အန္တရကပ်တစ်ခုဟု ခေါ်ဆိုရသည်။

(ဂ) အသင်္ချေယျကပ် (ကပ္ပအသင်္ချေ)

ကပ္ပအသင်္ချေဟု ခေါ်သော အသင်္ချေယျကပ်သည် ဤကမ္ဘာကြီး၏ ဖြစ်မှုပျက်မှုနှင့် ဆက်စပ်လျက် ရှိသည်။ အသင်္ချေယျကပ်လေးမျိုး ရှိသည်။

- (၁) သံဝဇ္ဇကပ် (ကမ္ဘာပျက်ဆဲကာလ)၊
- (၂) သံဝဇ္ဇဌာယီကပ် (အပျက်အတိုင်း တည်နေသောကာလ)၊
- (၃) ဝိဝဇ္ဇကပ် (ကမ္ဘာတည်သောကာလ)၊
- (၄) ဝိဝဇ္ဇဌာယီကပ် (ကမ္ဘာတည်သည့်အတိုင်း ဆက်လက် တည်ရှိနေသောကာလ)။

ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီထော်ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

ယင်းအသင်္ချေယျကပ်တစ်ခုစီ၏ အချိန်ကာလကို နှစ်ပေါင်း မည်ရွှေ့ မည်မျှ ကြာသည်ဟု ပိုင်းခြားရေတွက်ပြုရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ရှင်က ဥပမာဆောင်၍ ရေတွက်ပုံ ရေတွက်နည်းတစ်ခုကို ဟောကြားတော် မူခဲ့သည်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့် ဥပမာမှာ—

အလျား ရှစ်မိုင်၊ အနံ ရှစ်မိုင်၊ အမြင့် ရှစ်မိုင် ထုထည်ရှိသော တခဲနက် ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုကို အလွန်တရာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အဝတ်စ၊ သို့မဟုတ် ဂွမ်းစ၊ သို့မဟုတ် ငှက်မွေးတစ်ခုဖြင့် အနှစ် တစ်ရာလျှင် တစ်ကြိမ်လာရောက် ထိတို့သဖြင့် အကြိမ်ပေါင်း များလာ သောအခါ ယင်းထိတို့မကြောင့် ယင်းကျောက်တုံးကြီး ကုန်ခန်း သွားလေရာ၏။ အသင်္ချေယျကပ် တစ်ခုကား မကုန်ဆုံးသေးချေ။

ယင်းကျောက်တုံးကြီးကို စတင်ထိတို့သည့် အချိန်မှ ကျောက်တုံးကြီး ကုန်ခန်းသည်အထိ မည်မျှကြာမည်ကို ခန့်မှန်းစဉ်းစား ကြည့်စေလိုသည်။ ဤကဲ့သို့ ရှည်လျားလှစွာသော အချိန်ကာလတစ်ခုကို အသင်္ချေယျကပ်တစ်ခုဟု သတ်မှတ်ရသည်။

(၁) သံဝနုကပ် (ကမ္ဘာပျက်ချိန်)

ကမ္ဘာပျက်ခြင်းမှာ မီးဖြင့် ပျက်ခြင်း၊ ရေဖြင့် ပျက်ခြင်း၊ လေဖြင့် ပျက်ခြင်း ဟူ၍ သုံးမျိုးရှိသည်။ စကြဝဠာတစ်ခုအတွင်း၌ နေတစ်စင်းသာ ရှိရမည်။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာပျက်ချိန်တန်သောအခါ နေတစ်စင်းမှသည် နှစ်စင်း၊ သုံးစင်း နေခုနစ်စင်းအထိ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ အာကာသအတွင်း၌ သွားလာနေသော ရုပ်ဝတ္ထု အစိုင်အခဲကြီးများ ကြယ်တံခွန်ကဲ့သို့သော ရုပ်ဝတ္ထု အစိုင်အခဲကြီး များသည် အတွင်းဓာတ်သဘာဝ ဖောက်ပြန် ပြောင်းလဲပြီး နေအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထိုအခါ စကြဝဠာတစ်ခုအတွင်း၌ နေတစ်စင်းမှသည် နေခုနစ်စင်းအထိ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။ နေနှစ်စင်း ဖြစ်လာသည့်အခါ နေဝင်ချိန်ဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ ပူပြင်းလာသဖြင့် ရေတွင်း ရေကန် မြစ် ချောင်း အင်း အိုင်များ ခန်းခြောက်သွားတော့သည်။ ထိုအခါ ကောက်ပဲသီးနှံနှင့် အပင်ငယ်များ ခြောက်သွေ့ ပျောက်ကွယ်၍ သက်ရှိသတ္တဝါများ သေဆုံးကုန်ကြ သည်။ သတ္တဝါများသည် ကိုယ်ကျင့်တရား တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် မြင့်မားအောင် ကြိုးပမ်း အားထုတ်လာကြ၍ အထက်အထက် မြဟွာပြည်ဘိုင်အောင်ရောက်ရှိ သွားကြသည်။ တတိယနေတစ်စင်း ပေါ်ထွက်လာသောအခါ ဟိမဝန္တာတော သုံးတောင် ခြောက်သွေ့ ပျောက်ကွယ်၍ မြစ်ကြီးများ ခြောက်ခန်းသွားသည်။

စတုတ္ထနေနှင့် ပဉ္စမနေ ထွက်ပေါ်လာသည့်အခါ မဟာသမုဒ္ဒရာလေးစင်းရှိ ပင်လယ်ရေများ ခြောက်ခန်းသွားတော့သည်။ ဆက်လက်ပူလောင်သည့်

အခါ ဤကမ္ဘာတစ်ခုလုံး အစိုဓာတ် အစေးဓာတ် မှန်သမျှ ခြောက်ခန်း၍ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလောင်လာသည်။ သစ်သားစသော သာမန်လောင်စာမှန်သမျှ လောင်ကျွမ်းပြီး ဖြစ်တော့သည်။ ဆဋ္ဌနေထွက်ပေါ်လာသည့်အခါတွင် ဤကမ္ဘာ ဤစကြဝဠာသည် ရဲရဲတောက်အောင် ပူလောင်လျက် ရှိသည်။ သတ္တမနေ ထွက်ပေါ်လာသည့် အခါတွင်မူ ဤကမ္ဘာ ဤစကြဝဠာသည် မီးတောက် မီးလျှံများ အလျှံပြောင်မပြောင် တောက်လောင်လျက် အခိုး အငွေ့ မြူမှန်မျှ မကြင်းအောင် လောင်ကျွမ်းသွားတော့သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကမ္ဘာပျက်နေသော အချိန်ကာလမှာ မည်မျှကြာသနည်းဟုဆိုလျှင် အသင်္ချေယျကပ် တစ်ခုစာကြာ၍ ဤအချိန်ကာလကို သံဝဇ္ဇကပ် (ကမ္ဘာပျက်ချိန်)ဟု ခေါ်သည်။

ဇာတိခေတ်

ဤကဲ့သို့ လောင်ကျွမ်း ပျက်စီးသွားသည့် စကြဝဠာများမှာ ဖြစ်အတူ ပျက်အတူ စကြဝဠာ ကုဋေတစ်သိန်း ရှိသည်။ ယင်းစကြဝဠာ ကုဋေ တစ်သိန်းသည် ကမ္ဘာပျက်သည့် အခါတွင် အဟူတက္ခ တပြိုင်နက် ပျက်စီး ကြ၍ ကမ္ဘာတည်သည့် အခါတွင်လည်း အတူတကွ တပြိုင်နက် ပြန်လည် ဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့် ဖြစ်အတူ ပျက်အတူ “ဇာတိခေတ်” တစ်ခုဟု ခေါ်သည်။ (ဇာတိ=ဖြစ်ပေါ်ခြင်း+ခေတ်=နယ်ပယ်။)

ရေဖျက်သော ကမ္ဘာ

ကမ္ဘာပျက်ခြင်းမှာ အထက်တွင် ဖော်ပြပြီးသော မီးလောင်ပျက်စီးခြင်း အပြင် ရေဖြင့် ပျက်စီးခြင်း၊ လေဖြင့် ပျက်စီးခြင်းဟူ၍ ရှိသေးသည်။ ရေဖြင့် ပျက်စီးပုံမှာ ရှေးဦးစွာ မိုးသေးမိုးဖွားများ ရွာလာသည်။ ထို့နောက် မိုးသီး မိုးပေါက်များ ကျလာသည်။ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး ရေမြုပ်သွားတော့သည်။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးရှိ ရုပ်ဝတ္ထုများ ဖွဲ့စည်းရာ၌ အရည်ဓာတ်လွန်ကဲလာ၍ ရှိသမျှ ရုပ်ဝတ္ထုများ အရည်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဆားခဲ သကြားခဲ များသည် အစိုပြန်လာသည့်အခါ ရေမပျော်ရဘဲ အလိမ္မော်အလျောက် အရည် ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ ဤကမ္ဘာရှိ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တောင်ကြီးများသည်ပင်လျှင် တနည်းတဖုံ အရည်ဘဝသို့ ပြောင်းလဲ ဖောက်ပြန် ပျက်စီးသွားတော့သည်။ ဤကဲ့သို့ ရေလွှမ်းမိုး၍ ပျက်စီးခြင်း ရုပ်ဝတ္ထု မှန်သမျှ အရည်ပျော်၍ ပျက်စီးခြင်း အရည် ပျော်ပြီးနောက် အခိုးအငွေ့ဘဝ ရောက်ရှိ ပျောက်ကွယ် ပျက်စီး သွားခြင်းကို ရေဖျက်သော ကမ္ဘာဟု ဆိုရသည်။

လေဖျက်သော ကမ္မာ

ဤကမ္မာကြီး တည်ရှိရာ ဤကမ္မာ စကြဝဠာနှင့် အတူတကွ ဖြစ်ပျက်လေ့ ရှိသည့် စကြဝဠာ ကုဋေတစ်သိန်းအတွင်း၌ လေဓာတ် လွန်ကဲ ပြင်းထန် ဖောက်ပြန်လာ၏။ လေမုန်တိုင်းများ များစွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မုန်တိုင်း ဒဏ်ကြောင့် ရုပ်ဝတ္ထု အစိုင်အခဲ အချင်းချင်း ထိခိုက် ရိုက်ခတ်မိ၍ အစိုင် အခဲများ ပြိုကွဲကြေမှုသွားကြသည်။ ကြယ်တာရာ နက္ခတ်များ ကမ္ဘာဂြိုဟ်များ နေများ၊ လများ အချင်းချင်း ကမ္မာဖျက် လေဒဏ်ကြောင့် ရိုက်ခတ် တိုက်ခိုက် ပြိုကွဲ ကြေမှုကုန်ကြရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အစိတ်စိတ် အမှုာမှုာ ကြေမှုလျက် မြူမှုန်မျှ မကျန်ရအောင် ပျက်သုံးသွားတော့သည်။

မီး၊ ရေ၊ လေဖြင့် ကမ္မာပျက်ခြင်း သုံးမျိုးတို့တွင် မီးဖျက်ခြင်းထက် ရေဖျက်ခြင်းက ပို၍ ပြင်းထန်၏။ ရေဖျက်ခြင်းထက် လေဖျက်ခြင်းက ပို၍ ပြင်းထန်၏။ မီးဖျက်သည့်အခါ ပဌမဈာန် ဗြဟ္မာ့ဘုံကုန်အောင် မီးလောင် ကျွမ်း၏။ အာဘဿရာဗြဟ္မာ့ဘုံအောက် ကုန်အောင် လောင်ကျွမ်းသည်။ ရေဖျက်သည့်အခါ ဒုတိယဈာန် ဗြဟ္မာ့ဘုံကုန်အောင် ပျက်စီး၏။ သုဘကိဏှာ ဗြဟ္မာ့ဘုံအောက် အကုန်ပျက်စီးသည်။ လေဖျက်သည့်အခါ တတိယဈာန် ဗြဟ္မာ့ဘုံ ပါဝင်သွား၍ ဝေဟဗ္ဗိလ် ဗြဟ္မာ့ဘုံအောက် အကုန်ပျက်စီး၏။

မီးခုနှစ်ကြိမ်ဖျက်ပြီးသောအခါ ရှစ်ကြိမ်မြောက်၌ ရေဖျက်သည်။ ဤကဲ့သို့ ရှစ်ကြိမ်ပြည့်၍ (၈x၈=၆၄) ၆၄-ကြိမ်မြောက်၌ လေတစ်ကြိမ် ဖျက်သည်။

(၂) သံဝဋ္ဌဌာယိကပ်

မီး၊ ရေ၊ လေ တစ်ခုခုသော အကြောင်းကြောင့် ဤကမ္မာ ဤစကြဝဠာ ကုဋေ တစ်သိန်း ပျက်စီးပြီးသောအခါ အပျက်အစီးအတိုင်း ဆက်လက် တည်ရှိနေသော အချိန်ကာလမှာလည်း အသင်္ချေယျကပ်တစ်ခု ကြာမြင့် ခဲ့သည်။ ယင်းအသင်္ချေယျကပ်ကို သံဝဋ္ဌဌာယိကပ်ဟု ခေါ်သည်။ (သံဝဋ္ဌ= ပျက်စီးခြင်း+ဌာယိ=ဆက်လက်တည်ရှိခြင်း။)

(၃) ဝိဝဋ္ဌကပ်

ဤကမ္မာ ဤစကြဝဠာ ကုဋေတစ်သိန်း ပြန်လည် တည်ဆောက်ချိန် ရောက်ရှိလာသည့်အခါ ကမ္မာပြုမိုးကြီး ရွာလာခဲ့သည်။ ရှိရှိသမျှ ရုပ်သဘာဝ ရုပ်ဓာတ်များသည် အစိုင်အခဲအဖြစ်သို့ ဖွဲ့စည်းခြင်း မပြုနိုင်မီ ရှေးဦးစွာ အရည်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲရသည်။

အရည်ဖြစ်ပြီးနောက် ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းသော ရုပ်ဝတ္ထု အစိုင်အခဲများ ထပ်ဆင့်ဖွဲ့စည်းလာရသည်။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာတည်ရာ၌ ရှေးဦးစွာ ကမ္ဘာပြုမိုး ရွာခြင်းဟု ဆိုအပ်သော အရည်ဘဝ ဖွဲ့စည်းခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အရည် များသည် စကြဝဠာကုဋေထစ်သိန်း အပြည့်အဝ တည်ရှိ၍ နေနှင့်လများ ဂြိုဟ်နက္ခတ်တာရာများ ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်လာပြီး စကြဝဠာရေထု (အရည်) သည် ထဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းသွားသည်။ ကျစ်လျစ် သိပ်သည်းသော ရုပ်ဝတ္ထု အစိုင်အခဲများ ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်လာမှုကြောင့် အရည်ထုထည် နည်းပါးပြီး အစိုင်အခဲ တိုးပွားလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း အပင်များ သစ်တောများ ရေသတ္တဝါနှင့် ကုန်းသတ္တဝါများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။

ဤကဲ့သို့ ကမ္ဘာတည်နေသော အချိန်ကာလကို ဝိဝဇ္ဇကပ်ဟု ခေါ်၍ ကြာမြင့်သော အချိန်ကာလမှာ အသင်္ချေယျကပ် တစ်ခုရှိသည်။

(၄) ဝိဝဇ္ဇာယိကပ်

ကမ္ဘာတည်ပြီးနောက် အထက်ဗြဟ္မာ့ဘုံ၌ ရှိသော ဗြဟ္မာများသည် မိမိတို့ ပြုလုပ် ဆည်းပူးခဲ့သော ကုသိုလ်ကံ အရှိန်အဟုန် ကုန်ဆုံးလာသည့်အခါ မူလလာခဲ့ကြသည့် နေရာဌာနသို့ စိတ်ညွတ်ကိုင်းသဖြင့် အချို့သည် ကာမာဝစရ နတ်ဘုံများသို့ ရောက်ရှိကြသည်။ အချို့သည် မိမိတို့ အတိတ်ကံအလျောက် ငရဲဘုံ တိရစ္ဆာန်ဘုံများသို့ ဆင်းသက်ရောက်ရှိကြသည်။ အချို့သည် လူ့ဘုံသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ရှေးဦးစွာ ဖြစ်ပေါ်လာကြသော လူများ တိရစ္ဆာန် များသည် ဥပပါတ်နှင့် သံသေဒဇများ ဖြစ်ကြသည်။ အဓိပ္ပါယ်မှာ ယခု လက်ရှိ လူများနှင့် တိရစ္ဆာန်များသည် အမိဝမ်းတင်း၌ ပဋိသန္ဓေနေ၍ မွေးဖွား ကြရသည်။ ကမ္ဘာဦးကာလတွင်မူ ဤကဲ့သို့ ပဋိသန္ဓေ နေရခြင်း မရှိဘဲ ရုတ်တရက် သွားခနဲ ခြေလက်အင်္ဂါ အပြည့်အစုံဖြင့် ၁၆-နှစ်အရွယ် လူသား အသွင်ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ တိရစ္ဆာန်များမှာမူ အပင်များနှင့် အညစ် အကြေးများကို မှီတွယ်ကပ်ငြိ၍ ကြီးထွား ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။ သံသေဒဇ-ဟု ခေါ်သည်။

ကမ္ဘာဦး လူသားတို့မှာ ကိလေသာ နည်းပါးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ နတ် ဗြဟ္မာနှင့်မခြား ကိုယ်ဆောင် ကိုယ်ဝါရှိပြီး ကောင်းကင်၌ သွားနိုင်ကြသည်။ ယင်းကမ္ဘာဦးလူသားများအထဲမှ လျှပ်ပေါ်လော်လီသည့် လူတစ်ယောက်သည် အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော မြေသင်းခဲကို စုံစမ်းသည့်အနေဖြင့် လျှက်ကြည့် မိသည်။ ရသတဏှာဖြစ်ပေါ်လာ၍ ထပ်ကာ ထပ်ကာ စားသုံးသည်။ အတု လိုက်၍ အခြားသော ကမ္ဘာဦး လူများလည်း စားသောက်ကြသည်။ ထိုအခါ

ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီတော်ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

ကမ္ဘာဦး လူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များသည် လေးလံလာ၍ နတ်တို့ကဲ့သို့ ကောင်းကင်၌ မသွားနိုင်၊ မြေပြင်၌သာ ခြေကျင်သွားနိုင်ကြထော့သည်။ ရသတဏှာ တိုးပွားမှုကြောင့် ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါများ ကွယ်ပ၍ တန်ခိုးတို့ပေါ် မရှိတော့ချေ။ မြေသင်းခဲမှာ ဆီဥ ထောပတ် ပျားသကာကဲ့သို့ အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော အာဟာရတစ်ခု ဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်း ကမ္ဘာဦး လူသားတို့သည် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ လှပမှုနှင့် မလှပမှု အဆင့်အတန်း ကွဲပြားလာခဲ့သည်။ ထိုအခါ လှပသူကို ခိုင်းဝန်း ငြူစူကြ၍ မလှပသူကို မထီမဲ့မြင် ပြုလာကြသည်။ ထိုအခါ မေတ္တာတရား ပျက်ပြားလာသည်။ ထို့ကြောင့် မြေသင်းခဲ မြေဆီလွှာသည် ကမ္ဘာမြေထုအတွင်းသို့ ဗုပ်လျှိုးပျောက် ကွယ်သွားတော့သည်။ ထို့နောက် ကမ္ဘာဦး လူသားတို့သည် အလိုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော နမသလေးဆန်များကို ရယူစားသုံးကြသည်။ ထိုအခါ အစာ အာဟာရသည် အကြမ်းစားဖြစ်လာ၍ ဝမ်းမီးဖြင့် ကုန်စင်အောင် ချေချက်ခြင်း မပြုနိုင်၊ ကြွင်းကျန်သော အစာကြမ်းများကို စွန့်ထုတ်နိုင်ရန် ကျင်ငယ်ပေါက် ကျင်ကြီး ပေါက်များ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကမ္ဘာဦးလူတို့သည် အထီးနှင့်အမ ကွဲပြားလာတော့သည်။ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ အချင်းချင်း တပ်မက်၍ အိမ်ထောင်ပြုရာမှ လူသားများအဆင့်ဆင့် ပေါက်ပွားကာ ဆုတ်ကပ် တက်ကပ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဆုတ်ကပ်တက်ကပ်တစ်စုံကို အန္တရကပ်တစ်စုံ ခေါ်ကြောင်း အထက်၌ ပြဆိုခဲ့ပါပြီ။ ယင်းအန္တရကပ် ၆၄-ကပ် ပြည့်သောအခါ ကမ္ဘာပျက်မည်။ ထို့ကြောင့် ဝိဝဇ္ဇာယီကပ်ဘစ်ခုကို အန္တရကပ် ၆၄-ကပ်ဖြင့် ပိုင်းခြားလေ့ရှိကြသည်။

(ဆ) မဟာကပ်ကမ္ဘာ

အထက်ဖော်ပြပါ သံဝဇ္ဇာအသင်္ချေယျကပ်၊ သံဝဇ္ဇာယီအသင်္ချေယျကပ်၊ ဝိဝဇ္ဇာအသင်္ချေယျကပ်၊ ဝိဝဇ္ဇာယီအသင်္ချေယျကပ်ဟူသော အသင်္ချေယျကပ် ၄-ကပ်ကို မဟာကပ်ဘစ်ခုဟု ခေါ်ဆိုရသည်။ ယင်းမဟာကပ် တစ်ခုကို တစ်ကမ္ဘာဟု အချိန်ကာလသတ်မှတ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ကမ္ဘာဟူသည် အသင်္ချေယျကပ် ၄-ကပ်မျှ ကြာမြင့်ကြောင်း သိအပ်၏။

၄။ ဗုဒ္ဓ အသင်္ချေ

မြတ်စွာဘုရားတစ်ဆူ၏ ပါရမီဖြည့်ကျင့်ရာကာလကို ရေတွက် ပိုင်းခြားရာ၌ အတိအကျ ဂဏန်းချ၍ မခရတွက်နိုင်သောကာလကို ဗုဒ္ဓအသင်္ချေဟု ခေါ်၏။ ဗုဒ္ဓနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရေတွက်မရသော အချိန်ကာလဟု ဆိုလို၏။ ယခင် ပြဆို

ခဲ့သည့် မဟာကပ်ကမ္ဘာပေါင်း မည်ရွှေ့ မည်မျှဟူ၍ မရေတုက်နိုင်သော အချိန် ကာလကို ဗုဒ္ဓအသင်္ချေတစ်ခုဟု ခေါ်ရ၏။ ယင်း အသင်္ချေကာလ၏ အစနှင့် အဆုံးကို ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူခြင်းဖြင့် သတ်မှတ်ပိုင်းခြားရသောကြောင့် ဗုဒ္ဓအသင်္ချေဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဂေါတမဘုရားအလောင်းတော်သည် သုမေဓာ ရှင်ရသေ့ဘဝက ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားထံမှောက်၌ “ဘုရားကော်ပြစ်လိမ့်မည်” ဟု နိယတဗျာဒိတ်ပန်း ဆင်မြန်းခဲ့ရသည်။

ထိုဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားနောက်၌ မဟာကပ်ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ ဘုရား မပွင့်ဘဲ သုညကမ္ဘာချည်းသက်သက် ရှိခဲ့သည်။ ယင်းသုညကမ္ဘာများမှာ ထောင် သိန်း သန်း ကုဋေ စသည်ဖြင့် မရေမတုက်နိုင်သောကြောင့် အသင်္ချေ တစ်ခုဟု သတ်မှတ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ပါရမီ ဖြည့်ကျင့်တော်မူရာ ကာလကို သတ်မှတ်ဖော်ပြရာ၌ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားမှ ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရားအထိ ၁-အသင်္ချေဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဘုရားမပွင့်သည့် သုညကမ္ဘာပေါင်း များစွာ ရှိခဲ့ပြန်ရာ ကောဏ္ဍညဘုရားမှ မင်္ဂလဘုရားအထိ ကြားကာလသည် ဒုတိယမြောက် ၁-အသင်္ချေ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဘုရားမပွင့်သည့် သုညကမ္ဘာများ မရေမတုက်နိုင်အောင် ရှိနေပြန်၍ မင်္ဂလဘုရား ပွင့်တော်မူသည့် ကမ္ဘာမှ အနောမဒဿိဘုရားပွင့်တော် မူသည့် ကာလအထိ ကြားကာလသည် တတိယမြောက် ၁-အသင်္ချေဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဘုရားမပွင့်သည့် သုညကမ္ဘာ များစွာ ရှိပြန်၍ အနောမဒဿိ မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူသည့် ကမ္ဘာမှ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူသည့် ကမ္ဘာထိ ကြားကာလ မဟာကပ် ကမ္ဘာ သိန်း သန်း ကုဋေစသည်ဖြင့် မရေ မတုက်နိုင်သော ကမ္ဘာများကို စတုတ္ထမြောက် ၁-အသင်္ချေဟု ဆိုအပ်၏။

ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသည့် ကမ္ဘာမှ လက်ရှိ ဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ တိုင်အောင် မဟာကပ်ကမ္ဘာ ၁-သိန်းရှိသည်။

ဤသို့အားဖြင့် ပါရမီ ဖြည့်ကျင့်တော်မူရာ ကာလသည် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တစ်သိန်းရှိသည်။

ကမ္ဘာ ၆-မျိုး

ဘုရားပွင့်မှု၊ မပွင့်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကမ္ဘာအမျိုးအစား ၆-မျိုးရှိသည်။

၁။ သုညကမ္ဘာ = သဗ္ဗညုဘုရားရှင် လုံးဝ ပေါ်ထွန်းမှု မရှိသော ကမ္ဘာ၊

ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီတော်ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

- ၂။ သာရကမ္မာ = သဗ္ဗညုဘုရားရှင်တစ်ဆူ ပွင့်သည့်ကမ္မာ၊
- ၃။ မဏ္ဍကမ္မာ = သဗ္ဗညုဘုရားရှင်နှစ်ဆူ ပွင့်သည့်ကမ္မာ၊
- ၄။ ဝရကမ္မာ = သဗ္ဗညုဘုရားရှင်သုံးဆူ ပွင့်သည့်ကမ္မာ၊
- ၅။ သာရမဏ္ဍကမ္မာ = သဗ္ဗညုဘုရားရှင်လေးဆူ ပွင့်သည့်ကမ္မာ၊
- ၆။ ဘဒ္ဒကမ္မာ = သဗ္ဗညုဘုရားရှင်ငါးဆူ ပွင့်တော်မူသည့်ကမ္မာ။

ကမ္မာအမည်များနှင့် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားများ ပွင့်ထွန်းခဲ့ရာ ကာလများကို စုပေါင်း၍ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္မာတစ်သိန်း ရေတွက်ကြရသည်။

တစ်ဖက်တွင် ဖော်ပြထားသော ဇယားကို လေ့လာကြည့်ရှုပါက လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္မာတစ်သိန်း ရေတွက်ပုံကို ရှင်းလင်းစွာ သိနိုင်ပေသည်။

လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ရေတွက်ပုံ

စဉ်	နှစ်ကျိပ်ရွှစ်ဆုဈာနား သို့ထော်များ	ဘုရားအဆူပေါင်း	ကမ္ဘာအမျိုးအစား	ဗုဒ္ဓအသင်္ချေရေတွက်ပုံ
၁	တဏှာကံရ ပေကံရ ဆရဏကံရ ဗိပုဏ်ရ	၄-ဆူ	သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ မှ	
၂	ကောဏ္ဍည မဂ်လ	၁-ဆူ	သာရကမ္ဘာ (ထိ) မှ	ပထမ ၁-အသင်္ချေ
၃	သုဗန် ရေဝတ	၄-ဆူ	သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ (ထိ) မှ	ဒုတိယ ၁-အသင်္ချေ
၄	သောထိက အနောမဒဿိ	၃-ဆူ	ဝရကမ္ဘာ (ထိ) မှ	တတိယ ၁-အသင်္ချေ
၅	ပဒုမ နာရဒ	၁-ဆူ	သာရကမ္ဘာ (ထိ) မှ	စတုတ္ထ ၁-အသင်္ချေ
၆	ပဗ္ဗုဇ္ဈရ			
၇	သုဗေဓ သုဇာတ	၂-ဆူ	မဏ္ဍကမ္ဘာ (ထိ) မှ	ကမ္ဘာ

၁၆	ပိယဏှိယံ	၃-ဆူ	ဝဏ္ဏကမ္ဘာ (ထိ) မှ	ကမ္ဘာ	၂၃၂၀၀
၁၇	အတ္တဏှိယံ	၁-ဆူ	သဘာဝကမ္ဘာ (ထိ) မှ	ကမ္ဘာ	၁၇၆၆
၁၈	ဓမ္မဏှိယံ	၁-ဆူ	သဘာဝကမ္ဘာ (ထိ) မှ	ကမ္ဘာ	၁၇၆၆
၁၉	သိဒ္ဓိဏှိယံ	၁-ဆူ	သဘာဝကမ္ဘာ (ထိ) မှ	ကမ္ဘာ	၁၇၆၆
၂၀	တိဏှိယံ	၂-ဆူ	မဏ္ဍိကကမ္ဘာ (ထိ) မှ	ကမ္ဘာ	၂
၂၁	ဖဏှိယံ	၁-ဆူ	သဘာဝကမ္ဘာ (ထိ) မှ	ကမ္ဘာ	၁
၂၂	ပိယဏှိယံ	၁-ဆူ	သဘာဝကမ္ဘာ (ထိ) မှ	ကမ္ဘာ	၁
၂၃	သိဒ္ဓိဏှိယံ	၂-ဆူ	မဏ္ဍိကကမ္ဘာ (ထိ) မှ	ကမ္ဘာ	၆၀
၂၄	ဝေဏှိယံ	၂-ဆူ	သဘာဝကမ္ဘာ (ထိ) မှ	ကမ္ဘာ	၆၀
၂၅	ကဏ္ဍကမ္ဘာ	၂-ဆူ	သဘာဝကမ္ဘာ (ထိ) မှ	ကမ္ဘာ	၆၀
၂၆	ကောဏှိယံ	၂-ဆူ	သဘာဝကမ္ဘာ (ထိ) မှ	ကမ္ဘာ	၆၀
၂၇	ကဏ္ဍကမ္ဘာ	၂-ဆူ	သဘာဝကမ္ဘာ (ထိ) မှ	ကမ္ဘာ	၆၀
၂၈	ကဏ္ဍကမ္ဘာ	၂-ဆူ	သဘာဝကမ္ဘာ (ထိ) မှ	ကမ္ဘာ	၆၀
၂၉	ကဏ္ဍကမ္ဘာ	၂-ဆူ	သဘာဝကမ္ဘာ (ထိ) မှ	ကမ္ဘာ	၆၀
* ၂၉	အရိဇ္ဇေယျ (ဖုင့်တော်မူလတ္တံ့.)				

စုစုပေါင်း

၄-အဘယျေနှင့် ကမ္ဘာ ၁၀၀,၀၀၀

နိယတဗျာဓိတ်ခံယူခြင်း

ယခုပြဆိုခဲ့သည့် ကမ္ဘာပေါင်း လေးသင်္ချေနှင့် တစ်သိန်း ကာလသည် နိယတ ဗျာဓိတ်ခံယူပြီးနောက် ပါရမီတော် ၁၀-ပါးကို ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးခဲ့ရသော အချိန်ကာလ ဖြစ်သည်။ ဤမျှ ရှည်လျား ကြာမြင့်လှစွာသော ကာလ တစ်လျှောက် ပါရမီတော် ၁၀-ပါးကို ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးရမည် ဆိုခြင်းမှာ လူသာမန်တို့ စိတ်ကူး၍ပင် ကြည့်ရမည် မဟုတ်ချေ။ ဇွဲ သတ္တိ လုံ့လ ဝီရိယ ပညာညက် ကြီးမားသော မဟာပုရိသ ယောက်ျားမြတ်တို့သာလျှင် ဘုရားဆုကို တောင်းယူဝံ့ကြပေသည်။ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တစ်သိန်း ကာလပတ်လုံး ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးရန် ဆုံးဖြတ်ရပေလိမ့်မည်။ ဘုရား ဖြစ်လိုသည့်ဆန္ဒ မည်မျှ ထက်သန်ရမည်ကို ဖော်ပြရပါလျှင် ဤစကြဝဠာကြီး တစ်ခုလုံး မီးကျိုးခဲ ရဲရဲဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၍ ယင်းမီးကျိုးခဲများပေါ်တွင် ခူးထောက်လျက် စကြဝဠာတစ်ဖက်သို့ ရောက်အောင် သွားနိုင်ပါက ဘုရား အဖြစ်ကို ရရှိနိုင်မည်ဟု ဆိုခြားအံ့၊ ယင်းအဆိုအမိန့်အတိုင်း မီးကျိုးခဲများ ပေါ်တွင် ခူးထောက်လျက် စကြဝဠာတစ်ဖက်သို့ သွားရောက်ပြီး ဘုရားအဖြစ်ကို ရယူမည်ဟု စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြရမည်။ တနည်းဆိုရလျှင် အလွန်ထက်မြက်သော ဘေးသွား လှံသွားများ ထောင့်ထားသည့် စကြဝဠာကြီးကို ဖြတ်သန်း၍ သွားနိုင်ပါက ဘုရားအဖြစ်ကို ရရှိနိုင်မည် ဆိုခြားအံ့၊ ယင်းခါးလှံအပြည့် စကြဝဠာကြီးကို ဖြတ်သန်းသွားမည် ဟူသော ပြင်းပြသည့် စိတ်ဆန္ဒမျိုး ရှိရပေမည်။ ထိုကဲ့သို့ ဘုရားအဖြစ် ရရှိရန် ဆန္ဒပြင်းပြသော မဟာပုရိသ ယောက်ျားမြတ်တို့သည်သာလျှင် ရဲဝံ့စွာ ဘုရားဆုကို တောင်းယူဝံ့ကြသည်။

ဘုရားလောင်း ၃-မျိုး

ပြဆိုခဲ့သည့် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တစ်သိန်းကာလသည် အချိန်ကာလ အတိုဆုံး ပါရမီဖြည့်ကျင့်ခြင်းဖြင့် ပညာဓာတ်ခံ အားကြီးသော ဘုရားလောင်း များသာလျှင် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ကျင့်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာ သဒ္ဓါ ဝီရိယလွန်ကမ္မ အခြေခံပြု၍ ဘုရားလောင်း ၃-မျိုး ရှိသည်။

- ၁။ ပညာဓိကဘုရားလောင်း=ပညာပါရမီ ကြီးရင့်၍ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ရသည်။
- ၂။ သဒ္ဓါဓိကဘုရားလောင်း=သဒ္ဓါတရားလွန်ကဲ၍ပညာပါရမီအားနည်း သောကြောင့် ရှစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ရသည်။

ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီတော်ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

၃။ ဝိရိယာဓိကဘုရားလောင်း=လုံ့လဝိရိယအားကြီး၍ သဒ္ဓါနှင့် ပညာ ပါရမီ အားနည်းသောကြောင့် ၁၆-သင်္ချေနှင့် ကမ္မာ တစ်သိန်း ပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ရသည် (သုတ္တန်၊ဋ္ဌ၊၁။၄၃)။

နိယတဗျာဒိတ် ခံယူထိုက်သော အင်္ဂါ ၈-ပါး

ဘုရားစင်စစ် ကေန ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု နိယတဗျာဒိတ် ခံယူနိုင်ရန် ရှေးရှေး ဘုရားအဆူဆူတို့၏ အထံတော်၌ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆုတောင်းခဲ့၍ ပါရမီကုသိုလ်များကို ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးခဲ့ရသည်။ ဤဘဝမှာပင် နိဗ္ဗာန် မဂ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်သော ပညာဉာဏ် ပါရမီ ထက်မြက်သော ယောကျိားမြတ်တို့သည်သာလျှင် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အစဦးစွာ နိယတဗျာဒိတ်ကို ခံယူမည့် မဟာပုရိသယောကျိားမြတ်သည် နိယတဗျာဒိတ် ခံယူနိုင်ရန် အောက်ဖော်ပြပါ ဂုဏ်အင်္ဂါရှစ်ချက်နှင့် ပြည့်စုံရပေမည်—

- (၁) လူသား စင်စစ်ဖြစ်ခြင်း၊
- (၂) ယောကျိား စင်စစ်ဖြစ်ခြင်း၊
- (၃) ထိုဘဝမှာပင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်သော ပါရမီကုသိုလ် ထူးနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- (၄) သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးတွေ့ရခြင်း၊
- (၅) ရသေ့ / ရဟန်းဖြစ်ခြင်း၊
- (၆) အဘိညာဉ် သမာပတ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- (၇) လူသာမန်တို့ ပြုနိုင်ခဲ့သော ပါရမီကုသိုလ်အထူးကို ပြုလုပ်နိုင်ခြင်း၊
- (၈) ဘုရားအဖြစ်ကို ရရှိရန် ဆန္ဒအလွန်ပြင်းပြခြင်း။

ရှင်းလင်းချက်

လူသားစင်စစ်ဖြစ်မှသာ နိယတဗျာဒိတ်ကို ခံယူနိုင်သည်။ နဂါး၊ ဂဠုန်၊ နတ် ဗြဟ္မာဘဝ၌ နိယတဗျာဒိတ်ကို မခံယူထိုက်။ အကြောင်းမူ လူ့ပြည် လူ့ရွာ၌ သာလျှင် ပါရမီတော် ၁၀-ပါး အပြား(၃၀)ကို စေ့စေ့ငြိမ်မြောက် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဖြည့်ကျင့် နိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ဗုဒ္ဓသာသနာ့ထက်စွဲကျမ်း

တဖန် လူ့အဖြစ်ကို ရငြားသော်လည်း ယောက်ျားစင်စစ် ကေနိဖြစ်မှသာလျှင် နိယတဗျာဒိတ်ကို ခံယူခွင့်ရှိသည်။ အမျိုးသမီးများနှင့် နှပုံး ပဏ္ဍုန်များ ဥတတောဗျည်းများမှာ နိယတဗျာဒိတ်ကို မခံယူထိုက်ချေ။ ထို့ကြောင့် အမျိုး သမီးတစ်ဦးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဘုရားဆုပန်လိုပါက ရှေးဦးစွာ ယောက်ျား အဖြစ်ကို ရရှိအောင် ဆုတောင်းရမည်။

လူယောက်ျား ဖြစ်ငြားသော်လည်း အတိတ်ကုသိုလ်ကံနည်းပါး၍ သုဂတိ အဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ် ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ် အမျိုးအစားဖြစ်ပါက ဘုရားဆုနှင့် မထိုက် တန်ချေ။ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်သည့် တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သာလျှင် နိယတဗျာဒိတ် ဘုရားဆုကို ခံယူထိုက်ပေသည်။ အဘယ်မျှ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်ရမည်ဆိုပါမူ ဤဘဝမှာပင် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုလျက် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်သော ပါရမီကုသိုလ်ထူးနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ရပေမည်။ ပါရမီကုသိုလ်ထူးရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် များသည် ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာကြီးငယ်နှင့် ပြည့်စုံကြသည်။

ထို့ပြင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဘုရားငယ်ထံ၌ လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓသာဝကများအထံ၌ လည်းကောင်း၊ စေတီပုထိုး ဇောခိပင်၌လည်းကောင်း ဘုရားဆုတောင်းပါက နိယတဗျာဒိတ်ကို မရနိုင်။ သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ဆုတောင်း မှသာလျှင် နိယတဗျာဒိတ်ကို ရရှိနိုင်သည်။

တဖန် ကံ၊ကံ၏ အကျိုးကို မယုံကြည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဆုတောင်းပါ ကလည်း နိယတဗျာဒိတ်ကို မခံယူနိုင်။

လူဝတ်ကြောင်ဘဝသည် ဘုရားအဖြစ်နှင့် မလျှောက်ပတ်သောကြောင့် ရဟန်းဘဝဖြင့် ဆုတောင်းမှသာ နိယတဗျာဒိတ်ကို ရရှိနိုင်သည်။ ရဟန်းမှာ သာသနာတွင်း ရဟန်း၊ သာသနာပ ရဟန်းဟူ၍ ၂-မျိုးရှိသည်။ သာသနာတွင်း ရဟန်းမှာ အထူးရှင်းပြရန်မလိုပေ။ သာသနာပ ရသေ့ ရဟန်းများမှာမူ ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်လက်ခံသော ရသေ့ ရဟန်းများသာလျှင် နိယတ ဗျာဒိတ်ကို ခံယူနိုင်သည်။

ယင်းရသေ့ ရဟန်းများသည် အဘိညာဉ် ၅-ပါး သမာပတ် ၈-ပါးနှင့် ပြည့်စုံမှသာလျှင် နိယတဗျာဒိတ်ကို ရရှိနိုင်သည်။ အကြောင်းမူ-နိယတဗျာဒိတ် ရရှိပြီးသော ဘုရားအလောင်းတော်သည် ပါရမီတော် ၁၀-ပါးကို မိမိ အလိုအလျောက် စူးစမ်းဆင်ခြင် ရှာဖွေနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရပေမည်။ အဘိညာဉ်သမာပတ်နှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ အတိတ်အနာဂတ် ဘဝများကို သိမြင်ခြင်း၊ လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်လောက၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ငရဲပြည်အထိ ဖောက်ထွင်းသိမြင်ခြင်းကြောင့် အကြားအမြင် အတွေ့အကြုံ အသိပညာ လွန်စွာ ကျယ်ဝန်း နက်ရှိုင်းလှသည်။ အဘက်ဘက်မှ ချိန်ထိုး၍ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ

ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီတော်ပြည့်ကျင့်ခြင်း

စဉ်းစားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဘိညာဉ်သမာပတ်နှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည်သာလျှင် ပါရမီတော် ၁၀-ပါးတို့ကို မှန်မှန်ကန်ကန် စူးစမ်း ဆင်ခြင်ရှာဖွေနိုင်စွမ်းရှိခြင်းကြောင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ခံယူနိုင်စွမ်းရှိကြသည်။

ထို့ပြင် လူသာမန်တို့ ပြုနိုင်ခဲ့သော ပါရမီကုသိုလ်အထူးကို ပြုလုပ်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှသာလျှင် ဘုရားအဖြစ်ကို ရရှိနိုင်ပေမည်။ သာမန်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဝတ်ထက်ဝတ်ကပ် ဆွမ်းလှူ ပန်းလှူ၊ ဒါန သီလ ဘာဝနာမှုမျှဖြင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်နိုင်ချေ။ ဒါနအရာတွင် သူတကာ မပြုလုပ်နိုင်သော သားသမီးအလှူ၊ ပယားအလှူ၊ မျက်လုံးအလှူများ၊ သီလအရာတွင် သေလှနိုးပါးနှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းခံ၍ စောင့်ထိန်းမှု ပြုခြင်းတို့သည် ဘုရားအလောင်းတော်တို့သာလျှင် ပြုနိုင်သော ပါရမီကုသိုလ်ထူးများ ဖြစ်ကြသည်။

ဘုရားဖြစ်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြမှုမှာ အထက်တွင် ရှင်းလင်း ဖော်ပြပြီး ဖြစ်ပေသည်။

သုမေဓာရှင်ရသေ့ နိယတဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း

လွန်ခဲ့သော လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလတွင် အမရဝတီနေပြည်တော်၌ သုမေဓာအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသေဋ္ဌေး တစ်ဦး ရှိခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်အခါကပင် မိဘများ ကွယ်လွန်ခဲ့၍ ဘဏ္ဍာစီး ဖြစ်သူက ရွှေ ငွေ ရတနာများဖြင့် ပြည့်နေသော ရတနာတိုက်ခန်းများကို ဖွင့်လှစ်၍ စာရင်းနှင့်တကွ အပ်နှံလေသည်။ ဤပစ္စည်းကား အမိတက်မှ ဆင်းသက်လာသော ပစ္စည်းတည်း၊ ဤပစ္စည်းကား အဘဘက်မှ ဆင်းသက်လာသော ပစ္စည်းတည်း၊ အထက်ဘိုးဘေးဘီဘင် ဆွေမျိုး ၇-ဆက်တိုင်အောင် ဆင်းသက်လာခဲ့သော ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ပြောပြအပ်နှံလေသည်။ ထိုအခါ သုမေဓာ သတို့သားသည် ပညာဉာဏ် ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်၍ ငါ၏ ဘိုးဘွားမိဘများကား ဤပစ္စည်းများကို တစ်ပြားတစ်ကျပ်မျှ ယူဆောင်မသွားနိုင်ဘဲ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြရကုန်၏၊ ငါသည်ကား ဤပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို အလှူဒါနပြုလုပ်၍ နောင်ဘဝသို့ အပါယူဆောင်အံ့ ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်လျက် မည်သူမဆိုအလိုရှိသမျှ လာရောက်အလှူခံယူကြရန် စည်ထီးကြေညာ၍ အလှူကြီးပေးတော်မူလေသည်။ ထိုသို့ အလှူပေးပြီးနောက် ရသေ့ရဟန်းပြုသည်။ ဟိမဝန္တာတောအရပ်၌ သစ်တစ်ပင်ရင်း ဝါးတစ်ပင်အောက် သီတင်းသုံး နေထိုင်လျက် အလိုလို ကြွေကျသော သစ်သီးများကိုသာ စားသုံးပြီး လဲလျောင်းခြင်း လုံးဝ မပြုဘဲ ထိုင်ခြင်း ရပ်ခြင်း စင်္ကြံသွားခြင်းဟူသော ဣရိယာပုထ် ၃-ပါးဖြင့်သာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို မနေ မနား အားထုတ်တော်မူသည်ရှိသော် ၇-ရက် အတွင်းမှာပင် သမာပတ် ရှစ်ပါးနှင့် အဘိညာဉ် ငါးပါးတို့ကို ရရှိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ရဟန္တာလေးသိန်းခြံရံလျက် ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူရာ ရမ္မာဝတီပြည်သို့ ရောက်ရှိတော်မူသည်။ နောက် တစ်နေ့တွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့် တပည့်ရဟန္တာများ ရမ္မာဝတီပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည်ဖြစ်ရာ ရမ္မာဝတီ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် မဏ္ဍပ်ကန္ဓား ထိုးခြင်း၊ အမှိုက်သရိုက်ရှင်းလင်းခြင်း၊ မြေညှိခြင်း၊ မြေဖို့ခြင်း၊ သဲဖြူခြင်း၊ ငှက်ပျောပင်ရှင် ကြပ်ရှင်စိုက်ခြင်း၊ ရေပြည့်အိုးများ တည်ထားခြင်း၊ တံခွန် ကုက္ကား မုလေးပွားတို့ကို စိုက်ထူခြင်းဖြင့် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ကြွလာမည့် လမ်းတစ်လျှောက်ကို ပြုပြင် မွမ်းမံတန်ဆာဆင်ယင်လျက် ရှိကြသည်။ ထိုအခါ ဂေါတမဘုရားအလောင်းတော် ဖြစ်သော သုမေဓာရှင်ရသေ့သည် ဈာန် အဘိညာဉ်ဖြင့် ရမ္မာဝတီပြည်ကို ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဖြတ်သန်းသွားစဉ် လမ်းဖို့ လမ်းပြင်နေကြသော ပရိသတ်များကို တွေ့မြင်လေသည်။ မြတ်စွာ ဘုရား ကြွလာရန်အတွက် လမ်းပြင်နေကြောင်း ကြားသိရသည့်အခါ သုမေဓာ ရှင်ရသေ့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ လမ်းပြင်ရန် တစ်နေရာတောင်းဆိုလိုက် သည်။ လူအပေါင်းတို့က ရှင်ရသေ့၏ တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်ကို ယုံကြည် အားကိုးကြသဖြင့် ပြင်ဆင်ရန် ခက်ခဲသည့် ရွှံ့ဗွက် တစ်နေရာကို သတ်မှတ် ပေးလိုက်ကြသည်။ သုမေဓာရှင်ရသေ့ကား တန်ခိုးအစွမ်းကို အသုံးမပြုဘဲ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အဝေးမှ မြေတို့ကို တူးယူ ထမ်းပိုး သယ်ဆောင်၍ ရွှံ့ဗွက် ကြီးကို ဖို့တော်မူ၏။ သုမေဓာရှင်ရသေ့ လမ်းနေရာ ပြုပြင်ဖို့လုပ်၍ မပြီးသေးမီပင် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန္တာ လေးသိန်းနှင့် တကွ ကြွချီတော်မူ လာ၏။

သုမေဓာရှင်ရသေ့သည် ၃၂-ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာ တော်ကြီး ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာငယ်တို့ဖြင့် နှစ်သက်စဖွယ် တင့်တယ်တော် မူသော ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား၏ ရူပကာယတော်ကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက် ကြည့်ရှုဖူးမြင်ပြီးလျှင် “ယနေ့ ငါသည် အသက်ကို စွန့်တော့မည်၊ မြတ်စွာဘုရား နှင့် ရဟန္တာများသည် ညွှန်ပျောင်း၌ ဆင်းရဲစွာ နင်းကြွတော်မမူပါစေလင့်၊ ငါ၏ ကျောပြင်ကို နင်း၍ ကြွတော်မူပါစေသတည်း” ဟု ကြံစည်ဆုံးဖြတ်၍ ညွှန်ပျောင်း ထက်၌ အလျားမှောက်၍ တံတားခင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သုမေဓာ ရှင်ရသေ့သည် “ငါသည် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားကဲ့သို့ သဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ပါအံ့၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ကယ်တင်ပါအံ့” ဟု စိတ်အကြံတော် ဖြစ်၍ ဘုရားဆုကို ပန်တော်မူလေသည်။

ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီတော်ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

ထိုအချိန်တွင် ဘုရားအမည်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်မငယ် တစ်ယောက်သည် ကြာပန်းရှစ်ခိုင်ကို ယူဆောင်၍ လာခဲ့ရာ သုမေဓာရှင်ရသေ့ကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း မေတ္တာဓာတ် သက်ဝင်၍ ကြာပန်းငါးခိုင်ကို ရှင်ရသေ့လက်သို့ ပေးအပ်ပြီး ကြာပန်းသုံးခိုင်ကို မိမိလက်၌ ကိုင်လျက် “အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ရသေ့နှင့် ပါရမီ ဖြည့်ဖက် ဖြစ်ပါစေသတည်း” ဟု ဆုပန်ခဲ့လေသည်။ သုမေဓာရှင်ရသေ့သည် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ယင်း ကြာငါးခိုင်တို့ဖြင့် ပူဇော်လျက် ဘုရားဆုကို ပန်တော်မူလေသည်။

ထိုအခါ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သုမေဓာရှင်ရသေ့၏ ဦးခေါင်းရင်း၌ ရုပ်တော်မူလျက် ဤရှင်ရသေ့ကား နောင်အခါဝယ် ဘုရားစင်စစ် ကေန ဖြစ်လတ္တံ့ စသည်ဖြင့် ဂေါတမဘုရားရှင်၏ ဘွဲ့အမည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ မယ်တော်၊ မေညှိတော်၊ အဂ္ဂသာဝက၊ အဂ္ဂသာဝိကာ အမည်နှင့်တကွ ဗောဓိပင် အမည်တို့ကို ထိကျသေချာစွာ ဖော်ပြညွှန်းလျက် ဗျာဒိတ်စကားကြားတော် မူလေသည်။

ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သုမေဓာရှင်ရသေ့အား ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားပြီးနောက် ရဟန္တာပေါင်း လေးသိန်းနှင့်အတူ သုမေဓာရှင်ရသေ့ကို လက်ယာဘက်ထားကာ ကြွသွားကြကုန်၏။

ထို့နောက် သုမေဓာရှင်ရသေ့သည် အလျားမှောက်ရာမှ ဝမ်းမြောက်စွာ ထပြေးလျှင် နတ်၊ လူတို့ ကြံဖြန့်ပူဇော်သော ပန်းပုံထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင် နေလျက် ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးရမည့် ပါရမီတော်တို့ကို မိမိကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် စူးစမ်း ဆင်ခြင်တော်မူသည်။ (ပါရမီ = ပရမ + ဤ = ပရမ = မြင်မြတ်သူတို့၏ + ဤ = လှုပ်ငန်းစဉ်။)

ပါရမီ ၁၀-ပါး

သုမေဓာရှင်ရသေ့ စူးစမ်းဆင်ခြင်တွေ့ရှိရသော ပါရမီတော် ၁၀-ပါးမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်—

- ၁။ ဒါနပါရမီ = ပေးကမ်းလှူဒါန်းစွန့်ကြဲမှုကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊
- ၂။ သီလပါရမီ = သီလစောင့်ဆိန်းမှုကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊
- ၃။ နေက္ခမ္မပါရမီ = ကာမဂုဏ်မှ ထွက်မြောက်မှုကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊
- ၄။ ပညာပါရမီ = ဉာဏ်ပညာတိုးပွား ရင့်ကျက်မှုကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊
- ၅။ ဝီရိယပါရမီ = ဇွဲလုံ့လစွမ်းပကားကြီးမားစေရန် ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊

၂၆၀

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

- ၆။ ခန္တီပါရမီ = သည်းခံခွင့်လွှတ်မှုကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊
- ၇။ သစ္စာပါရမီ = အမှန်အတိုင်း ပြောဆို၍ ပြောသည့်အတိုင်း လိုက်နာ ပြုကျင့်မှုသစ္စာကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊
- ၈။ အဓိဋ္ဌာနပါရမီ = စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း ခိုင်မြဲစွာ လိုက်နာ ကျင့်သုံးမှုကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊
- ၉။ မေတ္တာပါရမီ = သူတပါးအကျိုးစီးပွား လိုလားမှုကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊
- ၁၀။ ဥပေက္ခာပါရမီ = ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းမရှိ ကောင်းဆိုးနှစ်တန်ကို ခံနိုင် ရည်ရှိစေရန် ဖြည့်ကျင့်ခြင်း။

ပါရမီ ၁၀-ပါး အပြား ၃၀

ပါရမီ ၁၀-ပါးကိုပင် ထပ်ဆင့်၍ ဥပပါရမီ ၁၀-ပါး၊ ပရမတ္ထပါရမီ ၁၀-ပါး ပွားလျှင် ပါရမီ (၃၀) ဖြစ်လေသည်။

မူလပါရမီ ၁၀-ပါးမှာ မိမိခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဆက်စပ်မှု မရှိဘဲ သား၊ မယား၊ ရှေ့၊ ငွေ အစရှိသော သက်ရှိ သက်မဲ့ ပစ္စည်းများကို စွန့်လွှတ်၍ ဖြည့်ကျင့်ခြင်းသည် မူလပါရမီ ဖြစ်သည်။

ခြေ၊ လက်၊ နား၊ နှာခေါင်း စသော အင်္ဂါကြီးငယ် တစ်ခုခုကို စွန့်လွှတ်၍ ဖြည့်ကျင့်ခြင်းသည် ဥပပါရမီ မည်၏။

အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်၍ ဖြည့်ကျင့်ရသော ပါရမီသည် ပရမတ္ထပါရမီ မည်၏။

၁။ ဒါနပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

ဘုရားအလောင်းတော်သည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္မာတစ်သိန်း သံသရေခရီး တစ်လျှောက် ဆက်လက်သွားရဦးမည်ဖြစ်၍ ဒါနရိက္ခာ ပါရှိပါမှ ထိုထိုဘဝတို့၌ လိုရာ အသုံးအဆောင်များနှင့် ပြည့်စုံ၍ မိမိ အားထုတ်လိုသော ကုသိုလ် ကောင်းမှုများကို အားထုတ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားအလောင်း တော်များသည် ဒါနပါရမီကို အဦးအစ ထား၍ ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးကြရသည်။ ဤကဲ့သို့ သံသရာခရီးတစ်လျှောက် စွဲမြဲစွာ ဆောက်တည် ဖြည့်ကျင့်ရမည်ဖြစ်၍ ဒါနပါရမီကို ရှေးဦးစွာ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီတော်ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

လောက၌ ပေးကမ်းခြင်းဟူသမျှ သာမန်အားဖြင့် “ဒါန” ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သော်လည်း ကြည်လင်စင်ကြယ်သော သဒ္ဓါတရားဖြင့် ပေးကမ်းခြင်းကိုသာ “ဒါနပါရမီ” ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်မည်။ သဒ္ဓါတရားမပါဘဲ ချစ်ကြိုက်၍ ပေးခြင်း၊ စိတ်ဆိုး၍ အရွံ့ တိုက်ပေးခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့၍ ပေးခြင်း၊ မသိနားမလည်၍ အလိမ်အညာခံရ၍ ပေးခြင်းတို့သည် ဒါနပါရမီနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း၌ ဒါနပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သည်။ ဒါနဥပပါရမီတော်ကို သိဝိမင်းကြီးဘဝ၌ မျက်လုံးကို ထုတ်၍ လှူခြင်း စသည်ဖြင့် ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သည်။ ဒါနပရမတ္ထပါရမီတော်ကို ယုန်မင်းဇာတ်တော်၌ အလှူခံပုဏ္ဏား စားသုံးနိုင်ရန် ယုန်မင်းသည် မိမိကိုယ်ကို မီးပုံတွင်းသို့ ခုန်ချ၍ အသက်စွန့် လှူဒါန်းခြင်းဖြင့် ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သည်။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီးဘဝတွင် မလှူဖူးသော အလှူဟူ၍ မရှိ၊ အလှူမျိုးစုံအောင် လှူခဲ့သည်။

၂။ သီလပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

ငါးပါးသီလ ရှစ်ပါးသီလနှင့် နှစ်ရာနှစ်ဆယ် ခုနစ်သွယ် သိက္ခာပုဒ်များ စောင့်ထိန်းခြင်း သီလ၊ မျက်စိ စသော ဣန္ဒြေကို စောင့်ထိန်းခြင်း သီလ၊ စင်ကြယ်စွာ အသက်မွေးမှု သီလ၊ ပစ္စည်းလေးပါး သုံးဆောင်ရာ၌ စိတ်ထား စင်ကြယ်မှု သီလ စသည်ဖြင့် လူများ ဖြည့်ကျင့်ရမည့် သီလ၊ ရဟန်းများ ဖြည့်ကျင့်ရမည့် သီလများကို ပါရမီမြောက်အောင် ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးရသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သီလများကို သာမန်အားဖြင့် ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးရာ၌ မူလသီလပါရမီ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခုကို စွန့်လွှတ်၍ ဖြည့်ကျင့်ရသော သီလသည် သီလဥပပါရမီ ဖြစ်သည်။

ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းနှင့် စမ္မေယျနဂါးမင်းဘဝ၌ ဘုရားအလောင်းတော်သည် အသက်ကို စွန့်လွှတ်၍ ဥပုသ်သီတင်းသီလ စောင့်သုံးရသောကြောင့် ယင်း သီလသည် သီလပရမတ္ထပါရမီ မည်၏။

၃။ နေက္ခမ္မပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဘဝပေါင်း များစွာတို့၌ လောကီ အာရုံ ကာမဂုဏ်တရားများကို စွန့်ပယ်၍ တောထွက်ကာ ရသေ့ရဟန်း ပြုစောမှု ခဲ့သည်။ ဥပမာအားဖြင့် မဟာဇနကဇာတ်တော်၌ ဇနကမင်းကြီး တောထွက်ခြင်း၊ မဃဒေဝဇာတ်တော်၌ မဃဒေဝမင်းကြီး တောထွက်ခြင်း၊ ဟတ္ထိပါလဇာတ်တော်၌ ဟတ္ထိပါလ မင်းသားညီနောင်တို့ တောထွက်ခြင်း စသည်ဖြင့် ကာမဂုဏ်တရားမှ ထွက်မြောက် ကျွတ်လွတ်ရန် ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့သည်။

ရသေ့ ရဟန်း ပြုပြီးသောအခါတွင်လည်း ဘဝသံသရာမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းတရား စီးဖြန်းအားထုတ်၍ နေကမ္မ ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးခဲ့သည်။

ဟတ္ထိပါလမင်းသား အယောဆရမင်းသားတို့ တောထွက်ခြင်းမှာ လူပျိုဘဝ ဖြစ်၍ အခက်အခဲ မရှိသဖြင့် မူလနေကမ္မပါရမီ အဆင့်မျှသာ ဖြစ်သည်။ မဟာဇနကမင်းကြီး တောထွက်ခြင်းနှင့် မသဒေဝမင်းကြီး တောထွက်ခြင်း တို့သည် မိဖုရား မောင်းမ မိသ်တို့ ငိုယိုထားဆီး တောင်းပန်နှောင်ဖွဲ့ကြသည်ကို အနှောင်အဖွဲ့ မခံဘဲ စွန့်လွှတ် ထွက်ခွာနိုင်ခြင်းကြောင့် နေကမ္မဉာဏ်ပါရမီဟု ဆိုသင့်သည်။

စူဠသုတသောမမင်း ဘဝ၌ တောထွက်ခြင်းကို နေကမ္မပရမတ္ထပါရမီဟု အဋ္ဌသာလိနီ အဋ္ဌကထာ၌ ဖွင့်ဆိုထားသည်။ စူဠသုတသောမမင်းသည် မိဖုရား မောင်းမ မိသ် မယ်တော် ခမည်းတော် သားတော် ဗိုလ်ပါ ပရိသတ် အပေါင်းတို့က ငိုကြွေးတောင်းပန်နေစဉ်မှာပင် ထိုခတောင်းပန်မှုကို လျစ်လျူ ပြုကာ ဟိမဝန္တာတောအရောက် ဝေးကွာစွာ ထွက်ခွာတော်မူခဲ့သည် ဖြစ်၍ ပိုမိုခက်ခဲသဖြင့် နေကမ္မပါရမီအရာ ပရမတ္ထပါရမီဟု ခေါ်ဆိုရသည်။

၇။ ပညာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဉာဏ်ပညာ ကြီးကျယ်တိုးပွား ရင့်ကျက်လာ စေရန် အကြားအမြင် ဗဟုသုတများကို သင်ယူဆည်းပူးခြင်း သုတမယပညာ၊ ထိုးထွင်းကြံဆမှု တိထွင်းမှုပြုလုပ်ခြင်း စိန္တာမယပညာ၊ ကိလေသာကို ပယ်ခွါ နိုင်ရန် သမထဝိပဿနာ ပွားများ အားထုတ်၍ ဉာဏ်ပညာ ရင့်ကျက် ကက်မြက်အောင် ပညာပါရမီကို ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သည်။

မဟောသဓာဇာတ်တော်၌ သုတမယပညာ စိန္တာမယပညာများကို အထွတ် အထိပ်ရောက် ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးခဲ့၍ ဘာဝနာမယပညာကိုမူ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း မိမိကိုယ်ပိုင် ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် ရှုမြင်သုံးသပ်ခြင်း ဘုရားသာသနာ ထော်နှင့် ကြုံကြိုက်သည့်အခါ ဘုရားတရားတော်ကို နာယူ၍ ဝိပဿနာဉာဏ်စဉ် ၁၀-ပါးတို့တွင် သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ်တိုင်အောင် ပွားများ ရှုမှတ် ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သည်။

၅။ ဝိရိယပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

ဇွဲလုံ့လ ဝိရိယကို အလျော့မပေးဘဲ မနေမနား ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းသည် ဝိရိယပါရမီခံတာကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီတော်ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

မဟောသဓာဇာတ်တော်၌ မဟောသဓာသုခမိန်သည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော တိုင်းသူပြည်သားများ သေခံကြပျက်စီးမှု မရှိစေရန် ဥမင်လိုက်ခေါင်း ဖောက်လုပ်ခြင်းဖြင့် လုံ့လဝီရိယစွမ်းအားကို ပြတော်မူခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းရာ၌ လုံ့လဝီရိယ ထက်သန်ခိုင်မာမှု သာလျှင် သမာဓိရအောင် ဉာဏ်အမြင်ပေါက်အောင် အားထုတ်နိုင်ကြသည်။ လုံ့လဝီရိယ နည်းပါးသူများမှာ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်ရာ၌ ငိုက်မျဉ်း မေ့လျော့ အိပ်ပျော်သွား၍ အပ္ပနာသမာဓိရောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင် လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ဝီရိယပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ရာ၌ မဟာဇနကဇာတ်တော်ကို ဖော်ညွှန်းပြသလေ့ ရှိကြသည်။ မဟာဇနကမင်းသားသည် သင်္ဘောပျက်သည့် အချိန်၌ ငိုကြွေး မြည်တမ်းခြင်း၊ နတ်များအား တမ်းတခြင်း လုံးဝ မပြုလုပ်ဘဲ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို အားအစွမ်းရှိသရွေ့ ကူးခပ်နိုင်ရန် ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှု ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ရက်ပေါင်းများစွာ အဆာခံနိုင်စေရန် ထောပတ်ဆီဥ များကို စားသုံး၍ မိမိကိုယ်ကို ပင်လယ်ဆားငန်ရေ ဖောက်ထွင်းစိမ့်ဝင်မှု မရှိစေရန် တကိုယ်လုံး ထောပတ်သုတ်လိမ်းသည်။ ဝတ်စားသော ပုဆိုး ခါးတောင်းကြိုက်ကိုလည်း ထောပတ် အပြည့်သုတ်လိမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သင်္ဘောပျက်သည့် နေရာမှ အဝေးဆုံး နေရာသို့ ရောက်ရှိစေရန် လင်းယဉ်တိုင် ထိပ်ဖျားသို့ တက်၍ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် ခုန်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ၇-ရက်တိုင်တိုင် မလျော့သောဇွဲ လုံ့လဖြင့် မရပ်မနား ကူးခပ် နေတော့သည်။ ယင်း၏ လုံ့လဝီရိယကို ဂုဏ်ပြုချီးမြှောက်သည့် အနေဖြင့် ပင်လယ်စောင့်နတ်သမီး မဏိမေခလာသည် ကယ်တင်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဝီရိယပါရမီအရာ၌ မဟာဇနကဇာတ်တော်ကို ဖော်ညွှန်းလေ့ရှိကြသည်။

၆။ ခန္တီပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

သူတပါးတို့၏ ကြမ်းကြုတ်စွာ ဆဲဆိုခြင်း နှုတ်ဖြင့် ကျူးလွန်မှု၊ ရက်စက်စွာ ထိပါးပုတ်ခတ် နှိပ်စက်ခြင်း ကိုယ်ဖြင့် ကျူးလွန်ခြင်းတို့ကို သည်းခံခြင်းသည် ခန္တီပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်သည် မည်၏။

ခန္တီဝါဒီဇာတ်တော်၌ ကလာဗုမင်းက အလောင်းတော် ခန္တီဝါဒီရသေ့ကို နားရွက်ဖြတ်ခြင်း၊ လက်၊ ခြေ ဖြတ်ခြင်း ပြုလုပ်နှိပ်စက်သည်ကို အမျက် မထွက်ဘဲ ခွင့်လွှတ်သည်ခံခဲ့ရသည်။ အလားတူပင် မာတင်္ဂဇာတ်တော်၌ မာတင်္ဂ

ရသေ့သည် မဇ္ဈတိုင်း မင်းချင်းတို့ ဖမ်းဆီး နှိပ်စက် သတ်ဖြတ်သည်ကို သည်းခံ တော်မူခဲ့သည်။ စူဠဓမ္မပါလ ဇာတ်တော်၌ မဟာပတာပမင်း၏ အမိန့်ဖြင့် သူသတ်တိုက် ဓမ္မပါလသားငယ်၏ လက်၊ ခြေတို့ကို ဖြတ်ခြင်း၊ သန်လျက်ပန်း ကစားခြင်းကို ပြုလုပ်ခံရသော်လည်း သည်းခံခွင့်လွှတ်ခြင်း ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူသည်။

၇။ သစ္စာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

မိမိ၏စည်းစိမ်ဥစ္စာ နှာမည်ဂုဏ်သတင်း ထိခိုက်မည့်ကိစ္စများနှင့် တွေ့ကြုံလာ သည့်အခါ အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုဝံ့သူ ရှားပါးလှသည်။ လိမ်ညာ၍လည်းမပြော လိုသဖြင့် အမှန်အတိုင်း သက်သေမခံဘဲ ရှောင်လှူ ရှောင်တိမ်းနေမှုများကို ကြည့်ရှု၍ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြောကြားရန် မည်မျှခက်ခဲ သည်ကို သိနိုင်ပေသည်။

ထိုထက်ပိုမို၍ အသက်ဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ အမှန်အတိုင်း ပြောဆို ဝံ့သူ မရှိသလောက် ရှားပါးလှပေသည်။ ဘုရားအလောင်းခတ်များသည် စည်းစိမ်၊ အင်္ဂါခြေလက်၊ အသက်ဘေးရန်နှင့် ကြုံနေရသော်လည်း အမှန် အတိုင်းသာလျှင် ပြောဆိုပြုမူခြင်းဖြင့် သစ္စာပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ကြသည်။

သစ္စာပါရမီမှာ တစုံတခုသော အကျိုးကို မမျှော်လင့်ဘဲ ဘေးရန်ကို မကြောက်မလန့်ဘဲ မုသာဝါဒမှ ရှောင်ကြဉ်လျက် အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုသည့် သစ္စာနှင့် တစုံတခု အကျိုးရရှိရန် သစ္စာဆိုခြင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။

ဝိဇ္ဇာဇာတ်တော်၌ ကောရဗျမင်းကြီးသည် ဝိဇ္ဇာအမတ်ကြီးကို သူ့-မပိုင်ဟု ငြင်းဆိုသည်။ ထိုအခါ ဝိဇ္ဇာအမတ်ကြီးအား “သင်သည် ကောရဗျမင်း၏ ကျွန်ဟုတ်၊ မဟုတ် ဖြေဆိုပါ” ဟု ပုဏ္ဏကဘိလူ့က မေးသည်။ ဝိဇ္ဇာအမတ် ကြီးသည် မိမိသေရမည့် ဘေးကို သိလျက် “ငါသည် ကောရဗျမင်းကြီး၏ ကျွန်ဖြစ်သည်။ ကောရဗျမင်းကြီးသည် ငါ့ကို ပိုင်သည်” ဟု အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံ ပြောဆိုလေသည်။

ထိုမှတပါး မှန်သော သစ္စာစကားကို ဆို၍ ဤသစ္စာစကားကြောင့် မည်သို့ မည်ပုံ အကျိုးထူးတရား ဖြစ်ထွန်းပါစေဟု သစ္စာဆိုခြင်းသည်လည်း သစ္စာ ပါရမီ၌ အကျုံးဝင်၏။

သူ့ပျိုရကဇာတ်တော်၌ ဘုရားလောင်း သုခမိန်သည် ငါးပါးသီလကို မလွန်ကျူးဖူးကြောင်း သစ္စာဆို၍ သင်္ဘောကို ဗလဝါမုခဝဲဩဿမု ပြန်လည် ဆုတ်နှစ်စေခဲ့သည်။

ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီတော်ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

ငုံးမင်းဇာတ်တော်၌ ဘုရားအလောင်းငုံးမင်းသည် မှန်သောသစ္စာစကားကို ဆို၍ မီးကွင်းအောင် ပြုနိုင်ခဲ့သည်။

ငါးရံ့မင်းဘဝ၌လည်း သစ္စာဆို၍ မိုးရွာစေနိုင်ခဲ့သည်။

ဤသို့ သစ္စာပြုကာ ဆုတောင်းခြင်းသည်လည်း သစ္စာပါရမီ၌ အကျုံးဝင်သည်။ သစ္စာခိဋ္ဌာန်ပြုသည်ဟုလည်း သုံးနှုန်းကြသည်။

က။ အဓိဋ္ဌာနပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

အဓိဋ္ဌာနကို မြန်မာဘာသာ၌ အဓိဋ္ဌာန်ပြုသည်။ သို့မဟုတ် ခိဋ္ဌာန်သည်ဟု သုံးနှုန်းလေ့ ရှိကြသည်။ အဓိဋ္ဌာန ပါဠိကို တိုက်ရိုက် မြန်မာပြန် ဆိုပါက ဆောက်တည်ခြင်းဟု ပြန်ဆိုကြသည်။ အဓိပ္ပါယ်မှာ-မိမိစိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ထား၍ ထိုဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း တိတိကျကျ လိုက်နာ ကျင့်သုံးမှုကို အဓိဋ္ဌာန်ဟု ခေါ်သည်။

သီဝိဇာတ်တော်၌ သီဝိမင်းကြီးသည် ငါ၏ မျက်စိကို လာရောက်အလှူခံ သူအား လှူဒါန်းမည်ဟု ဆောက်တည်၍ စိတ်၌ စွဲမြဲစွာ ထားသည်။ ထိုအခါ သီကြားမင်းသည် ပုဏ္ဏားယောင်ဆောင်၍ မျက်စိတစ်ဖက်ကို အလှူခံသည်။ သီဝိမင်းကြီးသည် မျက်စိနှစ်ဖက်လုံးကို စွန့်လှူတော်မူလိုက်သည်။

တေမိယဇာတ်တော်၌ တေမိမင်းသားသည် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရ မည်ကို ကြောက်လန့်သဖြင့် ဆွံ့အ ယောင် ဆောင်နေရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြု ဆောက်တည်ခဲ့သည်။ မီးဖြင့် ခြောက်လှန့်ခြင်း၊ ဆင်ဖြင့် ခြောက်လှန့်ခြင်း၊ မြွေဖြင့် ခြောက်လှန့်ခြင်း၊ အစားအသောက်ဖြင့် မြူဆွယ်ခြင်း၊ အပျိုကညာဖြင့် မြူဆွယ်ခြင်း ပြုသော်လည်း မိမိအဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း ဆွံ့အ ယောင် ဆောင်နိုင်ခဲ့ သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ခမည်းတော်က သေမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ သေမိန့် ချမှတ်ခံရသည့်တိုင်အောင် ၁၇-နှစ်လုံးလုံး အကြမ်းနည်း အနုနည်းစမ်းသပ်မှုကို ခံယူလျက် အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းပူးခဲ့သည်။

ဇ။ မေတ္တာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

မေတ္တာတရားသည် သူတပါး၏ အကျိုးစီးပွားကို လိုလား တောင့်တ၏။ သို့ရာတွင် တွယ်တာ ကပ်ငြိခြင်း မရှိ၊ မိမိနှင့် အတူနေရသည် ဖြစ်စေ၊ ကွဲကွာနေသည်ဖြစ်စေ ထိုသူ၏ စီးပွားချမ်းသာကို အမြဲ လိုလား တောင့်တ နေ၏။ ထိုသို့နှင့်အတူ မနေရသည့်အတွက် ခက်ခဲဝန်လေးခြင်း မရှိ၊ စီးပွား ချမ်းသာဖြစ်နေသည်ဟု သိရလျှင် စိတ်ထဲ၌ ကျေနပ်နေ၏။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် သုဝဏ္ဏသာမဓာဝ၌ ခြင်္သေ့သစ် ကျားများနှင့် လည်းကောင်း၊ တောကျွဲ၊ တောဝက်၊ သမင်ဘို့နှင့် လည်းကောင်း ခြံရံလျက် တောထဲမှာ နေခဲ့သည်။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်မျှ သုဝဏ္ဏသာမကို ကြောက်လန့်ခြင်းမရှိပေ။ သုဝဏ္ဏသာမသည်လည်း မည်သည့်တိရစ္ဆာန်ကိုမျှ မကြောက်လန့်ချေ။ မေတ္တာစွမ်းအားကြောင့် အချင်းချင်း ချစ်ခင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ကေသာဇာတ်၊ သေယျဇာတ်နှင့် မဟာသီလဝဇာတ်တို့၌ ဘုရားအလောင်းတော် ပြုဟွဒတ်မင်းကို ခိုးသူမင်းသည် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်၍ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို လုယူလိုက်သည်။ ဘုရားအလောင်းတော် ပြုဟွဒတ်မင်းသည် မိမိထီးနန်းစည်းစိမ်ကို လုယူခံရသည့်အပြင် ချုပ်နှောင်နှိပ်စက် ခံနေရပါလျက် ရန်သူမင်းအပေါ် မေတ္တာစစ်စစ် ထားနိုင်ခဲ့သည်။ ဤကား မေတ္တာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ပုံတည်း။

၁၀။ ဥပေက္ခာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

ဥပေက္ခာကို သဒ္ဓါနည်းအားဖြင့် မြန်မာပြန်ဆိုရာ၌ သင့်တင့်အောင် ရှုခြင်းဟု ပြန်ဆိုရသည်။ ဆင်းရဲ၊ ချမ်းသာ နှစ်မျိုးကွဲပြားရာ၌ တစ်ဖက်သတ် ဘက်မလိုက်ဘဲ ဆင်းရဲခြင်းနှင့်လည်း သင့်တင့်အောင်၊ ချမ်းသာခြင်းနှင့်လည်း သင့်တင့်အောင် ရှုခြင်းဟု ဆိုလိုသည်။ ရှေးပညာရှိများက “လျစ်လျူရှုခြင်း” ဟု ပြန်ဆိုခဲ့ကြသည်။

အချို့က ဥပေက္ခာကို ဥပြစ်ခါထားသည်ဟု ပြောဆိုကြသည်။ လုံးဝ အာရုံမစိုက်တော့ဘဲ ပစ်စလက်ခတ်သား၍ ဘေးချိတ်ထားသည်ဟု အဓိပ္ပာယ် နားလည်နေကြသည်။ အမှန်စင်စစ် ဥပေက္ခာဆိုသည်မှာ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းကို ရှောင်၍ မချစ်မမုန်း ပုံမှန်နေထိုင် ဆက်ဆံပြုမူခြင်း ဖြစ်သည်။

တစုံတယောက်နှင့် ဆက်သွယ်ရာ၌ တစ်ဖက်သတ် လိုက်၍ အကျိုးစီးပွား ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြု၊ မုန်းတီး၍ နှစ်နာအောင် အကျိုးမဲ့ကိုလည်း မပြု။ မိမိ တာဝန်ဝတ္တရား ရှိသည့်အတိုင်း အပြည့်အဝ တာဝန်ကျေအောင် တည်ကြည်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ချီးမွမ်းပူဇော်မှုနှင့် တွေ့ကြုံရသည့်အခါတွင်လည်း တက်ကြွမှု မရှိစေရ၊ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင် ရှုတ်ချခံရသည့်အခါတွင်လည်း စိတ်အားငယ် စိတ်ခတ်ကျဆင်းမှု မရှိစေရ၊ နှိပ်စက်မှုဘေးရန်နှင့် ကြုံရသည့်အခါတွင်လည်း ကြောက်လန့်အားငယ်မှု မဖြစ်စေရ၊ အရာရာကို တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်သည့် သဘောကို ဥပေက္ခာဟု ဆိုသည်။ ထိုသို့ ဥပေက္ခာပြုနိုင်ရန်မှာ လောက၏ သဘောတံသွာ မေ့တာများကို နားလည်သားရမည်။ နိယာမတရားများကို

ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီတော်ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

နားလည်ထားရမည်။ သတ္တဝါတို့သည် ကံသာ အမိ၊ ကံသာ အဘ၊ ကံသာ ဆွေမျိုးရှိလည်ဟု နားလည်ထားရမည်။ သို့မှသာလျှင် ဥပေက္ခာဟု ခေါ်သော တည်ငြိမ်မှုကို ရရှိနိုင်သည်။

ဥပေက္ခာသည် အမြင့်ဆုံးတရား အခက်ဆုံးတရား ဖြစ်သည်။ လက်တွေ့ ကျင့်သုံးနိုင်ရန် မဆိုထားဘိ ဥပေက္ခာအကြောင်းကို ရိပ်စားမိရန်ပင် ခက်ခဲလှ ပေသည်။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် လောမဟံသ ဇာတ်တော်၌ ကြော့ကြမ်း ဟောရမ်း၊ သော့သွမ်းသော လူငယ်တစ်စုက တံတွေးထွေး နှပ်ပစ်ကြသည့် အခါ မတုန်လှုပ်သကဲ့သို့ ကြည်ညိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များက လာရောက်ပူဇော် ကြသည့်အခါတွင်လည်း တုန်လှုပ်တက်ကြွမှု မရှိချေ။ မတုန်မလှုပ် တည်ငြိမ်နေ သဖြင့် လှုပ်ရှားလာစေရန် လူငယ်တစ်စုက ချိုင်းကြားကို ကလိထိုးကြသည်။ နားတွင်းကို ကြက်တောင်ဖြင့် ကျပ်ကြသည်။ စိတ်ဆိုးခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်း မရှိ၊ ရယ်အောင် လုပ်သော်လည်း ရယ်ရွှင်ခြင်း မရှိ၊ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းနေနိုင်ခဲ့သည်။

ဥပေက္ခာပါရမီတော်ကို ဖြည့်ဆည်းပူးရာ၌ ဤ လောမဟံသ ဇာတ်တော်ကို ဖော်ညွှန်းလေ့ရှိကြသည်။

ဘဝဆက်တိုင်း ပါရမီစုံလင်စွာ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရှင် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနိုင်ရန် ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ကျင့်ရာ၌ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္မာတစ်သိန်းတည်းဟူသော ရှည်လျားကြာမြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ဖြည့်ကျင့်ပွားများရသည်ကို ပြဆို ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမျှ ရှည်လျားလှစွာသော ဘဝသံသရာတစ်လျှောက်လုံး နိယတဗျာဒိတ်ရသည်မှ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်အထိ တစ်ဘဝမျှ မလစ်လပ်စေဘဲ ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ ဖြည့်ကျင့်ရာ၌ ရိုသေစွာ ဖြည့်ကျင့်ပွားများ အားထုတ်ရုံမျှမက ပါရမီတော် ၁၀-ပါး အပြား (၃၀)တို့ကို တစ်ခုမကျန် စုံလင်အောင် ဖြည့်ကျင့်ပွားများ အားထုတ်တော်မူခဲ့ရသည်။

စွန့်ခြင်းကြီး ၅-ပါး

ဒါနပါရမီတော်ကို ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးရာ၌ နက်နဲခက်ခဲမှုနှင့် မလွယ်ကူမှုကို အကြောင်းပြု၍ ဘုရားအလောင်းတော်ဘို့၏ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ လှူဒါန်းခြင်းကို

ပဋိပတ္တိပရိစ္ဆာန် (စွန့်ခြင်းကြီး ငါးပါး) ဘူ၍ အဆင့်ငါးဆင့် ခွဲခြားဖော်ပြလေ့ ရှိသည်။ ယင်းတို့မှာ—

- (၁) ဓနပရိစ္ဆာန် = သူဌေးသူကြွယ်စည်းစိမ်၊ မင်းစည်းစိမ်ဟုဆိုအပ်သော ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာတို့ကို စွန့်လွှတ် လှူဒါန်း၍ ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း။
- (၂) ပုတ္တပရိစ္ဆာန် = သား သမီးကို စွန့်လွှတ် လှူဒါန်း၍ ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း။
- (၃) ဘရိယပရိစ္ဆာန် = မယားကို စွန့်လွှတ် လှူဒါန်း၍ ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း။
- (၄) အင်္ဂပရိစ္ဆာန် = လက်၊ ခြေ၊ မျက်စိ စသော အင်္ဂါကြီးငယ်ကို စွန့်လွှတ် လှူဒါန်း၍ ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း။
- (၅) ဇီဝိတပရိစ္ဆာန် = ကိုယ်အသက်ကို စွန့်လွှတ်၍ ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း။

စရိယ ၃-ပါး

လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလပတ်လုံး ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိရန် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးခြင်းသည် ဗုဒ္ဓတ္ထစရိယာ မည်၏။

ထို့ပြင် ဖြစ်လေရာ ဘဝ၌ အဆွေအမျိုးတို့၏ စီးပွားချမ်းသာ အလို့ငှာ ဆောင်ရွက်တော် မူခြင်းသည် ဉာတတ္ထစရိယာ မည်၏။ ငါးရာ ငါးဆယ် ဇာတ်တော်၌ ငါးရံမင်းဘဝတွင် ငါးအပေါင်းတို့ မပျက်စီးစေရန် သစ္စာပြု၍ မိုးရွာစေခဲ့ခြင်း၊ ဘုရင်၏ စီးတော်ဆင် အနာကို ကျီးဆီဖြင့် ကုသရမည်ဟု ပုဏ္ဏားတို့၏ အကြံပေးချက်အရ ကျီးများကို ဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်၍ အဆီ ထုတ်ယူသော ဘုရင်အား ကျီးမျိုး၌ အဆီမရှိနိုင်ကြောင်း ဘုရင့်ထံမှောက် ဝင်ရောက် ပြောဆိုလျက် ဆွေမျိုးတို့၏ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ခြင်း၊ ငုံးမင်း ဘဝ၌ ငုံးတို့ကို ညီညွတ်အောင် ပြုလုပ်၍ မုဆိုးရန်မှ ဆွေမျိုးတို့၏ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ခြင်းစသော ကျင့်သုံးမှုများသည် ဉာတတ္ထစရိယာ မည်၏။

တောသုံးထောင်ကို အစိုးရသော ဧကသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းဘာတွင် ဥဗျာဓိသီးမှည့် ကြွေသည်ကို ကမ္ဘာမြေကြီး ပြိုသည်ဟု ကြောက်လန့်ထွက်ပြေး လာသော တောတိရစ္ဆာန်အပေါင်းကို မဟာသမုဒ္ဓရာအတွင်းသို့ ကျဆင်းမသေ စေရန် ကယ်တင်ခဲ့ခြင်း၊ ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း ဖြစ်စဉ်က တိုင်းသူ

ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီတော်ဖြည့်ကျင့်ခြင်း

ပြည်သားတို့သည် ဆိတ်ကြက်ဝက် စသည်တို့ကို သတ်ဖြတ်ပြီး ယင်းနတ်
 ပူဇော်လေ့ရှိရာ ယင်းနတ် ပူဇော်မှုကို စွန့်လွှတ်စေရန် နှစ်ခြိုက်စွာမျှော်ပြင်
 ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ခြင်း၊ မဟာသုပိနဇာတ်တော်၌ အိပ်မက်ဆိုး မြင်မက်သော
 ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် သတ္တဝါတို့ကို သတ်ဖြတ်၍ ယင်းပူဇော်ရန် စီမံနေစဉ်
 ဘုရားအလောင်းတော်ရသေသည် ယင်းပူဇော်ခြင်း မပြုရန် တားမြစ်၍ သတ္တဝါ
 အပေါင်း အသက် ချမ်းသာစေရန် ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ခြင်း စသည်တို့သည်
 လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့
 ခြင်းကြောင့် လောကတ္ထစရိယာ မည်၏။

အခန်း (၈)

နှစ်ကျိပ်လေးဆူသော ဘုရားများထံ၌ ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း

၁။ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား

ဂေါတမဘုရား အလောင်းတော်သည် ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား ခြေတော် ရင်း၌ သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်း ခံယူတော်မူခဲ့ပြီးနောက် ကမ္ဘာပေါင်း မည်ရွှေ့မည်မျှဟု ဂဏန်းချ၍ မရေတွက်နိုင်လောက်အောင် များလှစွာသော ကမ္ဘာအသင်္ချေသည် ဘုရားတစ်ဆူမျှ ပွင့်တော်မမူသဖြင့် သုညကမ္ဘာများ ဖြစ်ကြကုန်၏။

၂။ ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရား

ယင်းသုညကမ္ဘာ အသင်္ချေ ကုန်လွန်ပြီးနောက် တစ်ဆူသော ကမ္ဘာတွင် ကောဏ္ဍညမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာသည်။

ထိုအခါ ဂေါတမဘုရား အလောင်းတော်သည် ဝိဇိတာဝိ အမည်ရှိသော စကြာမင်း ဖြစ်ခဲ့၍ အလှူဒါန ပြုလုပ်ခြင်း၊ ထီးနန်းစွန့်၍ ရဟန်းပြုခြင်း၊ အဘိညာဉ် သမာပတ်တို့ကို ရရှိအောင် အားထုတ်ခြင်းပြု၍ ဗျာဒိတ်ခံယူတော် မူခဲ့သည်။

၃။ မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား

ထို့နောက်တဖန် ဘုရားမပွင့်သည့် သုညကမ္ဘာများ အသင်္ချေ ကုန်လွန် ပြီးသောအခါ တစ်ခုသော ကမ္ဘာ၌ မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား၊ သုမနမြတ်စွာဘုရား၊ ရေဝတမြတ်စွာဘုရား၊ သောဘိတ မြတ်စွာဘုရားဟူ၍ ဘုရားလေးဆူပွင့်တော် မူသည့် သာရမဏ္ဍ ကမ္ဘာသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား လက်ထက် တော်၌ ဂေါတမဘုရား အလောင်းတော်သည် သုရုစိ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏား ပညာရှိ ဖြစ်လာ၍ ကုဋေ တစ်သိန်းမျှသော ရဟန်း သံဃာတော်များအား ပစ္စည်းလေးပါး လှူဒါန်း၍ ဗျာဒိတ် ခံယူတော်မူခဲ့သည်။ ထို့နောက် စည်းစိမ် ဥစ္စာတို့ကို စွန့်၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ပိဋကသုံးပုံကို သင်ယူ၏။ အဘိညာဉ်ငါးပါး သမာပတ် ရှစ်ပါးတို့ကို ရရှိအောင် အားထုတ်၍ ပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့သည်။

၄။ သုမနမြတ်စွာဘုရား

မင်္ဂလဘုရားနောက်၌ ဆက်လက်ပွင့်တော်မူသော သုမနဘုရား လက်ထက် တော်တွင် ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် အတုလနဂါးမင်းဖြစ်၍ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဆွမ်းသင်္ကန်းတို့ဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်၍ ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

နစ်ကျိပ်လေးဆူသော ဘုရားများထံ၌ ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း

၅။ ရေဝတမြတ်စွာဘုရား

သုမန မြတ်စွာဘုရားနောက် ပွင့်တော်မူသည့် ရေဝတ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်တွင် ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် ပတိဒေဝ အမည်ရှိ ပုဏ္ဏား ပညာရှိ ဖြစ်ခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်များကို ဂါထာတစ်ထောင်ဖြင့် ချီးကျူးပူဇော်ခြင်း၊ အသပြာတစ်ထောင်တန်သော အပေါ်ရုံဖြင့် ပူဇော်ခြင်း ပြုလုပ်၍ ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

၆။ သောဘိတမြတ်စွာဘုရား

ရေဝတမြတ်စွာဘုရားနောက် ပွင့်တော်မူလာသည့် သောဘိတ မြတ်စွာ ဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဂေါတမဘုရားအလောင်းတော်သည် သုဇာတအမည်ရှိ ပုဏ္ဏားပညာရှိ ဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ဝါတုင်း သုံးလပတ်လုံး ကြီးစွာသော အလှူဒါနကို ပေးလှူလျက် ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူ ခဲ့သည်။

၇။ အနောမဒဿိမြတ်စွာဘုရား

ထို့နောက် ဘုရားမပွင့်သည့် သုညကမ္ဘာများ မရေတွက်နိုင်လောက်အောင် ကမ္ဘာအသင်္ချေ လွန်လေပြီးသောအခါ အနောမဒဿိ မြတ်စွာဘုရား၊ ပဒုမ မြတ်စွာဘုရား၊ နာရဒ မြတ်စွာဘုရားဟူ၍ ဘုရားသုံးဆူ ပွင့်တော်မူသော ဝရကမ္ဘာသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ အနောမဒဿိ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်တွင် ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် ဘိလူးစစ်သေနာပတိ ဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များအား ၇-ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းအဖျော်တို့ဖြင့် ပေးလှူ၍ ဗျာဒိတ် ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

၈။ ပဒုမမြတ်စွာဘုရား

အနောမဒဿိဘုရားရှင်နောက် ဆက်လက်၍ ပွင့်တော်မူသော ပဒုမမြတ်စွာ ဘုရား လက်ထက်တော်တွင် ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် ခြင်္သေ့မင်း ဖြစ်၍ ၇-ရက်ပတ်လုံး နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားတော်မူနေသော မြတ်စွာဘုရားကို အလွန်ဝမ်းမြောက် ကြည်ညိုစိတ်ဖြင့် အသက်စွန့်လှူကာ ဆည်းကပ်ခြင်း ကုဋေ များစွာသော ရဟန်းတော်တို့အပေါ်၌ ကြည်ညိုစိတ် ဖြစ်လျက် ဗျာဒိတ်ခံယူ တော်မူခဲ့သည်။

၉။ နာရဒမြတ်စွာဘုရား

ထို့နောက် ဝရကမ္ဘာတွင် ပွင့်တော်မူသော ဘုရားသုံးဆူအနက် နောက်ဆုံး ဖြစ်သော နာရဒဘုရားရှင် လက်ထက်တော်တွင် ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် အဘိညာဉ်ငါးပါး သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့ကို ရသော ရသေ့ ဖြစ်၍ မိမိ၏ သင်္ခမ်း ကျောင်းသို့ ကြွလာသော ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ရဟန္တာပေါင်း ကုဋေရှစ်ဆယ်၊ အနာဂါမ်ဥပါသကာပေါင်း တစ်သောင်းတို့ကို သင်္ခမ်းကျောင်းများ ဖန်ဆင်း ပေး၍ တစ်ညဥ့်ပတ်လုံး ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်တို့ကို ချီးကျူးလျက် ဘုရားနှင့် တကွ သံဃာပရိသတ်၊ ဥပါသကာပရိသတ်တို့အား ဆွမ်းစသော အစာအာဟာရ တို့ကို လှူဒါန်းခြင်း၊ မြတ်စွာဘုရားအား စန္ဒကူးနံ့သာနီကို လှူဒါန်းခြင်းပြု၍ ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

၁၀။ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား

အနောမဒဿီ၊ ပဒုမ၊ နာရဒ တည်းဟူသော ဘုရားသုံးဆူတို့ ပွင့်တော်မူရာ ဝရကမ္ဘာကြီးကုန်ဆုံးပြီးနောက် မည်ရွှေမည်မျှဂဏန်းချ၍ မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားလှစွာသော ဘုရား မပွင့်သည့် သုညကမ္ဘာပေါင်း (တစ်သင်္ချေ)ကို လွန်မြောက်ပြီးသော် ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေတွက်ပါက ကမ္ဘာ တစ်သိန်း အထက်၌ ပဒုမုတ္တရ တစ်ဆူတည်းသော ဘုရားပွင့်ဟော်မူသည့် သာရကမ္ဘာသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ဂေါတမ ဘုရားလောင်းသည် ကုဋေများစွာ ဥစ္စာကြွယ်ဝသော ဇဋိလအမည်ရှိသော တိုင်းကျပ်မင်းဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအပေါင်းအား ဆွမ်း ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်နှင့်တကွ သင်္ကန်းလျာအထည် အလှူကြီး ပေးလှူ၍ ဗျာဒိတ် ခံယူ တော်မူခဲ့သည်။

၁၁။ သုမေမြတ်စွာဘုရား

ထို့နောက် သုညကမ္ဘာပေါင်း ခုနစ်သောင်း ကုန်လွန်ပြီးနောက် သုမေ မြတ်စွာဘုရားနှင့် သုဇာတမြတ်စွာဘုရားနှစ်ဆူ ပွင့်တော်မူရာ မဏ္ဍကမ္ဘာသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ သုမေမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တွင် ဂေါတမဘုရားလောင်း သည် ဥတ္တရအမည်ရှိ လုလင်ဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ကုဋေရှစ်ဆယ်မျှသော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို လှူဒါန်းခဲ့သည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာရ၍ သရဏဂု သုံးပါးတို့၌ တည်၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ဗျာဒိတ် ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

နှစ်ကျိပ်လေးဆူသော တုရားများထံ၌ ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း

၁၂။ သုခာတမြတ်စွာဘုရား

သုခေ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ပွင့်တော်မူသော သုခာတမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် စကြာမင်းဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်ဘိဝံသား ရတနာခုနစ်ပါးတို့နှင့် တကွ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကြီးကို လှူဒါန်း၍ ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

၁၃။ ပိယဒဿိမြတ်စွာဘုရား

သုမေမ မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့် သုခာတ မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့ ပွင့်တော်မူရာ မဏ္ဍကမ္ဘာကုန်ဆုံးပြီးနောက် ပိယဒဿိမြတ်စွာဘုရား၊ အတ္တဒဿိမြတ်စွာဘုရား၊ ဓမ္မဒဿိမြတ်စွာဘုရားဟူ၍ ဘုရားသုံးဆူ ပွင့်တော်မူရာ ဝရကမ္ဘာသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ပိယဒဿိမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်တွင် ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် မေဒင်သုံးရပ် တတ်ကျွမ်းသော ကဿပပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာရ၍ သဒ္ဓါတရား အလွန်ဖြစ်လျက် ကုဋေတစ်သိန်းသော ဥစ္စာကို စွန့်ပြီး သံဃာ့အာရာမကြီးကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်း၊ သရဏဂုံသုံးပါးနှင့် တကွ ငါးပါးသီလကို မြစွာ ဆောက်တည်ခြင်းပြုလျက် ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

၁၄။ အတ္တဒဿိမြတ်စွာဘုရား

ပိယဒဿိမြတ်စွာဘုရားနောက် ဆက်လက် ပွင့်တော်မူသည့် အတ္တဒဿိ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် သုသီမအမည်ရှိ ရသေ့ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို နာယူပြီး နတ်ပြည်သို့ သွားရောက်၍ နတ်ပြည်မှ ထင်ရှားပန်းစသည်ကို ယူဆောင်ကာ ပန်းမဏ္ဍပ်ကြီး ဆောက်လုပ်ပြီး ဘုရားရှင်အား ကပ်လှူပူဇော်ခြင်းပြု၍ ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

၁၅။ ဓမ္မဒဿိမြတ်စွာဘုရား

ထို့နောက် ပွင့်တော်မူလာသော ဓမ္မဒဿိမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် သိကြားမင်းဖြစ်၍ စတုမဟာရာဇ်၊ တာဝတိံသာ ဟူသော နှစ်ပြည်ထောင်နတ်အပေါင်းတို့ ခြံရံလျက် မြတ်စွာဘုရားအား နတ်၌ ဖြစ်သော နံ့သာပန်း၊ တူရိယာတို့ဖြင့် ပူဇော်လျက် ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓအာသကထက်စွဲကျွန်း

၁၆။ သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရား

ထမန်ကမ္ဘာပေါင်းတစ်ထောင်ခုနစ်ရာခြောက်ကမ္ဘာ လွန်မြောက်ပြီးနောက် ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေတွက်သော် ကိုးဆယ်လေးကမ္ဘာထက်၌ ပွင့်တော်မူ လာသော သိဒ္ဓတ္ထ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် ဖင်္ဂလပုဏ္ဏားဖြစ်၍ သူဆင်းရဲတို့အား ကုဋေပေါင်း များစွာသော ဥစ္စာစုကို စွန့်လွှတ်ပြီး ရသေ့ပြုသည်။ ရသေ့အဖြစ်ဖြင့် ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကို ရလျက် မြတ်စွာဘုရား အမှူးရှိသော ကုဋေကိုးဆယ်သော သံဃာတော်တို့အား ဇေမ္မု သပြေသီးမှည့်တို့ဖြင့် ဆက်ကပ် လှူဒါန်း၍ ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

၁၇။ တိဿမြတ်စွာဘုရား

သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူရာ ကမ္ဘာကုန်ဆုံးပြီးနောက် ဘုရားမပွင့်သော သညကမ္ဘာ တစ်ခုခြား၍ ကိုးဆယ်နှစ်ကမ္ဘာမြောက်၌ ပွင့်တော်မူသော တိဿ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်တွင် ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် သုဇာတမင်း ဖြစ်၍ မိမိပိုင်သော ကုဋေပေါင်း များစွာသော ဥစ္စာဘဏ္ဍာစု နှစ်သက်ဖွယ် အခြေအရံကောင်းများနှင့် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်လွှတ်၍ ရသေ့ပြုသည်။ တန်ခိုးကြီးမားသော ရသေ့အဖြစ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား နတ်ပန်းများနှင့် ဖုရမ္မာကြာပန်းထီးကို လှူဒါန်းပူဇော်၍ ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

၁၈။ ဖုဿမြတ်စွာဘုရား

ထို့နောက် ဆက်လက်ပွင့်တော်မူသော ဖုဿမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဂေါတမ ဘုရားလောင်းသည် ဝိဇီတာဝီ အမည်ရှိ စကြာမင်းကြီး ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာယူရသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၌ လွန်စွာ ကြည်ညို၍ အလှူကြီးပေးကာ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး ဘုရားရှင်ထံ၌ ရဟန်းပြု၏။ ရဟန်းဘဝဖြင့် ပိဋကသုံးပုံဆောင်ခြင်း၊ လူတို့အား တရားဟောခြင်း၊ သီလ ပါရမီကို ကောင်းစွာ ဖြည့်ခြင်းတို့ကို ပြုလျက် ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

၁၉။ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား

တိဿမြတ်စွာဘုရားနှင့် ဖုဿမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ ကမ္ဘာ ကုန်ဆုံး ပြီးနောက် ကိုးဆယ်တစ်ကမ္ဘာမြောက် ပွင့်တော်မူသော ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ဂေါတမဘုရား အလောင်းတော်သည် အတုလနဂါးမင်း ဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပူဇော်သက္ကာရ ပြုပြီးလျှင် ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

နှစ်ကျိပ်လေးဆူသော ဘုရားများထံ၌ ဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း

၂၀။ သိခိမြတ်စွာဘုရား

ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ ကပ်ကမ္ဘာကုန်ဆုံး၍ သုညကမ္ဘာပေါင်း ငါးဆယ့်ကိုးကမ္ဘာ လွန်မြောက်ပြီးနောက် ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေသည် ရှိသော် သုံးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာထက်၌ သိခိမြတ်စွာဘုရားနှင့် ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားရှင် နှစ်ဆူ ပွင့်တော်မူရာ မဏ္ဍကမ္ဘာသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ သိခိမြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ အရိန္ဒမင်း ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် တို့အား နန်းတော်သို့ ပင့်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူဒါနကြီး ပြုလုပ်၍ မင်္ဂလာ ဆင်တော်ကို မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်းပြီး ထိုဆင်တော်ကို တန်ဖိုးပြတ်၍ တန်ဖိုးနှင့် ညီမျှသော အပ်စပ်သည့် ပစ္စည်းဝတ္ထုတို့ဖြင့် ဘုရားအမှူးပြုသော သံဃာတော်များအား လှူဒါန်းပူဇော်လျက် ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

၂၁။ ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရား

ထို့နောက် သိခိမြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူသည့် မဏ္ဍကမ္ဘာမှာပင် ဆက်လက်၍ ပွင့်တော်မူသောဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဂေါတမဘုရားလောင်း သည် သုဒဿန အမည်ရှိ မင်းဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား သင်္ကန်းစသော အလှူဒါန၊ မြတ်စွာဘုရားအတွက် ဂန္ဓကုဒီကျောင်းတော်ကြီးနှင့် ရဟန်းတော်တို့အတွက် ကျောင်းပေါင်း တစ်ထောင်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် မင်းစည်းစိမ်ကို စွန့်လွှတ်၍ ရဟန်းဘဝဖြင့် ဓုတင် တစ်ဆယ့်သုံးပါး ကျင့်ဆောင်၍ ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

၂၂။ ကကုသန္ဒမြတ်စွာဘုရား

ထို့နောက် ဘုရားမပွင့်သော သုညကမ္ဘာပေါင်း နှစ်ဆယ့်ကိုးကမ္ဘာ လွန်မြောက်ပြီးနောက် ကကုသန် မြတ်စွာဘုရား၊ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရား၊ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၊ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား၊ အရိမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရား တည်းဟူသော ဘုရားငါးဆူပွင့်တော်မူရာ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ထိုဘုရားငါးဆူတို့တွင် ချေးဦးစွာ ပွင့်တော်မူသော ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် ခေမအမည်ရှိ မင်းဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းအပေါင်းအား သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ဆေးစသော လှူဖွယ် တို့ကို လှူဒါန်းသည်။ ထို့နောက် ရဟန်းပြု၍ ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

၂၃။ ကောဏာဂမနုမြတ်စွာဘုရား

ထို့နောက် ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ မိထိလာမြို့၌ ပဗ္ဗတ အမည်ရှိသောမင်း ဖြစ်၍ မိထိလာမြို့သို့ ကြွတော်မူလာသော မြတ်စွာဘုရားနှင့်

ရဟန်းအပေါင်းအား အလှူဒါနကြီး ပြု၍ ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး ဝါကပ် သီတင်းသုံးစေတော်မူလျက် ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်း၊ သင်္ကန်းလျာများ လှူဒါန်း ပူဇော်၍ ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

၂၄။ ကဿပမြတ်စွာဘုရား

ကကုသန် မြတ်စွာဘုရား၊ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့ ပွင့်တော်မူရာ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာပင် ဆက်လက် ပွင့်တော်မူသော ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် ဇောတိပါလ လုလင်ဖြစ်၍ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်သော အနာဂါမ် ဗဒ္ဓိကာရ ဥပါသကာနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရင်းနှီးခွင့်ရသဖြင့် ဘုရားရှင် ထံတော်၌ ရဟန်းပြု၏။ ရဟန်းဘဝ၌ ပိဋကသုံးပုံကို သင်အံ့ကြိုးကုတ် တတ်မြောက်၍ ဗျာဒိတ်ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

ဤကား ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင် ရွှေတော်မောက်၌ ပထမဆုံး နိယတဗျာဒိတ် ခံယူခဲ့ပြီးနောက် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလအတွင်း၌ ပွင့်တော် မူသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား ၂၄-ဆူတို့ထံ၌ ပါရမီတော်တို့ကို ဘဝအဆက်ဆက် ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူး၍ ထပ်ကာစပ်ကာ ဗျာဒိတ်ခံတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားမပွင့်သည့် သုညကမ္ဘာပေါင်း လေးသင်္ချေ၌လည်း ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း ပါရမီတော် ၁၀-ပါးတို့ကို အဆက်မပြတ် ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးတော်မူခဲ့ရသည်။ ဤကဲ့သို့ ရှည်လျားလှစွာသော ကမ္ဘာအသင်္ချေတို့ ကာလပတ်လုံး ဘဝဆက်တိုင်း ပါရမီတော်တို့ကို ရိုသေစွာ ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးပြီးနောက်မှသာလျှင် သဗ္ဗညု ဘုရားရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့ရသည်ကို မှန်းဆကြည့်ညှိနိုင်ရန် အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ခေဒိန္း (၃)

အခန်း (၉)

ဒါနပြုရန် တိုက်တွန်းခြင်း

ပေးကမ်းခြင်း အောင်စေရာ

လောက၌ ပေးနိုင် ကမ်းနိုင်လျှင် မျက်နှာပွင့်သည်။ အရာခပ်သိမ်းကို အောင်မြင်နိုင်သည်။ “ဒါနံ သဗ္ဗတ္ထသာကေ=ဒါနသည် လောကီလောကုတ္တရာ ခပ်သိမ်းသော အကျိုးကို ပြီးစီးစေနိုင်သည်”။ လုပ်ငန်းကိစ္စများကို ဆောင်ရွက် ရာ၌ ပေးကမ်းခြင်းကို ရွေးသွားပြုပါက အောင်မြင်မှု ဆုလာဘ်ကို မလွဲမသွေ ရရှိနိုင်ပေသည်။ ပေးကမ်းခြင်းဖြင့် မေတ္တာနှောင်ကြီး ပွဲချည်နိုင်သည်။ ရှိပြီးသော မေတ္တာနှောင်ကြီးကို ပို၍ ခိုင်မြဲစေနိုင်သည်။ မုန်းစိတ်ကို ပျောက်စေ၍ ချစ်စိတ် ရောက်စေနိုင်သည်။

မေတ္တာ၏ ရုပ်သွင်

ပေးကမ်းခြင်းသည် မေတ္တာ၏ရုပ်သွင်ဖြစ်သည်။ မေတ္တာတရားကို ကာယကံ၊ ဝစီကံတို့ဖြင့် ဝီပီပြင်ပြင် ပုံဖော်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မေတ္တာရှိမှသာလျှင် ပေးနိုင် ကမ်းနိုင်သည်။ ကျွေးနိုင် မွေးနိုင်သည်။ မေတ္တာဓာတ် လုံးဝ မရှိသူသည် ပေး လို ကမ်းလိုစိတ် မရှိ၊ ကျွေးလို မွေးလိုစိတ် မရှိ။ သူတပါးအား ကျွေးလို မွေးလိုစိတ် ပေးလို ကမ်းလိုစိတ်သည် မေတ္တာတရားကို အကောင်အထည် ဖော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

မေတ္တာဓာတ် နည်းပါးသူသည် ကလေးငယ်များ၊ ခွေးငယ် ကြောင်ငယ် များကို ယုယခြင်းမရှိ၊ ကျွေးလိုမွေးလိုစိတ် မရှိ၊ ယင်းကဲ့သို့ ကလေးငယ်များနှင့် တိရစ္ဆာန်ငယ်များကိုပင် မချစ်တတ်သူ တစ်ဦးထံမှ လူ့အိုလူမင်းများ လူမမာ များကို ပြုစုယုယလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ဖွယ်ရာ မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ထိုင်ပါဦး၊ နားပါဦး၊ စားပါဦး၊ သောက်ပါဦး၊ ယူပါဦး စသည်ဖြင့် ပြောဆိုခြင်းသည် ဝစီကံ မေတ္တာကို သရုပ်ဖော်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်တွေ့ ပေးကမ်း ထောက်ပံ့ ကျွေးမွေးခြင်းသည် ကာယကံ မေတ္တာကို သရုပ်ဖော်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါနပြုရန် ခက်ခဲခြင်း

ဆတ္တဝါတို့၏ ပင်ကိုသဘာဝသည် မိမိပစ္စည်းကို မပေးလို၊ နှမမြောဝန်တို့ တတ်၏။ ပေးရမည်ဆိုလျှင် တွန့်တိုလေ့ရှိသည်။ ယင်းဝန်တို့ကို “မစ္ဆရိယ” ဟု ခေါ်သည်။ မစ္ဆရိယကို နိုင်နင်းအောင် မနှိမ်နင်းနိုင်က ပေးကမ်းမှုဒါန အထမမြောက်နိုင်ချေ။ မစ္ဆရိယရန်သူကို အနိုင်ယူပြီးမှသာလျှင် အလှူဒါန အထမြောက်နိုင်သည်။

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်က သာဝတ္ထိပြည်တွင် ဆင်းရဲသား ပုဏ္ဏား လင်မယားရှိသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်ပေါင်းမှ အပေါ်ရုံ ပုဆိုး (ခြုံထည်) တစ်ထည်သာ ရှိသည်။ ပွဲလမ်းသဘင်သို့ လင်သွားလျှင် မယားအိမ်မှာ နေရစ်ရ၍ မယားသွားလျှင် လင်အိမ်မှာ နေရစ်ရသည်။ ခြုံထည်တစ်ရက်ပင် တလှည့်စီ ခြုံ၍ ပွဲတိုးရသည်။ ပုဏ္ဏားကြီးသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတော်မူသည်ကို သွားရောက်နာယူသည့်အခါ ဇေတနာ သဒ္ဓါတရား တပွားဖွားပေါ် ပေါက်လာ၍ အပေါ်ရုံပုဆိုးကို မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်းရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ လှူလိုက်ပါက လင်ရော မယားပါ ပွဲတိုးစရာ ခြုံထည် မရှိတော့မည်ကို တွေးတောမိပြန်၍ လှူရန် စိတ်ကူးကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြန်သည်။ တဖန် လှူချင်စိတ် ပေါ်လာပြန်သည်။ သို့ရာတွင် နှမမြောစိတ်က တားလိုက်သည်။ အလှူစိတ်ကူး ပျက်သွားပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ညဉ့်သုံးယာမ်ပတ်လုံး တရားပွဲ မပြီးမချင်း လှူရန် စိတ်ကူးလိုက်၊ နှမမြောစိတ်က နှောင့်ယှက်လိုက် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

တရားပွဲပြီးခါနီးသောအခါ “မရှိလို့ မလှူ၊ မလှူလို့ မရှိ” ဤကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်နှင့် ကြုံတောင်ကြုံခဲ ကြုံရခိုက်တွင်မှ မလှူလိုက်နိုင်လျှင် မိုက်ရာကျ တော့မည်ဟု ဆင်ခြင်စဉ်းစား၍ အပေါ်ရုံပုဆိုးကို မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်းရန် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် အပေါ်ရုံပုဆိုးကို သေသပ်စွာ ခေါက်၍ မြတ်စွာဘုရား လက်တော်အရောက် ကပ်လှူပြီးလျှင် “အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ” ဟု စစ်ပွဲကြီးကို နိုင်ခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့ ဝင့်ကြားသော အသံဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ကြွေးကြော်လိုက်တော့သည်။

ဤဝတ္ထုကြောင်းကို သုံးသပ်ကြည့်ပါက အလှူဒါနတစ်ခု အထမြောက် နိုင်ရန် မည်မျှ ခက်ခဲသည်ကို ရိပ်စားမိလောက်ပေပြီ။

ဒါနပြုရန် ထိုက်ထွန်းခြင်း

ဒါနကို လေ့ကျင့်ခြင်း

ထို့ကြောင့် စကား မပီထဝီ လူမမည်ကလေးအရွယ်ကပင် စတင်၍ ပေးလိုစိတ်ကို လေ့ကျင့်ပေးရသည်။ ပေးချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာအောင် သင်ကြားပေးရသည်။ ကလေးငယ်၏ လက်တွင်းရှိ မုန့်ပဲသရေစာကို “ပေးစမ်းပါ” လူတောင်းသူက တောင်း၍ မိဘအုပ်ထိန်းသူက “စားပါဦးလို့ ပြောလိုက်၊ ယူပါဦးလို့ ပြောလိုက်” စသည်ဖြင့် တိုက်တွန်းသင်ပြလေ့ရှိကြသည်။ စကားမိနားလည်၍ အသိဉာဏ် အသင့်အတင့် ရိုလာသည့်အရွယ်တွင် သားငယ် သမီးငယ်များကို ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းကပ်၊ ပန်းကပ်၊ ရေကပ်၊ ဆီမီးကပ်လှူခြင်း၊ ဆွမ်းခံဘုန်းကြီးအား ဆွမ်းလောင်းခိုင်းခြင်း၊ သီလရှင်များအား ဆွမ်းဆန်လောင်းလှူခြင်းဖြင့် အလှူဒါနပြုလုပ်မှုကို လက်တွေ့ သင်ကြား လေ့ကျင့်ပေးရသည်။ ထို့ပြင် ဖုန်းတောင်း ယာစကားများနှင့် ခိုကိုးရာမဲ့သူများအား ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှု ပြုလုပ်စေခြင်းဖြင့်လည်း ဒါနပြုမှုအလေ့အကျင့် ရရှိစေသည်။ မိဘများက စေခိုင်းပေးရသည်။ ငါးပြား ဆယ်ပြားမှ စ၍ မိမိအလှူကို ဂုဏ်ယူတတ်စေရန် အလှူရှင်အဖြစ်ကို ခံယူတတ်စေရန် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးကြရသည်။

မိမိကိုယ်တိုင် လေ့ကျင့်ခြင်း

အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့တွင် အမျိုးသမီးများသည် အလှူဒါနအရာ၌ အမျိုးသားများထက် ပြုလွယ်ကြသည်။ အမျိုးသားများမှာ အသေးစားဒါနမှုများကို ပြုလုပ်လိုခြင်းမရှိဘဲ ဘုရားတည် ကျောင်းဆောက် အကြီးစားဒါနပြု၍ ဘုရားဒကာ ကျောင်းဒကာအဖြစ် ခံယူလိုကြသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားတည် ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းရန်မှာ ငွေပေါင်း သိန်းနှင့်သန်းနှင့်ချီ၍ ကုန်ကျရမည် ဖြစ်ရာ ထိုကဲ့သို့ အကြီးစား ဒါနမျိုးလည်း မလုပ်နိုင်။ နေ့စဉ်ပြုရမည့်အသေးစား ဒါနမှုများကိုလည်း မလုပ်ဖြစ်။ နောက်ဆုံးတွင် အိုမင်းမစွမ်း အရွယ်ရောက်လာ၍ ဒါနကုသိုလ် ထုထုထည်ထည် မစုဆောင်းမိဘဲ သေရာ ညောင်စောင်းလဲလျောင်းသည့်အခါ အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်ကြရသည်။

ထို့ကြောင့် အထူးသဖြင့် အမျိုးသားများအား တိုက်တွန်းလိုသည်မှာ အလှူဒါနအမျိုးမျိုးတို့တွင် အလွယ်ကူဆုံး စရိတ်စကအနည်းဆုံးဖြစ်သော မိမိအိမ်ရှိ မြတ်စွာဘုရားအား ရေချမ်းကပ်လှူခြင်း၊ ပန်းကပ်လှူခြင်း၊ ဆီမီးကပ်လှူခြင်း၊ ဆွမ်းတော် ကပ်လှူခြင်း၊ ဆွမ်းခံကိုယ်တော်အား ဆွမ်းလောင်းလှူခြင်းတို့ကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အမြဲတစေ နိစ္စဓူဝ ဝတ္တရား တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ထား၍ ပြုလုပ်သင့်ကြသည်။ သေးငယ်သော ဒါနအမှုဟူ၍ အထင်မသေးသင့်၊ နေ့ပေါင်း

ရက်ပေါင်း၊ လပေါင်း၊ နှစ်ပေါင်းများလာသောအခါ ဒါနကုသိုလ် အထုပ်အထည် စုမီဆောင်းမီ ဖြစ်လာနိုင်သည်။ တစ်နေ့လှူသော ခရုတစ်ဖန်ခွက်သည် နှစ်ပေါင်း သုံးလေးဆယ် ကြာလာသောအခါ ရေဂါလံထောင်ပေါင်းများစွာ လှူပြီးဖြစ် ထော့ထည်။ တစ်နေ့ပန်းတစ်ပွင့် လှူသူသည် နှစ်ပေါင်း သုံးလေးဆယ်ကြာလာ သောအခါ ပန်းပွင့်ပေါင်း သောင်းကျော် ဖြစ်လာမည်။ ထစ်နေ့လျှင် ဆွမ်းတစ် ဇွန်းမျှ ကပ်လှူလောင်းလှူသူသည် နှစ်ပေါင်း သုံးလေးဆယ် ကြာလာသော အခါ ဆန်အတင်း ငါးဆယ်ချက်ခန့် ကပ်လှူလောင်းလှူပြီး ဖြစ်တော့သည်။ ဤကား လှူဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းအနေဖြင့် စုဆောင်းမိသည့် ထုထည်ပမာဏကို ခန့်မှန်းထွက်ချက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်ပွားများအားထုတ်ခဲ့ရသော ဒါနကုသိုလ် စေတနာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့်အကြိမ်များကား သိန်းသန်းကုဋေမက မရေမထွက်နိုင် ကုသိုလ်စေတနာပေါင်း အသချော အသချော စုဆောင်းမိတော့သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် သည် ဇရာထောင်း၍ သေရာညောင်စောင်း လဲလျောင်းရသည့် အခါ မိမိ ပြုခဲ့သည့် ဒါနကုသိုလ်အစုစုကို အားကိုးအားထား ရရှိထားပြီး ဖြစ်၍ ရိက္ခာထုပ် အပြည့်အဝဖြင့် ခရီးထွက်ရသော ယောကျ်ားသည် ရွှေဆက်ရမည့် လမ်းခရီး အတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မမရှိ ပျော်ရွှင်စွာ ခရီးထွက်နိုင်သကဲ့သို့ ဒါနကုသိုလ်မှု ထုထည်ထည် စုဆောင်းပြီး ဖြစ်၍ တမလွန်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းရာ၌ သေခြင်း တရားကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရင်ဆိုင်နိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် နေ့စဉ် ပြုလုပ်ရမည့် ဒါနမှု တစ်ခုခုကို ဝတ္တရားတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်၍ မိမိထိုကိုယ်တိုင် မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမပုံပြင်၍ ကုသိုလ်ဒါန ဆည်းပူးသင့် ကြပေသည်။

အိမ်တွင်းဒါန

ယောကလူ့ဘောင် အိမ်ထောင်ရှင်တို့၏ တာဝန် ဝတ္တရားအရ မိဘကို လုပ်ကျွေးခြင်း၊ သားမယားကို ကျွေးမွေးခြင်း၊ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များအား ကျွေးမွေးခြင်းပြုရာ၌ မေတ္တာတရားရွှေ့ထား၍ ကျွေးမွေးပါက ဒါနမြောက်သည်။ မိမိ အကျိုးစီးပွားကို ရွှေ့ထန်း မတင်ဘဲ သူတပါး ကောင်းကျိုး အဓိက ထားသည့် စိတ်စေတနာဖြင့် ကျွေးမွေးပြုစုပါက အလှူဒါနပင် ဖြစ်တော့သည်။ မိမိအိမ်မှ နွားကို အစာကျွေးရာ၌ နွားကို မိုင်းစားလိုစိတ် အဓိကမထားဘဲ လောလောဆယ် မိမိနွားအား ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝဝလင်လင် စားစေ လိုသော စေတနာထား၍ ကျွေးမွေးလျှင် ဒါနဖြစ်သည်။ အလားတူ မိမိအိမ်ရှိ ခွေးများကို ကျွေးမွေးရာ၌ အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ပေလိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့် ချက်ကို ရွှေ့ထန်းမတင်ဘဲ လောလောဆယ် သတ္တဝါများ ဝဝလင်လင် စားစေ လိုသော စေတနာသန်သန်ဖြင့် ကျွေးမွေးလျှင် ဒါနပင်ဖြစ်တော့သည်။ မိမိသား

ဒါနပြုရန် တိုက်တွန်းခြင်း

မယားကို ကျွေးမွေးစေထက်ပို၍ စေတနာသန့်သန့် စေတနာကောင်းကောင်း ပြုစင်သောစိတ်ဖြင့် ထောက်ပံ့ကျွေးမွေးပါက ဒါနပင်ဖြစ်တော့သည်။ မိခင်သည် ကလေးငယ်အား နို့တိုက်ရာ၌ ကလေးငယ် ၀၀လင်လင်ရှိ၍ ချမ်းသာစေလိုဆော့ မေတ္တာစေတနာဖြင့် တိုက်ကျွေးခြင်းဖြစ်၍ စင်ကြယ်သောဒါနပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ အိမ်တွင်းဒါနပြုရာ၌ စိတ်ထားထက်ဖို့ များစွာ အရေးကြီးပေသည်။ မေတ္တာတရားရွှေ့မထားဘဲ သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့ကို ရွှေ့ဆောင်မှု ပြုမိလျှင် ဒါနမမြောက်ဘဲ သာမန်အားဖြင့် ပေးကမ်းခြင်း တစ်မျိုးသာ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ဤအချက်ကို သတိမပြုမိသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မိမိသား မယား ဆွေးမျိုး သားချင်းများကိုသာ ကျွေးမွေး ထောက်ပံ့ ပေးကမ်းခြင်းသည် ဒါနမြောက် သည်ဟု ယူဆ၍ သူစိမ်းတရံဆံဖြစ်သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များအား လှူဒါန်းခြင်း ပေးကမ်းထောက်ပံ့ခြင်း မပြုတော့ဘဲ သားမယား ကောင်းစားရေး ဆွေးမျိုး ကောင်းစားရေးကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး လုပ်နေတော့သည်။

၎င်း၏ အိမ်တွင်းဒါနမှာ သံယောဇဉ်တရား ရွှေ့ဆောင်နေသဖြင့် ဒါန မမြောက်ဘဲ သာမန်ပေးကမ်းခြင်း အဆင့်မျှသာ ရှိတော့သည်။ မိမိစိတ်ကို မိမိလှည့်စားထုတ်ကြသည်။ အမှန်စင်စစ် အိမ်တွင်းဒါနမှာ စင်ကြယ်သောဒါန ဖြစ်ရန် ခက်ခဲ၍ အားကိုးလောက်သော ဒါနကုသိုလ်မျိုး မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် တာဝန်အရ မလဲ့မရှောင်သာ ပြုလုပ်ကြရာ၌ မေတ္တာစေတနာ သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပေါ်နိုင်အောင် စိတ်ကို ပြုပြင်လျှင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း နည်းလမ်းပြခြင်းမျှသာ ဖြစ်တော့သည်။

အလှူခံ ရဲ့ပါစေ

အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မိမိအိမ်သို့ လာရောက် အလှူခံသည်ကို မနှစ်သက်ကြချေ။ အချင်းချင်း လှူရန် တိုက်တွန်းသည်ကိုလည်း မနှစ်သက် ကြချေ။ “ကိုယ်စေတနာ ရှိလျှင် ကိုယ်လှူမည်၊ လာရောက် တိုက်တွန်းရန် မလို၊ ဟောပြောရန် မလို”ဟု ဆိုလေ့ရှိကြသည်။ အမှန်စင်စစ် ထိုကဲ့သို့ လာရောက်အလှူခံသူအား ကျေးဇူးတင်တတ်ရမည်။ အလွယ်တကူ အလှူ ထမြောက်အောင် လာရောက်ကူညီသည်။ ကုသိုလ်တရားဖြစ်ပွားရန် လာရောက် ကူညီသည်ဟု သဘောထားရမည်။ ကုသိုလ်လုပ်ဖြစ်အောင် လာရောက်သူဖြစ်၍ ရွှေ့ ငွေ ကျောက်သံ ပတ္တမြား ရတနာထုပ်ကြီးကို အိမ်အရောက်လာပို့သည်ဟု ယူဆရမည်။ ဒါနကုသိုလ်သည် ၁၀ဆက်တိုင်း အကျိုးခံစားရမည်ဖြစ်၍ ရွှေ ငွေ ရတနာတို့ထက် ပိုမိုအဖိုးတန်သော ရတနာဖြစ်သည် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည် အဖိုးတန်ရတနာများကို လှည့်လည် ပေးဝေနေသည်ဟု သဘောထားလျက်

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အိမ်စဉ်လှည့်လည် အလှူခံရမည်။ သတ္တဝါသည် ပဋိသန္ဓေ စတည်ကတည်းက ဆဝန်ကန္တိကလောဘဇောဖြင့် စတင်၍ တွယ်တာကပ်ငြိခဲ့သည်။ လောဘ တွယ်တာမှ မစ္ဆရိယ နှမြောဝန်တို့မှတို့ဖြင့် လူ့ဘဝကို စတင်ခဲ့ရ၍ စကား ပြောတတ်ကာစ ကလေးငယ်သည် “ပေးဘူး၊ ပေးဘူး”ဟူ၍သာ ဟစ်အော် ခဲ့သည်။ နှမြောဝန်တို့မှ မပေးလိုမှုကို သင်ကြားပေးရန် မလို၊ တိုက်တွန်းရန် မလိုချေ။ နှမြောဝန်တို့မှ လျော့နည်းသွားအောင် ပေးလိုသည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်အောင် တိုက်တွန်းရန် လိုသည်။

ထို့ကြောင့် အလှူခံခြင်းသည် နှမြောဝန်တို့ခြင်း နည်းပါးသွားစေရန်၊ တွယ်တာမှ နည်းပါးသွားစေရန်၊ ပေးကမ်းစွန့်လွှတ်နိုင်စေရန် တိုက်တွန်းခြင်း ဖြစ်၍ မှန်မြတ်သော ဆောင်ရွက်ချက် ဖြစ်သည်။ အလှူခံ၍ ရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ မှန်မြတ်သော လုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တက်တက်ကြွကြွ စိတ်ပါလက်ပါ ဆောင်ရွက်သင့်ကြပေသည်။

ဒါနကုသိုလ်အမှုကို သူတပါးအား မတိုက်တွန်းဘဲ လှုံ့ဆော်စည်းရုံးခြင်း မပြုဘဲ မိမိတစ်ဦးတည်းသာ ပြုလုပ်လျှင် နောင်တမလွန်ဘဝ၌ အကျိုးပေးသည့် အခါ ခြွေခံသင်းပင်း ကင်းမဲ့၍ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာ စည်းစိမ် ခံစားရသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ပြုလုပ်၍ သူတပါးကိုလည်း တိုက်တွန်း နှီးဆော်စည်းရုံး လှုံ့ဆော်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် နောင်တမလွန်တွင် အကျိုး ပေးသည့်အခါ ခြွေခံသင်းပင်း ပြည့်စုံစွာဖြင့် စည်းစိမ်ခံစားရသည်။

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်က ပါယာသိစော်ဘွားကြီးသည် သံဃာတော် များအား ဆွမ်းဆက်ကပ် လှူဒါန်းရန် မိမိ၏ တပည့် ဥတ္တရလုလင်အား လှုံ့ဆော်ထားသည်။ ဥတ္တရလုလင်သည် ဆွမ်းအလှူဒါနကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပြုလုပ်သည့်အပြင် မိမိလက်အောက်ငယ်သားများကိုလည်း တိုက်တွန်းနှီးဆော်၍ ပြုလုပ်စေခဲ့သည်။ ၎င်းတို့ ကွယ်လွန်၍ တမလွန်ဘဝ ရောက်ကြသောအခါ ပါယာသိစော်ဘွားကြီးမှာ အခြွေအရံမရှိ။ တစ်ဦးတည်းအထီးကျန်စွာ နတ်ဗိမာန် တစ်ခု၌ နတ်စည်းစိမ် ခံစားရသည်။ ဥတ္တရလုလင်မှာမူ စော်ဘွားကြီးထက် တဆင့်မြင့်သော နတ်ပြည်၌ ခြွေရံပရိသတ် စုံလင်စွာဖြင့် နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားရသည်။

အခန်း (၁၀)

ဒါနအဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုခြင်း

ဒါန-ဟူသော စကားသည် ပါဠိစကား ဖြစ်၏။ ပါဠိနှင့် နီးစပ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာများအဖို့ ဒါနဆိုလျှင် မိမိပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဝတ္ထုကို စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်းဟု သဘောပေါက် နားလည်ကြ၏။ ပါဠိစကားလုံး ဖြစ်စေကာမူ မြန်မာစကားအဖြစ် နားလည်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒါန ဟူသည် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ အစီးအပွားကို အလိုရှိခြင်း၊ ပူဇော်သောအားဖြင့် မိမိပစ္စည်းဝတ္ထုကို အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်းပင် ဖြစ်၏ဟု ကျမ်းဂန်တို့၌ ဖွင့်ဆိုတော်မူကြ၏ (သာရတ္ထ၊ ၃၊ ၁၉၃။ ဒီ၊ ၆၊ ၂၊ ၆၈။ မ၊ ၆၊ ၃၊ ၃၇။ အံ၊ ၆၊ ၃၊ ၂၂၁)။

စင်စစ်အားဖြင့် ဒါန-ဟူသည် ပစ္စည်းဝတ္ထုကို စွန့်ကြဲပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း သာမက သတ္တဝါတို့အား ဘေးမဲ့ပေးခြင်း၊ သတ္တဝါတို့၏ အသက်၊ စည်းစိမ်၊ အိုးအိမ်ကို သတ်ဖြတ် လုယက် ဖျက်ဆီးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ ဘေးရန် အမျိုးမျိုးမှ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ခြင်းများလည်း ဒါနပင် ဖြစ်သည် (စရိယာ၊ ၅။ ၂၉၇)။

ဒါန၏ အမည်ခွဲများ

ယင်းဒါနသည် ဆောက်တည်အပ်သော အကျင့်တစ်မျိုးဖြစ်၍ “ဝတ”လည်း မည်၏။ ပညာရှိများ ပညတ်ထားအပ်သောကြောင့် မြတ်သော ‘အကျင့်၊ ဘုရားအစရှိသော သူတော်သူမြတ်တို့၏ အကျင့် ဖြစ်သောကြောင့် “ဗြဟ္မစရိယ” လည်း မည်၏။ ပစ္စုပ္ပန် တမလွန်၊ နှစ်တန်သော ဘဝတို့၌ လောကီစည်းစိမ် ချမ်းသာနှင့် ဈာန်ဝိပဿနာ မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ဟူသော လောကုတ္တရာချမ်းသာကို ပေးတတ် ဆောင်ရွက်တတ်သောကြောင့် “နိဒါန”လည်း မည်၏။ လူ့စည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်တို့၏ အခြေခံအကြောင်းရင်း ဖြစ်၍ “မူလ”လည်း မည်၏။ သုံးဆောင်ခံစားအပ်သော နှစ်သက်ဖွယ် အာရုံတို့ကို မှီ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ချမ်းသာတို့၏ တည်နေရာ ခိုင်မာသော ဌာနဖြစ်၍ “ပတိဌာ” လည်း မည်၏။

ဒါနသည် တစ်စုံတစ်ရာ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းနှင့် တွေ့ကြုံ ဆုံဆည်း နေသူတို့၏ အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက် အထောက်အကူ ဖြစ်၍ မှီခိုရာ ထောက်တည်ရာ၊ လားရာ၊ ကိုးကွယ်ရာ လဲလျောင်းရာ ဖြစ်သောကြောင့်

“တာဏ၊ လောဏ၊ ဂတိ၊ ပဿယဏ” တို့လည်း မည်၏။ သတ္တဝါတို့၏ ပစ္စုပ္ပန် တမလွန် နှစ်တန်သော ဘဝတို့၌ တိုးတက်ကြီးပွားကြောင်းဖြစ်၍ “ဒက္ခိဏာ” လည်း မည်၏။ ပူဇော်အပ် ပူဇော်ကြောင်း ဖြစ်၍ “ယည၊ ယာဂ” တို့လည်း မည်၏။

ကျမ်းဂန်လာ ဒါနု၏ ဥပမာများ

ဒါနုသည် သတ္တဝါတို့၏ အားထားမှီခိုရာ ဖြစ်သောကြောင့် “သီဟာသန ပလ္လင်ကြီး” နှင့် တူ၏။ ဖြစ်လေရာရာ ဘဝတိုင်း၌ ထောက်တည်ရာကို ခုစေတတ် သောကြောင့် “မဟာပထဝီ=မြေကြီး” နှင့်လည်း တူ၏။ သတ္တဝါတို့သည် မြဲမြံ တင်းကျပ်စွာ ကိုင်ထားအပ်သော တရားဖြစ်၍ “အာလမ္မဏရဇျ=လက်ကိုင် ကြိုးတန်း” နှင့်လည်း တူ၏။ ဒုဂ္ဂတိဘဝ ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးမှ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်တတ်သော တရားဖြစ်၍ “နာဝါ=လှေသင်္ဘော” နှင့်လည်း တူ၏။ လိုချင်တပ်မက်မှု “လောဘ”၊ နှမြောဝန်တို့မှု “မစ္ဆရိယ” စသော ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူဘေးမှ သက်သာရာကို ရစေတတ်သော တရားဖြစ်၍ “သင်္ဂါမဿရ= စစ်မြေပြင်ထောက် စစ်သူရဲကောင်း” နှင့်လည်း တူ၏။ ဆင်းရဲနွမ်းပါး ဥစ္စာ ရှားပါးခြင်း၏ ဘေးရန်မှ စောင့်ရှောက် ကာကွယ်တတ်သော တရားဖြစ်၍ “သုသင်္ခတနဂရ=ကောင်းစွာ တည်ဆောက်အပ်သော မင်းနေပြည် မြို့တော်” နှင့်လည်း တူ၏။ နှမြောဝန်တို့မှု “မစ္ဆရိယ”၊ မိမိပစ္စည်း တပ်မက်မှု “လောဘ” စသော စိတ်၏ အညစ်အကြေးတို့ မလိမ်းမကပ်ငြိနိုင်သော တရား ဖြစ်၍ “ပဒုမ=ပဒုမ္မာကြာပန်း” နှင့်လည်း တူ၏။

ထို့ပြင် ဒါနုသည် ကိလေသာ လောင်စာ အမှိုက်တို့ကို လောင်မြိုက် တတ်သော တရားဖြစ်၍ “အဂ္ဂိ=မီး” နှင့်လည်း တူ၏။ သဒ္ဓါနည်းပါး၍ မစ္ဆရိယများသူကို ချဉ်းကပ်နိုင်ခဲ့သော တရားဖြစ်၍ “အာသိဝိသ=အဆိပ် ထန်သော မြေ” နှင့်လည်း တူ၏။ ပစ္စုပ္ပန် တမလွန် နှစ်တန်သော ဘဝတို့၌ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကင်း ရဲတင်းသော တရားဖြစ်၍ “သီဟ=ခြင်္သေ့မင်း” နှင့်လည်း တူ၏။ ဒါနုသည် ဒါနုပြုသူ အလှူရှင်အား ယခု မျက်မှောက်ဘဝ၌ လိမ္မာ ယဉ်ကျေးသော ခြေရံသင်းပင်းနှင့် ပြည့်စုံစေ၍ နောင်တမလွန်ဘဝ၌ သူတပါး တို့ထက် ခွန်အားသာလွန် ကောင်းမွန်စေတတ်သော တရားဖြစ်၍ “ဟတ္ထိ=ဆင် ပြောင်ကြီး” နှင့်လည်း တူ၏။ ခုရော နောင်ပါ နှစ်ပြာသော ဘဝတို့၌ တိုးတက် ကြီးပွားကြောင်း ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာဟု ဘုရားရှင်တို့ သမုတ်အပ်သော တရားဖြစ်၍ “သေတဥသဘ=ငွေတောင်အတူ ကိုယ်လုံးဖြူသော နွားလား ဥသဘ” နှင့်လည်း တူ၏။ ဘေးရန် ထူပြေးလှသော ဒုဂ္ဂတိဘဝမှ ဘေးရန်

ဒါနအဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုခြင်း

ကုန်ခန်း ငြိမ်းချမ်းသာယာသော သုဂတိဘဝသို့ ပို့ဆောင်တတ်သော တရား ဖြစ်၍ “ဝလာဟကအဿရာဇာ=မြင်းပျံရတနာ” နှင့်လည်း တူ၏ (ဒီ၊ဋ္ဌ၊ ၂၊ ၆၂။ မ၊ဋ္ဌ၊ ၃၊ ၆၄ စသည်)။ အလှူရှင်၏ သိုမှီး သိမ်းဆည်းထားအပ်သော “နိဟိတ-ဘဏ္ဍက=ဥစ္စာဘဏ္ဍာထုပ်” နှင့်လည်း တူ၏ (သံ၊ဋ္ဌ၊ ၁၊ ၇၇)။

ပေးကမ်း စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်းသည် စစ်တိုက်ခြင်းနှင့်လည်း တူ၏ (သံ၊ ၁၊ ၂၀ စသည်)။ လောက၌ သေရမှာကြောက်ရွံ့သောသူသည် စစ်တိုက်ခံ သကဲ့သို့ မိမိပစ္စည်းဥစ္စာကုန်မှာ ကြောက်ရွံ့သော သူသည်လည်း မပေးမလှူနိုင် အသက်ကို မငဲ့မကက်ဘဲ “သေချင်သေပါစေ” ဟု ဆိုကာ စွန့်လွှတ်နိုင်မှသာ စစ်တိုက်နိုင်သကဲ့သို့ “ပစ္စည်းဥစ္စာကုန်သော်လည်း ကုန်ပါစေ” ဟု ဆိုကာ ပစ္စည်း ဥစ္စာ၌ တွယ်တာကပ်ငြိမှု “အာလယ” ပြတ်မှသာ ပေးလှူနိုင်၏။

ထို့ပြင် စစ်တိုက်ရာ၌ စစ်သည် အနည်း အများသည် လိုရင်းပခာနမဟုတ်ဘဲ ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိမရှိသာ လိုရင်းပခာနဖြစ်၏။ စစ်သည်အင်အား နည်းပါသော် လည်း ရဲစွမ်းသတ္တိရှိလျှင် ရန်သူစစ်သည်အင်အား အများကို အနိုင်ရနိုင်သကဲ့သို့ ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါစသည်တို့နှင့် ပြည့်စုံသူသည် အနည်းငယ်သော လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို လှူသော်လည်း များစွာသော နှမြောဝန်တို့မှ “မစ္ဆရိယ” ရန်သူကို နှင်းချေနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် “ပေးလှူခြင်းသည် စစ်တိုက်ခြင်းနှင့် တူသည်” ဟု ဆိုပါသည်။

ယင်းဒါနသည် ပုညကိရိယ ဝတ္ထုတရား ၃-ပါး၊ ပုညာဘိသင်္ခါရတရား ၃-ပါး၊ သင်္ဂဟတရား ၄-ပါး၊ ရာဇဥပါယ်ဘရား ၄-ပါး၊ မင်းကျင့်တရား ၁၀-ပါး၊ ပါရမီအကျဉ်း ၁၀-ပါး၊ အကျယ်-၃၀၊ မင်္ဂလာတရား ၃၈-ပါး တရားအစု အသီးသီးတွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်၏။

ဒါန၏ လက္ခဏာ၊ ရသ၊ ပစ္စုပဋ္ဌာန်၊ ပဒဋ္ဌာန်

ဒါနသည် အလှူဝတ္ထု ပေးစွန့်ခြင်းလျှင် မှတ်ကြောင်း “လက္ခဏာ” ရှိ၏။ ပေးလှူအပ်သော ဝတ္ထု၌ ထပ်မက်လိုခြင်း “လောဘ” ကို ဖျက်ဆီးခြင်းလျှင် သာယာအပ်သော “ကိစ္စရသ” ရှိ၏။ ပေးလှူအပ်သော အလှူဝတ္ထု၌ မကပ်ငြိ မတွယ်တာခြင်းလျှင် ရှေးရှုထင်လာသော အခြင်းအရာ “အာကာရပစ္စုပဋ္ဌာန်” ရှိ၏။ သို့မဟုတ် ဘဝစည်းစိမ်ဘို့၏ ပြည့်စုံခြင်းလျှင် အကျိုး “ဖလပစ္စုပဋ္ဌာန်” ရှိ၏။ စွန့်လွှတ်ပေးလှူအပ်သော အလှူဝတ္ထုပစ္စည်းစုလျှင် နီးစွာသော အကြောင်း “ပဒဋ္ဌာန်” ရှိ၏ (စရိယာ၊ဋ္ဌ၊ ၂၊ ၇၃)။

ဒါနသည် ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းအတွက် အရေးကြီး

ဒါနသည် ပုဂ္ဂိုလ် အတန်းအစား မရွေး အလေးထား၍ ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးရမည့် တရားဖြစ်၏။ သံသရာခရီးသည် အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်၏။ သံသရာခရီးသည်တိုင်း မဖြစ်မနေ သယ်ဆောင်သွားရမည့် ရိက္ခာလည်း မည်၏။ လျှောက်လှမ်းရမည့် သံသရာခရီး ရှည်လျှင် ရှည်သလောက် ဒါနရိက္ခာထုပ် များများ ပါသွားဖို့ အရေးကြီး၏။ ကမ္ဘာအသင်္ချေချီ၍ သံသရာခရီးကို လျှောက်လှမ်းတော်မူကြရသည့် ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများ အရေးကြီး ကျင့်ဆောင်ရမည့် ပါရမီအကျင့်တရားများကို ဆင်ခြင်တော်မူကြရာ၌ ဒါန ပါရမီကို ရှေးဦးစွာ တွေ့မြင်တော်မူကြသည်။

ဒါနအတွက် အခက် ၄-ပါး

ဒါနသည် ဤမျှအရေးကြီးသော်လည်း မိမိပိုင်ပစ္စည်းဝတ္ထုကို စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းနိုင်ရန်အတွက် သတ္တဝါတိုင်းအဖို့ အဟန့်အတားတွေက များလှ၏။ ယင်းအဟန့်အတားတရားများကား သံသရာနှင့် ချီ၍ အမတေဘည်နေကြပြီး ဖြစ်ရာ ယင်းအဟန့်တရားများ ကျော်လွှား၍ ပေးလှူနိုင်ရန် ခက်ခဲလှ၏။ ထို့ကြောင့် ဒါနအတွက် အခက် ၄-ပါးဟု ရှေးပညာရှိများ သတ်မှတ်တော် မူခဲ့ကြသည်။

- (၁) မိမိ နှစ်သက်သော ပစ္စည်းဥစ္စာကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူစွာ ပေးလှူအံ့ဟု စိတ်ထဲမှာ ကြံဖို့ရာ ခက်ခဲလှ၏။
- (၂) ယင်းသို့ စိတ်ထဲမှာ ကြံထားသည့်တိုင် ပေးလှူအံ့ဟု နှုတ်ထွက်စကား ပြောဆိုနိုင်ခြင်းသည် ၃၃-လက်သစ်ရှိသောသန်လျက်ကို မျှီရခြင်းထက် ခက်ခဲ၏။
- (၃) ယင်းသို့ ပေးလှူအံ့ဟု နှုတ်ထွက်စကား ပြောကြားနိုင်ခြင်းထက် ရက်ရက်ရောရော လက်တွေ့ပေးလှူနိုင်ဖို့က ပို၍ ခက်၏။
- (၄) ယင်းသို့ ရက်ရက်ရောရော လက်တွေ့ ပေးလှူနိုင်ခြင်းထက် ပေးလှူ ပြီးနောက် ဧနာင်တစပန် မပူပန်ဖို့က ပို၍ ခက်ခဲလှ၏။

ဤအကြောင်းနှင့် စပ်၍ ကျေးဇူးရှင် မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက—

မိမိဥစ္စာ၊ နှစ်သက်စွာကို၊ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ၊ ပေးအံ့ဟူ၍၊ လှူမည်ဝမ်းထဲ၊ ကြံမရဲနှင့်၊ ကြံခဲစွာဘိ၊ ကြံသည်ရှိလည်း၊ မငြိမနား၊ မန္တန်အားဖြင့်၊ အသွားမထုံး၊ ထိလျှင်ဆုံးမျှ၊ သုံးဆယ့်သုံးဘန်၊ လက်သစ်ပြန်သည့်

ဒါနအဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုခြင်း

သန်လျက်ခားကို၊ ထင်ရှားပြက်ပြက်၊ မျိုသောထက်လျှင်၊ နှုတ်ထွက်
ငါသည်၊ ပေးမည်မြက်ခဲ၊ မြက်တပဲလျက်၊ ရဲရဲရက်ရက်၊ အပေးခက်ရှင်၊
ဆက်ဆက်မုချ၊ ပေးပြီးမှလည်း၊ နောင်တမပူ၊ ခဲစွဟူ၏”ဟု-

ဒါနအတွက် အခက် ၄-ပါးကို စပ်ဆိုတော်မူခဲ့၏ (မဃဒေဝလင်္ကာသစ်၊
ပုတ္တောဝါဒခဏ်း။ အပိုဒ် ၅၅-၂၇)။

ပေးလှူလိုသည့် စိတ်ကို ဟန့်တားတတ်သည့် တရားများ

ပေးလှူလိုစိတ်ကို ညှစ်နှိမ်စေတတ် ဟန့်တားတတ်သော တရားတို့ကား
များပြားလှ၏။ သတ္တဝါတိုင်းအဖို့ သံသရာက ထွက်၍ ထည်နှင့် ပါလာကြ၏။
ယင်းတို့ကား လိုချင်တပ်မက်မှု “လောဘ”၊ အမျက်ထွက်မှု “ဒေါသ”၊ ပေးလှူ
ခြင်း၏အကျိုး ရှိ၊ မရှိကို မသိတွေ့ဝေမှု “မောဟ”၊ ငြူစူမှု “ဣဿာ”၊ နှမြော
ဝန်တို့မှု “မစ္ဆရိယ”၊ ထောင်လွှားတက်ကြွမှု “မာန” စသည်တို့ ဖြစ်၏ (ဒိ၊ ဇီ၊
၁။ ၂၉။ သီ၊ ဇီ၊ သစ်၊ ၂။ ၃၁၃)။

မလှူဒါန်းနိုင်ခြင်း အကြောင်းရင်း

နှမြော ဝန်တို့သူတို့သည် ပစ္စည်းဥစ္စာ များစွာ ရှိသော်လည်း မလှူရက်
မဒါန်းရက်ကြ၊ မစ္ဆေရပြောထူ နှမြောဝန်တို့သူတို့သည် သူတော်ကောင်းတို့၏
လှူပုံလှူနည်းကို အတုလိုက်၍ မလှူနိုင်ကြကုန်(သံ၊ ၁။ ၁၁၈)။ ယင်းသို့ မလှူနိုင်
ခြင်းသည် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ အပေါ်၌ အမျက်ထွက် မုန်းတီးခြင်း၊ လှူဖွယ်
ဝတ္ထု၌ တပ်မက်ခင်တွယ်ခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်တတ်၏ (ဣတိဝုတ်၊ ၄။ ၂၂)။

ထို့ပြင် ပေးလှူလိုက်လျှင် ကုန်သွားလိမ့်မည်၊ ငါနှင့်တကွ ငါ့အိမ်သူ
အိမ်သားများ စားကြရတော့မည် မဟုတ်ဟု နှမြော ဝန်တို့မှု “မစ္ဆေရ”၊
မေ့လျော့မှု “ပမာဒ”ဟူသော အကြောင်း ၂-ပါးကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ်၏
(သံ၊ ၁။ ၁၁၇ စသည်)။

အငတ်ဘေးကြောက်သူ များများလှူ

နှမြောဝန်တို့သူ မှန်သမျှသည် ငတ်မည့်ဘေး ကြောက်၍ မပေးမလှူဘဲ
ရှိတတ်ကြရာ ထိုကြောက်စရာ ထိုသူထံသို့ မကြာမီ ဆိုက်ဆောက်လာတတ်၏။
ထို့ကြောင့် နှမြောဝန်တို့မှု “မစ္ဆရိယ”သည် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ရနိုင်ခြင်း၏
အကြောင်းဖြစ်သော ပေးကမ်း လှူဒါန်းမှုကို တားမြစ်တတ်ရကား ယင်း
မစ္ဆရိယလောက် ယုတ်ညံ့သောတရားဆိုးမရှိဟုဖွင့်ပြတော်မူ၏ (သံ၊ ဇီ၊ ၁။ ၂၆)။
အမှန်စင်စစ် ငတ်မည့်ဘေး ကြောက်လျှင် နှမြောဝန်တို့မှု “မစ္ဆေရ”ကို
ပယ်ဖျောက်ကာ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းကြရာ၏ (သံ၊ ၁။ ၁၁၈၊ ၁၉၀ စသည်)။

ဒါနမြောက်အောင် အလှူရှင်များ ဆင်ခြင်ဖွယ်

အလှူဒါန၏ အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတား အပိတ်အပင် ဟူသမျှကို ကျော်လွှားကာ အလှူဒါန အထမြောက်အောင် နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ထုတ်ဖို့ အရေးကြီး၏။ ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းကြီးများ၏ ဆင်ခြင်နှလုံး သွင်းမှုကို အတုယူကြရာ၏။

ချမ်းသာကြွယ်ဝ လိုတိုင်း ရစေရန် အလို့ငှါ ပစ္စည်းဥစ္စာ အသုံးအဆောင် ဘဏ္ဍာများကို အလှူတပြောင်ပြောင် မီးတွေလောင်နေသော အိမ်ကြီးထဲမှ ဆွဲထုတ်ယူငင်သကဲ့သို့ အိုမှု သေမှု စသော မီး ၁၁-ပါးတို့ တောက်စောင် ခံနေရသော လောကကြီးထဲမှ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းမှုဒါနဖြင့် သံသရာရိက္ခာ ကုသိုလ်ထုပ်ကြီးကို ဆွဲထုတ်ယူငင်နိုင်ပေပြီဟု နှလုံးသွင်းထု၏ (သံ၊၁။၂၉ စသည်)။

ပေးလှူမှုဖြင့် အရယူလိုက်သော ကုသိုလ်သည်သာ ချမ်းသာသော အကျိုးကို ပေးစွမ်းနိုင်၏။ မပေးမလှူမိသော ပစ္စည်းဥစ္စာများသည် ရန်သူမျိုး ၅-ပါး နှိပ်စက်ဖျက်ဆီး၍ ပျက်စီး ဆုံးရှုံးတတ်၏။ ကျန်ပစ္စည်းစုများကိုလည်း သေလျှင် မုချ စွန့်ပစ်သွားရမည်ကို ပညာဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်၍ မသေခင်က ကြိုတင်ပေးလှူသင့်ကြ၏။ သို့မှသာ ဝေဿန္တရာမင်း စသည်တို့ကဲ့သို့ နတ်ရွာ သူဂတိသို့ လားရောက်ကြရပေမည် (သံ၊၁။၂၉ စသည်)။

လယ်ယာ ရွှေ ငွေ စသော ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို တပ်မက် ခင်တွယ် သောစိတ် ရှိသူများအဖို့ အလှူဒါန ပြုလုပ်ဖြစ်အောင် အောက်ပါအတိုင်း နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်သင့်ကြပေသည်—

လိုလားတောင့်တ နှစ်သက်အပ်သော ပစ္စည်းဥစ္စာများသည် ရန်သူမျိုး ငါးပါးနှင့် ဆက်ဆံနေ၏။ ငြင်းခုံခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၏။ ခိုက်ရန် ပြုနိုင်၏။ အနှစ်သာရ မဲ့၏။ ရရှိဖို့ အရေး၊ စောင့်ရှောက်ဖို့ အရေးတို့၌ သူတပါးတို့ ညှဉ်းဆဲမှ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ညှဉ်းဆဲခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၏။ ယင်းပစ္စည်းများ ပျက်စီး ဆုံးရှုံးခဲ့သော် စိုးရိမ်ပူဆွေးရခြင်း စသော ဆင်းရဲအမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရ တွေ့ကြုံရတတ်၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာများအပေါ် တပ်မက်မှုကြောင့် မစွေရစိတ် ရှိသူတို့မှာ အပါယ်သို့ လားရောက်နိုင်၏။ “ပြိတ္တာတို့ဘောင် ဥစ္စာ ဆောင်” ဟု ဆိုရိုးစကား ပြုကြ၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ဝတ္ထု ပစ္စည်းစု တို့သည် အကျိုးမဲ့ အမျိုးမျိုးသာ ဆောင်နိုင်ကုန်၏။ ယင်းပစ္စည်း ဝတ္ထုတို့ကို စွန့်ကြဲ ပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်း တစ်ခုတည်းသည်သာ ချမ်းသာကြောင်း အမှန်ဖြစ်ပေသည်။

ဒါနအဓိပ္ပါယ် ပွင့်ဆိုခြင်း

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် မိမိထံမှောက် လောက်လာသည့်အခါ အကုသိုလ် မဖြစ်ဘဲ ကုသိုလ်တိုးပွား၍ အကျိုးများအောင် အလှူဒါနမြောက်အောင် ဆင်ခြင် တတ်ဖို့ အရေးကြီးပြန်၏။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို ဘယ်အခါများ လာယူကြပါကုန်မည်နည်း။ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ငါသည် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ ချစ်မြတ်နိုးသူ ဖြစ်ရပါအံ့နည်း။ အဘယ်သို့လျှင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့က မတောင်း ရဘဲ အလိုက်သိစွာ ပေးလှူနိုင်စွာ ပါအံ့နည်း။ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ၂-ပါးစုံ ရှိပါလျက် မစွန့်မလှူခြင်းသည် ငါ့အဖို့ ကြီးစွာသော သုည့်စားမှုပင် ဖြစ်၏ (စရိယာ၊ ၅။ ၂၈၄-စသည်)။

အလှူဒါနပြုရာ၌ တောင်းခံလာသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိချစ်ခင်သော (ပိယ) ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လျှင် ငါချစ်အပ်သော သူက ငါ့ကို တောင်းခံလာပေသည်ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်စေရမည်။ သို့မဟုတ် ချစ်လည်း မချစ်၊ မုန်းလည်း မမုန်းအပ်သော မဇ္ဈတ္တပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လျှင် ငါ့ကို တောင်းခံလာသော ဤသူသည် ယခု စွန့်လှူခြင်းဖြင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရပေတော့မည်ဟု နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်၍ ငမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်စေရမည်။ သို့မဟုတ် ရန်သူဖြစ်သော (ဝေရီ) ပုဂ္ဂိုလ်က တောင်းခံလာခဲ့သော် ငါ၏ ရန်သူသည် ငါ့ကို တောင်းခံလာပေသည်။ ငါ့ကို တောင်းခံလာသော ဤရန်သူသည် ယခု ငါပေးလှူခြင်းဖြင့် ကေန့်မုချ ချစ်ကျွမ်းဝင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရပေတော့မည်ဟု နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်၍ အထူး သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်စေရမည်။ ပေးလှူတတ်သူကို အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်များ ချစ်မြတ်နိုးကြ၏။ ဤပြုခဲ့သောနည်းဖြင့် ချစ်အပ်သော ပိယပုဂ္ဂိုလ်၌ ကဲ့သို့ မဇ္ဈတ္တပုဂ္ဂိုလ်တို့၌လည်း မေတ္တာရွှေ့သွားရှိသော ကရုဏာကို ဖြစ်စေ၍ ပေးလှူကြရမည်။

လှူဖွယ်ဝတ္ထု ပြည့်စုံပြီး အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်လည်း မိမိမျက်မှောက်၌ ထင်ရှား ဆိုက်ရောက်နေပါလျက် အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဖေးလှူလိုစိတ် မဖြစ်ပေါ်ဘဲ ရှိတတ်သည်။

ယင်းသို့ဖြစ်သော် “ငါသည် ကေန့်မုချ ရှေးဘဝကပေးလှူခြင်း၌ အလေ့အထ မပြုလုပ်ခဲ့သည့်အတွက် ယခုအခါ ငါ့သန္တာန်မှာ ပေးလှူလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ် မလာခြင်းဖြစ်သည်”ဟု ဆုံးဖြတ်၍ “နောက်နေောင် ပေးလှူလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ် လာအောင် ယနေ့မှ စ၍ ပေးလှူတော့အံ့၊ ငါသည် ရှေးမဆွကပင် ကြိုတင်၍ ကိုယ်တိုင် ဝတ္ထုပစ္စည်းစုကို အလှူခံများအား စွန့်လှူထားအပ်ပြီ မဟုတ် ပါလော”ဟု နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်၍ ပေးလှူဖြစ်အောင် ပေးလှူကြရာ၏။

လှူဖွယ်ဝတ္ထုက ချိုတဲ့ နှင်းပါးနေပြန်လျှင်လည်း ပေးလှူလိုစိတ်က
 မဖြစ်ပေါ်ဘဲ ရှိတတ်သည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ခဲ့သော် “ငါသည် ငွေဘဝများစွာက
 မပေးလှူခဲ့သည့်အတွက် ယခုအခါ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချိုတဲ့နှင်းပါးရခြင်း ဖြစ်သည်။
 မရှိလို့ မလှူ၊ မလှူလို့ မရှိ ဖြစ်ချေတော့မည်။ သို့အတွက် ယခုအခါ ငါသည်
 နှင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ညံ့သည်ဖြစ်စေ ရသမျှ လှူဖွယ်ဝတ္ထုဖြင့် ဖျစ်ညစ်၍ ပေးလှူ
 သင့်ကြ၏။

ပိန္နဲပုံဝေ။
 လင်နုခ။

အခန်း (၅၁)

ဒါနအမျိုးမျိုး

အလှူဒါန၏ သဘော၊ အလှူဒါန ပြုနိုင်ရန် ခက်ခဲပုံနှင့် အလှူဒါန မြောက်အောင် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ပုံ စသည်များ သိရှိပြီးနောက် ဒါနအမျိုးမျိုး သိရှိထားရန် လိုအပ်ပေသည်။ လှူဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းစုသည် ဒါနကံမြောက်ဖို့ရန် အရေးကြီးသော အကြောင်းဖြစ်၏။ သို့အတွက် ပစ္စည်းဝတ္ထုကို အကြောင်း ပြုကာ ကျမ်းဂန်တို့၌ ဒါနအမျိုးမျိုး ခွဲခြားပြဆိုထား၏။

ဝိနည်း ဓေသနာတော် အလိုအားဖြင့် ဆွမ်းအလှူဒါန၊ သင်္ကန်း အလှူဒါန၊ ကျောင်းအလှူဒါန၊ ဆေးအလှူဒါနဟု ၄-ပါး ရှိကြောင်း ဖွင့်ပြထား၏။ ဝိနည်းဓေသနာတော်မှာ ဒါန ၄-ပါးပြုလိုရင်း မဟုတ်သော်လည်း ရဟန်းတော် များ သုံးဆောင်ရန် ပစ္စည်းလေးပါးကို မြတ်စွာဘုရားခွင့်ပြုတော်မူသည့်အတွက် လှူဒါန်းရာမှာလည်း လေးမျိုးဖြစ်သင့်ရကား ဝိနည်းအလို ဒါနလေးမျိုးရှိသည် ဟု ဖွင့်ဆိုတော်မူကြ၏။

အဘိဓမ္မာဓေသနာတော်အလိုအားဖြင့် လောက၌ ရှိရှိသမျှသော တရား အားလုံးကို သိမ်းကျုံးမိအောင် အာရုံ ၆-ပါးဖြင့် ပိုင်းခြားဝေဖန်၍ ဟောကြား ထားရာ အဆင်းကို လှူဒါန်းခြင်း ရှုဒါန၊ အသံကို လှူဒါန်းခြင်း သဒ္ဒါဒါန၊ အနံ့ကို လှူဒါန်းခြင်း ဂန္ဓဒါန၊ အရသာကို လှူဒါန်းခြင်း ရသာဒါန၊ အတွေ့ကို လှူဒါန်းခြင်း ဖောဠဗ္ဗဒါန၊ ထရားသဘောကို လှူဒါန်းခြင်း ဓမ္မဒါန-ဟု ၆-ပါးရှိကြောင်း ဖွင့်ပြတော်မူကြ၏ (ဓိ၊ဋ္ဌ၊၃။၁၀၀။ အဘိ၊ဋ္ဌ၊၁။၂၀၁။ အံ၊ဋီ၊ ၃။၂၃၇-၈)။

ဤအရာ၌ အဘိဓမ္မာဓေသနာတော်တွင် ဒါန ၆-ပါးကို တိုက်ရိုက် ဟောပြခြင်း မဟုတ်သော်လည်း အာရုံ ၆-ပါးကို ဟောပြလိုက်သဖြင့် ထိုအာရုံတို့ကို အသီးသီး လှူဒါန်းလျှင် အာရုံအပြားသို့ လိုက်၍ ဒါနခြောက်ပါး အပြား ရှိသည်ဟု အနက်ထုတ်ရကား အဘိဓမ္မာအလို ဒါနခြောက်မျိုးရှိကြောင်း ကျမ်းဂန်တို့၌ ဖွင့်ပြတော်မူကြသည်။

သုတ္တန်ဓေသနာတော် အလိုအားဖြင့် စားဖွယ်အမျိုးမျိုး လှူဒါန်းခြင်း အန္ဓဒါန၊ သောက်ဖွယ်အမျိုးမျိုး လှူဒါန်းခြင်း ပါနဒါန၊ အဝတ်အထည်

အမျိုးမျိုးလှူဒါန်းခြင်း ဝတ္ထုဒါန၊ ပိန်းစင်းစရာ ယာဉ်လှူဒါန်းခြင်း ယာနဒါန၊ ပန်းအမျိုးမျိုး လှူဒါန်းခြင်း မာလာဒါန၊ နံ့သာအမျိုးမျိုး လှူဒါန်းခြင်း ဂန္ဓဒါန၊ လိမ်းခြယ်စရာ အမျိုးမျိုးလှူဒါန်းခြင်း ဝိလေပနဒါန၊ ညောင်စောင်း အင်းယျဉ် အိမ်ရာနေရာကို လှူဒါန်းခြင်း သေယျဒါန၊ အိမ်ကျောင်း စသော နေရာအဆောက်အဦ လှူဒါန်းခြင်း အာဝဿထဒါန၊ မီးထွန်းရန် ဆီ စသည်ကို လှူဒါန်းခြင်း ပဒီပေယျဒါနအားဖြင့် ဒါန ၁၀-ပါး ရှိကြောင်း ဖွင့်ပြတော် မူကြ၏။

ဤ၌ ဒါနဝတ္ထု ဆယ်မျိုးသာ ဘုရားဟောသည်ဟု အကြောင်းပြကာ ဤဆယ်မျိုးကိုသာ လှူကောင်းသည်၊ အခြားဝတ္ထုတို့ကို မလှူကောင်းဟု မမှတ်ယူအပ်။ လောက၌ ယေဘုယျအားဖြင့် အလှူများကို လိုက်၍ ဤဆယ်မျိုးကို ဒါနဝတ္ထုဟု ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။ တနည်းအားဖြင့် အရာဝတ္ထုဟူသမျှကို ဤဆယ်ပါး၌ပင် သဘောတူရာ သွတ်သွင်း သိမှတ်နိုင်မည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤဆယ်မျိုးကို ပြုလိုက်သဖြင့်ပင် သူတော်ကောင်းများ သုံးစွဲ နေကျဖြစ်သော အရာဝတ္ထုတို့ကို လှူဒါန်းနိုင်သည်ဟု သိမှတ်ရ၏။

ပေးလှူမှုဒါနကို အလှူရှင်၊ အလှူခံ၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထု၊ လှူပုံ အခြင်းအရာ၊ လှူရာအချိန်အခါ၊ လှူကြောင်းဒါန စေတနာ စသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ၂-ပါးတွဲ ဒါနစု၊ ၃-ပါးတွဲဒါနစု စသည်ဖြင့် ခွဲခြမ်းဝေဖန်ကာ ပိဋကတ်တော် ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဇိကာတို့၌ ဟောပြု ဖွင့်ဆိုတော်မူကြ၏။

နှစ်ပါးတွဲ ဒါနစုများ

အာမိသဒါန၊ ဓမ္မဒါန

ဆွမ်းစသောပစ္စည်းဝတ္ထုကို လှူဒါန်းခြင်းသည် အာမိသဒါနမည်၏။ (အာမိသ နှင့် ပစ္စယအတူတူပင် ဖြစ်၍ ပစ္စယဒါနဟုလည်း ခေါ်နိုင်၏။) သူတပါးတို့အား တရားဟောခြင်း စသည်ဖြင့် တရားကို ပေးလှူခြင်းသည် ဓမ္မဒါနမည်၏။ ဤဒါန ၂-မျိုးတွင် ဓမ္မဒါနသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။ ဤနှစ်မျိုးကို အာမိသပူဇာ၊ ဓမ္မပူဇာ-ဟူ၍လည်း ခေါ်အပ်၏။ အမည်မျှသာ ကဲ့သည် အပ္ပိယာယိဒါန အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

လောက၌ အများအားဖြင့် အနိမ့်က အမြင့်ကို ပြုလုပ်ရာမှာ (ငယ်သူက ကြီးသူအား ပေးရာမှာ) ပူဇော်သည်ဟူသော စကားကို သုံးလေ့ရှိကြ၏။ ဤအပ္ပိယာယိဒါနကို ယူဆပြီး ဒါနသည် ပူဇာဒါန၊ အနုဂ္ဂဟဒါန-ဟု ၂-မျိုးခွဲသင့်၏။

ဒါနအမျိုးမျိုး

မြတ်စွာ ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးသောပုဂ္ဂိုလ်အား ငယ်သူက ပူဇော်သောအားဖြင့် ပေးလှူခြင်းသည် ပူဇာဒါန မည်၏။ ကြီးမြတ်သူက ငယ်ရွယ်သူအား ချီးမြှောက်သောအားဖြင့် ပေးလှူခြင်းသည် အနုဂ္ဂဟဒါနမည်၏။ (ဤပူဇာဒါန၊ အနုဂ္ဂဟဒါန နှစ်ပါးခွဲခြင်းမှာ ကေန္တ မဟုတ်ပါ။ လောကဝေါဟာရ အသုံးအနှုန်း များရာသို့ လိုက်၍ ခွဲခြင်းဖြစ်သည်။)

အဇ္ဈတ္တိကဒါန၊ ဗာဟိရဒါန

ကိုယ်တိုင်းဆိုင်ရာ အင်္ဂါကြီးငယ် အသက်ခန္ဓာတို့ကို လှူဒါန်းခြင်းသည် အဇ္ဈတ္တိကဒါနမည်၏။ အပြင်ပဖြစ်သော ပစ္စည်းဝတ္ထုတို့ကို လှူဒါန်းခြင်းသည် ဗာဟိရဒါနမည်၏။

ဝတ္ထုဒါန၊ အဘယဒါန

ပစ္စည်းဝတ္ထုတို့ကို လှူဒါန်းခြင်းသည် ဝတ္ထုဒါနမည်၏။ အသက်စည်းစိမ်ကို တေးမဲ့ ပေးခြင်းသည် အဘယဒါနမည်၏။ (ဤအဘယဒါနသည် အထူးသဖြင့် ရှင်ဘုရင်များနှင့် သက်ဆိုင်၏။)

ဝိဇ္ဇနိသိတဒါန၊ ဝိဝဇ္ဇနိသိတဒါန

ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ဖြစ်သော လောကီစည်းစိမ် ချမ်းသာကိုသာ တောင့်တ၍ လှူအပ်သော အလှူသည် ဝိဇ္ဇနိသိတဒါနမည်၏။ ဝဋ်ဆင်းရဲကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တ၍ လှူအပ်သော အလှူသည် ဝိဝဇ္ဇနိသိတဒါနမည်၏။

သာဝဇ္ဇဒါန၊ အနဝဇ္ဇဒါန

သားငါး စသော သတ္တဝါများကို သတ်ဖြတ်၍ ကျွေးမွေး လှူဒါန်း အပ်သော ဒါနမျိုးသည် (အပြစ်နှင့်တကွဖြစ်သောကြောင့်) သာဝဇ္ဇဒါနမည်၏။ သားငါး စသော သတ္တဝါများကို သတ်ဖြတ်မှုမှ ကင်းရှင်းသော ဒါနမျိုးသည် (အပြစ်မရှိသောကြောင့်) အနဝဇ္ဇဒါနမည်၏။ အကုသိုလ် ခြံရံလျက် ရှိသော ဒါန၊ အကုသိုလ် မခြံရံသော ဒါနဟု ဆိုလိုသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ယခုလောက၌ အချို့သူတို့သည် တံငါအလုပ်ဖြင့် ဥစ္စာကြွယ်ဝ ချမ်းသာပြီးနောက် “ငါသည် မကောင်းမှုကို မပြုဘဲ တံငါ အလုပ်ကို စွန့်ပြီးလျှင် စင်ကြယ်သော အလုပ်ဖြင့်သာ လုပ်ကိုင်အသက်မွေးတော့ မည်” ဟု နေထိုင်လျှင် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဆုတ်ယုတ်သွားတတ်၏။ တဖန် တံငါ အလုပ်ကို ပြန်၍ လုပ်ကိုင်သောအခါ ကြွယ်ဝလာပြန်၏။ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ

ဗုဒ္ဓသာသနာလက်စွဲကျမ်း

ရှေးဘဝက ပြုခဲ့သော သာဝဇ္ဇဒါနကံ အကျိုးပေးသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ ကံပြုစဉ်က ပါဏာတိပါတကံနှင့် တွဲဖက်၍ ပြုခဲ့သောကြောင့် အကျိုးပေးရာ မှာလည်း ပါဏာတိပါတကံနှင့် တွဲဖက်ရမှ အကျိုးပေးသန်သည်။ မတွဲဖက်ရလျှင် ထိုကံအကျိုးမပေးနိုင်၍ ဆင်းရဲသွားရပြန်သည်။

သာဟတ္ထိကဒါန၊ အာဏတ္တိကဒါန

ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျွန်ုပ် မိမိလက်ဖြင့် ကိုင်တွယ် လှူဒါန်းအပ်သော ဒါနသည် သာဟတ္ထိကဒါနမည်၏။ သူတပါးကို စေခိုင်း (ကိုယ်စားလှယ်ထား)၍ လှူဒါန်း အပ်သော ဒါနသည် အာဏတ္တိကဒါနမည်၏။

ပါယာသိမြို့စား၏ အလှူပွဲ၌ ယင်းဒါနတို့ကို ဥတ္တရလုလင်သည် ကိုယ်စား အဖြစ်ဖြင့် ပေးလှူရသော်လည်း မိမိပစ္စည်းကဲ့သို့ သဘောထားကာ အားစိုက်၍ ပေးလှူခဲ့သောကြောင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ လားရောက်ရ၏။ အလှူရှင် ဖြစ်သော ပါယာသိမြို့စားသည်ကား မရိုမသေ တော်စွာ လျှော်စွာ ပေးလှူခဲ့ သောကြောင့် အောက်တန်းကျသော စတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်၌ အခြံအရံ နတ်သမီး၊ နတ်သား ကင်းမဲ့သော သေရီသကနတ်မိမိမာန်၌ ဖြစ်ရ၏။ (အကျယ်ကို ဒီဗန်ကာယ်၊ မဟာဝဂ်၊ ပါယာသိသုတ်မြန်မာပြန်၌ ရှုပါ။)

သက္ကစ္စဒါန၊ အသက္ကစ္စဒါန

လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို ကောင်းမွန်စွာ ပြုပြင်၍ လှူဒါန်းအပ်သော ဒါနသည် သက္ကစ္စဒါနမည်၏။ လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို ကောင်းမွန်စွာ မပြုပြင်ဘဲ လှူဒါန်း အပ်သော ဒါနသည် အသက္ကစ္စဒါန မည်၏။

ပန်းပင်မှ ပန်းများကိုခူးပြီး ရေဆေး၍ မလှ-လှအောင် မတင့်တယ်-တင့်တယ် အောင် အကုံး အခိုင်စသည်ဖြင့် ကောင်းစွာ ပြုလုပ်ပြီးမှ လှူဒါန်းခြင်းသည် သက္ကစ္စဒါန၊ ဤသို့ မပြုပြင်ဘဲ ပန်းပင်မှ ခူးခဲ့ရင်းအတိုင်းသာ (ဘုရားအား အလှူမြောက်လျှင် ပြီးရောသဘောမျိုးဖြင့်) လှူဒါန်းခြင်းသည် အသက္ကစ္စဒါနဟု ဆိုလိုကြောင်း မှတ်သားရ၏။

ဉာဏသမ္ပယုတ္တဒါန၊ ဉာဏဝိပ္ပယုတ္တဒါန

လှူဒါန်းရာ၌ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးစသည်ကို သိမြင်၍ လှူဒါန်းခြင်းသည် (ဉာဏ်နှင့် ယှဉ်သည့်အတွက်) ဉာဏသမ္ပယုတ္တဒါန မည်၏။ ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးစသည်ကို မသိ မမြင်ဘဲ သူတပါးတို့၏ အတုအပမျှသာ လှူဒါန်းခြင်းသည် (ဉာဏ်နှင့် မယှဉ်သောကြောင့်) ဉာဏဝိပ္ပယုတ္တဒါန မည်၏။

ဒါနအမျိုးမျိုး

သသင်္ခါရိကဒါန၊ အသင်္ခါရိကဒါန

တိုက်တွန်းခြင်း ရှိ၍ ပြုအပ်သော ဒါနသည် သသင်္ခါရိကဒါန မည်၏။
တိုက်တွန်းခြင်း မရှိဘဲ ပြုအပ်သော ဒါနသည် အသင်္ခါရိကဒါန မည်၏။

သောမနဿဒါန၊ ဥပေက္ခာဒါန

စိတ်နေရှင်လန်းချမ်းသာစွာ လှူဒါန်းအပ်သော ဒါနသည် သောမနဿဒါန မည်၏။ ဝမ်းလည်းမသာ ဝမ်းလည်းမနည်း အလယ်အလတ် ခံစားခြင်းသဘော ရှိ၍ လှူဒါန်းအပ်သော ဒါနသည် ဥပေက္ခာဒါန မည်၏။ (လှူဒါန်းသောအခါ သောမနဿဝေဒနာနှင့် ယှဉ်လျှင် သောမနဿဒါန၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာနှင့် ယှဉ်လျှင် ဥပေက္ခာဒါနဟု ဆိုလိုသည်။)

ဓမ္မိယဒါန၊ အဓမ္မိယဒါန

တရားသဖြင့် ရှာဖွေရရှိသော ပစ္စည်းဝတ္ထုကို လှူဒါန်းခြင်းသည် ဓမ္မိယဒါန မည်၏။ တိုက်ခိုက်ခိုးဝှက် မတရားသဘောဖက်၍ ရှာဖွေရရှိသော ပစ္စည်းဝတ္ထုကို လှူဒါန်းခြင်းသည် အဓမ္မိယဒါန မည်၏။

ဒါသဒါန၊ ဘုဇိဿဒါန

လောကီစည်းစိမ် ချမ်းသာကို တောင်တ၍ လှူဒါန်းအပ်သော ဒါနသည် ဒါသဒါန မည်၏။ (တဏှာသခင် အရှင်အကြိုက် အလိုလိုက်၍ တဏှာ၏ ကျွန်အဖြစ်ဖြင့် လှူဒါန်းခြင်းဟု ဆိုလိုသည်။) လောကတ္တရာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို ရည်သန်တောင်တ၍ လှူဒါန်းအပ်သော ဒါနသည် ဘုဇိဿဒါန မည်၏။ (တဏှာသခင် အရှင်ကို တော်လှန်၍ လှူဒါန်းခြင်းဟု ဆိုလိုသည်။)

ထာဝရဒါန၊ အထာဝရဒါန

နေရာတည်မြဲနေသည့် ဘုရား တန်းဆောင်း ကျောင်း ဗေဒနာ ရေတွင်း ရေကန် စသည်တို့ကို လှူဒါန်းခြင်းသည် ထာဝရဒါန မည်၏။ ခဏ ခေတ္တမျှသာ သုံးဆောင်ရသော ဆွမ်းသင်္ကန်းစသည့် ပစ္စည်းကို လှူဒါန်းခြင်းသည် အထာဝရ ဒါန မည်၏။

သပရိဝါရဒါန၊ အပရိဝါရဒါန

အဓိကအားဖြင့် သင်္ကန်းကို လှူလိုရာမှာ သင်္ကန်းတွင်သာမက အခြား လှူဖွယ်ဝတ္ထုများနှင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီစဉ်ခြင်း၍ လှူဒါန်းခြင်းသည် အခြံအရံနှင့် တကွ လှူဒါန်းခြင်းဖြစ်သောကြောင့် သပရိဝါရဒါန မည်၏။ (ဤ သပရိဝါရ

ဒါနကြောင့် အလောင်းတော်ကြီးများမှာ စက်လက္ခဏာပါရှိခြင်း အကျိုးရရှိ အခြံအရံများခြင်း အကျိုးဆက်ကို ရရှိတော်မူကြသည်။) အခြံအရံ မပါဘဲ သက်န်းချည်းယက်သက် လှူခဲ့ပါလျှင် အပရိဝါရဒါန မည်၏။ (တပါးသော ပစ္စည်းတို့ကို လှူဆွဲလည်း ဤနည်းအတိုင်းပင် သိရ၏။)

နိဗ္ဗဒ္ဓဒါန၊ အနိဗ္ဗဒ္ဓဒါန

နေ့စဉ်မပြတ် ဆွမ်းလောင်းခြင်း စသည်ဖြင့် အမြဲမပြတ် ပြုလုပ်အပ်သော ဒါနသည် နိဗ္ဗဒ္ဓဒါနမည်၏။ နေ့စဉ်မဟုတ်ဘဲ တတ်နိုင်သည့်အခါ ပြုလုပ်အပ်သော ဒါနသည် အနိဗ္ဗဒ္ဓဒါန မည်၏။

ပရာမဋ္ဌဒါန၊ အပရာမဋ္ဌဒါန

တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် သုံးသပ်သော ဒါနသည် ပရာမဋ္ဌဒါန မည်၏။ တဏှာဒိဋ္ဌိ တို့ဖြင့် မသုံးသပ်အပ်သော ဒါနသည် အပရာမဋ္ဌဒါန မည်၏။

ဥစ္စိဋ္ဌဒါန၊ အနုစ္စိဋ္ဌဒါန

အကြွင်းအကျန် အညံ့အဖျင်းဖြစ်သော ပစ္စည်းကို လှူဒါန်းခြင်းသည် ဥစ္စိဋ္ဌ ဒါနမည်၏။ အကြွင်းအကျန် အညံ့အဖျင်း မဟုတ်သော ပစ္စည်းကို လှူဒါန်း ခြင်းသည် အနုစ္စိဋ္ဌဒါနမည်၏။ (အကောင်းအမြတ်ပစ္စည်းရှိပါလျက် အကောင်း အမြတ်ကို မလှူဘဲ အညံ့အဖျင်းကို လှူမှသာ ဥစ္စိဋ္ဌဒါန=အကြွင်းအကျန် အညံ့အဖျင်းအလှူဖြစ်သည်ဟူ၍ မှတ်ယူရ၏။)

သဇီဝဒါန၊ အစွယဒါန

မိမိအသက် ထင်ရှားရှိစဉ် လှူဒါန်းအပ်သော ဒါနသည် သဇီဝဒါနမည်၏။ ငါသေပြီးနောက် ဤငါ့ပစ္စည်းစုကို မည်သူအား ငါပေးခဲ့သည် ထိုသူယူ၍ အလိုရှိတိုင်း သုံးဆောင်လော့ဟု သေသည့်နောက်အခါကို ရည်မှန်း၍ ပေးကမ်း ခြင်းသည် အစွယဒါနမည်၏။

မှတ်ချက်။ ။ ရဟန်းတော်များမှာ ဤအစွယဒါနမျိုးဖြင့် ပေးခြင်းသည် အပေးလည်း မမြောက်၊ အပေးခံရသူမှာလည်း မပိုင်ဆိုင်၊ ရဟန်းတစ်ပါး ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကို ထိုရဟန်း အသက်ထင်ရှားရှိစဉ် အခြား တစ်ဦးဦးအား ပေးလျှင် အပေးခံရသူ အပိုင်ရ၏။ သို့မဟုတ် ထိုပစ္စည်းရှင် ရဟန်း အသက်ရှင်စဉ်ပင် အခြား တစ်ဦးဦးအား ဝိသာသဂါဟ=(အကျမ်းဝင် ခင်မင်၍ ယူခြင်းမျိုး)ဖြင့် ယူလည်း ထိုသို့ ယူသူ အပိုင်ရနိုင်၏။ သို့မဟုတ်

ဒါနအမျိုးမျိုး

ထိုပစ္စည်းရှင်ရဟန်း အသက်ရှင်စဉ် အခြားတစ်ဦးဦးနှင့် ခွဲသန္တက=(နှစ်ဦးဆိုင် ပစ္စည်းပြုလုပ်လျှင်လည်း ပစ္စည်းရှင် ရဟန်းသေလျှင် ကျန်တစ်ဦး ရ၏။ ထိုသို့ မဟုတ်သော ရဟန်းပိုင် ပစ္စည်းတို့မှာ ထိုရဟန်းသေလျှင် သံသိက=သံသာ ပိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ပစ္စည်းရှင် ရဟန်းက “ငါသေလျှင် ငါပိုင် ပစ္စည်း အရပ်ရပ်ကို မည်သူ အား ပေးပါ၏၊ မည်သူ ယူရစ်လော့” ဟု ဆို၍ ပေးခြင်းမျိုးသည် သံသိကဖြစ်မှ ယူရစ်တော့ဟု ဆိုရာကျသဖြင့် ထိုအစွယ်ဒါန မျိုးဖြင့်ပေးသော ရဟန်းက ပေးသော်လည်း အပေးမမြောက်။ အပေးခံ ပုဂ္ဂိုလ်မှာလည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိ။ လူတို့မှာမူကား ဤကဲ့သို့သော အစွယ်ဒါနမျိုး အသုံးဝင် တရားဝင် အတည်ဖြစ်နိုင်သည်။

ပုဂ္ဂလိကဒါန၊ သံသိကဒါန

ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးနှစ်ဦး စသည်အား ပိုင်းခြားသတ်မှတ်၍ လှူဒါန်းခြင်းသည် ပုဂ္ဂလိကဒါန မည်၏။ သံသာတော်အား ရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းခြင်းသည် သံသိကဒါန မည်၏။

ကာလဒါန၊ အကာလဒါန

ကထိန်လျှာသင်္ကန်း လှူဒါန်းခြင်း၊ ဝါဆိုသင်္ကန်း လှူဒါန်းခြင်း၊ ဂိလာန ဘတ်ခေါ် မကျန်းမမာသောရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလှူခြင်း၊ အာဂန္တုကဘတ်ခေါ် ညွှဲသည်ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလှူခြင်း၊ ဂမိကဘတ်ခေါ် ခရီးထွက်မည့် ပုဂ္ဂိုလ် တို့အား ဆွမ်းလှူခြင်း စသည်တို့သည် အချိန်အခါနှင့် တိုက်ဆိုင်အောင် စီမံ လှူဒါန်းအပ်သည် ဖြစ်၍ ကာလဒါန မည်၏။ ဤသို့ အချိန်အခါကို ရွေးချယ် ရခြင်း မရှိဘဲ လှူလိုသည့်အခါ လှူလိုက်နိုင်သော ဒါနမျိုးသည် အကာလဒါန မည်၏။

မှတ်ချက်။ ။ဤ၌ အကာလဒါနထက် ကာလဒါန-က အကျိုးထူး၏။ ထူးပုံမှာ လှူဒါန်းစဉ်အခါ အချိန်နှင့် သင့်လျော်ညီညွတ်အောင် လှူဒါန်း ရသည့်အတိုင်း အကျိုးပေးရာမှာလည်း အချိန်အခါနှင့် ညီညွတ်အောင် အကျိုး ပေးစွမ်းနိုင်သည်။ ထူးသောအစာ၊ ထူးသော အဝတ်များ စားလို ဝတ်လိုသည့် အခါ ထူးသောအစာ၊ ထူးသောအဝတ်များ အဆင်သင့်ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။

ပစ္စက္ခဒါန၊ အပစ္စက္ခဒါန

မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်သော ဒါနသည် ပစ္စက္ခဒါန မည်၏။ မိမိမျက်ကွယ်၌ လှူအပ်သော ဒါနသည် အပစ္စက္ခဒါန မည်၏။

သဒိသဒါန၊ အသဒိသဒါန

အလှူဒါန ပြုကြရာမှာ တန်းတူညီမျှ ရနိုင်စကောင်းသော အလှူဒါန မျိုးသည် သဒိသဒါန မည်၏။ အချင်းချင်း အပြိုင်အဆိုင် လှူဒါန်းကြရာမှာ တစ်ဖက်သားများ မတူပနိုင်အောင် အနိုင်ယူ၍ လှူဒါန်းအပ်သော အလှူဒါန မျိုးသည် အသဒိသဒါန မည်၏။

မှတ်ချက်။ ။ ဤအသဒိသဒါန အလှူရှင်သည် ဘုရားတစ်ဆူ တစ်ဆူတို့၏ လက်ကက်တော်မှာ တစ်ဦးတစ်ဦးသာလျှင် ပေါ်ပေါက်သည်ဟု ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ ၁၃-ခုမြောက် လောကဝဂ် အသဒိသဒါနဝတ္ထု၌ ပြဆို ထား၏။ ဂေါတမ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်မှာ အသဒိသဒါန အလှူရှင်သည် ကောသလမင်းကြီး ဖြစ်၏။

သုံးပါးတွဲ ဒါနစုများ

ဣဏပယောဇနဒါန၊ ဣဏမောက္ခဒါန၊ နိဓိဒါန

မိဘတို့က သားသမီးတို့ကို နှောင်အခါတွင် ငါတို့အား ဤကဲ့သို့ပင် ပြန်လည် ကျွေးမွေးလိမ့်မည်ဟု ရည်မှန်း၍ သားသမီးတို့အား ကျွေးမွေးခြင်းသည် ကျွေးသစ်ချသည်နှင့် တူသောကြောင့် ဣဏပယောဇနဒါန မည်၏။ သားသမီး တို့က အိုမင်းဖျင်းရှိသည့် မိဘတို့ကို ငါတို့ ငယ်စဉ်က ကျွေးမွေးခဲ့သော မိဘများပေတည်း။ ကျွေးမွေးဆပ်သောအားဖြင့် ပြန်လည် ကျွေးမွေးခြင်းသည် ကြွေးချေသည်နှင့် ယူသောကြောင့် ဣဏမောက္ခဒါန မည်၏။ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များမှ စ၍ အလှူရှင် ဖြစ်သည့်အများအား လှူဒါန်း ကျွေးမွေးခြင်းသည် သံသရာတွင် စားသုံးဖို့ရန် ရွှေအိုးမြှုပ်သည်နှင့် တူသောကြောင့် နိဓိဒါန မည်၏။

ဟိန်ဒါန၊ မဇ္ဈိမဒါန၊ ပဏိတဒါန

ဒါနပြုရာ၌ ဆန္ဒ၊ စိတ္တ၊ ဝီရိယ၊ ဝီမံသ ဤတရား ၄-ပါးတို့ အညံ့စားဖြစ်လျှင် ဟိန်ဒါန = ညံ့သောအလှူ ဖြစ်၏။ ထိုတရားလေးပါးတို့ အလတ်စားဖြစ်ခဲ့လျှင် မဇ္ဈိမဒါန = အလတ်စားအလှူ ဖြစ်၏။ ထိုတရား ၄-ပါးတို့ အမြတ်စား ဖြစ်ခဲ့လျှင် ပဏိတဒါန = မြတ်သော အလှူ ဖြစ်၏။

ဒါနအမျိုးမျိုး

မှတ်ချက်။ ။ ဤ၌ ကုသိုလ်၏ အယုတ်, အလတ်, အမြတ် ဖြစ်ခြင်းမှာ ဆန္ဒ, စိတ္တ, ဝီရိယ, ဝိမံသ ဤဘုရား ၄-ပါးတို့ကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ရ၏။ လိုလားမှု သဘောသည် ဆန္ဒ မည်၏။ ပိုင်းခြား၍ သိမြင်မှု သဘောသည် စိတ္တ မည်၏။ အားထုတ်မှုသဘောသည် ဝီရိယ မည်၏။ ထိုးထိုးထွင်းထွင်း သိမြင်မှု သဘောသည် ဝိမံသ မည်၏။

တနည်းအားဖြင့် အကျော်အစောကို တောင့်တ၍ ပြုအပ်သော ဒါနသည် ဟိနဒါန မည်၏။ လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာဟူသော အကျိုးကို တောင့်တ၍ ပြုသော ဒါနသည် မဇ္ဈမဒါန မည်၏။ အရိယာတို့၏ အလေ့အကျက်, အလောင်း လျှာတို့၏ အလေ့အကျက်ကို အလေးဂရုပြု၍ လှူသော ဒါနသည် ပဏီတဒါန မည်၏။

မှတ်ချက်။ ။ ထိုထို ပိဋကတ် ပါဠိတော်များ၌ နှောင်းခေတ် ကုသိုလ်လိုလား သူတို့ ဒိဋ္ဌာနဂတိ အတုရှု၍ လှူဒါန်းနိုင်ကြရန် ရည်သန်၍ ပထမသင်္ဂါယနာတင် အရှင်မြတ်တို့သည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ ကျောင်း အာရာမံ၊ ယောသိတ သူဌေး၏ ကျောင်းအာရာမံ စသည်ဖြင့် ကမ္မည်းစာတမ်း ထိုးတော်မူခဲ့ကြသည်ကို နှလုံးမူ၍ ယခုခေတ် အလှူရှင်များလည်း ကမ္မည်း စာတမ်းထိုး မှတ်တမ်းတင်ကြရာ ကျော်စောလိုသောစိတ် မဖြစ်ပေါ်အောင် သတိဖြင့် ထိန်းချုပ်ကာ နှောင်းခေတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ အတုယူလှူဒါန်းနိုင်ရန်သာ ရည်သန်သော စိတ်ဖြင့် အထူးသတိချုပ်သင့်ကြ၏။

တနည်းအားဖြင့် လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာတို့ကို တောင့်တ၍ လှူသော ဒါနသည် ဟိနဒါနမည်၏။ သာဝကဗောဓိ, ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ကို တောင့်တ၍ လှူသော ဒါနသည် မဇ္ဈမဒါန မည်၏။ သမ္မာသမ္ဗောဓိ (သဗ္ဗညုတ) ဉာဏ်ကို တောင့်တ၍ လှူသော ဒါနသည် ပဏီတဒါန မည်၏။

မှတ်ချက်။ ။ မဂ်ဉာဏ် ၄-ပါးကို ဗောဓိဟု ခေါ်၏။ တစုံတခု ကုသိုလ်ပြုတိုင်း ဝိဝဇ္ဇနီသိတ ကောင်းမှုမျိုးဖြစ်ရန် ရည်သန်၍ “ကုသိုလ်ပြုလျှင် အမှတ်တမဲ့ မပြုရာ၊ ဗောဓိ သုံးပါးတွင် တစ်ပါးပါးကို ရည်သန် တောင့်တရမည်” ဟု ရှေးသူတော်ကောင်းတို့ ဆုံးမညွှန်ကြားတော်မူကြ၏။

ဒါနဒါသ၊ ဒါနသဟာယ၊ ဒါနသာမိ

လောက၌ မိမိကိုယ်တိုင် ကောင်းမွန်သော အဝတ်အစားတို့ကို သုံးဆောင်၍ အောက်လက် ကျေးကျွန်များကိုကား ယုတ်ညံ့သော အဝတ်အစားတို့ကိုသာ ပေးသကဲ့သို့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အား သုံးဆောင်သော ပစ္စည်းမျိုးအောက်

ယုတ်ညံ့သော ပစ္စည်းဝတ္ထုကို လှူဒါန်းခြင်းသည် ဒါနဒါသ မည်၏။ (ကျွန်အား ပေးသည်နှင့် တူသော အလှူဟု ဆိုလိုသည်။)

လောက၌ မိတ်ဆွေများ လာရောက်သောအခါ မိမိသုံးဆောင်သည်နှင့် တူမျှသော အသုံးအဆောင်တို့ကိုသာ သုံးဆောင်စေသကဲ့သို့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် တို့အားလည်း မိမိသုံးဆောင်နေကျအတိုင်းသာ တတန်းစားတည်း လှူဒါန်း ခြင်းသည် ဒါနသဟာယ မည်၏။ (မိတ်ဆွေသင်္ဂဟအား ပြုသည်နှင့် တူသော ဒါနဟု ဆိုလိုသည်။)

လောက၌ မိမိ၏ အရှင်သခင်များအား မိမိ သုံးဆောင်သည်ထက် ပိုမို မြင့်မြတ်သော အသုံးအဆောင်တို့ကိုသာ ပေးပို့ရသကဲ့သို့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မိမိ သုံးဆောင်သည်ထက် မြင့်မြတ်သော ပစ္စည်းဝတ္ထုတို့ကိုသာ လှူဒါန်း ခြင်းသည် ဒါနသမိ မည်၏။ (အရှင်သခင်အား ပေးပို့သည်နှင့် တူသော ဒါနဟု ဆိုလိုသည်။)

ဒုက္ကရဒါန၊ မဟာဒါန၊ သာမညဒါန

ဒါရုသဏ္ဍက တိဿသည် မိမိရင်သွေး သမီးကလေးကို ရွေးထုတ်ရန် ခြောက်လ တိုင်တိုင် အပင်ပန်းခံ၍ ဣဗ္ဗေမှ ရရှိခဲ့သော ငွေဆယ်နှစ်ကျပ်ကို ရဟန်းစားသော ဆွမ်းတစ်နပ်အတွက် မတုန်မတို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစား လှူဒါန်းနိုင်ခြင်းသည် ဒုက္ကရဒါန မည်၏။

သူခသာမဏေ အလောင်းသည် သူဆင်းရဲ ဖြစ်စဉ်အခါ ဂန္ဓသူဌေးကြီး၏ ထမင်းတစ်နပ်စာကို စားလိုသည့်အတွက် သုံးနှစ်တိုင်တိုင် အခစား လုပ်မှု ရရှိလာသော ထမင်းတစ်နပ်စာကို စားမည့်ဆဲဆဲတွင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ကြွလာသဖြင့် မတုန်မတို လှူဒါန်းလိုက်ခြင်းသည်လည်း ဒုက္ကရဒါနပင်ဖြစ်၏။ (ဝတ္ထုအကျယ်ကို ဓမ္မပဒ၊ ၂။ ၃၁-၁-၌ ရှုပါ။)

ထို့ပြင် ပဏ္ဍာသနိပါတ် ဥမ္မာဒန္တိဇာတ်လာ ဥမ္မာဒန္တိအလောင်း သူဆင်းရဲ မလေး သုံးနှစ် အခစားလုပ်မှု ရရှိသည့် ဝတ်ပန်းဆိုးသော အဝတ်ကို ဝမ်းသာ အားရ ဝတ်တော့မည့် ဆဲဆဲတွင် လူဆိုးများ သင်္ကန်းအလှူခံရသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရား ကပည့် ရဟန်းနှင့် တွေ့ကာ မိမိအလွန်စာရာ ဝတ်ချင်လှသော အဝတ်ကို မဝတ်ဘဲ လှူဒါန်းလိုက်ခြင်းသည်လည်း ဒုက္ကရဒါနပင် ဖြစ်၏။

အကြီးအကျယ် အံ့ဩလောက်အောင် လှူဒါန်းခြင်းသည် မဟာဒါန မည်၏။ သိရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး၏ ဓမ္မက္ခန္ဓာ ရှစ်သောင်းလေးထောင်အား ပူဇော်လှူဒါန်းပွဲကြီးသည် အလွန်တရာ ကြီးကျယ်သော မဟာဒါနကြီးပင် ဖြစ်၏။

ဒါနအမျိုးမျိုး

ပြုလုပ်ရန် ခဲယဉ်းသည်လည်း မဟုတ်၊ ကြီးကျယ်များပြားလှသည်ဟု ပြောဆိုဖွယ်ရာလည်း မရှိသော အလှူဟူသမျှသည် သာမညဒါနချည်းသာ ဖြစ်၏။

ဓမ္မိကဒါန ၃-ပါး

- (၁) သံဃာတော်အား လှူဒါန်းမည်ဟု နှုတ်မြှောက် ညွတ်ကိုင်ထားပြီးသော ပစ္စည်းကို ညွတ်ကိုင်ရင်း သံဃာတော်အား လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၂) စေတီတော်အား လှူဒါန်းမည်ဟု နှုတ်မြှောက် ညွတ်ကိုင်ထားပြီးသော ပစ္စည်းကို ညွတ်ကိုင်ရင်း စေတီအား လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၃) ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ပါးပါးအား လှူဒါန်းမည်ဟု နှုတ်မြှောက် ညွတ်ကိုင်ထားပြီးသော ပစ္စည်းကို ညွတ်ကိုင်ရင်း ပုဂ္ဂိုလ်အားသာ လှူဒါန်းခြင်း။

လေးပါးတို့ ဒါနစုများ

ကျမ်းဂန်တို့၌ ဒါန ၄-ပါးကို တိုက်ရိုက်မပြဆိုသော်လည်း ဝိနည်းဒေသနာတော်အလို ပစ္စည်း ၄-ပါး ရှိသဖြင့် လေးပါးစုဒါနကို အောက်ပါအတိုင်း မှတ်သားနိုင်၏။

- (၁) စီဝရဒါန=အဝတ်သင်္ကန်း လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၂) ပိဏ္ဍပါတဒါန=ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ် လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၃) သေနာသနဒါန=ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၄) ဘောသဇ္ဇဒါန=ဆေးပစ္စည်း လှူဒါန်းခြင်း။

ထို့ပြင် ဒက္ခိဏဝိသုဒ္ဓိ=အလှူ၏ စင်ကြယ်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဒါနလေးပါး ရှိကြောင်းကိုလည်း မှတ်သားနိုင်ပြန်၏။

- (၁) လှူသူ သီလရှိ၍ ခံယူသူ သီလမရှိသော် ဒါန၊
- (၂) ခံယူသူ သီလရှိ၍ လှူသူ သီလ မရှိသော ဒါန၊
- (၃) လှူသူ ခံယူသူ နှစ်ဦးလုံးပင် သီလ မရှိသော ဒါန၊
- (၄) လှူသူ ခံယူသူ နှစ်ဦးလုံးပင် သီလ ရှိသော ဒါန။

ငါးပါးတွဲ ဒါနစုများ

ကာလဒါနငါးပါး

- (၁) ညွှိုသည်အာဂန္တုအား လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၂) ခရီးသွားမည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၃) မကျန်းမာသော ပုဂ္ဂိုလ်အား လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၄) ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခဗာအခါ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၅) လှုပ်ကိုင် ရရှိသော ကောက်ပဲသီးနှံတို့မှ ဦးဦးဖျားဖျားကို သီလဝန္တ ပုဂ္ဂိုလ်များအား လှူဒါန်းခြင်း။

မှတ်ချက်။ ။ ဤ၌ ငါးခုမြောက်ဒါနမှာ တောင်သူလယ်သမားအား ရည်ရွယ်၍ ဟောထားသော်လည်း လယ်သမားမဟုတ်သော သူတို့မှာလည်း မိမိဆိုင်ရာ အလုပ်အကိုင်မှ ရရှိသော ပစ္စည်း ဦးဦးဖျားဖျားများကို လှူဒါန်းခြင်းသည်လည်း သဘောတူပင် ဖြစ်သည်။

အသပ္ပုရိသဒါနငါးပါး

(သူတော်ကောင်း မဟုတ်သူတို့၏ လှူခြင်း ငါးမျိုး)

- (၁) လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို စင်ကြယ်ကောင်းမွန်အောင် စီမံပြုပြင်ခြင်းမျိုး မရှိဘဲ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၂) စိတ်ထဲမှာ ရိုသေလေးမြတ်မှုမရှိဘဲ လှူဒါန်းခြင်း (လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို ဂရုမစိုက် စိတ်၌ မထားဘဲ လှူဒါန်းခြင်း)၊
- (၃) မိမိကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ်၍ လှူဒါန်းသင့်ပါလျက် ကိုင်တွယ်၍ မလှူဒါန်းခြင်း (ပါယာသိ မင်းကဲ့သို့ ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ကိုယ်တိုင် မလှူ၊ ဥက္ကရလုလင်တို့ကဲ့သို့ အစေအပါးတို့ကို လှူစေခြင်း)၊
- (၄) ထမင်းကြင်း ဟင်းကျန်စသည့် စွန့်ပစ်အပ်သော ပစ္စည်းကဲ့သို့ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၅) ဤလှူဒါန်းမှုကြောင့် နောက်အခါဝယ် ကောင်းကျိုးကောန် ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု သိရှိသော ကမ္မဿကတာပညာ မရှိဘဲ လှူဒါန်းခြင်း (အံ၊ ၂။ ၁၅။ အံ၊ ၄။ ၃။ ၅။ အံ၊ ၄။ ၃။ ၅။)

ဒါနအမျိုးမျိုး

သပ္ပုရိသဒါန ငါးပါး (သုတော်ကောင်းတို့၏ လှူခြင်း ငါးမျိုး)

- (၁) လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို စင်ကြယ် ကောင်းမွန်အောင် စီမံ ပြုပြင်၍ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၂) စိတ်ထဲမှာ ရိုသေလေးမြတ်မှုရှိ၍ လှူဒါန်းခြင်း (လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို ဂရုတစိုက်စိတ်၌ ထား၍ လှူဒါန်းခြင်း)၊
- (၃) မိမိကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ် လှူဒါန်းခြင်း (အစမထင် သံသရာ တခွင်၌ လက်ခြေကို မရသည့်ဘဝကား များလှပြီ၊ လက်ခြေ အင်္ဂါ ပြည့်စုံသည့် ယခု ဘဝဝယ် ရသော လက်ဖြင့် ဘဝလွတ်မြောက် ရေးကို အားထုတ်မည်ဟု ဆင်ခြင်၍ ကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ်၍ လှူဒါန်းခြင်း)၊
- (၄) ထမင်းကြွင်း ဖင်းကျန် သေည့် စွန့်ပစ်အပ်သော ပစ္စည်းမျိုးကို ကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ဂရုတစိုက် လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၅) ဤလှူဒါန်းမှုကြောင့် နောက်အခါဝယ် ကောင်းကျိုးကော်န် ရောက်လိမ့်မည်ဟု သိရှိသော ကမ္မဿကတာပညာ ရွှေသွားပြု၍ လှူဒါန်းခြင်း။

(တနည်း) သပ္ပုရိသဒါန ငါးပါး

- (၁) သဒ္ဓါဒါန=ကံ့ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သော သဒ္ဓါတရားဖြင့် လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၂) သက္ကစ္စဒါန=လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို စင်ကြယ်မွန်မြတ်အောင် ကောင်းစွာ ပြုလုပ်၍ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၃) ကာလဒါန = အချိန်အခါနှင့် သင့်လျော်စွာ လှူဒါန်းခြင်း၊ သင့်လျော် လျောက်ပတ်သော အချိန်၌ လှူဒါန်းခြင်း (ဆွမ်းလှူ သင့်သော အချိန်၌ ဆွမ်းကို လှူခြင်း၊ သင်္ကန်းလှူသင့်သော အချိန်၌ သင်္ကန်းကို လှူခြင်း စသည်)၊
- (၄) အနုဂ္ဂဟဒါန=အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ချီးမြှောက်လိုသောစိတ်ထားဖြင့် လှူဒါန်းခြင်း (အနုဂ္ဂဟဒါန= မစွဲလမ်းစွဲ လွတ်လွတ်စွန့်ကြဲ လိုသော စိတ်ဖြင့် ပေးလှူခြင်းဟု မှတ်ရမည်)၊
- (၅) အနုပဟဒါန=မိမိ သူတပါး မည်သူအားမျှ ဂုဏ်ပျက်ပြား အောင် အစွန်းအငြိ အထိအခိုက် မရှိစေဘဲ လှူဒါန်းခြင်း။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ယင်းဒါနငါးမျိုး၏ အကျိုးတရားများ

ဤအလှူဒါန ငါးမျိုးလုံးကြောင့်ပင် ကြယ်ဝ ချမ်းသာ ဥစ္စာ စီးပွား များပြားခြင်းအကျိုးကို ရနိုင်၏။ အထူးအားဖြင့်—

- (၁) သဒ္ဓါဒါနကြောင့် အဆင်းလှခြင်း၊
- (၂) သက္ကစ္စဒါနကြောင့် သားမယား ကျေးကျွန် အစေခံအလုပ်သမား စသော အခြွေအရံ ပရိသတ်များ မိမိစကားကို လိုက်နာခြင်း၊
- (၃) ကာလဒါနကြောင့် လိုအပ်သော အချိန်ကာလဝယ် လိုအပ်သော အကျိုးတရားတို့ကို ရနိုင်ခြင်း (အိုမင်းရင့်ရော်ချိန်မှ မဟုတ်၊ သင့်လျော်လျောက်ပတ်ရာ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကပင်လျှင် ဖွံ့ဖြိုးပြီး များစွာသော အကျိုးထူးကို ရရှိနိုင်သည်ဟု ဆိုလိုသည်)၊
- (၄) အနုဂ္ဂဟဒါနကြောင့် ရရှိသော စည်းစိမ်တို့ကို ရန်သူမျိုးငါးပါးတို့ အထိအပါး မခံရခြင်း တည်းဟူသော အကျိုးထူး အသီးသီးကို ရရှိနိုင်ကြောင်း မှတ်သားရ၏ (အံ၊ ၂။ ၁၅၂။ အံ၊ ၄။ ၁။ ၅၃။)။

အထက်ပါ သပ္ပုရိသဒါန ငါးမျိုးကို အပြန်ယူလျှင် အသပ္ပုရိသဒါနငါးမျိုး ဖြစ်နိုင်၏။ ပါဠိတော်မူရင်း၌ တိုက်ရိုက် ပြောင်းပြန်လှန်၍ ဟောထားချက်မရှိ သော်လည်း ဖြစ်သင့်သမျှ ပြောင်းပြန် လှန်၍ ယူလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏—

- (၁) အသဒ္ဓိယဒါန=ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်သော သဒ္ဓါတရား မရှိဘဲ အကဲ့ရဲ့ လွတ်ရုံမျှ လှူဒါန်းခြင်း (ဤဒါနကြောင့် စည်းစိမ် ဥစ္စာ ရှိပါသော်လည်း အင်္ဂါအဆင်း မပြည့်စုံဘဲ ရှိတတ်သည်)၊
- (၂) အသက္ကစ္စဒါန= လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို စင်ကြယ် မှန်မြတ်အောင် ကောင်းစွာမပြုဘဲ ဖြစ်ကဟတ်ဆန်း လှူဒါန်းခြင်း (ဤဒါနကြောင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရှိပါသော်လည်း အခြွေအရံ ပရိသတ်များ မိမိ စကားကို မလိုက်နာဘဲ ရှိတတ်သည်)၊

ဒါနအမျိုးမျိုး

- (၃) အကာလဒါန=အချိန်အခါ မဟုတ်ဘဲ လှူဒါန်းခြင်း (ဤဒါနကြောင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရှိပါသော်လည်း လိုအပ်သော အချိန်အခါ၌ လိုအပ်သော အကျိုးတရားတို့ကို များများ မရနိုင်ဘဲ ရှိတတ်သည်)။
- (၄) အနုဂ္ဂဟဒါန=အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ချီးမြှောက်လိုသော စိတ်မရှိဘဲ ဝတ်ကျေတမ်းကုန် လှူဒါန်းခြင်း (ဤဒါနကြောင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရှိပါသော်လည်း မွန်မြတ်သော အသုံးအဆောင်တို့ကို သုံးဆောင်ရန် စိတ်ဆန္ဒ မရှိ၊ မသုံးဆောင်ရဘဲ ရှိတတ်သည်)။
- (၅) ဥပဟစ္စဒါန=မိမိဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ သူတပါးဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ စွန်းငြိထိပါး၍ လှူဒါန်းခြင်း (ဤဒါနကြောင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရပါသော်လည်း ရန်သူမျိုးငါးပါးတို့ ဖျက်ဆီး၍ ပျက်စီးတတ်သည်)။

လူတို့က ကုသိုလ်ကောင်းမှုဟု သမုတ်အပ်သော်လည်း စင်စစ်မှာ အကုသိုလ်မကောင်းမှုသာ ဖြစ်နေသော ဒါန ၅-မျိုး ရှိသေး၏၊ ၎င်းတို့မှာ—

- (၁) မဇ္ဇဒါန=သေရည်အရက်အလှူ။
- (၂) သမဇ္ဇဒါန=ပဲသဘင်အလှူ။
- (၃) ဣတ္ထိဒါန=မည်သူမဆို အလိုရှိသော သူများ သွားလာကြရန် ပြည့်တန်ဆာမများကို ငှားထားသော အလှူ။
- (၄) ဥသဘဒါန=နှားမများ ရှိရာသို့ နှားသိုးကို အလိုရှိသလို မြူးထူးပျော်ပါးရန် လွှတ်ပေးခြင်းအလှူ။
- (၅) စိတ္တကမ္မဒါန=မသင့် မလျော်သော ရုပ်ပုံများကို ရေးသားလှူဒါန်းခြင်းအလှူ (ဝိ၊၅။၂၃၁။ ပိ၊ဋ္ဌ၊၄။၁၇၃)။

မှတ်ချက်။ ။ဤငါးမျိုးကို လှူဒါန်းရာ၌ စိတ်စေတနာကောင်း ထားနိုင်ဖွယ် မရှိသောကြောင့် မကောင်းမှု အကုသိုလ်သာ ဖြစ်သည်ဟု ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်၏။ လူအများအနေဖြင့် အရက်ပြတ်လပ်၍ သေတော့မည် ဖြစ်နေသော အရက်သမားကို တွေ့ရသည့်အခါ အရက်မသောက်ရလျှင် ကေနံသေမည် ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ အသက်ကို ဆက်ပေးလိုသော စေတနာဖြင့် အရက်တိုက်ပေးလိုက်လျှင် ဇီဝိတဒါန ကုသိုလ်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်တတ်၏။ အမှန်စင်စစ် ကုသိုလ်စိတ် မဖြစ်နိုင်။ မသောက်သင့်သော အရက်သေစာကို သောက်စေလိုခြင်းသည် ကုသိုလ်စိတ် မဖြစ်၊ အကုသိုလ်စိတ်သာ ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓသာသနာလက်စွဲကျမ်း

အလောင်းတော် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် မဟာဒါနကြီးကို ပေးလှူရန် လှူဖွယ်ဝတ္ထု ခင်းကျင်းစီစဉ်ရာ၌ သေရည်အရက်ကိုပင် မကျန်ရအောင် စီစဉ် ထားသည်ဟု အဋ္ဌကထာ၌ ဖွင့်ပြထား၏။ ဤအချက်၌ အပြင်ပ လိမ်းကျခြင်း စသော ကိစ္စအတွက် အလိုရှိသူများအား လှူဒါန်းခြင်းကြောင့် ထည့်သွင်း ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူသင့်ပေသည်။

မဟာဒါန ငါးပါး

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် အဋ္ဌကနိပါတ် လေးခုမြောက် ဒါနဝဂ် နဝမသုတ်၌ ငါးပါးသီလကိုပင် မဟာဒါနကြီး ငါးပါးဟူ၍ အကျယ်ဟောကြားတော်မူ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ဤပါဠိတော်၌ ငါးပါးသီလကိုပင် မဟာဒါနကြီး ငါးပါးအဖြစ် အကျယ်ဟောထားသည့်အတွက် သီလကိုပင် ဒါနခေါ်သည်ဟု မမှတ်ယူအပ်။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ဒါနနှင့် သီလထူးကို နှစ်ခုမပြား တစ်သားတည်းအနေဖြင့် ဟောတော်မူလိုသည်မဟုတ်။ သီလဟူသည် ကိုယ်နှုတ် နှစ်ပါးကို ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းခြင်း ဖြစ်၍ ဒါန ဟူသည်ကား တစ်တရာ ပေးစွန့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သီလကိုပင် ဒါနခေါ်သည်ဟု မမှတ်ယူအပ်။ စင်စစ်ကား ပါဏာတိပါတ ဝိရတိ သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည်၍ သီလနှင့် ပြည့်စုံလျှင် ထိုသီလရှိသော သူတော်ကောင်းသည် သတ္တဝါတို့ကို သတ်ဖြတ်ခြင်း အမှု မပြုလုပ်တော့ဘဲ အဘယဒါန=သတ္တဝါတို့အား ဘေးကင်းစေခြင်း အမှုကို ပေးသည် မည်၏။ ဤနည်းအတိုင်း သိက္ခာပုဒ်ငါးပါးလုံးကို စောင့်ထိန်းလိုက် သဖြင့် သတ္တဝါတို့အား ဘေးကင်းစေခြင်းအမှုကို ပေးလျှင် သီလအရင်းခံရှိသော ဒါနကိစ္စ ပါဝင် ပြီးစီးသွားသောကြောင့် သီလငါးပါးကို မဟာဒါနငါးပါးဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည်။

ခြောက်ပါးထွဲ ဒါနစုများ

ခြောက်ပါးအပြားရှိသော ဒါနကို ပါဠိတော်၌ ထိုက်ရိုက်ဟောပြခြင်း မရှိ သော်လည်း အဘိဓမ္မာ ပရိယာယ်အားဖြင့် အာရုံ ၆-ပါးကို ခွဲ၍ ထိုအာရုံ ၆-ပါးကို ဒါနဝတ္ထုပြုကာ—

- (၁) ရူပဒါန=အသင်းအလှူ။
- (၂) သဒ္ဓါဒါန=အသံအလှူ။
- (၃) ဂန္ဓဒါန=နံ့သာအလှူ။
- (၄) ရသဒါန=အရသာအလှူ။
- (၅) ဖောဋ္ဌဗ္ဗဒါန=အတွေ့အထိအလှူ။
- (၆) မေဓဒါန=တရားအလှူ။

ဟူ၍ ၆-ပါးရှိကြောင်း(ဧ၊ဋ္ဌ၊၃။၁၇၀။ အဘိဋ္ဌ၊၁။၂၀၅)၌ အကျယ်ဖွင့်ပြထား၏။

ဒါနအမျိုးမျိုး

အချိန်မရွေး ကုသိုလ်တိုးသော အလှူ ၆-မျိုး

- (၁) အာဇာနည်ပဒါန = ပန်းအာရာမ် သစ်သီးအာရာမ်ကို စိုက်ပျိုး၍ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၂) ဝနပဒါန = အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင် စသည်တို့ကို စိုက်ပျိုး၍ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၃) သေတုကာရကဒါန = တံတားခင်း၍ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၄) ပပါဒါန = ရေအိုးစင် တည်၍ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၅) ဥဒပါဒါန = ရေတွင်း ရေကန် ရေမြောင်း တူး၍ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၆) ဥပဿယဒါန = စရပ် တန်ဆောင်း ဂူ ကျောင်း ပြာသာဒ် လှူဒါန်းခြင်း -

ဟူ၍ ၆-ပါးရှိ၏။ ယင်းအလှူခြောက်ပါးတမျိုးမျိုးကို လှူသော အလှူရှင်သည် နေ့စဉ်ညဉ့်ပါ အခါခပ်သိမ်း ကုသိုလ်တရား ပွားများ၍ သေလျှင် နတ်ပြည်သို့ လားရောက်ရ၏ (သံ၊ ၁။ ၃၀၊ ၃၁။ သံ၊ ၄။ ၁။ ၇၃။ သံ၊ ၄။ ၁။ ၁၂)။

ခုနစ်ပါးတွဲ ဒါနစုများ

ဤ ၇-ပါးတွဲ ဒါနအစုကို ပါဠိတော်တိုက်ရှိကံ ဟောပြခြင်း မရှိသော်လည်း သံသိကဒါန ခုနစ်ပါးကိုပင် ခုနစ်တွဲ ဒါနအစုအဖြစ် မှတ်ယူနိုင်ပါသည်။

- (၁) ဗုဒ္ဓပုဗ္ဗေညာတောသံသိကဒါန = မြတ်စွာဘုရား သက်တော် ထင်ရှားရှိစဉ်အခါ ဘုရားအမှူးရှိသော ဘိက္ခုသံဃာနှင့် ဘိက္ခုနီ သံဃာအား လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၂) တထာဂတေ ပရိနိဗ္ဗုတညာတောသံသိကဒါန = မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးသောအခါ ဘိက္ခုသံဃာနှင့် ဘိက္ခုနီ သံဃာအား လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၃) ဧကတော ဘိက္ခုသံသိကဒါန = ဘိက္ခုသံဃာ တစ်မျိုးအားသာ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၄) ဧကတော ဘိက္ခုနီသံသိကဒါန = ဘိက္ခုနီသံဃာ တစ်မျိုးအားသာ လှူဒါန်းခြင်း၊

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

- (၅) ဥတတောသံဃဥဒ္ဓိဿသံဃိကဒါန = ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိစေဘဲ ရဟန်းယောက်ျား၊ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို သံဃာထံမှ ညွှန်းချပါဟု လျှောက်ထား၍ နှစ်ဖက်သံဃာက ညွှန်းချသူအား လှူဒါန်းခြင်း။
- (၆) ကေတောဘိက္ခုသံဃဥဒ္ဓိဿသံဃိကဒါန = ယခင်နည်းတူ ရဟန်းယောက်ျားကို လျှောက်ထား၍ ညွှန်းချရာ ရဟန်းယောက်ျားအား လှူဒါန်းခြင်း။
- (၇) ကေထော ဘိက္ခုနီသံဃဥဒ္ဓိဿ သံဃိကဒါန = ယခင်နည်းတူပင် ရဟန်းမိန်းမကို လျှောက်ထား၍ ညွှန်းချရာ ရဟန်းမိန်းမအား လှူဒါန်းခြင်း (မ၊၃။၂၉၈။ မ၊၄၊၄။၂၂၄-၅။ မ၊၄၊၂။၄၁၁။)

ရွတ်ပါးတဲ့ ဒါနစုများ

- (၁) အာသဇ္ဇဒါန = အလှူခံထောက်လာလျှင် ကြန့်ကြာ၍ မနေစေရဘဲ အရေးတယူ လှူဒါန်းခြင်း။
- (၂) ဘယာဒါန = အကဲ့ရဲ့ ခံရမည်ကိုလည်းကောင်း၊ အပါယ်သို့ ကျရောက်မည်ကိုလည်းကောင်း ကြောက်၍ လှူဒါန်းခြင်း။
- (၃) အဒါသိ မေ ဒါန = ဤသူသည် ရှေးက ငါ့အား ဤမည်သော ဝတ္ထုကို ပေးကမ်းဖူးပြီဟု နှလုံးသွင်း၍ အထုံပြန်သောအားဖြင့် လှူဒါန်းခြင်း။
- (၄) ဒဿတိ မေ ဒါန = ယခု ငါက ပေးလှူလိုက်လျှင် နောင်အခါ ငါ့အား ပြန်၍ ပေးလိမ့်မည်ဟု ရည်ရွယ်၍ ပေးလှူခြင်း။
- (၅) သာဟုဒါန = လှူဒါန်းခြင်းဟူသည် ဘုရားအစရှိသော ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့ ချီးမွမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍ ကောင်းသောအလုပ် ဖြစ်သည်ဟု နှလုံးသွင်း၍ ပေးလှူခြင်း။
- (၆) အဒါတုံ နာရဟာမိ ဒါန = ငါသည်ချက်ပြုတ်စားနေသူဖြစ်ပါလျက် မချက်မပြုတ်နေသော သူအား မလှူဒါန်းဘဲ စားသုံးခြင်းငှာ မဆင့်ပေဟု နှလုံးသွင်း၍ ပေးလှူခြင်း။
- (၇) သီလောကပတ္တနာဒါန = ဤအလှူကို ငါလှူလိုက်လျှင် ငါ၏ ကောင်းသတင်း ကျော်စောသံ လွှမ်းမိုး ပျံ့နှံ့သွားလိမ့်မည်ဟု နှလုံးသွင်း၍ ပေးလှူခြင်း။

ဒါနအမျိုးမျိုး

(ဂ) စိတ္တလင်္ကာဒါန=သမထ၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာစိတ် တည်ကြည်စေရန် ရည်ရွယ်၍ စိတ်၏ အဆင်းတန်ဆာ အခြံအရံအဖြစ် ပေးလှူခြင်း။

ဤရှစ်ပါးတွင် နောက်ဆုံး ရှစ်ခုမြောက် ဒါနသည်သာ အမြတ်ဆုံးဖြစ်သည်။ သမထ၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရားအားထုတ်ရာ၌ စိတ်တည်ကြည်လာအောင် အားပေးအားမြှောက်ပြုကာ ဈာန်မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း သမထဝိပဿနာတို့အား ကျေးဇူးများသော ဒါနထူး ဖြစ်သောကြောင့် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သည် (အံ၊၃။၆၈။ အံ၊ဋ္ဌ၊၃။၂၂၉)။

(တနည်း) ဒါန ၈-ပါး

(၁) ဆန္ဒာ ဒါန=ချစ်ခင်စေလိုသဖြင့် ပေးလှူခြင်း။

(၂) ဒေါသာ ဒါန=မလွဲမရှောင်သာသည့် အတွက် မုန်းလျက်နှင့်ပင် ဆောင့်ဆောင်ဆောင်အောင် ပေးလှူခြင်း။

(၃) မောဟာ ဒါန=အကြောင်း အကျိုး မသိဘဲ မိုက်မဲ တွေဝေ၍ ပေးလှူခြင်း။

(၄) ဘယာ ဒါန=အများကဲ့ရဲ့မည်ကိုလည်းကောင်း၊ အပါယ်ကျမည်ကို လည်းကောင်း၊ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်က တစ်စုံတရာ ရန်ပြုမည်ကို လည်းကောင်း ကြောက်၍ ပေးလှူခြင်း။

(၅) ဟာပေတုံ နာရဟာမိ ဒါန=ငါ၏ မိဘဘိုးဘွားများအဆက်ဆက် ကပင် ပေးကမ်းလှူဒါန်းခဲ့သည်။ ဤမိဘ ဘိုးဘွားတို့၏ အဆက် အနွယ် ပဝေထီကို ယုတ်လျော့ခြင်းငှာ မသင့်လျော်ဟု နှလုံး သွင်း၍ ပေးလှူခြင်း။

(၆) သဂ္ဂလောကပတ္တနာဒါန=ဤအလှူကို လှူ၍ သေလွန်ပြီးနောက် နတ်ပြည်သို့ ထောက်ရန် ရည်သန်၍ ပေးလှူခြင်း။

(၇) စိတ္တပသာဒဒါန=ဒါနပြုလျှင် စိတ်ကြည်လင်မည်၊ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စိတ်နှစ်သက် ရွှင်လန်းမှုကို ရှုမျှော်၍ ပေးလှူခြင်း။

(၈) စိတ္တလင်္ကာဒါန=သမထ ဝိပဿနာစိတ် တည်ကြည်စေရန် ရည်ရွယ်၍ စိတ်၏ အဆင်းတန်ဆာ အခြံအရံအဖြစ်ပေးလှူခြင်း။

ဤရှစ်ပါးတွင်လည်း ရှစ်ခုမြောက် ဒါနသာ အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏ (အံ၊၃။၆၉။ အံ၊ဋ္ဌ၊၃။၂၂၉)။

သပ္ပုရိသဒါန ဂ-ပါး

- (၁) သုစိဒါန=ပစ္စည်းဝတ္ထုကို ဆန့်ရှင်းစင်ကြယ် တင့်တယ်လှပအောင် ပြု၍ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၂) ပဏီတဒါန=မွန်မြတ်သော အရာကို လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၃) ကာလဒါန=သင့်လျော်လျောက်ပတ်သော အခါ၌ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၄) ကပ္ပိယဒါန=အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် အပ်စပ်သော ပစ္စည်းကိုသာ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၅) ဝိစေယျဒါန=အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို ရွေးချယ် စိစစ်ပြီး လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၆) အဘိဏ္ဍဒါန=မိမိစွမ်းနိုင်သမျှ မပြတ်မလပ် ပေးလှူခြင်း၊
- (၇) စိတ္တပသာဒဒါန= ပေးလှူစဉ်အခါ စိတ်ကို ကြည်လင်စေ၍ ပေးလှူခြင်း၊
- (၈) အတ္တမနဒါန = လှူဒါန်းပြီးနောက် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ရအောင် ပေးလှူခြင်း (အံ၊၃။၇၄။ အံ၊ဋ္ဌ၊၃။၂၃၁။)

မှတ်ချက်။ ။ ဤ၌ “ဝိစေယျဒါန” ဟူသည် အလှူခံကို ရွေးချယ်ခြင်း၊ လှူဖွယ် ဝတ္ထုကို ရွေးချယ်ခြင်းဟု ရွေးချယ်ခြင်း နှစ်မျိုးရှိ၏။ ထိုတွင် လုံးဝသီလမရှိသော ဗာဟိရက အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ပယ်ရှား၍ သီလ စသော ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသော သာသနာတိုင်းသား အလှူခံများအား လှူဒါန်း ခြင်းသည် အလှူခံကို ရွေးချယ် လှူဒါန်းခြင်း မည်၏။ မိမိ၌ ကောင်းကောင်း ဆိုးဆိုး လှူဖွယ်ဝတ္ထု နှစ်မျိုး ရှိနေရာဝယ် ယုတ်ညံ့သော လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို ပယ်ရှား၍ ကောင်းနိုးရာရာ လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို လှူဒါန်းခြင်းသည် ဝတ္ထုကို ရွေးချယ်လှူဒါန်းခြင်း မည်၏။

အသပ္ပုရိသဒါန ဂ-ပါး

ဤနေရာ၌ အသပ္ပုရိသဒါနဟူ၍ သီးခြား မဟောသော်လည်း တိုက်ရိုက် ဟောသည့် သပ္ပုရိသဒါန ရှစ်ပါးကို ပြောင်းပြန် လှန်လိုက်လျှင် အသပ္ပုရိသဒါန ရှစ်ပါး ဖြစ်နိုင်၏။

- (၁) မစင်မကြယ် မဖွယ်မရာ လှူဒါန်းခြင်း
- (၂) အညံ့စားများကိုသာ လှူဒါန်းခြင်း။

ဒါနအမျိုးမျိုး

- (၃) သင့်လျော်သည့်အခါ မဟုတ်ဘဲ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၄) အလှူခံတို့နှင့် မအပ်စပ်သော ပစ္စည်းကို လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၅) အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်နှင့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းကို မရွေးချယ်ဘဲ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၆) စွမ်းနိုင်ပါလျက် စွမ်းနိုင်သမျှမလှူဘဲ ပြတ်တောင်း၊ ငြိတ်တောင်း လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၇) လှူစဉ်အခါ စိတ်မကြည်လင်ဘဲ လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၈) လှူပြီးနောက် စိတ်မနှစ်လို တွန့်တိုနေခြင်း။

ကိုးပါးတွဲ ဒါနစုများ

ဤ၌ ၉-ပါးစုဒါနနှင့် စပ်၍ ဝိနည်း၊ ပရိဝါပါဠိတော်၌ အဓမ္မိကဒါန ၉-ပါး ရှိကြောင်း ဟောကြားတော်မူ၏။ ယင်း ၉-ပါးအကျယ်ကို အဋ္ဌကထာ၌ အကျယ် ဖွင့်ထား၏။ ၉-ပါး သရုပ်မှာ—

- (၁) သံဃာတော်အား (လှူပါသည်ဟု နှုတ်မြွက် ဝန်ခံထားသဖြင့်) ညွတ်ကိုင်းထားပြီးသော လာဘ်ကို ညွတ်ကိုင်းရင်း သံဃာမှ တပါး အခြားသော သံဃာတော်အား ညွတ်ကိုင်း လှူစေခြင်း (ကျောင်းတိုက်တစ်ခုရှိ သံဃာအား လှူရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပစ္စည်း ဝတ္ထုကို ရည်ရွယ်ရင်း ကျောင်းတိုက်မှ အခြားကျောင်းတိုက်ရှိ သံဃာအား လှူပါဟု အလှူရှင်အား မပြောဆိုကောင်းဟု မှတ်ပါ)၊
- (၂) ယင်းနည်းတူ သံဃာအား ညွတ်ပြီးသော လာဘ်ကို စေတီ တော်အား ညွတ်ကိုင်းလှူစေခြင်း၊
- (၃) ယင်းနည်းတူ သံဃာအား ညွတ်ပြီး လာဘ်ကိုပင် ပုဂ္ဂိုလ်အား ညွတ်ကိုင်း လှူစေခြင်း၊
- (၄) စေတီတော်အား ညွတ်ကိုင်းထားပြီးသော လာဘ်ကို ညွတ်ကိုင်းရင်း စေတီမှတစ်ပါး အခြားစေတီတစ်ဆူအား ညွတ်ကိုင်းလှူစေခြင်း (စေတီတစ်ဆူအတွက် သတ်မှတ်၍ စိုက်ပျိုးအပ်သော ပန်းခြံမှ ပန်းပွင့်ကို အခြားစေတီ တစ်ဆူဆွဲ၍ မတင်မလှူကောင်း၊ စေတီ တစ်ဆူအား လှူပြီးသော ထီးတံခွန်တို့မှ အကြွင်းအကျန် အပို အလှူကိုမှ အခြားစေတီ တစ်ဆူအား လှူစေကောင်း၏)၊

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

- (၅) ယင်းနည်းတူ စေတီတော်အား ညွတ်ပြီးသော လာဘ်ကို သံဃာအား ညွတ်ကိုင် လှူစေခြင်း။
- (၆) ယင်းနည်းတူ စေတီညွတ်ပြီး လာဘ်ကိုပင် ပုဂ္ဂိုလ်တပါးပါးအား ညွတ်ကိုင်လှူစေခြင်း။
- (၇) ပုဂ္ဂိုလ်အား ညွတ်ကိုင်ထားပြီးသော လာဘ်ကို ညွတ်ကိုင်ရင်း ပုဂ္ဂိုလ်မှတစ်ပါး အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးအား ညွတ်ကိုင်လှူစေခြင်း (ယုတ်စွဲအဆုံးခွေးတစ်ကောင်အား ကျွေးဖို့ရန်ရည်ရွယ်ထားသော ဝတ္ထုကို ရည်ရွယ်ရင်း ခွေးမှတစ်ပါး အခြားခွေးတစ်ကောင်အား သော်မှ ပြောင်းရွှေ့ကာ မကျွေးစေကောင်း။ သင့်လျော်ရာ ညွှန်ပြပါဟု အလှူရှင်က ပြောဆိုပါမူ ညွှန်ပြကောင်း၏)။
- (၈) ယင်းနည်းတူ ပုဂ္ဂိုလ်ညွတ်ပြီး လာဘ်ကို သံဃာတော်အား ညွတ်ကိုင်လှူစေခြင်း။
- (၉) ယင်းနည်းတူ ပုဂ္ဂိုလ်ညွတ်ပြီး လာဘ်ကို စေတီတော်အား ညွတ်ကိုင်လှူစေခြင်း။

အဓမ္မိကဒါန ဇု-ပါးနှင့် စပ်၍ မှတ်သားဖွယ်အချက်များ

ဤ ဇု-ပါးစု ဒါနသည် ရဟန်းတော်များနှင့် ပတ်သက်၍ ပရိဝါပါဠိတော် အဋ္ဌကထာတို့၌လာသော ဒါနအမျိုးအစားများဖြစ်၏။ ယင်း ဇု-ပါး ဟောကြား ရခြင်း၏ အကြောင်းဝတ္ထုများသည် ပါရာဇိကဏ် ပါဠိတော်နှင့် ပါဏိတ္တိယ ပါဠိတော်တို့၌ လာရှိ၏။ အကြောင်းရင်းဝတ္ထု အကျဉ်းချုပ်မှာ—

မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်း သုံးတော်မူခိုက် သာဝတ္ထိပြည်တွင်း အသင်းအဖွဲ့တစ်ခုက “သံဃာတော် အား ဆွမ်းကျွေးပြီးလျှင် သင်္ကန်းကိုပါ လှူကုန်အံ့” ဟု ထိုင်ပင် ဆွေးနွေးပြီး သံဃာတော်အတွက် လှူဒါန်းရန် သင်္ကန်းရော ဆွမ်းပါ ပြင်ဆင်ထား၏။

ထိုအခါ-ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့သည် ထိုအသင်းရှိရာသို့ သွားရောက်၍ မိမိတို့အား ထိုမိမိပြီး သင်္ကန်းများကို လှူဒါန်းရန် အတင်းအကျပ် မငြင်းဆန်နိုင်အောင် ပြောဆို အလှူခံကြသဖြင့် သင်္ကန်းများကို ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့အား လှူ၍ သံဃာတော်အား ဆွမ်းကိုသာ လှူကြ ရတော့သည်။

ဒါနအမျိုးမျိုး

ထိုအကြောင်းကို ရဟန်းတော်များ သိ၍ မြတ်စွာဘုရားအား
လျှောက်ထားကြရာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က “သံဃာတော်အား လှူမည်ဟု
နှုတ်မြှောက် ပြောဆို၍ ညွတ်ပြီးသော လာဘ်ကို သိလျက် မိမိအား
ညွတ်စေသော ရဟန်းအား နိဿဂ္ဂိယပါစိတ်သင့်စေ” ဟု သိက္ခာပုဒ်
ပညတ်တော်မူ၍ ယင်းသိက္ခာပုဒ် အကျယ် ပဒဘာဇနီ၌ ဤအဓမ္မိကဒါန
၉-ပါးကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ဤ၌ အကြောင်းရင်းဝတ္ထုကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အလှူပုံစား ကြားသမားတို့
ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မှုကြောင့် အလှူမှာ အဓမ္မိကဒါနအမည်ကို ရရှိခြင်း ဖြစ်၏။
မှန်၏။ သံဃာအားဖြစ်စေ၊ စေတီအားဖြစ်စေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်အားဖြစ်စေ ဤဝတ္ထုကို
ပေးလှူအံ့ဟု အလှူရှင်က နှုတ်မြှောက်ပြောဆိုပြီး ဖြစ်လျှင် ထိုဝတ္ထုသည်
နှုတ်မြှောက်ပြောကြားခြင်း ခံရသော သံဃာ၊ စေတီ၊ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်မျိုးမျိုးတို့၏
ဥစ္စာတစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖြစ်လေပြီ။

ဤသို့ သံဃာ၊ စေတီ၊ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်မျိုးမျိုးအား ညွတ်ပြီးမှန်း သိလျက်
ညွတ်ကိင်းရင်း သံဃာ၊ စေတီ၊ ပုဂ္ဂိုလ်မှ အခြား သံဃာ၊ စေတီ၊ ပုဂ္ဂိုလ်အား
လှူဒါန်းရန် ဝင်ရောက်စွက်ဖက် လှူဒါန်းစေသောအခါ ကြားသမားတို့၏
မတရားစွက်ဖက်ခြင်း ခံရသဖြင့် အဓမ္မိကဒါန ဖြစ်ရတော့သည်။

ဤအဓမ္မိကဒါန ၉-ပါးကို ခံယူခြင်း၊ သုံးဆောင်ခြင်းများလည်း အဓမ္မိက
ချည်းဖြစ်၍ အဓမ္မိကပဋိဂ္ဂဟ ၉-ပါးနှင့် အဓမ္မိက ပရိဘောဂ ၉-ပါးကို ဆက်လက်
ဟောကြားတော်မူ၏။

ဤ၌ ကြားသမားတို့ မတရား စွက်ဖက်ပြောဆို ညွတ်ကိင်းစေသဖြင့်
ညွတ်ကိင်းရင်း သံဃာ၊ စေတီ၊ ပုဂ္ဂိုလ်မှ အခြား သံဃာ၊ စေတီ၊ ပုဂ္ဂိုလ်အား
လှူဒါန်းခြင်းကိုသာ အဓမ္မိကဟု မှတ်ယူရမည်။ ထို့ကြောင့် မူလ ညွတ်ကိင်း
ရင်းမှ တပါးတခြားသို့ တရားသဖြင့် ညွတ်ကိင်းစေခြင်းနှင့် အလှူရှင်ကိုယ်တိုင်
အသိမှန်ရ၍ မူလ ညွတ်ကိင်းရင်းမှ အခြားတပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့လှူဒါန်းခြင်း
တို့ကို အဓမ္မိကဟု မဆိုထိုက်ပါ။

သို့ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား လှူအံ့ဟု နှုတ်မြှောက်ညွတ်ကိင်း၍ ရက်လုပ်သော
မိထွေးတော် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီ၏ သင်္ကန်းအစုံကို သံဃာအား လှူဒါန်းရန်
မိန့်တော်မူရာ၌လည်းကောင်း၊ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး တိတ္ထိတို့ ထံမှ
အသပြာတစ်သိန်း လာဘ်စား၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်အနီး တိတ္ထိကျောင်း
ဆောက်လုပ်ရန် မြေနှင့် သစ်ဝါးချပေးရာမှ မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူချက်အရ

မင်းကြီးအမြင်မှန်ရ၍ မူလပေးရင်းမြေနှင့် သစ်ဝါးများကိုပါ မင်းဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းယူ၍ မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်းရာ၌ လည်းကောင်း အဓမ္မိကဒါန မဖြစ်ကြောင်း မှတ်သားကြရာ၏။

ဆယ်ပါးတို့ ဒါနစုများ

ဤဆယ်ပါးတို့ ဒါနစုမှာလည်း လေးပါးစု၊ ခြောက်ပါးစု၊ ခုနစ်ပါးစုဒါနတို့ ကဲ့သို့ ဒါန၏သဘောရင်းအားဖြင့် ၁၀-ပါးရှိကြောင်း ပါဠိတော်များ၌ တိုက်ရိုက် အဟောမရှိသော်လည်း သုတ္တန်နည်းဖြင့် အလှူများ၍ ထင်ရှားသော ဒါနဝတ္ထု ဆယ်မျိုးရှိသည်ကို အစွဲပြုကာ အနွဒါန၊ ပါနဒါနစသော ဒါနဝတ္ထု ၁၀-ပါးကို ၁၀-တို့ ဒါနစုအဖြစ် မှတ်သားနိုင်၏။ (ယင်း ၁၀-ပါး သရုပ်ကို အခန်း(၁၁)၊ ဒါနအမျိုးမျိုးပြရာ စာမျက်နှာ ၂၉၁-၂ ၌ ပြခဲ့ပြီ။)

အပါယ်ချမည့် ဒါန ၁၀-မျိုး

- (၁) မဇ္ဇဒါန = သေရည်အရက်ကို ပေးလှူခြင်း၊
- (၂) သမဇ္ဇဒါန = ပွဲသဘင်ဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်း၊
- (၃) ဣတ္ထိဒါန = မိန်းမကို ပေးလှူခြင်း၊
- (၄) ဥဿဒါန = နွားမအပေါင်း၏ အလယ်၌ နွားလားဥဿကို လှူတော်ပေးခြင်း၊
- (၅) စိတ္တကမ္မဒါန = မိန်းမယောက်ျားတို့၏မေထုန်မှိုဝဲဟန်ပုံသဏ္ဍာန် စသော ကိလေသာဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော ပန်းချီ ဆေးရေးကားချပ် ပေးလှူခြင်း၊
- (၆) သတ္တဒါန = လက်နက်ကို ပေးလှူခြင်း၊
- (၇) ဝိသဒါန = အဆိပ်ကို ပေးလှူခြင်း၊
- (၈) သင်္ခလိကဒါန = သံခြေချင်းကို ပေးလှူခြင်း၊
- (၉) ကုက္ကုဒ္ဓသုကရဒါန = ကြက်ဝက်တို့ကို ပေးလှူခြင်း၊
- (၁၀) တုလာကုက္ကုဒ္ဓမာနကုက္ကုဒါန = ချိန်စဉ်းလဲ၊ တောင်းစဉ်းလဲကို ပေးလှူခြင်း။

ဤ ၁၀-ပါးကို လောက၌ အလှူစာရင်း မသွင်းသင့်သည့်ပြင် လှူသူမှာ အပါယ်ကျနိုင်သည် (ဇိလိန္ဒ။၂၇၀)။

ဒါနအမျိုးမျိုး

အလှူခံ တစ်ကျိပ်လေး

ဥပရိပဏ္ဍာသပါဠိတော် ဒက္ခိဏာဝိဇာကံသုတ်၌ မြတ်စွာဘုရားဟောကြား
တော်မူသော ပုဂ္ဂလိကဒါန ၁၄-ပါးနှင့် စပ်၍ ၁၄-ပါးတို့ ဒါနစုကို အောက်ပါ
အတိုင်း မှတ်သားနိုင်၏—

- (၁) မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၂) ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၃) ဘုရားတပည့်သား ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား၊ သို့မဟုတ် အရဟတ္တဖိုလ်၌
တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၄) အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်ကြံနေသော ပုဂ္ဂိုလ်၊
သို့မဟုတ် အရဟတ္တမဂ်၌ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၅) အနာဂါမိပုဂ္ဂိုလ်၊ သို့မဟုတ် အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်သော
ပုဂ္ဂိုလ်အား လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၆) အနာဂါမိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်ကြံသော ပုဂ္ဂိုလ်၊
သို့မဟုတ် အနာဂါမိမဂ်၌ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၇) သကဒါဂါမိပုဂ္ဂိုလ်၊ သို့မဟုတ် သကဒါဂါမိဖိုလ်၌ တည်သော
ပုဂ္ဂိုလ်အား လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၈) သကဒါဂါမိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်ကြံနေသော ပုဂ္ဂိုလ်၊
သို့မဟုတ် သကဒါဂါမိမဂ်၌ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၉) သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၊ သို့မဟုတ် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်သော
ပုဂ္ဂိုလ်အား လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၁၀) သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်ကြံနေသောပုဂ္ဂိုလ်၊
သို့မဟုတ် သောတာပတ္တိမဂ်၌ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား
လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၁၁) သာသနာတော်ပအခါ ဈာန်အဘိညာဉ်ရသော ရထေ့တို့အား
လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၁၂) သီလရှိသော သီလဝန္တ လူပုထုဇဉ်တို့အား လှူဒါန်းခြင်း၊

၃၁၆

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

- (၁၃) သီလမရှိသော (ခုဆီလ) လူပုထုဇဉ်တို့အား လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၁၄) တိရစ္ဆာန်တို့အား လှူဒါန်းခြင်း။

[ဆောင်] ဘုရားမြတ်စွာ၊ ပစ္စေကာနှင့်၊ ရိယာရှစ်ဝ၊ ဈာန်ရ ဗာထိ၊
 ရှစ်လိပုထုဇနိ၊ တိရစ္ဆာန်၊ လှူခံတစ်ကျိပ်လေး။

အခန်း (၁၂)

ဒါနအကျိုးတရားများ

ကုသိုလ်ကံဖြစ်စေ၊ အကုသိုလ်ကံဖြစ်စေ တူသော အကျိုးပေးတတ်၏။ သူတပါးကို သတ်သော ပါဏာတိပါတကံကြောင့် ဖြစ်ရာ ဘဝ၌ အသတ်ခံရ တတ်၏။ ရောဂါ များတတ်၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် မိမိ ပြုလုပ် ဆည်းပူး အားထုတ်သော ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုတို့၏ ကောင်းမှု၊ ဆိုးမှုကို ခံကြရ၏။ ထိုကောင်းကံ ဆိုးကံတို့၏ အရှိန်သတ္တိတွေ မိမိတို့၏ သန္တာန်၌ အကြောင်း တိုက်ဆိုင် အခွင့်သင့်ရာ အချိန်ဝယ် အကျိုးပေးရန် အမြဲ လိုက်ပါနေ၏။ ထိုစေတနာကံသည် ဥပါဒ်၊ ဌီ၊ ဘင် အရ ချုပ်ပျောက်သွားသော်လည်း ထိုစေတနာကံ၏ သတ္တိကား မိမိတို့ ခန္ဓာအစဉ်ဝယ် အမြဲ လိုက်ပါတည်ရှိနေ၏။ မိမိ ပြုလုပ်သော ကုသိုလ်ကံ၏ သတ္တိသည် မိမိသန္တာန်မှာ (လူသွားရာသို့ အရိပ်လိုက်ပါသလို) မိမိကို စောင့်ရှောက်ဖို့ရန် အမြဲလိုက်ပါ၏။ မိမိပြုအပ်သော အကုသိုလ်ကံ၏ သတ္တိများလည်း (လှည်း၌ တပ်အပ်သော နွား၏ နောက်သို့ လှည်းဘီးပါသကဲ့သို့) မိမိနှိပ်စက်ဖို့ရန် အမြဲလိုက်ပါနေ၏။

စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းသောအခါ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို စားစေချင်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝတ်စေချင်၊ နေစေချင်သော စေတနာသည် ဒါန မည်၏။ ထို ဒါနကြောင့် ဖြစ်လေရာ ဘဝ၌ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားရဝတ်ရ နေထိုင်ရသော အကျိုးတရားများ ရရှိခံစားရမည်မှာ သိသာထင်ရှား၏။ “မနာပဒါယီ လဘတေ မနာပံ=မြတ်နိုးဖွယ်ရာ အရာဝတ္ထုကို ပေးလှူသူသည် မြတ်နိုးဖွယ် အရာဝတ္ထုကို ရရှိနိုင်၏” ဟူသော ဝေဒနာတော်အရ ဒါန၏ တူညီသော အကျိုးတရားကို ရရှိခံစားရမည်မှာ သေချာလှ၏။

-၄

ဒါနသည် အလှူပေး အလှူခံ ၂-ဦးလုံး၏ စိတ်ကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစေောင် ပြုနိုင်၏။ မလိမ္မာ မယဉ်ကျေးသောသူကို လိမ္မာယဉ်ကျေးစေနိုင်၏။ မိမိစကားကို နားမထောင်သူကိုလည်း နားထောင်စေနိုင်၏ (စိ၊ဋ္ဌ၊၃။ ၂၂၇-စသည်)။

မိမိသူတပါး ၂-ဦးသား၏ အကျိုး၊ ပစ္စုပ္ပန်လောကအကျိုး၊ တမလွန်လောက အကျိုး အမျိုးမျိုးကို ပြီးစေနိုင်၏။ အခြံအရံ အကျော်အစော၊ ကျက်သရေ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကိုလည်း ပေးစွမ်းနိုင်၏။ တရားသဖြင့် ရသော ပစ္စည်း ဝတ္ထုကို တရားထူးရသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပေးလှူလျှင် ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်

ငရဲငယ် ၁၆-ထပ်တို့ကို လွန်မြောက်၍ နတ်ပြည်သို့ လားရောက်နိုင်၏ (သံ၊ ၁။ ၂၈-စသည်)။ လွန်ကဲ ထူးချွန်မှုန်မြတ်သော လောကီစည်းစိမ် လောကုတ္တရာ စည်းစိမ် အားလုံးကိုလည်း ဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက်လာစေနိုင်၏ (ဒီ၊ ၅။ ၂၆၆-စသည်)။

ထို့ပြင် သိကြားမင်းစည်းစိမ်၊ မာရ်နတ်မင်းစည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာမင်းစည်းစိမ်၊ စကြာမင်းစည်းစိမ် စသော လောကီစည်းစိမ်၊ သာဝကပါရမီဉာဏ်၊ ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်၊ အဘိသမ္မောဓိဉာဏ်ဟု ဆိုအပ်သော လောကုတ္တရာစည်းစိမ် တို့ကိုလည်း ပေးစွမ်းနိုင်၏ (ဒီ၊ ၅။ ၂၆၇-စသည်)။ ယင်းဒါနကြောင့် လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်သို့ လားရောက်နိုင်သည်မှာ ထင်ရှားလှ၏။ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့မူကား ပေးလှူကာမပြုင့် မလားရောက်နိုင်။ သို့ရာတွင် ဒါနစေတနာသည် သမထ၊ ဝိပဿနာ စိတ်၏ အခြံအရံ တန်ဆာဖြစ်၍ ပေးလှူပြီးနောက် ရန်ငြိုးဖို့ တတ်သော ရန်သူဉ်သော်လည်း နူးညံ့သောစိတ် ပေါ်ပေါက်လာပြီးလျှင် ဗြဟ္မဝိဟာရ ခေါ်သော ဗြဟ္မစိုရ်တရားတို့ကို များများ အားထုတ်ခဲ့ပါမူ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားရောက်စေနိုင်သည် (ဒီ၊ ၃။ ၂၁၄-၅-စသည်)။ ဒါနသည် ဈာန်၊ ဝိပဿနာ၊ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာအားလည်း အားကြီးသော မှီရာအကြောင်း အထောက်အပံ့ ဥပနိဿယ ပစ္စယထတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုပေးနိုင်၏။

လှည်းဘီးသည် လှည်းကို ဆွဲသောနွား နောက်သို့ ကပ်၍ လိုက်သကဲ့သို့ ဒါနသည် အလှူရှင်နောက်သို့ တကောက်ကောက် ကပ်၍ လိုက်၏။ ပစ္စုပ္ပန် လောက၌ဖြစ်စေ၊ တမလွန်လောက၌ ဖြစ်စေ ပေးလှူသူ ဒါယကာသို့ အစဉ် လိုက်၍ အကျိုးပေးလေသည် (သံ၊ ၁။ ၃၈-စသည်)။

သူတပါးကို နှိပ်စက်၍ မတရားသဖြင့် ရထားသော အသပြာ ၁၀-ကုဋေတန် အလှူသည် တောင်းရမ်း၍၊ ကောက်သင်းကောက် ရှာဖွေ၍ သားမယားကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူသော ဆင်းရဲသား တစ်ယောက်၏ အသပြာ တစ်ကျပ်တန် အလှူကို ၂၅၆-ပုံ ပုံ၍ တစ်ပုံမျှ မမီနိုင်။ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတန်ဖိုး နည်းသော်လည်း သဒ္ဓါစေတနာ ထက်သန် များပြားလျှင် ထောင်ပေါင်းများစွာ တန်ဖိုးရှိသော အလှူနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ အကျိုးရနိုင်၏။

သောတာပန်ပမာ လားရာဂတိ မြဲစေနိုင်သည့် အလှူဒါနများ

သောတာပန်ပမာ လားရာဂတိ မြဲစေနိုင်သော အကျိုးတရားကို ပေးစွမ်းနိုင်သည့် အလှူဒါနများလည်း ရှိသေး၏။ စာရေးတံမဲ လက်မှတ်၌ ဆွမ်း ဒါယကာ၏ နာမည်ကို ရေး၍ သံဃာထဲမှ မဲကျသော ရဟန်းများအား

ဒါနအကျိုးတရားများ

လှူဒါန်းအပ်သော သလာကဘတ် အလှူ၊ လဆန်း လဆုတ် ၅-ရက်၊ ၈-ရက်၊ ၁၄-ရက်၊ ၁၅-ရက်နေ့ များ၌ ဥပုသ်စောင့်သုံးကာ လှူဒါန်းအပ်သော ပက္ခိကဘတ် အလှူ၊ ဝါဆိုသင်္ကန်းအလှူ၊ ရေကန်အလှူနှင့် ကျောင်းအလှူ များကို လှူဒါန်းသော အလှူရှင်များသည် အမြဲမပြတ် နိဗ္ဗာန်သုခကို ပြုစုထောက်ပံ့သောကြောင့် သောတာပန်နှင့်မခြား အလားတူကြ၏။ သောတာပန် ပမာ လားရာဂတိ မြဲသော အကျိုးကို ရရှိနိုင်သော အလှူဒါနများ ဖြစ်၍ သူတော်စင်များ အထူးအားကျဖွယ် ကောင်းလှ၏ (အံ၊ ၄၊ ၃၊ ၂၆၅)။

ဆုတောင်း၍ လှူရန်

ထို့ပြင် သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ-ဟူသော တရား ၅-ပါး တည်ရှိ၍ ဆုတောင်းမှုလည်း ရှိသော သူ၏ လားရာဂတိသည် မြဲ၏။ ဆုတောင်းမှု မရှိခဲ့ မှုကား အထက်ကောင်းကင်သို့ မြောက်တင်ပစ်လွှင့်အပ်သော တုတ်လှံတံသည် အောက်မြေပြင်သို့ အဖျားပိုင်းဖြင့် ကျမည်။ အလယ်ပိုင်းဖြင့် ကျမည်ဟု တိတိကျကျ မှတ်သား၍ မရနိုင်သကဲ့သို့ လားရာဂတိ မမြဲနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု တစ်ခုခုပြုခဲ့သော် သုဂတိဘုံဌာန တစ်ခုခုသို့ ဆုတောင်း၍ ပြုသင့်ကြပေသည် (မ၊ ၄၊ ၄၊ ၁၀၄)။

ဒါန၏ မျက်မှောက်အကျိုး ငါးပါး

ဘုရားရှင် ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော စုလစ်မွမ်းချွန် အထွတ်တပ်သော ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် သီဟစစ်သူကြီး မေးလျှောက်ချက်အရ ဒါန၏ မျက်မှောက်လက်ငင်းအကျိုး ၅-မျိုးကို ဟောတော်မူ၏။

ဒါနဝတ္ထုလှူဒါန်းသော အလှူရှင်သည်—

- (၁) လူအများတို့ မျက်နှာမြင်လျှင် ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်း၊
- (၂) သူတော်ကောင်းတို့ မှီခို ဆည်းကပ်လာခြင်း၊
- (၃) ဂုဏ်ကျေးဇူးသတင်း ပျံ့နှံ့ကျော်ကြားခြင်း၊
- (၄) ပရိသတ် ၄-ပါးသို့ ရွံရှားခြင်းကင်း ရဲတင်းစွာ ချဉ်းကပ်နိုင်ခြင်း၊
- (၅) သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ နတ်ပြည်သို့ လားရောက်ခြင်း—

ဟူသော အကျိုးထူးတို့ကို ရရှိခံစားရ၏ (အံ၊ ၂၊ ၃၃-၅)။

ထို့ပြင်—

- (၁) ကိလေသာကင်းကွာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့၏ အချီးအမြောက်ကို ရှေးဦးစွာ ခံယူရရှိခြင်း၊
- (၂) ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ ရှေးဦးစွာ ချဉ်းကပ်ခံရခြင်း၊
- (၃) လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို ရှေးဦးစွာ လှူဒါန်းခွင့်ရခြင်း၊
- (၄) တရားတော်ကို ရှေးဦးစွာ နာယူခွင့်ရခြင်း၊
- (၅) ကောင်းသော ဂုဏ်သတင်း ပျံ့သင်းကျော်ကြားခြင်း၊
- (၆) ပရိသတ် ၄-ပါးသို့ ရဲဝံ့စွာ ချဉ်းကပ်နိုင်ခြင်း၊
- (၇) သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ နတ်ပြည်သို့ လားရောက်ရခြင်း—

ဟူသော အကျိုးထူးတို့ကို ရရှိခံစားရ၏ (အံ၊ ၂။ ၄၅၇-၉)။

သင်္ကန်းလှူရကျိုး

“လူမှာအဝတ် တောင်းမှာအကူပံ” ဆိုသကဲ့သို့ အဆင်းလှသူပင် ဖြစ်စေကာမူ ဟောင်းနွမ်းညစ်ပေသော အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ခဲ့သော် လည်းကောင်း၊ လုံးဝ အဝတ် မဝတ်ဘဲ နေခဲ့သော် လည်းကောင်း၊ အဆင်းဖောက်ပြန် အကျည်းတန်အရုပ်ဆိုး၏။ အဝတ်အဆင်လှလှ ဝတ်ဆင်ရလျှင် အရုပ်ဆိုးသူပင် ဖြစ်စေကာမူ နတ်သားတမျှ တင့်တယ်လှပနိုင်သောကြောင့် အဝတ်အထည်ကို လှူဒါန်းခြင်းသည် အဆင်းကို လှူဒါန်းသည်နှင့် တူ၏ (သံ၊ ၁။ ၂၉။ သံ၊ ၄၅၊ ၁။ ၇၇)။ မိန်းမများ သင်္ကန်းလှူလျှင် ရတနာ ၇-ပါးဖြင့် စီခြယ်မှုမ်းမံ ထားအပ်သော မဟာလတာ တန်ဆာကို ရနိုင်၏။ ယောက်ျားများ သင်္ကန်းလှူလျှင် တန်ခိုးဖြင့် ပြီးသော သပိတ်သင်္ကန်းကို ရနိုင်၏ (ဓမ္မ၊ ၄၅၊ ၁။ ၂၄၉)။

ထင်ရှားသော သင်္ကန်းအလှူရှင်များ

ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါသည် မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိမြို့ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ်က မြတ်စွာဘုရားထံ ဆုရှစ်မျိုးကို တောင်းခံ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် သံဃာတော်တို့အား မိုးရေခံ သင်္ကန်းကို လှူဒါန်းခဲ့ပါသည် (ဝိ၊ ၃။ ၄၀၆၊ ၄၁၀)။

ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါလောင်းလျာသတို့သမီးသည် ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ရဟန်းတော် နှစ်သောင်းတို့အား မိမိပိုင်ဥစ္စာဖြစ်သော အပ်ချည်၊ အပ်၊ ဆိုးရည်အပါအဝင် သင်္ကန်းလျာ အဝတ် (သင်္ကန်းချုပ်စရာ အဝတ်)ကို လှူဒါန်းခဲ့ပါသည် (ဓမ္မဋ္ဌ၊ ၁။ ၂၄၉)။

သမားတော်ကြီး ဇီငကသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ကမ္မလာသင်္ကန်းကို လှူဒါန်းခဲ့ပါသည် (ဝိ၊ ၃။ ၃၉၃)။

ဝေရဉ္စာပြည်သား ဥဒယပုဏ္ဏားသည် သံဃာတော်အပါး ငါးရာအား တစ်ပါးလျှင် သင်္ကန်းတစ်စုံကျစီ လှူဒါန်းခဲ့ပါသည် (ဝိ၊ ၁။ ၁၂။ ဝိ၊ ၄။ ၁။ ၁၆၇-၈)။

အပေါ်ရုံ တစ်ထည်တည်းသာ ရှိ၍ ကေသာဠကအမည်ရသော ပုဏ္ဏားသည် မိမိ၏ အပေါ်ရုံကို ဘုရားရှင်အား လှူဒါန်း၍ “ဇိတံ မေ၊ ဇိတံ မေ=ငါ အောင်ပွဲရပြီ၊ ငါ အောင်ပွဲရပြီ” ဟု ဟစ်အော်ကြွေးကြော်သံကို ပသေနဒီ ကောသလမင်း ကြား၍ မေးမြန်းရာတွင် ထောင်ပေါင်းများစွာသော မစ္ဆရိယ “နုမြောဝန်တို့မှုကို အောင်ပွဲရပြီ” ဟု ကြွေးကြော်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အဖြေပေးရာ သဘောကျ၍ ချီးမြှင့်အပ်အော ဝတ်စုံထိုင်တွင် နောက်ဆုံးရအပ်သော တစ်ဆယ်ခြောက်စုံမှ မိမိအတွက် တစ်ထည်၊ ပုဏ္ဏားမအတွက် တစ်ထည်မျှကိုသာ လက်ခံ၍ ကျန်အထည် သုံးဆယ်တို့ကို ဘုရားရှင်အားသာ လှူဒါန်းခဲ့ပါသည် (ဓမ္မဋ္ဌ၊ ၂။ ၂)။

မေဏ္ဍကသူဌေးလောင်းလျာ အဝရောဇ သူကြွယ်သည် အထူးထူး မှမ်းမံ ခြယ်လှယ်ကာ ကုဉ္ဇရသာလာမည်သော ကျောင်းဆောင်တော်ကို ဆောက်လုပ်စေပြီးနောက် ရဟန်းတော်ပေါင်း ခြောက်သန်း ရှစ်သိန်းနှင့်တကွ ဝိပဿိ မြတ်စွာဘုရားအား လေးလပတ်လုံး အလှူကြီး ပေး၍ နောက်ဆုံးနေ့၌ တိစီဝရိတ်သင်္ကန်းကို လှူဒါန်းခဲ့ပါသည် (ဓမ္မဋ္ဌ၊ ၂။ ၂၃၂-၃)။

ဥမ္မာဒန္တိလောင်းလျာ သူဆင်းရဲ အမျိုးသမီးသည် ကြာမြင့်စွာ ကျွန်ခံမှ ရအပ်သော နိမြန်းသော ဝတ်ပန်းအဝတ်ကို ကဿပဘုရားရှင်၏ သာဝက ရဟန်းတော် တစ်ပါးအား “အရှင်ဘုရား-တပည့်တော်မသည် ဘဝတိုင်း လှပသူ ဖြစ်ရပါလိမ့်၊ တပည့်တော်မကို မြင်လျှင် ယောကျ်ားအားလုံး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မနေနိုင်ပါစေသတည်း၊ ရူးပါစေသတည်း” ဟု ဆုတောင်း၍ လှူဒါန်းခဲ့ပါသည် (ဇာ၊ ၄။ ၅။ ၂၂၃)။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

မလ္လမင်းသား ပုက္ကသ သည် သီဂီရွှေအဆင်းရှိသော သင်္ကန်းတစ်စုံကို မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့အား လှူဒါန်းခဲ့ပါသည် (ဧ၊ ၂၁၁၀)။

ဆွမ်းလှူရကျိုး

အလွန် ကာယခွန်အား ကြီးမားသူပင် ဖြစ်စေကာမူ အစာ ၂-ရက်၊ ၃-ရက် စသည် မစားရလျှင် နေရာမှ မထနိုင်သည်အထိ အားအင်ချိန့်လာ၍ အစာစားရလျှင် ကာယခွန်အား နည်းပါးသူပင် ဖြစ်စေကာမူ အားခွန်ဗလ ပြည့်ဝလာသောကြောင့် ဆွမ်းကို လှူဒါန်းခြင်းသည် ကာယခွန်အားကို လှူဒါန်းသည်နှင့် တူ၏ (သံ၊ ၁။ ၂၉။ သံ၊ ၄။ ၁။ ၇၇)။

ထင်ရှားသော ဆွမ်းအလှူရှင်များ

မြတ်စွာဘုရား ဝေရဉ္ဇာမြို့ ဝါကပ်တော်မူစဉ်က ဝေရဉ္ဇာမြို့သည် ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓာရ ကပ် (စာနပ်ရိက္ခာ ရှားပါးခြင်းဘေး) ဆိုက်ရောက်လျက် ရှိရာ ဘုရားမှူးရှိသော ရဟန်းတော်ငါးရာတို့ ဆွမ်းခံမရ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအချိန်၌ ဥတ္တရာပထတိုင်းသား မြင်းကုန်သည်တို့သည် ဝေရဉ္ဇာမြို့၌ မိုးလေးလ မိုးခိုနေကြရင်း ရဟန်းတော် များအား တစ်စလယ် တစ်စလယ်စီသော ရိက္ခာမုယောဆန်ကို ဆွမ်းအတွက် လှူဒါန်းကြသည်။ ထိုဥတ္တရာပထတိုင်းသား မြင်းကုန်သည်တို့ လှူဒါန်းသော မုယောဆွမ်းကို ဘုရားနှင့် ရဟန်းတော်များ ဘုဉ်းပေးတော်မူကြပါသည် (ဝိ၊ ၁။ ၇။ ဝိ၊ ၄။ ၁။ ၁၄၆)။

ဗာရာဏသီမြို့၌ နေထိုင်ကြသော သုပ္ပိယဥပါသကာနှင့် သုပ္ပိယာဥပါသိကာ ဇနီးမောင်နှံတို့သည် သောတာပန်များဖြစ်ကြသည်။ အလှူအတန်းဝါသနာပါ၍ သံဃာ့အလုပ်အကျွေးများဖြစ်ကြ၏။ သုပ္ပိယာဥပါသိကာမသည် ကျောင်းတိုက် များသို့ သွားရောက်ကာ တစ်ကျောင်းတက်ဆင်း လှည့်လည်၍ ရဟန်းတော် များထံ ချဉ်းကပ်ပြီး “အဘယ်ရဟန်း နေထိုင်မကောင်းပါသလဲ၊ အဘယ်ရဟန်း အတွက် ဘာကို လာရောက်လှူဒါန်းရပါမလဲ” ဟု လျှောက်ထားမေးမြန်းလေ့ ရှိသည်။ ထိုအချိန်၌ ရဟန်းတစ်ပါးက စွပ်ပြုတ်အလိုရှိကြောင်း ပြောရာ ပုံသကူ အသား ရှာမရသဖြင့် မိမိပေါင်သားကို လှီးဖြတ်ပြီး စွပ်ပြုတ်လုပ်၍ လှူဒါန်းသည်။ ထိုပေါင်၌ ဖြစ်သော ဝေဒနာလည်း ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် အသားနုတက်၍ ပျောက်ကင်းလေ၏ (ဝိ၊ ၃။ ၂။ ၁)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဂ္ဂတိုင်း သုသုမာရဂိရိမြို့ ဘေသကဠတော၌ သီတင်း သုံးတော်မူစဉ် ဗောဓိမင်းသားသည် သူ၏ လတ်တလော ဆောက်လုပ်ပြီးစ ကောကနုပြာသာဒ်သို့ ပင့်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များအား ဆွမ်းကပ် လှူဒါန်းခဲ့သည် (ဝိ၊ ၄။ ၂။ ၆)။

ဒါနအကျိုးတရားများ

အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးသည် လှည်းငါးရာနှင့် အတူ ကုန်ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်၍ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ရှိ သူငယ်ချင်းအိမ်သို့ သွားရာ ဘုရားပွင့်တော် မူကြောင်း သိရ၍ ဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်ပြီး တရားတော်များ နာယူရသဖြင့် သောတာပန်ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ရာဇဂြိုဟ်ရှိ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာပင် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များအား ဆွမ်းကပ်၍ အကြီးအကျယ်လှူဒါန်း ပူဇော်ခဲ့သည် (အံ၊ဋ္ဌ၊၁။၂၉၆)။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါအလောင်း အနန္တဘာရ ဆင်းရဲသားသည် ဂန္ဓမာဒနတောင်မှ နိရောဓသေမာပတ်ဝင်စားပြီး ကြွလာသော ဥပရိဋ္ဌပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်အား မိမိအတွက် ချန်ထားသော ထမင်းကို လှူဒါန်းခဲ့သည် (အံ၊ဋ္ဌ၊၁။၁၄၅)။

ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးသည် ဘုရားရှင်ထံ ဆုရှစ်မျိုးကို တောင်းရာ ဘုရားရှင်ခွင့်ပြုတော်မူသဖြင့် အာဂန္တုရဟန်း သံဃာတော်များ၊ ခရီးသွားရဟန်း သံဃာတော်များ၊ ဂိလာနရဟန်း သံဃာတော်များနှင့် ဂိလာနပြုစုသောရဟန်း သံဃာတော်များအတွက် ဆွမ်းဝတ်အသီးသီးကို အမြဲလှူဒါန်းပူဇော်သည်။

ကျောင်းလှူဒါန်း

ကျောင်းကို လှူဒါန်းခြင်းသည် ကာယခွန်အား၊ အဆင်း၊ ချမ်းသာ၊ မျက်စိတို့ကို လှူဒါန်းသည် မည်၏ (သံ၊၁။၂၉၊ ဝိ၊ဋ္ဌ၊၄။၅၇)။ မှန်၏။ ရွာ ၂-ရွာ ၃-ရွာ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းတစ်စွန်းမျှ မရဘဲ ပြန်လာရသော်လည်း အေးမြသော ရေကန်၌ ရေမိုးချိုးပြီးနောက် ကျောင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ တစ်မုဟုတ်မျှ အိပ်စက် နားနေလိုက်ရလျှင် ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ကာယခွန်အား တောင်တင်းလာမြဲ ဖြစ်၍ ကျောင်းကို လှူဒါန်းခြင်းသည် ကာယခွန်အားကို လှူဒါန်းသည် မည်၏။

ကျောင်းပြင်ပ၌ လှည့်လည် သွားလာ၍ လေပူ နေပူတို့ဖြင့် လောင်မြိုက် ခံရသောအခါ ရုပ်အဆင်း ဖောက်ပြန်လာ၏။ ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်၍ တံခါး ပိတ်ကာ တစ်မုဟုတ်မျှ လျောင်းစက်နေလိုက်လျှင် ဝိသဘာဂရုပ်စဉ်ငြိမ်းပျောက်၍ သဘာဂရုပ်စဉ် သက်ရောက်ပြီးလျှင် ရုပ်ဆင်းကြည်လင်လာမြဲဖြစ်၍ ကျောင်းကို လှူဒါန်းခြင်းသည် အဆင်းကိုလည်း လှူဒါန်းသည် မည်၏။

ကျောင်းပြင်ပ၌ လှည့်လည် သွားလာလျှင် ခြေ၌ ဆူးစူးခြင်း၊ သစ်ငုတ်၊ ခလုတ် ထိခိုက် တိုက်ခါခြင်း၊ မြေ၊ သူခိုး စသော ဘေးရန်တို့နှင့် တွေ့ကြုံရခြင်း အန္တရာယ်တို့ ဖြစ်ပေါ်တတ်၍ ကျောင်းသို့ ဝင်ကာ တံခါးပိတ်၍ လျောင်းစက်

နားနေလိုက်လျှင် ယင်းဘေးရန်တို့ မဖြစ်ပေါ်နိုင်သဖြင့် ကိုယ်ချမ်းသာမှု ရခြင်း၊ တရားကျန်းမာမှု ရှိတံ့အံ့ သရဏ္ဍာယ်နေလျှင် တရား၌ နှစ်သက်သော ဓမ္မပီတိ ချမ်းသာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း နှလုံးသွင်းနေလျှင် အကုသိုလ်ဘေးတို့ ငြိမ်းအေးမှု (ဥပသမာ) ချမ်းသာကို ရခြင်းဟူသော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ရသော ကြောင့် ကျောင်းကို လှူဒါန်းခြင်းသည် ချမ်းသာကိုလည်း လှူဒါန်းသည် မည်၏။

ကျောင်းပြင်ဘက်၌ လှည့်လည် သွားလာလျှင် ကိုယ်ခန္ဓာမှ ချွေးကျခြင်း၊ မျက်စိ တုန်လှုပ်ခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်၍ ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်လျှင် ဝင်ချင်း ဘာမျှ မမြင်ရသော်လည်း တစ်မဟုတ်မျှ ထိုင်နေလိုက်လျှင် မျက်စိကြည်လင်လာ ခြင်းကြောင့် ကျောင်းကို လှူဒါန်းခြင်းသည် မျက်စိကိုလည်း လှူဒါန်းသည် မည်၏ (သံ၊ဋ္ဌ၊၁။၇၈-၉။ ဗုဒ္ဓဝံ၊ဋ္ဌ။ ၂၆။ သာရဏ္ဍ၊၃။၃၉၄။ ဒီ၊ဋီ၊၁။၃၃၁ စသည်။)

ကျောင်းအလှူ၏ အကျိုးအာနိသင်ကြီးမားပုံကို ဘုရားရှင်မှတစ်ပါး အဘယ် သူသည် ကုန်စင်အောင် ဟောပြောစွမ်းနိုင်ပါအံ့နည်း။ ပါးစပ်ပေါင်း တစ်သောင်း ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သော်မှ ကုန်စင်အောင် မဟောပြောစွမ်းနိုင် (ဗုဒ္ဓဝံ၊ဋ္ဌ။ ၂၅)။

ထင်ရှားသော ဇရပ်တန်ဆောင်း ကျောင်းအလှူရှင်များ

ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် ဘုရားရှင် ကျောင်း ခွင့်မပြုရသေးသဖြင့် “တော၊ သစ်ပင်ရင်း၊ တောင်၊ ချောက်၊ တောင်ခေါင်း၊ သင်္ချိုင်း၊ တောအုပ်၊ လွင်ပြင်၊ ကောက်ရိုးပုံ” ဟူသော ထိုထိုအရပ်များ၌ ရဟန်းတော်များ နေထိုင်ကြသည်ကို တွေ့မြင်လေရာ ကျောင်းဆောက် လှူဒါန်းလိုသော သဒ္ဓါတရားပေါက်၍ ရဟန်းတော်များမှ တစ်ဆင့် ဘုရားရှင်ထံ ကျောင်းဆောက် လှူဒါန်းခွင့် လျှောက်ထားသောအခါ ခွင့်ပြုတော်မူသဖြင့် တစ်နေ့တည်းဖြင့် ကျောင်းပေါင်း ခြောက်ဆယ် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည် (ဝိ၊၄။ ၂၉၁)။

အနာထပိတိသုဌေးကြီးသည် ၅၄-ကုဋေ အကုန်အကျ ခံ၍ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းသည်။ ကျောင်းမြေဝယ်ရာ၌ ၁၈-ကုဋေ၊ ကျောင်းဆောက်ရာ၌ ၁၈-ကုဋေ၊ ကျောင်းပူဇော်ပွဲ၌ ၁၈-ကုဋေ အားဖြင့် စုစုပေါင်း ၅၄-ကုဋေ အကုန်အကျ ခံ၍ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းသည်။

၁၁.

ဝိသာခါသည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတိုက်ကြီးကို ၂၇-ကုဋေ အကုန်အကျ ခံ၍ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည်။ ကျောင်းမြေဝယ်ရာ၌ ၉-ကုဋေ၊ ကျောင်းဆောက် ရာ၌ ၉-ကုဋေ၊ ကျောင်းပူဇော်ပွဲ၌ ၉-ကုဋေအားဖြင့် စုစုပေါင်း ၂၇-ကုဋေ အကုန်အကျ ခံ၍ ဘုရားသာသနာတော်၌ စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းသည်။

ဒါနအကျိုးတရားများ

သီရိဓမ္မာသောက မင်းကြီးသည် နိဂြောဓထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ သာသနာတော်၌ သက်ဝင် ယုံကြည်ကာ အသောကာရုံကျောင်းတော်ကြီး ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းသည်။ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် ရှိ၍ တရားတော်ကို ပူဇော်သောအားဖြင့် တစ်နေ့တည်း ၉၆-ကုဋေ အကုန်အကျ ခံကာ တစ်မြို့လျှင် တစ်ကျောင်းကျစီ ကျောင်းပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များ သီတင်း သုံးရန် သင့်လျော်လျောက်ပတ်သည့် သူ၏ ဝေဠုပန်ဥယျာဉ်ကြီးကို ကျောင်း တိုက်အဖြစ် လှူဒါန်းသည်။

နန္ဒိယသူဌေးသားသည် ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းခြင်း၏ အကျိုးအာနိသင် ကို ကြားနာရ၍ ဣသိပတန မိဂဒါဝုန်တောအတွင်း၌ ကျောင်းတော်ကြီး ဆောက်လုပ်၍ ခုတင်ညောင်စောင်းများပါ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် များအား လှူဒါန်းသည်။ ရေစက်သွန်းချသည်နှင့် တပြိုင်နက် တာဝတ် သာ နတ်ပြည်၌ အကျယ် ၁၂-ယူဇနာ၊ အမြင့် ယူဇနာ ၁၀၀-ရှိ၍ (ရတနာ ၇-ပါး) အတိုပြီးသော နတ်ဘမီးအပေါင်း အခြံအရံပါရှိသည့် နတ်ဘုံပြာသာဒ်ပေါ် ထွက် ခဲ့သည် (ဓမ္မ၊ဋ္ဌ၊ ၂။၁၈၉-၁၉၀)။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါမထေရ်၏ နှမ ရောဟိနီ သာကီဝင်မင်းသမီးသည် မထေရ် မြတ်၏ စီမံပေးချက်အရ နှစ်ထပ်ဆွမ်းစားကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည်။ ဆွမ်းစားဆောင်အောက်ထပ် ရဟန်းတော်များ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာ အရပ်၌ အမြဲ တံမြက်လှည်း၍ နေရာခင်းကျင်းသည်။ ရဟန်းတော် များအတွက် သောက်ရေအမြဲခပ်သည်။ ထိုကုသိုလ်ကြောင့် ကိုယ်ရေပြားရောဂါပျောက်ကင်း သည် (ဓမ္မ၊ဋ္ဌ၊ ၂။၁၉၂)။

မဂဓတိုင်း မစလရွာသား မာဆလုလင် အမှူးပြုသော ၃၃-ယောက်သော အမျိုးသားတို့သည် လမ်းခင်းခြင်း၊ လမ်းပြင်ခြင်း၊ လမ်းဆုံလမ်းမများ၌ လူအများ အပန်းဖြေ နားနေနိုင်ရန် ဇရပ်များ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ကြသည် (ဓမ္မ၊ဋ္ဌ၊ ၁။၁၆၉)။

ဆေးလှူရကျိုး

ဆေးကို လှူဒါန်းခြင်းသည် အသက်ကို ရှည်စေနိုင်၏။ အသက်ရှည်ခြင်း အကြောင်းတရားများတွင် ဆေးလှူခြင်းလည်း အကြောင်းတစ်ပါးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မန်လည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက—

“ ရေစစ်, ဆေး, ကျောင်း၊ အဟောင်း ပြုပြင်၊ ပဉ္စင် အဋ္ဌ၊ ဤငါးဝကား၊ လောကလူပေါင်း၊ သက်ရှည်ကြောင်းတည်း” ဟု- မိန့်ဆိုတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဆေးကို လှူဒါန်းခြင်းသည် ခွန်အားကြီးခြင်း အကျိုးကိုလည်း ရရှိစေနိုင်သည်။ ဘုရားရှင် ခွင့်ပြုသည့် ဆေးများတွင် ထောပတ်ဆီဦး စသော ဆေးများသည် အားအင်ကို ပြည့်ဖြိုးစေနိုင်သော ဆေးများ ဖြစ်သည်။ အလှူရှင်များလည်း ထိုကဲ့သို့ တူညီသော အကျိုးကို ရရှိစေနိုင်သည်။

ဆေးလှူဒါန်းခြင်းသည် ပညာဉာဏ်ကြီးခြင်း အကျိုးကိုလည်း ရရှိစေနိုင်သည်။ အားအင် ချိန့်နေသော ဝိလာနပုဂ္ဂိုလ်သည် နက်နဲသော အဓိပ္ပာယ်များကို မကြံစည် မဆင်ခြင်နိုင်။ အားအင်ကို ဖြစ်စေနိုင်သည့် ဆေးကို သုံးဆောင်ရသည့်အခါ အားအင် ပြည့်ဖြိုးပြီး အသိဉာဏ်များ ပွင့်လင်းလာ၏။ နက်နဲသော အနက် အဓိပ္ပာယ်များကိုလည်း ကြံစည် စဉ်းစားနိုင်လာ၏။ ဆေးအလှူရှင်များလည်း ထိုကဲ့သို့သော တူသောအကျိုးကို ရရှိစေနိုင်သည်။ ဆေးလှူခြင်း အကျိုးများကား ပိဋကတ်တော်၌ များစွာ ရှိ၏။ ဆေးလှူခြင်းကြောင့် အဆင်းလှခြင်း၊ အခြံအရံများခြင်း စသော အကျိုးတရားများစွာကိုလည်း ရရှိနိုင်ပါသည်။

ထို့ပြင်—

- (၁) အသက်ရှည်ခြင်း၊
- (၂) ခွန်အားကြီးခြင်း၊
- (၃) ပညာကြီးခြင်း၊
- (၄) အဆင်းလှခြင်း၊
- (၅) အခြံအရံများ၍ ကျော်စောခြင်း၊
- (၆) ဆင်းရဲကင်း၍ ချမ်းသာခြင်း၊
- (၇) ဘေးဥပဒ် ကင်းခြင်း၊

ဒါနအကျိုးတရားများ

- (ဂ) ရောဂါရန်မန် ကင်းခြင်း၊
- (ဇ) လူ့ နတ်တို့၏ အပူဇော်ကို ခံရခြင်း၊
- (ဃဝ) ချစ်သူနှင့် မကွဲမကွာရခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ထင်ရှားသော ဆေးအလှူရှင်များ

မြတ်စွာဘုရား ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံ ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး တော်မူစဉ် မဟာနာမ် သာကီဝင်မင်းသည် သံဃာတော်များအား လေးလ ပတ်လုံး ဆေးပစ္စည်းလှူဒါန်းခွင့် ဘုရားရှင်အား တောင်းရာ ဘုရားရှင်ပြုတော် မူ၍ ဆေးပစ္စည်းများ လေးလပတ်လုံး လှူဒါန်းခဲ့သည် (ဝိ၊ ၂၊ ၁၃၅)။

သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး ဘိသိက်ခံပြီး၍ ရှစ်နှစ်မြောက် အချိန်တွင် ကောန္တပုတ္တတိဿထေရ်သည် လေနာရောဂါ ကုစားရန်အတွက် တစ်လက်ဖက် မျှသော ထောပတ်ကို မရခြင်းကြောင့် ထိုလေနာရောဂါဖြင့်ပင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူရကြောင်း မင်းကြီးကြားသိရာ “ငါကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး တိုင်းပြည် အပ်ချုပ်မင်းလုပ်စဉ် ရဟန်းတော်များ ဤကဲ့သို့ ပစ္စည်းလေးပါး ရှားပါးခြင်း မဖြစ်သင့်”ဟု ကြံ၍ မြို့၏ တံခါးလေးပေါက်တို့တွင် လေးထောင့်ကန်ကြီးများ ပြုလုပ်ပြီး ဆေးအပြည့်ထည့်၍ လှူဒါန်းစေခဲ့သည် (ဝိ၊ ၂၊ ၁၃၆)။

စိတ္တအမတ်ကြီးသည် သူ၏ အိမ်သို့ ကြွရောက်လာသော ရဟန်းတော် များအား ပစ္စည်းလေးပါး ချို့တဲ့မှု မရှိရလေအောင် စီမံထားသည်။ တစ်နေ့ ဆေးဖိုးခြောက်ဆယ် အကုန်အကျ ခံ၍ လှူဒါန်းသည် (အဘိဋ္ဌ၊ ၂၊ ၃၂၇)။

အရှင်ဗာကုလအလောင်း ရသေ့သည် အနာမဒဿီဘုရားရှင် လေနာ ရောဂါ ဖြစ်တော်မူရာ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေမှ ဆေးအမျိုးမျိုး ယူဆောင်၍ ဘုရားရှင်အား ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ယင်းဆေးကို ဘုရားပေးရသဖြင့် လေနာရောဂါ ပျောက်ကင်းပြီး ချမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်နေသော ဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်၍ “ဤဆေးလှူရသည့်အကျိုးကြောင့် ဖြစ်လေရာဘဝ၌ နို့တစ်ညစ်စာ အချိန်မျှ ဘုရားတပည့်တော်၏ ကိုယ်၌ အနာရောဂါ မဖြစ်ပါစေသတည်း”ဟု ဆုတောင်းခဲ့သည်။ ယင်းဆုတောင်းပြည့်သဖြင့် “အနာမဲ့သူ ရှင်ဗာကု”ဟု စကားတွင်ခဲ့သည် (အဘိဋ္ဌ၊ ၂၊ ၃၂၆)။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါသည် ဂိလာန ရဟန်းတော်များအတွက်
လျှောက်ပတ်သော ဆေးဝါးပစ္စည်းကို မရလျှင် ဧရာဝတီဒေသသော်လည်း
တိုးနိုင်သည်။ ကွယ်လွန်သော်လည်း ကွယ်လွန်နိုင်သည်။ ထိုသို့ မဖြစ်စေရန်
အတွက် သံသာတော်များအား အသက်ထက်ဆုံး ဆေးပစ္စည်း လှူဒါန်းသည်
(ဝိ၊၃၊၄၀၇)။

အသ္မုဒါနအမျိုးမျိုး၏ အကျိုးတရားများ

အသ္မုဒါနအမျိုးမျိုး၏ အကျိုးတရား အမျိုးမျိုးကို ထိုထိုပါဠိတော်များ၌
ဟောကြားထားရာ ဤနေရာ၌ အကျိုးတရား အကျဉ်းချုပ် သရုပ်ဖော်မှုကို
ဖော်ပြဦးအံ့။ အကျယ်ကို အလိုရှိပါက ထိုထိုပါဠိတော် ကျမ်းဂန်တို့မှ
ယူကြပါကုန်။

ဆွမ်းထွူရကျိုး ၄-ပါး

- (၁) အသက်ရှည်ခြင်း၊
- (၂) အဆင်းလှခြင်း၊
- (၃) ချမ်းသာကြီးခြင်း၊
- (၄) ခွန်အားကြီးခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ဆွမ်းလှူရကျိုး ၅-ပါး

- (၁) အသက်ရှည်ခြင်း၊
- (၂) အဆင်းလှခြင်း၊
- (၃) ချမ်းသာကြီးခြင်း၊
- (၄) ခွန်အားကြီးခြင်း၊
- (၅) ညဏ်ပညာကြီးခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ဒါနအကျိုးတရားများ

အဝတ်ပုဆိုး ဇျှုရကျိုး ၆-ပါး

- (၁) ဖြစ်လေရာ ဘုံဘဝတို့၌ ရွှေနှင့် တူသော အဆင်းရှိခြင်း၊
- (၂) အညစ်အကြေး ကင်းစင်ခြင်း၊
- (၃) ကိုယ်ရောင်ထွက်ခြင်း၊
- (၄) နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော ကိုယ်ရှိခြင်း၊
- (၅) ဦးခေါင်းထက်၌ အရောင် အမျိုးမျိုး ရှိသော ပုဆိုးပေါင်း တစ်သိန်းတို့ မိုးကာခြင်း၊
- (၆) ပိုးထည်, ကမ္မလာထည်, ဖဲထည်, ဝါထည် ပုဆိုးတို့ကို အလိုရှိ သမျှ ရနိုင်ခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ထီး ဇျှုရကျိုး ၈-ပါး

- (၁) အချမ်း အပူ မခံရခြင်း၊
- (၂) ဖုံမြို့ အညစ်အကြေး မလိမ်းမကပ်ခြင်း၊
- (၃) ဘေး ဥပဒ္ဒဝေါ မရှိခြင်း၊
- (၄) ရောဂါရန်မန် ဒဏ်အမျိုးမျိုးတို့မှ ကင်းရှင်းခြင်း၊
- (၅) လူ့ နတ်အပေါင်းတို့၏ အပူဇော်ကို ခံရခြင်း၊
- (၆) အရေအသား နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း၊
- (၇) စိတ်နှလုံး သန့်ရှင်းကြည်လင်ခြင်း၊
- (၈) သံသရာတခွင်၌ တန်ဆာဆင်အပ်သော ထီးပေါင်း တစ်သိန်းတို့ မိုးကာခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ဆပိတ် ဇျှုရကျိုး ၈-ပါး

- (၁) ရွှေခွက်, မြခွက်, ငွေခွက်, ပတ္တမြားခွက်တို့ကို ရရှိ သုံးဆောင် ရခြင်း၊
- (၂) ဘေးဥပဒ် မရှိခြင်း၊
- (၃) ရောဂါရန်မန် ကင်းရှင်းခြင်း၊

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

- (၄) လူ့ နတ်အပေါင်းတို့၏ ပူဇော်မြတ်နိုးသည်ကို ခံရခြင်း၊
- (၅) လာဘ်များခြင်း၊
- (၆) စည်းစိမ်ချမ်းသာ မပျက်စီးနိုင်ဘဲ တည်ခိုင်ခြင်း၊
- (၇) စိတ်နှလုံး တည်တံ့ခြင်း၊
- (၈) ကိလေသာ အာသဝေါ နည်းပါးစွာနှင့် အမြတ်တရားကိုသာ လိုလားခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ပဲကွပ်လှူရကျိုး ၇-ပါး

- (၁) ရဲရင့်ခြင်း၊
- (၂) ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မှု ကင်းခြင်း၊
- (၃) ရဲရင့်မှု ဝေသာရဇ္ဇဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- (၄) မယိမ်း မယိုင် ခိုင်ခံ့ခြင်း၊
- (၅) ဝီရိယစွမ်းအင် ထက်သန်ခြင်း၊
- (၆) စိတ်နေစိတ်ထား မြင့်မားခြင်း၊
- (၇) ကိလေသာကို ဖြတ်နိုင်သော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ခားငယ်လှူရကျိုး ၅-ပါး

- (၁) မိတ်ဆွေကောင်းကို ရရှိခြင်း၊
- (၂) ဝီရိယစွမ်းအင် ထက်သန်ခြင်း၊
- (၃) သည်းခံခြင်း ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- (၄) မေတ္တာလက်နက်ကို ကိုင်ဆောင်ရခြင်း၊
- (၅) ဝရဇိန်လက်နက် မိုးကြိုးစက်နှင့် တူသည့် အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ် လက်နက်ကို ရရှိခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ဒါနအကျိုးတရားများ

လက်သည်းလှီးစား လှူရကျိုး ၅-ပါး

- (၁) ကျွန်မိန်းမ, ကျွန်ယောက်ျားတို့ကို ရရှိခြင်း၊
- (၂) နွား, မြင်း အစရှိသည့် ယာဉ် တိရစ္ဆာန်များကို ရရှိခြင်း၊
- (၃) အလုပ်သမားတို့ကို ရရှိခြင်း၊
- (၄) မှီခို စားလာသော သူတို့ကို ရရှိခြင်း၊
- (၅) ဆတ္တာသည်, တင်းပြင်သမား, တင်းချက်သမားတို့ကို ရရှိခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

အပ်လှူရကျိုး ၇-ပါး

- (၁) မိမိကိုယ်တိုင် ယောင်ယောင်ဝါးဝါးနှင့် ယုံမှားတွေဝေမှု မရှိခြင်း၊
- (၂) သူတပါးတို့၏ ယုံမှား သင်္ကာကို ပယ်ဖျောက်နိုင်ခြင်း၊
- (၃) အဆင်းလှခြင်း၊
- (၄) စည်းစိမ် ချမ်းသာ များပြားခြင်း၊
- (၅) ပညာထက်မြက်ခြင်း၊
- (၆) နက်နဲ သိမ်မွေ့သည့် သဘော အဓိပ္ပာယ်တို့ကို လွယ်ကူစွာ သိမြင်နိုင်ခြင်း၊
- (၇) မောဟမှောင်ကြီးကို ဖျက်ဆီးနိုင်သော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို ရရှိခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

နီး/ထန်းရွက် ယပ်တောင်လှူရကျိုး ၃-ပါး

- (၁) အချမ်း အပူဖြင့် မထွေထိရခြင်း၊
- (၂) သူတပါးအတွက်လည်း မပူရ, မိမိအတွက်လည်း မပူရ, စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့ခြင်း၊
- (၃) ရာဂမီး, ဒေါသမီး, မောဟမီး, မာနမီး, ဒိဋ္ဌိမီး မီးအမျိုးစုံ အကုန် ချုပ်ငြိမ်းခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ဓမ္မကရိုဏ်း၊ ရေစစ် လှူရကျိုး ၄-ပါး

- (၁) နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရသောအခါ အခြားနတ်တို့ထက် သာလွန်သော နတ်သက်ကို ရရှိခြင်း၊
- (၂) ခိုးသူနှင့် ရန်သူတို့ မနှိပ်စက်နိုင်ခြင်း၊
- (၃) ဓား၊ လှံ၊ သေနတ် ပြီးစီးခြင်း၊
- (၄) ဥပစ္စေဒကကံမျိုးဖြင့် မသေနိုင်ခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ဆိကျည်တောက်-ဆီဗူးလှူရကျိုး ၅-ပါး

- (၁) ရုပ်အဆင်း တင့်တယ်ခြင်း၊
- (၂) ကြန်အင်လက္ခဏာ ကောင်းခြင်း၊
- (၃) စိတ်ရှေ့ စိတ်ထား ကြီးမား မြင့်မြတ်ခြင်း၊
- (၄) စိတ် မပျံ့လွင့်ခြင်း၊
- (၅) အစောင့်အရှောက်တို့ဖြင့် လုံခြုံစွာ စောင့်ရှောက်အပ်ခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

အပ်ကျည်-အပ်ဗူးလှူရကျိုး ၃-ပါး

- (၁) စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊
- (၂) ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊
- (၃) ဣရိယာပုထိလေးပါးစုံ အကုန်ချမ်းသာခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ပခုံးလွယ်ကြိုး (အံသကိဋ်) လှူရကျိုး ၃-ပါး

- (၁) သူတော်ကောင်းတရားတို့၌ ထောက်တည်ရာ ရရှိနိုင်ခြင်း၊
- (၂) ဖြစ်ပြီး ဖြစ်လတ္တံ့သော ဒုတိယဘဝကို သိမြင်နိုင်ခြင်း၊
- (၃) အရေအဆင်း ကောင်းခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ဒါနအကျိုးတရားများ

ခါးပန်းကြိုး လှူရကျိုး ၆-ပါး

- (၁) ငါ့မာမိ မပျက်စီးခြင်း၊
- (၂) သမာဓိကို စိုးပိုင်ခြင်း၊
- (၃) ပရိသတ် မပြိုမကျခြင်း၊
- (၄) သူတပါးတို့ နားဝင်အောင် ပြောဆိုနိုင်ခြင်း၊
- (၅) သတိ ခိုင်မြဲခြင်း၊
- (၆) ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မှု မရှိခြင်း-

ဟူသော အကျိုးတရားများကို ခံစားရသည်။

သပိတ်ခြေ လှူရကျိုး ၅-ပါး

- (၁) မတုန်မလှုပ်ခြင်း၊
- (၂) အကြားအမြင် များခြင်း၊
- (၃) သတိဉာဏ်တို့ဖြင့် အဖန်ဖန် နှိုးဆော်၍ စိတ်ပိုင်ခြင်း၊
- (၄) အကြားအမြင် ဟူသမျှ မပျက်စီးဘဲ ခိုင်မြဲခြင်း၊
- (၅) ဆုံးဖြတ်နိုင်သော ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း-

ဟူသော အကျိုးတရားများကို ခံစားရသည်။

အိုးလှူရကျိုး ၇-ပါး

- (၁) ရွှေအိုး၊ မြအိုး၊ ဖန်အိုး၊ ပတ္တမြားအိုးတို့ကို ရရှိခြင်း၊
- (၂) ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော မယား၊ ကျွန်ယောက်ျား၊ ကျွန်မိန်းမတို့ကို ရရှိခြင်း၊
- (၃) လင်၏ အကြိုက် အလိုလိုက်သော မိန်းမကို ရရှိခြင်း၊
- (၄) ပစ္စည်း ပရိဘောဂ အသုံးအဆောင် အမျိုးမျိုးကို ရရှိခြင်း၊
- (၅) ဝိဇ္ဇာတို့နှင့် သက်ဆိုင်သော ဂါထာမန္တန် အမျိုးမျိုးတို့ကို တတ်ကျွမ်းခြင်း၊
- (၆) ယုတ္တိအာဂုံ အမျိုးမျိုးတို့ကို ရရှိခြင်း၊
- (၇) တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်သော အတတ်အမျိုးမျိုးကို တတ်ကျွမ်းခြင်း-

ဟူသော အကျိုးတရားများကို ခံစားရသည်။

ခွက်ထူးရကျီး ၂-ပါး

- (၁) ရွှေခွက်, မြခွက်, ဖန်ခွက်, ပတ္တမြားခွက်, ခရုသင်းခွက်တို့ကို ရရှိခြင်း၊
- (၂) ကျင့်ဝတ် ပဋိပတ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း-
ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ဖိနပ်ထူးရကျီး ၄-ပါး

- (၁) ဆင်ယာဉ်, မြင်းယာဉ်, ထမ်းစင် သန်လျင်းပေါင်း ခြောက်သိန်း ရရှိခြင်း၊
- (၂) ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်း မြခြေနင်း, ကမ္မလာခြေနင်း, ရွှေခြေနင်း, ငွေခြေနင်းတို့က ဖဝါး လှမ်းတိုင်း လှမ်းတိုင်း ခံလာရခြင်း၊
- (၃) သံသရာမှ ထွက်မြောက်ရာ ဖြစ်သော လမ်းသို့ သတိတရား ပြေးသွားခြင်း၊
- (၄) အကျင့်စင်ကြယ်အောင် သုတ်သင်ခြင်းငှါ သတိပြန်လာခြင်း-
ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ခြေနင်းလှူရကျီး ၁-ပါး

တန်ခိုးခြေနင်းကို တက်စီးပြီး အလိုရှိသလို နေနိုင်ခြင်း-
ဟူသော အကျိုးထူးကို ခံစားရသည်။

ရေသုတ်ပဝါထူးရကျီး ၆-ပါး

- (၁) ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိခြင်း၊
- (၂) အညစ်အကြေး ကင်းစင်ခြင်း၊
- (၃) ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ ထွက်ခြင်း၊
- (၄) တန်ခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်ကြီးခြင်း၊
- (၅) ကိုယ်ရေကိုယ်သား နူးညံ့ပျော့ပျောင်းခြင်း၊
- (၆) ကိုယ်၌ ဖုံမြူမလိမ်း မကပ်ခြင်း-
ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ဒါနအကျိုးတရားများ

ထောင်စွေးလှူရကျိုး ၆-ပါး

- (၁) သားကောင်းရတနာများ ထွန်းကားခြင်း၊
- (၂) ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု မရှိခြင်း၊
- (၃) သူတကာတို့ မနှိပ်စက်နိုင်ခြင်း၊
- (၄) အလုံးစုံသော အစောင့်အရှောက်တို့ဖြင့် စောင့်ရှောက်အပ်ခြင်း၊
- (၅) ချွတ်ချော်တိမ်းပါးမှု မရှိခြင်း၊
- (၆) စိတ်ခိုင်မြဲခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

မျက်စဉ်းဆေးလှူရကျိုး ၈-ပါး

- (၁) လှပကျယ်ဝန်းသော မျက်လုံးကောင်းကို ရရှိခြင်း၊
- (၂) မျက်စိ၌ ဖြူသင့်ရာ ဖြူခြင်း၊
- (၃) မျက်စိ၌ ဝါသင့်ရာ ဝါခြင်း၊
- (၄) မျက်စိ၌ နီသင့်ရာ နီခြင်း၊
- (၅) အလွန်ကြည်လင်သော မျက်လုံးကို ရရှိခြင်း၊
- (၆) ရောဂါခပ်သိမ်းမှ ကင်းရှင်းခြင်း၊
- (၇) နတ်မျက်စိနှင့် တူသော မျက်စိကို ရရှိခြင်း၊
- (၈) အတုမရှိသော ပညာမျက်စိကို ရရှိခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

သေဘုလှူရကျိုး ၁-ပါး

နိဗ္ဗာန်တံခါးကို ပွင့်စေနိုင်သော ဉာဏ်တည်းဟူသော သေဘုကို ရရှိခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးကို ခံစားရသည်။

၃၃၆

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

သော့အိမ်- သော့ခလောက် လှူရကျိုး ၂-ပါး

(၁) အမျက်ဒေါသ နည်းပါးခြင်း၊

(၂) မပင်ပန်းခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

အာယောဂပတ်လှူရကျိုး ၅-ပါး

(၁) ပဌမဈာန်စသော သမာဓိတို့၌ မတုန်လှုပ်ခြင်း၊

(၂) ပဌမဈာန်စသော သမာဓိတို့၌ အလေ့အကျင့်ရှိသူ ဖြစ်ခြင်း၊

(၃) ပရိသတ် မပြိုကွဲခြင်း၊

(၄) အခါခပ်သိမ်း မိမိစကားကို လေးစားလိုက်နာကြခြင်း၊

(၅) စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ဆေးထိပ်, ဆေးတံလှူရကျိုး ၃-ပါး

(၁) ဖြောင့်မတ်သော သတိရှိခြင်း၊

(၂) ကောင်းစွာ ဖွဲ့အပ်သော အကြောရှိခြင်း၊

(၃) နတ်မျက်စိနှင့် တူသော မျက်စိကို ရရှိခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ဆီမီးတိုင်လှူရကျိုး ၃-ပါး

(၁) အမျိုးမြတ်ခြင်း၊

(၂) ကြန့်အင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊

(၃) ပညာကြီးခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ဒါနအကျိုးထူးများ

ဗူးနှင့် ကြတ်လှူရကျိုး ၁၀-ပါး

- (၁) ဘေးရန်အမျိုးမျိုးမှ လုံခြုံခြင်း၊
- (၂) ချမ်းသာခြင်း၊
- (၃) များသော အခြံအရံ ရှိခြင်း၊
- (၄) ဂတိဝိပတ္တိမှ ကင်းခြင်း၊
- (၅) နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း၊
- (၆) ဆင်းရဲကင်းခြင်း၊
- (၇) ကြီးကျယ်ပြန့်ပြောသော ဂုဏ်တို့ကို ရခြင်း၊
- (၈) ခြေဖဝါး ညီညွတ်ခြင်း၊
- (၉) ထိတ်လန့်မှု ကင်းခြင်း၊
- (၁၀) ရွှေ ငွေ မြ ဖန် အဆင်း ၄-မျိုး ရှိသော ဗူးနှင့် ကြတ်များ၊ ဆင်ရတနာများ၊ မြင်းရတနာများကို ရသည့်အပြင် ထိုရတနာ အားလုံး ပျောက်ပျက်မသွားခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

လက်သုတ်ပဝါ လှူရကျိုး ၅-ပါး

- (၁) ကောင်းခြင်း လက္ခဏာအားလုံးနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- (၂) အသက်ရှည်ခြင်း၊
- (၃) ဉာဏ်ပညာကြီးခြင်း၊
- (၄) သမာဓိအား ကောင်း (စိတ်တည်ကြည်) ခြင်း၊
- (၅) နွမ်းနယ်မှုကင်း အမြဲရွှင်လန်းခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရပါသည်။

သင်တန်းခားလှူရကျိုး ၁-ပါး

ကိလေသာကို ဖြတ်နိုင်သော သန့်စင်သော အတုမဲ့ဉာဏ်ကို ရရှိခြင်း-
ဟူသော အကျိုးထူးကို ခံစားရသည်။

၃၃၈

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

မွေးညွှပ်လှူဒါနကျိုး ၁-ပါး

ကိလေသာကို နှုတ်ပယ်နိုင်သော သန့်စင်သော အတုမဲ့ဉာဏ်ကို ရရှိခြင်း-
ဟူသော အကျိုးထူးကို ခံစားရသည်။

နှာနုပိတံ လှူဒါနကျိုး ၈-ပါး

- (၁) သဒ္ဓါတရားရှိခြင်း၊
- (၂) သီလရှိခြင်း၊
- (၃) ဟိရိရှိခြင်း (မကောင်းမှုမှ ရှုက်ခြင်း)၊
- (၄) ဩတ္တပ္ပရှိခြင်း (မကောင်းမှုမှ လန့်ခြင်း)၊
- (၅) ဗဟုသုတ ရှိခြင်း၊
- (၆) စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်း ၊
- (၇) သည်းခံခြင်း၊
- (၈) ပညာဉာဏ်ရှိခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

အင်းပျဉ် လှူဒါနကျိုး ၅-ပါး

- (၁) အမျိုးမြတ်ခြင်း၊
- (၂) ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေါများခြင်း၊
- (၃) သူခပ်သိမ်းတို့၏ အပူဇော်ကို ခံယူရခြင်း၊
- (၄) ကောင်းသတင်း ကျော်စောခြင်း၊
- (၅) ကမ္ဘာတစ်သိန်းပတ်လုံး ရတနာပလ္လင်၌ စံနေရခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ဘုံလျှိုမွေ့ ရာလှူရကျိုး ၆-ပါး

- (၁) ပြေပြစ်ညီညွတ်သော ခန္ဓာကိုယ် ရှိခြင်း၊
- (၂) အပူဇော်ခံရခြင်း၊
- (၃) နူးညံ့သူ ဖြစ်ခြင်း၊
- (၄) ရှုချင်စဖွယ် လှပတင့်တယ်သူ ဖြစ်ခြင်း၊
- (၅) အခြံအရံနှင့် တကွဖြစ်သော ဉာဏ်ကို ရခြင်း၊
- (၆) ကောင်းမွန်သော အခင်း အမျိုးမျိုးကို ရရှိ၍ ဈာန်တည်း ဟူသော ညောင်စောင်းကို ရခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ခေါင်းအုံးလှူရကျိုး ၆-ပါး

- (၁) သားမွေး သွတ်သော ခေါင်းအုံး၊ ပဒုမ္မာဝတ်ဆံ သွတ်သော ခေါင်းအုံး၊ စန္ဒကူးအဆာသွတ်သော ခေါင်းအုံးတို့ကို အုံးရခြင်း၊
- (၂) မင်္ဂလိယအကြောင်းကို သိခြင်း၊
- (၃) ပေးကမ်းရမှန်း၊ ထု၍ရမှန်းကို ဆုံးမရမှန်း၊ ကိုယ်နှုတ် နှလုံးတို့ကို စောင့်စည်း ရမှန်း သိ၍ ပြုဟူဝိယာရတရား လေးပါးနှင့် ရှုပဇာန်များ အကြောင်းကို သိခြင်း၊
- (၄) ဝတ်အကျင့်၊ သီလစသော ဂုဏ်၊ အလေ့အကျင့်တို့ကို တတ်သိ နားလည်ခြင်း၊
- (၅) စင်္ကြံသွားနည်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်နည်း၊ ဝိရိယအကြောင်း ဗောဓိပက္ခိယ ဟုခေါ်အကြောင်း သိနိုင်ခြင်း၊
- (၆) (လောကုတ္တရာ) သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ အရဟတ္တဖိုလ်တို့ကို သိရ၍ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ပျဉ်ချပ်အင်းပျဉ်ထွူရကျိုး ၂-ပါး

- (၁) ရွှေပလ္လင်၊ ပတ္တမြားပလ္လင်တို့ကို ရခြင်း၊
- (၂) များစွာသော ဆင်စွယ်ပလ္လင်၊ စန္ဒကူးပလ္လင်တို့ကို ရခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ခြေစေးစားပျဉ်လှူရကျိုး ၂-ပါး

- (၁) များစွာသော ယာဉ်တို့ကို ရခြင်း၊
- (၂) အစေခံများ၊ ဇနီးများ၊ မှီခို နေသူများက ကောင်းစွာ လုပ်ကျွေးခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ခြေနှယ်ဆီလှူရကျိုး ၅-ပါး

- (၁) အနာရောဂါကင်းခြင်း၊
- (၂) အဆင်းလှခြင်း၊
- (၃) လျင်စွာ တရားကို စူးစမ်းနိုင်ခြင်း၊
- (၄) ထမင်းအပျော်တို့ကို လွယ်ကူစွာ ရခြင်း၊
- (၅) အသက်ရှည်ခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ထောပတ်ဆီ လှူရကျိုး ၅-ပါး

- (၁) ခွန်အားကောင်းခြင်း၊
- (၂) အဆင်းလှခြင်း၊
- (၃) အခါခပ်သိမ်း ရွှင်လန်းသော မွှေးညှင်းရှိခြင်း (အခါခပ်သိမ်း ရွှင်လန်းတင့်တယ်သော ကိုယ်ရှိခြင်း)၊
- (၄) အနာရောဂါ ကင်းခြင်း၊
- (၅) သန့်ရှင်းခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

သွားတိုက်စေး လှူရကျိုး ၅-ပါး

- (၁) လည်ချောင်း သန့်ရှင်းခြင်း၊
- (၂) အသံ သာယာခြင်း၊
- (၃) ချောင်းဆိုးရောဂါ ကင်းခြင်း၊
- (၄) ပန်းနာရောဂါ ကင်းခြင်း၊
- (၅) ခံတွင်းမှ ကြာညိုနံ့ သင်းခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ဒါနအကျိုးထူးများ

နို့စမ်းလှူရကျိုး ၂-ပါး

(၁) ကာယဂတာသတိကို ရခြင်း၊

(၂) ကောင်းမြတ်သော အာဟာရကို ရခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ပျားရည်လှူရကျိုး ၁-ပါး

အရဟတတ္ထဖိုလ်ကို ရခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးကို ခံစားရသည်။

အရသာရှိသော အဟာရ လှူရကျိုး ၁-ပါး

ဖိုလ် ၄-ပါးကို ရခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးကို ခံစားရသည်။

ထမင်းအဖျော်လှူရကျိုး ၁၀-ပါး

(၁) အသက်ရှည်ခြင်း၊

(၂) ခွန်အားကောင်းခြင်း၊

(၃) တည်ကြည်ခြင်း၊

(၄) အဆင်းလှခြင်း၊

(၅) အခြံအရံများခြင်း

(၆) ချမ်းသာကြီးခြင်း

(၇) ထမင်းကို ရခြင်း၊

(၈) အဖျော်ကို ရခြင်း၊

(၉) ရဲရင့်ခြင်း၊

(၁၀) အခါခပ်သိမ်း ပညာရှိသူ ဖြစ်ရခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

အမွှေးတိုင် အခိုးအလုံ့လှူရကျိုး ၁၀-ပါး

(၁) ကိုယ်အနံ့မွှေးသူ ဖြစ်ရခြင်း၊

(၂) အခြံအရံများသူ ဖြစ်ရခြင်း၊

(၃) သွက်လက် လျင်မြန်သော ဉာဏ်ပညာရှိသူ ဖြစ်ရခြင်း၊

(၄) ကျော်စောသူ ဖြစ်ရခြင်း၊

ဗုဒ္ဓသာသနာ့ထက်ရှင်ကျမ်း

- (၅) ထက်မြက်သော ပညာရှိသူ ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၆) မြေကြီးအထူနှင့် တူသော ပညာရှိသူ ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၇) ရှင်သော ပညာ(ဟာသပညာ)ရှိသူ ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၈) နက်နဲသော ပညာရှိသူ ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၉) ပြန့်ပြော(ကျယ်ပြန့်)သော ပညာရှိသူ ဖြစ်ရခြင်း။
- (၁၀) နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

တံတားလှူရကျိုး ၁၀-ပါး

- (၁) ချောက်ကမ်းပါး၊ တောင်၊ သစ်ပင်များမှကျသော်ထောက်တည်ရာ တစ်ခုခုရနိုင်ခြင်း၊ စုတေသော် သုဂတိဘဝကိုရခြင်း၊
- (၂) ရန်သူတို့က မနှိပ်စက်နိုင်ခြင်း၊
- (၃) ခိုးသူတို့က မနှိပ်စက်နိုင်ခြင်း၊
- (၄) မင်းတို့က မထိမ့်မြင် မအောက်မေ့ခြင်း၊
- (၅) ရန်သူခပ်သိမ်းတို့ကို လွန်မြောက်ခြင်း၊
- (၆) လွင်တီးခေါင်၌ နေစေကာမူ ကြမ်းတမ်းစသော နေပူက မနှိပ်စက် နိုင်ခြင်း၊
- (၇) နတ်ပြည်၌ဖြစ်စေ၊ လူ့ပြည်၌ဖြစ်စေ လိုလားရာအခါ၌ ကောင်းစွာ ဖန်ဆင်းအပ်သော ဆင်ယာဉ် ပေါ်လာခြင်း၊
- (၈) လေကဲ့သို့ လျင်မြန်သော သိန္ဓောမြင်း တစ်ထောင် ညအချိန် နံနက်အချိန်များ၌ ချဉ်းကပ်လာခြင်း၊
- (၉) ဆင်ယုံရတနာဖြင့် ကောင်းကင်၌ သွားနိုင်ခြင်း၊
- (၁၀) အာသဝေါ ကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ယာဂုလှူရကျိုး ၁၀-ပါး

- (၁) တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ရောက်ရခြင်း၊
- (၂) ပတ္တမြားနတ်ဗိမာန်၌ နတ်သမီးများနှင့် အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပျော်မွေ့ရခြင်း၊

ဒါနအကျိုးထူးများ

- (၃) သုံးဆယ့်သုံးကြိမ် သိကြားမင်း ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၄) အကြိမ် သုံးဆယ် စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၅) ပဒေသဇာန်မင်း စည်းစိမ်ကို အပိုင်းအခြား မရှိအောင် ခံစားရခြင်း၊
- (၆) နောက်ဆုံးဘဝ၌ ရဟန်းပြုရ၍ ဆံချသည်နှင့် တပြိုင်နက် တထူးထူးကို ရခြင်း၊
- (၇) ဘဝသစ်၌ သိက္ခာပုဒ်ကို မဆောက်တည်ရသေးမီ (ဆရာကဲ့မဆောက်တည်ရသေးမီ) အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရခြင်း၊
- (၈) နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရခြင်း၊
- (၉) စိုးရိမ် ငိုကြွေးမှု မဖြစ်ရခြင်း၊
- (၁၀) ဖျားနာမှု မဖြစ်ရခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ယခုလှူရကျိုး ၅-ပါး (တနည်း)

- (၁) အနာရောဂါ ကင်းခြင်း၊
- (၂) အဆင်းလှခြင်း၊
- (၃) ထားကို လျင်မြန်စွာ သိခြင်း၊
- (၄) ထမင်း အပျော်ကို လွယ်ကူစွာ ရခြင်း၊
- (၅) အသက်ရှည်ခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည်။

ဒါနပြုသူ မပြုသူတို့ ကွာခြားပုံ

ဒါနပြုသူ ဒါနရှင်သည် လူဖြစ်စေ၊ နတ်ဖြစ်စေ ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း၌ ဒါနပြုသူ ဒါနရှင်ကသာ ဒါနမဲ့သူထက် အာယု၊ ဝဏ္ဏ၊ သုခ၊ ယဿ၊ အာဓိပတေယျ (အသက်ရှည်ခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်း၊ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာခြင်း၊ အခြံအရံအကျော်အစောများခြင်း၊ အစိုးရခြင်း) ဟူသော အကျိုးငါးပါးဖြင့် ထူးကဲသာလွန်၏။ တခြားကုသိုလ်ကြောင့် လူနတ်ဖြစ်ချင်း တူသော်လည်း ဒါနရှင်ကသာ သာလွန်မြင့်မြတ်သည်။

ပေးလှူသူနှင့် မပေးလှူသူတို့သည် ဆန္ဒ၊ သီလ၊ ပညာ တူမျှကြသော်လည်း နတ်လူ့ဗဟုသုတ အပြစ်တို့၌ မတူကြဘဲ ဒါနရှင်ကသာ ဒါနမဲ့သူထက် အကျိုး ၅-မျိုးဖြင့် ထူးကဲသာလွန်၏။

ထူးကဲသာလွန်ပုံ

နတ်ပြင်ခဲသော် နတ်၌ ဖြစ်သော အသက်၊ အဆင်း၊ ချမ်းသာ၊ အခြံအရံ (အကျော်အစော) အစိုးရခြင်းဟူသော ဤအကြောင်း ၅-မျိုးဖြင့် ပေးလှူသူက မပေးလှူသူထက် ထူးကဲသာလွန်၏။

လူဖြစ်ခဲသော် အရှင်မဟာကဿပ၊ အရှင်ဗာကုလ၊ အရှင်အာနန္ဒာတို့ကဲ့သို့ အထက်ရှည်ခြင်း၊ အရှင်မဟာကဗ္ဗည်းမထေရ်၊ ဥပ္ပလဝဏ်ထေရ်၊ မောထေရီ၊ ဇနပဒကလျာဏီတို့ကဲ့သို့ အဆင်းလှခြင်း၊ ရဋ္ဌပါလသတို့သား၊ သောဏသူဌေးသား၊ ယသ သတို့သားတို့ကဲ့သို့ ချမ်းသာကြီးခြင်း၊ ဓမ္မာသောကမင်းကဲ့သို့ အခြံအရံ (အကျော်အစော) များခြင်း၊ အစိုးရခြင်းဟူသော ဤအကြောင်း ၅-မျိုးဖြင့် ပေးလှူသူ ဒါနရှင်က မပေးလှူသူ ဒါနမဲ့ထက် ထူးကဲသာလွန်၏။

ရဟန်းဖြစ်ခဲသော် အရှင်ဗာကုလ၊ အရှင်သီဝလိ၊ အရှင်အာနန္ဒာ စသည်တို့ကဲ့သို့ “အလှူခံတော်မူပါ” ဟု တောင်းပန်ခံရသည် ဖြစ်၍ သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး ပစ္စည်း ၄-ပါးကို သုံးဆောင်ရသည်က များပြီး တောင်းပန်မခံရဘဲ သုံးဆောင်ရသည်က နည်းပါးခြင်း၊ ချစ် နှစ်လိုဖွယ်သော ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်၊ အမူရာတို့ဖြင့် ပြောဆို ဆက်ဆံကြသော သီတင်းသုံးဖော်တို့နှင့်သာ အတူတကွ နေထိုင်ရခြင်းဟူသော ဤအကြောင်း ၅-မျိုးဖြင့် ပေးလှူသူက မပေးလှူသူထက် ထူးကဲသာလွန်၏ (အံ၊ ၂။ ၂၇၈။ အံ၊ ၄။ ၃။ ၁၇)။

ဒါနပြုသူ မပြုသူ နှစ်ဦးတို့ ကွားခြားသည့် သာဓကဝတ္ထုမှာ ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါတုန်းက မိတ်ဆွေ ရဟန်း ၂-ပါးရှိရာ တစ်ပါးက ဒါနရှင် တစ်ပါးက ဒါနမဲ့ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ၂-ပါးလုံးပင် သီလပြည့်စုံသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဂေါတမဘုရားလက်ထက်တိုင်အောင် လူ့ ပြည် နတ်ပြည်ကျင်လည်ရာဝယ် ဒါနရှင်ကသာ အထက်တန်းကျခဲ့၏။ နောက်ဆုံးဘဝ၌ ကောသလမင်း၏ နန်းတော်တွင် ထိုမိတ်ဆွေရင်း ၂-ဦး တွေ့ဆုံကြပြန်ရာ ဒါနရှင်က မင်းသား၊ ဒါနမဲ့သူက အထိန်းတော်သား ဖြစ်၍ ပုခက် ၂-လုံးတွင် ဒါနရှင်က ထီးဖြူဆောင်းလျက် ရွှေပုခက်၊ ဒါနမဲ့က သစ်သား ပုခက်ကို စီးကာ ထိုကဲ့သို့ အရည်အချင်း ကွာခြားခွာဖြင့်ပင် ကျွတ်တမ်းဝင်ကြလေသည်။

ရေအကျိုး ၁၀- ပါး

- (၁) သန့်ရှင်းကြည်လင်ခြင်း၊
- (၂) ကျော်ခစာထင်ရှားခြင်း၊
- (၃) အခြံအရံ ပေါများခြင်း၊
- (၄) လျင်မြန်ဖျတ်လတ် သွက်လက်ပေါ့ပါးခြင်း၊
- (၅) ရေငတ်မှုတ်သိပ်မှု ကင်းဝေးခြင်း၊
- (၆) အသက်ရှည်ခြင်း၊
- (၇) အဆင်းလှခြင်း၊
- (၈) ကြီးပွားချမ်းသာခြင်း၊
- (၉) ချွန်အားကြီးမားခြင်း၊
- (၁၀) ပညာဉာဏ် ကြီးပွားခြင်း။

ရေလှူဒါနကျိုး

“ထမင်းအသက် ခုနစ်ရက်၊ ရေအသက် တစ်မနက်” ဆိုသကဲ့သို့ ထမင်းကို ခုနစ်ရက် မစားဘဲ နေနိုင်သော်လည်း ရေကိုမူ တစ်မနက်မျှ မသောက်ရလျှင် မနေနိုင်ပေ။ တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်သော စိန်ရွှေရတနာ ထောင်ပေါင်းများစွာ တို့သည် ရေရှားပါးသော သဲကန္တာရ ခရီးခဲတွင် လူ၏ အသက်ကို မကယ်တင်နိုင်ဘဲ ရေတစ်ခွက်သည်သာ လူ၏ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ရေကို လှူဒါန်းခြင်းသည် အသက်ကို လှူဒါန်းသည်နှင့် တူ၏။ ပကတိ ရေသည် ဗဟိဒ္ဓ အညစ်အကြေးမှန်သမျှကို စင်ကြယ်စေနိုင်သကဲ့သို့ ရေကို လှူဒါန်းခြင်း ဟူသော ကုသိုလ်စေတနာသည် အဗျတ္တကိလေသာ အညစ်အကြေး အားလုံးကို စင်ကြယ်နိုင်ပေသည်။ ရေကိုလှူဒါန်းလျှင်—

- (၁) နတ်မင်းအပေါင်းထက် မြတ်သော နတ်အဖြစ် အကြိမ်များစွာ ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၂) စကြာဝတေးမင်းအဖြစ် အကြိမ်များစွာ ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၃) အပါယ်လေးပါးသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ရခြင်း၊
- (၄) ရောက်လေရာအရပ်၌ ရေမရှားခြင်း၊

(၅) နေဂါကင်း၍ အဆင်းလှခြင်း၊

(၆) ဆောင်းရာသီ၊ နွေရာသီများ၌ လိုအပ်၍ တောင့်တလျှင် ကြီးစွာသော မိုးကို ရွာသွန်းစေနိုင်ခြင်း၊

(၇) ကိလေသာတည်း ဟူသော မြှူကင်းခြင်း-

ဟူသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရသည် (အပ၊ ၂။၁၉၇)။

ထင်ရှားသော ရေအလှူရှင်များ

ဥဒကဒါယက မထေရ်သည် ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်က အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သော ရဟန်းသံဃာ၌ ကြည်ညို ဝမ်းမြောက်သောစိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ သောက်ရေ သုံးရေတို့ကို လှူဒါန်းသည် (အပ၊ ၂။၇၈)။

ဥဒက ဒါယိကာ မထေရ်မသည် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား မပွင့်ပေါ်မီ ကိုးဆယ့်တင်ကမ္ဘာထက်၌ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်က ဗန္ဓုမတီ မည်သော ပြည်တွင် ရေခပ်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးမြူရသော သူဆင်းရဲမ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့၏။ ဗန္ဓုမတီမြို့၌ သူဌေး သူကြွယ် မှူးမတ် အိမ်ရွှေမင်း ပြည့်ရှင်မင်းတို့ သူ့ထက်၌ အလှူဒါန ပြုကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသော ထိုသူဆင်းရဲမသည်—

“အော်- သူဘကာတွေမှာတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံသဖြင့် အလှူ ဒါန ပြုနိုင်ကြပေသည်။ ငါ့မှာတော့ လှူရော ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိပါတကား။ လှူစရာမရှိ၍ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေခဲ့သော် နောင်ဘဝ သံသရာ တစ်လျှောက်လုံး၌ သည့်ထက်မက ဆင်းရဲဒုက္ခ ကြုံတွေ့ရတော့မည်”။

ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဆိုင်းနှင့် ရေအိုးကို ယူ၍ မြစ်မှ ရေကို ခပ်ပြီးလျှင် ကျောင်းတိုင်း ကျောင်းတိုင်း၌ သောက်ရေ သုံးရေတို့ကို အဆက်မပြတ် လှူဒါန်းခဲ့၏ (အပ၊ ၂။၁၉၇)။

အခန်း (၁၃)

ဒါနစေတနာ သုံးထန်

ဒါနပြုရာ၌ ပြန်လှမ်းမှန်ကန်မှ အကျိုးပေး ထက်သန်နိုင်၏။ အလှူပေး ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အင်္ဂါ ၃-ပါးနှင့် အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အင်္ဂါ ၃-ပါး ဤသို့ အားဖြင့် အလှူပေး၊ အလှူခံ ပြည့်စုံရမည့် အင်္ဂါ ၆-ပါးရှိ၏။ ယင်းအင်္ဂါ ၆-ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဒါနသာ ပြန်လှမ်းမှန်ကန်သော ဒါနဟု ဆိုအပ်၏။ အလှူပေး၊ အလှူခံ နှစ်ဘက်စလုံး တာဝန်ကျေသော ဒါနလည်းမည်၏။

အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ် အလှူဒါယကာဘက်၌ အလှူဒါန တစ်ခုကို ပြုရာတွင်—

- ပုဗ္ဗစေတနာ၊
- မုဇ္ဈစေတနာ၊
- အပရစေတနာ-ဟု အင်္ဂါ ၃-ပါးရှိ၏။

ပုဗ္ဗစေတနာ

မလှူမီ ရှေးအဖို့၌ လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို စုဆောင်းရှာဖွေရာ အခါမှ ရှေ့“ငါသည် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ များစွာသော စည်းစိမ်တို့၏ အကြောင်းဖြစ်သော အနုဂါမိက (ဘဝစဉ်ဆက် လိုက်တတ်သော) အလှူမျိုးကို လှူရတော့မည်”ဟု ဝမ်းမြောက်ခြင်း ကုသိုလ်စေတနာသည် ပုဗ္ဗစေတနာမည်၏။ ဤ ပုဗ္ဗစေတနာ အခိုက်၌ အလှူဒါနကို အကြောင်းပြု၍ အလှူဒကာ အလှူဒမ-ဟု ထင်ရှား ကျော်စောလိုသော စိတ်နှင့် မိမိလှူနိုင်ကြောင်း ကြွားဝါလိုသောစိတ်များ မဖြစ် ပေါ်အောင် သတိပြုရမည်။ လှူဖွယ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းစုခိုက် အိမ်သားအချင်းချင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အချင်းချင်း မကျေမနပ်မှု ဒေါသ စသော အကုသိုလ်များ မဖြစ်စေဘဲ အလှူအတွက် တစုံတခုကြောင့် တွန့်တိုစိတ်ပျက်သော မလှူလို ဝန်တိုမစ္ဆရိယစိတ်များ အလျဉ်းမဖြစ်အောင် အရာရာသတိနှင့် ဧကန်ထိန်းလျက် လှူဖွယ်အရပ်ရပ်ကို ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်စွာ စီစဉ်နိုင်လျှင် ပုဗ္ဗစေတနာအတွက် ပြည့်စုံနေပြီဟု မှတ်ယူနိုင်၏။

မုဇ္ဈစေတနာ

လှူဖွယ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းစုကို အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်၍ စွန့်လွှတ် လှူဒါန်းဆဲ လှူဒါန်းတုန်းအခိုက်၌ “အနှစ်သာရ မရှိသော ပစ္စည်းဥစ္စာမှ

အနှစ်သာရရှိသော ကုသိုလ်မျိုးစေ့ကို ထုတ်ယူနေပါတကား” ဟု စိတ်ကြည်လင် ရွှင်ပျသော ကုသိုလ်စေတနာသည် မုဉ္ဇူစေတနာ မည်၏။ ဤ မုဉ္ဇူစေတနာ အခိုက်၌လည်း ဖော်ပြခဲ့သော အကုသိုလ်စိတ်များနှင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် တွယ်တာသော တဏှာလောဘစိတ်များ မဖြစ်စေဘဲ ယခု လှူဒါန်းလိုက်သည့် အတွက် မိမိကိုးစွကို ကူညီ ဆောင်ရွက်လိမ့်မည်ဟု လောကီအကျိုးတစုံတရာကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရက်ရက်ရောရော လှူဒါန်းနိုင်ပါလျှင် “မုဉ္ဇူစေတနာ အတွက် ပြည့်စုံနေပြီ” ဟု မှတ်ယူရမည်။

အပရစေတနာ

အလှူဒါနပြုပြီးနောက် “ငါသည် ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းအပ်သော လှူဒါန်းမှုကို အတုလိုက်၍ ပြုလုပ်ရပေပြီ၊ ကောင်းလေစွ” ဟု အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် အောက်မေ့ အမှတ်ရကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခြင်းသည် အပရစေတနာ မည်၏။ အလှူဒါန ပြုပြီးနောက် ထိုအလှူဒါနကို သတိရတိုင်း ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေပြန်လျှင် အပရစေတနာကုသိုလ်တွေ့ ထပ်မံတိုးပွား၏။ ထိုသို့ မဟုတ်ဘဲ အလှူပေးပြီးနောက် ပစ္စည်းပျက်ပြား၍ ဖြစ်စေ၊ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် မကျေနပ်၍ ဖြစ်စေ “လှူမိတာ မှားလေစွ” ဟု အပရစေတနာပျက်လျှင် ထိုအလှူနှင့်စပ်၍ မကျေနပ်မှု ဒေါသအကုသိုလ်တွေ့ ဖြစ်ပွားတတ်သေးသဖြင့် ထိုအဖြစ်မျိုးမှ လွတ်ကင်းအောင် သတိနှင့် ထိန်းသိမ်း ကြရာ၏။

အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်၌ ဖော်ပြပါ စေတနာ ၃-မျိုးနှင့် ပြည့်စုံလျှင် အလှူပေး ပုဂ္ဂိုလ်ဘက်က အင်္ဂါရပ်ပြည့်စုံပြီဟု ဆိုနိုင်၏။

ထိုအတူ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ဘက်၌လည်း—

- (၁) ရာဂကင်းမှု၊ သို့မဟုတ် ရာဂကင်းရန် ကျင့်မှု၊
- (၂) ဒေါသကင်းမှု၊ သို့မဟုတ် ဒေါသကင်းရန် ကျင့်မှု၊
- (၃) မောဟကင်းမှု၊ သို့မဟုတ် မောဟကင်းရန် ကျင့်မှု အင်္ဂါ ၃-ပါး—

ဤသို့အားဖြင့် အလှူပေး၊ အလှူခံ အင်္ဂါ ၆-ပါးရှိ၏။ သမုဒ္ဓရာရေ အတိုင်း အရှည် ပမာဏကို ကွမ်းစားတစ်ရာ၊ ကွမ်းစားတစ်ထောင် ကွမ်းစားတစ်သိန်း ရှိ၏ဟု မရေတွက် မမှန်းဆနိုင်သကဲ့သို့ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အင်္ဂါ ၆-ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အလှူဒါန၏ အကျိုးအာနိသင် အတိုင်းအရှည် ပမာဏကိုလည်း ဤရွှေ့ဤမျှ ရှိ၏ဟု မရေတွက် မမှန်းဆနိုင်။ စင်စစ်အားဖြင့် မဟာသမုဒ္ဓရာ၌

ရှိသော ရေအစုကို မရေမတွက်နိုင်သော ရေအစုဟူသော (လက်လျော့ကာ) ခေါ်ဆိုရသကဲ့သို့ ထိုအတူ အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အလှူကိုလည်း အတိုင်းမသိအောင် အကျိုးပေးခြင်းရှိသော အလှူဟူ၍သာ ခေါ်ဆိုရသည်။

ဤအင်္ဂါ ၆-ပါးနှင့် ပြည့်စုံလျှင် ဒါနအာနုဘော် ကြီးမြင့်သည်။ ဤအင်္ဂါ ၆-ပါး ယုတ်လျော့လျှင် ဒါနအာနုဘော် ဆုတ်ယုတ်သည်ဟု မှတ်ယူအပ်၏။

စေတနာသုံးတန် ညီညွတ်ခြင်း၏ လက်ငင်းအကျိုး

ဒဿကနိပါတ် မဟာဓမ္မပါလ ဇာတ်တော်၌ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး၏ အလောင်းဖြစ်သော မဟာဓမ္မပါလပုဏ္ဏားကြီးကို ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးက “သင်တို့၏ မဟာဓမ္မပါလ အမျိုး၌ အဘယ့်ကြောင့် အသက်တမ်း မပြည့်ဘဲ ကလေးသူငယ်များ မသေကြသနည်း” ဟူသော အမေးကို ဖြေကြား နှင့်—

“ငါတို့သည် မလှူမီ ရှေးအဖို့က ကောင်းစွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြပါကုန်၏။ လှူဆဲမှာလည်း စင်စစ်နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိကြပါကုန်၏။ လှူပြီးသည့်နောက်မှာလည်း စင်စစ် တွန့်တိုပူပန်ခြင်း မရှိကြပါကုန်။ ဤအကြောင်း သုံးရပ်ကြောင့် ငါတို့၏ မဟာဓမ္မပါလ အမျိုး၌ (အသက်တမ်း မပြည့်ဘဲ) ကလေးသူငယ်များ မသေ ကြကုန်” ဟု—

ဖြေကြားသည်ကို ထောက်ထား၍ ဤ “စေတနာသုံးတန် ညီညွတ်ခြင်းသည် လက်ငင်းဒိဋ္ဌ အသက်ရှည်ခြင်း” ဟူသော အကျိုးပေးနိုင်သည့် အာနုဘော် ရှိကြောင်းကိုလည်း အထူးမှတ်သားကြရ၏။

စေတနာသုံးတန် ပျက်ပြယ်လျှင် ဆက်နွယ်လာမည့် အပြစ်များ

အလှူဒါနပြုလုပ်ကြသူတို့သည် မလှူမီ၊ လှူဆဲ၊ လှူပြီး သုံးဌာနတို့တွင် ထစ်ပါးပါး၌ စေတနာ ပျက်ကွက်လှုပ်ရှား တတ်ကြ၏။ ပုဗ္ဗမုဉ္ဇ အပရစေတနာ သုံးပါးလုံး မလှုပ်မယိုင် ကြံ့ခိုင်စွာ တည်တံ့ပါမှ အလှူဒါနသည် အကျိုး များ၏ (ဒိ၊ဋ္ဌ၊၁။၂၆၇-၈)။

ထိုသို့ မဟုတ်ဘဲ မလှူမီ ရှေးအဖို့ ပုဗ္ဗစေတနာ အခိုက် တွန့်တိုဆုတ်နစ်မှု မစ္ဆရိယ စသည်များဖြစ်ကာ ပုဗ္ဗစေတနာချို့တဲ့ ပျက်စီးပါက အရွယ်သုံးပါးတွင် ပထမအရွယ်၌ စီးပွားဥစ္စာ ချို့တဲ့နွမ်းပါးတတ်၏။ ရုပ်လက္ခဏာအားဖြင့် မဟာကုသမင်းနှင့် ပဉ္စပါပီ မိဖုရားတို့ကဲ့သို့ ချို့တဲ့ပျက်စီးတတ်၏။

လှူဆဲ လှူတုန်း မုဉ္ဇစေတနာအစိုက်၌ အလှူအပေါ် တန်တိုဆုတ်နှစ်ကာ မုဉ္ဇစေတနာ ချွံတပျက်စီးခဲ့သော် အင်္ဂါခြေလက် ချိုတဲ့ခြင်း၊ ဂုဏ်မဲ့သော အမျိုးအနွယ်၌ ဖြစ်ရခြင်းနှင့် တန်ခိုးအရှိန်အဝါ သေးနုတ်ခြင်း စသော မကောင်းကျိုးများ ဖြစ်ပေါ်တတ်၏။

ပေးလှူပြီးနောက် အပရစေတနာအဖို့၌ တွန့်တို ဆတ်နှစ်၍ စိတ်မချမ်းမသာ ပူပန်မှု ဖြစ်ခဲ့သော် လူဖြစ်လာ၍ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော အမျိုး၌ ဖြစ်ရစေကာမူ ထူးထွေ ကောင်းမြတ် သာယာ နှစ်သက်အပ်သော စားဖွယ် သောက်ဖွယ် အဝတ်တန်ဆာ၊ အသုံးအဆောင် ဘဏ္ဍာတို့ကို သုံးဆောင် ခံစားလိုစိတ် မဖြစ်ပေါ်တတ်ခြင်း၊ သုံးဆောင်ခစားဖို့ရန် စိတ်မညွတ်တတ်ခြင်း၊ သုံးဆောင်ခစားလိုစိတ်ဖြင့် သုံးဆောင် ခံစားနေသော စည်းစိမ် ဥစ္စာများ ရှုတ်တရက် ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးတတ်ခြင်း၊ ရာထူး အချခံရတတ်ခြင်း၊ အိုမင်းသည့် အခါ ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုး ခံစားရခြင်း စသော အနိဋ္ဌအကျိုး အမျိုးမျိုးကို ခံစားရတတ်၏။ သာဓကအဖြစ် သာဓဇ္ဇိမြို့သား ပထမ အပုထွကသူဌေး (သံ၊၁။၉၀)၊ ဒုတိယ အပုထွကသူဌေး (သံ၊၁။၉၂-၃ စသည်)၊ ဗာရာဏသီ မင်း၏မိဖုရား ပဒုမဝတီ(အံ၊ဋ္ဌ၊၁။၂၇၀-၁။ ထေရီ၊ဋ္ဌ၊၁။၉၃-၄)တို့ကို မှတ်ယူရာ၏။

များသောအားဖြင့် အလှူရှင်တို့အား နောင်ကတဖန် ပြင်းစွာ ပူပန်မှု ဖြစ်ရခြင်းသည် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့် ဖြစ်ရတတ်၏။ အလှူပေးမည့် သူသည် ပညာရှင်တို့နှင့် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးပြီးမှ ပေးလှူသင့်၏။ ပညာရှင်တို့နှင့် မတိုင်ပင် မဆွေးနွေးဘဲ လှူဒါန်းမှု ပြုလိုက်လျှင် နောင်အခါ၌ “မှားလေစွ”ဟု နောင်တ ရတတ်၏ (ဒီ၊ဋ္ဌ၊၁။၂၆၄)။

ထို့ကြောင့် အလှူပေးသောအခါ နောင်ကတဖန် ပူပန်မှု “ဝိပုဋိသာရ” မဖြစ်ရလေအောင် သီလ မရှိသော ဒုဿီလအလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မရည်မှန်း အာရုံမပြုဘဲ သီလရှိသော “သီလဝန္တ” အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုသာ ရည်မှန်း အာရုံပြု၍ လှူဒါန်းရမည်။ သို့မှသာ စေတနာ တိုးပွား၍ အကျိုးများပေ လိမ့်မည်။

ဒါနဟူသည်၊ ပြုအံ့ရည်သော်၊ မူနည်ယုတ်မြတ်၊ မမှတ်အညီ၊ လာရောက်ပြီတိုင်၊ ဒုဿီသုသီ၊ အလဇ္ဇိက၊ လဇ္ဇိမကြွင်း၊ မချန်ခြင်းဘဲ၊ ဝမ်းတွင်းခိုင်ကျည်၊ သူမည်မည်၌၊ မလည်မသုန်၊ သဒ္ဓါဟုန်ဖြင့်၊ မတုန်မလှုပ်၊ ထိန်းအုပ်မစွေ၊ မတုန်စေနှင့်၊ လှူထွေရှေးဖို့၊ ဉာဏ်မဲ့ချို၍၊ တွန့်တိုတုံက၊ ပထမရွယ်၊ နောင်ခါဝယ်၌၊ နှမ်းနယ်ချမ်းသာ၊ ဆိုးရုပ် ဝါနှင့်၊ မဟာကုဿ၊ ပဉ္စပါပီ၊ မကေသီသို့၊ ယက္ခိ ယက္ခ၊ တူတူမျှဖြင့်၊

ဒါနစေတနာ သုံးတန်

ရူပလက္ခဏာ၊ ပျက်တတ်စွာ၏။ နောက်မှာ တွန့်ငြား၊ သားသမီး၊
 ချိုတဲ့ယင်းယို၊ ထန်းငုတ်တိုသို့၊ အိုခါဒုက္ခ၊ ရသည်ဆင်းရဲ၊ တိမ်းလွဲ
 စည်းစိမ်၊ ဂုဏ်သိမ်နိမ့်ကျ၊ ဖြစ်တတ်ကြ၏။ ပဒုမဝတိ၊ ဒေဝီဇေမြတ်၊
 သန္ဓေနတ်နှင့်၊ ပညာမည်ထုတ်၊ အပုတ္တက၊ သူဌေး စသည့်၊ ထိုမျှဝတ္ထု၊
 အစုစုကို၊ မျှော်ရှုနှိုင်းဆ၊ ထောက်အပ်စွာရှင်၊ မုဉ္ဇူအခါ၊ တွန့်တို
 ပါသော်၊ အင်္ဂါချိုတဲ့၊ ဂုဏ်မဲမျိုးနွယ်၊ မတင့်တယ်ဘဲ၊ ငယ်၏တန်ခိုး၊
 မပြည့်ငြိုးသည်။ ။နှမ်းညှိုးယော်ရမည်ကိုကား (မဆဒေဝလင်္ကာသစ်၊
 ပုတ္တောဝါဒခဏ်း။ အပိုဒ်ရေ ၂၇၅)။

စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းမှုဒါနကုသိုလ်နှင့် စပ်၍ ပုဗ္ဗ၊ မုဉ္ဇူ၊ အပရ စေတနာ
 ဟု စေတနာသုံးမျိုး ခွဲခြားနားလည်ပြီးနောက် ဒွိဟိတ်ကုသိုလ်၊ တိဟိတ်ကုသိုလ်၊
 ဩမကကုသိုလ်၊ ဥက္ကဋ္ဌကုသိုလ်များ ဖြစ်ပုံကိုလည်း ခွဲခြားနားလည်သင့်၏။
 ထိုသို့ နားလည်ပြီး ပြုသော ကုသိုလ်မှသာ ဘုရားသာသနာတော်နှင့် ကြုံကြိုက်
 ရကျိုး နှပ်ပေလိမ့်မည်။

မှန်၏။ စွန့်ကြဲ ပေးကမ်း လှူဒါန်းမှုကို ဗုဒ္ဓသာသနာတော်အတွင်း
 ၌လည်း ပေးလှူကြ၏။ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် အပြင်ပ၌လည်း ပေးလှူကြ၏။
 ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ကြုံကြိုက်ပါလျက် တိဟိတ်ကုသိုလ် ဥက္ကဋ္ဌကုသိုလ်များ
 ဖြစ်အောင် နှလုံးမသွင်းတတ် မဆင်ခြင်တတ်လျှင် သာသနာတော်နှင့်
 ကြုံကြိုက်ရကျိုးမနပ်ပြီ။ သာသနာတော်နှင့် ကြုံရကျိုးနပ်အောင် ခွဲခြား
 နားလည်အောင် လေ့လာမှတ်သားသင့်၏။

ဒွိဟိတ်, တိဟိတ်ကုသိုလ် ခွဲခြားပုံ

အဘိဓမ္မတ္ထ သင်္ဂြိုဟ် စေတသိက်ပိုင်း၌ လာသော အလောဘ, အဒေါသ,
 အမောဟ (ပညာ) စေတသိတ် ၃-ပါးကို ပါဠိလို “ဟေဘူ” မြန်မာလို “ဟိတ်”
 ဟု ခေါ်၏။ ဤနေရာ၌ “ဟေထု” သဒ္ဒါသည် “အခခြအမြစ်” ဟူသော အနက်ကို
 ဟော၏။ သစ်ပင်၌ ရေသောက်မြစ်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်လုံး ခိုင်မြဲ စည်ကား
 ကြီးထွားအောင် ပြုသကဲ့သို့ အလောဘ စသော ထို ဟိတ်တရားများလည်း
 မိမိတို့နှင့် ယှဉ်ဖက်စိတ်ကို ခိုင်မြဲစည်ကား အကျိုးများအောင် ပြုနိုင်ကြပေသည်။
 ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်စိတ်ကို ဟိတ် ၂-ပါးနှင့် ယှဉ်လျှင် ဒွိဟိတ် ကုသိုလ်စိတ်၊
 ဟိတ် ၃-ပါးနှင့် ယှဉ်လျှင် တိဟိတ်ကုသိုလ်စိတ်ဟု ခွဲခြားမှတ်သားရမည်။

ဒွိဟိတ်ကုသိုလ်စိတ်

အလောဘ၊ အဒေါသ၊ ဟိတ် ၂-ပါးနှင့် ယှဉ်သော ကုသိုလ်စိတ်သည် ဒွိဟိတ် ကုသိုလ်စိတ် မည်၏။ အမောဟ ဆိုသည်မှာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သည်။ ကံ၊ ကံ၏ အကျိုး ကေန ဂွဏ် ဟု ယုံကြည်သော ဉာဏ်ပညာတည်း။ ထိုဉာဏ်ကိုပင် “ကမ္မဿကတာဉာဏ်” ဟု ခေါ်၏။ ကလေးသူငယ်များနှင့် ကံ၊ ကံ၏ အကျိုး နားမလည်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ပစ္စည်းဝတ္ထု တစ်ခုခုကို ပေးလှူရာ၌ “ယခု ပြုသော ပေးလှူမှု ကုသိုလ်ကံသည် မိမိသန္တာန်မှာ အကျိုးပေးရန် သတ္တိရှိနေ၏။ ထို ကံကြောင့် နောင်အခါ အကျိုးခံစား ရမည်” ဟု သိသော (သမ္မာဒိဋ္ဌိ=ကမ္မဿကတာဉာဏ်) အမောဟဟိတ် မပါ။ အလောဘ၊ အဒေါသ ဟိတ် ၂-ပါးသာ ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကုသိုလ်စိတ်မျိုးကို “ဒွိဟိတ်ကုသိုလ်စိတ်=ဉာဏ်မပါသော ကုသိုလ်စိတ်” ဟု ခေါ်ကြရသည်။

ယခုအခါ အချို့ ဗုဒ္ဓသာသနာဝင်များလည်း ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို နားမလည် ကြဘဲ သူများလှူလို့ လှူကြရသူတွေ များစွာ ရှိ၏။ ထိုသူများ၏ ကုသိုလ် စိတ်လည်း ဒွိဟိတ်ကုသိုလ်ပင် ဖြစ်၏။ ပင်ကိုဉာဏ် ရှိသူ (တတ်သိနားလည်သူ) ဖြစ်သော်လည်း အမှတ်တမဲ့ ပေးကမ်း လှူဒါန်းရာ၌ ဒွိဟိတ်ကုသိုလ်စိတ်ပင် ဖြစ်တတ်၏။ အချုပ်အားဖြင့် ကုသိုလ်ပြုတုန်း ဉာဏ်ပညာ မပါလျှင် ဒွိဟိတ် ကုသိုလ်ချည်းသာ မှတ်ယူရမည်။

တိဟိတ်ကုသိုလ်စိတ်

အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ ဟိတ် ၃-ပါးနှင့် ယှဉ်သော ကုသိုလ်စိတ် သည် တိဟိတ်ကုသိုလ်စိတ်မည်၏။ ကုသိုလ်ပြုနေတုန်းအခါ ကံကိုလည်းကောင်း၊ ကံ၏ အကျိုးကို လည်းကောင်း နားလည်သော ကမ္မဿကတာဉာဏ်ပါလျှင် တိဟိတ်ကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်သည်။ တစ်ခုခုပစ္စည်းကို ပေးလှူသောအခါ ထိုပစ္စည်းသည် ရုပ်ကလာပ်အစုသာ ဖြစ်သည်။ ထိုရုပ်ကလာပ်ကား အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တပါတကား။ ငါ၊ သူတပါး၊ ယောကျ်ား၊ မိန်းမစသော ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ အတ္တစွဲကို ပယ်ဖျောက်၍ အလှူပေး အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရုပ်နာမ် အစု မျှသာ ဖြစ်သည်ကို ထင်မြင်အောင် ရှု၍ ထိုရုပ်နာမ်တို့သည် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတို့ ပါတကားဟု ဝိပဿနာတင်၍ လှူတတ်လျှင် တိဟိတ်ကုသိုလ် ဖြစ်ကြောင်း အထူးပြောဖွယ် မလိုတော့ပါ။ အလွန်ကောင်းသော တိဟိတ်ကုသိုလ် ဖြစ်ပါ တော့သည်။ ထိုကုသိုလ်မျိုးဖြစ်အောင် ဆရာတော် သံဃာတော်များက အလှူ ပေးခါနီး၊ ရေစက်ချခါနီး၌ ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း နားလည်အောင် ပြောလေ့ ရှိတော်မူကြ ပါသည်။

ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဩမကကုသိုလ် ခွဲခြားပုံ

(ဥက္ကဋ္ဌ=အမြတ်။ ဩမက=အညံ့)

ပြခဲ့ပြီးသော ဒွိဟိတ်၊ တိဟိတ် ကုသိုလ်စိတ်တို့၌ ရွှေအဖို့ ပုဗ္ဗစေတနာ အခိုက်တုန်းက ဖြစ်စေ၊ လှူပြီးနောက် အပရစေတနာ အခိုက်မှာ ဖြစ်စေ ကုသိုလ်စေတနာ ခြံရံလျှင် (အကုသိုလ် မဖြစ်ဘဲ ကုသိုလ်စိတ်တွေ ရွှေ့နောက် ပါနေလျှင်) မြင့်မြတ်သော ဥက္ကဋ္ဌကုသိုလ် ဖြစ်၏။ မလှူမီရွှေ့အဖို့နှင့် လှူပြီး နောက်အဖို့၌ အကုသိုလ်များ ခြံရံနေလျှင် ညံ့ဇောင်းသော ဩမကကုသိုလ် ဖြစ်၏။

ဤ၌ “ရှေးနောက် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် ခြံရံ” ဟူရာဝယ် ထိုကုသိုလ်နှင့် စပ်၍ ပုဗ္ဗစေတနာ၊ အပရစေတနာတို့ အခိုက်မှာ ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်မှု၊ အကုသိုလ် စိတ်ဖြစ်မှုကို “ခြံရံသည်” ဟု ဆိုလိုသည်။ ထိုကုသိုလ်နှင့် မစပ်ဘဲ အလွတ် သက်သက် ဖြစ်သော ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တို့ကိုမူ “ခြံရံ” ဟု မဆိုရပါ။

ဤစကားအရ အချုပ်အားဖြင့် ပုဗ္ဗစေတနာ အပရစေတနာ ထက်သန်သော တိဟိတ်ကုသိုလ်သည် “တိဟိတ် ဥက္ကဋ္ဌ ကုသိုလ်” ဖြစ်၏။ ပုဗ္ဗစေတနာဖြစ်စေ၊ အပရစေတနာဖြစ်စေ တစ်ခုခုချို့တဲ့လျှင် “တိဟိတ် ဩမက ကုသိုလ်” ဖြစ်၏။ စေတနာ ၂-ခုလုံး ချို့တဲ့လျှင် သာ၍ပင် “တိဟိတ် ဩမက” ဖြစ်၏။ ဒွိဟိတ် ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဒွိဟိတ်ဩမက ဖြစ်ပုံကိုလည်း ဤနည်းအတိုင်း မှတ်ယူပါ။ အကျဉ်းချုပ် မှတ်သားနိုင်ရန် အောက်ပါ ဆောင်ပုဒ်လင်္ကာများ ကျက်မှတ်ထားပါ။—

- [ဆောင်] ၁။ ကုသိုလ် ပြုစဉ်၊ ကံကျိုးမြင်သိ၊ ဣဏ်ယှဉ်ဘိ၊ တိဟိတ် ကုသိုလ်ခေါ်။
- ၂။ ကုသိုလ် ပြုစဉ်၊ ကံကျိုးမြင်သိ၊ ဣဏ်မရှိ၊ ဒွိဟိတ် ကုသိုလ်ခေါ်။
- ၃။ ရွှေ့နောက်နှစ်ရပ်၊ ကုသိုလ်ညှပ်၊ ဥက္ကဋ္ဌ အမြတ်ခေါ်။
- ၄။ ရွှေ့နောက်နှစ်တန်၊ အကုခြံ၊ ညံ့ဟန် ဩမကခေါ်။

အခန်း (၁၄)

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ရွေးချယ်နည်း

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည် လယ်ယာမြေနှင့် တူကြောင်း ပေတဝတ္ထုပါဠိတော်၌ ဟောကြားတော်မူထား၏။ သို့ဖြစ်ရာ လယ်ယာမြေသည် ပထမထန်း၊ ဒုတိယထန်း၊ တတိယထန်းရှိသကဲ့သို့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ဟူသော လယ်ယာမြေများ သည် အထန်းအစား အမျိုးမျိုးရှိ၏။ လယ်ယာမြေတို့၌ မြက်စသော အနှောင့်အယှက်မရှိလေ အပင်သန်လေ ဖြစ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ အလှူခံရာ၌လည်း ရှာဖွေသိမောဟနည်းလေ လှူရသူမှာ အကျိုးများလေ ဖြစ်၏။ လယ်ယာတို့၌ ဓာတ်မြေဩဇာများ၍ ရေအဆင်သင့်လေ ကောက်ပင်သန်လေ ဖြစ်သကဲ့သို့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များ၌လည်း သီလ သမာဓိ ပညာကြီးလေ လှူရသူ၌ အကျိုးများလေ ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးနောက် ဝါတော် ၁၅-ဝါ (သံ၊ဇူ၊ ၁။ ၂၀၁)၊ တနည်း ၀၂-၂၀ (ဝါ၊ဋ္ဌ၊ ၁။ ၁၇၉) အတွင်းဟု ဆိုအပ်သော ပထမဗောဓိ၌ ဘုရားရှင်နှင့် တပည့်ရဟန်းအပေါင်းအား လာဘ်သပ်ပကာ ပူဇာသက္ကာရ ပေါများလာသည်နှင့် အမျှ တိတ္ထိတို့မှာ လာဘ်သပ်ပကာ ဆုတ်ယုတ်လာကြ သဖြင့် တိတ္ထိဘိက္ခု “ရဟန်းဂေါဘမသည် ငါနှင့် ငါ့တပည့်သားတို့အားသာ လှူသင့်လှူထိုက်၏ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များအား မလှူသင့် မလှူထိုက်၊ ငါနှင့် ငါ့တပည့်တို့အား လှူငွေသာ အကျိုးများမည်၊ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များအား လှူခြင်းသည် အကျိုးမများ အလကားပင် ဖြစ်သည်” ဟု ပြောဆိုနေကြောင်း မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံသတင်းလွင့်ကြသည်။ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး ကြား၍ ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားရာ ဘုရားရှင်က “မိမိဘိက္ခုသည်ညီရာ ပုဂ္ဂိုလ်အား လှူသင့်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် သီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား လှူခြင်းသည် အကျိုး များ၍ နိဝရဏတရား ၅-ပါးကို ပယ်စွန့်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ အသေကွပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ ဝိမုတ္တိ၊ ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန ပစ္စဝေက္ခဏ ဉာဏ်ဟူသော လောကီ လောကုတ္တရာ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ် တို့အား လှူမှ အကျိုးများစွာ ရနိုင်ကြောင်း” ဟောကြားတော်မူသည် (သံ၊ ၁။ ၂၉၉၊ ၁၀၀ စသည်)။

၁၂၂

အလှူခံရွေးချယ်မှုနှင့် စပ်၍ ဝါဒအမျိုးမျိုး

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရွေးချယ်မှု မရွေးချယ်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အရာဌာနအား ခလျာစွာ ခွဲခြားပြီး ကျမ်းဂန်တို့၌ ဟောကြားတော်မူထား၏။ ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်၌

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ရွေးချယ်နည်း

“သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို လိုလားသော ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများအဖို့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို အယုတ် အလတ် အမြတ် မရွေးဘဲ ပေးလှူသင့်ကြောင်း” ဟောကြားတော်မူ၏။

မှန်ပါသည်။ ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများသည် ရည်ရွယ်ရင်းကပင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရရှိရန် ရည်ရွယ်ရင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် သည် အယုတ် အလတ် အမြတ်ဟူ၍ မရှိ၊ တစ်မျိုးတစ်စားတည်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မိမိလှူဖွယ်ပစ္စည်းကို ရောက်လာသမျှသော အလှူခံတို့အား အယုတ် အလတ် အမြတ်မရွေး လှူဒါန်းရန်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အလှူခံကို မရွေးချယ်ဘဲ လှူဒါန်းခြင်းသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို လိုလားသော ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများ၏ ဓလေ့ပင် ဖြစ်၏။

ဥပရိပဏ္ဍာသပါဠိတော် ဒက္ခိဏာဝိသင်္ဂသုတ်နှင့် ပေတဝတ္ထုပါဠိတော်စသည် တို့၌ကား သာမညနတ်လူတို့အတွက် ရည်ရွယ်၍ ဟောတော်မူထားခြင်း ဖြစ်ရာ လောကီစည်းစိမ်အမျိုးမျိုးတို့ကို အလိုရှိရာ ရည်ရွယ်၍ လှူဒါန်းလိုကြသော နတ်လူသာမန်တို့အဖို့ အကောင်းဆုံးသော အလှူခံကို ရွေးချယ်ရမည်သာ ဖြစ်၏။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရွေးချယ်ရန် အရေးကြီးချက်

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရွေးချယ်ရန် မည်မျှ အရေးကြီးကြောင်း အကဲရန်တံသားနှင့် ဣန္ဒကနတ်သားတို့၏ ဖြစ်ရပ်များက သက်သေထူလျက် ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရား တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ အဘိဓမ္မာထရား ဟောကြားတော်မူရန် ပဏ္ဍိတမ္ဗလာ ကျောက်ဖျာထက်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ ဣန္ဒကနတ်သားနှင့် အကဲရန်တံသားတို့ လာရောက် ဆည်းကပ်ကြရာတွင် အကဲရန်တံသားမှာ တန်ခိုးကြီးသော နတ်များ လာတိုင်း လာတိုင်း နေရာ ဖယ်ပေးကာ နောက်သို့ ဆုတ်၍ ဆုတ်၍ ပေးရသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဝဝ-ထူဒနာ ဝေးကွာသော အရပ်မှ နေ၍သာ ဆည်းကပ်ရလေ၏။

ဣန္ဒကနတ်သားမှာမူကား ပထမလာရောက်နေရင်း နေရာမှ ဖယ်ရှားရခြင်းမရှိ ပကတိနေမြဲအတိုင်း နေနိုင်၏။ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ အကဲရန်တံသားသည် အသက်တစ်သောင်းတမ်း၌ ကာလရှည်လျားစွာ ၁၂-ယူဇနာ ရှည်လျားသော ခုံလောက်တန်းကြီးဖြင့် ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေး လှူဒါန်းခဲ့သော မိမိနှင့်ကြီး ဖြစ်သော်လည်း အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ သာမန်ထူထပ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ ဖြစ်သည်။ ဣန္ဒကနတ်သားမှာမူ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကို ဆွမ်းတစ်ငွန်းမျှ လောင်းလှူပူ၏။

ဤသို့ ဣန္ဒြေကနတ်သား၏ အလှူမှာ ဆွမ်းတစ်ဇွန်မျှ အနည်းငယ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်က ရဟန္တာဖြစ်၍ မြင့်မြတ်သော ကောင်းမှု ဖြစ်သောကြောင့် နေမြဲနေရာမှာပင် ဆက်လက် နေနိုင်သည်။ အကံ့ရနတ်သား မှာကား အလှူဝတ္ထုပင်များသော်လည်း အလှူခံတွေက သာမန်ပုထုဇဉ် များသာ ဖြစ်၍ ကုသိုလ်အာနုဘော် နည်းပါးသောကြောင့် တန်ခိုးကြီးသော နတ်များ လာတိုင်း လာတိုင်း နောက်သို့ ဆုတ်၍ ပေးနေရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပေတဝတ္ထုပါဠိတော်၌ “ဝိစေယျ ခါနံ ဒါတဗ္ဗံ၊ ယတ္ထ ခိန္နံ မဟပ္ပလံ = အလှူဒါန လှူလိုလျှင် အကျိုးကြီးမားမည့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွေးချယ်၍ လှူဒါန်းရမည်” ဟု ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

သံဃာသည် ဒုဿီလမဟုတ်

အလှူခံရွေးချယ်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ယခုကာလ အလှူရှင်များသည် ဣန္ဒြေ ကနတ်သားလောင်းလျာကဲ့သို့ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တည်းဟူသောအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တိုက်ဆိုင်ဖို့ ခဲယဉ်း၏။ ထိုကဲ့သို့သော အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးများကား သာမန် သဒ္ဓါတရား ရှိရှိမျှဖြင့် ကြွရောက် ချီးမြှောက်တော်မူလေ့ မရှိကြပါ။ သို့အတွက် ပုဂ္ဂလိက ခါနအရာ၌ အတော်ရွေးချယ်တတ်မှသာ သင့်တင့်သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ရနိုင်စရာရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ လောကီစည်းစိမ် အမျိုးမျိုးတို့ကို အလိုရှိရာ ရည်ရွယ်၍ လှူဒါန်းလိုကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များအဖို့ ပုဂ္ဂလိကခါန မပြုဘဲ သံဃိကခါနကိုသာ ပြုသင့်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သုတ္တနိပါတ်ပါဠိတော် ၃၇၀-၌ ကောင်းမှုလိုသော သူတို့သည် သံဃာအား လှူရန် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။

မှန်၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်သာ ကောင်း၊ မကောင်း အမျိုးမျိုးရှိ၏။ သံဃာတော်သည် တစ်မျိုးတစ်စားတည်းသာ ရှိ၏။ ဘုရားတပည့်သား အရိယာအပေါင်းမှာ အယုတ် အမြတ်ဟူ၍မရှိ၊ မြတ်သော သံဃာချည်းသာ ဖြစ်သည်။ သံဃာမှန်လျှင် ဒုဿီလဟူ၍ မရှိနိုင် = သံဃော ဟိ ဒုဿီလော နာမ နတ္ထိ (မဂ္ဂ၊ ၄၊ ၂၂၅)။

သံဃာဟူသည် အစုအပေါင်း၏ အမည်ဖြစ်၏။ သံဃာတော် ဆိုသော စကား၌ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ဟူသမျှ အားလုံးပါဝင်၏။ ထို့ကြောင့် မျက်မှောက်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အာရုံမပြုဘဲ သံဃာအစုအပေါင်းကိုသာ အာရုံထား၍ လှူဒါန်းမှ သံဃိကခါန မြောက်နိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍ သံဃိကခါန ပြုလုပ်လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် စင်ကြယ်သော သံဃိကခါန ဖြစ်ရန် အင်အားပြုပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကနိပါတ်၊ ဂမ္မပတိဝဂ်၊ ဒုတိယသုတ်လာ ဥဂ္ဂသုကြယ်၏ ကျင့်နည်းကို အတုယူကြရ၏။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ရွေးချယ်နည်း

သံဃိကဒါနမြောက်အောင် နှလုံးသွင်းပုံ

အခါတပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝဇ္ဇီတိုင်းအဝင်အပါ ခင်ရွာ၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ရဟန်းတော်များအား ဆင်ရွာ၌ နေသော ဥက္ကသုကြွယ်သည် အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသောသူဟူ၍ မှတ်ယူကြရမည်ဟု အကျဉ်းချုပ် မိန့်ကြား၍ ကျောင်းတော်သို့ ဝင်တော်မူလေသည်။

ထို့နောက် ရဟန်းတော်တစ်ပါးသည် နံနက်အခါ ဥက္ကသုကြွယ်အိမ်သို့ ကြွ၍ “သုကြွယ်...သင့်ကို မြတ်စွာဘုရားက အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသူဟူ၍ ဟောကြားထားရာ ယင်းအံ့ဖွယ်တရားရှစ်ပါးတို့ကား အဘယ်တို့နည်း” ဟု မေးမြန်းရာတွင် ဥက္ကသုကြွယ်က “တပည့်တော်အား မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသည့် အံ့ဖွယ်တရားတို့ကား အဘယ်မည်သော အံ့ဖွယ်တရားများဟု အတိအကျ မသိရသော်လည်း တပည့်တော်မှာ ထင်ရှားရှိသော အံ့ဖွယ်တရား ရှစ်ပါးတို့ကို အရှင်ဘုရား နာကြားနှလုံးသွင်းတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားပြီးလျှင် အံ့ဖွယ်တရားရှစ်ပါးလုံး အပြည့်အစုံ အကျယ်လျှောက်ထား၏။ ယင်းလျှောက်ထားသည့် အံ့ဖွယ်တရားရှစ်ပါးတွင် ၆-ခုမြောက် အံ့ဖွယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏—

တပည့်တော်အိမ်သို့ လှူဒါန်းရန် သံဃာတော်ကို ပင့်ဖိတ်လိုက်လျှင် နတ်များက ကြိုတင်လာရောက်၍ “သုကြွယ်...ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကား အရိယာကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား ပုထုဇဉ် သီလဝန္တကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကား ဒုဿီလ ဖြစ်၏” ဟု အလျင်လက်ဦး ပြောကြားလာကြသည်။ ထိုသို့ နတ်များ ကြိုတင် ပြောကြားလာခြင်းမှာ တပည့်တော်အဖို့ အံ့ဖွယ်မဟုတ်ပါ။ အံ့ဖွယ်ကောင်းသော အကြောင်းမကား တပည့်တော်သည် သံဃာအား လှူဒါန်းသောအခါ သံဃာကို ဆွမ်းပြုသောအခါ ဤပုဂ္ဂိုလ်အား အရိယာသီလဝန္တဖြစ်သည့်အတွက် များများလှူမည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်အား ဒုဿီလဖြစ်သည့်အတွက် နည်းနည်းလှူမည်ဟူ၍ စိတ်ဖြစ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပါ။ စင်စစ်မှာ အရိယာ သီလဝန္တ ဒုဿီလဟူ၍ ဓခြားနားဘဲ တူမျှသော စိတ်ရှိ၍သာ တပည့်တော် လှူပါသည်။ ဤကား ၆-ခုမြောက် အံ့ဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။

ဤဥက္ကသုကြွယ် လျှောက်ထားအပ်သည့် အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါးတို့အနက် ၆-ခုမြောက် အံ့ဖွယ်တရား၌ ဥက္ကသုကြွယ်သည် အရိယာ သီလဝန္တ ဒုဿီလ သုံးမျိုးလုံး၌ တူညီသော စိတ်ထားဖြင့် လှူဒါန်းသည်ဟု လာရီရာ အဘယ်သို့သော နည်းဖြင့် တူမျှနိုင်သည်ကို သိရှိရန် လိုအပ်၏။ တူမျှနိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်း နှလုံးသွင်းပုံမှာ—

ပင့်ဖိတ်ရင်းအခါက သံဃာကို ပင့်ဖိတ်သည့်အတိုင်း ရဟန္တာကြီးများအား လှူဒါန်းသည့်အခါမှာလည်း ရဟန္တာကြီးများ၏ မျက်နှာကို မကြည့်၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအား ငါလှူရသည် အမှတ်မထားဘုရား တပည့်သား အရိယာအပေါင်းတည်းဟူသော သံဃာတော်အားသာ ငါလှူသည်ဟု သဘောထားပြီးလျှင် ဒုဿီလအား လှူဒါန်းသော အခါမှာလည်း ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်နှာကို မကြည့်၊ ငါသည် ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်အား လှူဒါန်းရသည်ဟု သဘောမထား။ ဘုရားတပည့်သား စုံ အရိယာအပေါင်း တည်းဟူသော သံဃာတော်မြတ်အားသာ ငါလှူဒါန်းသည်-

ဟူ၍ သဘောထားဖြင့် စိတ်သဘောထားခြင်း တစ်ထပ်တည်း တူညီနိုင်ပေသည်။

ဤ ဥဂ္ဂသ္မုက္ကယ်၏ ထုံးကို နှလုံးမူ၍ ပြင်မြတ်သော သံသိကဒါန ဖြစ်ရန် အထက် ပုဂ္ဂိုလ်မျက်နှာကို ကြည့်ခြင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲခြင်းကို လုံးဝ ပယ်ဖျောက်ပြီး သံဃာ့အာရုံသို့ စိတ်ဖြောင့်မတ်စွာ သက်ရောက်အောင် အားထုတ်ဆင့်လှယ်ပေသည်။

မြန်၏။ သင်္ကန်းလည်ရောက် အမည်ခံလောက်သာ ဖြစ်သည့် ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ် တို့၌ပင်အိမ်လည်း သံဃာကို အာရုံပြု၍ သံသိကဒါနမြောက်အောင် လှူဒါန်းနိုင်ပါမူ အသင်္ချေယျ အပ္ပမေယျ အကျိုးများ ရကြောင်း ဒက္ခိဏာဝိဘင်္ဂသုတ်၌ မြတ်စွာဘုရား တိက်ရိုက်ဟောထားပေသည်။ သံဃာ၌ အရိအသေပြုခြင်းငှာ စမ်းနိုင်လျှင် သံသိကဒါနမြောက်တော့သည်။ ထိုသို့ သံဃာ၌ အရိအသေပြုရန်ကား လွယ်ကူလှသောအရာ မဟုတ်ပေ။

မလွယ်ကူပုံ

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်သည် “သံသိကအလှူကို လှူအံ့”ဟု ကြံ၍ လှူရန် ဝတ္ထုများကို စီမံပြီးလျှင် ကျောင်းတိုက်သို့ သွားရောက်ကာ “သံသိကအလှူကို လှူလိုပါ၍ သံဃာတော်မှ တစ်ပါးကို ညွှန်ကြားတော်မူပါ”ဟု လျှောက်ထားတောင်းပန်သဖြင့် သံဃာမှ အလှည့်ကျသည့် သာမဏေကို ညွှန်ကြား၍ ရခဲလျှင် နှလုံးမသာမယာ ရှိတတ်၏။ မထေရ်ကြီးကို ရလျှင်လည်း “ငါသည် မထေရ်ကြီးကို ရအပ်လေပြီ”ဟု အလွန်အမင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲဖြင့် ဖြစ်တတ်၏။ ထိုသူတို့၏ ပုဂ္ဂိုလ်မျက်နှာကို ကြည့်၍ လှူအပ်သော အလှူများသည် သံသိကဒါန မမြောက်နိုင်ပါ။

စင်စစ်အားဖြင့် သာမဏေကိုဖြစ်စေ၊ ရဟန်းကိုဖြစ်စေ၊ ရဟန်းငယ်ကိုဖြစ်စေ၊ မထေရ်ကြီးကိုဖြစ်စေ၊ ပညာမရှိသော ရဟန်းကိုဖြစ်စေ၊ ပညာရှိသော ရဟန်းကို

ဖြစ်စေ တစ်ဦးဦးကို သံဃာက သံဃာ့ကိုယ်စား အလှူညွှန်ကျသဖြင့် ညွှန်ကြား၍ ရလာလျှင် ထေ့ရာစဉ်းစား ယုံမှားခြင်း မရှိဘဲ “သံဃာတော်အား ငါသည် လှူ၏” ဟု နှလုံးသွင်း၍ သံဃာ၌ ရိုသေခြင်းကို ပြုနိုင်သောသူ၏ အလှူမှသာလျှင် သံဃိကဒါနမြောက်သည်။

ကျောင်းဒါယကာတစ်ဦး၏ဝတ္ထု

ဤနေရာ၌ ကျောင်းဒါယကာ တစ်ဦး၏ ဖြစ်ရပ်ကို ဝတ္ထုသကေအဖြစ် မှတ်သားသင့်၏။ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ တစ်ဦးထော’ကျောင်းဒါယကာ သူကြွယ်သည် သံဃိကအလှူ လှူမည်ဟု အစစအရာရာ စီမံပြီး သံဃာ့ထံသို့ သွားရောက်၍ “သံဃာတော်မှ ညွှန်ကြား၍ ရဟန်းတစ်ပါးကို ပေးတော်မူပါ” ဟု တောင်းလေသည်။ ထိုသူကြွယ်သည် သံဃာတော်မှ ဆွမ်းအလှူညွှန်ကျသော ဒုဿီလ ရဟန်းတစ်ပါးကို ရခဲ၍ (ဒုဿီလမှန်း သိလျက်) နေရာထိုင်ခင်း သန့်ပြန့်စွာ ခင်းကျင်း သုတ်သင် အထက်က မျက်နှာကြက် ဗိတောက်ကြက်၍ နံ့သာပန်းမာလ်အခိုးအထုံ တို့ဖြင့် ပူဇော်ပြီးလျှင် ထိုဒုဿီလရဟန်း၏ ခြေတို့ကို တရိုတသေ ဆေးကြော သုတ်သင် ဆီလိမ်းပေးခြင်း စသည်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား အရိုအသေပြု သကဲ့သို့ပင် သံဃာ၌ အရိုအသေပြုခြင်းဖြင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို လှူခဲ့လေသည်။

မုန်းလွဲသောအခါ ထိုဒုဿီလရဟန်းသည် အိမ်သို့ လာ၍ “ကျောင်းပြင်လို၍ ပေါက်တူးခဏပေးပါ” ဟု ပြောဆိုပြီး အိမ်တံခါးဝ၌ ရပ်လာသည်တွင် ကျောင်းဒါယကာက ပကတိနေမြဲတိုင်းကပင် မထာဘဲ ပေါက်တူးကို ခြေဖြင့် ကော်ခတ်၍ ပေးလိုက်လေသည်။ အိမ်နေလူများက “အရှင်တို့သည် နံနက်က ထိုရဟန်းအား ပြုအပ်သော ပူဇော်သက္ကာရမှုကား ပြော၍ မကုန်နိုင်အောင် ရှိပေသည်။ ယခုသော်ကား နံနက်က ပူဇော်ရိုသေမှု၏ ဝတ်တဒေသမျှ ပြောပဖွယ်မရှိပါတကား၊ ဤကဲ့သို့ နံနက်က တမျိုး ယခု တမျိုး ပြုပုံသည် ဘယ်လိုဟာမျိုးပါနည်း” ဟု မေး မြန်း ကြသည်တွင် ကျောင်းဒါယကာက “အမောင်တို့... နံနက်ကပြုခဲ့သော ရိုသေမှုကား သံဃာအား ပြုခဲ့သော ရိုသေမှုသာ ဖြစ်သည်။ ဤဒုဿီလရဟန်းအား ပြုသော ရိုသေမှု မဟုတ်” ဟု ပြောကြားလေသည်။

ဤဖြစ်ရပ်ကို ထောက်၍ အလှူဒါနပြုရာ၌ သံဃာအပေါ် အာရုံပြုတတ် နှလုံးသွင်းတတ်ဖို့ အထူး အရေးကြီးလှပါသည်။ သို့မှသာ အလှူဒါန ပြုရကျိုး နှစ်ပေမည်။

အခန်း (၁၅)

ဒါနအရာ စံထားထိုက်သည့် ဝတ္ထုသာဓကများ

လှူဒါန်းပေးကမ်းမှုအရာ စံထားရမည့် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး

ဘုရားရှင် သာသနာတော်အား ပစ္စယာနဂ္ဂဟ၊ မေဃာနဂ္ဂဟဖြင့် ချီးမြှောက်ကြသူတို့သည် ဘုန်းရှင် သမ္ဘာရှင်တို့ချည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ဘုန်းကံပါရမီ ဆည်းပူးခဲ့ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့သာ ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် လည်းကောင်း၊ မွေဖြင့်လည်းကောင်း ချီးမြှောက်ခွင့်ရရှိကြပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ သာသနာတော်အား ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် သူ-မတူအောင် စွန့်ကြဲ ပေးကမ်း လှူဒါန်းနိုင်သော အမျိုးကောင်းသား ဥပါသကာမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ သိပြီး ဖြစ်ကြသည့် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးပင် ဖြစ်၏။

ပါရမီတုန်းကံနှင့် လာသောသူ

အနာထပိဏ်သူဌေးလောင်း သူတော်ကောင်းသည် ပဒုမုတ္တရ ဘုရားရှင် လက်ထက် တံသာဝတီမင်းနေပြည်၌ အမျိုးကောင်းသား ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်၏ တရားစကား နာယူစဉ် ဘုရားရှင်က ဥပါသကာတစ်ယောက်အား “အလှူ အတန်း၌ မွေ့လျော်ကြသူ ဥပါသကာတို့တွင် အသာဆုံး အမြတ်ဆုံး တေဒဂ် ရာထူး၌ ထားတော်မူသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် အားကျနှစ်သက်ကာ အဓိကာရ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ပြု၍ ထိုတေဒဂ်ရာထူးကို ဆုတောင်း ပတ္တနာ ပြုခဲ့လေသည်။

ထိုအမျိုးကောင်းသားသည် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလပတ်လုံး လူ့ပြည် နတ်ပြည် အဖန်ဖန်ကျင်လည်ခဲ့၍ အကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားသာသနာ ခေတ်အခါ၌ သာဝတ္ထိပြည် သုမနသူဌေးကြီး၏သားဖြစ်လေသည်။ မိဘများက သူ၏အမည်ကို သုဒတ္တ-ဟု မှည့်ခေါ်ကြ၏။

အနာထပိဏ် အမည်ရခြင်း

သုဒတ္တသူဌေးသားသည် အိမ်ထုကို စိုးအုပ်၍ ဦးစီးပြုလုပ်နေစဉ် ကိုးကွယ် ရာမဲ့သူတို့အား အစာထမင်း ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှု၌ မွေ့လျော်သူဖြစ်၍ ထိုဂုဏ်ကို အစွဲပြုကာ “အနာထပိဏ်က=ကိုးကွယ်ရာမဲ့သူတို့အား အစာထမင်း ပေးကမ်း သော သူဌေး”ဟု အမည်တွင်လေသည်။ (အနာထ=ကိုးကွယ်ရာမဲ့သူတို့အား +ပိဏ်က=အစာထမင်း ပေးကမ်းသော သူဌေး၊ အနာထပိဏ်သူဌေး။)

ဒါနအရာ စံထားထိုက်သည့် ဝတ္ထုသဘာဝများ ၃၅၉

အနာထပိဏ် သူဌေးသည် တစ်နေ့တွင် လှည်းအစီး ငါးရာဖြင့် ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ် ကိစ္စအတွက် မိမိသူငယ်ချင်း ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးအိမ်သို့ ရောက်ရာ ထိုရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ မြတ်စွာဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းတော်မူကြောင်း သတင်းကောင်း ကြားသိရတာ မိုးသောက်အားကြီး လင်းခါနီး၌ နတ်တို့ အာနုဘော်ဖြင့် ဟင်းလင်းပွင့်သော မြို့တံခါးမှ ထွက်၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံသို့ ချဉ်းကပ် ထရားနာရ၍ သောတာပန်ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာအား ကြီးစွာသော အလှူ ဒါနကြီး ပေးလှူပြီးလျှင် ဘုရားရှင်အား သာဝတ္ထိမြို့သို့ ကြွရောက်တော်မူရန် လျှောက်ထား၍ ပြန်ခံပြီးနောက် ရာဇဂြိုဟ်နှင့် သာဝတ္ထိ ၄၅-ယူဇနာ ခရီး အကြားဝယ် တစ်ယူဇနာ တစ်ယူဇနာလျှင် အသပြာတစ်သိန်း တစ်သိန်း ထိုက်ထန်သည့် စံကျောင်းတော်များ ဆောက်လုပ်ရန် မိမိ မိတ်ဆွေများအား အပ်နှံခဲ့၍ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ရှေးဦးစွာ ပြန်ခဲ့လေသည်။

သာဝတ္ထိမြို့ ရောက်သောအခါ ဇေတမင်းသား၏ ဥယျာဉ်မြေကို ရှေ့ဇာ်း အသပြာချင်း အစွန်းချင်းထိအောင် ခင်း၍ တစ်ဆယ့်ရှစ်ကုဋေဖြင့် ဝယ်ယူပြီး တစ်ဆယ့်ရှစ်ကုဋေပင် အကုန်အကျ ခံကာ ကျောင်းတိုက်ကြီး တည်ဆောက် ပြီးသောအခါ နံနက်ရော နေ့ပါ အလှိုအိမ်ရာ အလှူဒါနကို ပေးလှူလျက် တစ်ဆယ့်ရှစ်ကုဋေကုန် ကျောင်းရောက်ချ အလှူပွဲကြီး ကျင်းပလေသည်။

တေဒဂ်သွဲထူးဖြင့် ချီးမြှောက်ခံရခြင်း

ဤသို့လျှင် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် စုစုပေါင်း ငါးဆယ့်လေးကုဋေ သော ဥစ္စာကို ဘုရားသာသနာတော်၌ စွန့်လှူပြီးနောက် မိမိအိမ်၌ နေ့စဉ်အမြဲ အောက်ပါအလှူဒါနများကို ပြုလေသည်—

- (၁) စာရေးတံဆွမ်း ငါးရာ၊
- (၂) ပက္ခိကဆွမ်း ငါးရာ၊
- (၃) စာရေးတံယာဂုဆွမ်း ငါးရာ၊
- (၄) ပက္ခိကယာဂုဆွမ်း ငါးရာ၊
- (၅) နိစ္စဘတ်ဆွမ်း ငါးရာ၊
- (၆) အာဂန္တုကဆွမ်း ငါးရာ၊
- (၇) ဂမိကဆွမ်း ငါးရာ၊
- (၈) ဂိလာနဆွမ်း ငါးရာ၊
- (၉) ဝိလာနုပဋ္ဌာကဆွမ်း ငါးရာ။

ထို့ပြင် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးအိမ်၌ ရဟန်းသံဃာ ထိုင်နေရန်အတွက် နေရာငါးရာတို့ကို အမြဲတမ်း ခင်း၍ ထားအပ်ကုန်၏။ သို့ဖြစ်၍ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်သည် နောင်တစ်ချိန်ဝယ် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်တော်၌ နေတော် မူလျက် ဥပါသကာတို့ကို အစဉ်အတိုင်း တေဒဂ်ရာထူး ထားတော်မူရာ—

“ရဟန်းတို့...စွန့်ကြဲ ပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်း၌ မွေ့လျော်ကြသည့် ငါဘုရား၏ တပည့်သာဝက ဥပါသကာတို့တွင် အနာထပိဏ်က အမည် ရသော သုဒတ္တသူကြွယ်သည် အသာဆုံး အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပေ၏”ဟု—

ချီးကျူးမိန့်မြှောက်တော်မူကာ ပေးလှူတတ်သူ ဒါယကာအရာဝယ် အသာဆုံး အမြတ်ဆုံး “တေဒဂ်”ရာထူး၌ ထားတော်မူလေသည်။

ဤအနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၏ ဖြစ်စဉ်ကို လေ့လာလှူင် ဘုရားရှင်သာသနာ တော်အား ပစ္စည်း လေးပါးဖြင့် ချီးမြှောက်နိုင်ရန် ကမ္ဘာ တစ်သိန်းကြာ ပါရမီတွေ ဆည်းပူးခဲ့ရကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုန်းကံရှိသူများသာ သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်နိုင်ကြောင်း သတိချပ်ကြရာ၏။

လှူဒါန်းပေးကမ်းမှုအရာ စံထားရမည့် ဝိသာခါကျောင်းအမကြီး

ဘုန်းကံ ပါရမီ ဆည်းပူးခဲ့ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့သာ ဘုရားရှင် သာသနာတော်အား ပစ္စယ၊ ဓမ္မတို့ဖြင့် ချီးမြှောက်ခွင့် ရရှိနိုင်ကြသည်ဟု ဆိုခဲ့ရာ အမျိုးသမီးများ နယ်ပယ်၌ ဘုန်းကံပါရမီ ထူးခြားသော ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါ အကြောင်းကိုလည်း အထူးမှတ်သား ကြည်ညို လေ့လာသင့်ကြ၏။

ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်ထံ ဆုထူးပန်

ဤဝိသာခါအလောင်း အမျိုးကောင်းသမီးသည်လည်း ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာ ဘုရားလက်ထက်တော် အခါ၌ ဟံသာဝတီ မင်းနေပြည်တော် သူဌေးသမီး ဖြစ်လတ်၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ တရားဒေသနာတော်ကို ကြားနာရစဉ် ဘုရားရှင်က ဥပါသိကာမတစ်ယောက်အား “အလှူအတန်း ပေးကမ်းခြင်း၌ မွေ့လျော်သောအရာဝယ် အသာဆုံး အမြတ်ဆုံး တေဒဂ်”ရာထူး၌ ထားတော် မူသည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ အားကျကာ အဓိကာရ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုပြီးလျှင် ထိုတေဒဂ်ရာထူးကို ဆုတောင်း ပတ္တနာပြုခဲ့လေသည်။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူခဲ့၏။

ကိကိမင်းကြီး၏ သမီးထွေးဘဝ

ထိုအမျိုးကောင်းသမီးသည် ကမ္ဘာတစ်သိန်းပတ်လုံး နတ်ပြည် လူ့ပြည် အဖန်ဖန်ကျင့်လည်ခဲ့၍ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါ၌ ကာသိတိုင်းရှင် ဘုရင်ကိကိမင်းကြီး၏ ရွှေနန်းတော်ဝယ် ဘုရင်သမီးတော် ညီအစ်မခုနစ်ဖော်တို့အနက် အငယ်ဆုံး အထွေးဆုံး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံးဘဝ ဝိသာခါဖြစ်လာခြင်း

ကိကိမင်းကြီး၏ သမီးတော် ခုနစ်ဖော်တို့တွင် အငယ်ဆုံး အထွေးဆုံးဖြစ်သူ သံသဒါသီမင်းသမီးသည် ဗုဒ္ဓန္တရအာသင်္ချေယျ တစ်ကပ်ပတ်လုံး နတ်ပြည် လူ့ပြည်တို့၌ ကျင့်လည်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ မြတ်စွာဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူရာ ကာလဝယ် အင်္ဂတိုင်း ဘဒ္ဒိယမြို့ မေဏ္ဍကသူဌေးကြီး၏သား ဓနုဉ္ဇယသူဌေးကြီး၏ အဂ္ဂမဟေသီ သုမနဒေဝီ သူဌေးကတော်ကြီး ဝမ်းကြွာတိုက်၌ ကိန်းပိုက်သန္ဓေ တည်နေလေသည်။ မိဘများက ဝိသာခါဟု မှည့်ခေါ်ကြ၏။

ဝိသာခါသူဌေးသမီး ခုနစ်နှစ်အရွယ် ရှိသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သေလပုဏ္ဏား အစရှိသော ဝေနေယျသတ္တဝါတို့ကို ချေချွတ်တော်မူရန် ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် အင်္ဂတိုင်း ဘဒ္ဒိယမြို့သို့ ခရီးဒေသစာရီ ကြွချီတော် မူလေသည်။ ထိုသတင်းကို အဖိုးဖြစ်သူ မေဏ္ဍက သူဌေးကြီး ကြားသိရ၍ အဖိုးဖြစ်သူ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ အားရဝမ်းသာဖြင့် ရံရွှေဖော် သတို့သမီး ငါးရာနှင့်အတူ ရထားအစီး ငါးရာတို့ကို ကိုယ်စီကိုယ်စီ စီး၍ ကျွန်ုပ်ငါးရာ ခြံရံကာ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ သွားရောက် ရှိခိုး ခရီးဦး ကြိုဆိုကြ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝိသာခါအား တရားဟောကြားလေရာ တရားတော် အဆုံး၌ ရံရွှေဖော် ငါးရာနှင့်အတူ သောတာပန်အရိယာ ဖြစ်လေသည်။

ဝိသာခါ သူဌေးသမီးသည် အရွယ်ရောက်သောအခါ သာဝတ္ထိမြို့ မိဂါရ သူဌေးကြီး၏သား ပုဏ္ဏဝစုန သတို့သားနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ကာ သာဝတ္ထိ မြို့သို့ လိုက်သွားရခါနီး ဓနုဉ္ဇယသူဌေးကြီးသည် သမီး ဝိသာခါအား ဩဓါဒ ၁၀-ချက်ကို ဆုံးမသင်ကြားပေးလိုက်လေသည်။

သူဌေးကြီးသည် သမီး ဝိသာခါအား ဩဓါဒ ၁၀-ပါးကို ပေးပြီး နောက်တစ်နှောင့် အသင်းအပင်း အားလုံးကို စုဝေးစေ၍ မင်း၏စစ်တပ် အလယ်၌ ပညာရှင် သူကြွယ်ရှစ်ဦးတို့ကို “အကယ်၍ ဧကန်ရာအရပ်၌ ကျွန်ုပ်၏ သမီးအဘွက် အပြစ်တစ်ခုတစ်ရာ ဖြစ်ရှိခဲ့သော် ဖြေရှင်းပေးကြပါလေ” ဟု အာမခံ

ယူစေ၍ မိမိ၏သမီး ဝိသာခါအား ကိုးကုဋေတန်သော မဟာလတာ တန်ဆာဖြင့် တန်ဆာဆင်စေလေသည်။ သမီးအား နံသာမူနိဖိုးအနေဖြင့် လှည်းအစီးပေါင်း တစ်ရာငါးဆယ့်လေးစီးတိုက် ဥစ္စာကို ပေးလေသည်။ သမီးနှင့်အတူ အမြဲ မပြတ် သွားလာလှည့်လည်ကြမည့် ကျွန်မ ငါးရာ၊ အာဇာနည် မြင်းကသော ရထားအစီးငါးရာနှင့် အသုံးအဆောင် အမျိုးစုံကိုလည်း တစ်မျိုး တစ်မျိုးလျှင် တစ်ရာစီ တစ်ရာစီ ပေးလေသည်။

ဝိသာခါ သာဝတ္ထိမြို့ ဝင်ပုံ

ဝိသာခါ သူဌေးသမီးသည် ခြံရံများစွာဖြင့် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ထွက်ခွာခဲ့ရာ မြို့အဝင် မြို့တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ သာဝတ္ထိပြည်အလုံးအား မိမိကိုယ်ကို ထင်ရှားပြလျက် ရထား၌ ရပ်တည်ကာ မြို့တိုင်းသို့ ဝင်လေ၏။ မြို့သူမြို့သား အားလုံးတို့သည် ဝိသာခါ၏ အသရေကို မြင်ကြရ၍ “ဝိသာခါ သူဌေးမ ဆိုသည်မှာ ဤအမျိုးသမီးထဲ၊ ဤသို့ပင် အဆင်းရုပ်ရည် အသရေနှင့် ပြည့်စုံ ပါတိ၏။ ဤ စည်းစိမ် အသရေသည်လည်း ဤ အမျိုးသမီးအားသာလျှင် သင့်လျော် လျှောက်ဖတ်ဆူပါပေ၏” ဟု ပြောဆိုချီးမွမ်းကြလေ၏။ ဤသို့လျှင် ဝိသာခါသူဌေးမသည် ကြီးစွာသော စည်းစိမ်အသရေဖြင့် မိဂါရသူဌေးအိမ်သို့ ရောက်ရှိလေသည်။

ဝိသာခါအမျိုးသမီး ရောက်သော နေ့မှာပင် မြို့သူမြို့သား အားလုံးတို့သည် မိမိတို့ စွမ်းအားရှိသလောက် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို ဝိသာခါထံသို့ ပို့သ ကြ၏။ ဝိသာခါသည် ပို့တိုင်း ပို့တိုင်းသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို ထိုမြို့ မှာပင် အခြားအခြားသော အိမ်တို့၌ အလုံးစုံ နှံ့စပ်အောင် ပေးစေပြန်၏။ ဤသို့လျှင် ဝိသာခါသည် ရောက်သည့် နေ့မှာပင် ပေးကမ်းခြင်း ဒါနသင်္ဂဟ တရားဖြင့် မြို့သူမြို့သားများ၏ စိတ်နှလုံးကို ယူကျုံးမိလေ၏။

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်း

ထို့နောက် ဝိသာခါ အမျိုးသမီးသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မွေကျန် ခဲ့သော မဟာလတာ တန်ဆာကြီးကို မဆင်မြန်းတော့ဘဲ ရွှေပန်းထိမ်သည် များကို ခေါ်၍ တန်ဖိုးဖြတ်စေရာ ရွှေပန်းထိမ်သည်များက “ဤတန်ဆာသည် ကိုးကုဋေထိုက်တန်၍ လက်ခံကား တစ်သိန်းထိုက်တန်၏” ဟု တန်ဖိုးဖြတ်ကြ လေရာ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဝယ်ယူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် သာလျှင် မဟာလတာတန်ဆာ၏ အဖိုး(ကိုးကုဋေနှင့် တစ်သိန်း)ကို ပေး၍ ထိုကိုးကုဋေနှင့်တစ်သိန်းသော အသပြာတို့ကို လှည်း၌ ဘင်စေ၍ ကျောင်းတော်သို့

ယူဆောင်ပြီး ဘုရားရှင်အား အဘယ်ပစ္စည်းဖြင့် လှူဒါန်းရလျှင် ကောင်းပါ မည်နည်းဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိမြို့ အရှေ့တံခါးအနီး၌ သံဃာတော်များ နေထိုင်ရန် ကျောင်းဆောက် လှူဒါန်းသင့်ကြောင်း မိန့်တော်မူရာ အားရဝမ်းမြောက်လျက် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း မြေနေရာကို ကိုးကုဋေသော အသပြာတို့ဖြင့် ဝယ်ယူ၍ အခြား ကိုးကုဋေသော ဥစ္စာတို့ဖြင့် ကျောင်းတိုက်ကြီးကို တည်ဆောက်လေ၏။

ကျောင်းရေစက်ချပွဲကြီး ၄-လကြာ ကျင်းပခြင်း

ကျောင်းတိုက်ကြီး တည်ဆောက်ရာ၌ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်မထေရ်၏ အကူအညီ အစောင့်အရှောက် ခံယူရသည့်အတွက် ၉-လဖြင့် ပြီးစီးလေသည်။ ဝိသာခါသည် မိမိ၏ ကျောင်းတိုက်၌ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များအား မိုးလေးသပတ်လုံး သီတင်းသုံးပေးပြီးနောက် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် များအား ကြီးစွာသော အလှူကို လှူဒါန်းလေ၏။ နောက်ဆုံး တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့၌ ရဟန်းသံဃာအား သင်္ကန်းလျှာ အထည်အဝတ်ကို လှူဒါန်းရာ အငယ်ဆုံး သံဃာရအပ်သော သင်္ကန်းလျှာ အဝတ်သည်ပင် အဖိုးတစ်ထောင် ထိုက်တန်၏။ အားလုံးသော ရဟန်းတို့အား သပိတ်နှင့် အပြည့်ထည့်၍ စတုမရုဆေးကို လှူဒါန်းလေ၏။ လေးလကြာ ကျောင်းလွတ်ပူဇော်ပွဲကျင်းပရာ ကိုးကုဋေသော အသပြာတို့ကုန်လေ၏။

[ဤသို့လျှင် ကျောင်းမြေရာ ဝယ်ရာ၌ ကိုးကုဋေ၊ ကျောင်းဆောက် စေရာ၌ ကိုးကုဋေ၊ ကျောင်းရေစက်ချပွဲ လေးလကြာ ကျင်းပရာ၌ ကိုးကုဋေအားဖြင့် စုစုပေါင်း ၂၇-ကုဋေသော ဥစ္စာတို့ကို ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးသည် ဘုရားသာသနာ၌ စွန့်ကြဲလှူဒါန်းခဲ့လေသည်။ အမျိုးသမီးအဖြစ်၌ တည်လျက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိသူ ယောက္ခမအိမ် နေထိုင်ပြီး ဤမျှကြီးစွာသော စွန့်ကြဲလှူဒါန်းမှုမည်သည် အံ့ဖွယ်ဟစ်ရပ် ဖြစ်သည်။]

တေဒဂ်ဘွဲ့ထူး ချီးမြှင့်ခံရခြင်း

ကျောင်းအမကြီးဝိသာခါ၏ အိမ်သည်ကား နံနက်အခါဝယ် (သံဃာ အဝင် အထွက်များလှသောကြောင့်) သင်္ကန်းရောင်တို့ဖြင့် ပြောင်ပြောင်ဝင်းဝင်း ထွန်းလင်းလျက် ရှိသည့်ပြင် အဝင်အထွက် သံဃာတော်တို့ သွားလာလှုပ်ရှား သဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသောလေ ဖန်ရည်ရနံ့တို့ဖြင့် သင်းပျံ့ကြိုင်လှိုင်လျက် ရှိပေ၏။

အနာထပိတ်သူဌေးအိမ်မှာကဲ့သို့ ကျောင်းအမကြီးဝိသာခါ၏ အိမ်မှာလည်း အာဂန္တုဆွမ်း၊ ခရီးသွားဆွမ်း အစရှိသော ဆွမ်းမျိုးစုံတို့သည် အသင့်စီမံ ချက်ပြုတ်ပြီးသာလျှင် ရှိကုန်၏။

ကျောင်းအမကြီးသည် နံနက်အခါဝယ် ရဟန်းသံဃာအား ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ဆွမ်းများ လှူဒါန်းဆက်ကပ်ပြီးနောက် နေ့မွန်းလွဲသောအခါ မိမိ၏ တပည့် များကို ထောပတ်၊ ဆီဥ၊ ပျား၊ ဆီ၊ တင်လဲဟူသော ဆေးပစ္စည်းများနှင့် အပြေ သရက် စသော အဖျော်ရစ်မျိုးကို ယူဆောင်စေပြီး ဘုရားကျောင်း အထဲသို့ သွားရောက်ကာ ရဟန်းသံဃာအား လိုအပ်ရာ ဆေးပစ္စည်း အဖျော်သမ္ပာဒာများကို ဆက်ကပ် လှူဒါန်းလေသည်။ ထိုနောက်မှ တရားတော် နာယူပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်အဖို့ဝယ် ဥပါသိကာ ဒါယိကာမ များကို အစဉ်အတိုင်း တေဒဂ်ရာထူး ထားတော်မူရာ၌ ဝိသာခါကျောင်း အမကြီးကို—

“ရဟန်းတို့... စွန့်ကြဲ ပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်း၌ နှစ်ခြိုက်မှု့လျော် ကြသည့် ဝိဘုရား၏ တပည့်မ—သာဝိကာမ ဥပါသိကာမတို့တွင် မိဂါရမာတာ ဝိသာခါသူဌေးကတော်သည် အသာဆုံး အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပေ၏”ဟု—

ချီးကျူး မိန့်မြှောက်တော်မူကာ လှူဒါန်းခြင်း၌ မှေ့လျော်သော အရာဝယ် အသာဆုံး အမြတ်ဆုံး “တေဒဂ်” ရာထူး၌ ထားတော်မူလေ၏။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မရွေးလျှင် ခါနအထမြောက်နိုင်

အလှူချီး ပြုရာတွင် ပုဂ္ဂိုလ်အတန်းအစား မရွေး လှူဒါန်းလိုသော အသိဉာဏ်ပညာ သဒ္ဓါတရားရှိမှ အလှူအတန်းထမြောက် အောင်မြင်၏။ မိမိ၌ ရှိသောပစ္စည်းကိုလည်း နှမြောဝန်ထို တွန့်တိုခြင်းမရှိမှုလည်း ပါဝင်၏။ ထိုတရား နှစ်ပါးရှိမှသာလျှင် အလှူအတန်းထမြောက် အောင်မြင်လေသည်။

အကယ်၍ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွေးချယ် စိစစ်နေပါလျှင် အလှူအတန်း ထမြောက် အောင်မြင်ခဲ၏။ မိမိပစ္စည်းပေါ်၌ နှမြောဝန်တို့မှ မစ္ဆရိယဖြစ်ပေါ် နေလျှင်လည်း အလှူအတန်း ထမြောက်အောင်မြင်ခဲ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သုံးသပ်ခြင်း မပြုဘဲ မိမိ၏ အသိဉာဏ်ပညာ သဒ္ဓါတရားကို အခြေခံ၍ ပစ္စည်းအပေါ်၌လည်း မစင်၌ ဘင်ပုပ်လောက်ကို ရှိရွာသကဲ့သို့ ခင်ထူးမှု

ဒါနအံဇာ စံထားထိုက်သည့် ဝတ္ထုသာဓကများ

မရှိမှသာလျှင် အလှူအတန်း အောင်မြင်လွယ်၍ အကျိုးကျေးဇူးလည်း များပါသည်။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် မိမိထံမှောက် ရောက်လာလောအခါတွင်လည်း အလှူပေးမှု ထမြောက် အောင်မြင်ပါသည်။

ဤသို့သော စိတ်ရှိရန် အသိဉာဏ်ပညာ သဒ္ဓါတရားရှိရန်မှာလည်း သာမန် အသိဉာဏ်၊ သာမန် သဒ္ဓါတရားတို့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူများသည် မိမိတို့ ပြုလုပ်လိုက်သော အလုပ်တစ်ခုအတွက် အကျိုးကို မျှော်ကိုးလေ့ရှိလောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အကျိုးကို မျှော်ကိုးလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွေးချယ်လာ၏။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ရွေးချယ်လိုက် သည်နှင့် တပြိုင်နက် မိမိပစ္စည်းပေါ်၌ ငြိကပ်ဘယ်တာမှ မစွန့်ခွာလည်း ခံပုဂ္ဂိုလ်ဖြင့် မလှူသင့်ပါဘူး၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှ လှူပါ စသည်ဖြင့် သဒ္ဓါအသွင်ဖြင့် ပါဝင်လာပါသည်။ ထိုအခါအလှူအတန်း ထမြောက် အောင်မြင်မှု နည်းပါး သွားတော့သည်။

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်က အလှူအတန်းကို မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်အား မဆို လှူဒါန်းသင့်ကြောင်း ဥပရိပဏ္ဍာသပါဠိတော် ဒက္ခိဏာဝိဘင်္ဂသုတ်၌ ဟောကြားတော်မူထားပါသည်။ အလှူအကျိုးများမှု၊ နည်းမှုသာ ကွာခြား ပါသည်။

လှူဒါန်းပေးကမ်းရာ၌ စံထားရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သာဝတ္ထိပြည် သုမနသုဋ္ဌေး ကြီး၏သား ငယ်မည် သုဒတ္တ၊ အများသိအမည် အနာထပိဏ်သူဋ္ဌေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်မည်ပျောက်၍ အနာထပိဏ်သူဋ္ဌေးဟု အမည်တွင် နေသည်မှာ ဆင်းရဲ ချမ်းသာ မရွေး၊ အသိပညာ ရှိ၊ မရှိ မရွေး၊ သီလ ရှိ၊ မရှိ မရွေး မှီခို အားထားရာ မရှိသော ဆင်းရဲသားများမှ စ၍ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာရှိ၍ ဘုရားအမှူးရှိလော ရဟန်းတော်များအထိ လှူဒါန်းလေ့ ရှိသောကြောင့် အနာထပိဏ်သူဋ္ဌေးဟု အမည်တွင်ပါသည်။ လှူဒါန်း ပေးကမ်းသည်မှာလည်း တစ်နေ့သာ မဟုတ်ဘဲ နေ့စဉ် နာရီနှင့်အမျှ လှူဒါန်းပေးကမ်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်—

မြတ်စွာဘုရားရှင်က “လှူဒါန်း ပေးကမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များတွင် အနာထပိဏ်အမည်တွင်သော သုဒတ္တသူဋ္ဌေးသည် အဘိဓမ္မာ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သည်” ဟု—

တေးဂီတားတော်မူပါသည်။

ထို့ကြောင့် အသိပညာ သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသော သူများသည် မိမိရမည့် အကျိုးကျေးဇူးကြီးမားမှုကို မရည်ရွယ်ဘဲ နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှော်၍လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရည်မှော်၍လည်းကောင်း လှူဒါန်းလေ့ရှိကြပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ဝေလာမပုဏ္ဏား ဖြစ်စဉ်အခါက သာသနာပအချိန်တွင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် အယုတ် အလတ် အမြတ်မရွေးဘဲ မိမိ၏ အသိဉာဏ်ပညာ သဒ္ဓါတရားဖြင့် လှူဒါန်းခဲ့လေသည်။

ဘုရားအလောင်း ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ဖြစ်စဉ်အခါကလည်း ယုတ်ညံ့သော သောနုတ္တိရုံမှဆိုးအား မိမိ၏ ဆင်စွယ်ကို ဖြတ်၍ လှူဒါန်းပြီး သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ဆုတောင်းခဲ့ပါသည်။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး ဖြစ်စဉ် ကာလ၌လည်း စူဠကောပုဏ္ဏားအားမိမိ၏ ရင်သွေး ကဏ္ဍာနှင့်ဇာလိတို့ကို လှူဒါန်း၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ဆုတောင်းခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ သီလ သမာဓိ ပံညာမရွေး လှူဒါန်းနိုင်မှုသည် အလှူပေး ပုဂ္ဂိုလ်၏ အသိဉာဏ်ပညာသဒ္ဓါတရားကြီးမားသောကြောင့်သာ ပေးလှူနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ စင်ကြယ် မြင့်မြတ်မှုထက် မိမိ၏ သန္တာန်၌ အသိဉာဏ်ပညာ ကြွယ်ဝပြီး သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံပြီးလျှင် နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်း၍ လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရည်မှော်၍ လည်းကောင်း ပေးလှူပါလျှင် အကျိုးကျေးဇူး များစွာ ရှိနိုင်ပါသည်။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ရွေးချယ်ခြင်း

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည် တိရစ္ဆာန်၊ ဒုဿီလ၊ သီလဝန္တ၊ ရသေ့ ပရိဗိုဇ်၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ရှစ်ယောက်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ မြတ်စွာဘုရားအားဖြင့် တစ်ကျိပ်လေးယောက် ရှိ၏။ ဘုရားအလောင်းတော်များကား အယုတ် အလတ် အမြတ် မရွေး အလှူခံ တစ်ကျိပ်လေးယောက်တို့အား လှူဒါန်းကြ၏။ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များ အနေဖြင့်မူ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသူကို လှူဒါန်းမှသာလျှင် မိမိတို့ လိုအပ်သော လောကီ လောကုတ္တရာ အကျိုးကျေးဇူးများ ပြည့်စုံနိုင်ပေသည်။

ယင်းသို့ လှူဒါန်းရာ၌လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ကို မရည်မှန်းဘဲ သံဃာကို ရည်မှန်းပြီး လှူဒါန်းမှသာလျှင် ပို၍ အကျိုးများသည် အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သံဃာမှာ ဒုဿီလသံဃာ ဟူ၍ မရှိပေ။ သံဃာမှန်လျှင် အားလုံး သီလဝန္တ ဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်အနေနှင့်သာ ဒုဿီလ၊ သီလဝန္တ ကွဲပြား၏။ ထို့ကြောင့် သံဃာကို ရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းမှသာလျှင် ပို၍ အကျိုးကြီးမားပေသည်။

ဒါနအရာ စံထားထိုက်သည့် ဝတ္ထုသဘာဝကျေးဇူး ၃၆၇

ဘုရားရှင်သည် ၄၅-ဝါ ကာလပတ်လုံး ဝါသနာ စရိုက် အကြိုက် အမျိုးမျိုး ရှိကြသော သတ္တဝါဝေနေ ဗိုလ်ခြေ အနန္တတို့အား နေ့ညမလပ် ချေချွတ်တော် မူထိုင်း ဒါနကထာ၊ သီလကထာ စသော အနုပုဗ္ဗိကထာ ဒေသနာ မြောက်မြား စွာကို ဟောကြား၍ ချေချွတ်တော်မူရာ ဒါနအကြောင်းအရာ (ဒါနကထာ) လည်း မြောက်မြားစွာ ပါလျက် ရှိ၏။

ထိုမျှ များပြားလှသော ဒါနအကြောင်းအရာ (ဒါနကထာ) များသည် ထိုထို ပိဋကတ် ပါဠိတော် နိကာယ်တို့၌ နေရာအနှံ့ ကျယ်ဝန်းများပြားစွာ ပါရှိရာ ဤဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း၌ ထုတ်ပြချက်ကား ဒါနသဘောကို လိုရင်း အကျဉ်းချုပ် သိနှင့်ရုံသာ ဖြစ်ပါ၏။ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း သိမြင်လိုကြသော သူတော်စင်များအဖို့ (ဤကျမ်းတွင် ဖော်ပြထားသော ကျမ်းညွှန်းများအတိုင်း) ထိုထို ပိဋကတ် ပါဠိတော် နိကာယ်ကျမ်းများကို ဆက်လက် လေ့လာကြရန် တိုက်တွန်းရင်း ဤမျှသော စကားအစဉ်ဖြင့် ဖော်ပြအပ်သော ဒါနအကြောင်း (ဒါနကထာ) ကို နိဂုံးကမ္ပတ် အဆုံးသတ်အပ်ပါသည်။

ဤတွင် အပိုင်း (၃) ပြီး၏။

အပိုင်း (၄)

အခန်း (၁၆)

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

သီလ၏ အဓိပ္ပါယ်

သီလ၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ ကောင်းသောအကျင့်ဟု ဆိုလိုသည်။ ကောင်းသော အကျင့် ဆိုသည်မှာလည်း—

- ကောင်းစွာ ထားရှိခြင်း၊
- ကောင်းစွာ လုပ်ဆောင်ခြင်း-

ဟူ၍ ၂-မျိုးရှိသည်။

ကောင်းစွာ ထားရှိခြင်း

ကာယကံမှ ဝစီကံတို့ကို ဖရိုဖရဲမရှိစေရန် ကောင်းစွာထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သီလစောင့်ထိန်းသော သူ၏ ကာယကံ၊ ဝစီကံတို့သည် အထိန်းမရှိသော ချည်ခင်ကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။ သီလစောင့်ထိန်းသောသူ၏ ကာယကံမှ ဝစီကံတို့သည် ဖရိုဖရဲမဖြစ် တည်ငြိမ်စွာ ရှိနေတတ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် စိတ်နေစိတ်ထား ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသူ တစ်ဦးသည် သီလဆောက်တည်ထားစဉ် အခြားသူတစ်ယောက်က မခံနိုင်လောက်အောင် လာရောက်ပြောဆို ပြုမူလာ သော်လည်း အတွံ့အပြန် လက်စားချေမှု ကာယကံ သောင်းကျန်းမှု၊ ဝစီကံ သောင်းကျန်းမှုများ မဖြစ်ရအောင် ကောင်းစွာ ထားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ထိုသူသည် သီလ ဆောက်တည် မထားပါက ယင်း၏ ကာယကံမှ ဝစီကံတို့သည် တားမရ ဆီးမရ ဖရိုဖရဲ သောင်းကျန်းမှု၊ လွန်ကျူးမှု ပြုလုပ်ရန် ငေးချာသလောက် ဖြစ်ပေသည်။

ကောင်းစွာ လုပ်ဆောင်ခြင်း

ကုသိုလ်တရား မှန်သမျှသည် သီလနှင့် ကင်း၍ မဖြစ်နိုင်။ သီလရှိသူ၏ သန္တာန်၌သာ ကောင်းစွာ ဖြစ်ပွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သီလသည် ကုသိုလ် ဟူသမျှတို့၏ မူလအကြောင်းအရင်းဖြစ်၍ ကုသိုလ်တရားတို့ ဖြစ်ပွားစေောင် လုပ်ဆောင်တတ်သည်။ စါနု၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ဟူသော အကျင့်လမ်းစဉ်၌ ဒါနကို

ရှေးဦးတား၍ ဖော်ပြထားသော်လည်း သီလကို အခြေခံ၍ ပြုလုပ်သော
ဒါနကုသိုလ်သည် ပိုမို၍ အကျိုးပေးထက်ဆန် စည်ပင်ပြန့်ပြောသည်။ ထို့ကြောင့်
အလှူအတန်းများ၌ ရေစက်မချမီ ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ တစ်ခုခု
ခံယူဆောက်တည်ပြီးမှ အလှူဒါနကို ရေစက်ချပေးသည့် အစဉ်အလာရှိပါသည်။

အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် သီလ အဓိပ္ပါယ်မှာ ကာယကံမူ၊ ဝစီကံမူတို့ကို
ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ ဖြစ်ခွင့်မပြုဘဲ နူးညံ့သိမ်မွေ့အောင် ကောင်းစွာထားတတ်
သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကုသိုလ်တရားတို့ကို အဆင့်ဆင့် တိုးပွားအောင်
ကောင်းစွာ လုပ်ဆောင်တတ်သောကြောင့်လည်းကောင်း သီလဟု ခေါ်ဆို
ရသည်။

တနည်းအားဖြင့် သီသ = ဦးခေါင်းဟူသော စကားမှ ရွှေ့လျော့လာ၍
သီသမှ သီလဟု ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ သတ္တဝါများမှာ ဦးခေါင်းမြတ်သွားလျှင်
တစ်ကိုယ်လုံး ပျက်စီးရတော့သကဲ့သို့ သီလတရား ပျက်စီးလျှင် ကုသိုလ်တရား
အလုံးစုံ ပျက်စီးသွားတော့သည်ဟု ဆိုလိုသည်။ တနည်းအားဖြင့် လောက၌
အပူငြိမ်းအေးခြင်းကို သီတလ-ဟု ခေါ်၍ သီတလမှ အလယ်အကွေ့(တဝမ်းပူ)
ပြုတ်၍ သီလ-ဟု ဖြစ်လာသည်။ သတ္တဝါတို့၏သန္တာန်၌ ကိလေသာ အပူဟူသမျှ
ငြိမ်းအေးစေတတ်သောကြောင့် သီလဟု ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

သီလ၏ တရားကိုယ်

သီလကို အဘိဓမ္မာနည်းအားဖြင့် တရားကိုယ် ကောက်ပြုရလျှင်—

- (၁) စေတနာသည် သီလမည်၏ (စေတနာသီလ)၊
- (၂) ဝိရတိစေတသိက် ၃-ပါးသည် သီလမည်၏ (ဝိပုတိသီလ)၊
- (၃) အလောဘ, အဒေါသ, အမောဟ စေတသိက် ၃-ပါးသည် သီလမည်၏ (အနဘိဇ္ဈာ၊ အဗျာပါဒ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိသီလ)၊
- (၄) စောင့်စည်းသူ၏ ကုသိုလ်စိတ် စေတသိက်တို့သည် သီလမည်၏ (သံဝရသီလ)၊
- (၅) မလွန်ကျူးအောင် စောင့်ထိန်းသော အခါ၌ဖြစ်သော ကုသိုလ် စိတ်နှင့် စေတသိက်တို့သည် သီလမည်၏ (အဝီတိတ္ထမသီလ)။

စေတနာသီလ

- ပါဏာတိပါတ=သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်း၊
- အဒိန္နာဒါန=သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း၊
- ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ = မိမိမပိုင်သော ဝတ္ထုကုန်ပစ္စည်း မှားယွင်းဖောက်ပြန်စွာ ကျင့်ခြင်း-

ဤသုံးပါးကို ကာယဒုစရိုက် ၃-ပါးဟု ခေါ်သည်။

- မုသာဝါဒ=မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်း၊
- ဝိသုဏဝါစာ=ကုန်းတိုက်စကား ပြောဆိုခြင်း၊
- ဖရုယဝါစာ=ကြမ်းတမ်း ယုတ်မာ တိုင်းထွာ ဆဲရေးခြင်း၊
- သမ္ပပ္ပလာပဝါစာ=အကျိုးမရှိပြန်ဖျင်းသောစကားကိုပြောဆိုခြင်း-

ဤ ၄-ပါးကို ဝစီဒုစရိုက် ၄-ပါးဟု ခေါ်သည်။

ယင်း ကာယဒုစရိုက် ၃-ပါး၊ ဝစီဒုစရိုက် ၄-ပါးတို့မှ ရှောင်ကြဉ်သော စေတနာသည် စေတနာသီလ မည်၏။ မိဘဝတ်၊ ဆရာဝတ် စသည်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်သောအခါ ဖြစ်ပေါ်သော စေတနာသည်လည်း စေတနာသီလမည်၏။

ဝိရတီသီလ

မကောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကို ဝိရတီဟု ခေါ်သည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ကာယဒုစရိုက် ၃-ပါးတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ရာ၌ အသက်မွေးမှုနှင့်ပတ်သက်ခြင်းမရှိလျှင် သမ္မာကမ္မန္တဝိရတီဖြစ်သည်။ (သမ္မာ=ကောင်းသော+ကမ္မန္တ = အလုပ်အကိုင်+သမ္မာကမ္မန္တ = ကောင်းသော အလုပ်အကိုင်၊ မကောင်းသော အလုပ်အကိုင်မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း။) ဝစီဒုစရိုက် ၄-ပါးတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် အသက်မွေးမှုနှင့် ပတ်သက်ခြင်းမရှိလျှင် သမ္မာဝါစာဝိရတီမည်၏။ (သမ္မာ=ကောင်းသော+ဝါစာ=စကား။)

အထက်ဖော်ပြပါ ကာယ ဒုစရိုက် ၃-ပါး၊ ဝစီဒုစရိုက် ၄-ပါးတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် အသက်မွေးမှုနှင့်ပတ်သက်မှုရှိလျှင် သမ္မာအာဇီဝဝိရတီဟု ခေါ်သည်။ (သမ္မာ=ကောင်းသော+အာဇီဝ=အသက်မွေးမှု။) ဥပမာအားဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း မပြုလုပ်သေးသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ မုသာဝါဒမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် သမ္မာဝါစာဝိရတီမည်၏။ ရွှေနေ ရွှေရပ်များ

တရားခိုင်၌ မုသာဝါဒမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် သမ္မာအာဇီဝဝိရတီမည်၏။ မုဆိုး တံငါများ သူ့အသက် သတ်ဖြတ်မှုမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် သမ္မာအာဇီဝဝိရတီမည်၏။ ကလေးငယ်များ ဖားသတ်ခြင်း ကြက်သတ်ခြင်း စသော ပါဏာတိပါတကံမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် သမ္မာကမ္မန္တဝိရတီမည်၏။

ယခုပြဆိုခဲ့သော သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝတည်းဟူသော ဝိရတီစေတသိက် သုံးပါးသည် ဝိရတီသီလမည်၏။

အနာဘိဇ္ဈာ၊ အဗျာပါဒ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိသီလ

သူတပါးစည်းစိမ်ကို ကြည့်၍ ဤစည်းစိမ်ဥစ္စာသည် ငါ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဖြစ်ပါမူ ကောင်းလေစွဟု လောဘဖြင့် ကြံစည်မှုကို အဘိဇ္ဈာဟု ခေါ်သည်။ အဇာတသတ်မင်းသားသည် ငယ်စဉ်အခါက ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့် အတူ ဇောတိကသုဋ္ဌေးကြီး၏ ပတ္တမြားဗိမာန်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်သည့်အခါ “ငါ၏ခမည်းတော်ကြီးသည် ညွှန်ဖျင်းလေစွ၊ ငါသာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ပါမူ ဇောတိက၏ ပတ္တမြားဗိမာန်ကြီးကို သိမ်းပိုက်လိုက်မည်ဟု ကြံစည်လိုက်သည်။ အဘိဇ္ဈာပွားခဲ့သည်။ ယင်းအဘိဇ္ဈာသည် တရားကိုယ်အားဖြင့် လောဘတရားဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ အဘိဇ္ဈာမနောဒုစရိုက် မဖြစ်ရအောင် အဘိဇ္ဈာမနောဒုစရိုက်ကို ပယ်ရှားသော အလောဘစေတသိက်သည် သီလမည်၏။ မိမိနှင့် ပြိုင်ဘက်ရန်သူ ပျက်စီးပါစေ သေပါစေ စသည်ဖြင့် ကြံစည်ပြစ်မှားခြင်းသည် ဗျာပါဒ မနောဒုစရိုက်မည်၏။ ဗျာပါဒ၏ တရားကိုယ်မှာ ဒေါသစေတသိက် ဖြစ်၏။ ယင်းဗျာပါဒကို ပယ်ရှားသော အဒေါသစေတသိက်သည် သီလမည်၏။

ကံ့ကံ၏အကျိုးမရှိ၊ နောက်ဘဝမရှိ၊ အလှူဒါနမှာ အကျိုးမရှိ စသည်ဖြင့် မှားယွင်းဖောက်ပြန်သော အယူအဆသည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမနောဒုစရိုက်မည်၏။ ယင်း၏ တရားကိုယ်မှာ ဒိဋ္ဌိစေတသိက်ဖြစ်သည်။ ထိုမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကို ပယ်ရှားသော အမောဟ စေတသိက်သည် သီလမည်၏။

အဘိဇ္ဈာ၊ ဗျာပါဒ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟူသော မနော ဒုစရိုက် ၃-ပါးရှိလျှင် ကာယ ဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်တို့ကို လွန်ကျူးမှုများ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်။ အဘိဇ္ဈာကို ပယ်ရှားနိုင်မှသည် အနာဘိဇ္ဈာမည်၏။ ဗျာပါဒကို ပယ်ရှားနိုင်မှသည် အဗျာပါဒ မည်၏။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကို ပယ်ရှားနိုင်ခြင်းသည် သမ္မာဒိဋ္ဌိမည်၏။ ယင်းအနာဘိဇ္ဈာ၊ အဗျာပါဒ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိဟူသော မနောဒုစရိုက် ၃-ပါးကို သီလဟု ခေါ်ဆိုသည်။

စေတနာသီလ

- ပါဏာတိပါတ=သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်း၊
- အဒိန္နာဒါန=သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း၊
- ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ = မိမိမပိုင်သော ဝတ္ထုကုန်ပစ္စည်း မှားယွင်းဖောက်ပြန်စွာ ကျင့်ခြင်း-

ဤသုံးပါးကို ကာယဒုစရိုက် ၃-ပါးဟု ခေါ်သည်။

- မုသာဝါဒ=မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်း၊
- ဝိသုဏဝါစာ=ကုန်းတိုက်စကား ပြောဆိုခြင်း၊
- ဖရုယဝါစာ=ကြမ်းတမ်း ယုတ်မာ တိုင်းထွာ ဆဲရေးခြင်း၊
- သမ္ပပ္ပလာပဝါစာ=အကျိုးမရှိပြန်ဖျင်းသောစကားကိုပြောဆိုခြင်း-

ဤ ၄-ပါးကို ဝစီဒုစရိုက် ၄-ပါးဟု ခေါ်သည်။

ယင်း ကာယဒုစရိုက် ၃-ပါး၊ ဝစီဒုစရိုက် ၄-ပါးတို့မှ ရှောင်ကြဉ်သော စေတနာသည် စေတနာသီလ မည်၏။ မိဘဝတ်၊ ဆရာဝတ် စသည်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်သောအခါ ဖြစ်ပေါ်သော စေတနာသည်လည်း စေတနာသီလမည်၏။

ဝိရတီသီလ

မကောင်းမှုမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကို ဝိရတီဟု ခေါ်သည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ကာယဒုစရိုက် ၃-ပါးတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ရာ၌ အသက်မွေးမှုနှင့်ပတ်သက်ခြင်းမရှိလျှင် သမ္မာကမ္မန္တဝိရတီဖြစ်သည်။ (သမ္မာ=ကောင်းသော+ကမ္မန္တ = အလုပ်အကိုင်+သမ္မာကမ္မန္တ= ကောင်းသော အလုပ်အကိုင်၊ မကောင်းသော အလုပ်အကိုင်မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း။) ဝစီဒုစရိုက် ၄-ပါးတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် အသက်မွေးမှုနှင့် ပတ်သက်ခြင်းမရှိလျှင် သမ္မာဝါစာဝိရတီမည်၏။ (သမ္မာ=ကောင်းသော+ဝါစာ=စကား။)

အထက်ဖော်ပြပါ ကာယ ဒုစရိုက် ၃-ပါး၊ ဝစီဒုစရိုက် ၄-ပါးတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် အသက်မွေးမှုနှင့်ပတ်သက်မှုရှိလျှင် သမ္မာအာဇီဝိရတီဟု ခေါ်သည်။(သမ္မာ=ကောင်းသော+အာဇီဝ=အသက်မွေးမှု။) ဥပမာအားဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း မပြုလုပ်သေးသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ မုသာဝါဒမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် သမ္မာဝါစာဝိရတီမည်၏။ ရွှေနေ ရွှေရပ်များ

တရားခွင်၌ မုသာဝါဒမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် သမ္မာအာဇီဝဝိရတီမည်၏။ မုဆိုး တံငါများ သူ့အသက် သတ်ဖြတ်မှုမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် သမ္မာအာဇီဝဝိရတီမည်၏။ ကလေးငယ်များ ဖားသတ်ခြင်း ကြွက်သတ်ခြင်း စသော ပါဏာတိပါတကံမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် သမ္မာကမ္မန္တဝိရတီမည်၏။

ယခုပြဆိုခဲ့သော သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝတည်းဟူသော ဝိရတီစေတသိက် သုံးပါးသည် ဝိရတီသီလမည်၏။

အနဘိဇ္ဈာ၊ အဗျာပါဒ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိသီလ

သူတပါးစည်းစိမ်ကို ကြည့်၍ ဤစည်းစိမ်ဥစ္စာသည် ငါ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဖြစ်ပါမူ ကောင်းလေစွဟု လောဘဖြင့် ကြံစည်မှုကို အဘိဇ္ဈာဟု ခေါ်သည်။ အဇာတသတ်မင်းသားသည် ငယ်စဉ်အခါက ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့် အတူ ဇောတိကသုဋ္ဌေးကြီး၏ ပတ္တမြားဗိမာန်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်သည့်အခါ “ငါ၏ခမည်းတော်ကြီးသည် ညံ့ဖျင်းလေစွ၊ ငါသာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ပါမူ ဇောတိက၏ ပတ္တမြားဗိမာန်ကြီးကို သိမ်းပိုက်လိုက်မည်ဟု ကြံစည်လိုက်သည်။ အဘိဇ္ဈာပွားခဲ့သည်။ ယင်းအဘိဇ္ဈာသည် တရားကိုယ်အားဖြင့် လောဘတရားဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ အဘိဇ္ဈာမနောဒုစရိုက် မဖြစ်ရအောင် အဘိဇ္ဈာမနောဒုစရိုက်ကို ပယ်ရှားသော အလောဘစေတသိက်သည် သီလမည်၏။ မိမိနှင့် ပြိုင်ဘက်ရန်သူ ပျက်စီးပါစေ သေပါစေ စသည်ဖြင့် ကြံစည်ပြစ်မှားခြင်းသည် ဗျာပါဒ မနောဒုစရိုက်မည်၏။ ဗျာပါဒ၏ တရားကိုယ်မှာ ဒေါသစေတသိက် ဖြစ်၏။ ယင်းဗျာပါဒကို ပယ်ရှားသော အဒေါသစေတသိက်သည် သီလမည်၏။

ကံ့ကံ၏အကျိုးမရှိ၊ နောက်ဘဝမရှိ၊ အလှူဒါနမှာ အကျိုးမရှိ စသည်ဖြင့် မှားယွင်းဖောက်ပြန်သော အယူအဆသည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမနောဒုစရိုက်မည်၏။ ယင်း၏ တရားကိုယ်မှာ ဒိဋ္ဌိစေတသိက်ဖြစ်သည်။ ထိုမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကို ပယ်ရှားသော အမောဟ စေတသိက်သည် သီလမည်၏။

အဘိဇ္ဈာ၊ ဗျာပါဒ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟူသော မနော ဒုစရိုက် ၃-ပါးရှိလျှင် ကာယ ဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်တို့ကို လွန်ကျူးမှုများ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်။ အဘိဇ္ဈာကို ပယ်ရှားနိုင်မှသည် အနဘိဇ္ဈာမည်၏။ ဗျာပါဒကို ပယ်ရှားနိုင်မှသည် အဗျာပါဒ မည်၏။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကို ပယ်ရှားနိုင်ခြင်းသည် သမ္မာဒိဋ္ဌိမည်၏။ ယင်းအနဘိဇ္ဈာ၊ အဗျာပါဒ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိဟူသော မနောဒုစရိုက် ၃-ပါးကို သီလဟု ခေါ်ဆိုသည်။

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

သံဝရသီလ

ရဟန်းတော်များ သီလစောင့်ထိန်းမှုကို သံဝရ-ဟု ခေါ်သည်။ ရဟန်းတော်များနှင့်သာ အထူးသက်ဆိုင်သော သီလ ဖြစ်သည်။ ယင်း သံဝရမှာ ငါးမျိုး ရှိသည်။

- (၁) ပါတိမောက္ခ သံဝရ= ၂၂၇-သွယ်သော သိက္ခာပုဒ်များကို စောင့်ထိန်းခြင်း၊
- (၂) သတိသံဝရ= မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် တည်းဟူသော ဣန္ဒြေ ၆-ပါးကို အကုသိုလ် မဝင်နိုင်စေရန် သတိဖြင့် စောင့်ကြပ်ခြင်း၊ ဣန္ဒြေကို စောင့်ထိန်းခြင်း၊
- (၃) ဉာဏသံဝရ= ဉာဏ်ပညာဖြင့် စောင့်ထိန်းခြင်း၊ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ၊ အဝိဇ္ဇာ ကိလေသာတရားတို့ မဖြစ်ပွားရအောင် စောင့်ထိန်းရသော ဉာဏ်ပညာဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းလေးပါးကို သုံးဆောင်ရာ၌ ကိလေသာ မဖြစ်အောင် ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ သုံးဆောင်ခြင်း၊
- (၄) ခန္တိသံဝရ= အချမ်း အပူ စသည်တို့ကို သည်းခံလျက် အကုသိုလ်တရား မဖြစ်ပွားအောင် စောင့်ထိန်းခြင်း၊
- (၅) ဝီရိယသံဝရ = ကာမဂုဏ်နှင့် ပတ်သက်သော ကြံစည်မှု၊ သူတပါး ပျက်စီးအောင် ကြံစည်မှု၊ ညှဉ်းဆဲရန် ကြံစည်မှုများကို မကြံစည်မိအောင် အင်အားစိုက်ထုတ်၍ စောင့်ထိန်းခြင်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း စင်ကြယ်အောင် လုံ့လစိုက်ထုတ်၍ စောင့်စည်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အဝိတိက္ကမသီလ

ဆောက်တည်ထားအပ်သော သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ကိုယ်နှုတ်တို့ဖြင့် မလွန်ကျူးခြင်းသည် အဝိတိက္ကမသီလ မည်၏။

ဝိရတီ ၃-မျိုး

ကာယဒုစရိုက် ၃-ပါး၊ ဝစီဒုစရိုက် ၄-ပါးတို့မှ ရှောင်ကြဉ်မှု (ဝိရတီ)သည် အောက်ပါအတိုင်း ၃-မျိုးရှိသည်—

- (၁) သမာဒါနဝိရတီ= ရှောင်ကြဉ်ရန် ဆောက်တည်ခြင်း၊
- (၂) သမုတ္တဝိရတီ= ရင်ဆိုင်တွေ့သည့်အခါ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊
- (၃) သမုတ္တေဒဝိရတီ= အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်တောက်ပယ်ခွါ၍ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း။

သမာဒါနဝိရတီ

ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ရှေ့၌ လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသံဃာရှေ့၌ လည်းကောင်း သူ့အသက် သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သည့် သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည်ပါ၏။ သူ့ဥစ္စာ ခိုးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သည့် သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည်ပါ၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ငါးပါးသီလ ရှစ်ပါးသီလ ကိုးပါးသီလ စသည်တို့ကို ခံယူဆောက်တည်ခြင်းသည် သမာဒါနဝိရတီမည်၏။ လွန်ကျူးရမည့်အကြောင်း ဝတ္ထု မတွေ့မီ ကြိုတင်ဆောက်တည်ခြင်း၊ ကြိုတင်၍ စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းသည် သမာဒါနဝိရတီ မည်၏။

သီဟိုဠ်ကျွန်းတွင် ဥပါသကာတစ်ယောက်သည် နွားပျောက်သဖြင့် နွားရှာရာ တောအုပ်အတွင်း၌ စပါးကြီးမြေကြီးဘစ်ကောင်နှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့သည်။ စပါးကြီးမြေသည် ဥပါသကာကို လာရောက်ရစ်ပတ်သည်။ ဥပါသကာသည်လက်တွင်း၌ ပါလာသောထင်းခုတ်ဓားဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ရန် ချိန်ရွယ်ပြီးမှ မိမိခံယူဆောက်တည်ထားသော ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏီသီလကို သတိရ၍ “အသက်သေလိုက သေပါစေ၊ သူတပါး အသက်ကို မသတ်တော့ပြီ” ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ဓားကို လွှင့်ပစ်ပြီး မိမိသီလကိုသာ ဆင်ခြင်အောက်မေ့ နေလိုက်သည်။ စပါးကြီးမြေသည် ဥပါသကာ၏ သီလတန်ခိုးကြောင့် ဆက်လက်ရစ်ပတ်ခြင်းမပြုနိုင်တော့ဘဲ ထွက်ခွါသွားတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ အသက်အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော်လည်း မိမိဆောက်တည် ထားသည့် သီလကို စောင့်ထိန်းနိုင်ခြင်းသည် သမာဒါနဝိရတီ ဖြစ်သည်။

သမ္ပတ္တဝိရတီ

လွန်ကျူးစရာအကြောင်း ကြုံလာခဲ့သော် လွန်ကျူးစရာ ဝတ္ထုနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့လာခဲ့သော် မလွန်ကျူးမိအောင် စောင့်ထိန်းခြင်း၊ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် သမ္ပတ္တဝိရတီမည်၏။ ပုသုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ သမာဒါနဝိရတီနှင့် သမ္ပတ္တဝိရတီသီလ ၂-မျိုးရှိနိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။ သမာဒါနဝိရတီသီလမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း သီလ ခံယူ ဆောက်တည်ဖူးကြသည်။ သီလခံယူချိန်၌ စေတနာသီလသာ ဖြစ်သေး သည်။ ဝိရတီအဆင့်သို့ မရောက်သေးချေ။ ဝိရတီသီလဖြစ်ရန် ခက်ခဲသည်။ အငွေ့ကို ရှောင်နိုင်သော်လည်း အတွေ့ကို ရှောင်နိုင်ခဲသည်။ လောဘ အမှောင် ဒေါသ အမှောင် ဖုံးအုပ်ကာ အတွေ့ကို မရှောင်နိုင်ဖြစ်တတ်သည်။

မြောက်ကျွန်းသူ မြောက်ကျွန်းသားမှာ တမင်တကာ သီလခံယူဆောက် တည်ထားခြင်းမရှိ၊ သူ့အသက် သတ်ခြင်း စသော ဒုစရိုက်မှုများမှ ရှောင်ကြဉ် ကြခြင်းသည် ပင်ကိုပကတိအားဖြင့် သီလကို စောင့်ထိန်းခြင်းဖြစ်သည်။ သမ္မတ္တ ဝိရတီသီလဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။ သီလကို ကြိုတင်ဆောက်တည်မှုမရှိဘဲ ကျူးလွန် စရာ အာရုံဝတ္ထုနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့သည့်အခါ မကျူးလွန်ဘဲ ရှောင်ကြဉ်နိုင်မှုသည် သမ္မတ္တဝိရတီမည်၏။ သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ စက္ကနဂူပါသကာသည် မိခင်အား ဓာတ်စာ ကျွေးရန် ယုန်ငယ်တစ်ကောင်ကို မိ၍ သတ်ရန် ကြံစည်ပြီးမှ အကူသိုလ်ဖြစ်မည် ကြောက်၍ မသတ်ဘဲ လွတ်လိုက်သည်။ ဤကား သမ္မတ္တဝိရတီဖြစ်သည်။

သမုစ္ဆေဒဝိရတီ

ကာယ ဒုစရိုက် ၃-ပါး၊ ဝစီ ဒုစရိုက် ၄-ပါး၊ မနော ဒုစရိုက် ၃-ပါး ဤဒုစရိုက် ၁၀- ပါးတို့ကို ကျူးလွန်မှု ပြုခြင်းသည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ စသော ကိလေသာ အရင်းခံကြောင့် ဖြစ်သည်။ မူလအကြောင်းရင်း ဖြစ်သော ယင်းကိလေသာတရားများကို အရိယာမဂ်ကို ရရှိသည့်အခါ အကြွင်းမဲ့ အမြစ်ပြတ် ပယ်ရှားလိုက်သည်။ သောတာပတ္တိမဂ်သည် ဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်သည်။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် ကိလေသာ တရားတို့ကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်သတ်ခြင်းသည် သမုစ္ဆေဒဝိရတီ မည်၏။

ပဟာန် ၄-ပါး

လောကီ သီလသည် ကိလေသာတရားများကို အခိုက်အတန့် ယာယီ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်စွမ်း ရှိသည်။ လောကုတ္တရာ သီလသည် ကိလေသာတရား များကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်နိုင်သည်။ ကိလေသာ ပယ်မှုကို ပဟာနု=ပဟာန်ဟု ခေါ်သည်။ ကိလေသာ ပယ်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပဟာန် ၄-ပါးကို မှတ်သား သင့်သည်။

- (၁) တဒင်္ဂပဟာန် = ခေတ္တခဏ ပယ်ခြင်း၊
- (၂) ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန် = အခိုက်အတန့် ပယ်ခွါထားခြင်း၊
- (၃) သမုစ္ဆေဒပဟာန် = အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်တောက်၍ ပယ်ခွါခြင်း၊
- (၄) ပဋိပဿမ္ဘနပဟာန် = ငြိမ်းအေးစေမှု ပြု၍ ပယ်ခွါခြင်း။

တဒဂံပဟာန်

ဘုရားရှိခိုးနေသော သူ၌ ကုသိုလ်စိတ်များသာ ဖြစ်ပေါ်နေ၍ အကုသိုလ် စိတ်များ မဝင်ရောက်နိုင်အောင် ပယ်ရှားထားခြင်းသည် တဒဂံပဟာန် မည်၏။ အလားတူပင် အလှူဒါန ပြုလုပ်သည့်အခါ ဥပုသ်သီလ စောင့်သုံးသည့် အခါ ဝေယျာဝစ္စ ပြုလုပ်သည့် အခါတို့၌ ကုသိုလ်တရားများ ဖြစ်ပွားနေ၍ အကုသိုလ်တရားများ ဝင်ရောက် မလာနိုင်ခြင်းသည် ခေတ္တခဏ အကုသိုလ် ပယ်ခြင်း ဖြစ်၍ တဒဂံပဟာန် မည်၏။ (တဒဂံ=တခဏ။)

ဝိက္ခမ္မနပဟာန်

သမာဓိဈာန် ဝင်စားနေသည့် အချိန်တွင် ၁-နာရီ၊ ၂-နာရီ၊ သို့မဟုတ် ၁-ရက်၊ ၂-ရက် စသည်ဖြင့် အကုသိုလ်တရားများ ဝင်ရောက်ဖြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိစေရန် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ပယ်ခါထားခြင်းကို ဝိက္ခမ္မနပဟာန်ဟု ခေါ်သည်။ ဈာန်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဈာန်ဝင်စားနေသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဝိက္ခမ္မနပဟာန်ဖြင့် ကိလေသာဘို့ကို ပယ်ခါထားသည် မည်၏။ (ဝိက္ခမ္မန= ပယ်ခါခြင်း။)

သမုစ္ဆေဒပဟာန်

အကုသိုလ် ဒုစရိုက်တရားတို့၏ အကြောင်းရင်းမူလ ဖြစ်သော ကိလေသာ တရားတို့ကို တခါတည်း အမြစ်ပြတ်အောင် မက်ဉာဏ်ဖြင့် ပယ်သတ်ခြင်းသည် သမုစ္ဆေဒပဟာန် မည်၏။ (သမုစ္ဆေဒ=သံ+ဥ+ဆေဒ=ကောင်းစွာဖြတ်ခြင်း။)

ပဋိပဿမ္မနပဟာန်

ကိလေသာအပူမီးကို မက်ဉာဏ်ဖြင့် ပယ်သတ်ပြီးသောအခါ ကိလေသာ အကြွင်းအကျန် မရှိတော့သော်လည်း ယင်း၏ အငွေ့အသက် အရှိန်အဝါ ကျန်ရစ်နေသေး၏။ ယင်းအငွေ့အသက်အရှိန်အဝါများကို အေးငြိမ်းချုပ်ငြိမ်း သွားအောင် ဖိုလ်ဉာဏ်က စွမ်းဆောင်နိုင်၏။ ယင်း ဖိုလ်ဉာဏ်၏ ကိလေသာ အပူရှိန် အငွေ့အသက် ငြိမ်းအေးစေမှုသည် ပဋိပဿမ္မနပဟာန် မည်၏။ (ပဋိ=တဖန်+ပဿမ္မန=ငြိမ်းစေခြင်း။)

တဒဂံပဟာန်ဖြင့် ကိလေသာပယ်ပုံကို မှော်ထဲသို့ ခဲပစ်ချသည်နှင့် နှိုင်းယှဉ် ကြသည်။ ကန်ရေပြင်ကို ရေမှော်များ ဖုံးအုပ်လျက် ချိရာ ခဲတစ်လုံး ပစ်ချ လိုက်လျှင် မှော်များသည် နံဘေးသို့ ရှေ့၍ ရေမျက်နှာပြင် ပေါ်လာမည်။ မကြာမီပင် မှော်များ ပြန်လည် ဖုံးအုပ်သွားမည်။ ဤကဲ့သို့ မှော်များကို ခေတ္တခဏ ပယ်ရှားခြင်းသည် တဒဂံပဟာန် ပယ်နည်းနှင့် တူ၏။

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

ဝိက္ခမ္မနုပဟာန် ပယ်ပုံကို သစ်ပင်ခုတ်သည့် ဥပမာနှင့် နှိုင်းနှိုင်းကြသည်။ အဆိပ်ပင် တစ်ပင်ကို အသီးမသီး စေလိုသဖြင့် အကိုင်းအခက်များ ချိုင့်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ခန့် မသီးဘဲ နေသော်လည်း သုံးနှစ်ခန့် ကြာသောအခါ အခက်အလက်များ ပြန်လည်ဝေဆာလာ၍ အဆိပ်သီးများ သီးပြန်သည်။ ထိုကဲ့သို့ အခိုက်အတန့်မျှ ပယ်ခွါခြင်းကို ဝိက္ခမ္မနုပဟာန်ဟု ခေါ်သည်။

ယင်း အဆိပ်ပင်ကြီးကို အမြစ်ပါ နုတ်၍ အမှုန်ကြိတ် ပြာချ လေမှာ လွှင့်လိုက်သောအခါ နောက်ထပ် အဆိပ်သီး မသီးနိုင်တော့ချေ။ ဤဥပမာဖြင့် သမုစ္ဆေဒပဟာန်ကို အဓိပ္ပါယ်ရှင်းပြကြသည်။

ပဋိပဿန္တနုပဟာန်မှာ မီးတောက် မီးလုံးနှင့် မီးကျိုးခဲများ ငြိမ်းသွားသော်လည်း ပြာပူကျန်ရစ်နေသေးသည်။ ယင်း ပြာပူငြိမ်းအောင် လုံးဝအခိုးသေအောင် ထပ်မံ၍ ရေဖျန်းပက်ခြင်းသည် ပဋိပဿန္တနုပဟာန် မည်၏။

အဘိဓမ္မာနည်းအားဖြင့် ရှင်းပြရသော် ကာမာဝစရ ကုသိုလ် သီလသည် တဒင်္ဂပဟာန် မည်၏။ ရူပါဝစရ အရူပါဝစရ ကုသိုလ်သီလသည် ဝိက္ခမ္မနုပဟာန် မည်၏။ မဂ်ကုသိုလ် သီလသည် သမုစ္ဆေဒပဟာန် မည်၏။ ဖိုလ်သီလသည် ပဋိပဿန္တနုပဟာန် မည်၏။

သီလ၏ အကြောင်း

သီလသည် မကောင်းမှုမှရှောင်ခြင်း (ဟိရီ)နှင့် မကောင်းမှုမှ ကြောက်ခြင်း (ဩတ္တပ္ပ) တရားနှစ်ပါး အကြောင်းခံရှိ၏။ သူတော်ကောင်းတရားကို နာကြားရခြင်း စသည်ကြောင့်လည်း သီလနှင့် ပြည့်စုံတတ်သည်။ အရှက်အကြောက် (ဟိရီ၊ ဩတ္တပ္ပ) တရားနှစ်ပါးရှိမှ သီလကို စောင့်ထိန်းနိုင်သည်။ သီလကို လိုခြံစွာ စောင့်ထိန်းနိုင်ရေးအတွက် အကုသိုလ်အမှုပြုရန် ရှက်ခြင်း(ဟိရီ)နှင့် အကုသိုလ်အမှုမှ ကြောက်ခြင်း (ဩတ္တပ္ပ)ရှိရန် လိုအပ်သည်။

သီလရနံ ကြိုင်သင်းပျံ

သီလသည် အဆင်းမရှိ သော်လည်း သီလစောင့်ထိန်းသူအား လှပတင့်တယ်စေ၏။ သီလသည် အနံ့မရှိသော်လည်း လေအောက်လေညှာ အရပ်မျက်နှာအားလုံးသို့ မွှေးကြိုင်ပျံ့လှိုင်စေ၏။ သီလရှိသော သူတော်ကောင်းတို့၏ ဂုဏ်သတင်းသည် အရပ်မျက်နှာအားလုံးကို မွှေးကြိုင်စေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်က ဓမ္မပဒပါဠိတော်၌—

“စန္ဒကူးအနံ့သည်လည်းကောင်း၊ တောင်ဇလပ်ပန်း အနံ့သည်လည်းကောင်း၊ ကြာညှိပန်းအနံ့သည်လည်းကောင်း၊ မြသေးပန်းအနံ့သည်လည်းကောင်း ရှိ၏။ ထိုပန်းရနံ့ အမျိုးမျိုးတို့ထက် သီလအနံ့သည်သာ အတုမရှိမြတ်၏။

တောင်ဇလပ် စန္ဒကူးပန်းတို့၏ အနံ့သည် မပြောပလောက်၊ အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်၏။ သီလရှိသော သူတို့၏ သီလအနံ့သည်သာ ထူးကဲလွန်မြတ်သည် ဖြစ်၍ နတ်ပြည်တို့၌ လှိုင်၏။

ပန်းအနံ့သည် လေညာသို့ မသွား၊ စန္ဒကူးပန်း၊ တောင်ဇလပ်ပန်း၊ စပယ်ကြက်ရုံးပန်းတို့၏ အနံ့သည်လည်း လေညာသို့ မသွား၊ သူတော်ကောင်းတို့၏ အနံ့သည်သာ လေညာသို့ သွား၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ ဂုဏ်သတင်းသည် အရပ်မျက်နှာ အားလုံးတို့သို့ ပျံ့နှံ့လှိုင်ကြ၏” ဟု-ဟောတော်မူသည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် ကိုယ်ကျင့်သီလနှင့် ပြည့်ဝသူကို လောက၌ သူတော်ကောင်းဟု ခေါ်ဝေါ် သမုတ်ကြ၏။ သီလ ရှိသူတို့၏ ကိုယ်နံ့ကိုလည်း နတ်တို့က မစက်ဆုပ်ကြောင်း သိကြားမင်း ကိုယ်တိုင် ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ တရားအားထုတ်နေသော ရသေ့ကြီးထံ လာရောက် လျှောက်ထားဖူးသည်။

သိကြားမင်းက ရှိခိုးရသူ

သိကြားမင်းသည် ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်ရန် ဝေဇယန္တာ ပြာသာဒ်မှ ဆက်ဆင်းပြီးနောက် ရထားပေါ်သို့ တက်ခါနီး၌ အရပ်ရွှစ်မျက်နှာတို့ကို လှည့်လည်ရှိခိုးနေသည်။ ထိုအခါ-

မာတလိနတ်သားက “အရှင် သိကြားမင်း... အဘယ်သူများကို ရှိခိုးနေပါသနည်း” ဟု မေးမြန်းရာ-

သိကြားမင်းက “အချင်း မာတလိ... အကြင်လူတို့သည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိကုန်၏။ သီလနှင့်လည်း ပြည့်စုံကြကုန်၏။ ရတနာသုံးရပ်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြကုန်၏။ တရားသဖြင့် သားမယားတို့ကိုလည်း မွေးမြူကြကုန်၏။ ထိုလူတို့ကို ငါရှိခိုးပါ၏” ဟု-

ဖြေကြားလေသည်။

စာရိတ္တနှင့် ဝါရိတ္တ (ဆောင်ရန်နှင့် ရှောင်ရန်)

သီလသည် လူတို့ နေ့စဉ်ပြုလုပ်ဖြည့်ကျင့်ဆောင်ရွက်ရမည့် စာရိတ္တသီလနှင့် မလွဲမသွေရှောင်ကြဉ်ရမည့် ဝါရိတ္တသီလဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏။

စာရိတ္တသီလ (ဆောင်ရန်)

စာရိတ္တသီလဆိုသည်မှာ ကောင်းသော လုပ်ငန်းတာဝန်များ ဝတ္တရားများကို ပြုကျင့်လိုက်နာခြင်း ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သိင်္ဂါလောဝါဒသုတ်၌ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားတော် မူအပ်သော သားသမီးကျင့်ဝတ်၊ မိဘကျင့်ဝတ်၊ တပည့်ကျင့်ဝတ်၊ ဆရာကျင့်ဝတ်၊ လင်ကျင့်ဝတ်၊ မယားကျင့်ဝတ်စသည်တို့သည် စာရိတ္တသီလများပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင် လူကြီးသူမကို ရိုသေလေးစားခြင်း၊ အပြောအဆို လိမ္မာ ယဉ်ကျေးခြင်း၊ အသွားအလာအနေအထိုင် နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း၊ ရဟန်းသံဃာ၊ ဆရာ၊ မိဘ လူကြီးသူမတို့ ရွှေ့မောက်၌ မိုးတိုးမတ်တတ်မသွားဘဲ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်၍ သွားခြင်း၊ ဆရာမိဘတို့ အလျင်စားဦးစားဖျားကို မစားခြင်း၊ ရဟန်းသံဃာ ဆရာမိဘ စသူတို့ရွှေ့၌ ဒူးထောင်ပေါင်ကား ကိုးရိုးကားထိုင်ခြင်း မပြုဘဲ ပုဆစ်တုပ် (ဒူးတုပ်)၍ နေခြင်းစသည့် ယဉ်ကျေးမှုလူ့ ကျင့်ဝတ်များသည်လည်း စာရိတ္တသီလများပင် ဖြစ်ပေသည်။

စာရိတ္တသီလတွင် ပါဝင်သော ကျင့်ဝတ်များကို အကြောင်းမညီညွတ်၍ မပြုလုပ်ဘဲ နေ့ခွဲသော်လည်း အကုသိုလ်အပြစ်မရှိပေ။ ပြုလုပ်လျှင်ကား သီလကို ပို၍ ပြည့်ဝဖြူစင်စေသည်။ အပြစ်မရှိဟု ဆိုရာ၌ ထိုကျင့်ဝတ်များ ပျက်သောကြောင့် တမလွန်ဘဝတွင် အပါယ်မကျခြင်းကို ဆိုသည်။ သို့သော် အကြောင်း ညီညွတ်ပါလျက် ပြုလုပ်နိုင်ပါလျက် ကျင့်ဝတ်ပျက်လျှင်ကား ထိုသူအား ပညာရှိ သူတော်ကောင်းများက ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။

စာရိတ္တသီလကို ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါတရားနှင့် မပျင်းမရိ ပြုလုပ်နိုင်မှု ဝီရိယ တရား ဤတရားနှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသူမှသာ ဖြည့်ကျင့် ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ ဤအကျင့်ကို ကျင့်လျှင် ကောင်းသော အကျင့်ဖြစ်၍ နောင်အခါ ကောင်းကျိုး ရနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရား၊ မပျင်းမရိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် အားထုတ် လုပ်ကိုင်မှု ဝီရိယတို့နှင့် ပြီးစီးအောင် အားထုတ်လုပ်ကိုင်နိုင်မှုသာ စာရိတ္တ သီလနှင့် ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဝါရိတ္တသီလ (ရှောင်ရန်)

ဝါရိတ္တသီလဆိုသည်မှာ မြတ်စွာဘုရားက ဤအမှုမျိုးကို မပြုကျင့်ရ မပြု ကျင့်ကောင်းဟု တားမြစ်ဆုံးမ ဟောကြားထားသော သူ့အသက်သတ်ခြင်း သူ့စွာခိုးခြင်းစသည့် ဒုစရိုက်မှုများမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓသာသနာ့ကျမ်း

ဒုစရိုက်မှုများကို ကမ္မပထမြောက် ကျူးလွန်ပါက မုချအပါယ်ကျစေ နိုင်သည်။ ယင်းဒုစရိုက်များကို မပြုလုပ်မိအောင် ရှောင်ကြဉ်ပါက နတ်ရွာ သုဂတိသို့ မုချရောက်သည်။

ဝါရိတ္တသီလဟု ခေါ်သော ငါးပါးသီလကို ပြည့်စုံအောင် စောင့်ထိန်း ခြင်းသည် နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကောင်းသော ကုသိုလ်ကံမည်၏။ ယင်းငါးပါးသီလကို ကမ္မပထမြောက်ကျူးလွန်ဖောက်ဖျက်ခြင်းသည် အပါယ်သို့ မုချရောက်ကြောင်း မကောင်းသော အကုသိုလ်ကံ မည်၏။

စာရိတ္တသီလဟု ခေါ်သော တာဝန်ဝတ္တရားများကို ဖြည့်ကျင့်ဆောင်ရွက် သူသည် ဝါရိတ္တသီလဟု ခေါ်သော အကုသိုလ်ဒုစရိုက်မှုများမှ ရှောင်နိုင်သည်။ တာဝန်မကျေပျန်သူ ဝတ္တရားမကျေသူများသည် ဝါရိတ္တသီလခေါ် ရှောင်ကြဉ် ရမည့်သီလကို ဖြည့်နိုင်ခဲ့၏။ အကုသိုလ်ဒုစရိုက်မှ ရှောင်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် စာရိတ္တသီလပြည့်စုံမှု ဝါရိတ္တသီလပြည့်စုံနိုင်မည်ဟု မှတ်ရမည်။

ငါးပါးသီလ

ငါးပါးသီလကို အခါခပ်သိမ်း သာသနာတော်တွင်း သာသနာတော်ပ၌ လူတို့ ခါးဝတ် ပုဆိုးကဲ့သို့ အမြဲစောင့်ထိန်းအပ်သော သီလဖြစ်သောကြောင့် “နိစ္စ သီလ”ဟု ခေါ်ကြသည်။ (နိစ္စ=အမြဲ။) တသက်လုံး မကျိုးမပေါက်ရအောင် သူတော်ကောင်းတို့ အလေးအမြတ်ပြုရမည့် အကျင့်ဖြစ်သောကြောင့် “ဂရုဓမ္မ သီလ” ဟူ၍လည်း ခေါ်ကြ၏။ (ဂရု=အလေးပြုအပ်သော။) အရိယာသူတော် ကောင်းတို့ နှစ်သက်မြတ်နိုးအပ်သောကြောင့် “အရိယကန္တသီလ” ဟူ၍လည်း ခေါ်ရ၏။ အရိယ=အရိယာ + ကန္တ=နှစ်သက်ခြင်း။) အိမ်ထုတည်ထောင် လူဝတ်ကြောင်မှန်သမျှ စောင့်ထိန်းအပ်သော သီလဖြစ်သောကြောင့် “ဂဟဋ္ဌ သီလ”ဟူ၍လည်းခေါ်ကြ၏။ (ဂဟ=အိမ်၊ ဂဟဋ္ဌ=အိမ်နေသူလူဝတ်ကြောင်။) ထိုသီလသည် ကိုယ်နှုတ် နှစ်ပါးလုံးကို မကောင်းမှုများ မပြုမိအောင် စောင့်ထိန်းခြင်း၊ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် “ဝိရတီသီလ” ဖြစ်သည်။

သီလခံယူတည်ဆောက်ပုံ

သိက္ခာ=ကုသိုလ်အကျင့်၊ ပဒ=တည်ရာ၊ ကုသိုလ်အကျင့်တို့၏ တည်ရာကို သိက္ခာပုဒ်ဟု ခေါ်၏။ သိက္ခာပုဒ်တစ်ပါး လုံခြုံလျှင် ကိုယ်ကျင့်တရားများ များစွာတိုးတက်မည် ဖြစ်သောကြောင့် များစွာသော ကုသိုလ်တရား၏ တည်ရာ အခြေခံဖြစ်သော အကျင့်သိက္ခာဟု ဆိုလိုပါသည်။

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

ဆောက်တည်ပါ၏ဟူသည် သိက္ခာပုဒ်ကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းမည်ဟု စိတ်ထဲ၌ နှလုံးသွင်းထားခြင်းကို ဆောက်တည်သည်ဟု ခေါ်သည်။ အိမ်ကြီး တိုက်ကြီးများခိုင်မြဲအောင် မြေ၌ အုတ်မြစ်ချ စိုက်ထူထားသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေသည်။

သီလသိက္ခာပုဒ်ကို သူတပါးထံ မသွားဘဲ မိမိဘာသာ “ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ” ဟု ပါဠိလို ရွတ်ဆို၍ဖြစ်စေ၊ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏ဟု မြန်မာလို ရွတ်ဆို၍ဖြစ်စေ ဆောက်တည် နိုင်ပါသည်။ အလောင်းတော်ဇနကမင်းသားသည် ပင်လယ်ရေကြော၌ သင်္ဘော ပျက်၍ မျောနေစဉ် ကိုယ်ဘာသာကိုယ် သီလဆောက်တည်၍ ၇-ရက်ပတ်လုံး ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ကြောင်း မဟာဇနကဇာတ်တော်၌ ဖော်ပြထားသည်။

ယခုခေတ်လူတို့ကား ဘုရားရွှေ့ ရဟန်းသံဃာတော်များရွှေ့၍ ဆောက်တည်မှ သီလရသည်ဟု ထင်နေကြ၏။ အမှန်မှာ မိမိဘာသာ အဓိဋ္ဌာန်ဆောက်တည်၍ စောင့်ရှောက်နိုင်လျှင်လည်း သီလရပါသည်။ သို့သော် သစ်ကျုတ်၏ သီလကဲ့သို့ မခိုင်ခံ့ ပျက်လွယ်တတ်သည်ဟု ဒီပဲယင်းဆရာတော်က မိန့်ကြားခဲ့သည်။

မြစ်ကမ်းငယ် ကျွန်းတစ်ခု၌ နေသော သစ်ကျုတ်သည် ညအခါ မြစ်ရေတိုးသဖြင့် ကျွန်းကို ရေငိုင်း၍ အစာရှာ မသွားနိုင်လတ်သော် ယနေ့ ငါအစာငတ်တော့မည်။ အချည်းအနီး မရှိစေနှင့်တော့ဟု အဓိဋ္ဌာန်ဥပုသ် စောင့်ပြီးလျှင် ဝပ်ကျင်းမှာ တည်ကြည့်စွာ ဝပ်လေ၏။ ကျွန်းစောင့်နတ်က သိ၍ စမ်းလိုသောကြောင့် ဆိတ်ယောင်ဆောင် အသံပေးသော် မော်ကြည့်၍ ဆိတ်ကို မြင်လျှင် ယနေ့ ဥပုသ်ရှိစေတော့ နောက်မှ စောင့်တော့မည်ဟု ဆိတ်ကို လိုက်ဖမ်း၏။ အတန်ပမ်း၍ ဆိတ်ကွယ်ပျောက်သော် ပြန်လာ၍ ငါ၏ ဥပုသ်သည် မကျိုးသေးဟု စောင့်မြဲတိုင်း စောင့်ပြန်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အလေးအမြတ် ပြုအပ်သော ဘုရားရွှေ့ စေတီတော်၊ ရုပ်ပွား တော်ရွှေ့ ရဟန်းသံဃာတော်များရွှေ့ လေးစားအပ်သော လူများရွှေ့၍ နှုတ်မြက်၍ ဆောက်တည်ခြင်းက ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအား ရိုသေလေးစား အလေး ထားသဖြင့် သာ၍ ခိုင်မြဲနိုင်ပါသည်။

အလေးအမြတ်ပြုအပ်သော လူပုဂ္ဂိုလ်ထံ၌လည်း သီလခံယူကောင်းပါသည်။ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က အနာထပိဏ်သူဌေး၏ စာရင်းငါးအလုပ်သမား များသည် အနာထပိဏ်သူဌေးထံ၌ သီလခံယူဆောက်တည်ကြသော ဝတ္ထုကို ထောက်၍ လူပုဂ္ဂိုလ်ထံ၌ သီလခံယူနိုင်ကြောင်း မှတ်သားရပါသည်။

သိက္ခာပုဒ် တစ်ခုချင်း ဆောက်တည်ပုံ

“ပါဏာတိပါတံ ပရိဝဇ္ဇေမိ” စသည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊

“ပါဏာတိပါတံ န ကရောမိ” စသည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊

“ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ” စသည်ဖြင့်

လည်းကောင်း-

ဆောက်တည်နိုင်ပါသည် (ခုဒ္ဒကပါဌပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ မဏိသာရမဇူဃာ)။

ပုဒ်အက္ခရာ ချို့ယွင်းသော်လည်း အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ဖြောင့်မှန်စွာ စိတ်ဖြင့် နှလုံးသွင်း ဆောက်တည် ခံယူလျှင် သမာဒါနဝိရတိမြောက်ပါသည်။ အဋ္ဌသာလီနီ အဋ္ဌကထာ၌ နှုတ်မြွက်၍ ခံယူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော သူသည် ပါဏာတိပါတာ၊ အဒိန္နာဒါန၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏ဟု သိက္ခာပုဒ်တို့ကို လက်ဖြင့် ညွှန်ပြ၍ ခမ္မစေသောအခါ၌ ကုသိုလ်ကာယကံသည် ကာယဒွါရ၌ ဖြစ်သည်ဟု ဖော်ပြထား၏။ ပါဠိဘာသာဖြင့် ဆောက်တည်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လျှင် အခြား ဘာသာစကား တစ်ခုခုဖြင့် ဆောက်တည်နိုင်သည်။

တပေါင်းတည်း ဆောက်တည်ပုံ

ပဉ္စ သိက္ခာပဒါနိ သမာဒိယာမိ၊

အဋ္ဌ ဥပေါသထင်္ဂါနိ သမာဒိယာမိ၊ (လယ်တီ)။

ပဉ္စင်္ဂသမန္နာဂတံ သီလံ သမာဒိယာမိ၊ (ဦးဗုဒ္ဓိ)။

တပေါင်းတည်း ဆောက်တည်ပါက တစ်ပါးပျက်လျှင် ကြွင်းသော သိက္ခာ ပုဒ်များပါ ပျက်၏။ အကြောင်းမှာ အင်္ဂါငါးပါးရှိသော သီလကို (အင်္ဂါရှစ်ပါး ရှိသော သီလကို) ဆောက်တည်ပါ၏ဟု ဝန်ခံသည်နှင့်အညီ မတည်ယွင်းကွက် တပါးပါး ချို့တဲ့သဖြင့် ဝန်ခံဆောက်တည်ခြင်းပျက်လေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ တပါးပါး ပျက်လျှင် ကြွင်းသော သိက္ခာပုဒ်များ ပျက်သော်လည်း ကမ္မပထ (ကံမြောက်မှု) ငါးပါးလုံး ဖြစ်သည်မဟုတ်၊ လွန်ကျူးသော သိက္ခာပုဒ်၏ အကုသိုလ်အမှုသာ ကံမြောက်သည်။

အသီးသီး ဆောက်တည်လိုသော် သိက္ခာပုဒ် တစ်ခုချင်း နှုတ်မြွက်၍ ဆောက်တည်ရမည်။ အသီးသီး ဆောက်တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား တပါးပျက် သော်လည်း ကြွင်းသော သိက္ခာပုဒ်များ မပျက်၊ သို့ဖြစ်၍ လွန်ကျူးမိသော သိက္ခာပုဒ်ကို တဖန် ဆောက်တည်လျှင် အင်္ဂါငါးပါး၊ အင်္ဂါရှစ်ပါး စသည် ပြန်လည် ပြည့်စုံလေတော့သည်။

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်ပုံ

- (၁) ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၂) အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၃) ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၄) မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၅) သုဏမေရယမဇ္ဇပ္ပမာဒဋ္ဌာနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

အနက်

- (၁) ပါဏာတိပါတာ၊ သူတပါး၏ အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ။ ဝေရမဏိ- သိက္ခာပဒံ၊ ရှောင်ကြဉ်ရကြောင်း ကောင်းမြတ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာကျင့်သုံး ခံယူဆောက်တည်ပါ၏။
- (၂) အဒိန္နာဒါနာ၊ အရှင်သည် ကိုယ်နှုတ်ဖြင့် မပေးအပ်သော သူ့စွာကို ခိုးယူခြင်းမှ။ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ၊ ရှောင်ကြဉ် ရကြောင်း ကောင်းမြတ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံးခံယူဆောက်တည်ပါ၏။
- (၃) ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ ကဲ့ရဲ့ထိုက်စွာ ယုတ်မာသော အကျင့်မှ။ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ၊ ရှောင်ကြဉ် ရကြောင်း ကောင်းမြတ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံးခံယူဆောက်တည်ပါ၏။
- (၄) မုသာဝါဒါ၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ။ ဝေရမဏိ- သိက္ခာပဒံ၊ ရှောင်ကြဉ်ရကြောင်း ကောင်းမြတ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာကျင့်သုံး ခံယူဆောက်တည်ပါ၏။
- (၅) သုဏမေရယ မဇ္ဇပ္ပမာဒဋ္ဌာနာ၊ မေ့လျော့ပေါ့ဆခြင်း၏ အကြောင်း စင်စစ် မှူးယစ်စေတတ်သော သေရည်သေရက်ကို သောက်စား ခြင်းမှ။ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ၊ ရှောင်ကြဉ်ရကြောင်း ကောင်းမြတ် သော သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံး ခံယူ ဆောက်တည်ပါ၏။

ပါဏာတိပါတအဖွင့်

“သူတပါးအသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏” ဆိုရာ၌ သူတပါးအသက် ဟူသည် မိမိမှတစ်ပါး အားလုံးသော သက်ရှိသတ္တဝါများ၏ အသက်သည် သူတပါးအသက်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူ၏ အသက်သာမက သက်ရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း ၂၅-ပ-မ-သ-၈

သတ္တဝါများဖြစ်ကြသော ပိုးရွှေပုန်း၊ ကြမ်းပိုး၊ သန်းဥ၊ ခရု၊ ယောက်သွား
ကျွဲ၊ နွား၊ တိရစ္ဆာန် စသည်တို့၏ အသက်ကို မသတ်ရပေ၊ သတ်လျှင်
ပါဏာတိပါတဖြစ်၏။

ပါဏာတိပါတကံ၌ အောက်ဖော်ပြပါ အင်္ဂါ ၅-ပါး ရှိသည်။—

- (၁) သတ္တဝါလည်း မှန်ခြင်း၊
- (၂) သတ္တဝါဟူသော အမှတ်ရှိခြင်း၊
- (၃) သေစေလိုသော စိတ်ရှိခြင်း၊
- (၄) လုံ့လလည်း ပြုခြင်း၊
- (၅) သေလည်း သေခြင်း(ခုဒ္ဒက၊ဋ္ဌ။ ၂၂)။

ဤအင်္ဂါ ၅-ပါးနှင့် ညီလျှင် ပါဏာတိပါတ ကမ္မပထမြောက်လေသည်။
ကမ္မပထဆိုသည်မှာ အပါယ်သို့ ရောက်ဖို့ရန် လမ်းကြောင်း ဖြစ်သောကံဟု
ဆိုလိုသည်။ ပါဏာတိပါတ ကမ္မပထမြောက်လျှင် အပါယ်ဘုံ၌ ပဋိသန္ဓေကျိုး
ပေးနိုင်သော ဇနကသတ္တိကေနိရှိ၏။ ကမ္မပထမမြောက်လျှင် ပဋိသန္ဓေကျိုး
ပေးရန် ကိန်းသေမဟုတ်ပေ။

အင်္ဂါ ၅-ပါး အနက် တစ်ခုချို့တဲ့လျှင်သော် လည်းကောင်း၊ သေစေလို
သော စိတ်မရှိခြင်း၊ လုံ့လပြုမှုမရှိခြင်း၊ ဥပမာ-လမ်းသွားရင်းနင်းမိ၍ ပိုးကောင်
ငယ်များ သေရာ၌ ပါဏာတိပါတကံမထိုက်။ ရွှေအင်္ဂါ ၄-ပါးစုံသော်လည်း
နောက်ဆုံး အင်္ဂါတစ်ပါး ဖြစ်သော သေဆုံးခြင်းဟူသော အင်္ဂါချို့တဲ့လျှင်
ပါဏာတိပါတကံ မမြောက်ပါ။

အပြစ်ကြီးမှု အပြစ်ငယ်မှု

သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ကာယ အကြီးအငယ်ကို လိုက်၍ လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါ
တို့၏ အကျင့်သီလ ဂုဏ်သိက္ခာကို လိုက်၍ လည်းကောင်း အပြစ်အကြီးအငယ်
ကွဲပြားသည်။

သတ္တဝါက ကိုယ်ခန္ဓာကြီးလျှင် လုံ့လ ပယောဂ စိုက်ထုတ်ရမှု များသော
ကြောင့် အပြစ်ကြီး၏။ သေးလျှင် ပယောဂ စိုက်ထုတ်ရမှု နည်းသောကြောင့်
အပြစ်ငယ်၏။ ဥပမာ-အင်ကြီးသတ်လျှင် လုံ့လပယောဂစိုက်ထုတ်ရမှု များ၏။
ကြမ်းပိုးသတ်လျှင် လုံ့လပယောဂ အားထုတ်ရမှု မများပေ။ ထို့ကြောင့်
အပြစ် အကြီးအသေး ကွာခြား၏။

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

အကျင့်သီလ သိက္ခာဂုဏ်ရှိသော သူကို သတ်လျှင် ထိုသူ၏ အကျင့်သီလ သိက္ခာဂုဏ်ကြောင့် အပြစ်ကြီး၏။ ဥပမာ- ပုထုဇဉ်တစ်ယောက် သတ်မှုမှာ ရဟန္တာသတ်မှုလောက် သိပ်အပြစ်မကြီးသော်လည်း အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံပြီး ဖြစ်သော ရဟန္တာကို သတ်လျှင် အလွန် အပြစ်ကြီး၏။ ပဉ္စာနန္ဒရီယကံ ထိုက်သည်။

ကံကြီးငါးပါး (ပဉ္စာနန္ဒရီယကံ)

သတ်ဖြတ်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အသတ်ခံရသူ၏ သီလ သမာဓိ စသော ဂုဏ်ကျေးဇူး ကြီးမားမှုကို အကြောင်းပြု၍ အလွန် ကြီးလေးသော အပြစ် ဖြစ်ရသည်။ ယင်း အပြစ်များကို ဂရုကံ=ကြီးလေးသော ကံဟု ခေါ်သည်။ ကံကြီးငါးပါး၊ ပဉ္စာနန္ဒရီယကံဟု ခေါ်ကြသည်။ (ပဉ္စ=ငါးပါး+အနန္ဒရ= နောက်ဘာ၊ အနန္ဒရီယ=နောင်ဘဝ၌ သေချာပေါက် အဝီစိငရဲ ကျရောက် မည့်ကံ။)

ယင်း ကံကြီးငါးပါးမှာ—

- (၁) မာတုဃာတက=အမိသတ်ကံ၊
- (၂) ပိတုဃာတက=အဖသတ်ကံ၊
- (၃) အရဟန္တာဃာတက=ရဟန္တာသတ်ကံ၊
- (၄) လောဟိတုပ္ပါဒက=မြတ်စွာဘုရားအား သွေးစိမ်း တည်အောင် ပြုသောကံ၊
- (၅) သံဃဘေဒက=သံဃာသင်းခွဲသောကံ။

မှတ်ချက်။ ။ နောက်ဆုံးဖြစ်သည့် သံဃဘေဒက ကံမှာ ပါဏာတိပါတကံ၌ အကျုံးမဝင်၊ ရှေ့ကံကြီး ၄-ပါးသာလျှင် ပါဏာတိပါတကံ၌ အကျုံးဝင်၏။

ကိုယ်ကာယ အကောင်အထည်လည်းတူညီ၊ အကျင့်သီလ ဂုဏ်သိက္ခာချင်း တူနေလျှင် သတ်သောအခါ၌ လုံ့လပယောဂ စိုက်ထုတ်မှုကြီးက အပြစ်ကြီး၍ လုံ့လပယောဂနည်းက အပြစ်ငယ်ပေသည်။ လုံ့လပယောဂစိုက်ထုတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပယောဂ ၆-ပါး ရှိသည်။

- (၁) သာဟတ္ထိကပယောဂ=စားဖြင့် ခုတ်၊ တုတ်ဖြင့် ခိုက် စသည်ဖြင့် ကိုယ်ထိလက်ရောက် သတ်ဖြတ် ပုတ်ခတ်မှု၊

ဝိပဿနာ(၅) အာဏတ္တိကပယောဂ=နှုတ်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ စာဖြင့် ဖြစ်စေ အရိပ်
နိမိတ်ပြု၍ဖြစ်စေ အသတ်ခိုင်းမှု၊

(၃) နိဗ္ဗာန်ပယောဂ=လေး မြား လက်နက် သေနတ် စသည်ဖြင့်
ပစ်ခတ်၍ သတ်ဖြတ်မှု၊

(၄) သာဝရပယောဂ = အမြဲ ထာဝရ တည်ရှိသော လမ်းခရီး၌
လာသမျှ လူများ ကျသေအောင် တွင်းတူး ညှောင့်ထောင်ထားမှု၊
သတ်ဖြတ်ရန် ဓား၊ လှံ၊ သေနတ် လက်နက် စသည်များကို
လုပ်ကိုင်ထားမှု၊

(၅) ဝိဇ္ဇာမယပယောဂ = အင်းအိုင် ခါးလှည့် လက်ဖွဲ့ မန္တန် စသည်
များဖြင့် သူတပါးသေအောင် ဆောင်ရွက်ပြုလုပ်ထားမှု၊

(၆) ဣဒ္ဓိမယပယောဂ=ကံကြောင့် ဖြစ်သော တန်ခိုးဖြင့် သတ်ဖြတ်မှု။

သီဟိုဠ်ကျွန်းတွင် ပိတုမင်းအမျက်သွက်၍ မိမိအစွယ်ကို ခေါက်လိုက်ရုံမျှဖြင့်
စူဠသုမနုသုဋ္ဌေး ချက်ချင်း သေခြင်း၊ ဝေဿဝဏ်နတ်မင်း (အရိယာမဖြစ်မီက)
မျက်စောင်းထိုးလျှင် သီလူးများ သေကြရခြင်း၊ ဤသို့ အစွယ်ခေါက်မှု၊
မျက်စောင်းထိုးမှုများသည် ဣဒ္ဓိမယပယောဂမည်၏ (သဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာ။
၃၇၅)။

အာဏတ္တိကပယောဂ၌ သတ်အပ်သောသူ(ဝတ္ထု)၊ သတ်ရာအချိန်(ကာလ)၊
သတ်နာမ (သြကာသ)၊ သတ်ကြောင်းလက်နက်(အာဝုဓ)၊ သတ်ဆဲဣရိယာ
ပုတ်(ဣရိယာပထ)၊ သတ်ဟန်အမူအရာ(ကိရိယာဝိသေသ)၊ ဤခြောက်ပါးတို့ကို
မှတ်၍ စေခိုင်းခဲ့သော် စေခိုင်းတိုင်း သတ်လျှင် ခိုင်းသောသူ ပါဏာတိပါတကံ
မြောက်သည်။ သတ်သော သူလည်း ပါဏာတိပါတကံ မြောက်သည်။ ထို
ခြောက်ပါးကို မှတ်၍ စေခိုင်းသော် စေခိုင်းသည့်အတိုင်း မသတ်ဘဲ ချွတ်ယွင်း
လျှင် သတ်သောသူသာ ပါဏာတိပါတဖြစ်၏။ ခိုင်းသောသူမဖြစ်။ စေခိုင်းသည့်
အခါ သတ်လိုသောစေတနာနှင့် ဒေါသသည်သာလျှင် ပဓာနဖြစ်၏။

ပါဏာတိပါတ၏ အထူးမှတ်ဖွယ်

သတ္တဝါအများကို တချက်တည်းဖြင့် အသေသတ်လျှင် ပါဏာတိပါတကံ
တစ်ချက်မဟုတ် ကိစ္စ၏ အစွမ်းဖြင့် အများဖြစ်၏။ မဂ်ခဏ၌ သတိတစ်ခု၊
ဝီရိယတစ်ခုတည်းပင် ဖြစ်သော်လည်း ကိစ္စအစွမ်းဖြင့် သတိပဋ္ဌာန် ၄-ပါး၊
သမ္ပပ္ပဓာန် ၄-ပါး ဖြစ်သကဲ့သို့ဟု သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ(ဒုတွဲ။ ၂၆၆)၌ ပြဆိုထား၏။

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

ရည်မှန်း၍ သတ်ရာ၌ ရည်မှန်းသောပုဂ္ဂိုလ် မသေဘဲ မရည်ရွယ်သောပုဂ္ဂိုလ် သေလျှင် ပါဏာတိပါတကံ မထိုက်ပေ။ ဥပမာ-ကြက်နှစ်ကောင် အစာစား၍ နေရာ လက်ဝဲကြက်ကို သတ်အံ့ဟု နှလုံးသွင်းပြီး တုတ်ဖြင့် ပစ်ရာ လက်ယာဘက် ကြက်သေ၏။ ပါဏာတိပါတကံ မထိုက်ဟု ကင်္ခါအဋ္ဌကထာ (၁၂၁)၌ ပြဆို သည်။ မရည်မှတ်ဘဲ သတ်၍ အမှတ်မရှိသောသူ သေရာ၌ ပါဏာတိပါတကံ ကော်မုချထိုက်၏။

အမိအိပ်နေစဉ် အဘအိပ်နေစဉ် မှောင်မဲမဲ၌ သိုးဟု ထင်မှတ်၍ အမိအဘကို သတ်မိအံ့။ သေလျှင် အာနန္ဒရိယကံထိုက်၏။ မာတုဇာတကကံ၊ ပိတုဇာတက ကံ ထိုက်ကြောင်း ပါရာဇိကဏ်အဋ္ဌကထာ (ဒုတွဲ။ ၄၃)၌ လာသည်။

တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော သားသည် လူဖြစ်သောအမိကို သတ်လျှင် မာတုဇာတက ကံ မထိုက်ပေ။ လူသားဖြစ်သော အမိရင်းကို လူသားဖြစ်သော သူကသာ သေစေလိုဒသာ စိတ်စေတနာဖြင့် သတ်မှ အာနန္ဒရိယကံ ဖြစ်သည်။ မာတုဇာတကကံ ထိုက်၏ဟု ဝိနည်းမဟာဝါအဋ္ဌကထာ (၃၀၄)၌ ပြ၏။

အမိဣတ္ထိလိင်မှ ပုလ္လိင်ဖြစ်၍ နေစဉ် သတ်သော် အာနန္ဒရိယကံ ထိုက်၏။ ခန္ဓာအစဉ်ကို ဇီဝိတိန္ဒြေမှ ချခြင်းကြောင့် အသတ်ခံရသောသူသည် ဝေါဟာရ အားဖြင့် မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ အာနန္ဒရိယကံမှ မလွတ်သော ကြောင့် လိင်ပြန်သော်လည်း အာနန္ဒရိယကံထိုက်၏ဟု သာရတ္ထမိပနိဒီကာ (ဒုတွဲ။ ၂၆၉)၌ ပြဆိုလေသည်။

ပုထုဇဉ်အဖြစ်၌ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပုတ်ခတ်၍လည်းကောင်း၊ အဆိပ်ပေး၍ လည်းကောင်း သတ်ရာ ထိုပယောဂကြောင့် ထိုပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန္တာ ဖြစ်မှ သေအံ့။ ထိုသတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အရဟန္တာဇာတကကံထိုက်၏ဟု သမ္မောဟဝိနောဒနီအဋ္ဌကထာ (၄၀၈)၌ ပြလေသည်။

နတ်ရဟန္တာကို သတ်လျှင် အရဟန္တာဇာတကကံ မထိုက်ပါ။ အကြောင်းမှာ လူဇာတ်ဖြစ်သော ရဟန္တာကို သတ်မှသာလျှင် အရဟန္တာဇာတကကံ ထိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏ (ဝိနည်းမဟာဝါအဋ္ဌကထာ။ ၃၀၅)။

တိရစ္ဆာန်သည် လူရဟန္တာကို သတ်လျှင် အရဟန္တာဇာတကကံမထိုက်ချေ။ အကြောင်းမှာ လူသားဖြစ်သော သူက လူသားရဟန္တာကို သတ်မှသာလျှင် အရဟန္တာဇာတကကံ ထိုက်၏။

၃၈၈

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ပါဏာတိပါတကံ၏ အပြစ်များ

ပါဏာတိပါတကံကို လွန်ကျူးခြင်းကြောင့် အောက်ဖော်ပြပါ အပြစ်များ ခံစားရသည်။ ဆိုခဲ့ပြီးသော ပါဏာတိပါတကံတို့တွင် ပဉ္စာနန္ဒရိယကံဖြစ်သော-

- မာတုဗာတကကံ (အမိစစ်သတ်ခြင်း)၊
- ပိတုဗာတကကံ (အဘစစ်ကို သတ်ခြင်း)၊
- အရဟန္တဗာတကကံ (ရဟန္တာစစ်ကိုသတ်ခြင်း)-

တို့ကြောင့် အဝိစိရဲ၌ ခံစားရကြောင်း မူလဒ္ဓိကာ၌ ဖော်ပြထားပါသည်။

[မြတ်စွာဘုရားမှာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီး ဖြစ်၍ ယခုအခါ ဤကံ မထိုက်နိုင်ပါ။ သံဃဘောဒကကံလည်း ဤသိက္ခာပုဒ်နှင့် မဆိုင်ပါ။ ရဟန်း သူတော်မြတ်ကို သတ်ခြင်းကြောင့် ကာလသုတ်ရဲ၌ ခံစားရကြောင်း ပါဠိဇာတ်တော်၌ ဖော်ပြထားပါသည်။]

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူစဉ် တောဒေယျပုဏ္ဏား၏ သားဖြစ်သော သူတလုလင်က အသက်ရှည်မှု အသက်တိမ္မအကြောင်း မေးလျှောက်ရာ မြတ်စွာဘုရားက သူတပါး အသက် သတ်လျှင် သေပြီးနောက် အပါယ်ငရဲကျတတ်ကြောင်း၊ အပါယ် ငရဲ မကျလျှင် အသက်တိ၍ ရောဂါများတတ်ကြောင်း ဟောကြားတော် မူသည်။ ထို့အပြင် ဝဋ်လိုက်သောအားဖြင့် ဖြစ်လေရာ ဘဝတို့၌ အနာရောဂါ များခြင်း၊ အင်္ဂါ ချို့တဲ့ခြင်း စသော အပြစ်များကို ခံစားရလေသည်။

သူတပါး အသက်ကို သတ်လျှင် ငရဲကျပြီးနောက် လူဖြစ်လာလျှင်လည်း အောက်ပါ အပြစ်များကို ခံစားရလေသည်။

- (၁) မျက်စိ နား နှာ အင်္ဂါခြေလက် ချို့ယွင်းခြင်း၊
- (၂) ဖြစ်ရာ ဘဝ၌ ရုပ်အဆင်းအသွင်အပြင် မဲ့ခြောက်၍ စိုစိုပြည်ပြည် မရှိခြင်း၊
- (၃) အားအင်ချို့ယွင်းခြင်း၊
- (၄) လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှု ကင်းဝေးခြင်း၊
- (၅) ဘေးရန်ပေါ်ပေါက်လျှင် ကြောက်ရွံ့တတ်ခြင်း၊

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

- (၆) သူတပါးအသတ် ခံရတတ်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် အဆိပ်သောက်၊ ကြိုးဆွဲချ သေရတတ်ခြင်း၊
- (၇) အနာရောဂါများတတ်ခြင်း၊
- (၈) အခြေအရံ ပျက်စီးတတ်ခြင်း၊
- (၉) အသက်တိုတတ်ခြင်း-

ဟူသော အပြစ်များကို ခံစားရတတ်လေသည်။

မှတ်ရန်လင်္ကာ

ပါဏာတိပါတ၊ သူ့အသက်သတ်က၊ ချိုတတ်အင်္ဂါ၊ မဲ့ပြာရှင်သွင်း၊
အားအင်ချိုယွင်း၊ လျင်ခြင်းလည်း ဝေး၊ ဘေးကို ကြောက်ဘတ်၊
အသတ်ခံရာ၊ အနာများလျက်၊ ခြေရံပျက်၏၊ အဆက်တိုလျှ၊ ပြစ်များ
စွာ၏။

ပါဏာတိပါတ၊ စသည်ငါးတန်း၊ စောင့်ထိန်းမှန်လည်း၊ အပြန်ထိုမှ၊
ကောင်းကျိုးရဟု၊ သာရတ္ထသင်္ဂဟေ၊ ကျမ်းဆိုပေသည်၊ ငါးထွေသီလ၊
ကျိုးပြစ်တည်း (မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်)။

သူတပါး၏ အသက်ကို မသတ်ခြင်းကြောင့် လူ့ ပြည် နတ်ရွာ သုဂတိဘဝ
ရောက်ရလေသည်။ လူဖြစ်သောအခါတွင်လည်း အနာရောဂါကင်း၍ အသက်
ရှည်ခြင်း စသည်နှင့် ပြည့်စုံရလေသည်။

ယင်းတို့မှာ—

- (၁) မျက်စိ နား နှာ အင်္ဂါခြေလက် မချိုတုံခြင်း၊
- (၂) ဖြစ်ရာဘဝ၌ ရုပ်အသွင် ညှိုးခြောက်ခြင်းမရှိဘဲ စိုစိုပြည်ပြည်ရှိခြင်း၊
- (၃) အားအင်ပြည့်ဖြိုးခြင်း၊
- (၄) လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ခြင်း၊
- (၅) ဘေးရန်ပေါ်ပေါက်လျှင် ရဲရင့်ခြင်း၊
- (၆) သူတပါး၏ လှုံ့လပယောဂကြောင့် မသေခြင်း၊ (ဥပစ္စေဒကကံမှ
လွတ်ခြင်း)။

(၇) အနာရောဂါကင်းခြင်း၊

(၈) အခြေအရံ ပြည့်စုံခြင်း၊

(၉) အသက်ရှည်ခြင်း-

ဟူသော ကောင်းကျိုးများကို ခံစားရပါသည်။

ဒုဗ္ဗကပါဌ-အဋ္ဌကထာ စာမျက်နှာ(၂၂)၌မူ ပါဏာတိပါတမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း အကျိုး ၂၃-မျိုးလာ၏။ မရှောင်ကြဉ်လျှင် ၎င်းအပြစ်များကို ရရှိမည်ဖြစ်ပေသည်။

အပြစ်များမှာ—

(၁) ကိုယ်အင်္ဂါချွါတဲခြင်း၊

(၂) ကိုယ်အင်္ဂါအချိုးအစား မကျခြင်း၊

(၃) နုန့်နှေးလေးဖင့်ခြင်း၊

(၄) ခြေဖဝါးလက်ဖဝါး မညီညွတ်ခြင်း၊

(၅) မလှပ မတင့်တယ်ခြင်း၊

(၆) အရောင်အဆင်းမပြောင်ဝင်းခြင်း၊

(၇) အသားအရေကြမ်းတမ်းခြင်း၊

(၈) ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း၊

(၉) ခွန်အားဗလ နည်းပါးခြင်း၊

(၁၀) စကားပြေပြစ်စွာ မပြောတတ်ခြင်း၊

(၁၁) လူအများ မုန်းခြင်း၊

(၁၂) မိမိပရိသတ် အကြိမ်ကြိမ် ပျက်စီးခြင်း၊

(၁၃) ထိတ်လန့်တတ်ခြင်း၊

(၁၄) လက်နက်ဘေး၊ အဆိပ်ဘေး သင့်တတ်ခြင်း၊

(၁၅) သူတပါးပယောဂကြောင့် သေရတတ်ခြင်း၊

(၁၆) တွေ့ဝေမိုက်မဲခြင်း၊

သီလစာစာတိုင်းခြင်း

- (၁၇) ခြေရံပရိသတ် နည်းပါးခြင်း၊
- (၁၈) ရွံ့ရှာဖွယ်သော ရုပ်အဆင်းရှိခြင်း၊
- (၁၉) ကုန်းကော့သော ကိုယ် ရှိခြင်း၊
- (၂၀) အနာရောဂါ များခြင်း၊
- (၂၁) စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု များခြင်း၊
- (၂၂) ချစ်ခင်သော သားသမီးတို့နှင့် ကွေ့ကွင်းရခြင်း၊
- (၂၃) ဖြစ်လေရာ ဘဝ၌ အသက်တိုခြင်း-

ထို့ဖြစ်ပါသည်။

သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်လျှင် နတ်ရွာသုဂတိသို့ ရောက်ပြီး လူဖြစ်လျှင်လည်း ခုဒ္ဒကပါဌ အဋ္ဌကထာ စာမျက်နှာ(၂၃)၌ ဖော်ပြထားသော အကျိုး ၂၃-မျိုးကို ခံစားရတတ်ပါသည်။ ယင်းအကျိုးများမှာ—

- (၁) အင်္ဂါကြီးငယ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- (၂) အလုံးအရပ်အချိုးအစား ကျခြင်း၊
- (၃) လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ခြင်း၊
- (၄) ညီညွတ်သော ခြေဖဝါးလက်ဖဝါး ရှိခြင်း၊
- (၅) တင့်တယ်ပြေပြစ်ခြင်း၊
- (၆) အသားအရေ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း၊
- (၇) စင်ကြယ်သန့်ရှင်းခြင်း၊
- (၈) ရဲရင့်ခြင်း၊
- (၉) ခွန်အားဗလကြီးခြင်း၊
- (၁၀) စကားပြေပြစ်ချောမောခြင်း၊
- (၁၁) လူအများ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်း၊
- (၁၂) မိမိပရိသတ် မပျက်စီးဘဲ စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီညွတ်ညွတ် ရှိခြင်း၊
- (၁၃) ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းခြင်း၊
- (၁၄) အဆိပ်အတောက် မသင့်နိုင်ခြင်း၊
- (၁၅) သူတပါး လှံလပယောဂကြောင့် မသေရခြင်း၊
- (၁၆) တွေ့ဝေမိန်းမောမှု မရှိခြင်း၊
- (၁၇) အခြံအရံ ပရိသတ်များခြင်း၊
- (၁၈) အဆင်းလှခြင်း၊
- (၁၉) ကောင်းသော ရုပ်ရည် သဏ္ဍာန်ရှိခြင်း၊

- (၂၀) အနာရောဂါ ကင်းခြင်း၊
- (၂၁) စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု မရှိခြင်း၊
- (၂၂) ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူများနှင့် အတူနေရခြင်း၊
- (၂၃) အသက်ရှည်ခြင်း-

ဟူသော အကျိုးများကို ခံစားရပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းဒါယိကာမ ဖြစ်သော ကောသလမင်းကြီး၏ မိဖုရား မလ္လိကာ အလောင်းသည် ရှေးအခါက သတို့သမီး ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေ ညီညာအတူက ချက်ပြုတ်ကျွေးရန် ဟင်းလျာမရှိသောကြောင့် အိမ်မှာ ရှိသော ဆိတ်မကလေးကို လည်လှီးသတ်၍ ချက်ပြုတ်ကျွေးခဲ့၏။ ထိုမကောင်းမှု ပါဏာတိပါဏကံကြောင့် သေသောအခါအဝီစိရဲ၌ ဆိတ်မွေးအရေအတွက်နှင့် အမျှ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားရ၏။ ငရဲမှ လွတ်သောအခါ၌လည်း ဘဝပေါင်း များစွာ သူတပါးက လည်ချောင်းကို နှင်း၍ အသတ်ခံခဲ့ရသည်။

စုန္ဒဝက်ထိုးသမား

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ် စုန္ဒမည်သော သူသည် ဝက်များကို မွေးမြူသတ်ဖြတ်၍ အသက်မွေး၏။ တစ်နေ့တွင် စုန္ဒဝက်သတ်သမားသည် အနာရောဂါ ဖြစ်ပြီး အသက်ရှင်စဉ်ပင် အဝီစိရဲခိုး အလောင်ခံရ၍ ဝက်ကိုသို့ အိမ်တွင် လှည့်လည် အော်မြည်နေရလေ၏။ ၇-ရက်မြောက်ခသာ ခန့်တွင် သေ၍ အဝီစိရဲ၌ ခံစားရ လေသည်။

နန္ဒနွားသတ်သမား

နန္ဒနွားသတ်သမားလည်း ငါးဆယ့်ငါးနှစ်တို့ပတ်လုံး နွားတို့ကို သတ်၍ အသက်မွေး၏။ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ မဟာအဝီစိရဲသို့ ကျရောက် လေသည်။

ဝပ္ပမိန္ဒာ

ဝပ္ပမိန္ဒာသည် မာရာဏသီပြည်၌ သူဆင်းရဲမဖြစ်၍ ဧည့်သည်ကျွေးမွေးရန် ဆိတ်မ၏လည်ကိုလှီး၍ ကျွေးမွေးလေသည်။ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ အဝီစိရဲ များစွာ ခံရပြီးမှ လည်ချောင်းကို နှင်း၍ အသတ်ခံရသော ဆိတ်မ၏အဖြစ် ဖြင့် ဆိတ်မွေးနှင့်အမျှ ခံရလေသည်။

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

ပုတိဂတ္တထေရ်

ပုတိဂတ္တထေရ်သည် ငှက်မုဆိုးဖြစ်ခဲ့ဖူး၍ ငရဲ၌ ဆင်းရဲများစွာကို ခံစားပြီးလျှင် နောက်ဆုံးဘဝ၌ အရိုးအဆစ်ကျိုးပဲ့သည့် ဝေဒနာနှင့်တကွ နိဗ္ဗာန်ဝင်ပုလေသည်။

မဏ္ဍပျရသေ့

မဏ္ဍပျရသေ့သည် လက်သမားဖြစ်စဉ်အခါက သစ်သားချောင်းဖြင့် ယင်ငယ်တို့ကို ထိုးသတ်ဖူးသောကြောင့် ငရဲ၌ ဆင်းရဲများစွာ ခံစားရပြီး ရသေ့ဘဝ၌ တံကျင် လျှိုခံရလေသည်။

အဘသတ်သော အဇာတသတ်မင်း

သောတာပန် တည်ပြီး၍ တရားသဖြင့် မင်းပြုသော ကျေးဇူးရှင် ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကို သတ်မိသောကြောင့် အဇာတသတ်မင်းသည် မဂ်ဖိုလ် ရထိုက်သော ကံပါသော်လည်း မဂ်ဖိုလ်မရဘဲ ငရဲသို့ကျရသည်။ ဘခမည်းတော် အား ပြစ်မှားမိသော အပြစ်ကိုဖော်ပြ၍ မြတ်စွာဘုရားအား ကန်တော့သော ကြောင့်သာ အဝီစိငရဲ၌ မကျခံရဘဲ လောဟကုမ္မိငရဲ၌ အနှစ်ခြောက်သောင်း ခံရလေသည်။

ဒေဝဒတ်

ဒေဝဒတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပေါ်မှ ကျောက်ယန္တရား ဆင်၍ ကျောက်တုံးလိမ့်ချခြင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသောကြောင့် အဝီစိငရဲ၌ ခံစားရလေသည်။

နာဠိကေရမင်း

ကလိဂ်တိုင်း နာဠိကေရမင်းသည် ရသေ့ငါးရာတို့ထံ တရားနာရာ ရသေ့ကြီးက သူ့အသက်ကို မသတ်ခကောင်း၊ သတ်လျှင် ငရဲခံရတတ်သည်။ အသက်တိုရသည် စသည်ဖြင့် ငါးပါးသီလ မလိုခြင်း၌ အပြစ်ကို ပြ၍ ဟောလေရာ ရသေ့တို့သည် ငါ့ကို စောင်းချိတ်၍ တရားဟောသည်ဟု ရန်ငြိုးဖွဲ့၏။ ဆွမ်းစားပင့်ဖိတ်ပြီး ရသေ့တို့ ကြွလာသောအခါ မစင်တို့ကို ရွှေတွင် ထား၍ စားပါသောက်ပါဟု ဆိုရာ ရသေ့တို့ စက်ဆုပ်၍ ပြန်သော် ခွေးတို့ဖြင့် ကိုက်စေ၍ မင်းချင်းတို့အား ရှားနှစ်ထုတ်တို့ဖြင့် အသေရိုက်နှက် စေ၏။ ဤသို့ ပြစ်မှားသည့်အတွက် လက်နက်မိုးရွာ၍ တတိုင်းတပြည်လုံး သေကြေပျက်စီးကြလေသည်။ (ပရမတ္ထ စက္ခု။ ၂၄၄)။

ရှင်မောဂ္ဂဏ္ဍာန်

ရှင်မောဂ္ဂဏ္ဍာန်သည် ရှေးက အမိအဘကို သတ်ခဲ့ဖူးသော အကုသိုလ် ကံကြောင့်ခိုးသားငါးရာ၏ လက်ချက်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံရသည်မှာ ပါဏာတိပါတ ကံ၏အကျိုး ဖြစ်လေသည်။

ကလာဗုမင်း

ကလာဗုမင်းသည် အရက်မူး၍ မောင်းမတစ်ဦး၏ ရင်ခွင်၌ အိပ်ပျော် နေစဉ် ကချေသည် ရံရွှေဖော်များက ကုဏ္ဍလကုမာရ ရသေ့ထံ တရားနာယူ နေကြသည်။ နိုးလာသောအခါ အမျက်ဒေါသ ခြောင်းခြောင်းထွက်၍ ရသေ့ ကလေးကို အာဏာပါးကွက်သားတို့အား အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်စေသည်။ ရသေ့ ကလေးသည် ခန္တီတရား လက်ကိုင်ထား၍ ပြန်၍ အမျက်မထွက်၊ ထိုအကုသိုလ် ကံကြောင့် ထိုနေ့မှာပင် မြေမျို၍ အဝိစီရေကျလေသည် (ဇာ-ဋ္ဌ၊၃။၃၇-၄၀)။

ပါဏာတိပါတမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၏ အကျိုး

သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ စက္ကန ဥပါသကာသည် ငှက်ရွယ်စဉ်က မကျန်းမမာသော မိခင်အတွက် လတ်ဆတ်သော ယုန်သား ဓာတ်စာ ကျသောကြောင့် လယ်ခတာသို့ သွားရာ ကောက်နုကို စားရန် လာသော ယုန်ငယ်ကို အဆင်သင့် ဖမ်းမိ၍ သတ်တော့မည်ဟု ကြံပြီးမှ ပါဏာတိပါတအပြစ်ကို သတိရသဖြင့် မသတ်ဘဲ လွှတ်လိုက်သည်။ အိမ်သို့ ရောက်လျှင် မိခင်ထံမှောက်၌ “ကျွန်ုပ်သည် နားလည်သော အရွယ်မှ စ၍ သူ၏ အသက်ကို မသတ်ဖူးပါ” ဟု ဆိုသဖြင့် မိခင်ရောဂါ ပျောက်ကင်းခဲ့လေသည်။ ပါဏာတိပါတမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၏ အကျိုးဖြစ်လေသည် (အဘိ၊ဋ္ဌ၊၁။၁၄၆)။

ရှေးအခါက ဥပါသကာ တစ်ယောက်သည် သီလဆောက်တည်ပြီး၍ လယ်ထွန်ပြီးနောက် ပျောက်သောနွားတို့ကို ရှာစဉ် ဥတ္တရဝစမာန တောင်ပေါ်၌ စပါးကြီးမြေက ရစ်ပတ်လေသော် လက်၌ ပါသော ပဲကွပ်ဖြင့် ခုတ်သတ်ရန် ကြံပြီးမှ ဆောက်ဘည်ခဲ့သော သီလကို သတိရ၍ ပဲကွပ်ကို လွှင့်ပစ်လေသည်။ သီလတန်ခိုးကြောင့် မြေလည်း လွတ်သွားလေသည် (အဘိ၊ဋ္ဌ၊၁။၁၄၆)။

ရှေးအခါက ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား လက်ထက် ဗန္ဓုမတီပြည်၌ သူတပါး၏ အစေခံကျွန်ုပ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် တကြိမ်တခါ ဥပုသ်သီလကို ခံယူဆောက်တည်ခဲ့ဖူးသော ကုသိုလ်ကံကြောင့် သိကြားမင်းအဖြစ် (၆၄)ကြိမ်

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

ကိုယ်သားကိုယ်ရေ ရွှေအဆင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ဘဝဆက်တိုင်း တုဖက်ကင်း၍ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားရပြီး ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ သာဝတ္ထိပြည် သူဌေးတစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်သော် သရာဝါသ ကိစ္စမှ ရှောင်ကြဉ်၍ ဘုရားရှင် သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုကာ ရဟန္တာဖြစ်၍ ဓာတုပေါသထ သိက္ခာနိဟု ထင်ရှားလေသည်။

အဓိနွာဒါနအဖွင့်

“သူတပါးဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏” ဆိုရာ၌ သူတပါးဟူသည် မိမိမှတစ်ပါး အခြားသော လူ နတ် တိရစ္ဆာန် ဟူသမျှကို သူတပါးဟု ဆိုပါသည်။ ထိုသူတပါးတို့က ကိုယ်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ နှုတ်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ စာဖြင့် ဖြစ်စေ မပေးအပ်သော ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း၊ ဓားပြတိုက်ယူခြင်း၊ လိမ်ညာခြင်း၊ လှည့်ပတ်ယူခြင်း၊ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရာ၌ အလေး တင်း တောင်း ချိန်စသည်တို့ကို မမှန်မကန်ပြုခြင်း၊ ရောင်းကုန်တိုးအောင် ရေထိုးခြင်း စသော မရိုးမသားပြုလုပ်ယူခြင်း မှန်သမျှ အဓိနွာဒါနချည်း ဖြစ်သည်။ ဝိနည်းတော် အလိုအားဖြင့် တိရစ္ဆာန်၏ ဥစ္စာကို ယူရာ၌ အာပတ်မသင့်သော်လည်း အဘိဓမ္မာ သဘော သုတ္တန်သဘောအားဖြင့် အဓိနွာဒါနပင် ဖြစ်၏။

အဓိနွာဒါနကံ၌ အောက်ဖော်ပြပါ အင်္ဂါ ၅-ပါး ရှိ၏—

- (၁) သူတပါး၏ ဥစ္စာဖြစ်ခြင်း၊
- (၂) သူတပါး ဥစ္စာဟု သိခြင်း၊
- (၃) ခိုးယူလိုသော စိတ်ရှိခြင်း၊
- (၄) ခိုးယူကြောင်းဖြစ်သော ကိုယ်မှု နှုတ်မှု လုံ့လ တစ်ခုခုကို ပြုခြင်း၊
- (၅) ခိုးယူခြင်း (ရဒ္ဒက၊ဋ္ဌ။ ၂၁။ အဋ္ဌသာလိနီ အဋ္ဌကထာ။ ၁၄၁)။

ဖော်ပြပါ အင်္ဂါ ၅-ပါးစုံလျှင် အဓိနွာဒါနကံ အထမြောက်၏။ သိက္ခာပုဒ် ပျက်၏။ ကံမြောက်လျှင် အပါယ်သံ၌ ပဋိသန္ဓေအကျိုး ပေးနိုင်သော (ဇနက) သတ္တိ ကေန်ရှိ၏။ ကံမြောက်လျှင် ပဋိသန္ဓေကျိုးပေးရန် ကိန်းသေမဟုတ်ပေ။ ဤ အင်္ဂါ ၅-ပါး မညီညွတ်ပါက ကံ မမြောက်ပါ။

အဓိန္နာဒါန၌ လုံ့လပြုမှုပယောဂမှာ ပါဏာတိပါတ၌ ပြခဲ့သော ၆-မျိုးပင် ဖြစ်၏။

- (၁) သာယတ္ထိကပယောဂ = ကိုယ်တိုင် ခိုးယူခြင်း။
- (၂) အာဏတ္ထိကပယောဂ = သူတပါးကို နှုတ်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ စာဖြင့် ဖြစ်စေ အခိုးခိုင်းခြင်း။
- (၃) နိဿက္ကိယပယောဂ = ဆွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ကို အကောက်ခွန်ကင်း ကျော်လွန်စေရန် လွှင့်ပစ်၍ ခိုးယူခြင်း။
- (၄) ဇာဝရပယောဂ = ပစ္စည်းကို ပုံမပျက် အနေအထား မပျက်စေဘဲ ခိုးခြင်း။ (ဥပမာ-ထောပတ် ဆီဆိုး စသည်တို့၌ ပုဆိုး၊ ဂွမ်း စသည်ချ၍ ခိုးခြင်း)။
- (၅) ဝိဇ္ဇာမယပယောဂ = အင်းအိုင် ခါးလှည့် လက်ဖွဲ့ မန္တန် ဖုပ်၍ ခိုးယူခြင်း။
- (၆) ဣဒ္ဓိမယပယောဂ = တန်ခိုးဖြင့် ခိုးယူခြင်း—

တို့ဖြစ်ပါသည်။ ဤပယောဂ ၆-မျိုးတွင် တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ယူသော် ကံမြောက်၏။

ခိုးခြင်း ၂၅-ပါး

အဓိန္နာဒါနကို ဝိနည်းပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာကျမ်းများ၌ ခိုးယူသည့် ပစ္စည်း အချိန်ကာလ၊ နေရာဒေသ၊ အခြေအနေနှင့် ခိုးပုံ ခိုးနည်းများအရ ခိုးခြင်း ၂၅-ပါးကို ခွဲခြားရေတွက် ဖော်ပြထားသည်ကို အောက်ပါအတိုင်း မှတ်သားနိုင်သည်—

၁။ မတရားအမှုဆင်၍ ရယူခြင်း

သူတပါးပိုင်သော တိုက်တာ၊ အိမ်မြေ၊ ခြံမြေ၊ လယ်ယာ၊ ဥယျာဉ်၊ ဈေးဆိုင်၊ ရွှေငွေ စသော(သက်မဲ့)ပစ္စည်းများကို မတရားအမှုဆင်၍ တရားစွဲပြီး ရယူခြင်း။ တရားရုံးက ပိုင်ရှင်မဟုတ်သူကို ပိုင်ရှင်အဖြစ်ဖြင့် အနိုင်ပေး၍ ဆုံးဖြတ်သောအခါ ပိုင်ရှင်က လက်လျှော့လျှင် ခိုးမှုမြောက်၏။ ပိုင်ရှင်က လက်မလျှော့ဘဲ အယူခံတက်နေသေးလျှင် ခိုးမှုမမြောက်သေး။ အယူခံမှု ပြီးဆုံး၍ ပိုင်ရှင်လက်လျှော့လျှင် ခိုးမှုမြောက်၏။ (အာဒိယန)

၂။ ကိုယ်တိုင်သယ်ယူနေစဉ် ခိုးခြင်း

သူတပါးပိုင်(သက်မဲ့)ပစ္စည်းကို ကိုယ်တိုင် သယ်ယူပို့ဆောင်မှု ပြုသောအခါ ပိုင်ရှင်ထံသို့ ရောက်အောင် မပို့ဘဲ လမ်းခရီး၌ ခိုးယူခြင်း၊ ဤသို့ ခိုးယူရာ၌ ခိုးလိုသောစိတ်ဖြင့် မိမိသယ်ဆောင်လာသော ပစ္စည်းကို နေရာရွှေ့ပြောင်းလျှင် ဥပမာ-ခေါင်းဖြင့် ရွက်လာခဲ့သော ပစ္စည်းကို ခိုးလိုစိတ်ဖြင့် ပခုံးပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လျှင်၊ သို့မဟုတ် အမှန်သွားရောက်ရမည့် လမ်းကြောင်းမှ ဘေးဖဲ့၍ လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားခဲ့လျှင် ဒုတိယခြေလှမ်း၌ ခိုးမှုမြောက်၏။ (ဟရဏ)

၃။ ငြင်းကွယ်၍ ခိုးခြင်း

မိမိထံ ယုံကြည်သဖြင့် အပ်နှံထားသော (သက်မဲ့)ပစ္စည်း၊ မိမိက ချေးငှား ယူငင်ထားသော ပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်က ပြန်လည်တောင်းခံသည့်အခါ ပြန်မပေး လိုသဖြင့် မသိဘူး၊ မရှိဘူးဟု ငြင်းကွယ်ခြင်း၊ ဤသို့ ငြင်းကွယ်၍ ခိုးရာ၌ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူက သူပစ္စည်းဆုံးပါပြီဟု လက်လျှော့သည့် အချိန်၌ (ဝန်ချသည့် အချိန်၌) ခိုးမှုမြောက်သည်။ (အဝဟရဏ)

၄။ သယ်ဆောင်သူကို လမ်းကြောင်းပြောင်းစေခြင်း

ခိုးသူသည် သူတပါးပိုင် (သက်မဲ့) ပစ္စည်းကို သယ်ဆောင်လာသည့် လူတစ်ဦးကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍ ဖြစ်စေ၊ ခြိမ်းခြောက်၍ ဖြစ်စေ၊ အခြား တနည်းနည်းနှင့်ဖြစ်စေ ပိုင်ရှင်ထံသို့ မပို့စေဘဲ အခြားတစ်နေရာသို့အပို့ခိုင်းသည်။ ထိုသို့ ခိုင်းလည့်အတိုင်း ပစ္စည်းသယ်ဆောင်သူသည် အမှန်သွားရောက်ရမည့် လမ်းကြောင်းမှ ပြောင်းလွဲ၍ အခြား လမ်းကြောင်းသို့ သွားလျှင် ဒုတိယ ခြေလှမ်း၌ ခိုးမှုမြောက်၏။ (ဣရိယာပသဝိကောပဒ)

၅။ နေရာရွှေ့ပြောင်း၍ ခိုးခြင်း

ခိုးလိုသောစိတ်ဖြင့် ရွှေ့ ငွေ့ ဆန်စပါး အစရှိသော သူတပါးပိုင် (သက်မဲ့) ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ပိုင်ရှင်ထားသည့်နေရာမှ ဆန်ခြည်ထစ်ပင်စာမျှ ရွှေ့ရှား အောင် ပြုလုပ်လျှင် ခိုးမှု အထမြောက်သည်။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းတော်များအား သူတပါးပိုင် ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို အမှတ်တမဲ့ ကောက်ယူ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုခြင်း မပြုလုပ်ရန် ဝိနယဂရုက ဆရာတော်ကြီးများက ဆုံးမတော်မူကြသည်။ မူလက ရိုးသားသောစိတ်ဖြင့် ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနေစဉ် လိုချင်တပ်မက်သောစိတ် ဖြစ်ပေါ် လာ၍ မရိုးသားသောစိတ်ဖြင့် ပစ္စည်းကိုထားသောနေရာမှ လှုပ်ရှားရွှေ့ပြောင်း မိပါက ထိုရဟန်းကိုယ်တိုင် မသိလိုက်ရဘဲ ပါရာဇိက ကျသွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒုတိယပါရာဇိကသိက္ခာပုဒ်တော်သည် အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့ကြောင်း

၃၉၈

ဗုဒ္ဓသာသနာလက်စွဲကျမ်း

ပါရာဇိကကျမှန်းမသိ ကျတတ်ကြောင်း ရှေးဆရာစဉ်ဆက် မိန့်တော်မူခဲ့သည်။
(ဌာနာစာဝန)

မှတ်ချက်။ ။နံပါတ် ၁-မှ နံပါတ် ၅-အထိ ခိုးခြင်းငါးပါးနှင့် နံပါတ် ၆-မှ
နံပါတ် ၁၀-အထိ ခိုးခြင်းငါးပါးသည် တူညီကြ၍ သက်မဲ့
ပစ္စည်းနှင့် သက်ရှိပစ္စည်းအဖြစ်သာ ကွာခြားမှု ရှိသည်။

၆။ မတရားအမှုဆင်၍ ရယူခြင်း

သူတပါးပိုင် ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွား အစရှိသော (သက်ရှိ) ပစ္စည်းများကို
မတရားအမှုဆင်၍ တရားစွဲပြီး ရယူခြင်း၊ တရားရှုံးက ပိုင်ရှင်မဟုတ်သူကို
ပိုင်ရှင်အဖြစ်ဖြင့် အနိုင်ပေး၍ ဆုံးဖြတ်သည့်အခါ ပိုင်ရှင်က လက်လျှော့လျှင်
ခိုးမှုမြောက်သည်။ အထက်အပိုင်း (၁)နှင့် တူပြီ။ (အာဒိယန)

၇။ ကိုယ်တိုင် သယ်ယူနေစဉ် ခိုးခြင်း

သူတပါးပိုင် ကျွဲ၊ နွားအစရှိသော (သက်ရှိ) ပစ္စည်းတို့ကို ကိုယ်တိုင်
သယ်ယူပို့ဆောင်မှု ပြုသောအခါ ပိုင်ရှင်ထံသို့ ရောက်အောင် မပို့ဘဲ လမ်းခရီး၌
ခိုးယူခြင်း၊ ဤသို့ ခိုးယူရာ၌ ခိုးယူသည့် တိရစ္ဆာန်ကို အမှန်သွားရမည့်
လမ်းကြောင်းမှ ပြောင်းရွှေ့သွားစေခဲ့လျှင်၊ သို့မဟုတ် ထမ်းသယ်ဆောင်လာ
ခဲ့သော ကြက်၊ ငှက် စသည်ကို မူလနေရာမှ ရွှေ့ပြောင်းလျှင် ခိုးမှုမြောက်သည်။
(ဟရဏ)

၈။ ငြင်းကွယ်၍ ခိုးခြင်း

မိမိအား ယုံကြည်သဖြင့် အပ်နှံထားသော၊ သို့မဟုတ် ငါးရမ်းထားသော
ကျွဲ၊ နွား၊ ကြက်၊ ဝက် စသော (သက်ရှိ)ပစ္စည်းများကို ပိုင်ရှင်က ပြန်လည်
တောင်းခံသည့်အခါ ငြင်းကွယ်၍ ခိုးခြင်း၊ ဤသို့ ခိုးရာ၌ ပိုင်ရှင်က သူပစ္စည်း
ဆုံးပါပြီဟု လက်လျှော့သည့်အချိန်၌ (ဝန်ချသည့်အချိန်၌) ခိုးမှုမြောက်သည်။
(အဝဟရဏ)

၉။ သယ်ဆောင်သူကို ထမ်းကြောင်းပြောင်းစေ၍ ခိုးခြင်း

သူတပါးပိုင် ကျွဲ၊ နွား စသော (သက်ရှိ) ပစ္စည်းကို သယ်ဆောင်လာသည့်
လူကို ဖြားယောင်း သွေးဆောင် ခြိမ်းခြောက်၍ ပိုင်ရှင်ထံသို့ မပို့စေဘဲ မိမိ
အလိုရှိရာသို့ သယ်ဆောင်ခိုင်းခြင်း၊ ထိုသို့ ခိုင်းသည့်အတိုင်း တိရစ္ဆာန်

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

သယ်ဆောင်လာသူသည် အမှန်သွားရောက်မည့် လမ်းကြောင်းမှ ပြောင်းလဲ၍ အခြား လမ်းကြောင်းသို့ သွားလျှင် ဒုတိယခြေလှမ်း၌ ခိုးမှုမြောက်သည်။ (ဣရိယာပထ ဝိကောပန)

၁၀။ နေရာရွှေ့ပြောင်း၍ ခိုးခြင်း

ကျွဲ၊ နွား၊ ကြက်၊ ဝက်စသော (သက်ရှိ) သတ္တဝါတို့ကို ခိုးယူလိုသောစိတ်ဖြင့် ပိုင်ရှင်ထားသည့် နေရာမှ ရွှေ့ပြောင်း ယူဆောင်၍ ခိုးခြင်း၊ ပိုင်ရှင်ထားရှိသည့် နေရာမှ ရွှေ့သည်နှင့် တပြိုင်နက် ခိုးမှုမြောက်သည်။ (ဌာနာစာဝန)

မှတ်ချက်။ ။နံပါတ် ၁-မှ ၁၀-အထိ ခိုးခြင်း၊ ၁၀-ပါးမှာ ခိုးသည့် ပစ္စည်း၏ အနေအထားကို ပြဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၁။ ကိုယ်တိုင် ခိုးခြင်း

သူတပါးကို မခိုင်းစေဘဲ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ခိုးယူခြင်း၊ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဓားပြတိုက်ခြင်း၊ လုယက်ခြင်း၊ ပစ္စည်းကို ယူရန် လှမ်းကိုင်လျှင် ထိုပစ္စည်းသည် မူလနေရာမှ ရွှေ့လျှင် ခိုးမှုမြောက်၏။ (သာဟတ္ထိက)

၁၂။ သူတပါးအား ခိုးစေခြင်း

ကိုယ်တိုင် မခိုးဘဲ သူတပါးကို အခိုး ခိုင်းခြင်း၊ လုယက် ခိုင်းခြင်း၊ ခိုးရာပါ ပစ္စည်းမှန်းသိလျက် လက်ခံခြင်း၊ သူခိုးနှင့်ခါးပိုက်နှိုက်များကိုသိလျက် သဘောတူ လက်ခံထားရှိခြင်း၊ ဓားပြ မွေးထားခြင်း၊ သူတပါးကို အခိုးခိုင်းရာ၌ အခိုင်း ခံရသောပုဂ္ဂိုလ်က ထိုပစ္စည်းကို ခိုးလျှင် နှစ်ဦးလုံး ခိုးရာရောက်၏။ (အာဏတ္တိက)

၁၃။ ကိုယ်လွတ်လက်လွတ် ခိုးခြင်း (ကိုယ်နှင့် ကင်းလွတ်အောင် ပြု၍ ခိုးခြင်း)

ခိုးသူသည် ခိုးလိုသည့်ပစ္စည်းကို မိမိနှင့် တပါတည်း ယူဆောင်ခြင်း မပြုဘဲ အစောင့်အရှောက် ကင်းလွတ်သည့် နေရာ၌ ချထား၍ ဖြစ်စေ၊ လှမ်းပစ်၍ဖြစ်စေ ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ခိုးသူကိုယ်တိုင်က အစောင့်အရှောက်များ၏ ရွှေ့မောက်တွင် ကိုယ်လွတ်လက်လွတ် ဖြတ်သန်းသွား၍ ခိုးသည်။ ဥပမာ - စက်ရုံ အလုပ် ရုံနှင့် ရုံများ၌ ပစ္စည်းများခိုးထုတ် ခိုးထွင်းခြင်း မပြုနိုင်စေရန် အဝင်အထွက် ပြုသူများကို လုံခြုံရေး အစောင့်၏ ရွှေ့မောက်မှ ဖြတ်သန်းသွားစေရန် စီစဉ် ထားရှိသည်။ ခိုးသူသည် ထိုစက်ရုံ အလုပ်ရုံ၊ သို့မဟုတ် ရုံးသို့ ကိစ္စတခုဖြင့် သွားရောက်စဉ် မိမိခိုးလိုသည့် ပစ္စည်းကို အစောင့်နှင့် ဝေးကွာသည့် ခြံစည်းရိုး တံတိုင်း၏ ပြင်ပသို့ လွှင့်ပစ်ခြင်း၊ ချထားခြင်း၊ ပြင်ပရှိ အဖော်ထံသို့ လှမ်းပစ် ပေးခြင်း တခုခုပြုလုပ်၍ လုံခြုံရေးကင်းကို ဖြတ်သန်းသွားပြီးလျှင် အပြင်

ရောက်မှ မိမိလှမ်းပစ်သောပစ္စည်း ချထားသော ပစ္စည်းကို ရယူ၍ ခိုးခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းကို ပစ်လိုက်ရာ၌ လက်မှ လွတ်လျှင် ခိုးမှုမြောက်၏။

ရှေးခေတ်က နယ်ခြားကင်း ကြည်းကင်း ရေကင်းချထား၍ အခွန် ကောက်ခံလေ့ရှိ၏။ ဤခေတ်၌ ပြည်ပလေဆိပ် သင်္ဘောဆိပ်နှင့် နယ်စပ် အကောက်ခွန်ဌာနတို့၌ ပြည်ပမှ တင်သွင်းသော ပစ္စည်းများကို အခွန်ကောက် ယူလေ့ရှိသည်။ ထိုအကောက်ခွန်ဌာနကို ဖြတ်သန်းသွားသောအခါ အခွန် ဆောင်ရမည့် ပစ္စည်းကို အကောက်ခွန်ဌာနကို ကျော်လွန်သွားအောင် ပြင်ပသို့ လှမ်းပစ်ခြင်း၊ ချထားခြင်း၊ အကောက်ခွန်ဌာနကို ဖြတ်ကျော်သွားမည့် ယာဉ် တခုခု၌ တင်ဆောင်ပေးလိုက်ခြင်း ပြုလုပ်၍ မိမိသည် ကိုယ်လွတ် လက်လွတ် အကောက်ခွန်ဌာနကို ဖြတ်ကျော်သွား၏။ ထို ပစ္စည်းကို လှမ်းပစ်လိုက်သော အခါ လက်မှ လွတ်သော ခဏ၌ ခိုးမှုမြောက်သည်။

(က) ယဉ်ပါးသော ခူးစခသာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ လည်ပင်း၌ အခွန်မလွတ် ပစ္စည်းကို ဆွဲထား၍ မိမိက အကောက်ခွန်ဌာန၏ တစ်ဖက်သို့ ကိုယ်လွတ် လက်လွတ် ဖြတ်ကျော်သွား၏။ အပြင် ရောက်သောအခါ ထိုတိရစ္ဆာန်ကို ခေါ်ယူ၏။ ထိုတိရစ္ဆာန်သည် အခွန်တော်ဌာနကို ဖြတ်ကျော်သော ခဏ၌ ခိုးမှုမြောက်၏။

(ခ) သယ်ဆောင်ခွင့်နှင့် လက်ဝယ်ထားရှိခွင့်မပြုသော ကျောက်စိမ်း၊ ဘိန်းကဲ့သို့သော တရားမဝင် ပစ္စည်းများကို ပြောင်းရွှေ့ သယ်ဆောင်ရာ၌ စီးပွားရေး လောဘဖြင့် မူလရိုနေရာမှ ရွှေစေလျှင်၊ သို့မဟုတ် လက်ခံသိမ်းဆည်း သိုလှောင်ထားလျှင် ခိုးမှုမြောက်၏။ (နိဿဂ္ဂိယ)

၁၄။ ခိုးရန်အချိန်နှင့် နည်းလမ်း ပသတ်မှတ်ဘဲ အခိုးခိုင်းခြင်း

ခိုးရန်အချိန်နှင့် ခိုးရန်နည်းလမ်းကို သတ်မှတ်ခြင်း မပြုဘဲ သင့်လျော်သည့် အချိန်၊ ဖြစ်နိုင်သည့် နည်းဖြင့် ခိုးယူရန် စေခိုင်းသည်။ အခိုင်းခံရသူသည် တချိန်ချိန်တွင် အမှန်ထက်လှ ခိုးယူပါက ခိုင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ခိုင်းသည့် အချိန်မှပင် ခိုးမှုကျူးလွန်ရာရောက်သည်။ (အတ္တသာကေ)

၁၅။ ပိုင်ရှင်လက်လျှော့အောင် ပြု၍ ခိုးခြင်း

ယုံကြည်၍ အပ်နှံထားသော ပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်က ပြန်လည် ထောင်းခံသော အခါ မိမိထံ၌ မအပ်နှံဖူးကြောင်း ငြင်းကွယ်၍ ခိုးသည်။ ပစ္စည်းရှင်က ငါ့ပစ္စည်း

ပြန်မရတော့ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ် လက်လျှော့သောအခါ ခိုးသူသည် ခိုးမှုအထမြောက်၏။ ငှားရမ်းပစ္စည်း ပြန်မပေးခြင်း၊ ချေးငွေကို ပြန်မဆပ်ခြင်း၊ သူတပါးပစ္စည်း ထိခိုက် နစ်နာမှုအတွက် အစားပေးလျော်ရမည်ကို မလျော်ဘဲ နေခြင်း၊ လောင်းကစားရာ၌ ကတိအတိုင်း အလျော်အစားမပြုဘဲ ကတိ ပျက်ကွက်ခြင်း၊ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုအတွက် မတရားအမှုဆင်၍ တရားစွဲရာ၌ ပိုင်ရှင်ဘက်က တရားရှုံးခြင်း၊ သူတပါးပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင် ရွာမတွေ့စေရန် ပိုင်ရှင်ထားသည့် နေရာမှာပင် တခုခုဖြင့် ဖုံးဖိထုတ်ထားခြင်းတို့၌ ပစ္စည်းရှင်က “သူပစ္စည်း ဆုံးပါပြီ၊ ရထောမှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု စိတ်ဓိုးဓိုးချ လက်လျှော့သည့်အချိန်၌ ခိုးသူမှာ ခိုးမှုမြောက်သည်။ (ဓရနိက္ခေပ)

မှတ်ချက်။ ။ ဤခိုးခြင်းမှာ အမှတ်စဉ် (၁) (၃) (၆) (၈) နှင့် (၂၄) တို့၌ ဖော်ပြထားသည့် ခိုးခြင်းတို့နှင့် တူညီသည်။ ၎င်းတို့မှာ ခိုးသူဘက်မှ ခိုးနည်းကို ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်၍ ဤအမှတ်စဉ် (၁၅) မှာ ပိုင်ရှင်ဘက်မှ စိတ်နေစိတ်ထားကို ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၆။ မခိုးမိက ခိုးမှုအထမြောက်ခြင်း

သူတပါးအား အခိုးခိုင်းခြင်း၊ လုယက်ခိုင်းခြင်း ပြုရာ၌ အခိုင်းခံရသူက ခိုးခြင်း၊ လုယက်ခြင်း ကေန်ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ပါက ခိုင်းသောပုဂ္ဂိုလ်သည် ခိုင်းသောခဏ၌ ခိုးမှုမြောက်သည်။ ခိုးခြင်းကိစ္စ မပြုလုပ်မီကပင် ခိုးမှုမြောက်လေသည်။ အခိုင်းခံရသူက မကျူးလွန်လျှင်မူ ခိုးမှုမမြောက်ချေ။ (ပုဗ္ဗပယောဂ)

၁၇။ ချက်ချင်း ခိုးမှုမြောက်ခြင်း

ရွှေပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းများကို ခိုးယူရာ၌ နေရာရွှေသည်နှင့် တပြိုင်နက် ခိုးမှုမြောက်သည်။ မရွှေပြောင်းနိုင်သော ဥယျာဉ် ခြံမြေ၊ လယ်ယာမြေကို ခိုးယူရာ၌ ခြံစည်းရိုးတိုင်ကို သူတပါးပိုင် မြေဘက်သို့ ရွှေပြောင်းစိုက်လျှင် ခြံစည်းရိုးတိုင် မြေသို့ ထိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ခိုးမှုမြောက်သည်။ မြေတိုင်းသူ အရာရှိအား လာဘ်ထိုး၍ သူတပါး မြေဘက်သို့ တိုးချဲ့တိုင်းစေ၏။ မြေတိုင်းသူက ပေကြိုးဆွဲပြီး ငုတ်တိုင် ရိုက်သောအခါ ပထမတစ်ချက် ရိုက်ချိန်၌ ခိုးမှုအထမြောက်သည်။ လယ်ကန်သင်းရိုးကို မိမိဘက်က တူးဖြို၍ သူတပါးဘက်သို့ ကန်သင်းရိုး ရွှေပြောင်းပါက မြေခိုးမှုဖြစ်သည်။ ကန်သင်းရိုးကို ထွန်စောင်းကိုက်ခြင်း၊ လမ်းမြေဘက်သို့ ခြံဝင်းတိုးချဲ့ခြင်း အမှုများသည် ခိုးခြင်း (၂၅) ပါး၌ ပါဝင်နေသည်ကို သတိပြုသင့်ကြသည်။ (သဟပယောဂ)

၁၈။ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်း၍ ခိုးခြင်း (ကြံရာပါ)

ပစ္စည်းတစ်ခုကို အခွင့်သာသူက ခိုးစတမ်းဟု လူနှစ်ယောက် သုံးယောက် စသည် တိုင်ပင် ညှိနှိုင်းထား၏။ ၎င်းတို့အထဲမှ တစ်ဦးဦးက ခိုးလျှင် တိုင်ပင် ညှိနှိုင်းရာ၌ ပါဝင်သော လူအားလုံးသည် ခိုးမှု လွန်ကျူးရာ ရောက်သည်။ ကိုယ်တိုင် မခိုးဘဲလျက် သူတပါး ခိုးသည်ကို သဘောတူသည့်အတွက် သူခိုးအဖြစ်သို့ ရောက်ရသည်။ (သံဝိဇာဝဟာရ)

၁၉။ သတ်မှတ်၍ အခိုးခိုင်းခြင်း

အချိန်ကာလကို လည်းကောင်း၊ ခိုးပုံ ခိုးနည်းကိုလည်းကောင်း၊ ခိုးရမည့် ပစ္စည်းကိုလည်းကောင်း သတ်မှတ်ပေး၍ အခိုးခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ယနေ့ အခိုးခိုင်းသည်ကို နက်ဖန်မှခိုးလျှင် ခိုးခိုင်းသူမှာ အပြစ်မရှိချေ။ တဖန် ခိုင်းသည့် ပစ္စည်းကိုမခိုးဘဲ အခြားပစ္စည်းကို ခိုးလျှင် ခိုင်းသူမှာ အပြစ်မရှိချေ။ သို့ရာတွင် ဝိနည်းရှောင်သည့် အနေဖြင့် ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်သုံး၍ အချိန်နှင့် ပစ္စည်းကိုသတ်မှတ် အခိုးခိုင်းရာ၌ ခိုင်းသူမှာ ခိုးခြင်းအပြစ်မှ မလွတ်ချေ။ (သင်္ကေတကမ္မ)

၂၀။ အချက်ပြု၍ အခိုးခိုင်းခြင်း

မျက်စိမှိတ်ပြုခြင်း၊ မျက်စပစ်ပြုခြင်း၊ လက်လှုပ် ခြေလှုပ် ပြုခြင်း၊ မီးဖြင့် အချက်ပြုခြင်း၊ မှန်ဖြင့် အချက်ပြုခြင်း၊ လေချွန်သံ၊ တုံးခေါက်သံ စသော အသံဖြင့် အချက်ပြုခြင်း ဤသို့စသည် အချက်ပြုနည်း တခုခုဖြင့် အခိုးခိုင်းခြင်း၊ လှယက်ခိုင်းခြင်း ဤသို့ ခိုးမှုလှယက်မှုပြုရာ၌ အချက်ပြုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အချက်ပြုသည့်အချိန်၌ ခိုးမှုမြောက်၏။ (နိမိတ္တကမ္မ)

မှတ်ချက်။ ။နံပါတ် ၁၆-မှ ၂၀-အထိ ခိုးခြင်း ၅-ပါးမှာ ခိုးမှုမြောက်သည့် အချိန်ကို ဖော်ပြသည်။

၂၁။ မသိအောင် ခိုးခြင်း

ပစ္စည်းရှင်မသိအောင် ဖောက်ထွင်းခိုးယူခြင်း၊ အလစ်သုတ်ခြင်း၊ ခါးပိုက် နှိုက်ခြင်း၊ ငွေစက္ကူအတု ပြုလုပ်ခြင်း၊ ငွေအတု ပြုလုပ်သုံးစွဲခြင်း၊ အဂ္ဂိရတ် ဧရွအတု ပြုလုပ်သုံးစွဲခြင်း၊ ငင်ငွေခွန် (အမြတ်တော်ကြေး) မပေးရအောင် ဝင်ငွေစာရင်း လိမ်ပြုခြင်း၊ အလေး တင်း တောင်း လိမ်ခြင်း စသော နည်းလမ်း တခုခုဖြင့် ပိုင်ရှင်မသိအောင် ခိုးယူလျှင် ခိုးမှုမြောက်သည်။

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

(က) အလေးထိမ်ခြင်း။ ။ မျက်မြင်အားဖြင့် တူညီသော အလေးနှစ်ခု ပြုလုပ်ထား၍ ယူသည့်အခါ အလေးကြီးဖြင့် ချိန်၍ ပေးသည့်အခါ အလေးငယ်ဖြင့် ချိန်ခြင်း၊ ဆီစိမ်ထားသော ရွှေးစေ့ဖြင့် ရွှေကို ချိန်၍ ယူခြင်း။

(ခ) ချိန်ခွင်ထိမ်ခြင်း။ ။ ချိန်ခွင်ကို တစ်ဖက်လေး တစ်ဖက်ပေါ့ပြုလုပ်ထား၍ မိမိက ပေးသည့်အခါ လေးသည့်ဘက်၌ ပစ္စည်းထည့်ချိန်ခြင်း၊ ချိန်ခွင်ပေါင်ကို တစ်ဖက်တိုရှည်ထား၍ မိမိက ပေးသည့်အခါ ရှည်သည့်ဘက်၌ ပစ္စည်းထည့်၍ ချိန်ခြင်း၊ ချိန်ခွင်ပေါင်ကို အခခင်းဖောက်ထား၍ အခခင်းထဲ၌ သံမှုန့်များထည့်ထားပြီး လေးစေလိုသည့်ဘက်ကို သံမှုန့်များ လျော့ကျသွားအောင် ချိန်ခွင်ပေါင်ကို စိုက်ထောင် မေးယူ၍ ချိန်တယ်ခြင်း၊ ချိန်ခွင်လျှာထွက်အောင် လက်ဖြင့် ကော့ပေးခြင်း၊ ချိန်ခွင်လျှာကို ကန့်လန့် (ဂလန့်) တပ်သည့်နေရာ၌ ရှည်မျောမျော အပေါက်ဖောက်ထားပြီး ချိန်တယ်သည့်အခါ၌ မိမိလိုသည့်ဘက်သို့ ချိန်ခွင်လျှာ၏ အပေါက်ကို ရွှေ့ပြောင်း၍ တစ်ဖက်ဖက်သို့ ကပ်ပေးသည်။

(ဂ) စင်းတောင်းထိမ်ခြင်း။ ။ ကောက်ပဲသီးနှံကို တင်းတောင်းဖြင့် ခြင်ရာ၌ နောက်နေအောင် စတုတ်တိုက်ခြင်း၊ ခွက်ဝင်သွားအောင် စတုတ်တိုက်ခြင်း၊ အဝင်နည်းအောင် မြန်မြန်လောင်းထည့်ခြင်း၊ ပိုမိုပင်အောင် ဖြည်းဖြည်းလောင်းထည့်ခြင်း၊ ယူသည့်အခါ တောင်းကြီးဖြင့်ယူ၍ ပေးသည့်အခါ တောင်းငယ်ဖြင့်ပေးခြင်း။

(ဃ) ခြင်ခွက်ထိမ်ခြင်း။ ။ ဆီ၊ ရေနံဆီ စသည်တို့ကို ရောင်းဝယ်ရာ၌ ယူသည့်အခါ ခွက်ကြီးဖြင့်ယူ၍ ပေးသည့်အခါ ခွက်ငယ်ဖြင့် ပေးခြင်း၊ အဝင်နည်းအောင် မြန်မြန် လောင်းထည့်ခြင်း၊ ပိုရှိုဝင်အောင် ဖြည်းဖြည်း လောင်းထည့်ခြင်း၊ ခြင်ခွက်ဖင်ကို ဖောက်ထား၍ ခွက်ပြည့်ခြင်ပြီးနောက် အောက်ခံခွက်ထဲ၌ ယိုစိမ့်ကျအောင် ကြာရှည်ထား၍ ခြင်ခြင်း၊ ခြင်ခွက်ဖင်ကို အတွင်းချိုင်အောင် ပြုထားခြင်း။

(င) အခြားထိမ်နည်းအမျိုးမျိုး။ ။ မသိနားမလည်သူများအား အဆမတန် ဈေးတင်ရောင်းချခြင်း၊ ပစ္စည်းအတုကို အစစ်ဟု ပြော၍ ရောင်းချခြင်း၊ ဖဲသုံးချင်လိမ့်နည်း၊ ငွေပွားနည်း။

အင်္ဂါရတ်ရွှေလုပ်နည်းစသော လိမ်နည်းများဖြင့် လိမ်ယူခြင်း၊
ဘုရားအတွက် ကျောင်းအတွက်ဟု အကြောင်းပြု၍ အလှူခံ
ပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကျိုးသုံးစွဲခြင်း၊ ခရီးစရိတ် ကုန်ကျသည်လက်
(တရားဝင် ခွင့်ပြုသည်ထက်) ပိုမို ထုတ်ယူခြင်း၊ ဤခိုးနည်းများ
မှာ ပိုင်ရှင်မသိအောင် ခိုးခြင်း၌ ပါဝင်၏။

မြို့သားလူလည်နှင့် တောမုဆိုး ပုံဝတ္ထု

ပိုင်ရှင်မသိအောင် ခိုးယူခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အဋ္ဌကထာ၌ ဖော်ပြထားသော
လိမ်လည်နည်း ပုံဝတ္ထုတစ်ခုကို ထုတ်ဆောင်ပြသပါဦးမည်။

တောမု မုဆိုးတစ်ယောက်သည် သမင်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် သမင်ငယ်
တစ်ကောင်ကို ရောင်းချရန် မြို့သို့ ယူဆောင်လာသည်။ လမ်းခရီး၌ မြို့သား
လူလည်က ဈေးနှုန်းကိုမေးရာ မုဆိုးက သမင်ကြီး ၅/- သမင်ငယ် ၁/- ဟု
ပြောလည်။ မြို့သားလူလည်သည် ငွေ ၁/- ပေး၍ သမင်ငယ်ကို ဆွဲယူသွားသည်။
အတန်ငယ်သွား၍ ပြန်လာပြီးလျှင် မုဆိုးအား “ယခင် မိမိပေးခဲ့သော
ငွေ ၁/- ယခု ဤသမင်လေးကို ၁/- ဖြင့် တန်ဖိုးထား၍ ပြန်ပေးမည်။
စုစုပေါင်း ၅/- ဖြစ်၍ သမင်ကြီးကို ပေးရမည်” ဟု ပြောသည်။ တောသား
မုဆိုးသည် မျက်စိလည်၍ သမင်ကြီးကို ပေးလိုက်သည်။ ဤပုံဝတ္ထုမှာကဲ့သို့
ခိုးသူသည် လူတစ်ယောက်ထံမှ ပစ္စည်းကို လိမ်လည်လှည့်ဖြားယူလျှင် ခိုးမှု
မြောက်၏။ (ထေယျာဝဟာရ)

၂၂။ အနိုင်အထက် လုယက်ယူခြင်း

လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အား၊ ပစ္စည်းအင်အားတခုခုဖြင့် ခြိမ်းခြောက်၍
သူတပါးပစ္စည်းကို ရယူခြင်း၊ အကြပ်ကိုင် ငွေညှစ်ခြင်း၊ လုပ်တောင်းခြင်း၊
လုပ်စားခြင်း၊ ပစ္စည်းရှင်က မကျေနပ်ဘဲ ကြောက်လန့်၍ ပေးရသောကြောင့်
ခိုးခြင်းတစ်မျိုးအဖြစ် သတ်မှတ်ရသည်။ (ပဿယာဝဟာရ)

၂၃။ ရည်ရွယ်သတ်မှတ်၍ ခိုးခြင်း (သံသယစိတ်ဖြင့် ခိုးခြင်း)

ပစ္စည်းတခုကို စတင်ယူဆောင်စဉ်က ခိုးမည်ဟု ယတိပြတ် စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်
မချဘဲ အခွင့်သာလျှင် ခိုးမည်။ အခွင့်မသာလျှင် ပြန်ပေးမည်။ မိမိအလိုရှိသော
ပစ္စည်းဖြစ်က ခိုးမည်။ အလိုမရှိသော ပစ္စည်းဖြစ်က ပြန်ထားမည်ဟု ရည်ရွယ်
သတ်မှတ်ချက်ဖြင့် ခိုးခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

လူတစ်ယောက်သည် လူပြတ်လပ်နေသော အိမ်တစ်အိမ်သို့ ဝင်၍ ပစ္စည်းတစ်ခုကို အထင်အရှား ယူဆောင်ခဲ့သည်။ ပိုင်ရှင်မြင်လျှင် ပြန်ကားမည်၊ ပိုင်ရှင်မမြင်လျှင် ခိုးမည်ဟူသော ကြံရွယ်ချက်ဖြင့် ပစ္စည်းကို သယ်ဆောင်လာသည်။ အိမ်တံခါးပေါက်၏ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထိုလူမှာ ခိုးခြင်းမြောက်သည်။ အကယ်၍ ထိုပစ္စည်းကို အစကတည်းက ဖုံးဖိသို့ပုဂံ ယူဆောင်လာလျှင် အိမ်တံခါးပေါက်ကို ကျော်လွန်သည်ဖြစ်စေ၊ မကျော်လွန်သည်ဖြစ်စေ၊ ထိုအိမ်အတွင်းမှာပင် ပစ္စည်းကို ကိုင်သောခဏ၌ ခိုးမှု ကျူးလွန်ပြီးဖြစ်၍ ခိုးမှုမြောက်လေသည်။

ထပန် လူတစ်ယောက်သည် အိမ်တစ်အိမ်သို့ ဝင်ရောက်ခိုးယူရာ အမှောင်ထဲ၌ အဝတ်တစ်ထည်ကို တွေ့ရှိ၏။ ထိုလူ စိတ်ထဲ၌ ပုဆိုးဖြစ်လျှင် ယူမည်။ ထမီဖြစ်လျှင် မယူဟု ကြံစည်၍ ထိုအဝတ်ကို အိမ်အပြင်သို့ ယူဆောင်လာသည်။ ပုဆိုးဖြစ်ပါက သူ၏ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ကိုက်ညီသည့်အတွက် စတင်ယူစဉ်ကပင် ခိုးမှုမြောက်သည်။ အကယ်၍ ထိုယူလာသော အဝတ်သည် ထမီဖြစ်နေသဖြင့် မယူတော့ဘဲ ထားခဲ့လျှင် ခိုးမှုအထမမြောက်ချေ။ “ယူမိမဟော့ မထူးပါဘူး ရတာပဲ ယူသွားတော့မယ်” ဟု စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်လျှင် ထိုအချိန်၌ ခိုးမှု မြောက်လေသည်။ (ပရိကပ္ပါဝဟာရ)

၂၄။ ဖုံးဖိဝှက်ထား၍ ခိုးခြင်း

ရေချိုးဆိပ်၊ သို့မဟုတ် ရေဘုံဘိုင်၌ ရေချိုးသူတစ်ဦးသည် လက်စွပ်ကို ချွတ်၍ မလှမ်းမကမ်း၌ ချထား၍ ရေချိုးနေသည်။ လူတစ်ယောက်သည် ပိုင်ရှင်ရှာမတွေ့စေရန် ခိုးလိုစိတ်ဖြင့် ထိုလက်စွပ်ကို မြက်သစ်ရွက် တစ်ခုခုဖြင့် ဖုံးအုပ်ခဲ့သည်။ ပစ္စည်းရှင်သည် ရှာမတွေ့၍ ပြန်သွားသောအခါ ခိုးသူသည် ထိုလက်စွပ်ကို လာယူသည်။ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူက သူ့လက်စွပ် မတွေ့တော့ပါဟု လက်လျှော့သည့်အချိန်၌ ခိုးမှုမြောက်သည်။ အကယ်၍ ခိုးသူသည် ထိုလက်စွပ်ကို ပိုင်ရှင်ပြန်မတွေ့စေရန် ဖုံးထဲ၌ ထုနစ်မြုပ်သွားအောင် ဖုံးနှင်းခဲ့သော် သို့မဟုတ် နေရာရွေ့အောင် ခြေဖြင့်ခတ်ပစ်ခဲ့သော ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် ခိုးမှုအထမြောက်သည်။ (ပဒုစ္ဆန္ဒာဝဟာရ)

၂၅။ စာအမှတ်တံဆိပ်ပြောင်းလဲ၍ ခိုးခြင်း

ပစ္စည်းများကို ဖဲချဘေငှာ၌ မိမိရသော မဲလိပ်နှင့် သူတပါးမဲလိပ်ကို မသိအောင် လဲလှယ်ခြင်း၊ ကြိုတင်၍ ပေါက်မဲကို ရယူထားခြင်း၊ နာမည်အတူ၊ တံဆိပ်အတူ ပြုလုပ်၍ ကုန်ပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်ရောင်းချခြင်း၊ သူတပါး၏

စာမေးပွဲအောင်လက်မှတ်ဖြင့် ထူးထူးအဆင့် တစ်ခုခုအောင် နာမည်လိမ့်မိဖြင့် အယောင်ဆောင် ပုံမှားရှိက်ခြင်း၊ တန်ဖိုးရှိသော သူတပါးပစ္စည်းကို မယူရန် အတွက် ထိုပစ္စည်းနှင့် အလားတူ ပစ္စည်းတစ်ခုပြုလုပ် အတူယှဉ်တွဲထားပြီးလျှင် လဲလှယ်ခိုးယူခြင်း၊ သူတပါးပိုင်ပစ္စည်းမှ အမှတ်အသားစာလုံး၊ တံဆိပ်တို့ကို ဖျက်ဆီး၍ မိမိပစ္စည်းဖြစ်စေရန် အသစ်ပြင်ရေးခြင်း။ (ကုသာဝဟာရ)

မှတ်ချက်။ ။နံပါတ် ၂၁-မှ ၂၅-အထိ ခိုးခြင်း ၅-ပါးမှာ ခိုးနည်းများကို ဖော်ပြသည်။

ဤဖော်ပြပါ ခိုးခြင်း ၂၅-ပါးတွင် ကပ်ပါးပါးကို ကျူးလွန်ပါက ခိုးမှု အလမြောက်သည်။ (အဓိန္ဒာဒါနသိက္ခာပုဒ်ကို ကျူးလွန်ရာရောက်သည်။)

အပြစ်ကြီးမှု အပြစ်ငယ်မှု

အပြစ်ကြီးမှု အပြစ်ငယ်မှုမှာ ဥစ္စာရှင်၏ အကျင့်သီလဂုဏ်သိက္ခာကို လိုက်၍ လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာ၏ တန်ဖိုးအနည်းအများကို လိုက်၍လည်းကောင်း ဖြစ်၏။

ပစ္စည်းဥစ္စာရှင်သည် အကျင့် သီလ သိက္ခာဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၍ ထိုသူ၏ ဥစ္စာကို ခိုးယူပါက အပြစ်ကြီး၏။ အကျင့်သီလသိက္ခာဂုဏ် နည်းပါးသူ၏ ပစ္စည်းကို ခိုးယူခဲ့သော် အပြစ်နည်း၏။ ဥပမာ- ကျောင်းဒကာပစ္စည်း ခိုးယူခြင်းသည် အပြစ်ကြီး၍ သူ့ခိုးလက်မှ သူ့ဂုဏ်လျှင်ဖြစ်ပါမူ အပြစ်နည်း၏။ ထို့ပြင် လုလ္လပယောဂနွန်အားကြီးစွာ စိုက်ထုတ်ခိုးရာ၌ အပြစ်ကြီး၍ လွယ်ကူ သက်သာစွာ ခိုးရာ၌ အပြစ်သေးငယ်၏။ ပစ္စည်းတန်ဖိုးကြီးလျှင် အပြစ်ကြီး၍ တန်ဖိုးငယ်လျှင် အပြစ်သေး၏။ တန်ဖိုးကြီးမှု ငယ်မှုမှာလည်း ခေတ်ကာလ အလျောက်၊ ဒေသအလျောက်၊ အသုံးဝင်မှုအလျောက်ဖြစ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကာလံ၊ ဒေသံ၊ အတ္ထံ၊ ဓနံ-ဟူ၍ ဆိုးရိုးပြုကြသည်။

ကာလံ=ကာလအလိုက်၊

ဒေသံ=ဒေသအလိုက်၊

အတ္ထံ=တန်ဖိုးအလိုက်၊

ဓနံ=ပစ္စည်းဥစ္စာအလိုက် အပြစ်ကြီးမှု ငယ်မှုကို သတ်မှတ်ရသည်။

နတ်သိကြား တိရစ္ဆာန်တို့၏ပစ္စည်းဥစ္စာကို ခိုးယူသော် အဒိန္နာဒါန်မထိုက်ဟု ပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌကထာကို ကိုးကား၍ လယ်တီဆရာတော်ကြီး ဆုံးဖြတ်တော် မူခဲ့သည်။

အဒိန္နာဒါန်၏ အပြစ်များ

သူတပါး ဥစ္စာကို ခိုးယူသော သူသည် ငရဲဘုံ ပြိတ္တာဘုံတို့၌ ဖြစ်ရ၍ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားရသည်။ ထို့ပြင် ဝဋ်လိုက်သောအားဖြင့် ဖြစ်ရာဘဝတိုင်း၌ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှားပါးခြင်း စသော အောက်ဖော်ပြပါ ဆိုးကျိုးတရားများကို ခံစားရပါသည်။—

- (၁) မွဲတေခြင်း၊
- (၂) ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်း၊
- (၃) ငတ်မှုတ်ခေါင်းပါးခြင်း၊
- (၄) လိုရာမရနိုင်ခြင်း၊
- (၅) စည်းပွားရှာဖွေနေစဉ်မှာပင် စီးပွားပျက်တတ်ခြင်း၊
- (၆) ရေ၊ မီး၊ မင်း၊ သူခိုး၊ အမွေခံသိုးသမီးဆိုးဟူသော ရန်သူမျိုး ငါးပါးကြောင့် စီးပွားဥစ္စာ ပျက်စီးခြင်း။

မှတ်ရန်လင်္ကာ

သူများဥစ္စာ၊ ခိုးမိပါမူ၊ ဥစ္စာနည်းမွဲ၊ ဆင်းရဲငတ်ထ၊ လိုရေနှင့်၊
ဘောဂပျက်စီး၊ ရေမီးသူခိုး၊ မွေခံဆိုးနှင့်၊ မင်းဆိုးအပြား၊ ရန်မျိုး
ငါးကြောင့်၊ ပျက်ပြားဥစ္စာ၊ ပြစ်များစွာသည်၊ ရှောင်ခါ အပြန်
အကျိုးတည်း (ဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်)။

အဒိန္နာဒါန်ကို ရှောင်ကြဉ်သူသည် နတ်ရွာသုဂတိသို့ လားမောက်၍ နတ်စည်းစိမ် ခံစားရ၏။ ဘဝအဆက်ဆက်တွင်လည်း အောက်ဖော်ပြပါ ကောင်းကျိုးများ ခံစားရ၏။—

- (၁) ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေါကြွယ်ဝခြင်း၊
- (၂) မပင်မပန်း ချမ်းသာခြင်း၊
- (၃) အစာရေစာ ပေါများခြင်း၊
- (၄) အလိုရှိသော ပစ္စည်းကို အလွယ်တကူ ရရှိခြင်း၊
- (၅) ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှု စသည် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တိုးပွားခြင်း၊
- (၆) ရေ၊ မီး၊ မင်း၊ သူခိုး၊ အမွေခံဆိုး စသူသော ရန်သူမျိုးငါးပါး၏ ပျက်ဆီးမှု မခံရခြင်း။

ခုန္တကပါဌအဋ္ဌကထာ၌မူ အဒိန္နာဒါနမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၏ အကျိုး ၁၁-ပါးကို ပြထားပါသည်။

- (၁) များမြတ်သော ဥစ္စာရှိခြင်း၊
- (၂) စပါး၊ ဆန်၊ ရေ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ဥစ္စာ ပေါများခြင်း၊
- (၃) သုံး၍မကုန်နိုင်သော စည်းစိမ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- (၄) မဖြစ်သေးသော စီးပွားဥစ္စာများ ဖြစ်ပွားလာခြင်း၊
- (၅) ရရှိပြီးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရတနာများ ကြာရှည်စွာ အမြဲ တည်ခြင်း၊
- (၆) အလိုရှိအပ်သော ပစ္စည်းဥစ္စာများကို လျင်မြန်စွာ ရရှိခြင်း၊
- (၇) ရန်သူမျိုးငါးပါး မဖျက်ဆီးနိုင်သော ဥစ္စာရှိခြင်း၊
- (၈) သူတစ်ပါးနှင့် မဆက်ဆံသော စီးပွားဥစ္စာ ရရှိခြင်း၊
- (၉) လောကုတ္တရာတရားကို ရခြင်း၊
- (၁၀) မရှိသည်ကို မသိရခြင်း၊
- (၁၁) ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ရခြင်း (ခုန္တက၊ဋ္ဌ။ ၂၂၉)။

အဒိန္နာဒါန ကျူးလွန်သူသည် အောက်ပါ မကောင်းကျိုးများကို ခံစား ရကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်—

- (၁) များမြတ်သော ဥစ္စာ မရနိုင်ခြင်း၊
- (၂) စပါး၊ ဆန်၊ ရေ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ဥစ္စာ ရှားပါးခြင်း၊
- (၃) စည်းစိမ်ဥစ္စာ နှမ်းပါးခြင်း၊
- (၄) စီးပွားအသစ်များ မဖြစ်ခြင်း၊
- (၅) ရရှိပြီးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ရတနာများ အမြဲ မတည်ခြင်း၊
- (၆) အလိုရှိအပ်သော ဥစ္စာကို မရနိုင်ခြင်း၊
- (၇) ရန်သူမျိုးငါးပါးနှင့် ဆက်ဆံတွေ့ကြုံရခြင်း၊
- (၈) အများနှင့်ဆိုင်သော စီးပွားဥစ္စာသာ ရရှိခြင်း၊
- (၉) သောကုတ္တရာဥစ္စာကို မရရှိနိုင်ခြင်း၊
- (၁၀) မရှိစကားကို ကြားနေရခြင်း၊
- (၁၁) ချမ်းသာစွာ မနေထိုင်ရခြင်း (ခုန္တက၊ဋ္ဌ။ ၂၄)။

သတ္တိသုဒ္ဓနရဲ့

နေမိဇာတ်တော်၌ နေမိမင်းကြီးသည် ငရဲပြည်သို့ နတ်ရထားဖြင့် သွား၍ ကြည့်ရာ သတ္တိသုဒ္ဓနရဲ့၌ အရှင် မပေးသော သူတပါး၏ ဥစ္စာကို ခိုးယူသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အလှုံ့ပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော လှံမတို့ဖြင့် နံပါးနှစ်ဘက် ထိုးသွင်းမှုကို ခံနေရသည်ကို တွေ့မြင်ရကြောင်း ဖော်ပြ ထားသည်။

ဈေးသည်မ ၄-ယောက်

ရှေးအခါက ဈေးသည်မ ၄-ယောက်တို့သည် အလေးချိန်ခွင် စဉ်းလဲခြင်း စသည်ဖြင့် ပစ္စည်းများကို စုဆောင်းပြီးနောက် အရွယ်ကောင်းချိန်မှပင် ဆေးကြမ်း ပြိတ္တာဖြစ်လေ၏။ မိမိတို့၏ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များကို မြင်ရုံမက ကျန်ရစ်သော ယောက်ျားတို့က နောက်မယားယူ၍ မိမိတို့ စုဆောင်း ထားခဲ့သော ပစ္စည်းများကို သုံးဖြုန်းနေကြသည်ကိုပါ မြင်ရ၍ မခံနိုင်သဖြင့် “တရားရော့၊ မတရားရော့ ငါတို့ စုဆောင်းထားသော ပစ္စည်းတွေကို နောက်သား နောက်မယားတွေက အပင်းဆို့နေကြသတဲ့၊ ငါတို့တော့ ဒုက္ခရောက်ကုန်ပြီ” ဟု မြို့ရိုးပေါ်က ဟစ်အော်ကြသည် (ရတနာဂုဏ်ရည် စာမျက်နှာ ၁၅၃)။

နတ်သမီး တစ်ဦး

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် သာဝတ္ထိပြည်သား ကုန်သည် ခုနစ်ရာတို့သည် သင်္ဘောဖြင့် သွားကြသောအခါ ဆန်းကြယ်သော ဗိမာန်တစ်ခု၌ ထမိအဝတ် မဝတ်ရသော နတ်သမီးကို တွေ့မြင်ကြရ၍ ရှေးက ပြုလုပ်ဖူးသည်ကို မေးရာ နတ်သမီးက ပြန်ဖြေသည်မှာ ရဟန်းတစ်ပါးအား နှမ်းဖတ်လှူခဲ့သောကြောင့် ဤနတ်သမီး ဗိမာန်၌ ခံစားရကြောင်း၊ သူတပါး၏ အဝတ်ပုဆိုးကို ခိုးယူခဲ့သောကြောင့် ထမိ အဝတ်ကို မရကြောင်း၊ အကုသိုလ်ကို မကုန်သေး၍ လေးလမြောက်လျှင် အဝီစိငရဲ၌ ခံရဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို နတ်သမီးက ပြောဆိုလေသည်။

ခုပ္ပိပါသ ပြိတ္တာ

ကိုးဆယ်နှစ်ကမ္ဘာထက် ဖုဿဘုရားပွင့်တော်မူစဉ် ဖုဿဘုရား၏ အဖေတူ အမေကဲ့ ညီတော်သုံးယောက်တို့သည် ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်း၍ ဘုရားရှင် နှင့် သံဃာတော်များထံ ဝါဘွင်းသုံးလပတ်လုံး ဥပုသ်ဆောက်တည်ကြ၏။ ဘဏ္ဍာစိုးအား ဆွမ်းဝတ်ချက်၍ကပ်လှူစေရန် တာဝန်ပေးထား၏။ ဘဏ္ဍာစိုး

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

လင်မယားတို့ကား သဒ္ဓါတရားဖြင့် ဆောင်ရွက်ကြ၏။ ဘဏ္ဍာစိုး၏ တပည့်များ အနက် အချို့သော လူများသည် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များအား လုပ်ကျွေးရန် ရည်သန်ထားသော ဆီ ဆန် ထောပတ်စသည်တို့ကို ခိုးယူ စားသုံးပြီးလျှင် လှောင်ထားရာ ကျီကြကို မီးတိုက်ကြကုန်၏။ ထိုလူများသည် ခိုးမှုလုန့်ကျူးသောကြောင့် ကိုးဆယ်နှစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး ငရဲမှာ သေ၍ ငရဲ၌သာ ဆက်ကာ ကျလေ၏။ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာတွင် အဝတ်အချည်းအနီး အစာရေစာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော ခပ္ပိပါသပြိတ္တာများ ဖြစ်ကြသည်။

ရှေးဦးစွာ ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ ထိုပြိတ္တာများသည် တပည့်တော်တို့ ဘယ်အခါ အစာစားကြရမည်နည်းဟု မေးလျှောက်ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ငါ၏ညီတော် ကောဏာဂုဗ်ဘုရား ပွင့်သောအခါ မေးရစ်ကြ လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ပြိတ္တာများမှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာဖြင့် ကာလ အသင်္ချေ စောင်ဆိုင်းနေကြပြီး ကောဏာဂုဗ်ဘုရား ပွင့်တော်မူလာသော အခါ၌ ချဉ်းကပ်မေးမြန်းပြန်ရာ ငါ၏ညီတော် ကဿပဘုရားပွင့်သောအခါ မေးရစ်ကြလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထို့နောက် ကာလအသင်္ချေကြာသောအခါ ကဿပဘုရားပွင့်တော်မူ၍ မေးလျှောက်ကြသောအခါ ငါ၏ညီကော် ဂေါတမ ဘုရားလက်ထက်၌ သင်တို့၏ ဆွေမျိုးဖြစ်ခဲ့သူ ဘဏ္ဍာစိုးသည် ဗိမ္ဗိသာရ အမည်ရှိသော မင်းကြီး ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုမင်းသည် ဂေါတမဘုရားရှင်အား ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ကြီး ရေစက်ချပွဲလုပ်၍ အမျှဝေသောအခါ သင်တို့ စားကြရလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ပြိတ္တာများသည် နှက်ဖြန်စားရတော့မည် ဟုပင် ထင်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ကြီး ရေစက်ချပွဲတွင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် သတိမေ့လျော့၍ ထိုပြိတ္တာများအား ရည်ညွှန်း၍ အမျှ မဝေမိချေ။ ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်ရသော ပြိတ္တာများသည် မကျေမနပ် ဖြစ်ကြ၍ ညအချိန်တွင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ နန်းတော်အထဲသွား၍ စူးစူးဝါးဝါး ဟစ်အော်ကြ၏။ မင်းကြီးလည်း မြတ်စွာဘုရားထံ မေးလျှောက်၍ အကျိုး အကြောင်း သိရှိသည့်အခါ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်မြတ်တို့အား အလှူကြီး ပေး၍ အမျှပေမှ သာဓုခေါ်ရသဖြင့် ဝဝလင်လင် စားကြရလေ သည် (ပေတ၊ဋ္ဌ။၁၇။တိရောကုဋ္ဌပေတဝတ္ထု)။

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရအဖွင့်

“ကာမဂုဏ်တို့၌ ဖောက်ပြန်မှားယွင်း ပြုကျင့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏”ဟု သိလဆောက်တည်ထားသူ အမျိုးကောင်းသားသည် မိမိ၏ သိလ မကျိုး မပေါက်စေရန် အောက်ပါ အဂမနိယ ၁၀တ္ထု=မသွားလာအပ်သော မိန်းမ (၂၀)ကို ရှောင်ကြဉ်ရပေမည်—

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

- (၁) မာတုရက္ခိတ=မိခင်အုပ်ထိန်းသောမိန်းမ၊
- (၂) ပိတုရက္ခိတ=ဖခင်အုပ်ထိန်းသော မိန်းမ၊
- (၃) မာတာပိတုရက္ခိတ=မိဘနှစ်ပါးအုပ်ထိန်းသော မိန်းမ၊
- (၄) ဘာတုရက္ခိတ=မောင်ကြီး၊ မောင်ငယ်အုပ်ထိန်းသော မိန်းမ၊
- (၅) ဘဂိနီရက္ခိတ=အစ်မ၊ ညီမ စောင့်ထိန်းသော မိန်းမ၊
- (၆) ဉာတိရက္ခိတ=သွေးသားစပ်သူ ဆွေမျိုးအုပ်ထိန်းသောမိန်းမ၊
- (၇) ဂေါတ္ထရက္ခိတ=အမျိုးအနွယ်က အုပ်ထိန်းသော မိန်းမ၊
- (၈) ဓမ္မရက္ခိတ=တရားကျင့်ဖော်ချင်း အုပ်ထိန်းသော မိန်းမ၊
- (၉) သာရက္ခ=ကိုယ်ဝန်ကတည်းက မှတ်သား သိမ်းဆည်းခံရသော မိန်းမ (ပြောဆိုကြောင်းလမ်းပြီးသော မိန်းမ)၊
- (၁၀) သပရိဒဏ္ဍ=ဤမိန်းမကို သွားလာလျှင် ဖတ်သင့်စေဟု မင်းမိန့် ထုတ်ထားသော မိန်းမ (တော်ကောက်ထားသော မိန်းမ)၊
- (၁၁) နေက္ခိတ=ဥစ္စာဖြင့် ဝယ်ယူပေါင်းသင်းနေသော မိန်းမ၊
- (၁၂) ဆန္ဒဝါသိနီ=အလိုတူ၍ပေါင်းသင်းနေသော မိန်းမ၊
- (၁၃) ဘောဂဝါသိနီ=ဥစ္စာစည်းစိမ်အပ်နှင်း၍ ပေါင်းသင်းနေသော မိန်းမ၊
- (၁၄) ပဋ္ဌဝါသိနီ=အဝတ်တန်ဆာ ဆင်ပေး၍ ပေါင်းသင်းနေသော မိန်းမ၊
- (၁၅) ဩဒပတ္တကိနီ=လူကြီးစုံရာ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းရသော မိန်းမ၊
- (၁၆) ဩဘဋ္ဌစုမ္မဋ္ဌာ=ထင်းခွေရေခပ် လုပ်ကိုင်ရသော မိန်းမအား ထိုအလုပ်ကို မလုပ်စေဘဲ မယားအဖြစ်ပေါင်းသင်းသောမိန်းမ၊
- (၁၇) ဒါသီဘရိယာ=ကျွန်လည်း ဟုတ်၊ မယားလည်း ဟုတ်သော မိန်းမ (မယားပြုခံရသော ကျွန်မ)၊
- (၁၈) ကမ္မကာရီ=အလုပ်သမားလည်းဟုတ်၊ မယားလည်းဟုတ်သော မိန်းမ (မယားပြုခံရသော အလုပ်သူမ)၊
- (၁၉) ဇောဟဋ္ဌာ=မယားအဖြစ်ပေါင်းသင်းခံရသော သို့ ပန်းမိန်းမ၊
- (၂၀) မုဟုတ္တိကာ=ခေတ္တငှားရမ်းပေါင်းသင်းသော မိန်းမ (ပြည့်တန်ဆာမ)၊

မှတ်ချက်။ ။အမှတ်စဉ်(၁)မှ (၈)အထိ မိန်းမ ၈ ဦးသည် အုပ်ထိန်းခြင်း မကင်းသူဖြစ်သော်လည်း ကာမပိုင်မရှိ။ အမှတ်စဉ် (၉) မှ (၂၀) အထိ မိန်းမ ၁၂ ဦးသည် အုပ်ထိန်းခြင်း မကင်းသူ ဖြစ်သည့်အပြင် ကာမပိုင်ရှိသူများလည်း ဖြစ်ကြ၏။

မာတုရက္ခိတမှ မေဓုရက္ခိတအထိ (၁-မှ ၈) မိန်းမရှစ်မျိုးကို မိဘစသူတို့က အုပ်ထိန်းသည်ဆိုရာ၌ မိဘစသူတို့သည် ထိုမိန်းမတို့၏ “ဖဿ”အတွေ့အထိ အာရုံခံစားမှုကို အစိုးလည်းမရ၊ ပိုင်ဆိုင်မှုလည်းမရှိသဖြင့် မစောင့်ရှောက်နိုင်၊ ဖဿကို စောင့်ရှောက်ကြသည်မဟုတ်။ အမှန်မှာ ယုတ်မာသောအကျင့်၊ ယောက်ျားတပါးနှင့် သွားလာနေထိုင်မှု၊ သူတပါးစော်ကားမှုကိုသာ တားမြစ် စောင့်ရှောက်နိုင်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုမိန်းမရှစ်မျိုးတို့သည် အရွယ်ရောက်သူဖြစ်နေပါက ကာမပိုင် လင်ယောက်ျားမရှိသောကြောင့် ယောက်ျားတပါးနှင့် နှစ်ဦးသဘောတူပြုမှု ကြလျှင် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံ မထိုက်ပေ။ သို့ရာတွင် ယင်းမိန်းမရှစ်မျိုးတို့သည် ကာမပိုင်လင်ယောက်ျား မရှိသောကြောင့် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံ မထိုက် သော်လည်း ကာမဖောက်ပြန်သော အကုသိုလ်ကံဖြစ်၏။ မိဘဆွေမျိုး အရှက် တက္ကံ အကျိုးနည်းဖြစ်ရ၏။ ပူပန်သောကရောက်ရ၏။ ထိုအကုသိုလ်ကံကြောင့် အပါယ်ကျရောက်ရန် အကြောင်းလုံလောက်၏။ သာရက္ခိယပရိဒဏ္ဍ(၉-၁၀) မိန်းမနှစ်မျိုးမှာ ရည်စူးသတ်မှတ်ထားသူ ရှိသောကြောင့် ယောက်ျားတပါး နှင့် ဖောက်ပြန်လျှင် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံထိုက်၏။

အထက်ပါမိန်းမ (၂၀)မျိုးတို့တွင် သာရက္ခိယ မဟုတ္တိကာ-အထိ (၉-မှ ၂၀) မိန်းမ (၁၂)မျိုးတို့သည် ကာမပိုင်ရှိသော်ကြောင့် ကာမပိုင်မှတစ်ပါး အခြား ယောက်ျား၊ သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်ထီးများနှင့် ကာမဖောက်ပြန်လျှင် ကာမေသု မိစ္ဆာစာရကံထိုက်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လင်ပိုင်ဆိုင်ထားသော ကာမဂုဏ်အတွေ့အထိ ဖဿကို တိတ်တိတ်ခိုး၍ သူတစ်ပါးအား ပေးအပ် မွေ့လျော်စေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မဟုတ္တိကာမိန်းမ (ပြည့်တန်ဆာမ)သည် မိမိအား ငွေပေးထားသောယောက်ျားအား တာဝန်မကျေသေးဘဲ အခြား ယောက်ျားတစ်ဦးကို လက်ခံလိုက်ပါက ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံထိုက်၏။

ယောက်ျားများရွှောင်ကြည်ရန်

ယောက်ျားများမှာမူ အုပ်ထိန်းခြင်းမကင်းသော မိန်းမ (၂၀)မျိုးအနက် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ကာမဖောက်ပြန်လျှင် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံထိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ရှေးပညာရှိကြီးများက “မိန်းမနှစ်ကျိပ်၊ ပျော်ကြောင်းသိပ်လည်း၊ မအိပ်လေရာ” ဟု ဆုံးမခဲ့ကြသည်။

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

ဤသိက္ခာပုဒ်၌လည်း သီလမရှိသည့် လွန်ကျူးလျှင် အပြစ်နည်း၏။ သီလရှိသည့် လွန်ကျူးလျှင် အပြစ်ကြီး၏။ သီလမရှိသူအပေါ်၌လည်း အနိုင်အထက် လွန်ကျူးလျှင် အပြစ်ကြီး၏။ နှစ်ယောက်အလိုတူအလိုပါ လွန်ကျူးလျှင် အပြစ်နည်း၏။ မှားယွင်းလိုသောစေတနာလည်းမရှိ အလိုလည်းမတူဘဲ အနိုင်အထက် ကျူးလွန်ခံရသူမှာ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံမဖြစ်၊ ကျူးလွန်သူမှာသာ ဖြစ်၏။

အမှောင်ခန်းထဲ၌ အိပ်နေစဉ် အခြားယောက်ျား လာရောက်ဆက်ဆံသည်ကို မိမိလင်မှတ်၍ သာယာသောမိန်းမအားလည်းကောင်း၊ မိမိမယားနှင့်အတူ အိပ်နေသူ အမျိုးသမီးအား မိမိမယားမှတ်၍ မှားယွင်းမိသော ယောက်ျားအားလည်းကောင်း ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံ မထိုက်ပေ။

ကာမကျူးလွန်ခြင်း အင်္ဂါ ၄-ပါး

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံမြောက်ရန် အောက်ပါအင်္ဂါ ၄-ပါးနှင့် ညီညွတ်ရပေမည်။ ၎င်းအင်္ဂါများမှာလည်း ယောက်ျားများအတွက်သာ ဖြစ်လေသည်—

- (၁) မသွားလာအပ်သော မိန်းမ-၂၀ (အဂမနီယဝတ္ထု)ဖြစ်ခြင်း၊
- (၂) အဂမနီယဝတ္ထု၌ မှီဝဲလိုစိတ်ရှိခြင်း၊
- (၃) လုံ့လပြုခြင်း၊
- (၄) သာယာခြင်း။

ကာမကျူးလွန်ခြင်း၏ အပြစ်များ

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံ ကျူးလွန်သူသည် သေပြီးနောက် အဝိစိငရဲနှင့် လောဟကုမ္ဘိငရဲတို့၌ ပြင်းထန်စွာ ခံစားကြရသည်။ ငရဲမှလွတ်မြောက်၍ လူ့ဘဝသို့ ရောက်လာပါလျှင်လည်း ဖော်ပြပါအပြစ်များကို ခံစားရ၏။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံ လုံ့လျှင်ကား ထိုအပြစ်များ၏ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သော ကောင်းကျိုးများကို ခံစားကြရသည်။

- (၁) လူမှန်းများခြင်း၊
- (၂) ရန်သူများခြင်း၊
- (၃) ပစ္စည်းလာဘ်လာဘ ရွားဖျားခြင်း၊

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

- (၄) ချမ်းသာသုခမှ ကင်းဆိတ်ခြင်း၊
- (၅) မိန်းမဖြစ်ရခြင်း၊
- (၆) မ-မဟုတ် ကျား-မဟုတ် ပဏ္ဍုက်ဖြစ်ရခြင်း
(ယောကျ်ားရှာ၊ မိန်းမရှာဖြစ်ရခြင်း)၊
- (၇) အမျိုးယုတ် ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၈) မျက်နှာပျက်အရှက်ထက်ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၉) ခြေလက်အင်္ဂါ မျက်စိ နား နှာ ဣန္ဒြေများ ချို့ယွင်းသေးသိမ်ခြင်း၊
- (၁၀) စိုးရိမ်သောကအားကြီးရခြင်း၊
- (၁၁) ချစ်သူနှင့်ကွဲရခြင်း။

မှတ်ရန်လင်္ကာ

မိစ္ဆာစာရ၊ ကျူးလွန်ကလည်း၊ မုန်းကြအများ၊ ရန်သူပွား၍၊
ရှားပါးလာဘ်တိတ်၊ ချမ်းသာဆိတ်၏၊ ဣတ္ထိပဏ္ဍုက်၊ မျိုးယုတ်ခါခါ၊
မျက်နှာမလှ၊ အရှက်ရလျက်၊ လက္ခဏဣန္ဒြေ၊ ယွင်းသွေချိုသိမ်၊
စိုးရိမ်များစွာ၊ ချစ်သူကွာသည်၊ ရှောင်ခါအပြန်အကျိုးတည်း။

ဒု-သ-န-သော

ကောသလမင်းကြီးသည် လူသူတိတ်ဆိတ်၍ အိပ်ကြသောညအချိန်တွင်
“ဒု”ဟု အော်သောအသံ၊ “သ”ဟု အော်သောအသံ၊ “န”ဟု အော်သော
အသံ၊ “သော”ဟု အော်သောအသံကို အမှတ်မထင် ကြားလိုက်ရ၏။
မင်းကြီးသည် ထို “ဒု-သ-န-သော”ဟူသော အသံကို ကြားရသောကြောင့်
မိမိအတွက် အန္တရာယ်လော၊ တိုင်းပြည်အတွက် အန္တရာယ်လောဟု စိုးရိမ်စိတ်
ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သေစေးအန္တရာယ်မှ ကြောက်သောကြောင့် ထိုညအဖို့
ထိုင်လျက်သား မိုးလင်းခဲ့ရသည်။

နံနက်လင်းသောအခါ ပုဏ္ဏားပုရောဟိတ်တို့အား ထိုအကြောင်းကိုပြော၏။
အကျိုးအပြစ်ကို မေး၏။ ပုဏ္ဏားတို့က ဆင်လေးစီး၊ မြင်းလေးစီး၊
နွားလေးကောင်၊ လူလေးယောက် စသည်တို့ဖြင့် လေးခုတွဲ ယဇ်ကြီးပူဇော်လျှင်
ချမ်းသာသုခ ရနိုင်ကြောင်း လျှောက်တင်ကြ၏။

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

ထို့နောက် မင်းကြီးသည် မိဖုရားကြီးမလ္လိကာအား ထိုသို့ ယဇ်ပူဇော်မည့် အကြောင်းကို ပြောပြ၏။ မိဖုရားကြီးက ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အား ထိုအသံနှင့် ပတ်သက်၍ လျှောက်ထားမေးမြန်းသင့်ကြောင်း အကြံပေး၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော ဘုရားရှင်ထံ ခုထားဖြင့် သွားရောက်၍ “ဒု-သ-န-သော” ဟူသော အသံကြားပုံ၊ ပုဏ္ဏားတို့က လေးခုတံယဇ်ပူဇော် သင့်ကြောင်း ပြောကြားပုံ လျှောက်ထား၍ ထိုအသံတို့ကို ကြားရခြင်းကြောင့် မိမိအတွက် မည်သို့ဖြစ်နိုင်သည်ကို ဘုရား ရှင်အား မေးမြန်းလျှောက်ထားသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ထိုအသံများကြားရခြင်းမကြောင့် သင်မင်းကြီးမှာ ဘာအန္တရာယ်မျှမရှိကြောင်း၊ ရှေးမင်းများလည်း ကြားဖူးကြကြောင်း၊ ထိုအသံ သည် ရှေးဘဝက သူတပါး သားမယားကို ပြစ်မှားကျူးလွန်မှု ကာမေသု- မိစ္ဆာစာရကံကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြသော သူဌေးသား လေးယောက်တို့၏ အသံ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့သည် ထိုကံကြောင့် အဝီစိငရဲ၌ ကျ၍ အဝီစိငရဲမှ လွတ်ပြီး နောက် လောဟကုမ္ဘီငရဲ၌ အနှစ်ခြောက်သောင်း ကျခံနေကြကြောင်း၊ ငရဲဒုက္ခကို ခံစားရင်း လောဟကုမ္ဘီငရဲအိုး၏ မျက်နှာပက် မြင်၍ ဟစ်အော် ကြကြောင်း စသည်ဖြင့် အတိတ်ဇာတ်ကို ဆောင်၍ ဟောကြားတော်မူသည်။

ကာမဂုဏ်များယွင်းမှု အပြစ်များ

ထို့ပြင် နေမိမင်းကြီးသည် နတ်ရထားဖြင့် ငရဲပြည်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ စက်ဆုပ်ဖွယ်အတိဖြစ်ပြီး သွေးပြည်များ ယိုစီးလျက် ယင်ကောင်း တလှောင်းလှောင်း ဝိုင်းအုံကာ သံမြေပြင်၌ ခါးတိုင်အောင် နစ်မြုပ်နေပြီး ရဲရဲတောက်နေသော သံတောင်ကြီး လေးလုံးတို့ဖြင့် ကြိတ်ခြေခြင်းခံနေရသော မိန်းမကို မြင်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ခံနေရသနည်းဟု မေးရာ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံကို ကျူးလွန်ခြင်းကြောင့်ဟု ဖြေ၏။

ဆက်လက်၍ သွားပြန်ရာ အလုံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော မီးကျီးတိုင်းငရဲအိုး၌ ဇောက်ထိုးကျနေသော ယောက်ျားများကို မြင်၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ခံနေရသနည်းဟု မေးရာ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံကို ကျူးလွန်ခြင်းကြောင့်ဟု ဖြေကြ၏။

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံ၏ အပြစ်ကား လွန်စွာပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှ၏။ ထိုကံနှင့် ပတ်သက်၍ ပိဋကတ်စာပေတွင် ဖော်ပြထားသော သာသကေများစွာရှိ၏။ ထိုသာသကေများကို သံဝေဂယူလျက် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရမှ ရှောင်ကြဉ်အပ်လှပေသည်။

ဣသိဒါသိထေရီ

ပရဒါရကံကို ကျူးလွန်လျှင် ဖြည့်ကျင့်ပြီးသော ပါရမီအဆင့်ရှိသော ယောကျ်ားပင်လျှင် မိန်းမဖြစ်ရတတ်သည်။ လင်၏ စွန့်ပစ်ခြင်းကိုလည်း ခံရ တတ်သည်။ ငရဲ၌လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံရတတ်သည်။ ဖြစ်လေရာ ဘဝ၌ လည်း ဆင်းရဲခြင်းကို ခံစားရတတ်သည်။

ဂေါတမဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသောအခါ အဝန္တီတိုင်း ဥဇ္ဇေနီပြည် သူဌေး တစ်ဦး၌ ဣသိဒါသိမည်သော သမီးတစ်ယောက် ရှိ၏။ အရွယ်ရောက်သောအခါ သာကေတသူဌေးသားနှင့် ထိမ်းမြား၏။ လင်နောက်လိုက်၍ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ပြုစုလုပ်ကျွေးသည်။ သို့သော် တစ်လရှိလျှင် လင်၏ နှင်ထုတ်ခြင်းကို ခံရသည်။

ထို့နောက် ကြွယ်ဝသော အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် ထိမ်းမြား၏။ တစ်လရှိလျှင် မိဘထံ ပြန်ပို့ခံရ၏။ ထိုနောက် ထမင်းတောင်းစားသော အထီးကျန်နှင့် ပေးစား၏။ ထိုသူလည်း လင်ကဲ့သို့ သူမကို စွန့်ပစ်ပြန်၏။ သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်၍ တရားအားထုတ်ရာ ရဟန္တာထေရီမ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။ ထိုမကောင်းမှုကံမှာ တစ်ခုသောဘဝ ရေကမ္ဘာ၌ ဥစ္စာ ကြွယ်ဝသော ရွှေပန်းထိမ်သည် ဘဝ၌ ယုတ်မာသော အဆေခင်ပွန်းနှင့် ပေါင်းမိ၍ သူတပါးမယား လွန်ကျူးမိခဲ့သောကြောင့် အဝိစိငရဲ၌ နှစ်ပေါင်း များစွာ ခံစားရ၏။ ငရဲမှ လွတ်သော် မျောက်ဖြစ်သောအခါ၌ ဝှေးစေ့ အထုတ်ခံရ၏။ မျောက်ဘဝမှလွတ်၍ သိန္ဓဝတိုင်း တောအရပ်၌ ကန်းလည်းကန်း ခွင်လည်းခွင်သော ဆိတ်မဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေ၍ အရွယ်ရောက်လျှင် ဝှေးစေ့ အထုတ်ခံရသည်။ ဆိတ်ဘဝမှ စုတေ၍ နွားဖြစ်ပြန်သည် ဝှေးစေ့အထုတ်ခံရ သည်။ သန္နိပါရတိုင်း၌ ကျွန်မ၏ဝမ်း၌ နပုံးပဏ္ဍက် ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။ ထိုမှ စုတေ၍ ကြေးမြီးအားကြီးသော လှည်းကုန်သည်၏ သမီးဖြစ်ခဲ့၏။ အရွယ် ရောက်လာသောအခါ လှည်းကုန်သည်တစ်ဦး၏သား ဂိရိဒါသ-က မယားအဖြစ် သိမ်းပိုက်သည်။ ဂိရိဒါသ၌လည်း သီလနှင့် ပြည့်စုံသော မယားကြီးရှိ၏။ ထို မယားကြီးကို လင်နှင့်မုန်းအောင် ကုန်းတိုက်ခဲ့မိလေသည်။ ထိုအကျိုးဆက် များကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ခံစားဖြစ်ပျက်ရကြောင်း၊ ဗောဓိထေရီမကို ဣသိဒါသိ ထေရီမက အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း ပြန်ပြောင်း ပြောပြလေသည် (ထေရီ မြန်မာပြန်။ ၂၄၂။ ထေရီ။ ၄၂၅၊ ၄၂၈။ ထေရီဋ္ဌ။ ၂၆၇-၂၇၇)။

အရှင်အာနန္ဒာအလောင်း

အရှင်အာနန္ဒာ အလောင်းသည် ကမ္ဘာတစ်သိန်းမျှ ပါရမီဖြည့်ပြီးနောက် ကျွတ်တမ်းဝင်ကော့မည့် ဤကမ္ဘာ၌ပင် ထစ်စသော ဘဝ၌ ရွှေပန်းကိမ်သည် သားဖြစ်၏။ ထိုဘဝ၌ လူယုတ်မာများနှင့် ပေါင်းမိ၍ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရက်ကို ကျူးလွန်မိလေသည်။ ထိုအကုသိုလ်ကံကြောင့် ရောရုဝငရဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆင်းရဲခဲစားရ၏။ ထိုငရဲမှ လွတ်မြောက်သောအခါ မျောက်ဖြစ်၍ ဝှေးစေ့ ထုတ်ခံရ၏။ ထိုနောက်ဘဝ၌ နွားဖြစ်၍ သင်းကွပ် (ဝှေးစေ့ထုတ်) ခံရ၏။ ထို့နောက် လူဖြစ်သော် ပဏ္ဍိတ်ဖြစ်ရ၏။ ထိုနောက် ၅-ဘဝမြောက်၌ ကုသိုလ်ကံ အခွင့်ရ၍ နတ်ပြည်၌ သိကြားမင်း၏ မိဖုရားလေးကြိမ်၊ ဇဝနနတ်သား၏ မိဖုရား တစ်ကြိမ် ဖြစ်ရခြင်းအားဖြင့် ၅-ဘဝလုံးလုံး နတ်သမီး ဖြစ်ရ၏။ ထို့နောက် လူ့ပြည်၌ မိတ္ထီလာပြည် အင်္ဂါတိမင်းကြီး၏ ရုဇာမည်သော သမီးဟော်ဖြစ်သည်ဟု နာရဇဇာတ်တော်၌ ဟောတော်မူ၏။ ထိုနောက်မှ ယောက်ျားဘဝကို ပြန်လည်ရရှိလေသည်။ ဤသို့လျှင် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရက် ကြောင့် ပါရမီရှင်ကြီးသော်မှ ငရဲကျ၍ ဘဝများစွာ ဆင်းရဲခဲရလေသည်။

ရှေးအခါက ဇာတိပြည်၌ တစ်ယောက်သော မိန်းမသည် အမြောင် လင်ငယ်စား၍ နေခဲ့ဖူးသော မိစ္ဆာစာရက်ကြောင့် ငရဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆင်းရဲခဲစားပြီးနောက် ဗောဓိဗုဒ္ဓအတွေ့ကို ပျော်မွေ့ခဲ့သည့်အတွက် ဂိဇ္ဈကုဋိ တောင်၌ လင်းတ သိန်း စွန့်တို့၏ ထိုးဆွမှုကို ခံရလျက် အပေါ်ယံအရေ မရှိသော နိစ္ဆဂိကပြိတ္တာမ ဖြစ်လေသည်။

ကာမဂုဏ် ဖောက်ပြားမှု မရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များ

ဥဒယဘဒ္ဒ မင်းသားနှင့် ဥဒယဘဒ္ဒ မင်းသမီးတို့သည် သုရုန္ဒနပြည်ကြီးကို အုပ်ချုပ်လျက် မင်းပြုကြ၏။ ဘတူမိကွဲမောင်နှမ ဖြစ်ကြသည်အားလျော်စွာ ပါရမီရင့်ကျက်၍ အသိအလိမ္မာ ရှိသောကြောင့် လူ့ကိစ္စ လူ့အာရုံတို့၌ စိတ် မညွတ်ကြပေ။ နန်းဆောင် တစ်ခန်းတည်းမှာပင် ဖြူဖြူစင်စင် စံတော်မူကြ လေသည်။

အိမ်ထောင်စုံ ၄-မျိုး

- (၁) ယောက်ျားက သီလလိုခြံ၍ အိမ်သူမယားက သီလမလိုခြံလျှင် နတ်သားလင်နှင့် သူသေမယားတို့ ပေါင်းသင်းခြင်းနှင့် တူ၏။ သီလမရှိသူသည် အသက်ရှင်နေသော်လည်း သူသေနှင့် တူ၏။

- (၂) ယောက်ျားက သီလမောင်ကြယ်ဘဲ အိမ်ရှင်မက သီလစင်ကြယ်
နေလျှင် သူ့သေလင်နှင့် နတ်သမီးတို့ ပေါင်းသင်းခြင်းနှင့် တူ၏။
- (၃) ယောက်ျားနှင့် အိမ်ရှင်မမှ နှစ်ယောက်လုံး သီလ မစင်ကြယ်ပါမူ
သူ့သေလင်နှင့် သူ့သေမယားတို့ ပေါင်းသင်းခြင်းနှင့် တူ၏။
- (၄) ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးလုံး သီလစင်ကြယ်လျှင် နတ်သား နတ်သမီး
ဇနီးမောင်နှံတို့ ပေါင်းသင်းခြင်းနှင့် တူ၏။

နှစ်ဦးလုံး သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ၊ ဟိရီ၊ ဩတ္တပ္ပ-ဟူသော
သူတော်ကောင်းဥစ္စာ ၇-ပါးနှင့် ပြည့်စုံ၍ စိတ်တူ သဘောတူ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ
နေထိုင်ကြလျှင် ယခုဘဝ၌လည်း စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပြည့်ဖြိုးလျက် နောက်သံသရာ
မှာလည်း ကောင်းကျိုးများ ခံစားရပေသည်။

မုသာဝါဒအဖွင့်

“မဟုတ်မမှန် လိမ်ညာပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏”ဟု ဆောက်တည်
ထားသူသည် မမှန်မကန်လိမ်ညာပြောဆိုခြင်း မပြုသင့်ချေ။ မုသားစကားဆိုရာ၌
နှုတ်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ စာဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်လက် လှုပ်ပြု၍ ဖြစ်စေ လိမ်ညာမှု
မှန်သမျှသည် မုသာဝါဒ ဖြစ်၏။ သို့သော် နှုတ်ဖြင့် ပြောရသော မုသားက
များ၍ ဝစီကံဒုစရိုက်၌ ထည့်သွင်းရ၏။

လိမ်လည်ပြောဆိုသော် သူတပါးအကျိုးစီးပွား ပျက်စီးအောင် လိမ်ညာ
ပြောဆိုသော မုသားမျိုးသာ အပါယ်ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဥစ္စာ
မပေးလို၍ လိမ်လည် ပြောဆိုသော မုသားမျိုး၊ မိမိအပြစ် လွတ်အောင်
လိမ်ရသော မုသား၊ ပြောင်လှောင် ပြက်ရယ် လို၍ ပြောသော မုသား၊
သားသမီးများ ပွဲလမ်း မသွားချင်အောင် လှည့်ပတ်ပြောဆိုသော မိဘတို့၏
မုသားမျိုးသည် အပြစ်မကြီးလှချေ။ သို့သော် ဆောက်တည်ထားသည့်
သိက္ခာပုဒ်ကားပျက်သည်။

သူတပါးချမ်းသာစေခြင်း အကျိုးငှာ မုသားပြောဆိုရာ၌ ကံမမြောက်ချေ။
ငယ်မွတ်သည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ ဧရာဂါရောက်၍ ဧရာဂါပျောက်စေခြင်းငှာ
လည်းကောင်း ရဟန်းတော်တို့အား မအပ်သော ခွေးသား၊ မြင်းသား၊
ဆင်သားတို့ကို နှားသား ကျွဲသားပါဘုရား၊ ဆိတ်သား သမင်သားပါဘုရားဟု
လိမ်လည် လျှောက်ထားသည်ကို ယုံကြည်၍ ဘုဉ်းပေးသော ရဟန်းအား
အပြစ်မရှိ။ မလျှောက်ထားသူ ဒါယကာအားလည်း မုသားမဖြစ်။ ကုသိုလ်သာ

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

ဖြစ်၏ဟူ၍ မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ၌ ဆို၏။ မပေးလို၍ လည်းကောင်း၊ ခိုးသူ လုယက်မည်မှ ကြောက်သောကြောင့် လည်းကောင်း မိမိ၌ ရိသော ဥစ္စာကို မရှိပါဟူ၍ ပြောဆိုခြင်းနှင့် မကင်းနိုင်သောကြောင့် ဤသို့ဆိုခြင်းကို ဝဋ္ဋန္တနမုသာဝါဒ ခေါ်သည်။ ယင်းမုသာဝါဒသည် ကံမမြောက်ဟူ၍ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတို့၌ ဆိုသည်။ သိက္ခာပုဒ်ကို ခံယူဆောက်တည်သော သူတို့မှာ မမှန် ချွတ်လဲ့သော စကားကို ပြောဆိုလိုသော စိတ်၊ ပြောဆိုမိခြင်း အင်္ဂါ ၂-ပါး စုံညီလျှင် မုသာဝါဒဖြစ်၍ သီလသိက္ခာပုဒ် ပျက်စီး၏။ ရယ်ရှင်မြူးထူးလို၍ ပြောခြင်း၊ စကားပို စကားလျှံ ပြောခြင်း ပြုရာ၌ အပြစ်နည်း၏။

ဥပမာ-ရဟန်းတစ်ပါး ဆွမ်းခံရာမှ ဆီအနည်းငယ် ရခဲ့၍ “ယနေ့ ရွာထဲမှာ ဆီတွေ မြစ်ရေကဲ့သို့ စီးနေသည်”ဟု ပြောခြင်းမျိုးသည် စကားပို စကားလျှံ ဖြစ်၍ အပြစ်နည်း၏။

လူယုတ်မာတို့၏ စကား ၈-ခွန်း

မည်သည့် အကြောင်းအရာကို မဆို “မမြင်ဘဲ မြင်၏၊ မကြားဘဲ ကြား၏၊ မတွေ့ဘဲ တွေ့၏၊ မသိဘဲ သိ၏၊ မြင်လျက် မမြင်၊ ကြားလျက် မကြား၊ တွေ့လျက် မတွေ့၊ သိလျက် မသိ” ဟု ပြောဆိုသော လူယုတ်မာတို့၏ စကား (အနုရိယဝေါဟာရ) ရှစ်မျိုးတို့တွင် တမျိုးမျိုးကို ပြောလျှင် အပြစ် ရှိ၏။ မဟုတ်မမှန်ပြောဆို၍ သံဃာကို အသင်းခွဲသော (ရဟန်းအချင်းချင်း စိတ်ဝမ်း ကွဲစေသော) မုသာဝါဒသည် ပို၍ အပြစ်ကြီး၏။

ဘုရားအလောင်းတော်များ မုသားမဆို

ရှေးဘုရားအလောင်း သူတော်ကောင်းကြီးများသည် သံသရာဘဝကျင် လည်စဉ် သတ်မှု၊ ခိုးမှု၊ ကာမကျူးလွန်မှု၊ အရက်သေစာ သောက်စားမှုတို့ကို ပြုလုပ်မိခဲ့ကြသော်လည်း သူတပါး အကျိုးစီးပွား ပျက်စီးစေလိုသော စိတ်ဖြင့် မုသားကို လုံးဝ မပြော မဆိုခဲ့ကြပေ။ သူတပါး အကျိုးစီးပွား မထိခိုက် မပျက်စီးသော မုသားမျိုးကိုမူ ပြောဆိုခဲ့ကြဖူးသည်။

ဥပမာ- ဒုကနိပါတ် သံသုမာရဇာတ်၌ သံသုမာရမိချောင်းက ဘုရား အလောင်း ဝါနရိန္ဒမြောက်မင်း၏ အသည်းနှလုံးကို တောင်းသောအခါ မျောက်မင်းက “ငါတို့ မျောက်မျိုး၏ အသည်းနှလုံးကား ကိုယ်ထဲ၌ မရှိ၊ ရေသဖန်းပင်၌ ချိတ်ထားသည်” ဟု ပြော၍ နှိရဲနေသော ရေသဖန်းလီးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြခဲ့ဖူး၏။ ပရိယာယ်ဖြင့် ပြောခြင်း ဖြစ်၍ မုသာဝါဒကံမထိုက်။

ကေနိပါတ် ပဉ္စာဝုဇ္ဇာတိသုတ်တော် အလောင်းတော် ပဉ္စာဝုဇ္ဇာ မင်းသားက သိလေသလောမသလူးအား “ငါ့ဝမ်းထဲ၌ ဝရဇိန်လက်နက်ရှိ၏။ ငါ့ကို နှင်စားသော် အစာမကြေဘဲ အူအသည်း အပိုင်းပိုင်း ပြတ်၍ သေမည်” ဟု ပြောခဲ့ဖူး၏။ ပညာတည်းဟူသော ဝရဇိန်လက်နက်ကို ရည်ရွယ်၍ ပြောသောကြောင့် မုသာဝါဒကံမထိုက်။

မျက်မှောက်လောက၌ လူတို့သည် မိမိထံတွင် ငွေကြေးစသည် ချေးငှား လာသူအား ပြန်ရမည်မထင်၍ “မရှိပါ” ဟု ပြောလိုက်၏။ မုသာဝါဒကံမထိုက်။ မုသာဝါဒအရာ၌ သူတပါးအကျိုးစီးပွား ပျက်စီးမှုသာ ကံမြောက်သည်။ အကျိုးစီးပွား မပျက်စီးလျှင် မုသာဝါဒမျှသာ ဖြစ်၏။ အချို့ မုသာဝါဒသည် အပါယ်ပဋိသန္ဓေ အကျိုးကို ပေးစေနိုင်သော်လည်း အချို့မှာကား အပါယ် ပဋိသန္ဓေအကျိုးကို မပေးစေနိုင်ပါ။ ဥပမာအားဖြင့် ငွေလာချေးသူအား မချေး လိုသဖြင့် မရှိပါဟု လိမ်ပြောခြင်းမျိုးသည် သူတပါးကို မထိခိုက်စေဘဲ မိမိအပြစ် လွတ်အောင် ပြောခြင်း၊ မိဘများက သားသမီးများအား ဥပါယ်တံမျှခွဲဖြင့် ဆုံးမခြင်း စသည်တို့မှာ အပြစ်မရှိပေ။

မုသားအင်္ဂါ ၄-ပါး

- (၁) မဟုတ်မမှန်သော အကြောင်း ဖြစ်ခြင်း၊
- (၂) မဟုတ်မမှန် ပြောလိုစိတ် ရှိခြင်း၊
- (၃) ပြောလည်း ပြောခြင်း၊
- (၄) လိမ်လည်သည်ဟု သူတပါး သိခြင်း။

မုသာဝါဒ၏ အပြစ်များ

သူတပါးအကျိုးစီးပွား ပျက်လောက်အောင် မုသာဝါဒ ကျူးလွန်သူသည် သေပြီးနောက် အပါယ်သို့ ကျရောက်ရပြီး အပါယ်မှ လွတ်မြောက်၍ လူ့ဘဝ ရောက်လာပါလျှင် ဖော်ပြပါအပြစ်များကို ခံစားရ၏။ မုသာဝါဒလုံခြုံလျှင်ကား ထိုအပြစ်များ၏ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သော ကောင်းကျိုးများကို ခံစားရ၏။

- (၁) စကားမပီသခြင်း၊
- (၂) သွားများ မညီညာခြင်း၊
- (၃) အာပုပ်နွံ နံစော်ခြင်း။

- (၄) ကိုယ်သားကိုယ်ရေ မစိုပြည် ခြောက်ကပ်ခြင်း၊
- (၅) မျက်စိစသော ဣန္ဒြေများ နောက်ကျခြင်း၊
- (၆) ကိုယ်နေကိုယ်ဟန်မလှ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ဖောက်ပြန်ခြင်း၊
- (၇) သြဇာအာဏာ မညောင်းခြင်း၊
- (၈) နှုတ်ထွက်စကား ကြမ်းတမ်းခြင်း၊
- (၉) လျှပ်ပေါ်သော စိတ်ဓာတ်ရှိခြင်း။

သူတပါး အကျိုးစီးပွား မပျက်စီးလောက်သော မုသာဝါဒ မဟုတ်သော်လည်း ကြီးလေးသော မုသာဝါဒများ ဖြစ်ပါက ထိုအပြစ်များကို ခံစားကြရပေမည်။

မှတ်ရန်လက်ာ

မုသားစကား၊ ပြောဆိုငြားမှု၊ စကားမပီ၊ သွားမညီကြ၊ ပုပ်ညှိပါးစပ်၊ ခြောက်ကပ်ကိုယ်ရေ၊ ဣန္ဒြေနောက်၊ ပုံးယွင်းဖောက်၍၊ မရောက်သြဇာ၊ နှုတ်လျှာကြမ်းထော်၊ လျှပ်ပေါ်လော်လည်၊ စိတ်မတည်သည်၊ ရှောင်မည် အပြန်အကျိုးတည်း။

ဤမုသာဝါဒ ပြောဆိုမှုကို ရှောင်ကြဉ်ပါက ကောင်းသောလားရာ နတ်ရွာ သုဂတိသို့ ရောက်ရှိ၍ လူဖြစ်သောအခါ အောက်ဖော်ပြပါ အကျိုးများ ခံစားရ၏—

- (၁) ယခုဘဝ၌ စကားပြောပီသ ပြတ်သားခြင်း၊
- (၂) သွားများညီညာခြင်း၊
- (၃) ခံတွင်းမွှေးကြိုင်ခြင်း၊
- (၄) ကိုယ်ရေအသား ဖြည့်ဖို့ခြင်း၊
- (၅) မျက်စိ၊ နား စသော ဣန္ဒြေများ ကြည်လင်ခြင်း၊
- (၆) ပုံသဏ္ဍာန်ကိုယ်ရေ လှပခြင်း၊
- (၇) သူတပါးအပေါ် သြဇာအာဏာ ရှိခြင်း၊
- (၈) အပြောအဆို နှုတ်စအာစကောင်းခြင်း၊
- (၉) စိတ်တည်ငြိမ်ခြင်း (အကြီးအကဲဖြစ်ရတတ်ခြင်း)။

တနည်း မုသာဝါဒမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းအကျိုး ၁၄-မျိုးရှိသည်။

- (၁) အလွန်ကြည်လင်သော ဣန္ဒြေရှိခြင်း၊
- (၂) သန့်ရှင်းချိုသာသော စကားကို ပြောဆိုတတ်ခြင်း၊
- (၃) ညီညာဖြူဖောင်းသော သွားရှိခြင်း၊
- (၄) အလွန်ကြီး မဝလွန်းခြင်း၊
- (၅) အလွန်ကြီး မပိန်လွန်းခြင်း၊
- (၆) မနိမ့်လွန်း မပုလွန်းခြင်း၊
- (၇) အလွန်မမြင့်လွန်းခြင်း၊
- (၈) အသားအရေ အတွေ့အထိ နူးညံ့ခြင်း၊
- (၉) ခံတွင်းမှ ကြာညိုပန်းနံ့သင်းခြင်း၊
- (၁၀) ပရိသတ်များ ကြားနာချင်စဖွယ်သော အသံရှိခြင်း၊
- (၁၁) ယုံကြည်ထိုက်သော စကားရှိခြင်း၊
- (၁၂) ကြာပွင့်ချပ်ပမာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း ရှည်သွယ်သောလျှာရှိခြင်း၊
- (၁၃) တွန့်တို ဆုတ်နစ်မှု မရှိခြင်း၊
- (၁၄) လျှပ်ပေါ် လော်လည်မှု မရှိခြင်း (ခုဒ္ဒက၊ဋ္ဌ။၂၄)။

မုသာဝါဒ ပြောဆိုသော သူသည် အောက်ပါ မကောင်းကျိုးများကို ခံစားရသည်—

- (၁) ကြည်ညိုဖွယ်သော ဣန္ဒြေမရှိခြင်း၊
- (၂) နားမချမ်းသာသော အသံရှိခြင်း၊
- (၃) သွား မညီညာခြင်း၊
- (၄) ဆူလွန်း ဝလွန်းခြင်း၊
- (၅) ကြုံလွန်း ပိန်လွန်းခြင်း၊
- (၆) နိမ့်လွန်း ပုလွန်းခြင်း၊
- (၇) မြင့်လွန်း ရှည်လွန်းခြင်း၊
- (၈) အသားအရေ အတွေ့အထိ ကြမ်းတမ်းခြင်း။

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

- (၉) ခံတွင်းပုပ်ခြင်း၊
- (၁၀) သူတပါး မယုံကြည်ခြင်း၊
- (၁၁) ပရိသတ်များ မကြားလိုသော အသံရှိခြင်း၊
- (၁၂) ကြမ်းတမ်းသော တိုသော ယျှာရှိခြင်း၊
- (၁၃) တွန့်တို ဆုတ်နစ်ခြင်း၊
- (၁၄) လျှပ်ပေါ် လော်လည်ခြင်း (ခုဒ္ဒက၊ဋ္ဌ။ ၂၄)။

ရှင်ဒေဝဒတ်

အရှင်ဒေဝဒတ်သည် သံဃာကို အသင်းခွဲထု၍ မုသားပြော၍ ခဲ့ရ၏။ ထို မုသာဝါဒကြောင့် အဝီဇီဝရဲသို့ ရောက်ရလေသည်။ ဤသို့လျှင် မုသာဝါဒသည် ငရဲသို့ ပစ်ချနိုင်လောက်အောင် သတ္တိကြီးမားလေသည်။

မုသာဝါဒကံသည် အဒိန္နာဒါနကံ စသော ကံတစ်ပါးတို့၏ ရွှေသွားဖြစ်၏။ သူတပါးဥစ္စာ ခိုးယူမည် ကြံစဉ်ကပင် နောင်အခါ ဥစ္စာရှင် စသော သူတပါး တို့က ဤဝတ္ထုကို သင် ခိုးသလောဟု မေးမှ ငါမခိုးဟု လှည့်ဖျားကွယ်ဝှက် ဆိုရအံ့သော မုသာဝါဒကံ ဖြစ်၏။ တစ်ပါးသော အကုသိုလ်ကံတို့၏ ရွှေ၌ တည်၍ ကိုးစားရာ အားပေးရွှေသွား အဖြစ်နှင့် တည်လေသည်။ မှန်၏။ သူတပါး ဥစ္စာကို ခိုးယူပြီးလျှင် ဥစ္စာရှင်တို့က မေး၍ မုသားမဆိုဘဲလျှင် မခိုးတော့ပြီ။

ထို့ကြောင့် မုသာဝါဒကံသည်—

- မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ကောင်းသောသတင်း ကျော်စောခြင်းကို ကွယ်ပျောက်စေခြင်း၊
- လောကပါလ စသော နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တို့ မစောင့်ရှောက်ခြင်း၊
- သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ အပါယ်လေးပါး၌သာလျှင် များစွာသော ဆင်းရဲကို ခံစားရခြင်း—

တို့ကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်၏။

အပါယ်ဘုံမှ လွတ်၍ လူဖြစ်ငြားသော်လည်း—

ကိုယ်ခံတွင်းမှ ပြင်းပြသော အပုပ်နို့တို့ လှိုင်စေခြင်း၊

- အခြင်း, ဆွဲခြင်း များစွာ ဖြစ်ရခြင်း၊
- သားယောကျ်ား မဖွား, သမီး မိန်းမသာ များစွာ ဖွားရခြင်း၊
- သားမြေး ကျေးကျွန်တို့ မိမိ စကားကို မလိုက်နာခြင်း၊ သားမြေး ကျေးကျွန်တို့ မိမိစကားကို မလိုက်နာဘဲ ပြုကုင့်သဖြင့် ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကိုသာ သံသရာဘဝ အတန်တန်တို့၌ အဖန်ဖန် တွေ့ရခြင်း -

စသော ဆိုးကျိုးများကို ခံစားရပြန်လေသည်။

မုသားအစ စေတိယမင်းက

ဤ ကမ္ဘာတွင် စေတိယတိုင်း သောတ္တိယမြို့၌ ဥပဝရခေါ် စေတိယမင်း၏ မုသားကား ပထမဆုံး မုသားဖြစ်၏။ အပြစ်လည်း အလွန်ထင်ရှား၏။ ကမ္ဘာဦးကာလဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မုသားစကား မပြောသေးသော အချိန်၊ သစ္စာတည်သောအချိန်၌ ပြောသော မုသားဖြစ်၍ ဖြူစင်သော ပဝါ၌ ဆီချေးစွန်းသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

စေတိယမင်းသည် သာမန်မင်း မဟုတ်ချေ။ ကောင်းကင်ပျံနိုင်ခြင်း၊ နတ်သားလေးယောက် စောင့်ရှောက်ရခြင်း၊ ကိုယ်မှ စန္ဒာကူးနံ့မွှေးခြင်း၊ ခံတွင်းမှ ကြာညိုနံ့မွှေးခြင်း တန်ခိုး ၄-မျိုးနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၏။ တက္ကသိုလ် ပညာသင်ချိန်က ပုရောဟိတ်ကြီး ကပိလ၏ ညီဖြစ်သော ကောရကလမ္ဗနှင့် အကျွမ်းဝင်၍ ဘုရင်ဖြစ်လျှင် ပုရောဟိတ်ရာထူးပေးမည်ဟု ကတိပြုခဲ့၏။ ပုရောဟိတ်ဟောင်း ကပိလသည် သားအား ရာထူးပေး၍ ရသေ့ပြုသွား၏။ ပုရောဟိတ်ရာထူးသည် ထိုခေတ်က အကြီးနှင့်သာ ဆိုင်၍ အငယ်နှင့် မဆိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ပုရောဟိတ်ရာထူး ပေးနိုင်ရေးအတွက် စေတိယမင်းက ကောရကလမ္ဗကို အကြီး၊ ကပိလ ရသေ့ကို အငယ်ဟု မုသားပြောဆိုရန် စီစဉ်ထားသည်။

ထိုသို့ မုသား ပြောဆိုလိမ့်မည်ကို ကြား၍ ပုရောဟိတ်ဟောင်း ကပိလရသေ့လာပြီး စေတိယ မင်းအား မုသားမဆိုရန် တားမြစ်၏။ မုသားဝါဒသည် လွန်စွာ အပြစ်ကြီး၏။ ရှိသမျှဂုဏ် ဖျက်ဆီးပစ်ရုံမက အပါယ်သို့ပင် ချတတ်၏။ မုသားပြောဆိုသူမှန်လျှင် ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဖျက်ဆီးရာ ရောက်၏။ မုသားပြောဆိုသူအား ကိုယ်စောင့်နတ်များလည်း မစောင့်လိုကြ၊ ခံတွင်းကလည်း အပုပ်နို့ထွက်တတ်၏။ ရာထူးလျှောတတ်သည်။ သတ္တဝါများ ဆင်းရဲခြင်း၊ မြွေလို

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

လျှာနှစ်ခုဖြစ်ခြင်း၊ ဖြစ်လေရာဘဝ၌ စကားပီပီသသ မပြောနိုင်ခြင်း၊ ဖြစ်လေရာ
 ဘဝ၌ သားရတနာ မထွန်းကားဘဲ သမီး မိန်းမသာ ရတတ်ခြင်း၊ သားသည်
 မိဘစကား နားမထောင်တတ်ခြင်း အပြစ်တို့ ဖြစ်တတ် ရသည်။ စသည်ဖြင့်
 ဟောကြားလေသည်။ သို့သော် စေတီယမင်းသည် ရသေ့၏ စကားကို မလိုက်
 နာဘဲ သင်ရသေ့က အငယ်၊ ကောရကလမ္မ-က အကြီးဟု သိလျက်နှင့်
 မုသားဆိုလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဘုရင့်စောင့်နေကျ နတ်သား ၄-ယောက်တို့
 သန်လျက်ကို ပစ်ချ၍ ကွယ်ပျောက်သွားတော့၏။ ဘုရင်၏ ခံတွင်းမှ ကြာညှိနွဲ့
 ကွယ်ပျောက်၍ ကြက်ဥ ပုပ်နွဲ့ ထွက်လာ၏။ ကိုယ့်မှလည်း စန္ဒကူးနွဲ့ကွယ်ပျောက်၍
 အိမ်သာနွဲ့ကြီးပေါ်လာ၏။ ကောင်းကင်မှာလည်း မသွားနိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်သို့
 ကျရောက်လေ၏။ ဤကား ပထမ မုသား၏ အပြစ်တည်း။

ထိုအခါ ရသေ့က အပြစ်ပြု၍ ဆုံးမပြန်၏။ မင်းသည် မနာယူဘဲ နှစ်ကြိမ်
 မြောက် မုသားဆိုပြန်၏။ ခြေမျက်စိထိအောင် ခြေ ၂-ချောင်း မြေသို့ ဝင်၏။
 ထို့နောက် သုံးကြိမ်မြောက် ဆိုပြန်လျှင် ဒူးဆစ်ထိအောင် မြေသို့ ဝင်လေ၏။
 လေးကြိမ်မြောက် ပြောဆိုလျှင် ခါးတိုင်အောင် မြေသို့ ဝင်၏။ ငါးကြိမ်မြောက်
 ဆိုလျှင် ချက်ထိအောင် မြုပ်သွား၏။ ခြောက်ကြိမ်မြောက် ပြောလျှင် သားမြတ်
 တိုင်အောင် မြုပ်သွား၏။ ခုနစ်ကြိမ်မြောက် မုသားအပြောတွင် မဟာပထဝီ
 မြေကြီးသည် ဟင်းလင်းပေါက် ဖြစ်၍ အပီစိငရဲမှ မီး တောက်မီး လျှံ များ
 ထွက်လာပြီး စေတီယမင်းကို အဝီစိတိုင်အောင် ယူဆောင်သွားလေသည်။
 စေတီယမင်းသည် အဂတိလိုက်၍ မုသားပြောဆိုခြင်းကြောင့် မြေမျို၍ မဟာ
 အဝီစိငရဲ၌ ကျရလေသည်။ (အဋ္ဌကနိပါတ်၊ စေတီယဇာတ်။ ၄၃၁။ ၇၁၊ ၇၂။ ၇၃။
 ၄၃၁)။

ဈာန်မဂ်ဖိုလ် မရဘဲ ဈာန်မဂ်ဖိုလ် ရ၏ ဟု လိမ်လည် လှည့်ဖြား ပြောဆို
 ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ အလျှံ ပြောင်ပြောင်
 တောက်လောင်သော မီးကျိုးငရဲ၌ သင်္ကန်းကို လည်ပင်းရောက်လျက် ခံရ
 ကုန်၏ (ဝိဘင်းပါဠိတော်)။

စိဉ္စမာဏ

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ တရား
 ဟောနေတော်မူစဉ် စိဉ္စမာဏသည် တိတ္ထိတို့၏ စကားကို နာယူ၍
 သစ်သားပျဉ်ချပ် ငမ်းဗိုက်ပတ်လျက် ကိုယ်ဝန်ယောင်ဆောင်ပြီးလျှင် ပရိသတ်
 လေးပါးအလယ်၌ ဝင်ရောက်ပြီး မြတ်စွာဘုရားနှင့် ပေါင်းလင်းရ၍ ကိုယ်ဝန်

ရသည်ဟု မဟုတ်မတရား မုသားစကားဖြင့် စွပ်စွဲလေသည်။ နတ်သား
လေးယောက် ကြွက်ဟန်ဆောင်၍ သစ်သားပျဉ်ချပ် ဝမ်း၌ဖွဲ့ထားသော ကြိုးကို
ကိုက်ဖြတ်သဖြင့် ပျဉ်ချပ်ပြုတ်ကျလာ၏။ အပေါ်ရုံ ပုဆိုးသည် လေလွင့်၍
ပါသွား၏။ ထိုအခါ စိဉ္ဇမာဏ၏ အလိမ်ပေါ်၍ ပရိသတ်အပြင်သို့ မောင်းထုတ်
ကြကုန်၏။ ဘုရားရှင် မျက်ကွယ်သို့ရောက်လျှင် မဟာပထဝီ မြေကြီးသည်လည်း
နှစ်ဖြာခွဲ၍ အပေါက် ဟင်းလင်းဖြစ်၏။ ထိုအပေါက်မှ အဝီစိငရဲ မီးလျှံ
တက်လာ၍ စိဉ္ဇမာဏကို လောင်မြိုက်ကာ ယူသွားလေသည်။ မဟာအဝီစိငရဲ၌
ကျရလေသည်။

တရားသူကြီး

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ တရားသူကြီး တစ်ဦးသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော
တရားသူကြီးဖြစ်၍ နိုင်ရမည့်သူကို အရှုံးပေး၍ ရှုံးရမည့် သူကို အနိုင်ပေးကာ
လိမ်ညာခဲဖူးသော မကောင်းမှုကြောင့် ငရဲ၌ ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံစားရ၏။
ထို့နောက် ယင်းကံကြွင်းကြောင့် ဂိဇ္ဈကုဋ်ကောင်၌ ဝှေးစေ့ကြီးသော ပြိတ္တာကြီး
ဖြစ်၍ သွားသောအခါ ဝှေးစေ့ကို ထမ်းသွားရပြီး ထိုင်သောအခါ ဝှေးစေ့ပေါ်
မှာ ထိုင်ရလေသည် (ဓမ္မပဒ)။

သုရာမေရယအဖွင့်

“သေရည် သေရက်သောက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏”ဟု ဆောက်တည်ထား
သူသည် သေရည်သေရက်သာမက ယခုကာလသုံးစွဲနေကြသော ဘိန်း၊ ဘင်း၊
ကစော်၊ လျော်စာ၊ ကုတ်ကင်း၊ ဆေးခြောက်၊ မာဖီယား၊ ဘိန်းဖြူစသော မူးယစ်
စေတတ်သည့် ပစ္စည်းများကို မမှီဝဲ မသုံးဆောင်ရ။ ထို မူးယစ်စေတတ်သော
သေရည်သေရက် ဘိန်းစသည်များကို သောက်စားမှုသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှု
တို့၌ မေ့လျော့ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် ပမာဒဋ္ဌာနမည်၏။

ဤသိက္ခာပုဒ်လာ ပါဠိပုဒ်များကို တစ်ပုဒ်စီ ခွဲခြားလိုက်ပါက သုရာ+မေရယ
+မဇ္ဇ+ပမာဒ+ဋ္ဌာန-ဟူ၍ ဖြစ်၏။ သုရာ=ရဲရင့်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော
အရက် သေရည်၊ မေရယ=မူးယစ်စေသည့်စိမ်ရည်၊ မဇ္ဇ=မာန်မှုတတ်ကြခြင်း၊
ပမာဒ=ကုသိုလ်တရား၌ မေ့လျော့ခြင်း၊ ဋ္ဌာန=အကြောင်းတရား၊ သေရည်
အရက် မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲမှုသည် မာန်မှုတတ်၍ ကုသိုလ်တရား၌ မေ့လျော့
ခြင်း၏ အကြောင်းတရားဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

ယင်းသိက္ခာပုဒ်ပျက်စီးရန် အင်္ဂါကား—

- (၁) သုရာစသည် တစ်ပါးပါးလည်း ဖြစ်ခြင်း၊
- (၂) သောက်စားလိုသော စိတ်ရှိခြင်း၊
- (၃) သောက်ဖြစ်အောင် လုံ့လပြုခြင်း၊
- (၄) သောက်စားခြင်း—

ဟူ၍ ဣတိဝုတ်အဋ္ဌကထာနှင့် သမ္မောဟဝိနောဂနီ အဋ္ဌကထာ၌ လာ၏။
သံယုတ်အဋ္ဌကထာ၌မူ—

- (၁) သုရာစသည် တစ်ပါးပါးလည်း ဖြစ်ခြင်း၊
- (၂) သောက်စားလိုခြင်း၊
- (၃) သောက်ခြင်း၊
- (၄) မူးယစ်ခြင်း—

ဟူ၍ ၄-မျိုး လာသည်။ ဝိနည်းသုရာပါနသိက္ခာပုဒ်၌ကား—

- (၁) သေရည်သေရက် တစ်ပါးပါးဖြစ်ခြင်း၊
- (၂) သောက်စားခြင်း ဟု—

အင်္ဂါ ၂-ပါး လာပါသည်။ ထိုအင်္ဂါ ၂-ပါး ပြည့်စုံလျှင် ရဟန်းတော်များမှာ အာပတ်သင့်သည်။

သုရာငါးမျိုး

ယင်း သိက္ခာပုဒ်၌ “သုရာ = သေ” ဟူသည်မှာ ဆန်မှုန့် စသည်ကို ပြုပြင် စီမံချက်လုပ်အပ်သော အရည်များကို သုရာ = သေအရက်ဟု ခေါ်သည်။
ယင်းသုရာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ၅-မျိုးရှိသည်—

- (၁) ဆန်မှုန့်ကို ပြုလုပ်သော ပိဋ္ဌသုရာ၊
- (၂) မုန့်ကို ပြုလုပ်သော ပူဝသုရာ၊
- (၃) ထမင်းကို ပြုလုပ်သော ဩဒနသုရာ၊
- (၄) တဆေးမှုန့်ခေါ် သေရည် မျိုးစေ့ကို ထည့်၍ ပြုလုပ်အပ်သော ကိဏ္ဍပက္ခိတ္တသုရာ၊
- (၅) ဖန်ခါးသီး မုန့်ညင်းစေ့စသော ဆေးမည်များကို ရောစပ်၍ ပြုလုပ်အပ်သော သမ္ဘာဇသံယုတ္တသုရာ။

မေရယဇါးမျိုး

မေရယ=စိမ်ရည် ဟူသည်မှာ အပွင့်အသီးတို့ကို ထောင်းထု၍ ရသော အရည်ဖြင့် ကြာရှည်စွာ စိမ်အပ်သော အရည်မျိုးကို မေရယ=စိမ်ရည်ဟု ခေါ်ပါသည်။ ယင်း မေရယမှာ အောက်ပါအတိုင်း ၅-မျိုးရှိသည်—

- (၁) သစ်မည်စည်ပွင့်၊ ထန်းပွင့်၊ အုန်းပွင့်၊ စသော အပွင့်တို့ကို ထောင်းထု၍ ရသော အရည်ကို ကြာမြင့်စွာ စိမ်၍ ပြုလုပ်သော ပုပ္ပါသဝ၊
- (၂) အသီး စိမ်ရည်ဟူသော ဖလာသဝ၊
- (၃) မုဒရက်ခေါ် သပျက်သီး စိမ်ရည်ဟူသော မဇ္ဇာသဝ၊
- (၄) ကြံရည် ထန်းရည်ကို ပြုလုပ်သော ဂုဠာသဝ၊
- (၅) ဖန်ခါးသီး စသော အဆောက်အဦ အမျိုးမျိုးတို့၏ စိမ်ရည် ဟူသော သမ္ဘာရသံယုတ္တာသဝ(အဘိ၊ဋ္ဌ၊ ၂။၃၆၅။မူလဋီ၊ ၂။၁၈၉)။

သေရည်ဆေရက် သောက်မှုအမျိုးမျိုး

မူးယစ်စေတတ်သော သေရည်အရက်ကို သောက်ဆု၍ သောက်စားမှု အမျိုးမျိုး ရှိပေသည်။

- (က) ဆေးဝါးတွင် ပါ၍ သောက်မှု၊
- (ခ) ဆေးဝါးအဖြစ် သူချည်းသက်သက် သောက်မှု၊
- (ဂ) အရသာခံစားလို၍ တမင်ကို သောက်ချင်၍ သောက်မှု၊
- (ဃ) မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို ပြုကျင့်လို၍ ရဲဆေးအဖြစ်သောက်မှု—

ဟူ၍ ရည်ရွယ်ချက်အမျိုးမျိုးဖြင့် သောက်စားမှုအမျိုးမျိုး ရှိလေသည်။

ဆေးဝါးအဖြစ် သောက်မှုမျိုး၌ အပြစ်မရှိ သီလမပျက်ဟု ဆိုသည်။ ယခုခေတ် အင်္ဂလိပ်ဆေးများတွင် အရက်ပါသည်က များလေသည်။ ထိုဆေးရည် များကို ရဟန်းဆရာ ရှင်လူပါ ဧကရာဇ်အားလျော်စွာ သောက်ကြရပေသည်။

အရက်ကို ဆေးအဖြစ် သောက်မှုမျိုး၌ သားသမီးဖွားပြီးစ အချို့မိခင် အမျိုးသမီးများသည် အရက်ကို ဆေးဝါးအဖြစ်ဖြင့် သောက်သုံးလေ့ရှိကြပေသည်။ သို့သော် ကျန်းမာ၍ ရောဂါကင်းသောလူများမှာ “အရက်” မှန်းသိလျက်သောက်လျှင် သီလပျက်သည်သာ၊ “အရက်” မှန်းမသိ၍ သောက်မိပါက သီလမပျက်။

တမင်ကို သောက်ချင်လှ၍ သောက်မှုကား ရသာရုံကမာ၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်သုံးမှု ဖြစ်သောကြောင့် အပြစ်ကြီးလှပေသည်။ ဤအပြစ်ကြောင့် ငရဲ၌လည်း ဖြစ်နိုင်၍ တိရစ္ဆာန်ပြိတ္တာ အရူးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု အင်္ဂုတ္တိုရ် ဝါဠိတော်၌ ဟောတော်မူ၏။

ရဲဆေးတင်ရန် သောက်မှုမျိုးကား အပြစ်အကြီးဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ရသာရုံ ခံစားလို၍သာ မဟုတ်ဘဲ မကောင်းမှု ဒုစရိုက် အကုသိုလ်ပြုလုပ်ရန် သောက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ကုမ္ဘာတော်တော်၌ ကာသိတိုင်းမှ သုရမုဆိုးနှင့် ဝရုဏာရသေ့တို့သည် မိမိတို့ သောက်ရုံသာ မဟုတ်ဘဲ စီးပွားဥစ္စာ ရနိုင်ရန် အခြားသူများ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်စေနိုင်သည့် သေရည် အရက် ဖြန့်ဖြူးမှုလုပ်ငန်း လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး သာဝတ္ထိပြည် သဗ္ဗမိတ္တမင်း၏ အဆုံးစီရင်ခြင်းကို ခံရပေသည်။

ပါဏာတိပါတ စသော ဒုစရိုက်မှု တစ်ခုခု ပြုရာ၌ အရက်သေစာ သောက်စားသည့် စေတနာသည် ဒုစရိုက်မှု၏ ရှေ့ပြေး ပုဗ္ဗစေတနာ ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ပုဗ္ဗစေတနာများသည် အပါယ်သို့ ချနိုင်လေသည်။

ကံမြောက်မှုနှင့် မမြောက်မှု အယူအဆများ

သေရည် သေရက် သောက်မှုကို အကုသိုလ် ကံမြောက်၏ဟူ၍ တိုက်ရိုက် မဆိုပေ။ ဇွဲကာကျော်ကျမ်း ၁၇၂-တွင် ကာမအတွေ့သည် ဖောဠုဗ္ဗာရုံ ကာမဂုဏ်ဖြစ်၍ သေရည်သေရက်သည် ရသာရုံ ကာမဂုဏ်ဖြစ်သည်။ ဖောဠုဗ္ဗာရုံ ကာမဂုဏ်၌ မှားယွင်းစွာ ပြုကျင့်ခြင်းသည် ကဲ့ရဲ့ထိုက်သကဲ့သို့ ရသာရုံ ကာမဂုဏ်ကို သောက်စားခြင်းသည်လည်း ကဲ့ရဲ့ထိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ယုတ်မာသောအကျင့် မိစ္ဆာစာရ တစ်မျိုးပင် ဖြစ်၍ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရနှင့် သဘောတူ ယူဆပြီး သုရာပါနကို ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ၌ ထည့်သွင်းရသည်။ မူလဇွဲကာတွင် သုရာပါနကို ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ၌ သွင်းရုံသာမက ဒုစရိုက် ၁၀-ပါးလုံးကို ကျေးဇူးပြုတတ်သောကြောင့် ဒုစရိုက်ကံ ၁၀-ပါးလုံး၌ ထည့်သွင်းလေသည် (မူလဇွဲ၊ ၂။၁၇၉)။

သေရည်သေရက် သောက်စား၍ မရမ်းကား၊ တစုံတခုသော ဒုစရိုက်မှုကို မကျူးလွန်ဘဲ နေသော သူ၏ သုဂုဗါနကံကို ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ၌ သွင်းယူရ လေသည်။ အကြောင်းမှာ ကာမဝတ္ထုတို့၌ လွန်ကျူးခြင်း သဘာဝအားဖြင့် တူသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သေရည်သေရက် သောက်စား မူးယစ်၍ ပါဏာတိပါတ စသော ဒုစရိုက် တပါးပါးကို ကျူးလွန်သောသူ၏ အရက်သောက်မှုကို ထိုကျူးလွန်သော ပါဏာတိပါတကံ စသည်တို့၌ ထည့်သွင်း ယူရသည်။ ဥပမာ-သေရည်ကို သောက်စားမူးယစ်ပြီး သူ့အသက် သတ်ပါက အရက်သောက်မှုကို ပါဏာတိ- ပါတကံ၌ သွင်းယူရသည်။ သောက်စားမူးယစ်ပြီး ဓားပြတိုက်မှု လွန်ကျူး ပါက အရက်သောက်မှုကို အဓိန္နာဒါနကံ၌ သွင်းယူရသည်။

အကုသိုလ်ကံမြောက်သည်ဟု ယူဆပုံ

အင်္ဂုတ္တရပါဠိတော် (၇၈) ၌ အရက်သေစာ မှီဝဲလျှင် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ မျိုး၌ ဖြစ်စေနိုင်၏။ အငယ်ဆုံးအဖြစ်မှာ လူဖြစ်လျှင် အဂ္ဂုးအနမ်း ဖြစ်ရ၏ဟု ဟောတော်မူသည်။ သိက္ခာပဒဝိဘင်း အဋ္ဌကထာ (၃၆၆) ၌ ပါဏာတိပါတ စသော ကံငါးပါးကို အပါယ်သို့ ရောက်ကြောင်း ကံဟု ပြဆိုထား၏။ ထို့ကြောင့် ပါဏာတိပါတ စသော ရှေ့လေးပါးနှင့်အတူ အပါယ်ရောက်ကြောင်း အကုသိုလ်ကံ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြလေသည်။

အကုသိုလ်ကံမမြောက်ဟု ယူဆပုံ

အင်္ဂုတ္တိုရ် ပါဠိတော်၌ အရက်သေစာ သောက်စားမှုအကြောင်း ပြဆို ခြင်းသည် ကံမြောက်ကြောင်းပြဆိုခြင်းမဟုတ်။ ငရဲစသည်၌ ဖြစ်စေနိုင်ကြောင်း ကိုသာ ပြဆိုသော ပါဠိဖြစ်သည်။ ငရဲ စသည်၌ ဖြစ်စေနိုင်ခြင်းမှာလည်း ဆေးဝါးအမှတ် သောက်ရုံဖြင့် ငရဲကျနိုင်သည်ဟု မယူသင့်။ “ယံ ပိဝိတော ဒုစရိတ်ံ စရန္တိ” စသော ကုမ္ဘဇာတ် ပါဠိတော်နှင့်အညီ သေရည်သေရက် သောက်ပြီးနောက် မကောင်းမှုပြုမှသာ ငရဲသို့ ကျနိုင်သည်ဟု ယူသင့်၏။

သိက္ခာပဒဝိဘင်း အဋ္ဌကထာ (၃၆၆) မှာလည်း အကုသိုလ်ကံမြောက် ကြောင်းကို ပြသော စကားမဟုတ်။ ပါဏာတိပါတ စသည်တို့သည် ဈာန်ခန်း၌ မပါ။ ကံမြောက်မှုအခန်း၌ ပါသည်ဟူသော အခန်းကဏ္ဍ ခွဲပြသော စကား

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြ၏။ ခုနကအဋ္ဌကထာ(၂၂)၌ အရက်သောက်မှုသည် ကံမမြောက်၊ သာမန် ကာယကံမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြဆိုထားသည်။ ဤကား ကမ္မပထ မမြောက်ဟု ယူဆသော ဆရာတို့၏ ရှင်းလင်းချက်တည်း (သင်္ဂြိုဟ် ဘာသာဋီကာ။ ၃၆၈)။

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ အယူအဆ

ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ-ကမူ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော သာကေတို့အရ အရက်သောက်မှု သက်သက်မှာ အကုသိုလ်ကံ မမြောက်သည်ကား သေချာ၏။ အကုသိုလ်ကံ မြောက်လျှင် အပါယ်ပဋိသန္ဓေကျိုး ပေးနိုင်သည့် သတ္တိကေနံ ရှိရမည်။ ယခုမူ ကေနံမဟုတ်၊ အချို့သူ၏ သောက်စားမှုသည် အပါယ်ပဋိသန္ဓေ ကျိုးကို မဖြစ်စေနိုင်၊ အချို့သူ၏ သောက်စားမှုသည် အပါယ်ပဋိသန္ဓေကျိုးကို ဖြစ်စေနိုင်သည်ဟု မှတ်ယူရမည်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလေသည်။ ယင်းဆုံးဖြတ် ချက်မှာ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် အဋ္ဌကထာ (ပဋိသံဋ္ဌ၊ ၁။ ၂၇၃)နှင့် ညီညွတ်သည်။

စိပဲယင်း ဆရာတော်၏ အယူအဆ

ဒုတိယ ဝိသုဒ္ဓါရုံ (စိပဲယင်း) ဆရာတော်ကလည်း ပရမတ္ထစက္ခုကျမ်း စာမျက်နှာ ၂၁၇-တွင်—

သုရာပါနကို ပဋိသန္ဓေကျိုးကို ပေးရာ၌ အနေကန္တိက ဖြစ်၍ ကမ္မပထဒေသနာ၌ ဟောတော်မမူ၊ ကမ္မပထဒေသနာ၌ မပါဝင်၊ ကမ္မပထမမြောက်၊ မမြောက်သော်လည်း ပဋိသန္ဓေကျိုးကို မပေးနိုင် ဟူ၍ မမှတ်အပ်၊ အရာရာသို့ လိုက်၍ ပဋိသန္ဓေကျိုးကို ပေးနိုင်သည်လည်း ရှိ၏။ မပေးနိုင်သည်လည်း ရှိ၏။ အပြစ်ကြီးသည်လည်း ရှိ၏။ အပြစ် ငယ်သည်လည်း ရှိ၏။ ယင်း သုရာပါနသည် ပဝတ္တိကျိုးကိုကား ကေန္တိက ပေးနိုင်သည်။ ပဝတ္တိကျိုး ဆိုသည်ကား ငရဲမှ လွတ်သော အခါ ဖြစ်ရာဘဝ၌ ဉာဏ်ပညာကင်း သိမ်ဖျင်းညံ့ယုတ် သေးနပ်ထိုင်းမှိုင်း ရခြင်း၊ အာအ၊ အဆွံ ဖြစ်ရခြင်း၊ ခွေးရှူး ဝက်ရှူး ကြက်ရှူး လူရှူး များစွာ ဖြစ်ရခြင်း စသည်တို့ကို ဆိုသည်။

ပစ္စက္ခ၌လည်း သုရာပါနလောက် အပြစ်များသော မကောင်းမှု မည်သည် မရှိ။ ထိုစကားမှန်၏။ သုရာပါနကို ကျူးလွန်သော သူသည် ဒုစရိုက် ၁၀-ပါးလုံး ပြုရမည်ကို ဝန်မလေး၊ ပြုလွယ်တော့သည်သာ၊

မိမိအန္တရာယ်၊ သူတပါး အန္တရာယ်ကိုလည်း ပြုနိုင်တော့သည်သာ၊
စီးပွားချမ်းသာ ပျက်စီးခြင်း၏ အကြောင်းလည်း ဖြစ်တော့သည်သာ။
ဤသို့သော အပြစ်တွေ များလှ၏၊ ဋီကာကြီး၊ ဋီကာငယ် စသော
ကျမ်းတို့၌ကား သုရာပါနကို ကမ္မပထအတွင်းသို့ အလျော်သွင်း၍
ဖွင့်ပြတော်မူကြကုန်၏ဟု—

ဖော်ပြလေသည်။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးကမူ သီလဝိနိစ္ဆယပေါင်းချုပ်ကျမ်း (၁၂၆)၌
သုရာမေရယကံသည် ကမ္မပထမြောက်၊ မမြောက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖြေထား
သည်မှာ—

ဣဿ၊ မစ္ဆရိယ၊ ဝိစိကိစ္ဆာတရားတို့သည် ကမ္မပထတရား ၁၀-ပါး၌
မပါသော်လည်း အပါယ်ပဋိသန္ဓေကို ပေးသည် ဖြစ်၍ ကမ္မပထ
မြောက်သောကြောင့် ကမ္မပထ ၁၀-ပါးတို့တွင် သင့်လျော်ရာ သွင်းယူရာ
သကဲ့သို့ ထိုအတူ သုရာမေရယကံသည်လည်း အပါယ်ပဋိသန္ဓေကို
ပေးသည် ဖြစ်၍ ကမ္မပထ မြောက်သောကြောင့် သင့်လျော်ရာသို့
သွင်းယူရမည်ဟု မိန့်သည်။ (ယုတ္တိဒဋ္ဌိ။)

၎င်းအပြင် “ကောဠာသတောတိ ပဉ္စပိ ကမ္မပထမေ” ဟူသော
သမ္မောဟဝိနောဒနိအဋ္ဌကထာ။ “ပါဏာတိပါတော နာမ နိရုယ-
သံဝတ္တနိကော ပေတ္တိဝိသယသံဝတ္တနိကော၊ တထာ အဒိန္နာဒါနာဒိနိ”
ဟူသော မဇ္ဈိမပဏ္ဍာသ အဋ္ဌကထာ ၂-ရပ်ကို ထောက်ဆ၍ မုချ
ဆတ်ဆတ် ကမ္မပထမြောက်၏ဟု မှတ်ရမည်ဟု လယ်တီဆရာတော်
ယူဆလေသည်။ (အာဂမဒဋ္ဌိ။)

အရိယာတို့သည် အသက်သေမည့် အကြောင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း
ပါဏာတိပါတ စသော သီလငါးပါးကို မလွန်ကျူး မဖျက်ဆီးကုန်၊
ထိုသုရာပါနကို သောက်စားလွန်ကျူး ယစ်မှူး ရူးသုပ်သောသူသည် ပါဏာတိ-
ပါတ စသော ကံလေးပါးတို့၏ ပျက်ကြောင်းဖြစ်သော ဝေဒက (သတ်ခြင်း)၊
ထေယျ (ခိုးခြင်း)၊ သေဝန (မှီဝဲခြင်း)၊ ဝိသံဝါဒနဝတ္ထု (လိမ်လည်စရာ
အကြောင်း)တို့နှင့် တွေ့လျင် တွေ့သမျှသော ဝတ္ထုကို တစ်ရပ်ကျန် ဖောက်ပြန်
ကျူးလွန်လျက် သီလကို အကြွင်းမဲ့ ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်၏၊ ထိုကြောင့်
ကြွင်းသော ကံလေးပါးတို့ထက် လွန်ကဲစွာ အပြစ်ကြီး၏၊ ခုဒ္ဓကအဋ္ဌကထာ၌
ဆို၏ဟု သီလပုဂ္ဂိုလ်တို့ကျမ်း၌ ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓ မိန့်ကြားခဲ့သည်။

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

အရက်သေစာသောက်ခြင်း အပြစ် ၆-ပါး

အရက်သေစာ သောက်ခြင်းကြောင့် မျက်မှောက်ပစ္စုပ္ပန် အပြစ် ၆-ပါး ဖြစ်နိုင်ကြောင်း မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဒီဃနိကာယ် ပါထေယျဝဂ် သိင်္ဂါလ သုတ်၌ သိင်္ဂါလသတ္တိသားအား ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုအပြစ် ၆-ပါးကား—

- (၁) စီးပွားဥစ္စာ ပျက်စီးကုန်ခန်းခြင်း၊
- (၂) ခိုက်ရန်များခြင်း၊
- (၃) ရောဂါအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပွားတတ်ခြင်း၊
- (၄) ကျော်စောသတင်း ကင်းမဲ့ခြင်း၊
- (၅) အရှက်အကြောက် ကင်းခြင်း၊
- (၆) အဆိပ်ညာဉာဏ် အားနည်းအောင် ပြုတတ်ခြင်း—

ထို့ဖြစ်သည်။

စီးပွားပျက်ခြင်း

မူးနေသော အရက်သမားသည် မိမိပစ္စည်းကို စောင့်ရှောက်ရမှန်း မသိ ဖြစ်နေ၍ ခိုးယူလုယက်ခြင်း ခံရတတ်သဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ပျက်စီး ကုန်ခန်း လေသည်။

ရှေးက မဟာဓန သူဌေးသားသည် အရက်သမားဖြစ်၍ ရှိသမျှ ပစ္စည်း ဥစ္စာ ကုန်၍ ခွက်လက်စွဲ တောင်းစားရလေသည်။ ထိုအခါ ယင်း၏ ဖခင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော သိကြားမင်းက အလိုခပ်သိမ်း ပေးတတ်သော အိုးကို ပေးသည်။ သူဌေးသားသည် အရက်မူးမူးနှင့် မြှောက်ကစား၍ အိုးကွဲလေသည်။ နောက်ဆုံး ကိုးကွယ်ရာမဲ့ သေဆုံးရလေသည် (ဇာ၊ဋ္ဌ၊ ၂။၃၈၈)။

ခိုက်ရန်များခြင်း

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ဒုစ္စဂါတဝိနိယသုတ် (အံ၊၃။၇၈)၌ အရက်သောက်မှု၏ အသေးဆုံး အပြစ်မှာ အရူးအနှမ်းဖြစ်ခြင်းဟု ဟောကြားတော်မူ၏။ အရူး မည်သည် သူတပါးအား ဆဲရေးတတ်၊ ရိုက်ပုတ်တတ်သကဲ့သို့ အမူးသမား သည်လည်း ကိုယ်နှုတ်နှစ်ပါးဖြင့် ရမ်းကားသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မင်းပြစ် မင်းဒဏ် သင့်ခံရတတ်၏။

ရောဂါဖြစ်ခြင်းအကြောင်း

အရက်သောက် များလျှင် ရောဂါ အမျိုးမျိုး ဖြစ်တတ်ကြောင်းကို ဆေးပညာရှင်များက ဆိုကြသည်။ တိကဂုံတ္ထရ (၂၆၃) ၌ အရက်သမားသည် အရက်သောက်မှုကို မဆောင်ရဲနိုင်ဟု ဟောတော်မူ၏။ များသောအားဖြင့် မူးယစ်ဆေးဝါး စွဲသူတို့သည် ဖြတ်ရန် ပြောသော်လည်း မဖြတ်နိုင်ဘဲ သေသည် အထိ စွဲသွားလေသည်။

ကျော်စောသတင်း ကင်းမဲ့ခြင်း

အရက်မူးသမားသည် မပြုဝံ့သော ဒုစရိုက်ဟု မရှိ၊ ထို့ကြောင့် ဆရာ၊ မိဘ၊ သားသမီး ဇနီးတို့ကို ရိုက်နှက်နိုင် ထတ်နိုင်၏။ နောက်ဆုံးတွင် လူများ ကဲ့ရဲ့ ခံရခြင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ရ၏။

အရှက်အကြောက်ကင်းခြင်း

အရက်သမားများသည် အရှက်အကြောက် ဟိရီ၊ ဩတ္တပ္ပ ကင်း၏။ ထို့ကြောင့် လှစ်မပြုဝံ့သော အင်္ဂါစွာ၌ မရှိ၊ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဆိုထားဘိ ဈာန်အဘိညာဉ်ရ တန်ခိုးကြီးသော အရှင်သာဂတလို ပုဂ္ဂိုလ်ပင် အရက် သောက်မိ၍ မြိုတံခါးဝ၌ လဲ၏။ ကျောင်းတော်ရောက်ရာ ဘုရားဘက်လှည့်၍ ခြေပြု၏။ ဤသို့ ရိုသေရမှန်း ရှက်ကြောက်ရမှန်း မသိတော့ပေ (ဝိ၊ ၂၊ ၁၄၅)။

အသိပညာနည်းအောင် ပြုခြင်း

အသိဉာဏ်ပညာဟူသည် သတိ၊ သညာတို့နှင့် တွဲလျက် ရှိရာ သညာကင်း နေသော အရက်မူးသမား၌ သတိကောင်းစွာမရှိ၍ အသိဉာဏ်မညာလည်း အားနည်းရတော့၏။ အရှင်သာဂတသည် အသိဉာဏ်ကင်းလျက် မရှက်မကြောက် မရှိမသေ ဖြစ်ရလေသည်။

သုရာမေရယ၏ အပြစ်များ

သုရာမေရယကံ လွန်ကျူးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာဘဝ၌ ဖြစ်၍ အကြိမ်ကြိမ် ဆင်းရဲကို ခံစားရ၏။ လူဖြစ်သော်လည်း ရူးခြင်း၊ အခြင်း ဖြစ်ရ၏ (အံ၊ ၃၊ ၇၇)။ ဝဋ်လိုက်သောအားဖြင့် ဖြစ်လေရာဘဝ၌ ဖြစ်ရသော အကျိုးများကား—

- (၁) အရေးအခွင့် သင့်၊ မသင့်ကို မသိတတ်ခြင်း၊
- (၂) ပျင်းရိတတ်ခြင်း၊

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

- (၃) မေ့လျော့မှုးရှူးတတ်ခြင်း၊
- (၄) သူတပါးပြုဖူးသော ကျေးဇူးကို မသိတတ်ခြင်း၊
- (၅) ဟိရီ၊ ဩတ္တပ္ပ ဟူသော အရှက်အကြောက်မှ ကင်းခြင်း၊
- (၆) သေရည်သေရက်သောက်မိလျှင် မည်သည့် အကုသိုလ်မှ မရှောင်ကြဉ်ဘဲ အလုံးစုံသော မကောင်းပြုကို ပြုလွယ်မိခြင်း-

တို့ဖြစ်သည်။

မှတ်ရန်လင်္ကာ

သေရည်ဘောက်လင်း၊ သင့် မသင့်၌၊ ရေးခွင့်မသိ၊ ပျင်းရိမိုက်ရှူး၊
ကျေးဇူးမဆပ်၊ ဟိရောတ္တပ်ကင်း၊ ခမင်းများထို၊ အကုသိုလ်ကို၊
မငြိုလွယ်စွာ၊ ပြုကျင့်ရာ၏၊ ရှောင်ခါ အပြန်အကျိုးတည်း။

ပါဏာတိပါတ်၊ စသည်ငါးတန်၊ စောင့်ထိန်းမှန်လည်း၊ အပြန်ထိုမှ၊
ကောင်းကျိုးရဟု၊ သာရတ္ထသင်္ဂဟေ၊ ကျမ်းဆိုပေသည်၊ ငါးထွေးသီလ
အကျိုးတည်း (မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်)။

ဤအရက်သေစာကို ရှောင်ကြဉ်ပါက ကောင်းသော နတ်ရွာသုဂတိသို့
ရောက်ရှိ၍ လူဖြစ်သောအခါ—

- (၁) အရေးအခွင့် သင့် မသင့်ကို သိခြင်း၊
- (၂) လုံ့လဝီရိယ ရှိခြင်း၊
- (၃) သတိနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- (၄) သူများပြုဖူးသော ကျေးဇူးကို သိတတ်ခြင်း၊
- (၅) ဟိရီ၊ ဩတ္တပ္ပ ဟူသော အရှက်အကြောက်ရှိခြင်း၊
- (၆) သေရည်သေရက်မသောက်၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုလွယ်ခြင်း-

တို့ဖြစ်ပါသည်။

ခန္ဓကပါဠ အဋ္ဌကထာ၌ သုရာမေရယမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၏ အကျိုး ၃၀-ကို
ဖော်ပြထားသည်။

- (၁) ဖြစ်ပြီး ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်လတ္တံ့သော အမှုကိစ္စတို့၌ အလျင်အမြန်
သိလွယ်ခြင်း၊
- (၂) အမြဲမပြတ် သတိရှိခြင်း၊

ဗုဒ္ဓဘာသာထက်စွဲကျမ်း

- (၃) အဂ္ဂအနုစိတ် မဖြစ်ခြင်း၊
- (၄) ဉာဏ်ပညာ ရှိခြင်း၊
- (၅) မပျင်းရိ လုံ့လဝီရိယ ရှိခြင်း၊
- (၆) ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ထိုင်းမှိုင်းသူ မဖြစ်ခြင်း၊
- (၇) ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဆွံ့အ-သူ မဖြစ်ခြင်း၊
- (၈) မတွေဝေခြင်း၊
- (၉) မမေ့လျော့ခြင်း၊
- (၁၀) အသိပညာ မနည်းခြင်း၊
- (၁၁) ကိုယ်လက်ခက်ထရော် မရှိခြင်း၊
- (၁၂) ဘေးရန် ကင်းခြင်း၊
- (၁၃) ကြောင့်ကြ ကင်းခြင်း၊
- (၁၄) မှန်ကန်သောစကားကို ဆိုလေ့ရှိခြင်း၊
- (၁၅) ကုန်းချောစကား မပြောဆိုခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းစွာ မပြောဆိုခြင်း၊ အကျိုးမဲ့သောစကား စသည်ကို မပြောဆိုခြင်း၊
- (၁၆) နေ့ညမပြတ် မပျင်းမရိ လုံ့လရှိခြင်း၊
- (၁၇) သူ့ကျေးဇူးကို သိခြင်း၊
- (၁၈) ပြုပြီးသော ကိစ္စကို သိခြင်း၊
- (၁၉) ဝန်တိုမှု မရှိခြင်း၊
- (၂၀) စွန့်ကြဲပေးကမ်းမှု ရှိခြင်း၊
- (၂၁) သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- (၂၂) ဖြောင့်မတ်ခြင်း၊
- (၂၃) ဒေါသအမျက် နည်းပါးခြင်း၊
- (၂၄) မကောင်းမှုကို ပြုရမည်ကို ရှက်ခြင်း၊
- (၂၅) မကောင်းမှုကို ပြုရမည်ကို ကြောက်ခြင်း၊
- (၂၆) မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်သော အယူရှိခြင်း၊

- (၂၇) ကြီးမြတ်သော ကောင်းမှုရှိခြင်း၊
 - (၂၈) ပညာရှိခြင်း၊
 - (၂၉) ပညာရှိ ဖြစ်နိုင်ခြင်း၊
 - (၃၀) အကျိုးရှိသည်၊ မရှိသည်၌ လိမ္မာခြင်း -
- ဟူသော အကျိုးများကို ခံစားရသည်။

ထိုမှ ပြန်သောအားဖြင့် သုရာမေရယသိက္ခာပုဒ်ကို လွန်ကျူးသော သူသည် မကောင်းကျိုး ၃၀-ကို ခံစားရသည်။

အရက်သောက်ခြင်း၏ အပြစ်

ရှေးအခါက အရက်စွဲနေသော ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် အသားဟင်းလျာ မပါဘဲ ပွဲတော်တည်လေ့မရှိပေ။ သူ၏ တိုင်းပြည်တွင် အစဉ်အလာအရ ဥပုသ်နေ့များ၌ သားငါးများကို သတ်ဖြတ်ဆောင်းချခြင်း မပြုလုပ်ရပေ။ ထို့ကြောင့် စားဖို့မူးသည် အသားများကို ဥပုသ်နေ့မတိုင်မီ တစ်ရက်ကြိုတင် ဝယ်ယူထားရသည်။

ရက်မစုံ လကွယ် ၁၄-ရက် ဥပုသ်နေ့အတွက် တစ်ဆယ့်သုံးရက်(အဖိတ်)နေ့တွင် အသားများကို ဝယ်ယူထားရသည်။ ယင်းအသားများကို လုံခြုံစွာ မထားမိသဖြင့် ခွေးစားသွားသည်။ စားဖို့မူးသည် ဥပုသ်နေ့ နံနက်တွင် အသားဝယ်မရတော့သဖြင့် မိဖုရားကြီးထံ ဝင်၍ အပူကပ်ရတော့သည်။

မိဖုရားကြီးသည် ဘုရင်ကြီးက သားတော်ငယ်လေးအား အလွန်ချစ်မြတ်နိုးမှုနိုး ထိသဖြင့် သားတော်လေးအား တန်ဆာဆင်၍ ဘုရင်ကြီးရင်ခွင်၌ ပေးထားမည်။ ထိုအခါ ပွဲတော်စာကို ဆက်သပါဟု ပြောလေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် ရင်ခွင်ထဲ၌ သားတော်ကလေးကို ကျီစယ်ရွှင်မြူးနေစဉ် စားဖို့မူးသည် ပွဲတော်စာ ဆက်သလိုက်သည်။

အရက်မူးနေသော ဘုရင်ကြီးသည် ပွဲတော်စာတွင် အသားဟင်းမပါသဖြင့် အသားဟင်း ဘယ်မှာလဲဟု မေးသည်။ စားဖို့မူးက ယနေ့ ဥပုသ်နေ့ ပြစ်သဖြင့် အမဲဟင်းလျာများ ဝယ်၍ မရပါကြောင်း လျှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးသည် “ငါလိုဘုရင်အတွက် အမဲဟင်းလျာ ခဲယဉ်းရသလော”ဟု ဆိုပြီး ပေါင်ပေါ်တွင်ရှိနေသော သားငယ်၏လည်ပင်းကို လိမ်ချိုးသတ်လိုက်ပြီး

“ရော့-အမြန်ချက်ပြီး ယူလာခဲ့”ဟု ပြောဆို၍ စားဖို့မူးရွှေသို့ ပစ်ချပေးလိုက်သည်။

စားဖို့မူးသည် အလျင်အမြန် ချက်၍ ဆက်သလိုက်သည်။ ဘုရင်ကြီးသည် သားတော်လေး၏ အသားဟင်းလျာဖြင့် ထိုနေ့ညစာအတွက် ပဲ့တော်တည်သည်။ စားသောက်ပြီးနောက် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်၍ နံနက်မိုးသောက်သောအခါ “သားတော်လေးကို ဆောင်ယူခဲ့ပါ” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မိဖုရားကြီးက ငိုယိုလျက် အဖြစ်အပျက်ကို တင်လျှောက်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးသည် အလွန်ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားပြီး အရင်သောက်ခြင်း၏ အပြစ်ကို သိမြင်ကာ ငိုယိုလျက် “အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မရောက်သေးသမျှ အရက်မသောက်တော့ပါပြီ” ဟု မြေမှုန့်ကို ယူ၍ မျက်နှာကိုပွတ်လျက် အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်သည်။ ဘုရင်ကြီးသည် ထိုနေ့မှ စ၍ နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့်ဘဝအထိ အရက်မသောက်တော့ချေ (ဇောဋ္ဌ၊ ၂။ ၂၇၇)။

ငါးပါးသီလစောင့်ထိန်းမှု အတုယူရန်

ဇာတကပါဠိ ပထမတွဲ တိကနိပါတ် ဂရုဓမ္မဇာတ်တော်လာ အလောင်းတော် ခနဉ္စယကောရဗျမင်းနှင့် ပုဂ္ဂိုလ် ၁၀-ဦးတို့၏ ငါးပါးသီလစောင့်ထိန်းပုံမှာ အလွန်အတုယူစရာကောင်း၏။

ရှေးအခါက ကုရုတိုင်း ဣန္ဒပတ္တနဂိုရ်မြို့၌ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ခနဉ္စယကောရဗျအမည်ဖြင့် မင်းကျင့်တရား ၁၀-ပါးနှင့် အညီ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်၏။ ငါးပါးသီလ ဂရုဓမ္မတရားကို အထူးလုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်း၏။ ဂရုဓမ္မဆိုသည်မှာ ငါးပါးသီလပင် ဖြစ်သည်။ ခနဉ္စယကောရဗျမင်းနည်းတူ အောက်ပါပုဂ္ဂိုလ် ၁၀-ဦးသည်လည်း သီလကို စင်ကြယ်စွာ အထူးလုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းကြသည်—

- (၁) ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မယ်တော်၊
- (၂) ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မိဖုရားကြီး၊
- (၃) ညီတော်အိမ်ရွှေမင်း၊
- (၄) ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၊
- (၅) ကြီးဆုံးအမတ် (မြေတိုင်းအမတ်)၊
- (၆) ရထားထိန်း၊

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

- (၇) သူဌေးကြီး၊
- (၈) ပြည့်စိုးအမတ် (တည်သည်အမတ်)၊
- (၉) တံခါးစောင့် (တံခါးမှူး)၊
- (၁၀) ပြည့်တန်ဆာမ။

မင်းကြီးသည် မြို့တံခါး ၄-မျက်နှာ၊ မြို့လယ်၊ နန်းတော်တံခါး၊ ဤ ၆-ဌာနမှာ အလှူမဏ္ဍပ် ၆-ခု ဆောက်လုပ်ပြီး နေ့စဉ် တစ်နေ့လျှင် ၆-သိန်းဖိုး အလှူဒါန ပြုလုပ်သဖြင့် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းလုံး ချီးမွမ်းသတင်း ပျံ့နှံ့ကျော်စောသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကာလိဂံတိုင်း ဒန္တပူရမြို့၌ ကာလိဂံမင်း အုပ်စိုးသည်။ ထိုတိုင်းပြည်မှာ မိုးမရွာ၊ မိုးခေါင်သဖြင့် တိုင်းသူပြည်သားများ ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးပြီး ထေရဝါဒ ဖြစ်သည့်အတွက် ပြည်သူများစုရုံးပြီး နန်းတော် တံခါးဝ သွားရောက် ဟစ်အော်ကြသည်။

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးသည် ရှေးမင်းများ ကျင့်စဉ်အတိုင်း အလှူပေးခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ ဥပုသ်စောင့်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်၍ ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်း၌ မြေဇာမြက်ခင်း၍ အိပ်သည်။ ထိုသို့ တရားကျင့်သော်လည်း မိုးမရွာ ချေ၊ ဝန်ကြီးများက ကုရုတိုင်း ဓနဉ္စယကောရဗျမင်းထံမှ အဉ္စနဝဏ္ဏမင်္ဂလာ ဆင်တော်ကို ဆောင်ယူရလျှင် မိုးရွာပါလိမ့်မည်ဟု လျှောက်ထားကြ၏။ ဘုရင် မင်းမြတ်လည်း ပုဏ္ဏားတော် ၈-ယောက် ရွေးချယ်၍ ဆင်ဖြူတော်ကို အလှူ ခံစေသည်။ ဆင်ဖြူတော်ရရှိလာသော်လည်း မိုးမရွာချေ၊ မိုးခေါင်မြဲ ခေါင်နေ သည်။ တဖန် အမတ်များနှင့် တိုင်ပင်ရာ ဓနဉ္စယကောရဗျမင်းသည် ဂရုဓမ္မ (ငါးပါးသီလ)ကို ကျင့်၏။ ထို့ကြောင့် လခွဲတစ်ကြိမ်၊ ဆယ်ရက်တစ်ကြိမ် မင်း၏ အာနုဘော်ကြောင့် မိုးရွာ၏။ ဆင်တော်ကြောင့် မဟုတ်ကြောင်း လျှောက်ထားသော် ဆင်တော်ကို ပြန်ပို့စေပြီး ဓနဉ္စယကောရဗျမင်း စောင့်ထိန်းသည့် ဂရုဓမ္မတရားကို ရွှေပြား၌ ရေး၍ ယူခဲ့ကြလော့ဟု မိန့်၏။

ကာလိဂံမင်း၏ အမိန့်တော်အရ ပုဏ္ဏားတော်များနှင့် အမတ်များသည် ဓနဉ္စယကောရဗျမင်းထံသွား၍ ဂရုဓမ္မတရားတောင်းခံကြ၏။ ဓနဉ္စယကောရဗျ မင်းသည် တစ်ကြိမ်က ကြတ္တိကာနက္ခတ်ပွဲသဘင်၌ မြားပစ်တမ်း ကစားရာ မြားတစ်စင်းသည် ရေထဲကျသွားသည်။ ရေထဲ၌ ငါးများကို မြားထိသွား သလားဟု သံသယဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ဂရုဓမ္မမှာ မစင်ကြယ်ချေ၊ စင်ကြယ်စွာ စောင့်ထိန်းနေသော မယ်တော်ထံ သွားရောက် ကူးယူရန် မိန့်ကြား

သည်။ အမတ်များက သေစေလိုသော စေတနာမရှိသည့်အတွက် ပါဏာတိပါတ ကံ မှထိုက်နိုင်ပါဟု ဆိုပြီး ရေးကူးခွင့်တောင်းရာ မင်းကြီးက—

- သတ္တဝါကို မသတ်အပ်၊
- အရှင်မပေးသော ဥစ္စာကို မခိုးယူအပ်၊
- ကာမဂုဏ်၌ မှားသော အကျင့်ကို မကျင့်အပ်၊
- မုသာဝါဒကို မဆိုအပ်၊
- ယစ်မျိုးကို မသောက်စားအပ်ဟု—

ဂရုဓမ္မကို ရေးသားစေ၏။

အမတ်တို့သည် မလိင်တော်ထံ သွားရောက်၍ ဂရုဓမ္မတရား တောင်းရာ မယ်တော်က ဂရုဓမ္မ စောင့်ထိန်းသည်ကား မှန်၏။ သို့သော် နိုင်ငံခြား မင်းတစ်ပါးက သားတော် ခနုဥယကောရဗျမင်းကို အဖိုးတစ်သိန်းတန် စန္ဒကူး နံသာနှစ် တစ်ခုနှင့် တစ်ထောင်တန် ရွှေပန်းခိုင်တစ်ခု လာဆက်ရာ သားတော်က မယ်တော်အား နှစ်မျိုးလုံး ပူဇော်သည်။ မယ်တော်သည် ချွေးမ နှစ်ယောက်ကို ခွဲဝေပေးရာ ဘုရင့်မိဖုရားကြီးအား ဘုန်းကြီးသည်ဟု ဆို၍ တစ်ထောင်တန် ရွှေပန်းခိုင်ကို ပေး၏။ အိမ်ရွှေမင်းမိဖုရားကိုမူ ဘုန်းနည်းသည်ဟု ဆိုပြီး တစ်သိန်းတန် စန္ဒကူးနံသာနှစ်ကို ပေးမိ၏။ ပေးပြီးမှ တဖန် စဉ်းစားမိသည်မှာ ဘုန်းကြီးမူ၊ မကြီးမူသည် အဓိကမဟုတ်၊ ဂုဏဝုဒ္ဓိ ဝယဝုဒ္ဓိအားဖြင့် ကြီးသော သူကိုသာ ဦးစားပေးရန် အစဉ်အလာရှိသည်။ ငါ၏ လုပ်ဆောင်မှုကြောင့် ဂရုဓမ္မ ပျက်သွားလေမည်လောဟု သံသယဖြစ်မိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဘုရင့် မိဖုရားကြီးထံ သွားရောက် ကူးယူရန် ပြောကြားပါသည်။ ကာလိဂံအမတ် များလည်း မိမိပိုင်ပစ္စည်းမို့ မိမိနှစ်သက်သလို ပေးနိုင်ကြောင်း ပြောပြီး မယ်တော်ထံမှ ဂရုဓမ္မတရား ကူးယူပြီး မိဖုရားကြီးထံ သွားကြသည်။

မိဖုရားကြီးကလည်း ဂရုဓမ္မစောင့်ထိန်းပါသော်လည်း မိမိသိလက်ကို မကျေနပ် ဟု ပြော၏။ တစ်ကြိမ်က မောင်တော်မင်းမြတ်သည် အိမ်ရွှေမင်းနှင့် အတူ ဆင်တော်စီးပြီး မြို့တော်ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရာတွင် အိမ်ရွှေမင်းကို မျက်စိ ကျပြီး သူ့ဘုရင့်ဖြစ်သည့်အခါ ငါ့ကို မိဖုရားဆက်မြှောက်လျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲဟု တွေးမိပါသည်။ နောက်မှ ကာမပိုင် လင်ရှိလျက်နှင့် ယောက်ျားတပါးကို မတပ်မက်ထိုက်ဟု သတိရပြီး မိမိသိလ ပျက်လေပြီလောဟု သံသယဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မတ်တော် အိမ်ရွှေမင်းထံမှ ကူးယူရန် ပြောကြားပါသည်။

ကာလိင်္ဂအမတ်များကလည်း ကာမေသုမိစ္ဆာစာရဆိုတာ စိတ်က ကြံစည် ရုံဖြင့် မဖြစ်ပါဟုဆို၍ ရွှေပြား၌ ကူးယူပြီး အိမ်ရှေ့မင်းထံ သွားကြသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသည် ဘုရင်မင်းမြတ်နန်းတော်သို့ ရထားဖြင့် သွားလေ့ရှိသည်။ နန်းတော်၌ အိပ်မည်ဆိုလျှင် ကြိုးနှင့် နှင်တံကို ရထားဦးမှာ ချိပ်ထားခဲ့သည်။ ထိုအမတ်ဖြင့် ရထားထိန်းနှင့် နောက်လိုက်များ ပြန်လေ့ရှိသည်။ နန်းတော်၌ မအိပ်ဘဲ ချက်ချင်းပြန်လာမည်ဆိုလျှင် ကြိုးနှင့် နှင်တံကို ရထားတွင်းမှာထားခဲ့ သည်။ ထိုအခါ နောက်လိုက်များမပြန်ဘဲ စောင့်နေရသည်။ တစ်နေ့သောအခါ ချက်ချင်းပြန်မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး ကြိုးနှင့် နှင်တံကို ရထားတွင်း၌ ထားခဲ့ရာ ရုတ်တရက် မိုးကြီးရွာချ၍ ဘုရင်မင်းမြတ်က နန်းတော်၌ အိပ်ရမည်ဟု အမိန့်ရှိ သဖြင့် နန်းတော်မှာ အိပ်ရသည်။ နံနက်လင်းသောအခါ ရထားထိန်းနှင့် အိမ်ရှေ့မင်း နောက်လိုက်နောက်ပါများ မိုးရေထဲ စိုစိုစွတ်စွတ်နှင့် စောင့်နေကြ သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လူများ ပင်ပန်းအောင်ပြုမိသည်။ ဂရုဓမ္မများ ပျက်လေ မလားဟု သံသယ ဝင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားထံ တောင်းယူရန် ပြောသည်။

ကာလိင်္ဂအမတ်များက စိတ်စေတနာ မရှိသည့်အတွက် အပြစ်မရှိနိုင်ပါဟု ဆို၍ ရှေးနည်းတူ ရွှေပြား၌ ရေးကူးပြီး ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားထံ သွားကြသည်။

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးက တစ်ကြိမ်က မင်းကြီးထံ အခစားသွားရာ လမ်း၌ အခြားမင်း၏ သံတမန်များသည် နေဥယျာဉ်ကောရဗျမင်းကြီးအား ဆက်သရန် ယူလာသော နေလုလင်ဆောင်ကဲ့သို့ တောက်ပသော ရထားတစ်စီးကို မြင်၍ ငါအရွယ်ကြီးပြီ၊ မင်းမြတ်က ဤရထားကို ငါ့အားပေးလျှင် သိပ်ကောင်းမည်ဟု အကြံဖြစ်မိပါသည်။ နန်းတော်ရောက်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်အား “ဇယတု ဘဝံ မဟာဓဇ”ဟု ဆို၍ ခစားမိသည်နှင့် တပြိုင်နက် သံတမန်များက ရထားကို ဆက်သရာ ဘုရင်မင်းကြီးက ရထားက သိပ်ကောင်းနေတယ်၊ ဆရာနှင့် တော်တယ်ဟုဆို၍ ငါပုရောဟိတ်အား ပေးပါသည်။ အကြိမ်ကြိမ်ငြင်းခဲ့ပါသည်။ ငါသည် ဂရုဓမ္မကို စောင့်ထိန်းသူဖြစ်ပါလျက် သူတပါးပစ္စည်းကို လောဘရမ္မက် တပ်ပြီး ကြံစည်မိသည်။ ဤအတွက် သီလပျက်ပြီလားဟု သံသယဖြစ်မိကြောင်း ပြောပြ၍ မြေတိုင်းအမတ် (ကြီးဆွဲအမတ်)ထံ သွားရန် ပြောပါသည်။

ကာလိင်္ဂအမတ်များလည်း လောဘဖြစ်ခါမျှနှင့် သီလမပျက်နိုင်ပါဟု ပြော၍ ရှေးနည်းတူ ရွှေပြား၌ကူးယူပြီး မြေတိုင်းအမတ်ထံ သွားကြသည်။

မြေတိုင်းအမတ်သည် တစ်ကြိမ်က သူ့ကြွယ်တစ်ဦး၏ လယ်မြေကို တိုင်းရ၏။ ကြီးစွန်းနှစ်ဖက်ကို လှံတံစိုက်ချောင်း၌ ချည်ဖွဲ့၍ တစ်ခုသော လှံတံကို လယ်ရှင်အား ကိုင်စေပြီး တစ်ခုသော လှံတံကို မြေတိုင်းအမတ် ကိုင်ရ၏။ အမတ်ကိုင်သော လှံတံအဖျားသည် တစ်ခုသော ပုစွန်တွင်းဝတည့်တည့် ကျရောက်၏။ ပုစွန်တွင်းသည် လှံတံစိုက်ရမည့် နေရာတည့်တည့်ဖြစ်၏။ ပုစွန်တွင်း၌ စိုက်လျှင် ပုစွန်သေအံ့။ ပုစွန်တွင်း၏ ထိုတစ်ဖက်မှာ လှံတံစိုက်လျှင် မင်း၏ဥစ္စာနှစ်နာမည်။ ပုစွန်တွင်း၏ ဤတစ်ဖက်မှာ လှံတံစိုက်လျှင် လယ်ရှင်သူဌေး နှစ်နာမည်။ ဤသို့ ဖြစ်စဉ် ပုစွန်တွင်းမှာ ပုစွန်ရှိလျှင် ထင်ရှားရမည်။ ပုစွန်ထွက်လာရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ပုစွန်တွင်း၌သာလျှင် လှံတံစိုက်၏။ ပုစွန်သည် “ကရီ” ဟူသော အသံမည်လာ၏။ ထို့ကြောင့် လှံတံသည် ပုစွန်၏ကျောပေါ် ကျဟန်တူ၏။ ပုစွန်သေအံ့ထင်၍ ဂရုဓမ္မသီလပျက်သွားပြီလောဟု သံသယဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပြီး ရထားထိန်းထံ သွားရန်ပြောသည်။ ကလိဂံအမတ်များကလည်း ပုစွန်ကို သေစေလိုသော စိတ်စေတနာမရှိ၍ (ပါဏာတိပါတ) ကံ မမြောက်ပါဟု ဆို၍ ရှေးနည်းတူ ရွှေပြား၌ ကူးယူပြီး ရထားထိန်းထံ သွားကြ၏။

ရထားထိန်းက သူ၏ သီလကို မကျေနပ်သေးဟု ဆို၏။ ရထားထိန်း၏ သိန္နောမြင်းများသည် သေသေချာချာ သင်ကြားထား၍ အလွန်လိမ္မာ ကြ၏။ အချက်သိ၏။ တစ်ကြိမ်က ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရထားဖြင့် ဥယျာဉ်တော်ကစားထွက်တော်မူရာ ညနေစောင်းတွင် မြို့တော်သို့ မရောက်မီ နေဝင်၍ မိုးတိမ်များ တက်လာ၏။ မင်းကြီးမိုးစိုမည်ကို စိုးရိမ်ပြီး သိန္နောမြင်းများကို နှင်တံဖြင့် အချက်ပြလိုက်၏။ သိန္နောမြင်းများ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားကုန်၏။ ထိုအခါမှစ၍ ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားသောအခါဖြစ်စေ၊ ဥယျာဉ်တော်မှပြန်လာသောအခါဖြစ်စေ၊ ထိုနေရာသို့ ရောက်တိုင်း သိန္နောမြင်းများသည် အလျင်အမြန် ပြေးကုန်၏။ ဤနေရာ၌ ဘေးအန္တရာယ် ရှိ၍သာ ရထားထိန်းက သူတို့အား အချက်ပေးသည်ဟု ယူဆပြီး အလျင်အမြန် ပြေးကြသဖြင့် ပင်ပန်းကြကုန်၏။ ထိုအတွက် မိမိဂရုဓမ္မသီလ ပျက်ပြီလောဟု သံသယ ဖြစ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးထံ သွားရောက် ကူးယူကြရန် ပြောသည်။

ကာလိဂံအမတ်များသည် သိန္နောမြင်းများကို ပင်ပန်းစေလိုသော စိတ်စေတနာမျိုးဖြင့် အချက်ပြခြင်း မဟုတ်၍ စေတနာမပါသော အမူသည် ကံမြောက်ဟု ပြောပြီး ရှေးနည်းတူ ရွှေပြား၌ ကူးယူပြီး သူဌေးကြီးထံ သွားကြလေသည်။

သူဌေးကြီးသည် တစ်ကြိမ်က သူပိုင်သော လယ်တောသွား၍ အပြန်တွင် ကောက်နှံပန်းကို ပန်ဆင်လိုသဖြင့် သလေးစပါးနဲ့ တစ်နှံကို ယူ၍ ဦးညှောင်၌

ပန်၏။ နောက်မှ စဉ်းစားမိသည်မှာ မင်းအတွက် အခွန်မပေးရသေးသော လယ်မှ သလေးနှိ တစ်ဆုပ်ကို ယူခဲ့မိသည်။ ဤအတွက် စောင့်ထိန်းထားသော ဂရုဓမ္မသီလများ ပျက်လေပြီလားဟု သံသယဝင်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်စိုးမင်းထံ သွားရောက်ကူးယူရန် ပြောပါသည်။

ကာလိင်္ဂအမတ်များသည် သူ့ဌေးကြီးမှာ ခိုးလိုစိတ် မရှိသဖြင့် အပြစ်မရှိ နိုင်ပါဟု ဆို၍ ရှေးနည်းအတူ ရွှေပြား၌ ရေးကူးပြီး ပြည်စိုးအမတ်ထံ သွားကြ လေသည်။

မှတ်ချက်။ ။ပြည်စိုးအမတ်ဆိုသည်မှာ ဆန်ခြင်သော ပြည်တောင်းကို အုပ်စိုး ရသော အမတ်ဖြစ်၏။ ရှေးနိဿယတွင်၌ တင်းခြင်အမတ်ဟု ရေး၏။ သီလပုဂ္ဂိုလ်တို့ကျမ်း၌ တည်သည်အမတ်ဟု ဖော်ပြ၏။ ကုန်းဘောင်ခေတ် ကျိဝန်အမတ်နှင့် တူ၏။ ပုဂံခေတ်တွင်မူ ပြည်စိုးအမတ် ဝေါဟာရ ရှိ၏။ ယင်းအမတ်မှာ မြို့ရွာအုပ်ချုပ် ရေး၌ ပါဝင်ရ၏။

ပြည်စိုးအမတ်သည် တစ်ကြိမ်က ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အဖို့ဖြစ်သော စပါး များကို ခြင်စေပါသည်။ ထိုသို့ ခြင်တယ်သောအခါ မခြင်ရသေးသည့် စပါးပုံ ထဲမှ စပါးများကို ယူပြီး ဂရု့အဖြစ် အသုံးပြုပါသည်။ မကြာမီ မိုးရွာသဖြင့် ဂရု့အဖြစ်ယူထားသော စပါးများကို အမှတ်တမဲ့ စပါးပုံထဲထဲသို့ ထည့်လိုက် မိသည်။ ဤသို့ထည့်ပြီး မိုးခိုရန် ကျီထဲဝင်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြန်လည် စဉ်းစားသောအခါ ဂရု့ချိုးရန် စပါးစုကို မင်း၏ စပါးပုံထဲ ထည့်မိသလော့ မခြင်ရသေးသည့် စပါးပုံထဲ ထည့်မိလေသလော့ဟု သံသယ ဖြစ်မိ၏။ မင်း၏ စပါးပုံထဲ ထည့်မိလျှင် မင်းဘဏ္ဍာတော်ကို မတရားသဖြင့် တိုးအောင် လုပ်ရာ ကျ၍ လယ်သမားထို့၏ ဘဏ္ဍာကို ဖျက်ဆီးရာ ကျ၏။ မိမိသီလကို သံသယ ဖြစ်မိသောကြောင့် တံခါးမှူးထံ သွားရောက်ကူးယူရန် ပြောသည်။

ကာလိင်္ဂ အမတ်များက ခိုးယူလိုသောစိတ် မရှိ၍ အပြစ်မရှိ နိုင်ပါ။ အခီန္နာဒါနက ဆိုသည်မှာ ခိုးယူလိုသော စိတ်ရှိမှ ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆို၍ ရှေးနည်းတူ ရွှေပြား၌ ရေးကူးပြီး တံခါးမှူးထံ သွားကြသည်။

တံခါးမှူးသည် တစ်ကြိမ်က ညချမ်းအခါ မြို့တံခါးကို ပိတ်မည်ဟု သုံးကြိမ် တိုင်တိုင် ကြွေးကြော်ပြီး ပိတ်ခါနီးဆဲဆဲ၌ ဆင်းရဲသား တစ်ယောက်နှင့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးတို့ အရေးတကြီး မြို့ထဲဝင်ရန် ရောက်လာကြသည်။ ထိုအခါ တံခါးမှူးက မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်၊ အချိန်နှင့် တံခါးပိတ်မည်ကို မသိသလော့၊ မိန်းမကို ခေါ်ပြီး တစ်နေ့လုံး ကာမဂုဏ်အပျော်ကြူးနေသည်မှာ မကောင်းဟု

၄

မာန်မဲပြောဆိုလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆင်းရဲသားက ထိုကလေးမသည် သူ၏ နှမဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။ ဤတွင် မမှန်မကန် ပြောဆိုမိသည့်အတွက် ဂရုဓမ္မသီလ ပျက်သွားပြီလောဟု သံသယဖြစ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ပြည့်တန်ဆာမထံ သွားရောက်ကူးယူရန် ပြောသည်။ ကာလိင်္ဂအမတ်များလည်း တံခါးမှူး၏ စိတ်ထဲမှာ မယားထင်မိလို့ ပြောခြင်း ဖြစ်၍ သီလျက်နှင့် မုသားပြောခြင်း မဟုတ်သဖြင့် မုသာဝါဒမဖြစ်၊ အပြင်မရှိပါဟု ပြောပြီး ရှေးနည်းတူ ရွှေပြား၌ ရေးကူးပြီး ပြည့်တန်ဆာမထံ သွားကြသည်။

ပြည့်တန်ဆာမသည် တစ်ကြိမ်က လုလင်ပျိုတစ်ယောက် လာလတ်၍ ကျွန်ုပ်လာပါအံ့ဟုဆိုကာ ငွေတစ်ထောင်ပေးပြီး ထွက်သွားသည်။ သီလပျက်မှာ စိုးသဖြင့် အခြားသော ယောက်ျားထံမှ ကွမ်းတစ်ရာမျှ မယူဘဲ ၃-နှစ် ကြာအောင် စောင့်နေခဲ့ပါသည်။ ပြည့်တန်ဆာမသည် ဝင်ငွေမရှိ ဆင်းရဲ၍ အသက်မွေး ကြပ်တည်းလာသဖြင့် တရားသူကြီးထံ အဆုံးအဖြတ် ခံပါသည်။ ငွေတစ်ထောင်ပေးသော ယောက်ျားသည် သေသည် မသိ၊ ရှင်သည် မသိ၊ မလာသည်မှာ ၃-နှစ်တိုင် ရှိပါပြီ။ မည်သို့ပြုရမည်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးပါရန် လျှောက်၏။ တရားသူကြီးလည်း ယနေ့မှ ရှေ့ အခြားယောက်ျား လက်ခံခွင့် ရှိသည်ဟု အဆုံးအဖြတ် ဖေး၏။ တရားရုံးမှ ထွက်လာသောအခါ ယောက်ျား တစ်ယောက် ငွေတစ်ထောင် လာပေးသည်။ ငွေတစ်ထောင်ကို ယူမည်ဟု လက်ကို ဖြန့်လိုက်စဉ် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က ငွေတစ်ထောင်ပေးခဲ့သော လုလင် ပျိုသည် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ ငွေလက်ခံရန် ဖြန့်ထားသော လက်ကိုပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ ထိုလုလင်ပျိုလည်း နတ်သိကြားဖြစ်၍ တက်သစ်စ နေလုလင်ကဲ့သို့ ထွန်းပလျက် ကောင်းကင်၌ တည်၏။ တစ်မြို့လုံး လူများစုဝေး လာ၏။ သိကြားမင်းက ဤပြည့်တန်ဆာမ၏ သီလကို စုံစမ်းလိုသည့်အတွက် လွန်ခဲ့သော ၃-နှစ်က လုလင်ပျိုဟန်ဆောင်ပြီး ငွေတစ်ထောင် ပေးခဲ့သည်။ သီလစောင့်သော သူသည် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့ သီလစောင့်ရမည်၊ စံယူရမည်ဟု ဆုံးမကြွဝါဒပေး၍ ပြည့်တန်ဆာမ၏ တစ်အိမ်လုံးကို ရတနာ ၇-ပါးဖြင့် ပြည့်စေလျက် ဆုံးမကြွဝါဒပေး၍ ပြန်သွားသည်။ သို့ရာတွင် လက်ခံယူထား ပြီးသော ငွေအတွက် တာဝန်မကျေမိ အခြားလူတစ်ယောက်ထံမှ ငွေယူရန် လက်ဖြန့်ခံမိခြင်းအတွက် မိမိသီလကိုမနှစ်သက်သဖြင့် ဂရုဓမ္မသီလကို မပေးလိုဟု ငြင်းဆိုသည်။ ကာလိင်္ဂအမတ်များလည်း လက်ဖြန့်ရုံဖြင့် သီလမပျက်နိုင်ပါဟု ဆို၍ ရေးကူးခွင့်ပန်ကြားပြီး ပြည့်တန်ဆာမ၏သီလကို ရှေးနည်းတူ ရွှေပြား၌ ရေးကူးယူကြကုန်၏။

ဤသို့ကာလိင်အမတ်များသည် တစ်ကျိပ်တစ်ယောက်သော သူတို့၏ ဂရုဓမ္မ သီလကို ရွှေ့ပြား၌ ရေကူးယူပြီး ကာလိင်တိုင်း ဒန္တပူရမြို့ ကာလိင်မင်းအား ဆက်သကြကုန်၏။ ကာလိင်မင်းနှင့်တကွ အမတ်များ တိုင်းသူ ပြည်သားများ သည် ရွှေ့ပြား၌ပါသည် ဂရုဓမ္မခေါ် ငါးပါးသီလကို စင်ကြယ်အောင် စောင့်ထိန်း ကုန်၏။ ထိုခဏ၌ ကာလိင်တစ်တိုင်းပြည်လုံး မိုးရွာ၍ ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော ဘေး၊ ရောဂါထူပြောသော ဘေး၊ အစာမရှိသောဘေး ဟူသော ဘေးသုံးပါးမှ လွတ်မြောက်ပြီး သာယာဝပြောလာခဲ့သည် (ဇာ၊၁။၈၁။ ဇာ၊ဋ္ဌ၊၂။၃၃၀-၃၄၂)။

ငါးပါးသီလ၏ အကျိုးကျေးဇူးများ

ငါးပါးသီလ လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အောက်ပါ အကျိုးငါးပါးကို ခံစားရသည်ဟုမြတ်စွာဘုရားသည် ပါဠိလိရွာသား ဥပါသကာ များကို ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။ သီလရှိ၍ မမေ့မလျော့ သတိရှိသူသည်—

- (၁) များမြတ်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံရခြင်း၊
- (၂) ကောင်းသော ဂုဏ်သတင်း ကျော်စောမှုရှိခြင်း၊
- (၃) မင်းပရိသတ်၊ ပုဏ္ဏားပရိသတ်၊ သူကြွယ်ပရိသတ်၊ ရဟန်းပရိသတ် တို့ အလယ်၌ ရံရင့် တည်ကြည် ရှင်းလန်းသော မျက်နှာရှိ၍ ချဉ်းကပ်ရခြင်း၊
- (၄) သေသောအခါ မတွေ့ဝေဘဲ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင် သေရခြင်း၊
- (၅) သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ နတ်ရွာသုဂတိသို့ ရောက်ရခြင်း—

အကျိုးကျေးဇူးများကို ခံစားရသည် (ပဉ္စဂုတ္တရပါဠိတော် သီလသုတ်။ ဝိနယ မဟာဝဂ္ဂ ဘေသဇ္ဇကုန္ဒကပါဠိလိဂါမဝတ္ထု။ ခုဒ္ဒကနိကာယ ဥဒါနပါဠိတော် ပါဠိလိဂါမိယဝတ္ထု)။

ပဉ္စသီလသမာဒါနိယထေရ်

ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် ၁၀၈-ကမ္ဘာထက်၌ အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူ၏။ ထိုဘုရားရှင်လက်ထက် ဗန္ဓုမတီပြည်၌ သူဆင်းရဲယောက်ျား သည် စာရင်းငါးလုပ်၍ အသက်မွေးရ၏။ ထိုသူဆင်းရဲယောက်ျားသည် ရဟန်း လည်းမပြုနိုင်၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထု မရှိခြင်းကြောင့်လည်း ဒါနမပြုနိုင် ငါးပါးသီလကို သာလျှင် လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ နိဿာမထေရ်ထံ ငါးပါးသီလ ခံယူ၍ အနှစ်တစ်သိန်း ကာလမတ်လုံး ဆောက်တည်၏။ ထို

ငါးပါးသီလကို စောင့်ထိန်းမှုကြောင့် သေလွန်သောအခါ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ နတ်သမီးအပေါင်း ခြံရံလျက် သိကြားမင်းဖြစ်ရလေသည်။ သိကြားမင်းအဖြစ် အကြိမ် ၃၀၊ လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော စကြာတေးမင်းအဖြစ် ၇၅-ကြိမ်၊ ပဒေသရာဇ် ကေရာဇ်မင်းအဖြစ်ကိုမူကား မရေမတွက်နိုင်အောင် ခံစားရလေသည်။ ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်တွင် ဝေသာလီပြည် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ကြွယ်ဝသော မဟာသာလ သူကြွယ်မျိုး၌ ဖြစ်၍ ငါးနှစ်သားအရွယ်ရောက်သောအခါ မိဘတို့နှင့် အတူ ကျောင်းသို့ လိုက်၍ ငါးပါးသီလ ခံယူလေသည်။ ရှေးကောင်းမှုနှင့်လျော်စွာ ငါးနှစ်သားအရွယ်ကပင် ရဟန္တာဖြစ်၍ ရှင်ရဟန်းပြုလေသည်။ ငါးပါးသီလကို ဆောက်တည်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ပဉ္စသီလ သမာဒါနိယထေရ်ဟု ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသည်။

အနှစ်တစ်သိန်း ဆောက်တည်၍ အကျိုးကြီးသည်ကို မဆိုထားဘိ တခဏတမျှ ဆောက်တည်ရသောကြောင့် အကျိုးကြီးပုံကို ဤသို့မှတ်အပ်၏။

ဆတ္တမာဏဝ လုလင်

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် သေတဗျုမ္မိမှ ဆင်းရဲသား ဆတ္တမာဏဝလုလင်၏ ငါးပါးသီလတည်အံ့သည်ကို မြင်တော်မူ၍ ဆတ္တမာဏဝလုလင် လာရာ၌ ကြံရောက်နေတော်မူသည်။

ဆတ္တမာဏဝလုလင်သည် သေတဗျုမ္မိမှ ဥက္ကဋ္ဌမြို့ရှိ မိမိအား အတတ်သင်ပေးသော ပေါက္ခရသဒတိပုဏ္ဏားကြီးထံ ဂရုဒက္ခိဏ=ပညာသင်ကြေး(ဆရာခ) ပေးရန်အသွားတွင် လမ်းခရီး၌ မြတ်စွာဘုရားအား တွေ့လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဆတ္တမာဏဝလုလင်အား သရဏဂုံသုံးပါးနှင့် ငါးပါးသီလကို ဟောကြားတော်မူရာ သရဏဂုံသုံးပါးနှင့် ငါးပါးသီလကိုဆောက်တည်၍ ခရီးဆက်သွား၏။ လမ်းတွင် စောင့်နေလော့ ဓားပြများက လူကိုသတ်၍ ပစ္စည်းကို ယူသွားကြလေ၏။ ဆတ္တမာဏဝလုလင်သည် သရဏဂုံနှင့်ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်ခြင်း အကျိုးကြောင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ယူဇနာ ၃၀-ကျယ်သော ဗိမာန်၌ နတ်သားဖြစ်လေ၏။

ပဉ္စသီလကို လွန်ကျူးရာ၌ အပြစ်ကို ပြခြင်း

မြတ်စွာဘုရား တားမြစ်အပ်သော ဝါရိတ္တဟု ဆိုအပ်သော ငါးပါးသီလမှ ပေါက်ကြားကျူးလွန်ခဲ့မှု ထမ်းဆောင်၍လာသော ဝန်ထုပ်ကြီးကို ပစ်ချသကဲ့သို့ ထို့အတူ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ အပါယ်ငရဲကျစေတတ်၏။

- (၁) သီလပျက်၍ မေ့လျော့ခြင်းလျှင် အကြောင်းရှိသော များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးခြင်း၊
- (၂) မကောင်းသတင်း ကျော်စောခြင်း၊
- (၃) ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် မရွှင်ပြသော မျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍ ပရိသတ် များသို့ ချဉ်းကပ်ရခြင်း၊
- (၄) ပြင်းစွာ တွေဝေမိန်းမောသည် ဖြစ်၍ သေရခြင်း၊
- (၅) သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ အပါယ်သို့ ရောက်ရခြင်း-

ဟူသော ဆိုးကျိုးများကို ခံစားရပါသည်။

ပါဏာတိပါတစသော သိက္ခာပုဒ်တော်တို့ကို မစောင့်ရှောက်ဘဲ ကျူးလွန် သောသူတို့သည် ငါးပါးသော ဒုစရိုက်နှင့် ပြည့်စုံရကား ဝေးသော အရပ်မှ ထမ်းဆောင်လာသော ဝန်ထုပ်ကို ပစ်ချဘိသကဲ့သို့ ထို့အတူ အပါယ်ငရဲ၌ မိမိကိုယ်ကို ပစ်ချလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပါဏာတိပါတ စသော ဒုစရိုက်တရား ငါးပါးတို့သည် ပြစ်မှားကျူးလွန်သောသူ၏ အတွင်းရန်လည်း မည်၏။ သံသရာ ရှည်ဝေး ဒုက္ခပေးသောကြောင့် ဒေးဘယလည်း မည်၏။ ထိုဘေးတို့ကို မပယ်လှန်ဘဲ သိမ်းပိုက်၍ ဒုစရိုက်တရားငါးပါး ပွားများသောသူကို ဒုဿီလ ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်၏။ ငါးပါးသီလကို လွန်ကျူးသော ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်သည် ပုံပန်းရုပ်အို ထန်းငုတ်တို့ကဲ့သို့ အမြင်မကောင်း ဦးခေါင်းမရှိသော သူနှင့်လည်း တူ၏။ ဦးခေါင်းမရှိသောသူသည် ကျက်သရေ ကင်းပြတ်၍ ပရိသတ်အလယ်၌ မတင်တယ်။ မင်္ဂလာ ကျက်သရေလည်း မရှိ။ သိသူ ကြားသူ ခပ်သိမ်းတို့သည် ရှောင်ရှားကြကုန်၏။ အပေါင်းအသင်း မပြုကြကုန်။ အသက်ရှင်လျက်လည်း လူတူင် နှပ်သေး ပုပ်ဆွေးသည် မည်၏။ ထိုလူပုပ် လူဆွေး လူနွမ်းမေ့သောသူသည် သေသောအခါလည်း ဟန်မရ၊ ရှင်သောအခါလည်း ဆင်းရဲရ၏။ စုတိပြတ်ကြွ သေသောအခါ၌လည်း ကိုးကွယ်ရာမရ ဒုဂ္ဂတိလေးသွယ် အပါယ်လေးပါးသို့သာ လားရလေသည်။

ဗြဟ္မစရိယငါးပါးသီလ

(အပျိုစင် လူပျိုစင်တို့၏ကျင့်စဉ်)

ငါးပါးသီလတွင် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ သိက္ခာပုဒ်ကို မဆောက်တည်ဘဲ ယင်းအစား မေထုန်အကျင့်မှ ရှောင်ရှားခြင်း အဗြဟ္မစရိယ သိက္ခာပုဒ် ဆောက်တည်သည်ကို အမျိုးသမီးများ၌ “ကောမာရီဗြဟ္မစရိယ” ဟု ခေါ်၍ အမျိုးသားများ၌ “ကောမာရဗြဟ္မစရိယ” ဟု ခေါ်သည်။ (ကုမာရ= လူပျိုစင်၊ ကောမာရ=လူပျိုစင် ကျင့်စဉ်၊ ကုမာရီ=အပျိုစင်၊ ကောမာရီ= အပျိုစင် ကျင့်စဉ်။)

အဗြဟ္မစရိယ အဓိပ္ပါယ်

“မေထုန်အကျင့်မှ ရှောင်ကြဉ်၏” ဟူရာ၌ မေထုန်ဟူသည် မိန်းမယောက်ျား နှစ်ဦးသားတို့၏ ပျော်မြူးပေါင်းဖက် ဆက်ဆံခြင်းကို မေထုန်အကျင့်ဟု ခေါ်ပါသည်။ ယင်းမေထုန်အကျင့်ကို အဗြဟ္မစရိယ=မမြတ်သော အကျင့်ဟု ခေါ်ပါသည်။ ယင်းအဗြဟ္မစရိယမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇနီးခင်ပွန်းချင်း ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှုကိုသော်မှ ရှောင်ကြဉ်ရသော အကျင့် ဖြစ်လေသည်။ (အ+ဗြဟ္မ+စရိယ = ဗြဟ္မ = မြင့်မြတ်သော+စရိယ=အကျင့်= ဗြဟ္မစရိယ =မြတ်သောအကျင့်၊ အဗြဟ္မစရိယ=မမြတ်သောအကျင့်= မေထုန်အကျင့်။)

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ၌ မိမိတို့ဇနီးခင်ပွန်း အချင်းချင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ ခွင့်ရပါသည်။ ယောက်ျားတို့မှာ အုပ်ထိန်းသူရှိသော မိန်းမ ၂၀-တို့၌ မကျူး လွန်ရ၊ ကာမပိုင်ရှိသော အမျိုးသမီး ၁၂-ယောက်တို့မှာ ယောက်ျားများနှင့် ပေါင်းဖော်ခွင့် မရပါ။ ပေါင်းဖော်လျှင် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံ ထိုက်ပါသည်။

မေထုန်အကျင့်သည် လူ့ဘဝ၌သာ ရှိသည် မဟုတ်၊ နတ်ပြည်မှာလည်း ရှိလေသည်။ အောက်ဆုံးအဆင့် ထိရစ္ဆာန်များမှာလည်း ရှိ၏၊ မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်လောက်သော သေးငယ်သော ပိုးမွှားကလေးများ၌လည်း ရှိ၏။ ဤအကျင့်ကိုမစွန့်နိုင်သရွေ့ သံသရာဆင်းရဲ၌ တဝဲလည်လည် ခံစားနေရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဆင်းရဲခြင်း ဟူသမျှသည် ဤအကျင့်ကို မရှောင်နိုင်မှုမှ စ၍ ဖြစ်လေသည်။

ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသားနှင့် မင်းသမီး

ဘုရားအလောင်းနှင့် ယသောဓရာ အလောင်းတို့သည် ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသား နှင့် ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသမီးဟူသော အမည်ဖြင့် သုဂုဏ္ဍနပြည်ကြီးကို မင်းမိဖုရား အဖြစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်ခဲ့လေသည်။ သူတို့သည် ဘတုမိကို မောင်နှမဖြစ်ကြ၏။ အသိလိမ္မာညာဏ်ပညာ ရင့်သန်သော ဗုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည့် ပါရမီဌင်များ ဖြစ်ကြသည်အားလျော်စွာ မင်းမိဖုရားအဖြစ်ဖြင့် နေကြသော်လည်း ကာမဂုဏ်၌ စိတ်မညွတ်ကြဘဲ နန်းတော်ဆောင် တစ်ခန်းတည်းမှာပင် စင်စင်ကြယ်ကြယ် စံတော်မူကြပါသည်။ ကျူးလွန် ဖောက်ပြားခြင်း မရှိ၊ ပကတိပြုစင်သော မေတ္တာဖြင့်သာလျှင် အသက်ထက်ဆုံး စောင့်စည်း နေထိုင်ကြသည်။

ပိပ္ပလိလုလင်နှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီ

ဘဒ္ဒါကာပိလာနီနှင့် ရှင်မဟာကဿပ အလောင်း ပိပ္ပလိလုလင်တို့သည် လက်ထပ်ထိမ်းမြား၍ ဇနီးမောင်နှံ ဘဝ ရောက်သော်လည်း ကာမဂုဏ်ဆက်ဆံ မှုဖြင့် မဒေဝါသင်းဘဲ သန်ရှင်းသော မောင်နှမစိတ်ဖြင့် နေထိုင်ကြ၏ (ထေရီ မြန်မာပြန်။ ၇၆)။

သုဝဏ္ဏသျှာမိဇာတ်တော်၌ ဓုက္ခလနှင့် ပါရိကာတို့သည် ဗြဟ္မစရိယငါးပါး သီလကို ဆောက်တည်ခဲ့ကြသည်။

ကိကီမင်းကြီး၏ သမီးတော် ၇-ယောက်

ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ ကာသိတိုင်း ဗာရာဏသီပြည် ကိကီ မင်းကြီး၌ သမီးတော် ၇-ယောက် ရှိ၏။ ခေမာဓေရီ အလောင်း သမင်္ဂါ၊ ဥပ္ပလဝဏ်အလောင်း သမဏဂုတ္ထာ၊ ပဋ္ဌာစာရီအလောင်း သိက္ခူနီ၊ ကုဏ္ဍလ ကေသာအလောင်း သိက္ခူဒါယိကာ၊ ကိသာဂေါတမီ အလောင်း ဓမ္မာ၊ ဓမ္မဒိန္နာ အလောင်း သုဓမ္မာ၊ ဝိသာခါအလောင်း သံသခါယိကာတို့ ဖြစ်ကြ၏ (အပ၊ ၂။ ၂၂၄၊ ၂၃၃၊ ၂၄၁၊ ၂၄၅၊ ၂၄၉)။

အင်္ဂုတ္တိုရ် အဋ္ဌကထာ အတွဲ(၁)နှင့် ဇာတက အဋ္ဌကထာ အတွဲ(၇)တို့၌ကား ကိသာဂေါတမီ အလောင်း၊ သိက္ခူဒါယိကာ၊ ဓမ္မဒိန္နာအလောင်း၊ ဓမ္မာ၊ မဟာမာယာအလောင်း သုဓမ္မာဟု ဆိုလေသည်။

ယင်းကိကီမင်းကြီး၏ သမီးတော် ၇-ယောက်တို့သည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် အနှစ် ၂-သောင်းတိုင်အောင် ငယ်သွေးငယ်မှု ပြုဖြူစင်စင်ဖြင့် ဤဗြဟ္မစရိယ သိက္ခာပုဒ်စောင့်သုံးလျက် အသက်ထက်ဆုံး နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ဤအကုဋ် မျိုးကို ကောမာရီဗြဟ္မစရိယ(အပျိုစင်အကျင့်)ဟု ခေါ်၍ ကောမာရီဗြဟ္မစရိယ (လူပျိုစင်အကျင့်)ဟု ခေါ်လေသည်။

ယင်းသီလကို ဆောက်ပါပုဂ္ဂိုလ်များ ဆောက်တည်ခဲ့ကြောင်း သာဓက
ရှိပါသည်။

ပုရာဏဥပါသကာ

ဂေါထမဘုရားရှင်လက်ထက် ဗြဟ္မစရိယ ငါးပါးသီလကို ပုရာဏဥပါသကာ
ဆောက်တည်ကြောင်း အင်္ဂုတ္တရ ဓက္က နိပါတ် ဖိဂသာလာသုတ် (၃၀၅) တွင်
ဖော်ပြထားသည်။ ယင်းဥပါသကာသည် သကဒါဂါမ်အဖြစ်ရောက်၍ တုသိတာ
နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။

ဂဝေသီဥပါသကာ

ပဉ္စဂုတ္တရပါဠိတော် ဂဝေသီသုတ် (၁၈၉) ၌ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်
တော်အခါက ဂဝေသီ ဥပါသကာသည် ဤ သီလကို စောင့်ထိန်းကြောင်း
လာရှိသည်။

ဥဂ္ဂသူကြွယ်

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ကုဋ္ဌာဂါရ ကျောင်း၌
သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် အံ့ဖွယ် ဂ-ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဝေသာလီပြည်သား
ဥဂ္ဂသူကြွယ်နှင့် ဝဇ္ဇီတိုင်း ဟတ္ထိဂါမရွာနေ ဥဂ္ဂသူကြွယ်တို့သည် ဗြဟ္မစရိယ
ငါးပါးသီလကို ဆောက်တည်ကြောင်း အဋ္ဌဂုတ္တရပါဠိတော် (၄၇) ၌ ဟောကြား
ခဲ့သည်။

နကုလမာတာနှင့် နကုလပီတာ

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဘဂ္ဂတိုင်း သုသုမာရဂိုရုပြည် ဆောသကဋ္ဌာတော၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အံ့ဖွယ် ဂ-ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နကုလမာတာနှင့်
နကုလပီတာတို့သည် ဗြဟ္မစရိယ ငါးပါးသီလကို ဆောက်တည်ကြောင်း
အဋ္ဌဂုတ္တရ ပါဠိတော် (၉၅) ၌ ဟောကြားခဲ့သည်။

ဗြဟ္မစရိယ ငါးပါးသီလ ခံယူဆောက်တည်ပုံ

သီလတောင်း

အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ ပဉ္စ ကောမာရဗြဟ္မစရိယသီလံ ဓမ္မံ
ယာစာမိ၊ အနုဂ္ဂဟံ ကတော သီလံ ဒေထ မေ ဘန္တေ။

ဒုတိယမ္ပိ အဟံ ဘန္တေ...စသည်ဆက်ဆိုပါ။

တတိယမ္ပိ အဟံ ဘန္တေ...စသည်ဆက်ဆိုပါ။

သီလစောင့်ထိန်းခြင်း

ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ အဟံ၊ တပည့်တော် (တပည့်ထွေ့်မ) သည်။ တိသရဏေန၊ သရဏဂုံ သုံးပါးနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ပဉ္စကောမာရဗြဟ္မစရိယသီလံ၊ ငါးပါးသော ငယ်သွေးငယ်မှု ဖြူငင်သူတို့၏ မြတ်သော ငါးပါးသော အကျင့်သီလဟု ဆိုအပ်သော။ ဓမ္မံ၊ သိက္ခာပုဒ်တရားတော်ကို။ ယာစာပီ၊ တောင်းပန်ပါ၏။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ မေ၊ တပည့်တော် (တပည့်တော်မ) အား။ အနုဂ္ဂဟံ၊ ချီးမြှောက်ခြင်းကို။ ကတော၊ ပြု၍။ သီလံ၊ သီလကို။ ဒေထ၊ ပေးတော်မူပါကုန်ဘုရား။

ဒုတိယဗ္ဗိ၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား - စသည် ဆက်ဆိုပါ။

တတိယဗ္ဗိ၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား - စသည် ဆက်ဆိုပါ။

ဤငါးပါးသီလကို ခံယူဆောက်တည်ရာ၌ “ကာမေသု မိစ္ဆာစာရာ ဝေရမဏိ- သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ” ဟု ဆိုရမည့်နေရာ၌ “အဗြဟ္မစရိယာ ဝေရမဏိ- သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ” ဟု ဆို၍ သီလခံယူ ဆောက်တည်ရသည်။

ကေဘတ္တိကဆက္ကသီလ (ညစာမစား ၆-ပါးသီလ)

ကေဘတ္တိက ဆိုသည်မှာ တစ်ထပ်တည်းသာ စားလေ့ရှိ၍ နေလဲ့ ညစာ မစားသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဆိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ၆-ခု သော သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည်ပါသည်။ ၆-ခုသော သိက္ခာပုဒ်မှာ—

- ၁။ ပါဏာတိပါတာ
 - ၂။ အဒိန္နာဒါနာ
 - ၃။ အဗြဟ္မစရိယာ
 - ၄။ မုသာဝါဒါ
 - ၅။ သုရာမေရယမဇ္ဇပ္ပမာဒဋ္ဌာနာ
 - ၆။ ဝိကာလဘောဇနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- } ဗြဟ္မစရိယငါးပါး သီလနှင့်တူ၏။

၆။ ဝိကာလဘောဇနာ၊ နေလဲ့အခါ အစာ စားခြင်းမှ။ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ၊ ရှောင်ကြဉ်ရကြောင်း ကောင်းမြတ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံး ခံယူဆောက်တည်ပါ၏။

ဤခြောက်ပါးသီလကို ခမ္မိကဥပါသကာ၊ နန္ဒမာတာတို့ အသက်ထက်ဆုံး ကျင့်ဆုံးကြကြောင်း သုတ္တန်ပါဏ် အဋ္ဌကထာ ဒုတိယတွဲ (၁၀၁)၌ လာ၏။

ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက် သီတင်းသည် ငါးရာနှင့်တကွ ဂဝေသီ ဆရာ ကြီးသည် ဗြဟ္မစရိယ ငါးပါးသီလနှင့် ဤ ခြောက်ပါးသီလတို့ကို ဆောက်တည် ကြောင်း ပဉ္စဂုံတ္တရ ပါဠိတော် ဂဝေသီသုတ် (၁၈၅)၌ လာသည်။

အခန်း (၁၇)

ရှစ်ပါးသီလ

ရှစ်ပါးသီလသည် အမြဲတတ်နိုင်လျှင် အမြဲ ရံခါတတ်နိုင်လျှင် ရံခါ စောင့်ထိန်းရသော အနိစ္စသီလဖြစ်သည်။ လူတို့နှင့် အထူးသင့်လျော်သော သီလလည်း ဖြစ်သည်။ ငါးပါးသီလနှင့် ခြောက်ပါးသီလကို ဓဗ္ဗဓဗ္ဗ သူတော်ကောင်းတို့သည် နေထူးနေ့မြတ် သတ်မှတ်ပိုင်းခြား၍ ကျင့်သုံးလေ့မရှိကြပေ။ ဤရှစ်ပါးသီလကိုသာ လဆန်း လဆုတ်(၈)ရက်နှင့်လပြည့် လကွယ်စနေများ၌ ဥပုသ်နေ့အဖြစ် သတ်မှတ်ပိုင်းခြား၍ ကျင့်သုံးလေ့ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဤရှစ်ပါးသီလကိုသာ "အဋ္ဌကံဥပုသ်သီလ" ဟု အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော ဥပုသ်သီလအဖြစ် ဖော်ပြထားသည်။

ဤရှစ်ပါးသီလကို သာမန်စောင့်ရှိုးစောင့်စဉ်ရက်များတွင် မက အကြိုအပို စောင့်သုံးသောအားဖြင့် အဖိတ်နေ့နှင့် ဥပုသ်အထွက် ရက်များကိုပါ စောင့်သုံးလေ့ ရှိကြသည်။

ဤရှစ်ပါးသီလကို ကျင့်သုံးဆောက်တည်ခြင်းသည် ဘုန်းတန်ခိုး အရှိန်အဝါ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တိုးတက် မြင့်မားစေနိုင်သည်။ စကြာမင်း ကေနံဖြစ်မည့် စကြာမင်းလောင်းသည်ပင် ရှစ်ပါးသီလ ဆောက်တည်မှသာ စကြာရတနာ ဆိုက်ရောက်လာပြီး စကြာမင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနိုင်သည်။

ဤရှစ်ပါးသီလကို ဆောက်တည် ကျင့်သုံးခြင်းကြောင့် ဘဝသံသရာ၌ ကောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက်ရှိကာ လူနတ်စည်းစိမ်ချမ်းသာ အမျိုးမျိုးကို အကြိမ်ကြိမ် ခံစားရပြီး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အထိ အဆင့်ဆင့်သော အကျိုးတရားများ ရရှိနိုင်ကြောင်း အထူးပြောဖွယ်မလိုတော့ပေ။ ယခု မျက်မှောက်ဘဝမှာပင် ရှစ်ပါးသီလစောင့်သုံးသူအား အကျင့်သီလသိက္ခာရှိသော လူတော် လူကောင်း တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရပြီး အများ၏ ချစ်ခင်လေးစားယုံကြည် အားထားမှု စည်းစိမ်ဥစ္စာတိုးတက်ကြီးပွားမှုစသော အကျိုးများ ရရှိနိုင်သည်။

သီလခံယူပုံ

အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ အဋ္ဌင်္ဂသမန္နာဂတံ ဥပေါသထသီလံ
ဓမ္မံ ယာစာမိ၊ အနုဂ္ဂဟံ ကတော သီလံ ဒေထ မေ ဘန္တေ။

ဗုတိယမ္ပိ အဟံ ဘန္တေ....စသည်ဆက်ဆိုပါ။

တတိယမ္ပိ အဟံ ဘန္တေ....စသည်ဆက်ဆိုပါ။

ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ အဟံ၊ တပည့်တော် (တပည့်တော်မ) သည်။
တိသရဏေန၊ သရဏဂုံသုံးပါးနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ အဋ္ဌင်္ဂသမန္နာဂတံ၊ ရှစ်ပါး
သော အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသော။ ဥပေါသထသီလံ၊ ဥပုသ်သီလ တည်းဟူသော။
ဓမ္မံ၊ သိက္ခာပုဒ်တရားတော်ကို။ ယာစာမိ၊ တောင်းပန်ပါ၏။ ဘန္တေ၊ အရှင်
ဘုရား။ မေ၊ တပည့်တော်(တပည့်တော်မ)အား။ အနုဂ္ဂဟံ၊ ချီးမြှောက်ခြင်းကို။
ကတော၊ ပြု၍။ သီလံ၊ သီလကို။ ဒေထ၊ ပေးတော်မူပါကုန်ဘုရား။

ဗုတိယမ္ပိ၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား....စသည်ဆက်ဆိုပါ။

တတိယမ္ပိ၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား....စသည်ဆက်ဆိုပါ။

အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် သရဏဂုံ သုံးပါးနှင့်တကွ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့်
ပြည့်စုံသော ဥပုသ်သီလကို တောင်းပါ၏။ တပည့်တော်အား သနားသော
အားဖြင့် သီလပေးတော်မူပါဘုရား။

နမော တဿ ၃-ခေါက်ဆိုပါ။

သရဏဂုံသုံးပါး ၃-ခေါက်ဆိုပါ။

ရှစ်ပါးသီလဆောက်တည်ပုံ

- (၁) ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၂) အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၃) အဗြဟ္မစရိယာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၄) မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၅) သုရာဓေရယမဇ္ဇပ္ပမာဒဋ္ဌာနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၆) ဝိကာလဘောဇနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၇) နစ္စ ဂီတ ဝါဒိတ ဝိညူက ဝဿန မာလာကန္တ ဝိလေပန ဓာရဏ-
မဏ္ဍန ဝိဘူသနဋ္ဌာနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- (၈) ဥစ္စာသယနယောသယနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

ရှစ်ပါးသီလအနက်

- (၁) ပါဏာတိပါတ၊
- (၂) အဒိန္နာဒါန၊
- (၃) အဗြဟ္မစရိယ၊
- (၄) မုသာဝါဒ၊
- (၅) သုရာမေရယဇဗ္ဗမာဒဋ္ဌာန၊

မှတ်ချက်။ ။ ဤသိက္ခာပုဒ် ၁-မှ ၅-ထိ အနက်များကို အခန်း (၁၆) နှာ-၃၇၃ ငါးပါးသီလ၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

(၆) ဝိကာလဘောဇနာ၊ နေလဲ့ ညစာ စားခြင်းမှ။ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ၊ ရှောင်ကြဉ် ရကြောင်း ကောင်းမြတ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာကျင့်သုံး ခံယူ ဆောက်တည်ပါ၏။

(၇) နစ္စ ဂီတ ဝါဒိတ ဝိသုက ဒဿန မာလာဂန္ဓ ဝိလေပန ဓာရဏမဏ္ဍန-ဝိဘူသနဋ္ဌာနာ၊ အကုသိုလ်များကြောင်း မကောင်းမှုဖြစ်သော ကခြင်း၊ သိဆိုခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်း ဘုရားအဆုံးအမတော်၏ ဆန့်ကျင်ဘက် တံကျင်ပမာ ဖီလာ ဖြစ်သော ကြည့်ရှု နားထောင်ခြင်း၊ ပန်းပန်ခြင်း၊ နံ့သာပျောင်း နံ့သာရည် နံ့သာမှုန့် တို့ကို လိမ်းကျံခြယ်လှယ်ခြင်းမှ။ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ၊ ရှောင်ကြဉ် ရကြောင်း ကောင်းမြတ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံး ခံယူဆောက်တည်ပါ၏။

(၈) ဥစ္စာသယနမဟာသယနာ၊ မြင့်သောနေရာ၊ မြတ်သောနေရာ၌ အိပ်ခြင်း၊ နေထိုင်ခြင်းမှ။ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ၊ ရှောင်ကြဉ် ရကြောင်း ကောင်းမြတ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံး ခံယူဆောက်တည်ပါ၏။

မြန်မာပြန်

- ၁။ သူတပါးအသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၂။ သူတပါးဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၃။ မမြတ်သော မေထုန်အကျင့်မှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

- ၄။ လိမ်လည်ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၅။ သေရည်အရက် သောက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၆။ နေလဲ့ ညစာ စားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၇။ အကုသိုလ်ပွားကြောင်းဖြစ်သော ကခြင်း၊ သိဆိုခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်းတို့ကို သူ့ထူး အဆုံးအမတော်၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ငြောင့်တံကျင်ပမာဖြစ်၍ ကြည့်ရှု နားထောင်ခြင်းမှ လည်းကောင်း၊ ပန်းပန်ခြင်း၊ နို့သာပျောင်း၊ နို့သာရည် နို့သာမှုန့်တို့ကို လိမ်းကျခြယ်လှယ်ခြင်းမှ လည်းကောင်း ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၈။ မြင့်သောနေရာ မြတ်သောနေရာ၌ အိပ်ခြင်း၊ နေထိုင်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။

ဝိကာလဘောနေအဖွင့်

နေလဲ့ညစာစားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း

“နေလဲ့အခါ အစာ စားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏” ဟုရာ၌ နေ့လယ်မွန်းတည့် ၁၂-နာရီအချိန်မှ နောက်ပိုင်းကို နေလဲ့ မွန်းလွဲဟု ခေါ်၏။ ထိုနေလဲ့သည်မှ စ၍ နောက်နေ့နံနက် အရုဏ်တက်သည်တိုင်အောင် ထမင်းဟင်းလျှာ မုန့်ပဲသရေစာ သစ်သီး စသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာ ဟူသမျှကို မစားရပါ။ ယင်းအစားအစာ များကို စားလျှင် ဝိကာလဘောနေ သိက္ခာပုဒ်ပျက်သည်။ ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှုဖြစ်ခဲ့သော် ဖျော်ရည်တစ်မျိုးမျိုးကို သောက်ကောင်း၏။

လေနာခြင်း စသော ရောဂါတစ်ခုခု ခံစားနေရ၍ ထိုရောဂါသက်သာစေရန် အတုကံ ရည်ရွယ်၍ ဆီးဖြူသီး၊ ဖန်ခါးသီး၊ ကြစုသီး၊ စတုမဓု၊ ထန်းလျက်၊ သကြားလုံး၊ ဂျင်းနှင့် ကြက်သွန်သုပ်တို့ကို ဆေးအဖြစ် သုံးဆောင်ခွင့်ရှိသည်။ ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို စောင့်ထိန်းရာတွင် သံပုရာသီးကို ညှစ်၍ ဖျော်ရည် ပြုလုပ်ရာ၌ အရည်အိတ် (အဖတ်) များကို စစ်ထုတ်ပြီးမှ ဖျော်ရည်ဖျော်စပ်ရမည်။ ယင်းအရည်အိတ် (အဖတ်) များ ပါနေပါက ဆရာတော်ကြီးများ သောက်သုံးတော်မမူကြပေ။

လူများ အစာအာဟာရအဖြစ် စားသုံးကြသော သားငါး၊ ဆန်၊ ဂျုံ၊ ပြောင်း၊ အာလူး၊ ကဇွန်းဥထို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ထမင်း၊ မုန့်၊ အကြော်၊ အလှော်၊ အပြုတ်၊ အဖုတ်၊ အကင်၊ အသုပ်များ၊ ဟင်းချိုရည်၊ ဟင်းရွက်ပြုတ်ရည်၊

လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ နွားနို့၊ ချော့ကလက်တို့ကို မွန်းလွဲပြီးနောက်
သောက်သုံးခွင့်မရှိချေ။ ဝိနယကရုဏ်ဖြစ်အောင် ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ရေငနွေးကြမ်း
(လက်ဖက်ခြောက် အဖန်ရည်)ကိုပင် မသောက်ကြချေ။ သီလကို ပြည့်ကျင့်ရာ၌
ရှောင်နိုင်လျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။

လယ်လုပ်သားဥပုသ်သည်ဝတ္ထု

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၏ လယ်လုပ်သား တစ်ဦးသည် ညနေစောင်းတွင်
လယ်တောမှ ပြန်လာခဲ့ရာ သူဌေးကြီးမိသားစု ဥပုသ်စောင့်သည်ကို တွေ့ရှိရ၍
သူသည်လည်း နေ့ထက်ဝက်ဥပုသ်စောင့်၏။ ထိုလယ်လုပ်သားအား ညဇာခါ
လေနာရောဂါ အပြင်းအထန် ဖြစ်လေသည်။ သူဌေးကြီးသိ၍ တေ့မရသောက်ရန်
ပေးသော် အရှင်တို့သောက်ကုန်သလောဟု မေး၏။ ငါတို့မှာ အနာရောဂါမရှိ၍
မသောက်ကြဟု ဆိုလေသော် တစ်နေ့လုံး ဥပုသ်စောင့်ရသော အရှင်တို့မှ
မသောက်ကြသည်ကို နေ့ထက်ဝက်မျှ ဥပုသ်စောင့်သော အကျွန်ုပ် မသောက်
ပါပြီဟု ငြင်းဖော်လေ၏။ ထိုည၌ပင် လေနာရောဂါဖြင့် သေဆုံး၍ ရုက္ခစိုးနတ်
ဖြစ်လေသည် (သီလဝိနိစ္ဆယပေါင်းချုပ်။ ၁၅၇)။

ညစာ မစားခြင်းအကျိုး

ညစာမစားဘဲ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော ဥပုသ်သီလတွင်
တစ်ပါးမျှသာ ဖြစ်၏။ ညစာ မစားမှု တစ်ခုတည်းကို ဥပုသ်စောင့်သည်ဟု
မဆိုနိုင်ပါ။ ဤသိက္ခာပုဒ်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ—

- (၁) ကိစ္စနည်း၍ တရားအာရုံပြုဖို့ရန် အချိန်များစွာ ရစေခြင်း၊
- (၂) လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်၌ စိတ်မဝင်စားအောင် ထိန်းချုပ်ပြီး
ဖြစ်စေခြင်း—

တို့ ဖြစ်၏။

ညစာ စားလျှင် ညစာ စားဖို့အတွက် ချက်စရာ ပြုတ်စရာ ရှာရဖွေရ၊
ချက်ပြုတ်ရ စသည်ဖြင့် အလွန်ကိစ္စများ၏။ ထိုအလုပ်များကို ထုပ်ကိုင်နေရလျှင်
ဘုရားတရား အာရုံပြုရန် အချိန်နည်းသွားမည်။ ထို့ကြောင့် ညစာ မစား
ခြင်းသည် အလုပ်ကိစ္စနည်း၍ တရားအာရုံပြုဖို့ရန် အချိန်များစွာ ရစေခြင်း
အကျိုးရှိပါသည်။

ညစာ စားမှုဖြင့် အားအင်ပြည့်ပြီး၍ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ဘက်၌ စိတ်
ညွတ်စေပါသည်။ ထို့ကြောင့် မေထုန်မှုမှရှောင်ကြဉ်ခြင်း အဗြဟ္မစရိယ သိက္ခာ
ပုဒ်ကို စောင့်ထိန်းရာ၌ ညစာ စားမှုကို ရှောင်ကြဉ်မှသာ သင့်လျော်မည်
ဖြစ်သည်။

ဣဏ္ဍပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ဂဝေသီဆရာကြီးနှင့် သိတင်းသည် ငါးရာတို့သည် ဗြဟ္မစရိယငါးပါးသီလနှင့် ဤဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည်၍ ခြောက်ပါးသီလ ထိန်းသိမ်းကြောင်း ပဉ္စဂုံတ္တရ ပါဠိတော် ဂဝေသီသုတ် (၁၈၉)၌ လာရှိသည်။

ဓမ္မိကဥပါသကာ၊ နန္ဒမာတာဘူလည်း ဗြဟ္မစရိယ ငါးပါးသီလ၌ ဝိကာလ ဘောဇန သိက္ခာပုဒ်ထည့်၍ ခြောက်ပါးသီလကို အသက်ထက်ဆုံး ကျင့်သုံး ကြကြောင်း လာရှိသည် (သုတ္တန်၊ ဋီ၊ ၂။ ၁၀၁။ ဓမ္မိကသုတ်)။

နစ္စဂီတသိက္ခာပုဒ်အဖွင့်

ဤသိက္ခာပုဒ်ပါဠိကို အောက်ပါအတိုင်း တစ်ပုဒ်စီ ခွဲရမည်—

နစ္စ+ဂီတ+ ဝါဒိဘ+ ဝိသုကဒဿန+ မာလာ+ ဂန္ဓ+ ဝိလေပန+ ဓာရဏ+ မဏ္ဍန+ ဝိဘူသန+ ဌာန။

- နစ္စ=ကခုန်ခြင်း၊
- ဂီတ=သီဆိုခြင်း၊
- ဝါဒိတ=တီးမှုတ်ခြင်း၊
- ဝိသုကဒဿန=ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ကြည့်ရှုနားထောင်ခြင်း၊
- မာလာ=ပန်း၊
- ဓာရဏ=ဆောင်ခြင်း၊
- မာလာဓာရဏ=ပန်းပန်ခြင်း၊
- ဂန္ဓဓာရဏ=ရေမွှေးဆွတ်ခြင်း၊ အမွှေးအကြိုင်ပေါင်ဒါမှုန်ဖြူးခြင်း၊
- ဂန္ဓဝိလေပနမဏ္ဍန=နံ့သာသနပ်ခါး၊ နံ့သာပျောင်း၊ မိတ်ကပ်တို့ဖြင့် နိမ့်ရာ၌ ဖို့ခြင်း၊ မျက်နှာပေါင်းတင်ခြင်း၊
- မဏ္ဍန=ကြည်လင်စေခြင်း၊ အလှပြုပြင်ခြင်း၊

ဂန္ဓဝိလေပနဝိဘူသန = နံသာ, နံသာပျောင်း, မိတ်ကပ်တို့ဖြင့်
တန်ဆာဆင် အလှပြင်ခြင်း၊

ဝိဘူသန=တန်ဆာဆင်ခြင်း။

နစ္စ=ကခြင်း

ကခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ်တိုင် ကခုန်ခြင်း မပြု၊ သူတပါးအား အက
ခိုင်းခြင်းလည်း မပြုရ။ အောက်ထစ်ဆိုး တိရစ္ဆာန်များကိုပင် အကမခိုင်းရ။ ယင်း
ကပွဲများကို သွားရောက်ကြည့်ရှုခြင်းလည်း မပြုရ။ ခရီးသွားနေစဉ် လမ်းခရီး၌
ယင်းကပွဲများနှင့် မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မိ၍ “မကြည့်ချင် မြင်လျက်သား”
အဖြစ်မျိုးနှင့်ကြုံရ၍ ကြည့်မိမြင်မိလျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်သီလ မပျက်ချေ။ သို့ရာတွင်
ယင်းသို့ ကြုံရသည်ကို တမင်တကာ အခွင့်အရေးယူပြီး ဆက်လက်ရပ်ကြည့်
နေလျှင် မူလသီလပျက်တော့သည်။ အလားတူပင် မိမိနေရာ မိမိရွှေ့မှောက်သို့
လာရောက်ကနေသည်ကို ကြည့်မိ မြင်မိပါက သီလမပျက်ချေ။

ဂိတ=သီဆိုခြင်း

ကိုယ်တိုင်သီဆိုခြင်း, သူတပါးကို သီဆိုခိုင်းခြင်း မပြုရ။ စည်းကိုက်ဝါးကိုက်
အသံကို ဆွဲငင်လျက် ပါဠိဂါထာများကို ရွတ်ဖတ်ခြင်း, ဓမ္မတေးကဗျာများ
ရွတ်ဆိုခြင်း မပြုရ။ ဘုရားရှိခိုးရာ၌ပင် သီချင်းသံပေါက်အောင် ဆွဲဆွဲငင်ငင်
မဆိုရချေ။ ကိုယ်တိုင်မဆိုရုံသာမက သူတပါးကိုလည်း သီဆိုခိုင်းခြင်း မပြုရ။
သူတပါးသီဆိုသည်ကို သွားရောက် နားထောင်ခြင်း မပြုရ။ နားထောင်လျှင်
သီလပျက်၏။ လမ်းကြုံ၍ ကြားရခြင်း၊ မိမိနေရာ၌ နေစဉ် သူတပါးက
လာရောက် သီဆို၍ ကြားခြင်းတို့ကြောင့် သီလမပျက်ချေ။

ဝါဒိတ=တီးမှုတ်ခြင်း

စည်း စောင်း ညှင်း ပတ်သာ စသော တူရိယာငါးမျိုးကို ကိုယ်တိုင်
လည်း မတီးမခတ်ရ။ သူတပါးကိုလည်း အတီးမခိုင်းရ။ တီးမှုတ်သံကိုလည်း
နားမထောင်ရ။ လမ်းကြုံ၍ ကြားရခြင်း၊ မိမိနေရာ၌ နေလျက်ပင် သီဆိုသံကို
ကြားရခြင်းကြောင့် သီလပျက်စီးမှု မရှိချေ။ တမင်လွန်ကျူးမှသာ သီလ
ပျက်၏။

ဝိသုကဗဿန=ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ကြည့်ရှုခြင်း

ကပြသီဆိုတီးမှုတ်မှုများသည် လောကီအမြင်အားဖြင့် အနုပညာတစ်ရပ် အဖြစ် ချီးကျူးဖွယ်ရာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် လောကုတ္တရာအမြင်ဖြင့် လေ့လာစိစစ်ကြည့်ပါက ကာမဂုဏ်အာရုံခံစားမှုကို အားပေး အားမြှောက်ပြုရာ ရောက်၏။ ထို့ကြောင့် နစ္စဂီတဝါဒီတအရ ကပြ သီဆို တီးမှုတ်ခြင်းများကို ကြည့်ရှုနားထောင်ခြင်းများသည် ဝိသုကဗဿန သာသနာတော်၏ ငြောင့် တံကျင်သဖွယ်ဖြစ်သော ကြည့်ရှုနားထောင်မှုဟု ခေါ်၏။ (ဝိသုက=ဆန့်ကျင် ဘက်+ဗဿန=ကြည့်ရှုနားထောင်ခြင်း။)

မာလာစာရဏ=ပန်းပန်းခြင်း

ဥပုသ်စောင့်ချိန်၌ ပန်းပွင့် ပန်းခိုင် ပန်းကုံးများကို ပန်ဆင်ခြင်း၊ သူတပါးအား အပန်ခိုင်းခြင်းများ မပြုလုပ်ရ၊ ပြုလုပ်လျှင် သီလပျက်၏။

ဂန္ဓစာရဏ=အမွှေးရနံ့ဆောင်ခြင်း

ရေမွှေးနံ့သာဆီဆွတ်ဖျန်းခြင်း၊ နံ့သာမှုန့် (ပေါင်ဒါမှုန့်) လိမ်းကျံခြင်း၊ ဖြူးခြင်း၊ ထုံမွမ်းခြင်းများ မပြုရ၊ သူတပါးအားလည်း မခိုင်းရ၊ ပြုလုပ်လျှင် သီလပျက်စီးသည်။ အကြောင်းထူး မရှိဘဲ ရေမွှေးဆပ်ပြာ မသုံးရ၊ ချွေးနံ့ ကိုယ်နံ့ ပျောက်စေရန် ရေမွှေးဆပ်ပြာသုံးခြင်း၊ ပေါင်ဒါမှုန့် ဖြူးခြင်းကိုမူ ခြင်းချက်ပြုထားသည်။

ဂန္ဓဝိလေပနမဏ္ဍန=နံ့သာ, နံ့သာပျောင်း သုံးစွဲခြင်း

အမွှေးရနံ့ကို နံ့သာဟု ခေါ်၍ သနပ်ခါးရည်, အလှဆီ, မိတ်ကပ်တို့ကို နံ့သာပျောင်းဟု ခေါ်သည်။ ယင်းနံ့သာ, နံ့သာပျောင်းကို လိမ်းကျံခြယ်သခြင်း၊ နိမ့်ရာ၌ ဖြိုခြင်း၊ မျက်နှာပေါင်းတင်ခြင်း၊ သူတပါးအား လိမ်းကျံခိုင်းခြင်းများ မပြုလုပ်ရ၊ ပြုလျှင် သီလပျက်စီး၏။

မဏ္ဍန=အလှပြင်ခြင်း

ကျောက်ပေါက်မာ, မွဲခြောက်, ဝက်ခြံ, တင်းတိပ်, ညှင်း ပျောက်စေရန် ဆေးလိမ်းခြင်း၊ ဆံပင်အလှပြင်ခြင်း၊ တုန့်ခြင်း၊ ကောက်ခြင်း၊ ပုံသွင်းခြင်း၊ လက်သည်းအလှပြင်ခြင်း၊ ခြေသည်း လက်သည်း ဆိုးခြင်း၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးခြင်း၊ မျက်တောင်အတု တပ်ခြင်း၊ မျက်ခုံးမွှေးနှုတ်ခြင်း၊ မျက်စိအရောင်ခြယ် (ကာခြယ်)ခြင်း စသည်ဖြင့် အလှပြင်ခြင်း (မဏ္ဍန) တို့ကို မပြုရ၊ ပြုလျှင် သီလပျက်၏။ သာမန်အားဖြင့် ခေါင်းဖိးခြင်း၊ လက်သည်းခြေသည်းရည်၍ လှီးဖြတ်ခြင်းတို့မှာမူ အပြစ်မရှိ၊ သီလပျက်ချေ။

ဂန္ထဝိလေပနဝိဘူသန

နံသာ၊ နံသာပျောင်း မိတ်ကပ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင် အလှပြင်ခြင်း၊ ဂန္ဓ (နံသာ) ဖြင့် အနံ့မွှေးအောင် ဝိလေပန (နံသာပျောင်း) ဖြင့် အသားအရေ လှပအောင် လိမ်းကျံ ခြယ်လှယ်ခြင်း မပြုရ၊ ပြုလျှင် သီလပျက်၏။

ဝိဘူသန = တန်ဆာဆင်ခြင်း

စိန်ရွှေငွေ လက်ဝတ်လက်စားများ ပန်ဆင်ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ အဝတ်အထည်ကို သာမန် တန်ဖိုးစေ့လမ်းစေ့ ဝတ်ဆင်မှုမျိုးမဟုတ်ဘဲ အလှအပ တန်ဆာဆင်သည့် အနေဖြင့် အဆင်ဆန်း၊ ဖုံဆန်း၊ အဝတ်မျှား ဝတ်ခြင်း၊ ဖိနပ်အလှ စီးခြင်း၊ ထီးအလှဆောင်းခြင်း စသည်တို့သည် တန်ဆာဆင်မှုဖြစ်၍ ပြုလုပ်လျှင် သီလ ပျက်၏။ ထို့ကြောင့် ဥပုသ်သည်များသည် အဝတ်ကို ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် လူတန်းစေ့ ရုံမျှသာ ဝတ်ဆင်၍ သာမန်စီးနေကျ ဖိနပ်၊ ဆောင်းနေကျ ထီးကို အသုံးပြုကြ ရမည်ဖြစ်သည်။

ဌာန = အကြောင်းတရား

ဤပန်းပန်မှု စသော အလှပြင်တန်ဆာဆင်မှုများသည် ကိလေသာတဏှာ တိုးပွားခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၍ ရှောင်ကြဉ်ကြရမည်။

ဥစ္စာသယနမဟာသယနအဖွင့်

မြင့်သောနေရာ မြတ်သောနေရာ၌ အိပ်ခြင်း၊ နေထိုင်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏ ဘုရား၌—

ဥစ္စာသယန = မြင့်သော နေရာ၊

အခြေတစ်တောင်ထွာထက်ရှည်သောအိပ်ရာရတင်၊ ကုလားထိုင်ကြီးများ၌ မထိုင်ကောင်း၊ မအိပ်ကောင်း။

မဟာသယန = မြတ်သော နေရာ၊

စည်းစိမ်ခံစားလေ့ရှိသော လူချမ်းသာများ၏အိမ်၌ လက်လေးသစ်မက အမွှေးရှည် ကော်ဇော၊ နားအမွှေး အခင်း၊ ခြင်္သေ့၊ သစ်ကျား အရုပ်များဖြင့် ခမ်းနား ဆန်းကြယ်သော သားမွှေးအခင်း ရွှေချည် ငွေချည် ထိုဖြင့် ချုပ်ထုပ်အပ်သော ပိုးအခင်း၊ လဲမွှေးရာ၊ ဂွမ်း မွှေးရာများကို မသုံးကောင်း၊ အသုံးပြုလျှင် ဤသိက္ခာ ပုဒ် ပျက်သည်။

အုန်းဆံသွတ်မွေ့ရာကိုကား သုံးကောင်းပါသည်။
သင်ဖြူးချော၊ ကော်ဇောအမွှေးတို့ စသည်တို့ကို ဤ
သိက္ခာပုဒ်အရ မြတ်သောနေရာဟု မဆိုထိုက်ချေ။

ဥပုသ်စောင့်သောအခါ ငါးပါးသီလတွင် “ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ ဝေရမဏိ”
ဟု ဆောက်တည်၍ ယင်းအစား အဗြဟ္မစရိယ သိက္ခာပုဒ်ကို ထည့်၍
ဆောက်တည်ရ၏။ ယင်း အဗြဟ္မစရိယ သိက္ခာပုဒ်ကို ဖြူစင်စွာ ပြည့်ကျင့်နိုင်ရန်
ဝိကာလဘောဇန သိက္ခာပုဒ်၊ နန္ဒဂီတ သိက္ခာပုဒ်၊ ဥစ္စာသယန မဟာသယန
သိက္ခာပုဒ်များကို ဆောက်တည်ရ၏။ ဤသိက္ခာပုဒ် ၄-ပါးကို ခြုံ၍ လေ့လာလျှင်
ဥပုသ်စောင့်သောအခါ အကုသိုလ်စိတ်များ မဖြစ်ရအောင် ထိန်းသိမ်းရမည်
ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ထိုအကုသိုလ်စိတ်များကား ကာမဂုဏ်စိတ်
(ကိလေသာတဏှာစိတ်) ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ညစာ ထမင်းစားခြင်း၊ ဖီးလိမ်း
ပန်ဆင်ခြင်း၊ ကပြသီဆိုတီးမှုတ်ခြင်း၊ ခမ်းနားသော အိပ်ရာနေရာ၌ အိပ်စက်
နေထိုင်ခြင်းသည် ကိလေသာတဏှာ တိုးပွားကြောင်း ကာမဂုဏ်စိတ်ကို
သွေးဆောင်ခေါ်ယူသော အပြုအမူများ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကိလေသာ
တဏှာလောဘ ကာမဂုဏ်စိတ်များကို ပိတ်ဆို့ ရန်အတွက် ဝိကာလဘောဇန
သိက္ခာပုဒ်ဖြင့် ညစာထမင်းစားမှုကို တားမြစ်၏။ နန္ဒဂီတ သိက္ခာပုဒ်ဖြင့် ကပြ
သီဆို တီးမှုတ်မှုနှင့်တကွ ဖီးလိမ်းပန်ဆင်မှုများကို တားမြစ်၏။ ဥစ္စာသယန
သိက္ခာပုဒ်ဖြင့် ခမ်းနားသော အိပ်ရာနေရာတို့၌ အိပ်စက် နေထိုင်ခြင်းကို
တားမြစ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသိက္ခာပုဒ် ၃-မျိုးဖြင့် ကာမစိတ်ကို ပိတ်ဆို့ မှုသာ
အဗြဟ္မစရိယသိက္ခာပုဒ်အရ မေထုန်အမှုမှ ရှောင်ကြဉ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ဥပုသ်စောင့်ပုံ အစီအစဉ်

ဥပုသ်စောင့်ပုံ

ဥပုသ်ဟူသော စကားသည် ဥပေါသထပါဠိကို မြန်မာမူပြုထားခြင်း ဖြစ်၏။
(ဥပ+ဝသထ)ဟု နှစ်ပုဒ်ခွဲပါ။ ဥပ=အကျင့်ကောင်းနှင့် ပြည့်စုံ၍၊ ဝသထ=
နေထိုင်ခြင်း။

အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပုသ်သီလကို ခံယူဆောက်တည်၍ ဘုရား
ဂုဏ်တော်၊ တရားဂုဏ်တော် စသော ဂုဏ်တော်များကို ပွားလျက် အကုသိုလ်
စိတ်များ မဖြစ်စေဘဲ စိတ်စင်ကြယ်အောင် စောင့်စည်းနေထိုင်မှုကို ဥပုသ်
စောင့်သည်ဟု ခေါ်သည်။

ဥပုသ်စောင့်ပုံ အစီအစဉ်

၁။ နက်ဖြန် ဥပုသ်စောင့်မည်ဟု ကြံစည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဥပုသ်စောင့်
ခိုက်၌ အိမ်မှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရန် မသင့်လျော်သောကြောင့် ယနေ့လို
အချိန်အခါကပင် အိမ်မှုကိစ္စများကို ပြီးစီးအောင် စီမံဆောင်ရွက်ထားရမည်။

၂။ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးမည့်သူ အဆင်သင့်ရှိလျှင် နက်ဖြန် စားသောက်မှု
အတွက် ပြောပြစီစဉ်ထားရမည်။ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးမည့်သူ မရှိလျှင် နက်ဖြန်
ကိစ္စနည်းအောင် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ပြီးစီးအောင် စီစဉ်ထားရမည်။

၃။ ဥပုသ်နေ့ နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်ကပင် ကိုယ်လက်များကို သန့်စင်ကာ
စင်ကြယ်အောင် ပြု၍ စိတ်ကြည်လင်ရုံမျှ သန့်ရှင်းသော အဝတ်ကို ဝတ်ရမည်။

၄။ ပန်းပန်မှု နံ့သာလိမ်းမှုတို့ဖြင့် အထူးတလည် ပြင်ဆင်ပွကို မပြုရာ။
ထို့နောက် ခပ်စောစောကပင် သီလဆောက်တည်ရမည်။ သီလဆောက်တည်
ပြီးလျှင် ကျွေးမွေးလှူဒါန်းဖွယ် ကိစ္စရှိပါက ထိုကိစ္စကို ပြုလုပ်၍ မရှိက မိမိ
အတွက် သင့်တင့်ရုံသာ စီမံ၍ စားသောက်ရမည်။

၅။ ကျွေးမွေးစားသောက်ပြီးလျှင် ကိုယ်လက်မစင်ကြယ်က ရေချိုးရမည်။
ထို့နောက် မိမိတစ်ကိုယ်တည်း နေသင့်သူ ဖြစ်လျှင် တစ်ကိုယ်တည်း နေ၍
အပော်နှင့် နေသင့်သူဖြစ်က သဘောတူအပော်နှင့် အထူတကူ သင့်လျော်သော
ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ ဘုရားဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ နေရမည်။

၆။ ကြာရှည်စွာ ဆင်ခြင်၍ မနေနိုင်လျှင် တရားစာကိုလည်း ကြည့်ရှု
ရွတ်ဖတ် နေရမည်။ နည်းလမ်းကျကျ ဟောပြောမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ရှိလျှင် တရားနာရမည်။
အချင်းချင်းလည်း တရားစကား ဆွေးနွေးမေးမြန်း စုံစမ်းရမည်။

၇။ ညအချိန် ရောက်သောအခါ မိမိ၏ သီလကို ပြန်၍ ဆင်ခြင်ပြီးလျှင်
အရိယာသူတော်ကောင်း ရဟန္တာအပေါင်းတို့နှင့် ယနေ့အတွက် တူမျှပုံကို
အောက်မေ့ရမည်။

၈။ နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်၌ မိမိရည်မှန်းထားသော အချိန် စေ့သောအခါ
အလိုအလျောက် ရှစ်ပါးသီလ မရှိတော့ဘဲ ငါးပါးသီလသာ ကျန်တော့သည်။
ဥပုသ်ထွက်ပြီ ဖြစ်တော့သည်။

ဥပုသ်စောင့်ခြင်း အကျိုး

ကျနစွာစောင့်သုံးအပ်သော ဥပုသ်၏ အကျိုးမှာ ဇမ္ဗူဒိပ်တစ်ကျွန်းလုံးကို
အစိုးရသောမင်းစည်းစိမ် (စကြာဝတေးမင်းစည်းစိမ်)ထက် ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်
သည်။ မှန်၏။ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းကို အစိုးရခြင်းမှာ လူ့စည်းစိမ်သာ ဖြစ်၍

နတ်စည်းစိမ်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်သည်။ ထိုစည်းစိမ် များလည်း တစ်ဘဝသာ ဖြစ်သည်။ စောင့်ထိန်းအပ်သော ဥပုသ်အကျိုးကား လူမင်းစည်းစိမ်၊ နတ်မင်းစည်းစိမ် အကြိမ်ကြိမ် ခံစားရမည် ဖြစ်၏။

ဥပုသ်စောင့်ရာ၌ သိက္ခာပုဒ်ရှစ်ပါးကို မလွန်ကျူးရုံမျှဖြင့် အကျိုးများသင့် သလောက် မများသေး။ မိမိစိတ်ကို စင်ကြယ်အောင်ထား အားထုတ်နိုင်မှ သာလျှင် ပို၍ အကျိုးများသည်။ ဥပမာ—တန်ဆာဆင်လိုသော အမျိုးသမီး သည် ဆံပင်ကို စင်ကြယ်အောင် ခေါင်းလျော်ရ၏။ ခေါင်းမလျော်ဘဲ ဖိးလိမ်း ပြင်ဆင်လျှင် အနံ့မကောင်း။ ထို့အတူ သီလတန်ဆာဖြင့် ဆင်ထားသူသည် မိမိ၏ စိတ်ကို လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန် မာန၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ စသော ကိလေသာ အညစ်အကြေးတို့မှ စင်ကြယ်အောင် ပြု၍ စောင့်သုံးနိုင်မှသာ ရသင့်သမျှ အကျိုးကို အပြည့်အစုံ ရနိုင်သည်။

ဥပုသ်အမျိုးမျိုး

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ ဝိသာခါအား ဥပုသ်သုံးမျိုးကို ဟောတော်မူ၏။ ယင်း ဥပုသ်သုံးမျိုးမှာ—

- ဂေါပါလဥပုသ်၊
- နိဂဏ္ဌဥပုသ်၊
- အရိယာဥပုသ်-

ဟူ၍ သုံးမျိုးဖြစ်သည်။

ဂေါပါလ နွားကျောင်းသားဥပုသ်

နွားကျောင်းသားတို့ ကြံစည်ခြင်းကဲ့သို့ အစားအသောက်နှင့် လောကီ ရေးရာကိုသာ ကြံစည်၍ စောင့်သုံးသော ဥပုသ်ကို နွားကျောင်းသားဥပုသ်ဟု ခေါ်သည်။ ဥပုသ်ကို မကျိုးမပေါက် မပြောက်မကျားအောင် ကျနသေချာစွာ မစောင့်သုံးဘဲ “ယနေ့ မည်သည့်နေရာ၌ နွားများ မြက်စား၍ မည်သည့်နေရာ၌ နွားများ ရေသောက်လိမ့်မည်” ဟု နွားကျောင်းသားများ ကြံစည်သကဲ့သို့ “ယနေ့ မည်သည့် စားဖွယ် သောက်ဖွယ်ကို စား၍ နက်ဖြန် မည်သည့် စားဖွယ် သောက်ဖွယ်ကို စားသောက်မည်” ဟု အစားအသောက်နှင့် လောကီရေးရာကိုသာ ကြံစည်နေသော ဥပုသ်သည်၏ သီလကို ဂေါပါလဥပုသ် နွားကျောင်းသား ဥပုသ်ခေါ်သည်။ (ဂေါ=နွား+ပါလ=ထိန်းကျောင်းခြင်း။) ယင်း နွားကျောင်းသား ဥပုသ်သည်လည်း လုံးဝအကျိုးမရှိသည် မဟုတ်၊ ထိုက်သင့်သလောက် အကျိုးရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကြီးမြတ်သော အကျိုးမရှိ။

နိဂစ္ဆတက္ကတွန်းဥပုသ်

ထိုတ္ထိ တက္ကတွန်းတို့အဆုံးအမအတိုင်း စောင့်သုံးကြသော ဥပုသ်ဖြစ်သည်။
ယင်းဥပုသ်မှာ “ယူနာ တစ်ရာ ပြင်ပ၌ တည်သော သတ္တဝါတို့ကို မသတ်ဆုံး” ဟု
ဆောက်တည်သော သီလမျိုး ဖြစ်သည်။

အရိယာဥပုသ်

အရိယာသူတော်ကောင်းတို့ ကျင့်သုံးအပ်သော မြတ်သော ဥပုသ်ကို ဆိုလို
သည်။ ယင်းအရိယာဥပုသ်သည်—

- (၁) ဗြဟ္မပေါသထ=ဘုရားဂုဏ်ကို အာရုံပြုနေခြင်း (ဗြဟ္မဥပုသ်)၊
- (၂) ဓမ္မပေါသထ=တရားဂုဏ်ကို အာရုံပြုနေခြင်း (ဓမ္မဥပုသ်)၊
- (၃) သံဃုပေါသထ=သံဃာ့ဂုဏ်ကို အာရုံပြုနေခြင်း (သံဃာဥပုသ်)၊
- (၄) သီလပေါသထ=သီလကို ဆင်ခြင်နေခြင်း (သီလဥပုသ်)၊
- (၅) ဒေဝထုပေါသထ=နတ်တို့ကို ဘက်သေပြု၍ နေခြင်း(နတ်ဥပုသ်)၊
- (၆) အဋ္ဌဂီကုပေါသထ=ရှစ်ပါးသီလထိန်းခြင်း (အဋ္ဌဂီကဥပုသ်)—

ဟူ၍ ၆-မျိုးရှိ၏။

ဗြဟ္မဥပုသ်

ဘုရားရှင်သည် ဗြဟ္မမည်တော်မူ၏။ ရှစ်ပါးသီလကို ယူပြီးလျှင် ထို ဗြဟ္မာ-
မည်သော ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်ကို အာရုံပြု၍ နေခြင်းကို “ဗြဟ္မဥပုသ်” ဟု ခေါ်၏။

ဓမ္မဥပုသ်

ဥပုသ်သီလကို ခံယူပြီးလျှင် တရားဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍လည်းကောင်း၊
တရားဂုဏ်အဖွင့်ကို ကြည့်၍ ရွတ်ဖတ်၍လည်းကောင်း နေခြင်းကို “ဓမ္မဥပုသ်” ဟု
ခေါ်သည်။

သံဃာဥပုသ်

ဥပုသ်သီလကို ခံယူပြီးလျှင် သံဃာ့ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ လည်းကောင်း၊
သံဃာ့ဂုဏ်တော်အဖွင့်ကို ကြည့်၍ ရွတ်ဖတ်၍လည်းကောင်း နေခြင်းကို
“သံဃာဥပုသ်” ဟု ခေါ်သည်။

သီလဥပုသ်

သီလယူပြီးလျှင် မိမိ၏ သီလ မကျိုး မပေါက် မပြောက် မကျားသော ဂုဏ်ကို အာရုံပြု၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ နေထိုင်ခြင်းကို “သီလဥပုသ်”ဟု ခေါ်ပါသည်။

သီလကျိုးခြင်း

ရှစ်ပါးသော သိက္ခာပုဒ်တို့တွင် အစ သိက္ခာပုဒ်သော် လည်းကောင်း၊ အဆုံးသိက္ခာပုဒ်သော်လည်းကောင်း ပျက်စီးလျှင် ဥပုသ်သီလ ကျိုးသည် မည်၏။ ထိုသို့ မကျိုးအောင် စောင့်ထိန်းရမည်။

မပေါက်

အဝတ်၌ အလယ်က ပေါက်ဆက်သို့ သိက္ခာပုဒ် ၈-ပါးတွင် အလယ်က တစ်ပါးပါးပျက်လျှင် ပေါက်သည်ဟု ခေါ်၏။ ထိုသို့ မပျက် မပေါက်ရအောင် စောင့်ထိန်းရမည်။

မပြောက်

ရှစ်ပါးသော သိက္ခာပုဒ်တို့တွင် အစဉ်အတိုင်း တဆက်တည်းလည်း မဟုတ်ဘဲ အနိန္နာဒါနနှင့် ဓုသာဝါဒသော်လည်းကောင်း၊ အဗြဟ္မစရိယနှင့် သုဓမ္မဓရယ သော်လည်းကောင်း နှား၌ ဝါစေ့ပြောက်ကဲ့သို့ နှစ်ခုသုံးခု ပြောက်ကြား ပြောက်ကြားပျက်သည်ကို ပြောက်သည်ဟု ခေါ်သည်။ ယင်းသို့ မပြောက်အောင် စောင့်ထိန်းရမည်။

မကျား

ရှစ်ပါးသောသိက္ခာပုဒ်တို့တွင် သိက္ခာပုဒ် နှစ်ခုသုံးခုဆက်၍ ပါဏာတိပါတနှင့် အဒိန္နာဒါန လည်းကောင်း၊ အဗြဟ္မစရိယနှင့် ဓုသာဝါဒလည်းကောင်း ဤသို့ နှစ်ပါးသုံးပါးဆက်၍ ပျက်သည်ကို နှားကြောင် နှားကျားကဲ့သို့ ပျက်သည်ကို အစင်းအကျားထင်သော ဥပုသ်ဟု ခေါ်ပါသည်။ ထိုသို့ မကျားအောင် စောင့်ထိန်းရမည်။

နတ်ဥပုသ်

သီလယူပြီးလျှင် နတ်တို့ကို သက်သေထား၍ မိမိသန္တာန်၌ ရှိသော သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ၊ ဟိရိ၊ ဩတ္တပ္ပ-ဟူသော သူတော်ကောင်းတရား ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့၍ စောင့်ရှောက်အပ်သော ဥပုသ်ကို “နတ်ဥပုသ်”ဟု ခေါ်သည်။

နတ်တို့ကို သက်သေအရာထားပုံ

နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်၌ ရှိသော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် လူ့ပြည်နေစဉ်က သဒ္ဓါ သီလ စသော သူ့တော်ကောင်းတရားနှင့် ပြည့်စုံကြသောကြောင့် ဘဝသစ် ကူးသောအခါ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်၌ ဖြစ်၍ ချမ်းသာစွာ နေရ၏။ ထိုသို့သော သူ့တော်ကောင်းဥစ္စာများသည် ငါ၌လည်း ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော် နှင့်အညီ မိဘဆရာသမားများ၏ အဆုံးအမကြောင့် ဤသို့ သူ့တော်ကောင်း ဖြစ်ရခြင်းသည် နောင်ရေးအတွက် စိတ်ချရ၍ လူ့ဖြစ်ကျိုး နပ်ပေစွဟု ဆင်ခြင် နေထိုင်မှုမျိုး ဖြစ်၏။ ဤသို့ နတ်တို့ကို သက်သေထား၍ မိမိ၏ သူ့တော်ကောင်း ဖြစ်ပုံကို အာရုံပြု ဝမ်းမြောက်နေခြင်းသည် နတ်ဥပုသ် မည်၏။

အဋ္ဌဂီကဥပုသ်

ယခုကာလ စောင့်ကြံရိုး ရှစ်ပါးသီလသည် အဋ္ဌဂီကဥပုသ် မည်၏။ ဤကဲ့သို့ ဘုရားဂုဏ်၊ တရားဂုဏ်၊ သံဃာ့ဂုဏ်၊ မိမိ၏ သီလနှင့် သူ့တော်ကောင်း ဥစ္စာ ခုနစ်ပါးတို့ကို အောက်မေ့ဆင်ခြင်လျက် ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်းကို အရိယာ ဥပုသ်ဟု ခေါ်သည်။

ဥပုသ်ရက်ကို ရေတွက်ရာ၌—

- ပကတိဥပုသ်၊
- ပဋိဇာဂရဥပုသ်၊
- ပါဠိဟာရိယဥပုသ်—

ဟူ၍ သုံးမျိုးရှိပါသည်။

ပကတိဥပုသ်

လောက၌ လူတို့ ပြုကျင့်လေ့ အရိုးအစဉ်သို့ လိုက်၍ ပကတိအတိုင်း သတ်မှတ်ထားသော ဥပုသ်နေ့များသည် ပကတိဥပုသ် မည်၏။

ပကတိဥပုသ်နေ့ ၄-ရက်

- (၁) လဆန်း ၈-ရက် ဥပုသ်နေ့၊
- (၂) လဆန်း ၁၅-ရက် လပြည့်ဥပုသ်နေ့၊
- (၃) လဆုတ် ၈-ရက် ဥပုသ်နေ့၊
- (၄) လဆုတ် ၁၄-ရက်၊ သို့မဟုတ် ၁၅-ရက် လကွယ် ဥပုသ်နေ့—

ဟူ၍ တစ်လလျှင် လေးသီတင်း လေးဥပုသ် ရှိကြ၏။ မိမိကိုယ်တိုင် ဥပုသ် မစောင့်နိုင်သည်တိုင်အောင် ထိုနေ့များကို ဥပုသ်နေ့ဟု အသိအမှတ်ပြုကြသည်။

၄၆၈

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ပကတိဥပုသ်နေ့ ၆-ရက်

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် စတုမဟာရာဇသုတ် (၁၄၂) ၌ ပကတိဥပုသ်ရက်ကို တစ်လလျှင် ၆-ရက်ရှိကြောင်း အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်—

- (၁) လဆန်း ၈-ရက် အဋ္ဌမိဥပုသ်၊
- (၂) လဆုတ် ၈-ရက် အဋ္ဌမိဥပုသ်၊
- (၃) လဆန်း ၁၄-ရက် စာတုဒ္ဓသီဥပုသ်၊
- (၄) လဆုတ် ၁၄-ရက် စာတုဒ္ဓသီဥပုသ်၊
- (၅) လဆန်း ၁၅-ရက် ပန္နရသီဥပုသ်၊
- (၆) လဆုတ် ၁၅-ရက် ပန္နရသီဥပုသ်—

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

လဆုတ် ၁၅-ရက် ဥပုသ်နေ့သည် ရက်မစုံလ၌ လဆန်း ၁-ရက်နေ့ ကျရောက်သည်။ သံယုတ်ပါဠိတော်၊ ဝိမာနဝတ္ထု၊ နေမိဇာတ်၊ သုတ္တန်ပါတ် စသော ထိုထိုပါဠိတော်များ၌လည်း ဤဥပုသ်နေ့ ၆-ရက် လာရှိသည်။

ပကတိ ဥပုသ်နေ့ ၈-ရက်

အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာ၌မူ အထက်ဖော်ပြပြီး ပကတိဥပုသ်နေ့ ၆-ရက်၌—

- (၁) လဆန်း ၅-ရက် ပဉ္စမိဥပုသ်နေ့၊
- (၂) လဆုတ် ၅-ရက် ပဉ္စမိဥပုသ်နေ့—

ဤ(၂)ရက်ကို ထည့်၍ တစ်လလျှင် ပကတိဥပုသ်နေ့ (၈)ရက်ရှိကြောင်း ဖွင့်ဆိုထားသည် (အါဠ၊ ၂။ ၁၂၂)။

ပဋိဇာဂရ (အကြိုအပိုဥပုသ်)

ဘုရားရှင်လက်ထက်မှာပင် လူတိုင်း မစောင့်သုံးကြဘဲ သတိတရားကြီးမား၍ ကုသိုလ်တရား၌ နိုးနိုးကြားကြားရှိသောသူများသာ စောင့်ထိန်းသောကြောင့် ပဋိဇာဂရဥပုသ်ဟု ခေါ်ပါသည်။ (ပဋိဇာဂရ=နိုးကြားခြင်း။)

ယင်းပဋိဇာဂရ အကြိုအပိုဥပုသ်နေ့များမှာ ပကတိဥပုသ် (၈)ရက်ကို ပခာနထား၍ အကြိုဥပုသ်နှင့် အပိုဥပုသ်များကို ထည့်ပြီး တစ်လတွင် (ရက်စုံလ၌) ဥပုသ်ရက်-၂၀၊ ရက်မစုံလ၌ ပန္နရသီမရှိ၍ ဥပုသ်ရက် ၁၉-ရက်သာ ရှိလေသည်။

ဥပုသ်ရက် (၂၀)

(၁) ပကတိဥပုသ်၊ (တွက်ပြပြီး)	၈-ရက်
(၂) ပဉ္စမီ (၅-ရက်နေ့)ဥပုသ်အကြိုအပို လဆန်းလဆုတ် (၄)ရက်နှင့် (၆)ရက်	၄-ရက်
(၃) အဋ္ဌမီ (၈-ရက်နေ့)ဥပုသ်အကြိုအပို လဆန်းလဆုတ် (၇)ရက်နှင့် (၉)ရက်	၄-ရက်
(၄) စာတုဒ္ဒသီ (၁၄)ရက်ဥပုသ်အကြို လဆန်းလဆုတ် (၁၃)ရက်	၂-ရက်
(၅) ပန္နရသီ (၁၅-ရက်နေ့)ဥပုသ်အပို လဆုတ် (၁)ရက်နှင့် လဆန်း (၁)ရက်	၂-ရက်
<hr/>	
စုစုပေါင်း ၂၀-ရက်	

[ရက်မစုံလ၌ ပန္နရသီဥပုသ်မရှိ၍ ၁၉-ဥပုသ်သာ ရှိသည်။]

ပါဠိဟာရိယဥပုသ် (နိဗ္ဗာဏဥပုသ်)

ရခဲလှသော လူ့ဘဝကို ရကြပြီး ကြုံကြိုက်ခဲလှသည့် သာသနာတော်ကြီးနှင့် ကြုံကြိုက်ခိုက် သီလပါရမီ ဖြည့်သောအနေဖြင့် တစ်လ တန်သည်၊ ၁၅-ရက် တန်သည်၊ ၅-လတန်သည် စသည်ဖြင့် ရက်ရှည်အမြဲစောင့်သုံးသော ဥပုသ်ကို ပါဠိဟာရိယဥပုသ်ဟု ခေါ်ပါသည်။ ယင်းပါဠိဟာရိယ ဥပုသ်ကိုပင် နိဗ္ဗာဏ-သထ=အမြဲမပြတ် တဆက်တည်းစောင့်သုံးလေ့ရှိသော ဥပုသ်ဟု ခေါ်ပါသည်။ ယင်းပါဠိဟာရိယ ဥပုသ်နေ့များကို ရေတွက်ပုံမှာ ကျမ်းဂန်များ၌ ကွဲပြားမှု ရှိသည်။

အင်္ဂုတ္တရအဋ္ဌကထာ စတုမဟာရာဇသုတ်၌ ဝါတွင်းသုံးလ၊ သို့မဟုတ် ဝါကျွတ်ပြီး နောက်တစ်လ(သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၁-ရက်မှတန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့အထိ)၊ သို့မဟုတ် ဝါကျွတ်ပြီးနောက် ၁၅-ရက် (သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော် ၁ ရက်မှ သီတင်းကျွတ် လကွယ်နေ့အထိ)ဟု ၃-မျိုး ဖော်ပြ တားသည်။

ဤဖော်ပြပါ နေ့ရက်များ၌ ရက်ရှည်ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်းကို ပါဠိဟာရိယ ဥပုသ်ဟု ခေါ်သည် (အံ၊ဋ္ဌ၊ ၂။၁၂၃)။

သုတ္တန်ပါတ်အဋ္ဌကထာ ဒုတိယတွဲ ဓမ္မိကသုတ်၌ ဝါဆိုလဆန်း ၁-ရက်နေ့မှ တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်နေ့အထိ ငါးလ၊ သို့မဟုတ် ဝါဆိုလ၊ တန်ဆောင်မုန်းလ၊ တပေါင်းလ-ဤသုံးလတို့၌ ဥပုသ်ရက်ရှည် စောင့်သုံးခြင်းကို ပါဠိဟာရိယ ဥပုသ်ဟု ခေါ်သည် (သုတ္တန်၊ ဋ္ဌ၊ ၂။ ၁၀၈)။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်အဋ္ဌကထာ သာနုသုတ်၌ အောက်ဖော်ပြပါ နေ့ရက် များ၌ စောင့်သုံးသော ဥပုသ်ကို ပါဠိဟာရိယဥပုသ်ဟု ခေါ်၏—

- (က) အဋ္ဌမိဥပုသ်၏ အကြိုဖြစ်သော လဆန်း ၇-ရက်၊ လဆုတ် ၇-ရက် နေ့များနှင့် အဋ္ဌမိဥပုသ်၏ အပိုဖြစ်သော လဆန်း ၉-ရက်၊ လဆုတ် ၉-ရက် ဥပုသ်နေ့များ၊
- (ခ) စာတုဒ္ဓသီ ဥပုသ်၏ အကြိုဖြစ်သော လဆန်း ၁၃-ရက်၊ လဆုတ် ၁၃-ရက်နေ့များ၊
- (ဂ) ပန္နရသီဥပုသ်၏ အပိုဖြစ်သော လဆုတ် ၁-ရက်နှင့် လဆန်း ၁-ရက်နေ့များ၊
- (ဃ) သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့မှ သီတင်းကျွတ်လကွယ် နေ့တိုင်အောင် ၁၅-ရက်။

ဤပါဠိဟာရိယဥပုသ်ကိုပင် ပက္ခဥပုသ်ဟု ခေါ်သေး၏ (သံ၊ ၄။ ၁။ ၂၇၁)။

ယင်းသို့ အဋ္ဌကထာတို့၌ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖွင့်ပြထားခြင်းမှာ လောက လူသားတို့ ကျင့်သုံးလေ့ရှိသည့် အရိုးအစင်သို့ လိုက်၍လည်းကောင်း၊ ကျင့်သုံး နိုင်လျှင် ကောင်းမြတ်၏ဟု နှလုံးသွင်း၍လည်းကောင်း ဖွင့်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ အဋ္ဌကထာချင်း မတူဟူ၍ မမှတ်ယူရာ၊ ကြွင်းသော ရက်တို့၌လည်း ဥပုသ် မစောင့်ရဟူ၍ မမှတ်ယူသင့်။

“ဥပေါသထံ ဝုဇ္ဇတိ အဋ္ဌင်္ဂသမန္နာဂတံ သဗ္ဗဒိဝသေသု ဂဟဠေဟိ ရက္ခိတဗ္ဗ”ဟူသော သုတ်မဟာဝါ မဟာသုဒဿနသုတ် ဋီကာ (၁၉၂)နှင့်အညီ နေ့ရက်ဟူသမျှ ဥပုသ်စောင့်ကောင်း၏၊ စောင့်နိုင်သမျှ အကျိုးရ၏ဟု မုချမြဲစွာ မှတ်ကုန်ရာ၏။

အခန်း (၁၀)

ကိုးပါးသီလနှင့် ဆယ်ပါးသီလ

ကိုးပါးသီလ

ဆီလတောင်းပုံ

အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ နဝင်္ဂသမန္နာဂတံ ဥပေါသထသီလံ
ဓမ္မံ ယာစာမိ၊ အနုဂ္ဂဟံ ကတွာ သီလံ ဒေထ မေ ဘန္တေ။

ဒုတိယမ္ပိ...စသည်ဆက်ဆိုပါ။

တတိယမ္ပိ...စသည်ဆက်ဆိုပါ။

ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ အဟံ၊ တပည့်တော် (တပည့်တော်မ)သည်။
တိသရဏေန၊ သရဏဂုံသုံးပါးနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ နဝင်္ဂသမန္နာဂတံ၊ အင်္ဂါ
ကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ ဥပေါသထသီလံ၊ ဥပုသ်သီလတည်းဟူသော။ ဓမ္မံ၊
သိက္ခာပုဒ် အကျင့်ကို။ ယာစာမိ၊ တောင်းပန်ပါ၏။

ဒုတိယမ္ပိ၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း...စသည်ဆက်ဆိုပါ။

တတိယမ္ပိ၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း...စသည်ဆက်ဆိုပါ။

(အာမ ဘန္တေ)

နမော တဿ ဥ-ခေါက်ဆိုပါ။

သရဏဂုံသုံးပါး ဥ-ခေါက်ဆိုပါ။

ကိုးပါးသီလ ဆောက်တည်ပုံ

၁။ ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

၂။ အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

၃။ အဗြဟ္မစရိယာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

၄။ မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

၅။ သုရာမေရယမဇ္ဈမာဒဋ္ဌာနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

- ၆။ ဝိကာလဘောဇနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၇။ နစ္စ ဂိတ ဝါဒိတ ဝိသုက ဒဏှန မာလာဂန္ထ ဝိလေပန ဓာရဏ မဏ္ဍန-
ဝိဘူသနဋ္ဌာနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၈။ ဥစ္စာသယနမဟာသယနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၉။ ယထာဗလံ မေတ္တာသဟဂတေန စေတသာ သဗ္ဗဝန္တံ လောကံ ဖရိတွာ
ဝိဟရာမိ။

အနက်

- ၁-မှ ၈-အထိ (၈)ပါးသီလနှင့် တူသည်။
- ၉။ ယထာဗလံ၊ စွမ်းနိုင်သလောက်၊ မေတ္တာသဟဂတေန၊ မေတ္တာနှင့်
တကွဖြစ်သော။ စေတသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ သဗ္ဗဝန္တံ၊ အလုံးစုံသတ္တဝါ
အပေါင်းရှိသော။ လောကံ၊ သတ္တလောကကို။ ဖရိတွာ၊ ပျံ့နှံ့စေ၍။
ဝိဟရာမိ၊ နေပါအံ့။

မြန်မာပြန်

- ၁-မှ ၈-အထိ (၈)ပါးသီလနှင့် တူသည်။
- ၉။ စွမ်းနိုင်သမျှ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် သတ္တဝါတို့အပေါ်၌ ဖြန့်၍ နေပါမည်။

နဝင်္ဂသီလအဓိပ္ပါယ်

အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော သီလကို နဝင်္ဂသီလဟု ခေါ်သည်။ နဝင်္ဂဥပုသ်ဟုလည်း
ခေါ်၏။ ရှစ်ပါးသီလတွင် မေတ္တာဘာဝနာကို ထည့်၍ ကိုးပါးသီလဖြစ်၏။ ဤ
နဝင်္ဂသီလဥပုသ်မှာ နဝင်္ဂတ္ထရပဋိတော် (၁၉၂) ၌ တိုက်ရိုက်လာ၏။ မေတ္တာကို
အဓိကထား၍ တည်ဆောက်ရသော ဥပုသ်သီလဖြစ်၏။ ထိုခေတ်က ဥပုသ်သည်တို့
အလိုကျ ထည့်ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထိုဥပုသ်သီလကို ဘုရားရှင် လက်ထက်
တော်မှာပင် အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ ကျင့်သုံးဆောက်တည်ကြ၏။ မေတ္တာကို အမှမ်း
တင်၍ စောင့်အပ်သော ဥပုသ်သီလသည် ရိုးရိုးဥပုသ်သီလထက် အကျိုးများ
လေသည်။

ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓ၏ ဒါနုဖလုပ္ပတ္တိကျမ်း (၂၀၉) ၌မူ ဤ နဝင်္ဂသီလကို
စကြာမင်းလောင်းဘို့သည် စကြာရတနာဆောက်လာစေရန် ကောင်းမွန်စွာ
စောင့်ရှောက်အပ်သော သီလဟု ဖော်ပြထားပါသည်။

မေတ္တာကို သီလအဖြစ်ဆောက်တည်နေခြင်း

နဝင်္ဂသီလကို ဆောက်တည်သည့်အခါ ပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း “ယထာဗလံ မေတ္တာသဟဂတေန စေတသာ သဗ္ဗဝန္တံ လောကံ ဖရိတွာ ဝိဟရာမိ” ဟူ၍ ဆောက်တည်ကြသည်။ ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓိနှင့် ဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်တို့ကား “မေတ္တာသဟဂတေန စေတသာ သဗ္ဗပါဏဘူတေသု ဖရိတွာ ဝိဟရဏံ သမာဒိယာမိ” ဟု ဆောက်တည်ရန် ရေးသားတော်မူခဲ့၏။

ဤသို့ သီလအဖြစ် ခံယူ ဆောက်တည်ခြင်းသည် အစဉ်အလာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ မေတ္တာသည် ပါဏာတိပါတာ စသော သိက္ခာပုဒ်များကဲ့သို့ ရှောင်ကြဉ်ရမည့် သီလသိက္ခာပုဒ်မဟုတ်ပါ။ ပါဏာတိပါတာမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏ဟု ဆောက်တည်ရာ၌ တစ်နေ့လုံး ရှောင်ကြဉ်နိုင်သကဲ့သို့ မေတ္တာဖြင့် နေပါမည်ဟု ဆောက်တည်သူသည် တစ်နေ့လုံး မေတ္တာစိတ်ဖြင့် မနေနိုင်သောကြောင့် သိက္ခာပုဒ်မဟုတ်ချေ။ မိမိနှင့် မတည့်သူများကို မြင်ရတွေ့ရလျှင် ဒေါသဖြစ်ရ၏၊ မေတ္တာသည် ဒေါသနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၍ ဒေါသဖြစ်လျှင် မေတ္တာပျက်၏။ ထို့ကြောင့် အချို့ဆရာများက မေတ္တာသည် သိက္ခာပုဒ်လည်း မဟုတ်၊ သီလလည်း မဟုတ်၍ ဆောက်တည်ဖွယ်မလိုဟု ဆိုကြ၏။ မေတ္တာသည် ဘာဝနာသာ ဖြစ်၍ နဝင်္ဂဥပုသ် စောင့်သူသည် ရှစ်ပါးသီလ ဆောက်တည်ပြီးနောက် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းနေလျှင် နဝင်္ဂသီလ၊ နဝင်္ဂဥပုသ်ဆောက်တည်ပြီး ဖြစ်တော့သည်။

အင်္ဂုတ္တရပါဠိတော်၌ “မေတ္တာသဟဂတေန စေတသာ ဧဝံ ဒိသံ ဖရိတွာ ဝိဟရတိ” ဟူ၍ ဆိုသည်မှာ အရပ်မျက်နှာကို မမှတ်ဘဲ ပွားများခြင်းငှက် အရပ်မျက်နှာကို မှတ်၍ ပွားများခြင်းက သာလွန်ထိရောက်သည့် အကြောင်း ပြလို၍ ဖြစ်သည်။

ဝိသုဒ္ဓါရုံဂုဏ်တော်ဖွင့်တွင် နဝင်္ဂသီလကို ပြဆိုရာ၌ အဋ္ဌင်္ဂသီလတွင် ဗြဟ္မ ဝိဟာရလေးပါးတည်းမှ မိမိထိန်းလိုရာ တစ်ပါးပါးကို ထည့်သွင်း ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရမည်။ သီလ မဟုတ်သော သမာဓိကိုပင် ပုဂ္ဂိုလ်အကြိုက် လိုက်လျောလျက် သီလပြုလုပ်၍ ဟောတော်မူသည်။ ကောင်းမှုဟူသမျှကို သီလ ပြုလုပ်၍ ဆောက်တည်ကောင်းသည်ကို ပြတော်မူ၏ဟု မှတ်ချက်ပြုထားသည်။

ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးရှိပါလျက် မေတ္တာကိုသာအထူးထုတ်၍ ရှစ်ပါးသီလနှင့် တွဲစပ်ကာ နဝင်္ဂဥပုသ်အနေဖြင့် ဟောတော်မူခြင်းမှာ မေတ္တာတရားက အကျိုး ကြီးမားသောကြောင့် ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မဟာဗုဒ္ဓဝင်ပထမတွဲ

(ပထမပိုင်း) အနုဒီပနီ(ထော)၌ တိပိဋကဓရ မေဃာဏ္ဍာဂါရိက ဆရာတော် မိန့်ကြားတော်မူသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားသော မေတ္တာသုတိ ဒေသနာသည် ခုစ္ဆကပါဌ ပါဠိတော်နှင့် သုတ္တနိပါတ် ပါဠိတော်တို့၌ ထင်ရှား ရှိ၏။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ကောဒသကနိပါတ်၌ မေတ္တာအကျိုး တစ်ဆယ့်တစ် မျိုးကို အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြားတော်မူသည်—

မေတ္တာအကျိုး ၁၁-မျိုး

- (၁) ချမ်းသာစွာ အိပ်ခြင်း၊
- (၂) ချမ်းသာစွာ နိုးရခြင်း၊
- (၃) မကောင်းသောအိပ်မက် မမြင်မက်ခြင်း၊
- (၄) လူများ ချစ်ခင်ခြင်း၊
- (၅) နတ်ဘီလူးများ ချစ်ခင်ခြင်း၊
- (၆) နတ်များ စောင့်ရှောက်ခြင်း၊
- (၇) မီးလောင်မှု အဆိပ်သင့်မှု လက်နက်စူးဝင်မှု မရှိခြင်း၊
- (၈) စိတ်တည်ကြည်လွယ်ခြင်း၊
- (၉) မျက်နှာအဆင်း ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိခြင်း၊
- (၁၀) သေချိန်ကျသောအခါ မတွေ့မဝေ သေရခြင်း၊
- (၁၁) ယခုဘဝ၌ မဂ်ဖိုလ်ကို ထိုးထွင်း သိမြင်နိုင်၏။ အကယ်၍ မသိနိုင် သေးလျှင် ပြဟွာပြည်သို့ လားရခြင်း။

ဤသို့ ဟောကြားတော်မူသောကြောင့် မေတ္တာတရားက သီလထက် ပိုမို၍ တန်ခိုးအာနိသင် ကြီးမားကြောင်း သိသာထင်ရှားသည်။

ထိုမေတ္တာအကျိုး တစ်ဆယ့်တစ်မျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ မင်းကုန်းတောင်ရိုး ပတ္တမြားဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဇာဂရ (အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ)က အောက်ပါအတိုင်း လင်္ကာသီကုံးထားခဲ့ပါသည်—

အင်္ဂုတ္တရ၊ ဧကံဒသန္တိ၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၊ မိန့်တော်မူသည်၊ မေတ္တာ အကျိုး၊ ဆယ့်တစ်မျိုးမှာ၊ ချမ်းသာအိပ်၊ နိုး၊ အိပ်မက်ဆိုးကို၊ မြင်ရိုး မထင်၊ လူ့၊ နတ်ပင်ချစ်၊ နတ်လျှင်စောင့်ငြား၊ အဆိပ်များနှင့်၊ မီး ဓား

ကိုးပါးသီလနှင့် ဆယ်ပါးသီလ

မဝင်၊ ဘေးမမြင်တည်း၊ စိတ်လျှင်တည်ကြည်၊ မျက်ဆင်းကြည်၏၊
သေမည်မထွေ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့၊ ရောက်လေမိန့်မှာ၊ မော်ကွန်းဖြာသည်၊
လှေလာလူတို့ မှတ်ဖွယ်တည်း။

ဆယ်ပါးသီလ

သီလတောင်းပုံ

အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ ဒသ ဂဟဋ္ဌသီလံ ဓမ္မံ ယာစာမိ၊ အနုဂ္ဂဟံ
ကတွာ သီလံ ဒေထ မေ ဘန္တေ။

ဒုတိယမ္ပိ အဟံ ဘန္တေ...စသည် ဆက်ဆိုပါ။

တတိယမ္ပိ အဟံ ဘန္တေ...စသည် ဆက်ဆိုပါ။

ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ အဟံ၊ တပည့်တော် (တပည့်တော်မ) သည်။
တိသရဏေန၊ သရဏဂုံသုံးပါးနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ဒသ ဂဟဋ္ဌသီလံ၊ လူတို့၏
ဆယ်ပါးသီလ ဖြစ်သော။ ဓမ္မံ၊ သိက္ခာပုဒ်တရားတော်ကို။ ယာစာမိ၊ တောင်းပန်
ပါ၏။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ အနုဂ္ဂဟံ၊ ချီးမြှောက်ခြင်းကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ မေ၊
တပည့်တော် (တပည့်တော်မ) အား။ သီလံ၊ သီလကို။ ဒေထ၊ ပေးတော်မူပါ
ဘုရား။

ဒုတိယမ္ပိ၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း...စသည် ဆက်ဆိုပါ။

တတိယမ္ပိ၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ...စသည် ဆက်ဆိုပါ။

(အာမ ဘန္တေ)

နမော တဿ ၃-ခေါက် ဆိုပါ။

သရဏဂုံသုံးပါး ၃-ခေါက် ဆိုပါ။

ဆယ်ပါးသီလ

၁။ ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

၂။ အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

၃။ အဗြဟ္မစရိယာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

၄။ မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

၄၇၆

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

- ၅။ သုရာမေရယမဇ္ဇပ္ပမာဒဋ္ဌာနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၆။ ဝိကာလဘောဇနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၇။ နစ္စဂီတဝါဒိတဝိညူကဒဿနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၈။ မာလာဂန္ဓ ဝိလေပန ဓာရဏ မဏ္ဍန ဝိဘူသနဋ္ဌာနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၉။ ဥစ္စာသယနမဟာသယနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၁၀။ ဇာတရူပရဇတပဋိဂ္ဂဟဏာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

အနက်

- အမှတ်စဉ် ၁-မှ အမှတ်စဉ် ၉-အထိ အနက်တူပြီ။
- ၁၀။ ဇာတရူပရဇတပဋိဂ္ဂဟဏာ၊ ရွှေငွေကိုကိုင်ခြင်း၊ ခံယူခြင်း၊ စီမံခြင်းမှ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ၊ ရှောင်ကြဉ်ရကြောင်း ကောင်းမြတ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံး ခံယူဆောက်တည်ပါ၏။

မြန်မာပြန်

- ၁။ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၂။ သူတပါးဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၃။ မမြတ်သောမေထုန်အကျင့်မှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၄။ လိမ်လည်လှည့်ပတ်ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၅။ သေရည်သေရက် သောက်စားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၆။ နေလဲအခါ ညစာ စားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၇။ အကုသိုလ်များကြောင်း မကောင်းမှုဖြစ်သော ကခြင်း၊ သိဆိုခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်းတို့ကို သာသနာတော်၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ငြောင့်တံကျင် သဖွယ်ဖြစ်သော ကြည့်ရှုနားထောင်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၈။ ပန်းပန်ခြင်း၊ နံ့သာလိမ်းကျံခြယ်လှယ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၉။ မြင့်သောနေရာ မြတ်သောနေရာ၌ အိပ်စက်နေထိုင်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၁၀။ ရွှေငွေကို ကိုင်ခြင်း၊ ခံယူခြင်း၊ စီမံခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။

ကိုးပါးသီလနှင့် ဆယ်ပါးသီလ

ဆယ်ပါးသီလအဖွင့်

ပါဏာတိပါတမှ ဥစ္စာသယနမဟာသယနထိ သိက္ခာပုဒ်များကို (၈)ပါး သီလ၌ ဖွင့်ဆိုခဲ့ပြီ။

နစ္စဂီတနှင့် မာလာဂန္ဓခွဲခြားအကြောင်း

နစ္စဂီတသိက္ခာပုဒ်အရ ကခြင်း သီဆိုခြင်းတီးမှုတ်ခြင်း ကြည့်ရှုနားထောင်ခြင်း တို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု သဘောချင်း ဆက်သွယ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအမှု များမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကို သိက္ခာပုဒ်တစ်ပါးအဖြစ် ခွဲခြားခြင်းဖြစ်သည်။

မာလာဂန္ဓသိက္ခာပုဒ်အရ

ပန်းပန်မှု၊ နံ့သာလိမ်းကျံမှု စသည်တို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု သဘောချင်း ဆက်သွယ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအမှုများမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကို သိက္ခာပုဒ် တစ်ပါးအဖြစ် ခွဲခြားထားသည်။ နစ္စဂီတသိက္ခာပုဒ်၌ ပါဝင်သော အမှုများနှင့် မာလာဂန္ဓသိက္ခာပုဒ်၌ ပါဝင်သော အမှုများကား တစ်ခုနှင့်တစ်ခု သဘောချင်း မဆက်သွယ်လှပါ။ ထို့ကြောင့် နစ္စဂီတဆိုင်ရာနှင့် မာလာဂန္ဓဆိုင်ရာကို ခွဲခြား၍ သိက္ခာပုဒ် ၂-ပါး ဖြစ်ရပေသည်။

သိက္ခာပုဒ်နှစ်ခု ခွဲခြား တွဲခြား

ရှစ်ပါးသီလ၌ နစ္စဂီတသိက္ခာပုဒ်နှင့် မာလာဂန္ဓသိက္ခာပုဒ်တို့ကို ပေါင်းစပ် ထားရသည်။ ၉-ပါးသီလ၌မူ နစ္စဂီတနှင့် မာလာဂန္ဓသိက္ခာပုဒ်နှစ်ခုကို ခွဲခြား ထား၏။ သို့သော် ရှစ်ပါးသီလ၌ ရှေးရိုးစဉ်လာ ထုံးစံအားဖြင့် ထို (၈)ပါးတွင် အားလုံးပုံပါဝင်နိုင်ရန် နစ္စဂီတနှင့် မာလာဂန္ဓကို ပေါင်း၍ သိက္ခာပုဒ်တစ်ခုတည်း အဖြစ် ခုခွကအဋ္ဌကထာ၊ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မဟာဋီကာတို့၌ မိန့်တော်မူအပ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှစ်ပါးသီလကို ဆောက်တည်ရာ၌ နစ္စဂီတနှင့် မာလာဂန္ဓနှစ်ပါးကို တစ်ပါးတည်း ပြုလုပ်တွဲဖက်၍ ခံယူဆောက်တည်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နစ္စဂီတ အမှုလည်း ကာမဂုဏ်အရာ၌ လျှပ်ပေါ်သောအမှု၊ မာလာဂန္ဓသည်လည်း ထိုအတူ ကာမဂုဏ်အရာ၌ လျှပ်ပေါ်သောအမှုဖြစ်၍ ဥပုသ်သီလနှင့် ဆန့်ကျင်၏။ ဘာဝနာပွားများခြင်းနှင့်လည်း ဖြောင့်ဖြောင့်ဆန့်ကျင်၏။ ဤသို့ ဆန့်ကျင် ဘက်ချင်း တူသည်အဖြစ်ကြောင့် တစ်ပါးတည်း ပူးတွဲထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆယ်ပါးသီလဆောက်တည်ရာ၌ နစ္စဂီတသိက္ခာပုဒ်သည် ကိုယ်တိုင် ကခုန် တီးမှုတ်ခြင်း၊ သူတပါးတို့ကို ကခုန်တီးမှုတ်စေခြင်း စသည်ဖြင့် ကာယဒါရ၊ ဝစီဒါရ၊ ကာယကံ၊ ဝစီကံ ကိုယ်တိုင် ပြုခြင်း၊ စေခိုင်းခြင်း အစုစုတို့နှင့်

ဆက်ဆံသော သိက္ခာပုဒ်အထူးတည်း၊ မာလာဂန္ဓသိက္ခာပုဒ်သည် မိမိကိုယ်တိုင် ပန်းပန်ခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပြုအပ်သည်ဖြစ်ရကား ကာယဒွါရ၊ ကာယကံ ကိုယ်တိုင် ပြုခြင်း တစ်မျိုးနှင့်သာ ဆက်ဆံသော သိက္ခာပုဒ်အကူးတည်း။ ဤသို့အားဖြင့် သိက္ခာပုဒ်နှစ်ပါးတို့၏ကံဒွါရပယောဂအားဖြင့် မတူထူးခြားသော သဘောလက္ခဏာရှိသောကြောင့် ဆယ်ပါးသီလအရာ၌ ခွဲခြား၍ ရှစ်ပါးသီလ အရာ၌သာ တပေါင်းတည်း တွဲထားခြင်းကို ပြု၏ဟု တပ်အပ်သေချာမှတ်ယူရာ၏ (ပရမတ္ထသရူပအနုဝဏ္ဏနာ၊ ဒုတိယတွဲ။ ၄၆၀)။

လုံးတော် ဆရာတော်ကြီးကား အဋ္ဌင်္ဂသီလ၌ လောကီလူတို့ ရာဂလျှင် ပြဋ္ဌာန်းခြင်း အကြောင်းရင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဖြစ်သော အကုသိုလ်စေတနာတစ်ခုကို သာလျှင် ရည်ရွယ်တော်မူ၍ နစ္စဂီတသိက္ခာပုဒ်နှင့် မာလာဂန္ဓသိက္ခာပုဒ်ကို တစ်ပါးတည်း တစ်ခုတည်း ပြုတော်မူ၏။ ဆယ်ပါးသီလ၌ကား ကစားပြူးထူးလိုမှု စေတနာကို ရည်ရွယ်၍ နစ္စဂီတသိက္ခာပုဒ်တစ်ခု၊ အလှပြင်လိုသည့်စေတနာကို ရည်ရွယ်၍ မာလာဂန္ဓသိက္ခာပုဒ်တစ်ခု ဤသို့ သိက္ခာပုဒ်နှစ်ပါးခွဲခြား၍ ပြုတော် မူ၏ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်။

ဇာတရူပသိက္ခာပုဒ်အဖွင့်

- ဇာတရူပအရ ရွှေတုံးရွှေခဲသာမက ရွှေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အဝတ် တန်ဆာအားလုံး အကျုံးဝင်သည်။
- ရဇတအရ ဘော်သာခါငွေကိုသာမက ရောင်းဝယ်မှု သုံးစွဲရိုးဖြစ်သော ငွေစက္ကူအားလုံး အကျုံးဝင်သည်။
- ပဋိဂ္ဂဟဏအရ လက်ဖြင့် ကိုင်ခြင်း၊ ခံယူခြင်းသာမက ရှောင်ကြဉ်ဖွယ် (၅)မျိုးကိုပါ ဆိုလိုသည်။ ယင်း ၅-မျိုးကို လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သီလဝိနိစ္ဆယ (၉၉) ၌ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

ရှောင်ကြဉ်ဖွယ် ၅-မျိုး

- (၁) ကိုယ်တိုင်ခံယူခြင်း၊
- (၂) သူတပါးအား ခံယူခိုင်းခြင်း၊
- (၃) အဝေးအနီး၌ ထား၍ လှူသည်ကို သာယာခြင်း၊
- (၄) မလျော်သော စီမံခြင်း၊
- (၅) ကိုင်တွယ်ထိတွေ့ သုံးဆပ်ခြင်း။

ကိုးပါးသီလနှင့် ဆယ်ပါးသီလ

ဆယ်ပါးသီလစောင့်ထိန်းသူတို့မှာ ထို ၅-ပါးသော အမှုတို့ကို လွတ်ကင်းစေရမည်။ နဂိုက ရှိနေသော ရွှေငွေရတနာတို့ကို စိတ်သက်သက်ဖြင့် အာရုံပြုကာ (ငါ့ရွှေ ငါ့ငွေဟု) သာယာသော်လည်း အပြစ်မရှိ သိက္ခာပုဒ်မပျက်။

ဤအချက်ကို ထောက်ဆ၍ ဆယ်ပါးသီလစောင့်သူ လူတို့သည် မိမိ၌ ရှိသော ရွှေငွေကို ယုံကြည်လောက်သော သူထံ အပ်နှံထားရသည်။ ဆယ်ပါးသီလစောင့်ထိန်းထားသည့်အတောအတွင်း ထိုရွှေငွေကို မကိုင်ရ၊ ဘယ်လိုထားလိုက်ပါ။ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ပါဟုလည်း မပြောရ၊ ထိုရွှေငွေဖြင့် ဘာဝယ်လိုက်ပါ စသည်လည်း မပြောရ၊ မိမိအသုံးလိုသော ပစ္စည်းကိုသာ “ဘာလိုချင်သည်၊ ဘာစားချင်သည်” စသည်ဖြင့် ပြောဆိုရမည်။ သူတပါးက ငွေလာပေးခဲ့သော် ထိုငွေကို ကိုယ်တိုင် မယူရ၊ သူများကိုလည်း မခိုင်းရ၊ မိမိအိမ်သူအိမ်သားတစ်ယောက်ယောက်က အလိုက်သိပြီး ယူထားလျှင် မိမိမှာ အပြစ်မရှိ။ စာတိုက်မှ မန်းနီးအော်ဒါဖြင့် ငွေလာလျှင် ငွေရရှိကြောင်း လက်မှတ်ထိုးရုံမျှဖြင့် အပြစ်မရှိ၊ လက်မှတ်ထိုးပြီးနောက် စာပို့သမားက ပေးသော ငွေကို ကိုယ်တိုင် မယူရ၊ သူများကိုလည်း အယူမခိုင်းရ၊ နားလည်သူ တစ်ဦးဦးက အလိုက်သိလက်ခံယူထားလျှင် အပြစ်မရှိ၊ ဆယ်ပါးသီလစောင့်ထိန်းနေသောအခါ ရွှေငွေသာမက စိန် ကျောက် ပုလဲ ပတ္တမြားစသော ရတနာများကိုလည်း မကိုင်ရချေ။ ဤကား လယ်တီဆရာတော်ဘုရား၏ သီလဝိနိစ္ဆယ (၁၀၀)မှ ထုတ်နုတ်ချက်တည်း။

ဆယ်ပါးသီလ စောင့်ကောင်းသလော

အချို့က ဆယ်ပါးသီလကို ရှင်သာမဏေများသာ စောင့်ထိန်းအပ်၏။ လူများမှာ သစ်ခေါက်ဆိုး ဝတ်၍ အမြဲစောင့်နိုင်မှ စောင့်ကောင်းသည်ဟု ဆိုကြ၏။ အချို့ကလည်း မိမိ၌ ရှိနေသော ရွှေငွေဥစ္စာများကို စွန့်ပစ်နိုင်မှ စောင့်ကောင်းသည်ဟု ဆိုကြ၏။ သို့သော် ဖုဿဘုရားရှင်၏ ညီတော်မင်းသား သုံးယောက်သည် မိမိ၌ ရှိနေသော ရွှေငွေပစ္စည်းများကို တခါတည်းပြတ်အောင် သူတပါးအား အပိုင်မပေးကြဘဲ သက်ဆိုင်ရာ ဘဏ္ဍာစိုးအား အပ်နှံထားပြီး တစုံတရာ စီမံခြင်း မပြုကြတော့ဘဲ ဆယ်ပါးသီလ စောင့်ကြောင်း လာရှိပါသည်။

ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေတွက်သည်ရှိသော် ၉၂-ကမ္ဘာထက်၌ ဖုဿမည်သော ဘုရားရှင်ပုဂ္ဂိုလ်တော်မူပါသည်။ ထိုဘုရားရှင်၏ ညီတော် မင်းသားသုံးယောက်တို့သည် စည်းစိမ်များကို ဘဏ္ဍာစိုးနှင့်အခွန်ဝန်အား လှူအပ်၍ ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို မှာထားပြီးလျှင် ကျွန်ရင်းတစ်ထောင်နှင့်တကွ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ဆယ်ပါး

သီလစောင့်ထိန်းလျက် ကျောင်းတော်မှာ နေကြပါသည်။ လွဲအပ်ခဲ့သော
ဘဏ္ဍာစိုးက ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များနှင့်တကွ မင်းသား၊ မင်းသား
တို့၏ အခြွေအရံများအတွက်ပါ ချက်ပြုတ်ပြုစုကြရ၏ (အံ၊ဋ္ဌ၊၁။၂၃၁)။

ရာဟုလာ စသော အလောင်းမင်းသား သုံးပါးတို့သည် ရွှေ ငွေ စပါး ဥစ္စာ
ဖြစ်ပွားအောင် ပြုတတ်သော သူတို့ကို အလှူတင်းကုပ်၌ ထားခဲ့ပြီး၍
မိမိတို့မှာ ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ ဆယ်ပါးသီလစောင့်ထိန်းနေကြကြောင်း
အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာ၌ လာရှိသည် (အံ၊ဋ္ဌ၊၁။၂၀၁)။

ထို့ကြောင့် ဆယ်ပါးသီလကို လူဝတ်ကြောင်များ စောင့်ထိန်းကောင်းသည်ဟု
မှတ်ရမည်။

အခန်း (၁၉)

အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာရှာဖွေရသော အလုပ်အကိုင် ဟူသမျှကို ပါဠိလို “အာဇီဝ” ဟု ခေါ်၏။ မတရားသော ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေ အသက်မွေးမှုကို “မိစ္ဆာဇီဝ” ဟု ခေါ်သည်။ ထိုမိစ္ဆာဇီဝမှ ရှောင်ကြဉ်၍ တရားသဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာရအောင် ရှာဖွေ အသက်မွေးမှုကို “သမ္မာအာဇီဝ” ဟု ခေါ်သည်။ မိစ္ဆာဇီဝမှ ရှောင်ကြဉ်မှု သိက္ခာပုဒ်သည် ရှစ်ပါးမြောက်သိက္ခာပုဒ် ဖြစ်သည်။ ထိုအာဇီဝသိက္ခာပုဒ်ရှစ်ပါးမြောက် ရှိသော သီလကို “အာဇီဝဋ္ဌမက သီလ” ဟု ခေါ်၏။

အာဇီဝဋ္ဌမက = အာဇီဝ + အဋ္ဌမ + က။

အာဇီဝ = အသက်မွေးမှု၊

အဋ္ဌမ = ရှစ်ခုမြောက်၊

က = ရှိသော၊

= အသက်မွေးမှုလျှင် ရှစ်ခုမြောက်ရှိသော သီလ။

အာဇီဝဋ္ဌမကသီလတောင်းပုံ

အဟံ ဘန္တေ တိသရဏေန သဟ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလံ ဓမ္မံ ယာစာမိ၊
အနုဂ္ဂဟံ ကတော သီလံ ဧေထ မေ ဘန္တေ။

ဒုတိယမ္ပိ...စသည် ဆက်ဆိုပါ။

တတိယမ္ပိ...စသည် ဆက်ဆိုပါ။

အနက်

ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ အဟံ၊ တပည့်တော် (တပည့်တော်မ) သည်။ တိသရဏေန၊ သရဏဂုံသုံးပါးနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလံ၊ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ တည်းဟူသော။ ဓမ္မံ၊ သိက္ခာပုဒ် အကျင့်ကို။ ယာစာမိ၊ တောင်းပန် ပါ၏။

ဒုတိယမ္ပိ၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း...စသည် ဆက်ဆိုပါ။

တတိယမ္ပိ၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း...စသည် ဆက်ဆိုပါ။

၄၅၃

ဗုဒ္ဓသာသနာ့လက်စွဲကျမ်း

သီလခံယူပုံ

- ၁။ ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၂။ အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၃။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၄။ မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၅။ ပိသုဏဝါစာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၆။ ဖရသဝါစာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၇။ သမ္ပပ္ပလာပဝါစာ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။
- ၈။ မိစ္ဆာဇီဝါ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ။

အနက်

- ၁။ ပါဏာတိပါတာ
 - ၂။ အဒိန္နာဒါနာ
 - ၃။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ
 - ၄။ မုသာဝါဒါ
- } ငါးပါးသီလ အတိုင်း

- ၅။ ပိသုဏဝါစာ၊ ချောပစ်ကုန်းတိုက်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ။ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ၊ ရှောင်ကြဉ်ရကြောင်း ကောင်းမြတ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံး ခံယူ ဆောက်တည်ပါ၏။
- ၆။ ဖရသဝါစာ၊ ကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲဆိုပြောဆိုခြင်းမှ။ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ၊ ရှောင်ကြဉ်ရကြောင်း ကောင်းမြတ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံး ခံယူ ဆောက်တည်ပါ၏။
- ၇။ သမ္ပပ္ပလာပဝါစာ၊ အကျိုးမရှိသော ဒဏ္ဍာရီ စသော ပြိန်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ။ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ၊ ရှောင်ကြဉ်ရကြောင်း ကောင်းမြတ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံး ခံယူ ဆောက်တည်ပါ၏။
- ၈။ မိစ္ဆာဇီဝါ၊ မတရားစီးပွားရှာ အသက်မွေးခြင်းမှ။ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ၊ ရှောင်ကြဉ်ရကြောင်း ကောင်းမြတ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံး ခံယူ ဆောက်တည်ပါ၏။

အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ

ပြန်မာပြန်

- ၈။ သူတပါးအသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၂။ သူတပါးဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၃။ ကာမဂုဏ်တို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်သုံးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၄။ မဟုတ်မမှန် မုသားပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၅။ သူနှစ်ဦး ကဲ့ပြားအောင် ချောပစ်ကုန်းတိုက်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၆။ ကြမ်းတမ်းယုတ်မာ ကျိန်ဆဲသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၇။ အကျိုးမရှိသော ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်စသော ပြိန်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။
- ၈။ မတရားစီးပွားရှာ အသက်မွေးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။

ဤအာဇီဝဋ္ဌမကသီလ ဆောက်တည်ပုံကို ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာတို့၌ တိုက်ရိုက်မပြုကြပါ။ ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ စသည်ဆောက်တည်ပုံကို နည်းယူ၍ ရှေးပညာရှိကြီးများ ဆောက်တည်ပုံကို ရေးသားထားပါသည်။ “ပါဏာတိပါတာ ဝိရမာမိ” စသည်ဖြင့်လည်း ဆောက်တည်နိုင်ကြောင်း လယ်ထိဆရာတော်ကြီးက သီလဝိနိစ္ဆယပေါင်းချုပ်ကျမ်း (၁၄၅)၌ ဖော်ပြထားပါသည်။

ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ တစ်မျိုးမျိုးကို ဆောက်တည်ပြီးမှ ဤအာဇီဝဋ္ဌမကသီလကို ဆက်လက်ဆောက်တည်ရာ၌ကား “မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိ” တိုင်အောင် ရှေးသီလများ၌ ပါဝင်ပြီး ဖြစ်၍ နောက်ထပ် ဆောက်တည်ဖွယ် မလိုပါ။ “ဝိသုဏ္ဍဝါစာ ဝေရမဏိ”မှ စ၍ နောက်သိက္ခာပုဒ် ၄-ပါးကိုသာ ဆက်လက်၍ ဆောက်တည်နိုင်ပါသည်။

ဤအာဇီဝဋ္ဌမကသီလသည် ထစ်ကြိမ်ဆောက်တည်ထားပြီးဖြစ်လျှင် အသက်မွေးမှုစင်ကြယ်နေသမျှ ဝိသုဏ္ဍဝါစာ စသည်ကို မပြောဆိုသမျှ သီလမပျက်သောကြောင့် နေ့စဉ်ဆောက်တည်ဖွယ် မလိုပါ။ အခြားသော ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလများလည်း မကျိုးမပျက်သမျှ ထပ်၍ ဆောက်တည်ဖွယ် မလိုပါ။ သို့သော် ထပ်၍ ဆောက်တည်ခြင်းကြောင့် အပြစ်မရှိပါ။

ဗုဒ္ဓသာသနာ့ကျမ်း

ဤသိက္ခာပုဒ် ရှစ်ပါးတွင် နံပါတ်(၁)မှ စ၍ (၇)အထိ သိက္ခာပုဒ်တို့မှာ သူ့စဉ်ဆယ်ပါးတွင် ကာယကံ ၃-ပါးနှင့် ဝစီကံ ၄-ပါးတို့ဖြစ်သည်။ ထိုရနစ်ပါး လုံခြုံပြီးသောသူ၌ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနှင့် စပ်ဆိုင်သော အထောင်းအဝယ် အလုပ်အကိုင်များ စင်ကြယ်ပါမူ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ ဆောက်တည်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ ဆောက်တည်သည် ဖြစ်စေ၊ မဆောက်တည်သည် ဖြစ်စေ လုံခြုံပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ ဆောက်တည်လျှင်ကား ဆောက်တည်မှုအတွက် သမာဒါနဝိပဿနာတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဤအာဇီဝဋ္ဌမကသီလ ၈-ပါးအနက် အမှတ်စဉ်(၁) ပါဏာတိပါတမှ အမှတ်စဉ်(၄) မုသာဝါဒအထိ သိက္ခာပုဒ် ၄-ပါး၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ၅-ပါးသီလခန်း၌ အကျယ်ဖွင့်ဆိုပြီး ဖြစ်၍ ကျန်သိက္ခာပုဒ် ၄-ပါးကို ဆက်လက် ဖွင့်ဆိုရှင်းလင်းပါမည်။

ပိသုဏဝါစာအဖွင့်

သူနှစ်ယောက်တို့၏ ညီညွတ်နေမှုကို ကွဲပြားအောင် တစ်ယောက်၏အပြစ်ကို တစ်ယောက်ထံ ပြောကြားခြင်းဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အချစ်ပြယ်၍ ညီညွတ်မှုကွဲပြားလေသည်။ ထိုသို့ ကုန်းတိုက်သောစကား ပြောဆိုမှုမှ ရှောင်ကြဉ် မှုသည် ပိသုဏဝါစာဝေရမထိ ဖြစ်၏။

ပိသုဏဝါစာကံပြောက်ရန် အင်္ဂါ ၅-ပါးရှိ၏။ ယင်းတို့မှာ—

- (၁) ညီညွတ်သူနှစ်ဦး ရှိခြင်း၊
- (၂) ကွဲပြားစေလိုသောစိတ်ရှိခြင်း၊ မိမိကို ချစ်စေလိုသော စိတ်ရှိခြင်း၊
- (၃) ကွဲပြားအောင် လှုံ့လပြုအားထုတ်ခြင်း၊
- (၄) ထိုသို့ ပြောသည်ကို သူနှစ်ဦးတို့က နားလည်ခြင်း၊
- (၅) ကွဲပြားခြင်း—

ဟူ၍ အင်္ဂါ ၅-ပါးရှိပါသည်။ မိမိအား ချစ်စေလိုသော စိတ်မပါသော်လည်း သူနှစ်ဦးတို့ ကွဲပြားလျှင် ပိသုဏဝါစာ ဖြစ်သည်။

မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်၏ ညီညွတ်မှုကို ကွဲပြားအောင် ကုန်းတိုက်သော သူသည် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ အပါယ်လေးပါး၌ ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံရ၏။ အပါယ်လေးပါးမှ လွတ်ပြီးနောက် လူ့ဘဝထောက်သော အခါတွင်လည်း အောက်ပါ ဆိုးကျိုးများကို ခံစားရလေသည်—

အာဝိဝဋ္ဌမကသီလ

- (၁) အဆွေခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်းဝင်သောသူတို့နှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲပြားခြင်း၊
- (၂) သူတပါးလုံ့လကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ဖျက်စီးခြင်း၊
- (၃) အခြံအရံ မဲ့ခြင်း၊
- (၄) သူတော်ကောင်းတရား၌ သက်ဝင်ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရား မရှိခြင်း၊
- (၅) မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း မတည်မြဲခြင်း၊
- (၆) လူအများ အမုန်းခံရခြင်း၊
- (၇) စိတ်ဓာတ် ညစ်ညမ်းခြင်း။

ကဿပမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်အခါက အလိုကြီးသောရဟန်းတစ်ပါး သည် ချွာငယ်တစ်ခု၌ ကျောင်းအာဝါသကို အလိုရှိသည့်အတွက် မထေရ်နှစ်ပါးကို ကုန်းတိုက်ကာ ခွဲလေသည်။ ဘငပြောင်းသောအခါ ကဿပမြတ်စွာဘုရားနှင့် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားတို့၏ အကြား၌ အဝိစိင်ရဲ၌ ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံစားရ၏။ ဂေါတမဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဗုဒ္ဓဂြိုဟ်ပြည်အနီး၌ ပူတိမုခပြိတ္တာဖြစ်ရလေ၏။ ကာယကံ စောင့်ထိန်း၍ ကိုယ်မှာ ရွှေအဆင်းနှင့် တူပြီး နှုတ်မစောင့် ကုန်းတိုက် သောကြောင့် ခံတွင်းပုပ်၏။ ခံတွင်းမှ ပိုးလောက်များလည်း ထွက်လေသည် (ဓမ္မဋ္ဌ၊ ၂။ ၂၅၇။ သူကရပေတငတ္ထ။)။

သူနှစ်ယောက်တို့၏ ညီညွတ်မှုကို ကွဲပြားအောင် ကုန်းတိုက်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်း (ပိသုဏဝါစာ)မှ ရှောင်ကြဉ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖြစ်လေရာ ဘဝ တိုင်း၌ အောက်ပါအကျိုးတရားများ ခံစားရသည်—

- (၁) သူတပါးလုံ့လကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် ဖျက်စီးခြင်း၊
- (၂) စည်းစိမ်အခြံအရံ မြဲခြင်း။
- (၃) သဒ္ဓါတရား မပျက်ခြင်း၊
- (၄) အဆွေခင်ပွန်း မိတ်ဆွေ မပျက်စီးနိုင်ခြင်း၊
- (၅) လူအများ ချစ်ခင်ခြင်း၊
- (၆) စိတ်ဓာတ် မညစ်ညူးခြင်း။

ဖရသဝါစာအဖွင့်

ဖရသဝါစာ-ဟူသည် မကြားဝံ့ မနာသာ အယုတ်တမာ ဆဲဆိုမှု၊ ကျွဲတော်၍ သေပါစေ၊ ကားတိုက်၍ သေပါစေ မြွေကိုက်၍ သေပါစေ ယုတ်ညံ့သော အင်္ဂါနှင့် နှိုင်းခြင်း စသည်ဖြင့် ကျိန်ဆဲမှုများတည်း။ တရားကိုယ်အားဖြင့် ဆဲဆိုကြောင်း စေတနာသည် ဖရသဝါစာမည်၏။ ပရမတ္ထစက္ခုကျမ်း စာမျက်နှာ (၂၁၂)၌ ဒီပဲယင်းဆရာတော်ကြီးက “ဖရသဝါစာ-၌ နှုတ်ထွက်ကြမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ ချိုသာသည်ဖြစ်စေ စေတနာကြမ်းသည်ကိုသာ အကြမ်းဟု ဆိုရသည်။ ထို့ကြောင့် မိဘတို့က သားဖမ်းတို့ကို ကျိန်ဆဲရာ၌ ဖရသဝါစာမပြုတ်၊ ဘုရင်မင်းတို့သည် လူတစ်ယောက်ကို သတ်စေရာ၌ “ချမ်းသာစွာ အိပ်ပါစေ” ဟု ဆိုသည်။ စကား ချိုသာသော်လည်း “ဖရသဝါစာ” ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်။ ထိုဖရသဝါစာမှ ရှောင်ကြဉ်မှသည် ဖရသဝါစာ ဝေရမဏိ ဖြစ်၏။ ဖရသဝါစာကံမြောက်ရန် အင်္ဂါ ၃-ပါးရှိ၏။ ယင်းတို့မှာ—

- (၁) အဆဲခံရသူ ရှိခြင်း၊
- (၂) အမျက်ထွက်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုးခြင်း၊
- (၃) ဆဲရေးခြင်း—

တို့ဖြစ်ပါသည်။

ဖရသဝါစာ ကံ၏ အပြစ်များ

ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို ဆိုသော သူသည် သေသည့် အခြားမဲ့၌ အပါယ် လေးပါး၌ ဆင်းရဲကြီးစွာခံစားရ၏။ အပါယ်လေးပါးမှ လွတ်ပြီးနောက် လူ့ဘဝ ထောက်သောအခါတွင်လည်း အောက်ပါဆိုးကျိုးများကို ခံစားရလေသည်။—

- (၁) မနှစ်သက်သော အသံကို ကြားရခြင်း၊
- (၂) အများ အမုန်းခံရခြင်း၊
- (၃) ကဲ့ရဲ့ဖြစ်တင် ခံရခြင်း၊
- (၄) ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေထိုင်ရခြင်း၊
- (၅) သာယာနာပျော်ဖွယ်သောအသံ မရှိခြင်း၊
- (၆) အလုံးစုံသော အသံအင်္ဂါ ပျက်စီးခြင်း (ဆွံ့အခြင်း)။

ဗာရာဏသီပြည် နန္ဒိယဥပါသကာ သေလွန်ပြီးနောက် ဇနီးဖြစ်သူ ရေဝတီသည် ဒါနဝတ်ကို ဖြုတ်၍ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား လှူသွားပမာ ကြမ်းကြုတ်သော စကားဖြင့် ဆဲရေးခြင်းကြောင့် ဘီလူးနှစ်ယောက် လာရောက်ဆဲယူပြီး အသုတစ်ရာ နှက်သော ဘင်ပုပ်ငရဲ၌ ပစ်ချသည်။ အနှစ် နှစ်ထောင်ခံရ၏။

ကဿပဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ရဟန်းများကို ကြမ်းကြုတ်စွာ ဆဲဆိုသည့်အတွက် ဘုရားနှစ်ဆူ ကြားကာလတွင် ငရဲ၌ ကြီးစွာ ဆင်းရဲခံစားရ၏။ ဂေါတမဘုရားလက်ထက် ရောက်သောအခါ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခြေ၌ ကာယကံ စောင့်ခဲ့၍ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသောကိုယ်၊ ဝစီကံ မစောင့်၍ ဝက်နှုတ်သီးနှင့် တူသော ပါးစပ်ရှိသော ငြိတ္တာဖြစ်ရလေသည်။

နန္ဒိဝိသာလနွား

မြတ်စွာဘုရား ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဖရုသဝါစာ (ကြမ်းတမ်းသော စကား)ကို တိရစ္ဆာန်များပင် မနှစ်သက်ကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူပါသည်။

ရှေးအခါက ဂန္ဓာရတိုင်း တက္ကသိုလ်ပြည် ဂန္ဓာရမင်းလက်ထက် ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်၏ အိမ်တွင် ဘုရားလောင်းသည် နွားမျိုး၌ ဖြစ်၍ “နန္ဒိဝိသာလ” ဟု ဇာမည်ရ၏။ ဘုရားလောင်းနွားသည် အရွယ်ရောက်သောအခါ ပုဏ္ဏားကြီးအား ကျေးဇူးဆပ်လိုသဖြင့် ဂေါတမဘုရားထံသွားပြီး ငါ၏နွားလားသည်လည်းအစီးတစ်ဆူကို တစ်ကြိမ်တည်း ရုန်းနိုင်ကြောင်းပြော၍ အသပြာတစ်ထောင်လောင်းလော့ဟု ပြောလေသည်။ ပုဏ္ဏားလည်းဘုရားလောင်းနွား ခိုင်းသည့်အတိုင်း ပြု၏။ လှည်းအစီးတစ်ဆူကို သဲကျောက်စရစ်၊ ကျောက်ခဲတို့ဖြင့် ပြည့်စေ၍ နန္ဒိဝိသာလနွားကို ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့် လိမ်းကျံပြီး ပထမဆုံးလှည်း၏ ရွှေခွံထား၏။ နှင်တံကို မြှောက်၍ “ဂစ္ဆ ကုဋု၊ ဝဟဿ ကုဋု = ကောက်ကျစ်ယောနွားသွားလော့၊ ကောက်ကျစ်သောနွား ရုံးလော့” ဟု ဆို၍ မောင်းနှင်ရာ မရုန်းဘဲ နေသဖြင့် အသပြာတစ်ထောင် ရှုံးလေသည်။ ဤသည်မှာ ဖရုသဝါစာ၏ အကျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။ တဖန် နောက်တစ်ကြိမ် အသပြာနှစ်ထောင်လောင်းတမ်းပြုလုပ်၍ ချိုသာသောစကားဖြင့် နွားလားဥသဘကြီးကို ချော့မော့စေခိုင်းပြန်ရာ လှည်းများကို ရုန်းပေးလိုက်သည်။ ပုဏ္ဏားကြီးမှာ အသပြာနှစ်ထောင်အနိုင်ရရှိခဲ့သည်။ ဤကား ဖရုသဝါစာမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၏ အကျိုးဆက်ဖြစ်သည် (ဇာ၊ ၄၅။ ၂၀၇)။

မကြားဝံ့မနာသာ ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်း ဖရုသဝါစာမှ ရှောင်ကြဉ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း၌—

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

- (၁) လူသတ္တဝါအများ ချစ်ခင်ခြင်း၊
- (၂) လူသတ္တဝါတို့၏ စိတ်နှလုံးကို နှစ်သက်စေနိုင်ခြင်း၊
- (၃) ချမ်းသာစွာ နေရခြင်း၊
- (၄) သာယာနာပျော်ဖွယ်သော စကား ရှိခြင်း၊
- (၅) လူအများ ချီးမွမ်းခံရခြင်း၊
- (၆) အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော အသံနှင့် ပြည့်စုံခြင်း-

တို့ကို ခံစားရသည်။

သမ္မပ္ပလာပဝါစာအဖွင့်

စီးပွားချမ်းသာကို ဖျက်ဆီးတတ်သော စကား၊ အနက်အဓိပ္ပါယ် မရှိ ပြိန်ဖျင်းသော စကားကို ဆိုကြောင်းဖြစ်သော စေတနာသည် သမ္မပ္ပလာပဝါစာ မည်၏။ အနက်ဆံကင်း ပြိန်ဖျင်းသော စကားနှင့် ပတ်သက်၍ ပရမတ္ထစက္ခုကျမ်း (၂၁၂)၌ ဒီပဲယင်းဆရာတော်ကြီးက—

“အနက်ဆံကင်းဆိုသည်မှာ ရာမမင်း၏ သီတာမိဖုရားကို ခေါင်းဆယ် လုံးရှိ ဘီလူးမင်း ခိုးယူသည်၊ ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကျား သက်ကယ်ရိတ် သွားကြသည် ဤသို့ စသည့် ရှေးက မဖြစ်ဖူး မရှိဖူးသည်ကို ဖြစ်ဖူး ရှိဖူးသကဲ့သို့ သူတပါး ထုဂပွားရန်၊ မေါသပွားရန်၊ မောဟပွားရန် ကြံဖန်၍ ပြောကြသော စကားဟူသမျှ စပါးဖျင်းကဲ့သို့ အနက်ဆံဗြစ် မပါသည်ကို ဆိုသည်။ သူ့ကို ဆုံးမရာ တရားဓမ္မ ဟောရာ ပြောရာ ထင်လွယ် မြင်လွယ်အောင် ဥပမာပုံပြု၍ ထည့်သွင်း ပြောဆိုရာတို့၌ သမ္မပ္ပလာပ မဖြစ်” ဟု မိန့်တော်မူသည်။

သမ္မပ္ပလာပဝါစာတွင် အင်္ဂါ ၃-ပါး ရှိ၏။ ယင်းတို့မှာ—

- (၁) အနက်ဆံကင်း ပြိန်ဖျင်းသော စကားကို ဆိုလိုသော စိတ်ရှိခြင်း၊
- (၂) ပြိန်ဖျင်းသော စကားကို ဆိုခြင်း၊
- (၃) သူတပါး ယုံကြည်ခြင်း-

တို့ဖြစ်ပါသည်။

အာဇီဝဋ္ဌမကသီစာ

စီးပွားချမ်းသာကို ဖျက်ဆီးတတ်သော စကား၊ အနက်အဓိပ္ပါယ် မရှိ ပြိန်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုသော သူသည် ခန္ဓာပျက်သည်၏ အခြားမဲ့၌ အပါယ်လေးပါး၌ ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံစားရ၏။ အပါယ်လေးပါးမှ လွတ်မြောက် ပြီးနောက် လူ့ဘဝရောက်သော အခါတွင်လည်း အောက်ပါ ဆိုးကျိုးများကို ခံစားရလေသည်—

- (၁) မိမိပြောဆိုသော စကားကို သူတပါး မယုံကြည်ခြင်း။
- (၂) မိမိကို လူအများ မုန်းတီးခြင်း။
- (၃) လူအများတို့က မိမိကို အလေးမထားခြင်း။
- (၄) အများယုံကြည်ဖွယ်ဖြစ်အောင် မပြောတတ်ခြင်း။
- (၅) လာဘ်လာဘ နည်းပါးခြင်း။
- (၆) ဘုန်းတန်ခိုးရှိန်စော် အာနုဘော် နည်းပါးခြင်း။
- (၇) ပညာသေးသိမ် မေးမှိန်ခြင်း။

မြတ်စွာဘုရား ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးထော် မှုစဉ် ကချေသည်များသည် လူတို့ကို လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟသို့ ရောက်၍ မိုက်မဲအောင် ဖြားယောင်းသွေးဆောင် ကပြ သီဆိုသောကြောင့် စုတေသော အခါ ပဟာသငရဲ၌ ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံစားကြကုန်၏ဟူ၍ တာဠုဖုဋ္ဌ ကချေသည် မှူးအား ဟောကြားတော်မူသည်။

စီးပွားချမ်းသာကို ဖျက်ဆီးတတ်သော စကား၊ အနက်အဓိပ္ပါယ် မရှိ ပြိန်ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း သမ္မပ္ပလာပဝါစာမှ ရှောင်ကြဉ်ရမည်။ ရှောင်ကြဉ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း၌ အောက်ပါ ကောင်းကျိုး များကို ခံစားရလေသည်—

- (၁) လူသတ္တဝါအများ ချစ်ခင်ခြင်း၊ လေးမြတ်ခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်း။
- (၂) လူသတ္တဝါတို့၏ စိတ်နှလုံး တိုးပွားစေနိုင်ခြင်း။
- (၃) ယုံကြည်ဖွယ်သော စကားရှိခြင်း။
- (၄) ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးခြင်း။
- (၅) အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာများကို ခဏချင်း ဖြေဆိုနိုင်ခြင်း။

မိစ္ဆာဇီဝါအပွင့်

မုဆိုး တံငါအလုပ်တို့ဖြင့် သူ့အယက်သတ်ခြင်း (ပါဏာတိပါတ)အမှုကို ပြု၍ ပစ္စည်းရှာဖွေခြင်း၊ သူခိုး ဓားပြ (အဒိန္နာဒါန)လုပ်၍ ပစ္စည်းရှာဖွေခြင်း၊ ငွေကြေးပစ္စည်း ရလိုမှုအတွက် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရက် လွန်ကျူးမှု၊ မတရား ရွှေနေ၊ မတရား သက်သေလိုက်၍ ဖြစ်စေ၊ လိမ်လည် လှည့်ပတ်ဆောင်းဝယ်၍ဖြစ်စေ မုသာဝါဒဖြင့် ပစ္စည်းရှာရမှု၊ ကုန်းတိုက်ပေးခြင်း၊ ပိသုဏဝါစာမှုဖြင့် ပစ္စည်းရှာဖွေမှု၊ ဆဲရေးတိုင်းထွာ ဖရသဝါစာဖြင့် ပစ္စည်း ရှာဖွေမှု၊ ကွက်စိပ်ပြောဆရာ လူရွှင်တော်အလုပ်တို့ဖြင့် မဟုတ်မမှန် အကျိုး မရှိသော ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ သမ္ပပ္ပလာပမှုဖြင့် စီးပွား ရှာဖွေမှုများသည် မိစ္ဆာဇီဝိပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည်။

ဤမိစ္ဆာဇီဝိပုဂ္ဂိုလ်များကို “ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိ” စသော ရှေးသိက္ခာပုဒ် ၇-ပါးဖြင့် ရှောင်ကြဉ်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် “မြဲရာသံပတ်” ဆိုသကဲ့သို့ ရှေးသိက္ခာပုဒ်များဖြင့် ရှောင်ကြဉ်ရာဝယ် သာ၍ ခိုင်မြဲအောင် ဤ“မိစ္ဆာဇီဝါ ဝေရမဏိ” သိက္ခာပုဒ်ကို ထပ်မံ ဆောက်တည်ရသည်။

မိစ္ဆာဇာဇီဝိ ၅-မျိုး

ရှေးသိက္ခာပုဒ် ၇-ပါးဖြင့် မရှောင်ကြဉ်ရသေးသော မိစ္ဆာဇီဝိများလည်း ရှိသေးသည်။ ယင်းမိစ္ဆာဇီဝိများမှာ “လက်နက်၊ လှ၊ သား၊ သေ၊ ဆိပ်၊ ငါး၊ ရောင်းစားမပြုကောင်း” ဟူ၍ ၅-မျိုး ရှိ၏။

- (၁) သတ္တဝါဏိဇ္ဇာ = ဓားလှံ သေနတ်ပိုက်ကွန် စသော လက်နက်ရောင်းမှု၊
- (၂) သတ္တဝါဏိဇ္ဇာ = လှ၊ သတ္တဝါကို သွေးဆောင်၍ သူတပါးတံ ကျွန်အဖြစ် ရောင်းဝယ်မှု (ပြည့်တန်ဆာများ မွေး၍ ခေါင်းလုပ်မှု)၊
- (၃) မံသဝါဏိဇ္ဇာ = နွား၊ ကျွဲ၊ ဝက်၊ ဆိတ်၊ ကြက်၊ ငှက် စသည်တို့ကို မွေးမြူ၍ အသားစားဖို့ရာ သတ်ဖြတ်သူအားရောင်းမှု၊ သတ်ပြီးသော သားငါး အစိုအခြောက်ရောင်းဝယ်မှု၊
- (၄) မဇ္ဇဝါဏိဇ္ဇာ = ဝန်းရည်၊ အရက်၊ ဘိန်း စသည့် မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းမှု၊
- (၅) ဝိသဝါဏိဇ္ဇာ = အဆိပ်ရောင်းမှု (အံ၊ ၂။၁၇၃)။

ယင်း ၅-မျိုးသည် မိစ္ဆာဇီဝဖြစ်၏။ ရတနာသုံးပါး ကိုးကွယ်သူ ဥပါသကာ များ မပြုကောင်းပေ။ ထို့ပြင် မြင်းလောင်း၊ နွားလောင်း ကျွဲတိုက်၊ ပဲရိုက်၍ ပစ္စည်းရှာမှုများလည်း မိစ္ဆာဇီဝပင် ဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်တိုင် မိစ္ဆာဇီဝမှုဖြင့် ပစ္စည်း မရှာပါသော်လည်း စီးပွားတူဖြစ်သော ညီအစ်ကိုမောင်နှံမမျှား၏ မိစ္ဆာဇီဝကို ဝမ်းမြောက်သဘောတူလျှင် မိစ္ဆာဇီဝပင် ဖြစ်၏။ သဘောမတူလျှင် မိစ္ဆာဇီဝ မဖြစ်ပေ။

သမ္မာအာဇီဝ ၂-မျိုး

သမ္မာအာဇီဝသည် သုတ္တန်ပါဠိတော်၌ လာသော သမ္မာအာဇီဝ၊ အဘိဓမ္မာ ပါဠိတော်၌ လာသော သမ္မာအာဇီဝ ဟူ၍ ၂-မျိုးရှိ၏။ ထိုတွင် တရားသဖြင့် ရအပ်သော ပစ္စည်းများကို စားသောက်သုံးစွဲခြင်း၊ တရားနည်းလမ်းအတိုင်း ပစ္စည်းဥစ္စာရှာဖွေခြင်းသည် သုတ္တန်သမ္မာအာဇီဝ မည်၏။

မတရားသဖြင့် ပစ္စည်းရဖို့ အခွင့်ကြုံလာသော်လည်း မလုပ်ဘဲ ရှောင်ကြဉ် နေခြင်းသည် အဘိဓမ္မာသမ္မာအာဇီဝ မည်၏။

မတရားရှာဖွေရရှိထားသော ပစ္စည်းများကို စားသုံးနေ၍ မတရား စီးပွား ရှာမှု ဆက်လက်မလုပ်လျှင် သုတ္တန်နည်း သမ္မာအာဇီဝပျက်၍ အဘိဓမ္မာနည်း သမ္မာအာဇီဝ မပျက်ပါ။

သုတ္တန် သမ္မာအာဇီဝ မဖြစ်အောင် မတတ်နိုင်ပါလျှင် အဘိဓမ္မာ သမ္မာအာဇီဝ ဖြစ်အောင် နောက်ထပ် မတရားပစ္စည်းဥစ္စာရှာမှုမှ ရှောင်ကြဉ်လျှင် အာဇီဝဋ္ဌမကသီလကို ထိန်းသိမ်းရာ ရောက်ပါသည်။

သမ္မာအာဇီဝ

ဖော်ပြခဲ့သော မိစ္ဆာဇီဝမှ ရှောင်ကြဉ်၍ တရားသဖြင့် ရရှိသော ပစ္စည်း များကို “ဓမ္မိယလဒ္ဓ ပစ္စည်း”ဟု ခေါ်ပါသည်။ ယင်းပစ္စည်းများမှာ—

- မိဘ ဘိုးဘွား စသူတို့ထံမှ အမွေအနှစ် ရသော ပစ္စည်း၊
- စာရေး စာချီစသော အမှုထမ်းလုပ်၍ ရသော ပစ္စည်း၊
- လက်မှုပညာဖြင့် ရသော ပစ္စည်း၊
- လယ်ယာလုပ်၍ ရသော ပစ္စည်း၊
- တရားသဖြင့် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား၍ ရသော ပစ္စည်း၊
- ကာယလုပ်အားဖြင့် လုပ်၍ ရသော ပစ္စည်း-

ဤပစ္စည်းများသည် များသောအားဖြင့် ဓမ္မိယလဒ္ဓပစ္စည်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပစ္စည်းများဖြင့် အသက်မွေးသောသူသည် သမ္မာအာဇီဝ ဖြစ်ပါသည်။

အချို့သော လူများသည် နားမလည်မီ အချိန်က မတရားသဖြင့် စီးပွားရှာ၍ ထရားသဘော နားလည်လာသောအခါ ထိုပစ္စည်းများကို ဆက်လက် စားသောက်နေထိုင်မှုသည် သမ္မာအာဇီဝ မြဲလေသလား၊ မမြဲလေသလားဟု သံသယဝင် စဉ်းစားလာတတ်ကြပေသည်။ ယင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သမ္မာအာဇီဝ ၂-မျိုးကို သိထားသင့်ပေသည်။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက သီလဝိနိစ္ဆယပေါင်းချုပ်ကျမ်း (၇၄)တွင် “အဓိမ္မိယလဒ္ဓပစ္စည်း ဝတ္ထုကို သုံးစွဲရလျက် ရှိနေသော်လည်း ဒုစရိုက်မှုမှ ကြဉ်ရှောင်တော့မည်ဟု စိတ်ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ခံယူဆောက်တည်မှု ပြုခဲ့သော် အဘိဓမ္မာ သမ္မာအာဇီဝ ဝိရတီမူကား ဖြစ်ပါ၏။ သမ္မာအာဇီဝ ဝိရတီ ဖြစ်လျှင်လည်း ထိုပစ္စည်းဝတ္ထုကို သုံးစွဲရသည့်အတွက် ထိုသူမှာ သဂုဏ်ဇာတိ၊ မဂုဏ်ဇာတိ ဖြစ်ခွင့်မရှိပေပြီ”ဟု မိန့်တော်မူပါသည်။

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ အင်္ဂုလိမာလထေရ်သည် တော အရပ်၌ တစ်ကိုယ်တည်း ခားပြငိုလ်ကြီး ပြုလုပ်၍နေရာ မြတ်စွာဘုရား ကြွသွား၍ ခြေချွတ်တော်မူသဖြင့် အကျွတ်တရားရတော်မူသည်။

တမ္မဒါဠိက မည်သော သူသတ် ယောက်ျားကြီးသည် သူသတ်အလုပ်နှင့် အသက်မွေးမှုပြု၍ ရအပ်သော ပစ္စည်းဝတ္ထုကို သုံးစွဲလျက်နှင့်ပင် အရှင် သာရိပုတ္တရာ တရားကို နာကြားရ၍ ထိုနေ့၌ပင် သေ၍ တုသိတာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏ (ဓမ္မဒွါး၊ ၄၀၅-၄၀၇)။

ကုက္ကုဒ္ဓမုဆိုး

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ကုက္ကုဒ္ဓမုဆိုးသည် တစ်သက်လုံး မုဆိုး အလုပ်ကို လုပ်၍ အသက်မွေးခဲ့သောကြောင့် သူ၏ အသက်မွေးမှုသည် မိစ္ဆာဇီဝ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဘုရားနှင့် တွေ့သောအခါ တရားတော်ကို နာရ၍ သား ၇-ယောက်၊ ချွေးမ ၇-ယောက်နှင့် အတူ သောတာပန် ဖြစ်လေသည် (ဓမ္မဒွါ၊ ၂၊ ၁၅-၁၇)။ ထိုသူတို့သည် ရှေးက မိစ္ဆာဇီဝဖြင့် ရခဲ့သော ပစ္စည်းများကို စွန့်ပစ်သည်ဟု ကျမ်းဂန်တို့၌ မလာချေ။ စွန့်ပစ် မည်လည်း မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် တတ်သိ နားလည်သော အခါမှစ၍ မိစ္ဆာဇီဝကို ရှောင်ကြဉ်လျှင် အာဇီဝဋ္ဌမာသီလ လုံခြုံသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ မိစ္ဆာဇီဝဖြင့် ရရှိသော ပစ္စည်းများကို လှူဒါန်း ပေးကမ်းရာ၌လည်း ထိုက်တန်သမျှ အကျိုးရပါသည်။ သို့သော် ဓမ္မိယလဒ္ဓပစ္စည်းလောက်တော့ အကျိုးကြီးမည်မဟုတ်ချေ။

ရဟန်းတော်များ၏ သမ္မာအာဇီဝ

ရဟန်းတော်များ၌ကား မတရားသဖြင့် ရအပ်သော ပစ္စည်းများကို လုံးဝ စွန့်ပစ်နိုင်မှသာ သမ္မာအာဇီဝဖြစ်၏။ ဆေးကုမှု၊ ဗေဒင်ဟောမှု၊ ကြည်ညိုအောင် ယိတ်ဟန်ဆောင်မှု စသော မတရားမှုဖြင့် ရအပ်သော ပစ္စည်းကို သုံးစွဲ နေလျှင် သုံးစွဲတိုင်း သုံးစွဲတိုင်း အာပတ်သင့်ရုံမက ထိုပစ္စည်းများကို အခြား ရဟန်းတော်များ သုံးဆောင်လျှင်လည်း အာပတ်သင့်၏။ ထို့ကြောင့် ရဟန်း တော်များ၏ မိစ္ဆာဇီဝသည် လူတို့၏ မိစ္ဆာဇီဝထက် ပို၍ အပြစ်ကြီး၏။

ရဟန်းတော်များ၏ အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိကို ပြဆိုရာ၌ အသက်မွေးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပညတ်ထော်မှုအပ်သော ခြောက်ပါးသော သိက္ခာပုဒ် တို့မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏—

- (၁) အသက်မွေးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ယုတ်မာသော အလို ဆိုးဖြင့် မိမိ၌ ထင်ရှားမရှိသော ဈာန်မဂ်၊ ဖိုလ်တရားကို ရှိသယောင် ဟောပြောအံ့၊ ပါရာဇိကအာပတ်သင့်၏။
- (၂) အသက်မွေးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် အောင်သွယ်မှု ပြုအံ့၊ သံဃာဒီသေသ်အာပတ်သင့်၏။
- (၃) အသက်မွေးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထိုကျောင်း၌ နေသော ရဟန်းသည် ရဟန္တာထည်းဟု ပြောဆိုသည်ကို ဝန်ခံအံ့၊ ထုလွှစဉ်း အာပတ်သင့်၏။
- (၄) အသက်မွေးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းသည် မနာပျား ဘဲလျက် မိမိအကျိုးငှာ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်အာဟာရကို နှုတ် မြှက်တောင်းရမ်း၍ သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ ပါရိတ်အာပတ်သင့်၏။
- (၅) အသက်မွေးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းမိန်းမသည် မနာ ပျားဘဲလျက် မိမိအကျိုးငှာ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ် အာဟာရကို တောင်း၍ သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ ပါရိဝေသနီအာပတ် သင့်၏။
- (၆) အသက်မွေးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းသည် မနာပျား ဘဲလျက် ဟင်းကိုဖြစ်စေ၊ ထမင်းကိုဖြစ်စေ မိမိအကျိုးငှာ တောင်း၍ သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းတော်များမှာ ထိုကိစ္စများစင်ကြယ်မှ သမ္မာအာဇီဝဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တကယ်တမ်း သူတော်ကောင်းစင်စစ် ဖြစ်လိုသူ မှန်လျှင် လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဖြစ်စေ

မိစ္ဆာဇီဝကို အထူးရှောင်ကြဉ်လျက် သမ္မာအာဇီဝဖြစ်အောင် အသက်မွေးမှုကော
အာဇီဝဋ္ဌမကသီလကို စောင့်ထိန်းမှသာလျှင် အစစ်အမှန် သူတော်ကောင်းဟု
ဆိုထိုက်၏။ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ လုံခြုံမှလည်း မဂ်ဖိုလ်ရနိုင်၏။ မလုံခြုံလျှင်
မဂ်ဖိုလ်မရနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် အာဇီဝဋ္ဌမကသီလကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်း
ကြပါဟု တိုက်တွန်းလိုက်ရပါသည်။

အာဒိဗြဟ္မစရိယ=အကျင့်မြတ်၏ အစ

ငါးပါးသီလကို ဆောက်တည်သည် ဖြစ်စေ၊ မဆောက်တည်သည် ဖြစ်စေ
လွန်ကျူးလျှင် အပြစ်ရှိသကဲ့သို့ ဤအာဇီဝဋ္ဌမကသီလကိုလည်း ဆောက်တည်
သည်ဖြစ်စေ၊ မဆောက်တည်သည်ဖြစ်စေ လွန်ကျူးလျှင် အပြစ်ရှိ၏။ ငါးပါး
သီလသည် သူတော်ကောင်းတို့ အမြဲစောင့်ထိန်းရမည့် နိစ္စသီလ ဖြစ်သကဲ့သို့
ဤအာဇီဝဋ္ဌမကသီလသည်လည်း သူတော်ကောင်းတို့ အမြဲစောင့်ထိန်းရမည့်
ကိုယ်ကျင့် နိစ္စသီလဖြစ်သည်။ ဤသီလ မလုံခြုံလျှင် မဂ်ဖိုလ်ကို မရနိုင်ပါ။ ဤ
အာဇီဝဋ္ဌမကသီလလုံခြုံမှ မဂ်ဖိုလ်ကို ရနိုင်သဖြင့် ဤသီလကို မဂ်တည်းဟူသော
မြတ်သောအကျင့်၏ အစ အခြေခံသီလ ဖြစ်၍ “အာဒိဗြဟ္မစရိယသီလ”ဟု
ကျမ်းဂန်တို့၌ ခေါ်သေးသည်။ (အာဒိ=အစ+ဗြဟ္မစရိယ=အကျင့်မြတ်။)

လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးက သူ၏ သီလဝိနိစ္စယပေါင်းချုပ်ကျမ်း
(၁၄၄)၌ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထား၏—

ဤ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလသည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌
အခြေခံ အမာခံ ဆရာတည် တရားဖြစ်၍ အာဒိဗြဟ္မစရိယသီလ မည်၏။
နေထွက်လိုသည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာ ဖြစ်ပေါ်၍ လာသော နေအရက်နှင့်
တူသည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏။

စောင့်ထိန်းရန် သင့်၊ မသင့်

ဤသီလကို စောင့်ကောင်း၊ မစောင့်ကောင်း အငြင်းပွားကြ၏။ မစောင့်
ကောင်းစရာ အကြောင်းမရှိဟု ဆရာတော်ကြီးများ မိန့်တော်မူကြပါသည်။
ပါဠိတော်၌ တိုက်ရိုက်သီလအဖြစ်ဖြင့် မပြသော်လည်း အာဇီဝ အသက်မွေးမှု
စင်ကြယ်မှုနည်းလမ်းနှင့် အာဇီဝ စင်ကြယ်ခြင်း၏ (သမ္မာဇီဝ ဖြစ်ခြင်း၏)
အကျိုးကို များစွာ ပြထားပါသည်။ ထို့ပြင် ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ (၁၂)၊
ဋီကာတို့၌လည်းကောင်း၊ ဥပရိပဏ္ဍာသပါဠိ (၃၃၇)၌ လည်းကောင်း
အာဇီဝဋ္ဌမကသီလကို—

အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ

ပုဗ္ဗေ ခေါ ပနဿ ကာယကမ္မံ ဝစီကမ္မံ အာဇီဝေါ သုပရိသုဇ္ဈါ
ဟောတိ—

ဟူသော ပါဠိတော်အရ အကျယ်ထုတ်ပြုလျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အာဇီဝဋ္ဌမက
သီလကို အမြဲလျှို၍အောင် စောင့်ထိန်းသင့်ကြပေသည်။

အခန်း (၂၀)

သီလအမျိုးမျိုး

ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သီလများကို ကျင့်သုံးသည့် အချိန်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးအစား ကျင့်သုံးပုံ ပြင်းထန်မှု လျော့နည်းမှုနှင့် အကျိုးသွား မတူညီမှုများကို အကြောင်းပြု၍ သီလနှစ်မျိုး၊ သီလသုံးမျိုး စသည်ဖြင့် ခွဲခြားနိုင်ပေသည်။

နှစ်ပါးစု သီလ

သီလကို အကျဉ်းအားဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း နှစ်မျိုးစီ ခွဲခြားနိုင်သည်—

- (၁) စာရိတ္တသီလနှင့် ဝါရိတ္တသီလ (ဆောင်ရန် သီလနှင့် ရှောင်ရန် သီလ)၊
- (၂) အာဘိသမာစာရိက္ခသီလနှင့် အာဒိဗြဟ္မစရိယသီလ (အမှမ်းတင် သီလနှင့် မူလအစ အရိုးခံသီလ)၊
- (၃) ဝိရတီသီလနှင့် အဝိရတီသီလ (ရှောင်ရန်သီလနှင့် စေတနာသီလ)၊
- (၄) နိဿိတသီလနှင့် အနိဿိတသီလ (မှီတွယ်ရာရှိသီလနှင့် မှီတွယ်ရာမဲ့ သီလ)၊
- (၅) ကာလပရိယန္တသီလနှင့် အာပါဏကောဋိကသီလ (အချိန်ပိုင်း သီလနှင့် ရာသက်ပန်သီလ)၊
- (၆) သပရိယန္တသီလနှင့် အပရိယန္တသီလ (အပိုင်းအခြားရှိ သီလနှင့် အပိုင်းအခြားမဲ့ သီလ)၊
- (၇) လောကီယသီလနှင့် လောကုတ္တရသီလ (လောကီသီလနှင့် လောကုတ္တရာသီလ)၊
- (၈) ဂဟဋ္ဌသီလနှင့် ပဗ္ဗဇိတသီလ (လူဝတ်ကြောင်သီလနှင့် ရှင်ရဟန်း သီလ)။

စာရိတ္တသီလနှင့် ဝါရိတ္တသီလ

မြတ်စွာဘုရားပညတ်တော်မူအပ်သော ဆရာကျင့်ဝတ်၊ တပည့်ကျင့်ဝတ် စသောအကျင့်များကို မြတ်စွာဘုရားရှင် အလိုတော်ကျအတိုင်း လိုက်နာပြုလုပ် ဖြည့်ကျင့်ခြင်းသည် စာရိတ္တသီလ မည်၏။ မကျင့်သော်လည်း အပြစ်မရှိ၊ ကျင့်လျှင် ထိုးတက်၍ သီလဖြူစင်နိုင်သည်။ ကိုးပါးသီလတွင် ဝိကာယဘောဇန စသော နောက်လေးပါးဖြစ်သည်။

သူ့အသက်သတ်မှုကို မပြုကျင့်ရဟု ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းများက တားမြစ်ထားသည့် အမှုများကို မပြုလုပ်ဘဲ ရှောင်ကြဉ်လျက် သိက္ခာပုဒ်များကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်းသည် ဝါရိတ္တသီလ မည်၏။ မြတ်စွာဘုရားက တားမြစ်ထားသော အမှုကို အသက်ကိုပင် စွန့်ရသော်လည်း မလွန်ကျူးဘဲ စောင့်ထိန်းကြရမည် ဖြစ်သည်။ ဤသိက္ခာပုဒ်များကို ကျူးလွန်ပါက အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်စေနိုင်သည်။ ငါးပါးသီလသည် ဝါရိတ္တသီလ၌ ပါဝင်သည်။

အာဘိသမာဓာရိကသီလနှင့် အာဒိဗြဟ္မစရိယသီလ

မဂ်ဖိုလ်ကို ရနိုင် ရောက်နိုင်စေရန် ဟောကြားတော်မူအပ်သော ကောင်းမြတ်သော အကျင့်သီလသည် အာဘိသမာဓာရိကသီလ မည်၏။ အခြေခံသီလပေါ်၌ အပိုဆောင်း၍ အချောကိုင် အမွမ်းတင် ကျင့်ခြင်းဖြစ်သည်။ (အာဘိသမာဓာရိက = အဘိ + သံ + အာစရ = အပိုအလွန် + ကောင်းသော + အကျင့်။) အာဇီဝဋ္ဌမကသီလမှ ကြွင်းသော သီလများ ဖြစ်ကြသည်။

အစကနဦး ကျင့်သုံးရမည့် သီလ၊ မူလအခြေခံသီလသည် အာဒိဗြဟ္မစရိယသီလမည်၏။ (အာဒိ = အစ + ဗြဟ္မ = မြတ်သော + စရိယ = အကျင့်။) အာဇီဝဋ္ဌမကသီလသည် အာဒိဗြဟ္မစရိယသီလ မည်၏။

ဝိရတီသီလနှင့် အဝိရတီသီလ

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုနှင့် မသက်ဆိုင်သော ကာယဒုစရိုက် သုံးပါးမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း သမ္မာကမ္မန္တဝိရတီ၊ ဝစီဒုစရိုက် လေးပါးမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း သမ္မာဝါစာဝိရတီနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနှင့် သက်ဆိုင်သော ကာယဒုစရိုက် သုံးပါး၊ ဝစီဒုစရိုက် လေးပါးမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း သမ္မာအာဇီဝဝိရတီ၊ ယင်းဝိရတီသုံးပါးသည် ဝိရတီသီလ မည်၏။ ယင်းဝိရတီသီလမှ ကြွင်းသော စေတနာ သီလနှင့် သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယဖြင့် ပြုလုပ်သော အကျင့် သီလများသည် အဝိရတီသီလ မည်၏။

နိဿိတသီလနှင့် အနိဿိတသီလ

တဏှာကိုဖြစ်စေ၊ ဒိဋ္ဌိကိုဖြစ်စေ အမှီပြု၍ စောင့်သုံးအပ်သော သီလသည် နိဿိတသီလ မည်၏။ ဤသီလကြောင့် နောင်ဘဝတွင် ကောင်းမြတ်သော ဘဝ၊ ကောင်းမြတ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရပါလို၏ဟု စည်းစိမ်ချမ်းသာကို တောင့်တ၍ ကျင့်သုံးအပ်သော သီလသည် တဏှာဖြင့် မှီတူယ်သော သီလ

မည်၏။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူရှိသော သူတို့၏ အကျင့်သီလများသည် ဒိဋ္ဌိကို မှီတယ်သော သီလ မည်၏ဟု ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော တဏှာ ဒိဋ္ဌိ နှစ်ပါးကို အမှီမပြုဘဲ မြတ်သော အကျင့်သီလကို ကျင့်မည်ဟူ၍ နှလုံးသွင်း၍ စောင့်သုံး အပ်သော သီလသည် အနိဿိတသီလ မည်၏။ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ရရန် လောကမှ ထွက်မြောက်ရန် ကျင့်သုံးသည့်သီလ ဖြစ်သည်။

ကာလပရိယန္တသီလနှင့် အာပါဏကောဋိကသီလ

အလိုရှိသလောက် အချိန်ကာလကို ပိုင်းခြား၍ စောင့်သုံးအပ်သော သီလသည် ကာလပရိယန္တသီလ မည်၏။ အချိန်ကာလကို မပိုင်းခြားဘဲ အသက် ထက်ဆုံး စောင့်သုံးအပ်သော သီလသည် အာပါဏကောဋိကသီလ မည်၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်ထော်က ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ တစ်ယောက်သော မှုဆိုးသည် သားသမင်တို့ကို သတ်ဖြတ်၍ အသက်မွေးမှု ပြု၏။ ထိုမှုဆိုး၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သည် “သူငယ်ချင်းမှုဆိုး...တစ်နေ့လုံး သီလမဆောက်တည် နိုင်လျှင် ညအချိန်၌ ဆောက်တည်ပါ” ဟု တိုက်တွန်းသဖြင့် မှုဆိုးသည် နေ့အခါ၌ သီလမဆောက်တည်နိုင်ဘဲ ညအခါ၌ သီလဆောက်တည်ခဲ့သည်။ သေလွန်သော အခါ ရာဇဂြိုဟ်အနီး၌ ဝေမာနိကပြိတ္တာ ဖြစ်၍ နေ့အခါ၌ ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးစွာ ခံစားရသော်လည်း ည၌အခါ၌ နတ်စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ခံစားရလေသည် (မိဂလုဒ္ဓက ပေတဝတ္ထု)။

သပရိယန္တသီလနှင့် အပရိယန္တသီလ

ဆောက်တည်ထားသော သီလကို သတ်မှတ်အချိန် မကုန်ဆုံးသေးဘဲ ဥစ္စာ ပစ္စည်း၊ အခြံအရံ၊ ဆွေမျိုး၊ ကိုယ်အင်္ဂါ၊ အသက် ၍ ၅-ပါးတို့တွင် တစ်ပါး ပါးကြောင့် ချိုးဖျက်လိုက်ရသော သီလသည် သပရိယန္တ(အဆုံးအပိုင်းအခြား ရှိသော)သီလ မည်၏။ တစ်နေ့တာမျှသာ၊ တစ်လတာမျှသာ စသည်ဖြင့် ကာလ အားဖြင့် ပိုင်းခြား၍ သီလကို စောင့်ထိန်းခြင်း၊ ကိုယ်အသားကို မထိမီ၊ ကိုယ်အသက်ကို အန္တရာယ်မပြုမီ သီလကို ထိန်းမည်၊ ကိုယ်အသက် ထိလာလျှင် ပြန်ချရမည်ဟု အပိုင်းအခြား ပြု၍ သီလကို ဆောက်တည်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဥစ္စာပစ္စည်း၊ အခြံအရံ၊ ဆွေမျိုး၊ ကိုယ်အင်္ဂါ၊ အသက် ၍ ၅-ပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးကြောင့်မျှ အပျက်အစီးမခံဘဲ ရည်မှန်းထားသည့်အတိုင်း ကောင်းစွာ စောင့်သုံးအပ်သော သီလသည် အပရိယန္တ (အပိုင်းအခြား အကန့်အသတ် မရှိသော)သီလ မည်၏။ အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်၍ ဆောက်တည်သောသီလ ဖြစ်သည်။

လောကီယသီလနှင့် လောကုတ္တရသီလ

ပုထုဇဉ်တို့ ကျင့်သုံးသော သီလသည် လောကီယသီလ မည်၏။ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကျင့်သုံးသော သီလသည် လောကုတ္တရသီလ မည်၏။ ထိုနှစ်ပါးတွင် လောကီသီလသည် လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ (ဘဝသမ္ပတ္တိ)ကို ဆောင်ရွက်တတ်၏။ ဘဝမှ လွတ်မြောက်ခြင်း၏ အကြောင်းလည်း ဖြစ်၏(ဝိ၊၅။ ၂၇၀)။ လောကုတ္တရာ သီလကား ဘဝမှ လွတ်မြောက်ခြင်း (နိဗ္ဗာန်)ကို ဆောင်တတ်၏။ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်၏ တည်ရာအာရုံလည်း ဖြစ်၏။

ဂဟဋ္ဌသီလနှင့် ပဗ္ဗဇိတသီလ

လူဝတ်ကြောင်များ လိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ၊ ကိုးပါးသီလ၊ ဆယ်ပါးသီလ၊ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလများသည် ဂဟဋ္ဌသီလမည်၏။ (ဂဟ=အိမ်+ဌ=နေသူ။)

လိင်ဆယ်ပါး၊ ဧကံဆယ်ပါး၊ သေခံယသိက္ခာပုဒ် (၇၅)ပါး စသည်တို့သည် ရှင်သာမဏေတို့ လိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် သီလဖြစ်သည်။ နှစ်ရာနှစ်ဆယ် ခုနှစ် သွယ်သော သိက္ခာပုဒ်များသည် ရဟန်းတော်များ ကျင့်ရမည့် သီလများ ဖြစ်သည်။ ယင်းသီလများကို ပဗ္ဗဇိတသီလ-ဟု ခေါ်၏။

သုံးပါးစု သီလ

တဖန် ယင်းသီလများကို အောက်ပါအတိုင်း ၃-မျိုးစီ ခွဲခြားနိုင်သည်—

- (၁) ဟိနသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလ၊ ပဏိတသီလ(အဟုတ်သီလ၊အလတ်သီလ၊ အမြတ်သီလ)၊
- (၂) အတ္တာခိပတေယျသီလ၊လောကာခိပတေယျသီလ၊ဓမ္မာခိပတေယျ သီလ(မိမိကို အလေးပြု သီလ၊ လောကကို အလေးပြု သီလ၊ တရားကို အလေးပြု သီလ)၊
- (၃) ပရာမဋ္ဌသီလ၊ အပရာမဋ္ဌသီလ၊ ပဋိပဿဒ္ဓိသီလ (အစွဲရှိ သီလ၊ အစွဲကင်း သီလ၊ ငြိမ်းအေး သီလ)၊
- (၄) ဝိသုဒ္ဓသီလ၊ အဝိသုဒ္ဓသီလ၊ ဝေမတိကသီလ(စင်ကြယ်သောသီလ၊ မစင်ကြယ်သောသီလ၊ သံသယသီလ)၊
- (၅) သေက္ခသီလ၊ အသေက္ခသီလ၊ နေဝသေက္ခနာသေက္ခသီလ၊ (ကျင့်ဆဲ သီလ၊ ကျင့်ပြီး သီလ၊ လောကီသီလ)။

ဟိနသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလ၊ ပဏိတသီလ

အညွှန်းများဖြစ်သော စိတ်, ဆန္ဒ, ဝီရိယ ပညာတို့ဖြင့် ကျင့်သုံးဆောက်တည် အပ်သော သီလသည် ဟိနသီလ(အညွှန်းစားသီလ)မည်၏။ အလတ်စားဖြစ်သော စိတ်, ဆန္ဒ, ဝီရိယ, ပညာတို့ဖြင့် ကျင့်သုံးဆောက်တည်အပ်သော သီလသည် မဇ္ဈိမသီလ(အလတ်စားသီလ)မည်၏။ မြင့်မြတ်သော စိတ်, ဆန္ဒ, ဝီရိယ, ပညာ တို့ဖြင့် ကျင့်သုံးဆောက်တည်အပ်သော သီလသည် ပဏိတသီလ(အမြတ်စား သီလ)မည်၏။

(တနည်း) သူတပါးတို့ ချီးမွမ်းအံ့ဩ အကျော်အစော ဂုဏ်သတင်း (ဂုဏ်ပကာသန)ကို လိုလားသဖြင့် ကျင့်သုံးဆောက်တည်အပ်သော သီလသည် ဟိနသီလ မည်၏။ ဘဝချမ်းသာကို လိုလားတောင့်တ၍ ဆောက်တည်ကျင့်သုံး အပ်သော သီလသည် မဇ္ဈိမသီလ မည်၏။ ဂုဏ်ပကာသနကိုလည်း မလိုလား၊ နောင်ဘဝ စံစားရမည့် အကျိုးကိုလည်း မလိုလားဘဲ “သီလမည်သည်ကား အရိယာသူတော်ကောင်းတို့ ပြုအပ်သော မြင့်မြတ်သော တရား ဖြစ်၏။ ဤ မြင့်မြတ်သော အကျင့်ကို ငါကျင့်အပ်သည်သာတည်း” ဟု တရား၏ မြင့်မြတ်မှု ကိုသာ နှလုံးသွင်းလျက် ကျင့်သုံးဆောက်တည်အပ်သောသီလသည် ပဏိတသီလ မည်၏။

(တနည်း) “ငါသည်သာ သီလနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ငါမှတပါးသော သူတို့သည်ကား သီလမရှိကုန်၊ ယုတ်ညံ့သော အကျင့်ရှိကုန်၏” ဟု မိမိကိုယ်ကို ချီးမြှောက်ခြင်း (အတ္တုက္ကံသန), သူတပါးတို့ကို ရှုတ်ချခြင်း (ပရဝမ္မန) ပြု၍ စောင့်ထိန်းသော သီလသည် ဟိနသီလ မည်၏။ ထိုစိတ်ထားမျိုး ကင်းလျက် ဆောက်တည်သော သီလသည် မဇ္ဈိမသီလ မည်၏။ မဂ်ဖိုလ်နှင့် ယှဉ်သော လောကုတ္တရာသီလသည် ပဏိတသီလ မည်၏။

(တနည်း) တဏှာ၏ အစွမ်းဖြင့် ဘဝချမ်းသာကို လိုချင်တောင့်တ၍ ကျင့်သုံးဆောက်တည်အပ်သော သီလသည် ဟိနသီလမည်၏။ သံသရာဝဋ်ဒုက္ခမှ ကျွတ်လွတ်ရန် ကျင့်သုံးတောင့်တ၍ ဆောက်တည်အပ်သော သီလသည် မဇ္ဈိမ သီလ မည်၏။ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့ သံသရာဝဋ်ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်စေရန် ရည်သန်၍ ပါရမီမြောက် ကျင့်သုံးဆောက်တည်အပ်သော(ဘုရားလောင်းတို့၏) သီလသည် ပဏိတသီလ မည်၏။

အတ္တာဓိပတေယျသီလ၊ လောကဓိပတေယျသီလ၊ ဓမ္မာဓိပတေယျသီလ

မိမိနှင့် မသင့်လျော် မလျောက်ပတ်သော အကျင့်အကြံများကို ပယ်စွန့်လို သဖြင့် မိမိကိုယ်ကို အလေးအမြတ် ပြု၍ ကျင့်သုံး ဆောက်တည်အပ်သော သီလသည် အတ္တာဓိပတေယျသီလ မည်၏။ လူအများက ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချမည်ကို ပယ်စွန့်လိုသဖြင့် လူအများ (လောက)ကို အလေးဂရုပြု၍ ကျင့်သုံးဆောက် တည်အပ်သော သီလသည် လောကဓိပတေယျသီလ မည်၏။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားတော်သည် နိဗ္ဗာန်နိကာအစစ် ဖြစ်၍ မှန်မြတ်၏။ ထိုတရားတော်ကို အကျင့်သီလဖြင့်သာ ပူဇော်အပ်ပေ၏ဟု တရားတော်၏ မြင့်မြတ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အလေးဂရုပြု၍ ကျင့်သုံး ဆောက်တည်အပ်သော သီလသည် ဓမ္မာဓိပတေယျသီလမည်၏။ (အဓိပတေယျ =အလေးဂရုပြုအပ်သော။)

ပရာမဋ္ဌသီလ၊ အပရာမဋ္ဌသီလ၊ ပဋိပဿဒ္ဓိသီလ

တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် အလွဲလွဲ အမှားမှား သုံးသပ်အပ်သော သီလသည် ပရာမဋ္ဌသီလ မည်၏။ မဂ်ဖိုလ်ရရန် ရည်သန်၍ ကလျာဏပုထုဇဉ်တို့ ကျင့်သုံး ဆောက်တည်အပ်သော သီလသည်လည်းကောင်း၊ မဂ်စိတ်နှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ဖြစ်သော သီလသည်လည်းကောင်း တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မသုံးအပ်သောကြောင့် အပရာမဋ္ဌသီလ မည်၏။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဖိုလ်စိတ်လေးပါးနှင့် ယှဉ်သော သီလသည် ကိလေသာအပူမီး အပြီးငြိမ်းအေးပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ပဋိပဿဒ္ဓိ သီလ မည်၏။ (ပရာမဋ္ဌ=မှားယွင်းစွာ သုံးသပ်ခြင်း။)

ဝိသုဒ္ဓသီလ၊ အဝိသုဒ္ဓသီလ၊ ဝေမတိကသီလ

စင်ကြယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ သီလသည် ဝိသုဒ္ဓသီလ မည်၏။ အာပတ်မသင့် စေဘဲ ဖြည့်ကျင့်အပ်သော သီလသည်လည်းကောင်း၊ အာပတ်သင့် သော်လည်း အာပတ်ကို ကုစားပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ သီလသည်လည်းကောင်း ဝိသုဒ္ဓသီလ မည်၏။ မစင်ကြယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ သီလသည် အဝိသုဒ္ဓသီလ မည်၏။ အာပတ်သင့်ပြီးနောက် မကုစားဘဲ ထားသော သီလသည် အဝိသုဒ္ဓ သီလ မည်၏။ အပြစ်ရှိသည့်အမှု အာပတ်သင့်မည့် အမှုများကို မဝေခွဲနိုင်ဘဲ ယုံမှားဖြစ်နေသော သူ၏ သီလသည် ဝေမတိကသီလ မည်၏။ (ဝိသုဒ္ဓ= စင်ကြယ်သော၊ အဝိသုဒ္ဓ=မစင်ကြယ်သော၊ ဝေမတိက=ယုံမှားရှိသော။)

သေက္ခသီလ၊ အသေက္ခသီလ၊ နေဝသေက္ခနာသေက္ခသီလ

လေးပါးသော အရိယာမဂ်တို့နှင့်လည်းကောင်း၊ သုံးပါးသော အရိယာဖိုလ်တို့နှင့်လည်းကောင်း ယှဉ်သောသီလသည် သေက္ခသီလမည်၏။ အရဟတ္တဖိုလ်နှင့် ယှဉ်သော သီလသည် အသေက္ခသီလ မည်၏။ ထိုမှ ကြွင်းသော လောကီ သီလစုသည် နေဝသေက္ခနာသေက္ခသီလ မည်၏။ (သေက္ခ=ကျင့်ဆဲ၊ အသေက္ခ=ကျင့်ပြီး၊ နေဝသေက္ခနာသေက္ခ=ကျင့်ဆဲလည်း မဟုတ်၊ ကျင့်ပြီးလည်း မဟုတ်။) ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်များကို နေဝသေက္ခနာသေက္ခပုဂ္ဂိုလ်ဟု ခေါ်၏။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ရှစ်ယောက်ရှိသည့်အနက် ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အသေက္ခ (ကျင့်ပြီး) ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ခေါ်၏။ ကျန်အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ၇-ယောက်ကို သေက္ခ (ကျင့်ဆဲ) ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ခေါ်၏။

လေးပါးစု သီလ

တနည်းအားဖြင့် သီလကို အောက်ပါအတိုင်း လေးမျိုးစီ ခွဲခြားနိုင်၏—

- (က) စွမ်းရည်အားဖြင့် (၄)မျိုး
 - (၁) ဟာနဘာဂိယသီလ=ဆုတ်ယုတ်သော သီလ၊
 - (၂) ဌိတိဘာဂိယသီလ=တည်တံ့သော သီလ၊
 - (၃) ဝိသေသဘာဂိယသီလ=တရားထူးရနိုင်သည့် သီလ၊
 - (၄) နိဗ္ဗေဓဘာဂိယသီလ=ဖောက်ထွင်းနိုင်သော သီလ။
- (ခ) ပုဂ္ဂိုလ်အားဖြင့် (၄)မျိုး
 - (၁) ဘိက္ခုသီလ=ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ သီလ၊
 - (၂) ဘိက္ခုနီသီလ=ရဟန်းမိန်းမတို့၏ သီလ၊
 - (၃) အနုပသမ္ပန္နသီလ=ရှင်သာမဏေတို့၏ သီလ၊
 - (၄) ဂဟဋ္ဌသီလ=လူဝတ်ကြောင်တို့၏ သီလ။
- (ဂ) သဘာဝအားဖြင့် (၄)မျိုး
 - (၁) ပကတိသီလ=နဂိုမူလ သီလ၊
 - (၂) အာစာရသီလ=မျိုးရိုးအကျင့် သီလ၊
 - (၃) ဓမ္မတာသီလ=ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် သီလ၊
 - (၄) ပုပ္ဖဟေတုကသီလ=ပါရမီဓာတ်ခံ သီလ။

(ဃ) ဝိနည်းကြောင်းအရ (၄)မျိုး

- (၁) ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ = ၂၂၇-သွယ်သော ရဟန်းသီလ။
- (၂) ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ = ဣန္ဒြေကို စောင့်ထိန်းခြင်း။
- (၃) အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ = အသက်မွေးမှု စင်ကြယ်ခြင်း။
- (၄) ပစ္စယသန္တိဏိတသီလ = ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ပစ္စည်းကို မှီဝဲသုံးဆောင်ခြင်း။

ဟာနု၊ ဋီတိ၊ ဝိသေသ၊ နိဗ္ဗေတောဂိယသီလ

အကြင်သူသည် ဒုဿိလပုဂ္ဂိုလ်ကိုသာ ပေါင်းသင်း၍ သီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မဆည်းကပ် မပေါင်းသင်း အပြစ်ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း မကောင်းသော အမှုကို လွန်ကျူးခြင်း၌ အပြစ်ကို မမြင် မသိ၊ မကောင်းသော အမှုကိုသာ များစွာ ကြံစည်စိတ်ကူးလေ့ရှိပြီး မျက်စိ စသော ဣန္ဒြေများကို စောင့်ထိန်းခြင်း မရှိ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ သီလသည် ရှေ့သို့ မတိုးတက်ဘဲ ထစ်နေထက် ထစ်နေ ယုတ်လျော့၍ သွား၏။ ထိုသို့ ယုတ်လျော့ခြင်း အဖို့ရှိသော သီလသည် ဟာနုဘာဂိယသီလ မည်၏။

အကြင်သူသည် သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကိုသာ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်နေ၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို တိုးတက် အားထုတ်လိုသောစိတ် မရှိပေ။ ထိုသို့ သီလ အကျင့်မျှဖြင့်သာ အားရတင်းတိမ်နေ၍ အထက်ဖြစ်သော ဈာန်မဂ်ဖိုလ် တရား ထူးကို ရရန် အားထုတ်ခြင်း မရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ သီလသည် မတိုးပွား ရပ်တန့် နေသော ဋီတိဘာဂိယသီလ မည်၏။

အကြင်သူသည် သီလနှင့် ပြည့်စုံပြီးနောက် သီလမျှဖြင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ် မနေဘဲ ဈာန်သမာဓိ ရခြင်းအကျိုးငှါ ကြိုးစားအားထုတ်နေ၏။ ထိုသူ၏ သီလသည် ထူးမြတ်သော အဖို့ရှိသော ဝိသေသဘာဂိယသီလ မည်၏။

အကြင်သူသည် သီလမျှဖြင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မနေဘဲ သင်္ခါရ ဒုက္ခတို့မှ ငြီးငွေ့မှုဖြစ်၍ အားကောင်းသည့် ဗလဝစိပဿနာဉာဏ်ကို ရရန် ကြိုးစား အားထုတ်နေ၏။ ထိုသူ၏ သီလသည် ကိလေသာအစိုင်အခဲကို ဖောက်ခွဲခြင်း အဖို့ရှိသော နိဗ္ဗေတောဂိယသီလ မည်၏။

ဓမ္မဘာသာထက်စွဲကျမ်း

ဘိက္ခုသီလ၊ ဘိက္ခုနီသီလ၊ အနုပသမ္ပန္နသီလ၊ ဂဟဋ္ဌသီလ

ရဟန်းယောကျ်ားများအတွက် ပညတ်တော်မူအပ်သော သိက္ခာပုဒ်များနှင့် ရဟန်းမိန်းမများ အတွက် ပညတ်တော်မူအပ်သော သိက္ခာပုဒ်များထဲမှ ရဟန်းယောကျ်ားနှင့် သက်ဆိုင်သော သိက္ခာပုဒ်အချို့သည် ဘိက္ခုသီလ မည်၏။

ရဟန်းမိန်းမတို့အတွက် ပညတ်တော်မူအပ်သော သိက္ခာပုဒ်များနှင့် ရဟန်းယောကျ်ားများအတွက် ပညတ်တော်မူအပ်သော သိက္ခာပုဒ်များထဲမှ ရဟန်းမိန်းမနှင့် သက်ဆိုင်သော သိက္ခာပုဒ်အချို့သည် ဘိက္ခုနီသီလ မည်၏။

သာမဏေယောကျ်ား၊ သာမဏေမိန်းမများ စောင့်ထိန်းကျင့်သုံးအပ်သော လိင်ဆယ်ပါး၊ ဒဏ်ဆယ်ပါး စသော သိက္ခာပုဒ်များသည် အနုပသမ္ပန္နသီလ မည်၏။

ဥပါသကာယောကျ်ား၊ ဥပါသိကာမိန်းမတို့မှာ အမြဲစောင့်ရှောက်အပ်သော ငါးပါးသီလ၊ စွမ်းနိုင်လျှင် ရှစ်ပါးသီလ၊ ဆယ်ပါးသီလတို့သည် ဣဝတ်ကြောင်တို့ ကျင့်သုံးအပ်သော သီလဖြစ်၍ ဂဟဋ္ဌသီလ မည်၏။

ပကတိသီလ၊ အာစာရသီလ၊ ဓမ္မတာသီလ၊ ပုဗ္ဗဟေတုကသီလ

မြောက်ကျွန်း၌ နေကုန်သောလူတို့သည် ငါးပါးသီလကို မလွန်ကျူးကြကုန်၊ ၎င်းတို့၏ သီလသည် ပကတိသီလ မည်၏။ မြောက်ကျွန်းသားတို့သည် ငါးပါးသီလကို ဆောက်တည်ခြင်း မပြုသော်လည်း ကျူးလွန်စရာအကြောင်း တွေ့ကြုံလာသောအခါ ရှောင်ကြဉ်နိုင်ကြသည်။

အမျိုးအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အရပ်ဒေသအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အယူဝါဒအားဖြင့် ဖြစ်စေ မိမိတို့၏ ရှေးလူကြီးများက ထားခဲ့သော စည်းကမ်း အပိုင်းအခြား ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းသည် အာစာရသီလ မည်၏။

ဘုရားအလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေ တည်နေသည့် အခါမှစ၍ မယ်တော်၏ သန္တာန်ဝယ် ယောကျ်ားများ၌ ကာမဂုဏ်အတွက် နှစ်သက် မက်မောမှု မရှိခြင်းသည် ဓမ္မတာသီလ မည်၏။

ရှေးရှေးဘဝတို့က ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ဖူးသော ပါရမီသီလ အကြောင်းရင်းခံ၍ ယခု ဘဝတွင် မည်သူကမျှ မဟောပြောရဘဲ အလိုအလျောက် သီလစောင့်ထိန်းမှု ဖြစ်ပေါ်လာသော သီလသည် ပုဗ္ဗဟေတုကသီလ မည်၏။

အရှင်မဟာကဿပအလောင်း ပိပ္ပလိလုလင်၊ မဟာသီလဝမင်း၊ ဖောမိမင်း စသော ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများမှာ ဟောကြားပြသမှု မရှိဘဲ အလိုအလျောက် သီလစောင့်သုံးလိုသော သမ္မာဓန္တ ဖြစ်ကာ သီလကို စောင့်သုံးခြင်းမျိုးသည် ပုဗ္ဗဟေတုကသီလ ဖြစ်သည်။ ရှေးပါရမီအကြောင်းရင်းခံသော သီလဖြစ်သည်။ (ပုဗ္ဗ=ရှေး+ဟေတုက=အကြောင်းရှိသော။)

ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ

ရဟန်းတော်များအတွက် (၂၂၇)သွယ်သော သိက္ခာပုဒ်များနှင့် ရဟန်းမိန်းမများအတွက် (၃၁၁)ပါးသော သိက္ခာပုဒ်များသည် စောင့်ထိန်းသူကို အပါယ်ဆင်းရဲတို့မှ လွတ်မြောက်စေတတ်သောကြောင့် ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ မည်၏။ (ပါတိ = စောင့်ထိန်းသူကို + မောက္ခ = လွတ်မြောက်စေနိုင် + သံဝရ = စောင့်ထိန်းမှု။)

ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ

မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် ဤ ဣန္ဒြေခြောက်ပါးတို့ကို စောင့်စည်းခြင်းသည် ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ မည်၏။ (ဣန္ဒြိယ=ဣန္ဒြေခြောက်ပါး+သံဝရ=စောင့်ရှောက်ခြင်း။)

ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်စည်းပုံမှာ မျက်စိဖြင့် အဆင်းရူပါရုံကို မြင်သောအခါ မြင်သည့်အတိုင်းသာ (ရူပါရုံအနေဖြင့်သာ) စိတ်ထဲ၌ တည်ရှိစေရမည်။ ထိုမြင်သည့်အတိုင်း (ရူပါရုံအနေ) ထက် ပို၍ မိန်းမဖြစ်သည်၊ ယောက်ျားဖြစ်သည်၊ လှပတင့်တယ်သည် စသည်ဖြင့် ကိလေသာပွားများကြောင်း နိမိတ်တို့ကို မမှတ်ယူရ၊ ထိုမှတစ်ဆင့်တက်၍ လက်ခြေလှုပ်ခြင်း၊ စကားပြောခြင်း၊ တစောင်းကြည့်ခြင်း စသည်များကို မမှတ်ယူရ၊ မှတ်ယူမိပါက ကိလေသာအာသဝေါတရားများ တိုးပွားလေတော့သည်။

မဟာတိဿထေရ်

မဟာတိဿထေရ်၏ ကျွေးမြှေးစောင့်စည်းပုံမှာ များစွာအတုယူဖွယ်ကောင်းသည်။ မဟာတိဿထေရ်သည် သီဟိုဠ်ကျွန်းစေတီယတောင်မှ အနုရာဇမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြရာ လင်ယောက်ျားနှင့် ရန်ဖြစ်၍ မိဘရပ်ထံပြန်မည်ဟု ထွက်လာသော

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် မထေရ်ကို မြင်လျှင် ဤရဟန်းကို ဆွဲဆောင်မည် ဟူသောအကြံဖြင့် အသံကျယ်လောင်စွာ ရယ်လိုက်သည်။ မထေရ်သည် ထိုအမျိုးသမီး၏ သွားတို့ကို ကြည့်၍ အရိုးစုအမှတ်သညာကို ရရှိ၍ တရားပွားများစွာ ရဟန္တာ ဖြစ်လေသည်။ သူမ၏ယောက်ျားသည် မယားကို ခေါ်မည်ဟု လိုက်လာခဲ့ရာ မထေရ်ကို တွေ့ရသဖြင့် “အရှင်ဘုရား...လမ်းတွင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ပါသလော” ဟု မေးရာ ဤအရပ်မှ သွားသော သူကို ယောက်ျားဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မိန်းမဟူ၍လည်းကောင်း ငါ့မသိလိုက်ပါ။ စင်စစ်အရိုးစုကြီးတစ်ခု သွားသည်ကိုသာ မြင်၏ဟု မိန့်တော်မူလိုက်သည်။ ဤသို့လျှင် မိန်းမအဆင်းကို မြင်သော်လည်း မြင်ရုံမျှသာ ဖြစ်၍ မိန်းမဖြစ်သည့်အမှတ် မထားဘဲ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရား ပွားများသဖြင့် ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်လေသည်။ (ဣန္ဒြိယ သံဝရသီလဆောက်တည်ပုံ။)

အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ

ဝိနည်းဒေသနာတော်လာ အသက်မွေးခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းနှင့် စပ်၍ ပညတ်တော်မူအပ်သော သိက္ခာပုဒ် ၆-ခုတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ အခြား ယုတ်ညံ့သော အကျင့်ဖြင့် အသက်မွေးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် အာဇီဝ-ပါရိသုဒ္ဓိသီလ မည်၏။

အသက်မွေးမှုနှင့် စပ်ဆိုင်သော သိက္ခာပုဒ်ခြောက်ပါးတို့မှာ—

- (၁) ယုတ်မာသော အလိုဆိုးရှိသည် ဖြစ်၍ မိမိ၌ ထင်ရှား မရှိသော ဈာန်မက်ဖိုလ်တရားတို့ကို ရှိလေဟန် ဝါကြွား ပြောဆိုခြင်း မပြုရ၊ ပြောဆိုပါက ပါရာဇိကအာပတ် သင့်၏။
- (၂) မိန်းမ ယောက်ျား နှစ်ဦးသားတို့အား စေ့စပ်အောင်သွယ် ပေးပါက သံဃာဒိသေသ်အာပတ်သင့်၏။
- (၃) မိမိကိုယ်ကို ရဟန္တာဟု တိုက်ရိုက် မပြောဘဲ “သင့်၏ ကျောင်းမှာ နေသော ရဟန်းသည် ရဟန္တာဖြစ်၏”ဟု ပြော၍ စကားက နားလည် လျှင် ထုလွှစဉ်း အာပတ်သင့်၏။
- (၄) မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို ကျန်းမာပါလျက် မိမိအတွက် နှုတ်မြှက်၍ တောင်းစားလျှင် ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏။
- (၅) မြတ်မွန်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို ကျန်းမာပါလျက် မိမိအတွက် နှုတ်မြှက်၍ တောင်းစားသော တိက္ခာနီမအား ပါဠိဒေသနီယ အာပတ် သင့်၏။

(၆) သာမန် ဟင်းကို ဖြစ်စေ၊ ဆွမ်းကို ဖြစ်စေ ကျန်းမာပါလျက်နှင့် မိမိ အတွက် နှုတ်မြှက်၍ တောင်းစားသော ရဟန်းအား ဓုတ္တုန်အာပတ် သင့်၏။

ထို့ပြင်—

- သူတပါး အထင်ကြီးအောင် ဟန်ဆောင်ခြင်း (ကုဟန)၊
- ပစ္စည်းလှူရေး လမ်းကြောင်းပေး၍ ပြောဆိုခြင်း (လပန)၊
- လှူလိုစိတ်ပေါ်အောင် အရိပ်နိမိတ်ပြုခြင်း (နေမိတ္တိကတာ)၊
- မလှူဘဲ မနေသာအောင် အကျပ်ကိုင်ပြောဆိုခြင်း (နိပွေထိကတာ)၊
- ရပြီးပစ္စည်းဖြင့် များ၍ အလှူခံယူခြင်း (လာဘေန လာဘံ နိဇီဝိ-
သနတာ)-

ဤသို့ အစရှိသော ယုတ်ညံ့သော အပြုအမူ အပြောအဆိုဖြင့် အသက် မွေးခြင်းကို မိစ္ဆာဇီဝဟု ခေါ်၏။ ယင်းမိစ္ဆာဇီဝမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိ သီလ မည်၏။

ပစ္စယသန္နိထိတသီလ

ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး ပစ္စည်းလေးပါးကို ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ မှီဝဲသုံးဆောင်ခြင်းသည် ပစ္စယသန္နိထိတသီလ မည်၏။

သုံးဆောင်ခြင်း (၄)မျိုး

ပစ္စည်းလေးပါးကို သုံးဆောင်ရာ၌ အောက်ပါအတိုင်း ၄-မျိုးရှိ၏—

- (က) ခိုးယူသုံးဆောင်ခြင်း (ထေယျပရိဘောဂ)၊
- (ခ) ကြွေးယူသုံးဆောင်ခြင်း (ဣဏပရိဘောဂ)၊
- (ဂ) အမွေခံအဖြစ်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်း (ဒေါယဇပရိဘောဂ)၊
- (ဃ) ပိုင်ရှင်အဖြစ်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်း (သာမိပရိဘောဂ)။

သီလမရှိသော သူ၏ ပစ္စည်းလေးပါးကို သုံးဆောင်ခြင်းသည် သံဃာ့ အလယ်မှာ နေ၍ သုံးဆောင်စေကာမူ ခိုးယူသုံးဆောင်သည်နှင့် တူ၏။ သီလ ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များအား ရည်စူး၍ လှူဒါန်းသည်ကို သီလမရှိဘဲလျက် စားသုံးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သီလရှိသော်လည်း ပစ္စဝေက္ခဏာဆင်ခြင်မှု မပြုဘဲ သုံးဆောင်ခြင်းသည် အကြွေးယူသုံးဆောင်ရာ ရောက်၏။ စားသုံးနေစဉ် မဆင်ခြင်မိပါက နံနက် အရုဏ်မတက်မီ ဆင်ခြင်ရ၏။ ဤကဲ့သို့ အတိုးချ၍ ပစ္စဝေက္ခဏာဆင်ခြင်မှုကို ပြုရသဖြင့် ကြွေးယူမှုဖြင့် နှိုင်းခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ပစ္စည်းလေးပါးကို ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ သုံးဆောင်ခြင်းသည် အမွေခံအဖြစ်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်း မည်၏။

ကိလေသာ အာသဝေါတရား ကုန်ခန်းပြီးသော ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သုံးဆောင်ခြင်းသည် ပိုင်ရှင်အဖြစ်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်း မည်၏။

ဤသုံးဆောင်ခြင်း ၄-မျိုးတို့တွင် သာမိပရိဘောဂနှင့် ဒါယဇ္ဇပရိဘောဂ နှစ်ပါးကိုသာ ပြုသင့်၏။ ဣဏပရိဘောဂနှင့် ဝေယျပရိဘောဂ မဖြစ်စေရန် ကြိုးပမ်းကြရမည် ဖြစ်သည်။

ဤသို့လျှင် ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းအတိုင်း ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို ပစ္စဝေက္ခဏာ ဆင်ခြင်၍ သုံးဆောင်သဖြင့် ပစ္စယသန္နိသီတသီလကို ပြည့်စုံစေရာ၏။

သီလစင်ကြယ်နည်း ၄-မျိုး

ထိုသီလလေးပါးတို့ ညစ်နွမ်းနေပါက စင်ကြယ်အောင် နည်း (၄) နည်းဖြင့် ဆောင်ရွက် နိုင်ပေသည်။ ထိုတွင် ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ၌ သင့်သော အာပတ်ကို သက်ဆိုင်ရာကုစားနည်းဖြင့် ဒေသနာကြားလျှင်စင်ကြယ်စေနိုင်၏။ (ဒေသနာဝိသုဒ္ဓိ။)

ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ၌ နောက်ထပ်တဖန် ဤသို့ မပြုလုပ်တော့ပြီဟု စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ကာ စောင့်စည်းခြင်းဖြင့်သာလျှင် စင်ကြယ်စေနိုင်၏။ (သံဝရဝိသုဒ္ဓိ။)

အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ၌ မအပ်သော ရှာမိုးခြင်းကို ပယ်ရှားပြီးလျှင် တရားနှင့် အညီသာ ပစ္စည်းကို ရှာမိုးသုံးဆောင်ခြင်းဖြင့် စင်ကြယ်စေနိုင်၏။ (ပရိယေဋ္ဌိသုဒ္ဓိ။)

၁၆-

ပစ္စယသန္နိသီတသီလ၌ ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်မှုကို ပြန်လည်အတိုးချ ဆင်ခြင်မှု ပြုမှသာ စင်ကြယ်စေနိုင်လေသည်။ (ပစ္စဝေက္ခဏာသုဒ္ဓိ။)

အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်၍ သီလကို ဖြည့်ကျင့်ကြသော မထေရ်များ

ရှေးအခါက သီဟိုဠ်ကျွန်း မဟာဝတ္ထုနိမည်သော တောအုပ်ကြီး၌ မထေရ် တစ်ပါးကို ခိုးသူများဖမ်း၍ နွယ်ငန်းဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ထားကုန်၏။ မထေရ်သည် ရုန်းထွက်နိုင်သော်လည်း ရုန်းထွက်က နွယ်ငန်းပြတ်၍ (ဘူတဂါမပါစိတ်) အာပတ်သင့်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် မရုန်းမကန်ဘဲ ထားခဲ့သည့်အတိုင်းပင် နေလျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဝိပဿနာပွားနေခဲ့သည်။ အနာဂါမိဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီးလျှင် ထိုနေရာ၌ပင် ကွယ်လွန်သွား၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏။

သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ မထေရ်တစ်ပါးကို ခိုးသူများက ဆင်သမန္ဓယ်ဖြင့် တုတ်နှောင်ကာ မထနိုင်အောင် တုံးလုံးလဲ့ထားခဲ့ကုန်၏။ ထိုမဏ၌ တောမီးလောင်ရာ မထေရ်သည် ယင်းနွယ်ကို ဖြတ်မည်ဆိုက ဖြတ်နိုင်သော်လည်း အာပတ်သင့်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် နွယ်ကို မဖြတ်ဘဲ ဝိပဿနာတရား ပွားများနေခဲ့သည်။ အသက်ကုန်ခြင်းနှင့် ကိလေသာ ကုန်ခန်းခြင်းတို့ တပြိုင်နက်ဖြစ်သည့် သမသီသိခေါ် ရဟန္တာဖြစ်ကာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူသည်။ ဤသို့လျှင် ပါတိမောက္ခသံဝရသီလကို သဒ္ဓါတရားဖြင့် အသက်စွန့်၍ စောင့်ထိန်းကြသည်။

စိတ္တဂုတ္တမထေရ်

ဣန္ဒြိယသံဝရသီလကို သတိဖြင့် စောင့်ထိန်းပုံကို ပြဦးအံ့—

သီဟိုဠ်ကျွန်း ကုရုဏ္ဏကလိုဏ်ဂူကြီး၌ စိတ္တဂုတ္တမထေရ်ကြီး သီတင်းသုံး၍ တရားအားထုတ်နေ၏။ ယင်းလိုဏ်ဂူ၌ ဝိပဿီအစရှိသော ဘုရားရှင် ခုနစ်ဆူတို့၏ တောထွက်ခန်းကို အဆန်းတကြယ် ပန်းချီဆေးရေးထား၏။ အာဂန္တုရဟန်းများသည် ကျောင်းစဉ်လျှောက်၍ ကြည့်ရှုသောအခါ ပန်းချီဆေးခြယ်ထားသည့် တောထွက်ခန်းကို မြင်ကြ၍ မထေရ်မြတ်ထံ ဝင်ပြီး အရှင်ဘုရားသီတင်းသုံးရာ လိုဏ်ဂူ၌ ရေးခြယ်ထားသည့် တောထွက်ခန်း ရုပ်ပုံတော်များသည် အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါကုန်၏ဟု လျှောက်ကြ၏။ မထေရ်မြတ်က “ငါ့ရှင်တို့... ငါသည် အနှစ်ခြောက်ဆယ်ကျော် ဤလိုဏ်ဂူ၌ နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း ပန်းချီဆေးရေး ရုပ် ရှိသည် မရှိသည်ကို ငါမသိ၊ ယနေ့မှ သင်တို့ပြောကြား၍ သိရသည်”ဟု မိန့်ကြားခဲ့သည်။

၆-၂

ထိုသတင်း ကြား၍ ဘုရင်က ပင့်သဖြင့် ဘုရင်နန်းတော်ရောက်သောအခါ ၌လည်း မင်းက ရှိခိုးသည်ဖြစ်စေ၊ မိဖုရားက ရှိခိုးသည်ဖြစ်စေ “မင်းကြီး ချမ်းသာခြင်းရှိပါစေ” ဟူ၍သာ မိန့်တော်မူ၏။ မင်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ မိဖုရား ဟူ၍လည်းကောင်း ပိုင်းခြားမှတ်သားခြင်း မပြုပေ။ လိုဏ်ဂူသို့ ပြန်ကြွ၍ ဝိပဿနာ ဆက်လက်ရှုပွားတော်မူရာ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်လေသည်။

မဟာမိတ္တထေရ်

မဟာမိတ္တထေရ်၏ မိခင်၏ရင်သားတွင် အဆိပ်ရှိသော အိုင်းအနာပေါက်၏။ သမီးဖြစ်သူမှာ ဘိက္ခုနီမဖြစ်သည်။ သမီးကို ခေါ်ပြီး သင့်မောင်ထံသွား၍ ငါ့မှာ အနာပေါက်နေကြောင်း လျှောက်ထား၍ ဆေးတောင်းယူခဲ့လော့ဟု မှာကြား၏။ ဘိက္ခုနီမ၏ လျှောက်ထားချက်အရ မထေရ်ကြီးက ငါသည် ဆေးချက်ရန် နည်းလမ်းကို မသိပေ။ ငါသည် ရဟန်းဖြစ်ချိန်မှ စ၍ ယနေ့အထိ တပ်မက်သော လောဘစိတ်ဖြင့် ဣန္ဒြေကို ဖျက်ကာ ဝိသဘာဝဖြစ်သော မိန်းမ အာရုံကို တစ်ကြိမ်မျှ မကြည့်စဖူး။ ဤသစ္စာစကားကြောင့် ငါ၏ မိခင် ကျန်းမာ ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ပါစေ”ဟု သစ္စာစကားကို မှာကြားလိုက်၏။ ယင်းမှာသည့် အတိုင်း နှမဖြစ်သူသည် သစ္စာစကားကို ရွတ်ဆို၍ မိခင်ကို သုံးသပ်ရာအဆိပ် ရှိသော အိုင်းအနာသည် ပျောက်ကင်းလေ၏။ ဣန္ဒြေယသဝံဂုသီလဖြင့် သစ္စာ ဆိုကာ ကုသခြင်း ဖြစ်သည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်

အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်မထေရ်နှင့်အတူ တစ်ခုသော တောအုပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် လေနာရောဂါစွဲကပ်၍ အလွန်ပင်ပန်း နှမ်းနယ်တော်မူ၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်က ငါ့ရှင် ရှေးအခါက လေနာရောဂါဖြစ်သောအခါ အဘယ်ဆေးဖြင့် ချမ်းသာရာ ရဖူးသနည်းဟု မေး၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်က ထောပတ်၊ ပျားသကာ စသည်ထည့်၍ ကြိုသော ရေမရောသည့် နို့စနာဖြင့် လေနာရောဂါ ချမ်းသာဖူးပါသည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့ မထေရ်နှစ်ပါးအချင်းချင်း စကားနှီးနှော ပြောဆိုနေကြ သည်ကို စကြိုဦးရှိ ရုက္ခစိုးနတ် ကြား၍ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်မထေရ်၏ ဆွမ်းဒကာအိမ်သို့ သွားပြီး သားကြီး ကိုယ်၌ ပူးဝင်နှိပ်စက်လေ၏။ နက်ဖြန် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်အား နို့စနာဆွမ်းလှူလျှင် သူ့ကို ငါလွှတ်မည် ဟူ၍ ဆို၏။ နောက်နေ့တွင် ဆွေမျိုးများသည် ရေမရောသော နို့စနာဆွမ်းကို ချက်၍ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ် ဆွမ်းခံလာသောအခါ ဆက်ကပ် လှူဒါန်း ကြကုန်၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်လည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဆက်ကပ် လေ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ထို နို့စနာဆွမ်းကို မဘုဉ်းပေးမီ စဉ်းစား ဆင်ခြင်သော် ရုက္ခစိုးနတ်ကြောင့် ဤနို့စနာဆွမ်း ရတော်မူသည်ကို မြင်၍ ဤနို့စနာဆွမ်းသည် မအပ်ဟူ၍ ဆို၏။ ထိုအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် သည် သပိတ်အနားစွန်းကို ကိုင်၍ မှောက်သန်ပစ်လိုက်ရာ နို့စနာဆွမ်း မြေပေါ်သို့ ကျသည်နှင့် တပြိုင်နက် အရှင်သာရိပုတ္တရာ လေနာပျောက်ကင်း လေ၏။

သီလအမျိုးမျိုး

အပ္ပခါဒက မဟာတိဿမထေရ်

သီဟိုဠ်ကျွန်း စိရဂုဗ္ဗအရပ်၌ သီတင်းသုံးနေသော မဟာတိဿထေရ်သည် ထေရ်မ္မုတ်ပေါင်းပါးခြင်းဘေး ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ ခရီးသွားစဉ် ဆွမ်းပြတ်လတ်၍ အားပြတ်နေသဖြင့် အသီးရှိသော သရက်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးနေ၏။ သရက်သီးမှည့်တို့သည် မထေရ်၏ အနီး၌ ကြွေကျကုန်၏။ လွန်စွာ ဆာလောင်မှုတ်သိပ်သော်လည်း ကောက်ယူသုံးဆောင်ခြင်း မပြုချေ။ လူ့အိုတစ်ယောက်လာပြီး သရက်ဖျော်ရည်လုပ်၍ ဆက်ကပ်၏။ ထို့နောက် မထေရ်ကို မိမိကျောပေါ်၌ တင်၍ လိုရာခရီးသို့ ပို့ဆောင်လေသည်။ လူ့အို၏ ကျောပေါ်၌ နေလျက် မိမိသီလကို ဆင်ခြင်ကာ ဝိပဿနာပွားများစွာ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သီလသည် ဒိဋ္ဌိဖြင့် မသုံးသပ်အပ်။ ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သီလသည် ရာဂဖြင့် မသုံးသပ်အပ်။ ထို့ကြောင့် ဤသီလများသည် အပရာမဋ္ဌသီလမည်၏။ သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ သူကြွယ်သားဖြစ်သော တိဿမထေရ်၏ သီလမျိုး ပင်တည်း။

သီဟိုဠ်ကျွန်းတွင် သူကြွယ်တစ်ဦး၌ သားနှစ်ယောက် ရှိ၏။ မိဘတို့ကွယ်လွန်သောအခါ သားအကြီးဖြစ်သူ တိဿလုလင်သည် ပစ္စည်းများကို ညီငယ်အား ပေးခဲ့ပြီး ရဟန်းပြု၍ တောကျောင်း၌ တရားအားထုတ်နေ၏။ ထိုအခါ ညီ၏ မယား (ခယ်မ) ဖြစ်သူက အစ်ကို တိဿ လူထွက်လာလျှင် ပစ္စည်းများ ထက်ဝက်ခွဲပေးရမည် စိုးရိမ်သဖြင့် လူဆိုးတို့အား ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေးကမ်းပြီး အသတ်ခိုင်းလေ၏။ လူဆိုးများသည် တောကျောင်း၌ မထေရ်ကို ဖမ်းဆီးကြကုန်၏။ မထေရ်က ငါ့မှာ ပစ္စည်းမရှိဟု ပြောရာ လူဆိုးများက သတ်ရန် လာခဲ့ကြောင်း ပြော၏။ သီလကို မှီ၍ အရဟတ္တဖိုလ် ရယူလိုသဖြင့် တစ်ညတာမျှ တရားအားထုတ်ခွင့်ပေးရန် တောင်းဆို၏။ လူဆိုးများ ယုံကြည်စေရန် ကြိုးစားသော ကျောက်ခဲဖြင့် ဒူးနှစ်ဖက်ကို ကိုယ်တိုင်ထုနှက်၍ ရိုက်ချိုးလိုက်၏။ ဒူးနှစ်ဖက်လုံး သွင်သွင်ကျိုးသောအခါ လူဆိုးတို့က တရားအားထုတ်ခွင့် ပေးသဖြင့် မိမိ၏ သီလကို ဆင်ခြင်လျက် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ရာ အရုဏ်တက်သောအခါ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

မဟာသံဃရက္ခိတမထေရ်

ဝါတော်ခြောက်ဆယ်ရှိ မဟာသံဃရက္ခိတမထေရ်သည် သေမည့် ညောင်စောင်း၌ လဲလျောင်းနေစဉ် ရဟန်းသံဃာများက မေးသဖြင့် ငါ့မှာ ရပြီးသော

လောကုတ္တရာတရားမရှိဟု မထေရ်မြတ်က ဖြေကြား၏။ ပုထုဇဉ် အဖြစ် သေသွားလျှင် တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာအတွင်းရှိ လူများ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရ တော့မည်ဟု လျှောက်ကြ၏။ ငါသည် မေတ္တေယျဘုရားကို ဖူးမြော်အံ့ဟု အောက်မေ့ကာ ဝိပဿနာတရား အားမထုတ်ဘဲ နေခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြစ်လျှင် ငါ့ကို ထူမ-ပေး၍ တရားနှလုံးသွင်းရန် ခွင့်ပြုကြလော့ဟု မိန့်၏။ ရဟန်းငယ်က မထေရ်ကို ထူမ-ပေးပြီးလျှင် အပြင်သို့ ထွက်ပေးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ မထေရ်ကြီးက ငါ့အရှင်တို့ ဤသို့ သေခါနီးဆဲဆဲမှာ လောကုတ္တရာတရား ဖြစ်စေခြင်းငှာ မခဲယဉ်းပါ။ ခဲယဉ်းသော အမှုမှာ ရဟန်း ဖြစ်သော ကာလမှ စ၍ သတိသမ္ပဇဉ်မပါဘဲ မပြုလုပ်မိစေရန် စောင့်ထိန်း ရခြင်း ဖြစ်၏။ သတိပညာ မလွတ်ကင်းအောင် နေနိုင်ခြင်းသည်သာလျှင် ခဲယဉ်းလှပေသည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သီလညစ်ညူးခြင်း

သီလကျိုးခြင်း၊ ပေါက်ခြင်း၊ ပြောက်ခြင်း ကျားခြင်းတို့သည် ပစ္စည်း ဥစ္စာ၊ အခြံအရံ၊ ဆွေမျိုး၊ အသက်၊ အကျော် အစော စသည်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၍ သီလညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ထို့ပြင် ခုနစ်ပါးသော မေထုန်ငယ် တရားတို့နှင့် ယှဉ်တွဲခြင်းကြောင့် သီလညစ်ညူးခြင်းဖြစ်ရ၏။

ရဟန်းတစ်ပါးသည် အာပတ်ခုနစ်ပုံရှိသည့်အနက် ပစ္စည်းဥစ္စာကို လိုချင်ခြင်း၊ အကျော်အစောကို ရလိုခြင်း စသည်တို့ကြောင့် အစဖြစ်သော အာပတ် အစု၌ဖြစ်စေ၊ အဆုံးဖြစ်သော အာပတ်အစု၌ဖြစ်စေ သင့်ရောက်၍ သိက္ခာပုဒ် ပျက်စီးငြားအံ့။ ထိုရဟန်း၏ သီလသည် အနားစွန်း၌ ပြတ်သော အဝတ်ကဲ့သို့ ပြတ်သည် ကျိုးသည် မည်၏။

ရဟန်းတစ်ပါး၏ သီလသည် အလယ်၌ ဖြစ်သော အာပတ်စု၌ ပျက်စီး ငြားအံ့။ ထိုရဟန်း၏ သီလသည် အလယ်၌ ပေါက်သော အဝတ်ကဲ့သို့ ပေါက်သည် မည်၏။

ရဟန်းတစ်ပါး၏ သီလသည် အစဉ်အတိုင်း သိက္ခာပုဒ်နှစ်ပါး၊ သုံးပါးပျက်စီး ငြားအံ့။ ထိုရဟန်း၏ သီလသည် ကျော၌ ဖြစ်စေ၊ ဝမ်း၌ ဖြစ်စေ အညှိအနီ စသော ကျားသော အဆင်းရှိသော နွားကဲ့သို့ ကျားသော သီလမည်၏။

ရဟန်းတစ်ပါး၏ သီလသည် သိက္ခာပုဒ်တစ်ခုကျော်၊ နှစ်ခုကျော် စသည်ဖြင့် ခုန်ကျော်လျက် ပျက်စီးငြားအံ့။ ထိုရဟန်း၏ သီလသည် အကြားအကြား၌ မတူသော အဆင်းဖြင့် အပြောက်အပြောက်ရှိသော နွားကဲ့သို့ ပြောက်သော သီလမည်၏။

ဤသို့လျှင် သီလ၏ကျိုးပြတ်ခြင်း၊ ပေါက်ခြင်း၊ ကျားခြင်း၊ ပြောက်ခြင်း များသည် သီလ၏ ညစ်ညူးမှုပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် အောက်ဖော်ပြပါ မေထုန်ငယ် ခုနစ်ပါးကြောင့်လည်း သီလ ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်သေး၏—

- (၁) အမျိုးသမီး၏ အနင်းအနိပ် အဆုပ်အနယ်ကို သာယာခြင်း၊
- (၂) အမျိုးသမီးနှင့်တကွ ရယ်ဖွယ်ရွှင်ဖွယ် ကျီစယ်ပြောဆိုသာယာခြင်း၊
- (၃) အမျိုးသမီးနှင့် အချင်းချင်း စိန်းစိန်းစိုက်စိုက် ကြည့်ရှု သာယာခြင်း၊
- (၄) အမျိုးသမီး၏ အသံကို အနီးအဝေးက ကြားရ၍ သာယာခြင်း၊
- (၅) ရှေးရှေးသောအခါက အမျိုးသမီးနှင့် ပျော်ပါးဖူးသည်ကို အမှတ်ရ၍ တအောက်မေ့မေ့ သာယာခြင်း၊
- (၆) တပါးသောသူတို့ အမျိုးသမီးနှင့် ပျော်မြူးနေသည်ကို မြင်၍ကြား၍ သာယာခြင်း၊
- (၇) ယခုစောင့်ထိန်းသော ဥပုသ်သီလ၏ အကျိုးအဖြစ်ဖြင့် နောင် နတ်သမီး နတ်သားဖြစ်၍ ခံစား စံစားလိုမှု၌ စိတ်ညွတ်ခြင်း—

ဤ ၇-ပါးတွင် တစ်ပါးပါးနှင့် စွန်းငြိသော သီလသည် သီလညှိုး၊ သီလကျိုး၊ သီလပျက် မည်၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း အောက်ဖော်ပြပါ ယုတ်ညံ့သော တရားများကြောင့်လည်း သီလညစ်ညူးခြင်းရ၏—

- ကောဓ=အမျက်ထွက်ခြင်း၊
- ဥပနာဟ=ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း၊
- မက္ခ=သူ့ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချေဖျက်ခြင်း၊
- ပဋ္ဌာသ=အပြိုင်ပြိုင်ခြင်း၊
- ဣဿာ=သူ့စည်းစိမ်ကို မနာလိုခြင်း၊
- မစ္ဆရိယ=မိမိစည်းစိမ်ကို နှမြောဝန်တို့ လျှိုဝှက်ခြင်း၊
- မာယာ=မိမိ၌ ထင်ရှားရှိသော အပြစ်ကို ဖုံးလွှမ်းခြင်း၊
- သာဠေယျ=မိမိ၌ထင်ရှားမရှိသောဂုဏ်ကို ထင်ပေါ် အောင် ပြုလုပ်ခြင်း။

သီလစင်ကြယ်ခြင်း

ထိုသို့ မကျိုး မပေါက် မပြောက် မကျခူးသော သီလသည် စင်ကြယ်သည် ဖြစ်၍ တဏှာ၏ ကျွန်အဖြစ်မှ တော်လှန်မှုကို ပြုတတ်သောကြောင့် အုဇိဿ သီလ မည်၏။ ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းအပ်သောကြောင့် ဝိညူပသဋ္ဌ သီလလည်း

မည်၏။ ငါ့သီလသည် အလွန်တရာ စင်ကြယ်သည် ဖြစ်၍ နောင်သောအခါ ကြီးကျယ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာများကို ရရှိစေလိမ့်မည် စသည်ဖြင့် တပ်မက် မောခြင်း ရာဝ (ငါ့သီလသည် အလွန်စင်ကြယ်၏။ ငါ့သီလမျိုး အခြားသူမှာ မရှိ) စသည်ဖြင့် သက္ကာယဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် အသုံးသပ် မခံရခြင်းကြောင့် အပရာမဋ္ဌ သီလလည်း မည်၏။ ဤသီလမျိုးသည် ရွှေသို့ တစ်ဆင့်တက်ကာ ဈာန်နှင့် နီးကပ်သော သမာဓိ၊ ဈာန်နှင့် ယှဉ်သော သမာဓိတို့ကို ဖြစ်စေနိုင်သော ကြောင့် သမာဓိသံဝတ္ထနိကသီလ လည်း မည်ကုန်၏။

ဤသို့ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အတိုင်း သီလသည်—

- (၁) မကျိုးမပြတ်ခြင်း၊
- (၂) မပေါက်ခြင်း၊
- (၃) မကျားခြင်း၊
- (၄) မပြောက်ခြင်း၊
- (၅) တဏှာကို တော်လှန်နိုင်ခြင်း၊
- (၆) ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းအပ်ခြင်း၊
- (၇) တဏှာ ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် အသုံးသပ် မခံရခြင်း—

ဤအင်္ဂါခုနစ်ပါးသည် သီလစင်ကြယ်ကြောင်းတရားတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုခုနစ်ပါး နှစ်ပြည့်စုံသော သီလသည်သာ အထက်ဖြစ်သော သမာဓိနှစ်ပါးကို ဖြစ်စေနိုင် သည်။ ထို့ကြောင့် သမာဓိကို ရယူလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်သည် မိမိ၏ သီလကို ဤအင်္ဂါခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ရာ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား တော်မူအပ်သောသီလကို ရစ်မည် မိမိအသက်ကို စွန့်ကာ ဥကို စောင့်ရှောက် သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ စာမရိသားကောင်သည် အသက်ကို စွန့်ကာ မြီးဆံကို စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ သားတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသော သူသည် မိမိ၏ တစ်ဦးတည်းသော သားကို ယုယုယယ စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းသူသည် ကျန်သော မျက်စိတစ်ဖက်ကို ယုယု ယယ စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း ထိုအတူ သီလကို စောင့်ထိန်းကုန်သော သူတို့သည် အရွယ်သုံးပါးလုံး၌ပင် သီလကို အလေးထားကာ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းကြရာတည်း။

ဤတွင် အပိုင်း (၄) ပြီး၏။

ခေမိဒ် (၅)

အခန်း (၂၁)

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

အန္တရာယ်ကင်းဂါထာများ

ဤစာအုပ်တွင် အန္တရာယ်ကင်းဂါထာများ ရွတ်ဖတ်နည်းအညွှန်းနှင့် အကျိုး သွားများကို ဖော်ပြပါဦးမည်။

ယင်းကဏ္ဍကို ဖော်ပြခြင်းမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူငယ်မောင်မယ်များအတွက် အလွယ်တကူ ကျက်မှတ်စေလိုသော စေတနာဖြင့် စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက်အတွက် “ဗုဒ္ဓေါ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ=ဘုရားမှ လွဲလျှင် ကိုးကွယ်ရာ အားထားရာ မရှိပေ”၊ သို့သော် လူသားတို့သည် စီးပွားရေး လူမှုရေး လုပ်ငန်းတို့ဖြင့် ဌာနအသီးသီး ဒေသအရပ်ရပ်သို့ လှည့်ပတ်သွားလာ၍ နေကြရသည်။ အန္တရာယ်ထူပြောသော ဒေသကိုလည်း မလွဲသာ မရွှောင်သာ သွားကြရသည်။ တခါတရံ အန္တရာယ်များသော အရပ်၌ နေထိုင်ကြရသည်။ ယင်းအချိန်အခါမျိုးတွင် ပုထုဇဉ်သဘာဝ စိတ်အားငယ်တတ်ကြသည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် စိတ်အားတက်စရာ အားကိုးစရာများကို ရွာတတ်ကြသည်။ ဘာသာရေးဟူသည် ယင်းသို့ စိတ်အားငယ်သည့် အခါ ဘာသာတရားသည် အားကိုးရာအစစ် ဖြစ်သည်။ အန္တရာယ်များလှသော လူသားများအတွက် အားကိုးရာတစ်ရပ်အနေဖြင့် ဗုဒ္ဓမန္တန်များကို စီစဉ်ဖော်ပြထားပါသည်။

ယခု ဖော်ပြမည့် ဗုဒ္ဓမန္တန်များမှာ ပိဋကတ်စာပေလာ ဂါထာ စုတ္တိယ များနှင့် ရှေးဆရာတော်ကြီးများ ရေးသားစပ်ဆိုတော်မူခဲ့သော ရတနာသုံးပါး ဆိုင်ရာ ဂါထာနှင့် စုတ္တိယများသာ ဖြစ်ပေသည်။ အချိန်များများ ပေး၍ ပိဋကတ်တော်လာ ပါဠိတော်များကို ဖရွတ်ဖတ် မသရဏ္ဍာယ်နိုင်ပါက အကျဉ်းချုပ်မန္တန်များကို ရွတ်ဖတ်ကြရန် ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

“နမော တဿ” အန္တရာယ်ကင်းမန္တန်မှာလည်း ဘုရားရှိခိုးပင် ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသိပြီးဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဘုရားကို ရှိခိုးသော ပဏာမတေနာသည်ပင် အန္တရာယ်ကင်း၍ ကျန်းမာချမ်းသာခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သည်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ် မလိုတော့ပေ။ “သဝေမပါ ကိုးဂါထာ”မှာလည်း သရဏဂုံပါဠိပင် ဖြစ်သည်။ စိတ်တော်ဖြင့် ကျူးရင့်သော ဥဒါန်းဂါထာ၊ နှုတ်တော်ဖြင့် ကျူးရင့်သော ဥဒါန်း ဂါထာ၊ သဗ္ဗဇယမင်္ဂလာ ဂါထာတော် စသော ဂါထာများမှာလည်း ဘုရားဟောသော ပါဠိတော်များမှ ထုတ်နုတ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဤဂါထာ ပါဠိများကို ရှေးအစဉ်အဆက်ဆက်ကပင် အန္တရာယ်ကင်း အနေအားဖြင့် ရွတ်ဖတ်ပွားများခဲ့ကြသည်။ ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။ ယုံကြည်သည့် အတိုင်းလည်း လက်တွေ့အကျိုး ခံစားရသူများ အများအပြားပင် ရှိခဲ့သည်။

အောင်ခြင်းရှစ်ပါးဂါထာ၊ သဗ္ဗုဒ္ဓဂါထာဟိုမှာလည်း ဘုရားဂုဏ်တော်နှင့် စပ်၍ ရှေးဆရာတော်များ ရေးသားထားခဲ့ရာ ယနေ့တိုင် အစဉ်အလာအားဖြင့် ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်ကြပေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဤကျမ်း၌ ဗုဒ္ဓမန္တန်များ အခန်းကို သီးခြား ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓကို ယုံကြည်သော သဒ္ဓါတရားရှိသူများအဖို့ ဤဂါထာများကို ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်ရခြင်းသည် သမာဓိတည်ငြိမ်မှုဖြင့် ရွတ်ဆိုနေခိုက်မှာပင် စိတ်ချမ်းသာမှုကိုအပြည့်အဝ ခံစားကြပေမည်။ စိတ်၏ စွမ်းအင်၊ သဒ္ဓါတရား၏ စွမ်းအင် ဝါသတ္တိကြောင့် အန္တရာယ်ကင်းနိုင်ခြင်းကိုကား သံသယဝင်ဖွယ် မလိုတော့ပေ။

ဤအကျိုးများကို ရယူလိုသူများအတွက် အခက်အခဲမရှိစေရန် တစ်စုတစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်စေရန် ဗုဒ္ဓမန္တန်များကို စီစဉ်တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၁။ “နမော တဿ” အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

အရဟတော၊ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ဖြင့် ဗုဒ္ဓဂုဏ်အင် စုံလင်ခဲ့ရာ မြဟ္မာနတ်လူ သုံးဘုံသူတို့၏ အလှူတော်မှန် အပူဇော်ကိုခံတော်မူထိုက်သော။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ၊ အမှန်အတိုင်းသာ ဆရာမပြ သဘာဝဖြင့် မေ့အဖို့ဖုံ တရားစုံကို အကုန်အစင် သိမြင်တော်မူပြီးထဒသော။ တဿ ဘဂဝတော၊ ဘုန်းတော်ခြောက်စုံ တန်ခိုး ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံပေငြား ထိုမြတ်စွာဘုရားအား။ နမော၊ ကာယဝစီ မနောချီလျက် သုံးလီဒါရ ပမာဏဖြင့် ကြည်စွာသဒ္ဓါ ရှိခိုးကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

ဤ“နမော တဿ”အစချီသော ဘုရားရှိခိုးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သူတော်စင် အဆက်ဆက်တို့ ရွတ်ဆိုရှိခိုးခဲ့ကြသည်။ ကျမ်းစာရေးသူတို့သည် ကျမ်းဦးအစ၌ ဤ“နမောတဿ”ဖြင့် ပဏာမအစချီလေ့ရှိကြသည်။ဤဘုရားရှင်လက်ထက်တွင် သာမက ရှေးရှေးသော ဘုရားရှင်တို့လက်ထက်ကပင် ပေါ်ပေါက်နေခဲ့သော ဘုရားရှိခိုးလက်ဟောင်း ဖြစ်သည်။

၉၂-ကမ္ဘာမှ ဘုရားရှိခိုး

လွန်ခဲ့သော ကိုးဆယ်နှစ်ကမ္ဘာ၌ ဖုဿဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူရာ ဖုဿ ဘုရားရှင်၏ ဘုရားတော် မဟိန္ဒမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို လွန်စွာ ကြည်ညိုလှသဖြင့် “နမော တဿ” ဘုရားရှိခိုးကို သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို ကျူးရင့်လျက် ဘုရားရှိခိုးလေ့ရှိခဲ့သည်။

သိကြားမင်း၏ ဘုရားရှိခိုး

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ရာဒဂြိုဟ်မြို့၏ အရှေ့ဘက် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခြေရှိ ဣန္ဒသာလလိုဏ်ဂူ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် သိကြားမင်းသည် မိမိသိလိုသည့် အချက်များကို လာရောက်မေးလျှောက်၏။ ယင်းအမေးကို ပြန်လည်ဖြေကြား ထည့် တရားတော်ကို သက္ကပညာသုတ်ဟု ခေါ်၏။ သက္ကပညာသုတ်ကို ဟောတော် မူရာ သိကြားမင်းသည် လွန်စွာနှစ်ထောင်းအားရ ကြည်ညိုလှသဖြင့် ဤ“နမော တဿ” အစချီသော ဘုရားရှိခိုးကို သုံးကြိမ်တိတိ ရွတ်ဆိုရှိခိုးခဲ့ဖူးသည်။

။ဝ။

ကောသလမင်းကြီး၏ ဘုရားရှိခိုး

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် အချစ်ကြောင့် ဒုက္ခဆင်းရဲဖြစ်ရသည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား သည့် ဒေသနာတော်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကောသလမင်းကြီး၏ နန်းတော်၌ အငြင်း ပွားကြ၏။ ကောသလမင်းကြီးက အချစ်ကြောင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု၊ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်မှု ဖြစ်ရသည်ဟု ယူဆယုံကြည်နေ၏။ ထိုအခါ မလ္လိကာ မိဖုရား ကြီးသည် နာဠိဇင်္ဂအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားအား စေလွှတ်၍ မေးမြန်းလျှောက်ထား စေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်က စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရခြင်း ဆင်းရဲဒုက္ခ များသည် အချစ်ကြောင့် ဖြစ်ရသည်။ လင်မယားအချစ်ကြောင့် လင်ဆေ မယားဆေ ငိုကြွေးရ၏။ သားသမီးအချစ်ကြောင့် သားသမီးသေသည့်အခါ ငိုကြွေးရ၏ စသည်ဖြင့် တောကြားတောမူ၏။ ပုဏ္ဏားသည် မလ္လိကာ မိဖုရားကြီး အား ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။ မလ္လိကာမိဖုရားသည် ကောသလမင်းကြီးအား သမီးတော်ကလေး ဝဇီရီကို ချစ်ပါရဲလားဟု မေး၏။ အသက်တမျှချစ်ခင်ကြောင်း

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ဖြေကြား၏။ အကယ်၍ သမီးတော်ကလေး ဝဇီရီသေဆုံးခဲ့ပါမူ အရှင်မင်းကြီး သည် စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးမှုပြု မပြု မေးရာ ကောသလမင်းကြီးက စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရုံသာမက သေပင် သေသွားနိုင်သည်ဟု ဆို၏။ ဤသို့ ဆိုပါက အချစ်ကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခ ဖြစ်ရသည်ဟူသော အချက် မှန် မမှန် မေးလျှောက်၏။ မင်းကြီးသည် သဘောပေါက် နားလည်သွား၍ မိမိနှုတ်အာခံတွင်းကို ပလုတ်ကျင်း ဆေးကြောပြီး လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ရုံကို တင်လျက် ဘုရားရှိရာဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ လက်အုပ်ချီ၍ “နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ” ဟု သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို ဥဒါန်းကျူးရင့်ရှိခိုးလေသည်။

အာရာမဒဏ္ဍပုဏ္ဏား၏ ရှိခိုးခြင်း

အာရာမဒဏ္ဍ ပုဏ္ဏားကြီးသည် အရှင်မဟာကစ္စည်းထေရ်အား ဤသို့ လျှောက်၏။ အိမ်ရာတည်ထောင် လှူဘောင်၌ နေသူများသည် အချင်းချင်း အဘယ်ကြောင့် ငြင်းခုံကြပါသနည်း။ အရှင်မဟာကစ္စည်းထေရ်က “အာရုံ ငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားကြောင့် ငြင်းခုံကြရသည်” ဟု ဖြေဆို၏။ အိမ်ရာ မထောင် ရဟန်းဘောင်၌ နေသူများ အချင်းချင်း အဘယ်ကြောင့် ငြင်းခုံကြရ ပါသနည်းဟု မေးပြန်ရာ ဒိဋ္ဌိအယူဝါဒကို အကြောင်းပြု၍ ငြင်းခုံကြရသည်ဟု ဖြေဆို၏။ ဤသို့ ဆိုပါက ဤလောကတွင် ကာမဂုဏ် ငြိတွယ်မှု ဒိဋ္ဌိအယူဝါဒ ငြိတွယ်မှု ကင်းသူ ရှိပါသေးသလားဟု မေးလျှောက်ရာ အရှင်မဟာကစ္စည်း ထေရ်က “အမှန်တကယ် ရှိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ရှိ သဗ္ဗညု ဘုရားရှင် ဖြစ်သည်” ဟု ဖြေဆို၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏား ကြီးသည် လွန်စွာ ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွား၍ နေရာမှ ထကာ အပေါ် ရုံကို လက်ကတော့ တင်ပြီး လက်ယာဘက် ဒူးကို မြေကြီးပေါ်၌ ထောက်လျက် “နမော တဿ” အစချီသော ဘုရားရှိခိုးကို သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို ရှိခိုးလေသည်။

နေဇ္ဇာနီ ပုဏ္ဏားမကြီး ရှိခိုးခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗုဒ္ဓဂေါတမီပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ဗုဒ္ဓဂေါတမီပြည်တွင် ဘာရဒွါဇ ပုဏ္ဏားကြီးသည် ပုဏ္ဏား အယူဝါဒကို စွဲလမ်းယုံကြည်၏။ ယင်း၏ ဇနီးဖြစ်သူ နေဇ္ဇာနီ ပုဏ္ဏားမသည် သောတာပန် အရိယာ ဖြစ်နေ၏။ နေဇ္ဇာနီသည် “နမော ဗုဒ္ဓဿ” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ “နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ” ဟူ၍ လည်းကောင်း အမြဲမပြတ် ရွတ်ဆိုလေ့ရှိသည်ကို ပုဏ္ဏားကြီးက လုံးဝ မကြားချင်၊ အထူးသဖြင့် အခြားပုဏ္ဏားများ ရွှေ့မှောက်၌ မယားဖြစ်သူက “နမော တဿ” ဟု ဆိုလိုက်ပါက အဝင်သေး ခံရမည်ကို ကြောက်၏။

တနေ့သောအခါ ဘာရဒ္ဒါဇသည် ပုဏ္ဏား ၅၀၀-ကို အိမ်သို့ ပင့်ဖိတ်ကျွေးမွေး၏။ ဇနီးမယားဖြစ်သူအား “နမော ဗုဒ္ဓဿ” မဆိုရန် ဝစ်ရက် ကြိုတင်၍ ချောမော့ တောင်းပန်၏။ ဇနီးဖြစ်သူက “နမော ဗုဒ္ဓဿ” ကို မဆိုရမနေနိုင်ဟု ပြန်ပြော၏။ ပုဏ္ဏားကြီးစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်ကာ အိမ်နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားကြီးကို ကိုင်မိုးလျက် “ဟေ့ ဓနုဇ္ဈာနီ... ဒီမှာကြည့်စမ်း နက်ဖြန် ငါ့ ပုဏ္ဏားတွေ လာချိန်မှာ နှင့်ကတုံးကြီးကို ရှိခိုးရင် ဒီဓားနှင့် ခြေဖျားက ခေါင်းထိအောင် နုတ်နုတ် ပါအောင် တောက်တောက်စင်းပစ်လိုက်မယ်” ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဓနုဇ္ဈာနီက “သတ်ချင်သတ်လိုက်၊ နမော ဗုဒ္ဓဿ” လို့ မဆိုဘဲ မနေနိုင်” ဟု ခေါင်းမာစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဘာရဒ္ဒါဇ ပုဏ္ဏားကြီးသည် လက်လျော့လိုက် ရကော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ပုဏ္ဏား ၅၀၀ ကို ကျွေးမွေးနေစဉ် ဓနုဇ္ဈာနီသည် ဝိုင်းဝန်း ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေ၏။ မိမိလင်ယောကျ်ားအတွက် နို့ထမင်းခွက်ကို ယူလာစဉ် ဓနုဇ္ဈာနီသည် ခေတ်တိုက်ပြီး လဲသွားသည်။ နှုတ်မှ အကျင့်ပါနေ၍ ရုတ်တရက် “နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ” ဟု ရုတ်ဆို၍ ဘုရား ရှိခိုးလိုက်သည်။ ဗုဒ္ဓအသံ ကြားရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ညွှော်သည်ပုဏ္ဏား များသည် စိတ်ဆိုးကာ ထပြန်သွားကြလေသည်။

ကာရဏပါလီပုဏ္ဏားကြီး ရှိခိုးခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည် မဟာဝန်တော စုလစ်မွန်းချွန်တပ်သော ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်မှ ပြန်လာသောပိဂီယာနီအား ကာရဏပါလီပုဏ္ဏားကြီးက “ရဟန်းဂေါတမ၏ပညာ စွမ်းရည်အသို့နည်း၊ ရဟန်းဂေါတမကို ပညာရှိဟု ယူဆပါသလား” ဟု မေး၏။ ပိဂီယာနီက “ရဟန်းဂေါတမ၏ ပညာစွမ်းရည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်လိုသိနိုင်မလဲ၊ ရဟန်းဂေါတမကို ရဟန်းဂေါတမလို ပုဂ္ဂိုလ်ကသာ အကဲဖြတ်နိုင်ပေလိမ့်မည်၊ ရဟန်းဂေါတမ၏ တရားကို နာရသူများသည် သောက ပရိဗေဒ အေးငြိမ်းသွား ကြသည်” ဟု ဖြေကြားလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကာရဏပါလီ ပုဏ္ဏားကြီးသည် ထိုင်ရာမှထပြီး အပေါ်ရုံကို လက်ကတော့တင်၍ လက်ယာဘက်စူးကို မြေပေါ် တောက်လျက် မြတ်စွာဘုရားရှိရာဘက်ကို မျက်နှာမူ လက်အုပ်ချီပြီး “နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ” ဟု သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို ဥဒါန်း ကျူးရင့် ရှိခိုးလေသည်။

ဇာဏုသောဏိပုဏ္ဏားကြီး ရှိခိုးခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်နေ ဇာဏုသောဏိပုဏ္ဏားကြီးသည် ပိလောတိကပရိပိုင်ကြီး၏ မြတ်စွာဘုရားဂုဏ်တော်များကို ချီးကျူးပြောကြားမှုကို ကြားနာရသဖြင့် “နမော တဿ” စသည်ဖြင့် သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို ရှိခိုးလေသည်။

ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားကြီး ရှိခိုးခြင်း

ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားရှင် ကျောစောသတင်းကို ကြားရ၍ ကျော်စောသည့်အတိုင်း ဟုတ် မဟုတ်စုံစမ်းရန် မိမိ၏တပည့် ဥတ္တရလုလင်ကို စေခိုင်းလိုက်သည်။ ဥတ္တရလုလင်သည် (၇)လတိုင်တိုင် မြတ်စွာဘုရားနောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ချွတ်ယွင်းချက် အပြစ်အနာ အဆာများကို ရှာကြံခဲ့သည်။ အပြစ်အနာအဆာ မတွေ့ရသည့်အပြင် ချီးမွမ်းစရာ အချက်များကိုသာ တွေ့ရသည်။ ဥတ္တရလုလင်က ပုဏ္ဏားကြီးအား မြတ်စွာဘုရားရှင် ဂုဏ်တော်များကို ထုတ်ဖော်ချီးကျူးပြောကြားရာ ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏားကြီးသည် ဘုရားရှိရာဘက်သို့ မျက်နှာမူလက်အုပ်ချီလျက် “နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ” ဟု သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို ရှိခိုးလေသည်။

ဤ“နမော တဿ” စသည့် ဘုရားရှိခိုးကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လျှင် နောင်ယက် ဖျက်ဆီးလာမည့် ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ အန္တရာယ်များကို ကာကွယ်နိုင်ခြင်း၊ လိုအပ်သော အလုပ်ကိုစွဲ အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်နိုင်ခြင်း အစရှိသော ကောင်းကျိုးချမ်းသာများကို ခံစားရသည်။

၂။ သဝေမပါ ကိုးဂါထာ

- ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
- ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- ဒုတိယမ္ပိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- ဒုတိယမ္ပိ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- ဒုတိယမ္ပိ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- တတိယမ္ပိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- တတိယမ္ပိ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- တတိယမ္ပိ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

ဗုဒ္ဓ၊ သစ္စာ ၄-ပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် ကိုယ်တိုင်မြင်၍ မြင်စေဟောဖော် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို။ သရဏံ၊ ဘေးရန် ပယ်ဖျောက် ချမ်းသာရောက်အောင် စောင့်ရှောက်တော်မူတတ်သဖြင့် အမြတ် ဆုံးသော ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ယုံကြည်သိမှတ် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဓမ္မံ၊ မင်္ဂလေးတန် ဖိုလ်လေးတန် နိဗ္ဗာန်ပရိယတ် ဆယ်ပါးသောတရားတော် မြတ်ကို။ သရဏံ၊ ဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဘုရား။

သံဃံ၊ သမ္မုတိ၊ အရိယာ နှစ်ဖြာသော သံဃာတော်မြတ် အပေါင်းကို။ သရဏံ၊ ဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဘုရား။

ဤသဝေမပါ ကိုးဂါထာကို ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လျှင် ဘေးရန် အန္တရာယ် အမျိုးမျိုးမှ လည်းကောင်း၊ ကပ်ကြီး သုံးပါးမှ လည်းကောင်း လွန်မြောက်၍ လာဘ်လာဘ ပေါများခြင်း အကျိုးများ ခံစားရမည်။

အရိယာ သာဝိတ္တိဂါထာတော်

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ (အနက်ရှေ့အတိုင်းပေးပါ။)

ဤဂါထာမှာလည်း သရဏဂုံ သုံးပါးပင် ဖြစ်၍ ဆန်းဂိုဏ်းအနေအားဖြင့် အမည်တစ်မျိုးပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အမြဲမပြတ် ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဖတ် ပူဇော်လျှင် ကျရောက်ဆဲ ကျရောက်ပြီး ကျရောက်လတ္တံ့သော ဘေးရန်တို့မှ လွတ်မြောက်ပြီး စီးပွားချမ်းသာဂုဏ်အသရေ တိုးတက်ကာ ယခုဘဝရော နောင်ဘဝပါ ကောင်းကျိုးများ တိုးပွားပြီး နိဗ္ဗာန်သို့ပင် ရောက်စေနိုင်ပါသည်။ သရဏဂုံမြဲသူသည် အပါယ်ငရဲသို့ မကျရောက်ရဘဲ သုဂတိဘဝသို့ ကိန်းသေ လားရပေသည်။

၃။ အစိန္တိယာဂါထာ (အစိန္တေယျ အကျိုးပြု)

ဧဝံ အစိန္တိယာ ဗုဒ္ဓါ၊ ဗုဒ္ဓဓမ္မာ အစိန္တိယာ။

အစိန္တိယေ ပဿနာနံ၊ ဝိပါကော ဟောတိ အစိန္တိယော။

ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဗုဒ္ဓါ၊ ဘုရားရှင်တို့မည်သည်။ အစိန္တိယာ၊ မကြံစည်အပ်ကုန်။ ဗုဒ္ဓဓမ္မာ၊ ဘုရားရှင်တို့၏ တရားတော်တို့သည်လည်း။ အစိန္တိယာ၊ မကြံစည် အပ်ကုန်။ အစိန္တိယေ၊ မကြံစည်အပ်သော အရာ၌။ ပဿနာနံ၊ ကြည်ညို ဆည်းကပ်ကြသူတို့၏။ ဝိပါကော၊ အကျိုးသည်လည်း။ အစိန္တိယော၊ မကြံစည်နိုင်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်ပါပေ၏။

ဤဂါထာကို ရွတ်ပတ်ပူဇော်လျှင် မကြံ့စည်အပ် မကြံ့စည်နိုင်သော အကျိုး တရားများကို ရရှိခံစားရသည်။ မည်သည့် အကျိုးကို မည်ရွှေ့ မည်မျှသာ ရရှိနိုင်သည်ဟု အကန့်အသတ် မရှိဘဲ အကျိုးတရားများကို ရရှိခံစားရသည်။

၄။ ဥဒါန်းဂါထာတော်နှစ်ပုဒ် (မိတ်တော်ဖြင့်ကျူး)

- (က) အနေကဇာတိသံသာရံ၊ သန္တာဝိဿံ အနိဗ္ဗိသံ။
ဂဟကာရံ ဂဝေသန္တော၊ ဒုက္ခာ ဇာတိ ပုနပ္ပုနံ။
- (ခ) ဂဟကာရက ဒိဋ္ဌောသိ၊ ပုန ဂေဟံ န ကာဟသိ။
သဗ္ဗာ တေ ဖာသုကာ ဘဂ္ဂါ၊ ငဟကုရံ ဝိသင်္ခတံ။
ဝိသင်္ခါရဂတံ စိတ္တံ၊ တဏှာနံ ခယမဇ္ဈဂါ။

(က) ပုနပ္ပုနံ၊ ဘဝသံသရာ ဖန်ခါခါလျှင် ခန္ဓာဝဋ်ဇာတ် အမြစ်မပြတ် နှိမ်ဘဲ။ ဇာတိ၊ ယောနိလေးထွေ၊ လှည့်ပတ်ဖွေလျက် သန္တေစွဲမှီ တည်နေ ပြစ်ပွားရခြင်းသည်။ ဒုက္ခာ၊ သန္တေဇာတ် ခန္ဓာရှိလျှင် ပျာဓိဇရာ မရဏာတို့ မကုန်ဘဲ ဆက်ဆက် ဝင်နိပ်စက်သဖြင့် သက်သက်ချမ်းသာ မဟုတ်ပါဘဲ လွန်စွာညှိုးနွမ်းပင်ပန်းဆင်းရဲ လှဘိ၏။ (တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။) အဟံ၊ ဘုရားအလျှာ သူမြတ်ငါသည်။ ဂဟကာရံ၊ ဒုက္ခယုက်လိမ် ခန္ဓာအိမ်ကို ကြိမ်ကြိမ် ကြိုးကုတ် တည်ဆောက်လုပ်သည့် အယုတ်တမာ အကြောင်းရင်း သမုဒယသစ္စာဖြစ်သော တဏှာ ယောကျ်ား လက်သမားကို။ ဂဝေသန္တော၊ လက်သည်စစ်စစ် ဘယ်သူဖြစ်ဟု စိစစ်ထောက်လှမ်း စူးစမ်းရှာဖွေလျက်

(ဝါ) စူးစမ်းရှာဖွေသော ဘုရားအလျှာ သူမြတ်ငါသည်။ အနိဗ္ဗိသံ အနိဗ္ဗိသန္တော၊ တဏှာ ယောကျ်ား လက်သမားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် လင်းလင်းမြင်သည့် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်မဟာကို သမ္မာနုကော့ ငါမရသေးသည်ဖြစ်၍ (ဝါ) မရသေး သောကြောင့်။ အနေကဇာတိသံသာရံ၊ ဘဝများစွာ သံသရာကာလပတ်လုံး။ သန္တာဝိဿံ၊ ခန္ဓာငါးချက် ဒုက္ခစက်ကို။ ကြောက်လျက်ပင်လျှင် ငါမခင်ဘဲ သံသရာဝဋ် ချားရဟတ်၌ မရပ်မနား တဖားဖားလျှင် ပြေးသွားကျင်လည်ခဲ့ရ လေပြီ။

(ခ) ဂဟကာရက၊ ဒုက္ခယုက်လိမ် ခန္ဓာအိမ်ကို ကြိမ်ကြိမ်ကြိုးကုတ် တည်ဆောက်လုပ်သည့် အယုတ်တမာ အကြောင်းရင်း သမုဒယသစ္စာဖြစ်သော တဏှာယောကျ်ား ဟယ်...လက်သမား။ ဣဒါနိ၊ ဘုရားဖြစ်လာ ယခုအခါ၌။ တံ၊ သင်တဏှာယောကျ်ား လက်သမားကို။ ဒိဋ္ဌော၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရသဖြင့် ဒိဋ္ဌထင်ထင် ငါမြင်အပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပေ၏။ တံ၊ သင်တဏှာ

ယောကျ်ား လက်သမားသည်။ ဂေဟံ၊ ဒုက္ခယုဂ်လိမ် ခန္ဓာကိုယ် အတ္တတော
 တည်းတူသော အိမ်ကို။ ပုန န ကာဟသိ၊ နင့်ခြေနှင့်လက် နင့်အသက်ကို
 လေးမက်လျှံရှိန် ဉာဏ်ပုဆိန်ဖြင့် လေးကြိမ်ဖြတ်ခုတ် အမြစ်ပြတ်သည့် သစ်ငုတ်
 တိုဟန် နှင့်ဖြစ်ပြီမှန်သောကြောင့် တဖန်ထပ်လျှောက် နှင်ဆောက်နိုင်တော့
 မည်မဟုတ်ချေ။ တေ၊ သင်တဏှာယောကျ်ား လက်သမား၏။ ထဗ္ဗာ၊ တစ်ခု
 မကြွင်း ခပင်းညှပ် အလုံးစုံကုန်သော။ ဖာသုကာ၊ အခိုင်အမာတည်ဆောက်
 ခန္ဓာအိမ်တည်းဟူသော ဘုံကွန်းပြောက်၏ ထပ်လျှောက် ခိုင်း မြား ကိလေသာ
 တရားတို့ကို။ ဘဂ္ဂါ၊ ဝါသနာ အငွေအသက်နှင့်တကွ အနုသယထတ္တိ ကျန်
 မရှိအောင် စိစိကြေညက် ငါချိုးဖျက်အပ်ကုန်ပြီ။ ဂဟက္ခန္ဓိ၊ သစ္စာလေးအင်
 နိဗ္ဗာန်လွင်ကို မြင်ခွင့်မပေး ဝေးထက်ဝေးအောင် အရေးကန်လန် တားဟန်ပိတ်
 ကာ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အိမ်ဓာတ်ကို။ ဝိသင်္ခတံ၊ မှန်မှန်ကြေမှု ငါဖျက်ချ
 အပ်လေပြီ။ စိတ္တံ၊ ကိလေသာဟူ မြူအညစ်အကြေး ကင်းဝေးပြုလွင် ငါဘုရား၏
 စိတ်အစဉ်သည်။ ဝိသင်္ခါရံ၊ သင်္ခါစက်ကွင်း ဒုက္ခခပင်းမှ လွတ်ကင်းရာအမှန်
 နန်းနိဗ္ဗာန်သို့။ ဂတံ၊ အာရုံမျက်မှောက် သန္တိဓာတ် သိဒ္ဓိပေါက်အစွဲဖြင့်
 ဆိုက်ရောက်သက်ဝင် မိလေပြီ။ အဟံ၊ သုံးလောကထွတ်တား ငါဘုရားသည်။
 တဏှာနံ ခယံ၊ တဏှာတရား ရှာရစ်ပါး၏ ပျက်ပြားကုန်ခန်းအား အာသဝက္ခယ
 စတုတ္ထမဂ်ဖိုလ်သို့။ ဂတော၊ စက္ကဝါရိုက်ခြောင်း တိုက်တစ်သောင်းမျှ နှုတ်ပေါင်း
 မြဟွာ ကောင်းတင်းငြာလျက် ကြည်သာဝမ်းမြောက်၍ ငါဆိုက်ရောက်ခဲ့
 လေပြီ (မဟာဗုဒ္ဓဝင်၊ ဒုတွံ၊ ၃၅၂)။

ဘုရားရှင်သည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍ ဆင်ခြင်တော်မူရာ၌ ခန္ဓာအိမ်
 တည်ဆောက်သည့် တဏှာယောကျ်ား လက်သမားကို အရဟတ္တမဂ် ဉာဏ်
 သန်လျက်ဖြင့် ပယ်ဖြတ်တော်မူပြီး၍ ခန္ဓာအိမ်ကို အဆောက်မခံရတော့သဖြင့်
 လွန်စွာဝမ်းမြောက်ကာ စိတ်တော်ဖြင့် ဤဂါထာကို ကျူးရင့်တော်မူသည်။
 ဘုရားရှင်ကို အာရုံပြု၍ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လျှင် ကောင်းကျိုးတရားများ ရရှိခံစား
 ရပြီး စိတ်၏ ကြည်နူးဝမ်းမြောက်မှုကို အမြဲမပြတ်ခံစားကြရပေမည်။ ရန်သူ
 မှန်သမျှကို အောင်နိုင်သည်။ နေ့ညမပြတ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြပါကုန်။

၅။ ဥဒါန်းဂါထာတော်သုံးပုဒ် (နှုတ်တော်ဖြင့်ကျူး)

- (က) ယဒါ ဟဝေ ပါတုဘဝန္တိ ဓမ္မာ၊
 အာတာပိနော ဈာယတော မြာဟုတဏှ။
 အထံထ ကင်္ခါ ဝပယန္တိ သဗ္ဗာ၊
 ယတော ပဇာနာတိ သဟေတုဓမ္မံ။

အာတာပိနော၊ တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာတို့ကို လွန်စွာနှိပ်ကွပ် ပူပန်စေတတ်သည့် သမ္ဗုဒ္ဓခန်လုံ့လ ဝိရိယလည်းရှိပေထသော။ ဈာယတော၊ အာနာပါန စသည်ဖုံဖုံ နမထအာရုံနှင့် အလုံးစုံသော ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့၏ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ ခြင်းရာလက္ခဏာကို အပ္ပနာခိုက် ဈာန်မဂ်ဆိုက်အောင် စိုက်စိုက် စူးစူး အထူးမြဲမြံ ရှုအားသန်ပေထသော။ (ဝါ) ရှုအားသန်သောကြောင့်။ ပြာဟ္မဏဿ၊ မကောင်းမှု ဟူသမျှကို အပပြုပြီးသော ရဟန္တာသခင် အရှင်မြတ်၏ သန္တာန်၌။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ဓမ္မာ၊ ဗောဓိပက္ခိယတရား သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါး တို့သည်။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ ပါတုဘဝန္တိ၊ ဥပါဒ်ထင်ရှား ဖြစ်ပွားကုန်၏။ ယတော၊ ယင်းသို့သော ဗောဓိပက္ခိယတရား သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးတို့ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကြောင့်။ သဟေတုဓမ္မံ၊ အဝိဇ္ဇာ အစရှိသော အကြောင်းတရား သို့နှင့်တကွ သင်္ခါရ အစရှိသော အကျိုးတရားထု ဒုက္ခအစုကို။ ပဇာနာတိ၊ ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်လေ၏။ အထ၊ ထိုသို့ ပဋိစ္စဓာတ် သမုပ္ပါဒ်ကို အတပ် ထင်ထင် လင်းလင်းမြင်သောအခါ၌။ အဿ၊ ထိုရဟန္တာသခင် အရှင်မြတ်၏ သန္တာန်၌။ သဗ္ဗာ၊ တစ်ခုမကြွင်း ခပင်းဥသျှ အလုံးစုံကုန်သော။ ကင်္ခါ၊ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်တရား၌ ယုံမှားခြင်း၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတို့ကို မသိမြင်ခြင်းကြောင့် ကုလသုံးပါးဝယ် ဖြစ်ပွားသည့် ရုပ်နာမ်တရားတို့၌ ယုံမှားခြင်းတရား တစ်ဆယ့် ခြောက်ပါးတို့သည်။ ဝပယန္တိ ဝိအပယန္တိ၊ နေလျှံရှိန်ကြောက် ဆီးနှင်းပေါက်သို့ ကင်းပျောက်ချုပ်ငြိမ်းကြကုန်၏။

- (ခ) ယဒါ ဟဝေ ပါတုဘဝန္တိ ဓမ္မာ၊
 အာတာပိနော ဈာယတော ပြာဟ္မဏဿ။
 အထံထ ကင်္ခါ ဝပယန္တိ သဗ္ဗာ၊
 ယတော ခယံ ပစ္စယာနံ အဝေဒိ။

(ပထမ၊ ဒုတိယ ပါဒများအနက် ရှေးအတိုင်းပေးပါ။) ယတော၊ ယင်းသို့ ဗောဓိပက္ခိယတရား သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးတို့ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကြောင့်။ ပစ္စယာနံ၊ အဝိဇ္ဇာအစရှိသော အကြောင်းတရားတို့၏။ ခယံ၊ ကုန်ခန်းရာမှန် အသင်္ခတ နိဗ္ဗာန်ကို။ အဝေဒိ၊ ထိုးထွင်းထင်ထင် သိမြင်တော်မူလေပြီ။ အထ၊ ထိုသို့ ပစ္စယက္ခယ အမည်ရသည့် အသင်္ခတဓာတ် နိဗ္ဗာန်ပရမတ်ကို အတပ် ထင်ထင် လင်းလင်း မြင်သောအခါ၌။ အဿ၊ ထိုရဟန္တာသခင် အရှင်မြတ်၏ သန္တာန်၌။ သဗ္ဗာ၊ တစ်ခုမကြွင်း ခပင်းဥသျှ အလုံးစုံကုန်သော။ ကင်္ခါ၊ နိဗ္ဗာန်ကို ထိုးထွင်း မသိခြင်းကြောင့် ကိုယ်တွင်း၌မှာ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ကင်္ခါ ယုံမှား တရားအစုတို့သည်။ ဝပယန္တိ ဝိအပယန္တိ၊ နေလျှံရှိန်ကြောက် ဆီးနှင်း ပေါက်သို့ ကင်းပျောက်ချုပ်ငြိမ်းကြကုန်၏။

(ဂ) ယဒါ ဟဒေ ပါတုဘဝန္တိ ဓမ္မာ၊
 အာဘာပိနော ဈာယတော ဗြာဟ္မဏဿ။
 ဝိဇ္ဇယံ တိဋ္ဌတိ မာရသေနံ၊
 သုရိယောဝ ဩဘာသယ မန္တလိက္ခံ။

(ပထမ၊ ဒုတိယပါဒများ အနက် ရှေးအတိုင်းပေးပါ။) သုရိယော၊ ယုဂန္တိရံ တောင်စွန်းမှ ပေါ်ထွန်း ထွက်ပြု ဥဒည်မှုသော နေမင်းသည်။ အန္တလိက္ခံ၊ အဇဇ္ဇာပြင် မိုးကောင်းကင်ကို။ ဩဘာသယံ- ဩဘာသယန္တော၊ မိမိအရောင် ခြည်တစ်ထောင်ဖြင့် မိုက်မှောင်ပယ်ရှင်း ထွန်းလင်းတောက်ပလျက်။ တိဋ္ဌတိ ဣဝ၊ တည်သကဲ့သို့။ (သော ဗြာဟ္မဏော၊ ထိုရဟန္တာသခင် အရှင်မြတ်သည်။ တေဟိ ဓမ္မေဟိ၊ ထိုဗောဓိပက္ခိယတရား သုံးဆယ်ခုစီပါးတို့ဖြင့်။) မာရသေနံ၊ ကာမဒဂ္ဂ စသည်ဆယ်ထပ် မာရ်စစ်တပ်ကို။ ဝိဇ္ဇယံ- ဝိဇ္ဇယန္တော၊ မှန်မှန် ညက်ညက် တိုက်ဖျက်ပယ်ဖျောက်လျက်။ တိဋ္ဌတိ၊ ပညာတန်ဆောင် ဉာဏ်တော် ရောင်ဖြင့် ထွန်းပြောင်ထိန်းလက် ပြိုးပြိုးပြက်လျှင်း နေစက်နှုန်းတူ တည်တော် မူ၏ (မဟာဗုဒ္ဓဝင်၊ ဒုတွံ၊ ၃၅၇)။

[ဤဂါထာများကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လျှင် စိတ်ညစ်စရာများ ပပျောက်၍ စိတ်၏ ကြည်လင်မှုကို ရရှိနိုင်ပြီး ကျက်သရေမင်္ဂလာများ တိုးတက် မြင့်မားနိုင်သည်။]

၆။ သဗ္ဗဇယမင်္ဂလာဂါထာ (တစ်ထောင်တန် “ဒိဝါ တပတိ” ဂါထာ)

ဒိဝါ တပတိ အာဒိစ္စော၊ ရတ္တိ မာဘာတိ စန္ဒိမာ။
 သန္တဒ္ဓေါ ခတ္တိယော တပတိ၊ ဈာယီ တပတိ ဗြာဟ္မဏော။
 အထ သဗ္ဗမဟောရတ္တိံ၊ ဗုဒ္ဓေါ တပတိ တေဇသာ။

အာဒိစ္စော၊ ရောင်ခြည်တစ်ထောင် အလင်းဆောင်သော နေမင်းသည်။ ဒိဝါ၊ နေအချိန်လာလျှင်။ တပတိ၊ ထွန်းလင်းတောက်ပ၏။ စန္ဒိမာ၊ လမင်းကြီး သည်လည်း။ ရတ္တိံ၊ ညဉ့်အချိန်သာလျှင်။ အာဘာတိ၊ ဆီးနှင်းမြူတိမ် သူရိန်မီးခိုး ညစ်မျိုးငါးဝ ကင်းစင်မှသာလျှင် ထွန်းလင်းတောက်ပနိုင်၏။ ခတ္တိယော၊ ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းသည်လည်း။ သန္တဒ္ဓေါ၊ မင်းမြောက် တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်မှသာလျှင်။ တပတိ၊ မင်းတို့ ကျက်သရေ ထွန်းလင်း တောက်နိုင်ပေ၏။ ဗြာဟ္မဏော၊ ကိလေသာကုန်းခန်းသည့် ရဟန္တာအရှင်မြတ် သည်ပင်လျှင်။ ဈာယီ၊ အာရမ္မဏူ လက္ခဏူဟု နှစ်ဆူချာန်မြတ် သမာပတ်ကို ဝင်စား၍ နေမှသာလျှင်။ တပတိ၊ ရဟန်းတို့ကျက်သရေ ထွန်းလင်းတောက်ပ နိုင်ပေ၏။ အထ၊ ထိုမှတပါး။ ဗုဒ္ဓေါ၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်သာလျှင်။ သဗ္ဗ

အဟောရတ္တိံ၊ နေရာညဉ့်ပါ အခါခပ်သိမ်း။ တေဇသာ၊ ပညာ သီလ ဂုဏ်ဓမ္မနှင့် ပုညတေဇော် ငါးမျိုးသော အာနုဘော်တို့ဖြင့်။ တပတိံ၊ စိန်ရွှေ မြရောင် နေလရောင်ထက် အခေါင်တက်၍ ပြောင်လျက်ထိန်ဝေ ထွန်းလင်းတောက်ပ နိုင်ပါပေ၏။

ဤဂါထာကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့် အရာခပ်သိမ်း လောကီ လောကုတ္တရာ ကျက်သရေမင်္ဂလာ တိုးတက်စေနိုင်သည်။ ဥစ္စာစီးပွား ကြီးပွားတိုးတက်ပြီး ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကာ အရာရာကို အောင်မြင်နိုင်သည်။

သီဟိုဠ်ကျွန်း ဘာတိကမင်းလက်ထက် ပညာရှိအမတ်ကြီး ဖတ်ဦးသည် မင်းတရားကြီးက ပိဋကသုံးပုံထဲက ရတနာသုံးပါးလုံးပါတဲ့ ဇယမင်္ဂလာ အောင်ခြင်းဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုပါ ခိုင်းရာ ဤ “ဒိဝါ တပတိံ” ဂါထာကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရာ မင်းတရားကြီးက ဆုတော်ငွေ(၁၀၀၀၀)ချီးမြှောက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဤဂါထာကို “တစ်ထောင်တန် ဒိဝါ တပတိံဂါထာ” ဟုလည်း အမည် ထွင်လျက်ရှိသည်။ ဤဂါထာကို နေ့စဉ်မှန်မှန်ရွတ်ပါက ရာထူးတိုးခြင်း၊ အတက် လှူကြီး၏ မျက်နှာသာပေး မြှောက်စားခြင်းခံရမည်။

၇။ အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်မြောက်စေသည့် ဂါထာ

နမော တေ ဗုဒ္ဓ ဝိရတ္ထု၊ ဝိပုမုတ္တော'သိ သဗ္ဗဓိ။
သမ္မာပေပုဋိပန္နော'သိ၊ တဿ မေ သရဏံ ဘဝ။

ဝိရ၊ ကြီးမြတ်သော လုံ့လဝီရိယရှိတော်မူသော။ ဗုဒ္ဓ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား။ တေ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားအား။ နမော၊ ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်ပါစေ သတည်း။ (တံ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။) သဗ္ဗဓိ၊ ကိလေသာစသော ဒုက္ခ အနှောင်အဖွဲ့ အားလုံးတို့မှ။ ဝိပုမုတ္တောသိ၊ အပြီးတိုင် လွတ်မြောက်တော် မူပေ၏။ အဟံ၊ ဘုရားတပည့်တော်သည်။ သမ္မာပေပုဋိပန္နော၊ အကျဉ်းအကျပ်သို့ ရောက်၍ နေရသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပါ၏။ (တံ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။) တဿ မေ၊ အကျဉ်းအကျပ်ရောက်၍ နေသော ဘုရားတပည့်တော်၏။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်လဲလျောင်း ပုန်းအောင်း မှီခိုရာသည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်တော်မူပါ။

ဤဂါထာကို လနတ်သား၊ နေနတ်သားတို့သည် အသူရိန် နတ်မင်းကြီး၏ အဖမ်းအဆီး အချုပ်အနှောင်ကို ခံရသဖြင့် ကကယ်ကို စိတ်ထဲက ဘုရားအာရုံ ရောက်ပြီး ဘုရားရှင်အား အားကိုးအားထား ပြုပြီး ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခဲ့ကြ၍ ရာဟုအသူရိန်ရန်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဘုရားအာရုံရောက်ပြီး ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်အားထားရာ မရှိပါကလားလို့ အားကိုးမှု အပြည့်အဝနှင့် ရွတ်လျှင် အနှောင်အဖွဲ့က လွတ်မြောက်နိုင်ရုံတင်မက ဘဝ အဏော်အခဲ အကျပ်

အတည်း ပြဿနာ အရွှပ်အထွေး အားလုံးတို့မှလည်း လွတ်မြောက်နိုင်ပါသည်။
ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော် ကြစေလိုပါသည်။

၈။ ရာဟုအသူရိန်နတ်ကြီး ကြောက်ထွန်ထွက်ပြေးသော ဂါထာ

တထာဂတ် အရဟန္တံ၊ စန္ဒိမာ သရဏံ ဂတော။
ရာဟု စန္ဒိ ပမုဉ္ဇဿ၊ ဗုဒ္ဓါ လောကာနုကမ္ပကာ။

ရာဟု၊ ရာဟုခေါ်လတ် အို-အသူရိန်နတ်။ စန္ဒိမာ၊ လနတ်သားသည်။
အရဟန္တံ၊ ကိလေသာခပ်သိမ်း ငြိမ်းသက်တော်မူပြီးသော။ တထာဂတ်၊
ငါဘုရားကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂတော၊ ဆည်းကပ်သူပေတည်း။ ရာဟု၊
ရာဟုခေါ်လတ် အို- အသူရိန်နတ်။ စန္ဒိမာ၊ လနတ်သားကို။ ပမုဉ္ဇဿ၊
နှောင့်ယှက်မပြု မေတ္တာရွှင်၍ လွတ်လိုက်ပါလော့။ ဗုဒ္ဓါ၊ ဘုရားရှင်တို့မည်သည်။
လောကာနုကမ္ပကာ၊ သတ္တဝါအားလုံးကို အစဉ်သနား စောင့်ရှောက်တော်မူ
ကြကုန်၏။

ဤဂါထာကို မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူလိုက်သောအခါ ရာဟုအသူရိန်
နတ်ကြီးသည် ချက်ချင်း လနတ်သားကို လွတ်ပြီး ထွက်ပြေးရသည်။
မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့၏ အာဏာစက်သည် ဤမျှကြီးကျယ်တော်မူ၏။ ။ ကယ်၍
ဘုရားရှင်အာဏာကို ဖိဆန်ပြီး လနတ်သားကို ဆက်လက်၍ ဖမ်းဆီးချုပ်
နှောင်ထားလျှင် ရာဟုအသူရိန်နတ်ကြီးသည် ဦးခေါင်း ခုနစ်စိတ်ကွဲပြီး သေပွဲ
ဝင်ရပေမည်။ ဤကဲ့သို့ အရှိန်အဝါကြီးမားတော်မူသည့် ဘုရားရှင်၏ အာဏာ
စက်ကို အာရုံပြု၍ ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဆိုပါလျှင် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်မှုမှ
လွတ်မြောက်နိုင်ပါသည်။

၉။ ထက်နက်ကိုးဖြာ အောင်ဂါထာ

ဝါတံ ဝဿဉ္စ ပါသာဏံ၊ အာဝုဓံ ဝါဂ္ဂုကံ တထာ။
ကုက္ကုဋ္ဌံ ကလလင်္ဂါရံ၊ အန္ဓကာရန္တိ မေ နဝ။
သတ္တေ မာရေန ဝိဿဋ္ဌေ၊ ဝိဇယန္တံ ဇိနံ နမေ။
အဟမ္ဘိ တေန ပုညေန၊ ဝိဇေယျံ သဗ္ဗမာယုဓေ။

[တောင်တွင်းကြီး ဆရာတော် ခင်ကြီးပျော် ရေးသားသည်။]

(၁) ဝါတံ၊ လောကထွတ်ထား တို့ဘုရားလျှင် ငါးပါးမာရ်ခြေ ပလ္လင်
ပွေ့၍ စံနေခိုက်ခါ မာရ်နတ်လာလျက် စက္ကဝါတိုက် တောင်နှင့်ရိုက်၍ ပန်းမှိုက်
မြို့စု သေးပုနုနှင့်သို့ မုန့်မုန့်ညက်ကြေ ပျက်ပစေဟု စေတနာအိုး ပြုဖန်
ပျိုးသား မိုးရပ်သိမ်ဟည်း မြေကြီးပဲတင် သစ်ပင်ကျောက်တုံး အိမ်အလုံးကို
ချေမှုန်းပြတ်ပိုင်း ရှစ်ရပ်တိုင်းမှ အိုမှိုင်းလေအိုး မုန့်ထိုင်းပျိုးကို လည်းကောင်း။

(၂) ဝဿည၊ အဟုန်ဒီးဒီး စီးကျသွယ်သွယ် ရေပြင်ကျယ်၌ မှီဖွယ်ကင်း မည် သေစိမ့်ရည်၍ တမည်ပြုစား ထန်းလုံးဖျားနှင့် တောင်ဖျားမျှခေါင် အမြင့် ဆောင်သား ရှစ်ဘောင်ရပ်ပြည့် မောက်လျှမ်းသည့် မိုးကြမ်းရေဆိုး လက်နက်မျိုးကိုလည်းကောင်း။

(၃) ပါသာဏံ၊ ကျောက်ဖြင့်ကြိတ်ဖျက် မှန်မှန်ညက်လျှင် အိပ်စက်စေရန် တစ်မည်ဖန်၍ နာမိုးလုံး ထစ်ချုန်းခြံမ့်ညံ တိုက်ခတ်သံနှင့် အလျှံဖြိုးဖြိုး ကျောက်ခဲကျောက်စိုင် မိုးကိုလည်းကောင်း။

(၄) အာဝုဓံ၊ အသွေးတခြား အသားတစ်ထွေ အရေတစ်မျိုး အရိုး တစ်ကိုဏ်း ထိုးခုတ်ပိုင်း၍ မဆိုင်းသေရန် ပြုစီမံသား အလျှံဖြိုးပြက် မိုးလုံး လက်အောင် တစ်ဖက်အသွား နှစ်ဖက်သွားဟု လှဲစားစသည် အမည်မည်လျှင် စုံစီဖန်ပျိုး လက်နက်မျိုးကိုလည်းကောင်း။

(၅) ဝါဠုကံ တထာ၊ ထွက်လေ ဝင်လေ နှစ်ထွေမရှိ သဲဖြင့်ပိ၍ မချိ သေအောင် ပြုဆောင်ဖန်ပျိုး သဲထုမိုးကိုလည်းကောင်း။

(၆) ကုက္ကုဋ္ဌံ၊ တစ်စိစိမ့်ပူ သေအောင်ဟူ၍ သူအကြံပျိုး ပြာပူမိုးကို လည်းကောင်း။

(၇) ကလလံ၊ ကျိုက်ကျိုက်ပွက်ဆူ အပူအခိုး ရွံညှန်မိုးကို လည်းကောင်း။

(၈) အင်္ဂါရံ၊ တခဏချင်း အပြင်းပူလောင် သေအောင်ဖန်ပျိုး မီးကျီးမိုး ကိုလည်းကောင်း။

(၉) အန္တကာရံ၊ ကြည့်သော်မစွမ်း စမ်းသော်မထင် ကြောက်စိတ်ဝင်၍ အလျှင်သေရန် သဏ္ဍာန်ပြုဆောင် အမိုက်မှောင်ကိုလည်းကောင်း။

ဣတိ၊ ဤသို့။ မာရေန ဝိဿဋ္ဌေ၊ မာရ်နတ်မိစ္ဆာ အယုတ်တမာလျှင် ကြိမ်းကာဆင့်ဆင့် ပစ်လွှင့်အပ်ကုန်သော။ ဣမေ နဝ သတ္ထေ၊ လေ့မိုးကျောက် သဲညှန် မီးခဲနှင့် ပြာမဲ့ မိုက်မှောင် ပြောင်ပြောင်လက်နက် ရောင်ဖြိုးပြက်ဟု ကိုးချက်ရန်စွယ် လက်နက်မျိုး အန္တရာယ်တို့ကို။ ဝိဇယန္တံ၊ မိုလ်ပါအပေါင်း သောင်းကုဋေအား ဆောင်နိုင်ငြားလည်း ရိုက်လားပုတ်လား အာအပါးဝယ် ဆိုးရွားဟန်မူ သားငယ်တူသို့ သီတုန္နန်း ကြည်နုလုံးဖြင့် ပြေလုံးငြိမ့်အောင် သက်သေဆောင်၍ အောင်တော်မူကြီး အောင်တော်မူ ထသော (ဝါ) အောင်တော်မူသောကြောင့်။ ဇိနံ၊ ဇိနဟူသည် အမည်တံဆိပ် ဘွဲ့ပုလိပ်ဖြင့် ခတ်နှိပ်ပေါ်ထင် အောင်ပွဲရှင်မြတ်စွာဘုရားကို။ နမေ နမာမိ၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးပျောင်းပျော့ မာန်ကိုလျှော့၍ ကန်တော့ရှိခိုးပါ၏ မြတ်စွာဘုရား။ အာမု၊ စတုသမဗ္ဗဒ္ဓာန် ပြုလုပ်ဖန်သည် ရုပ်နာမ်ပေါင်းချုပ် အကျွန်ုပ်သည်လည်း။

တေန ပုညေန၊ လက်နက်မျိုးကို ဖျက်ချိုးနှိမ်ခွဲ ဂုဏ်ကျေးဇူးဖြင့် ချီးကျူး
 ဝန္တနာ စေတနာပဏာမ မြတ်ပုညကြောင့်။ သဗ္ဗမာယုဇေ၊ သေနတ်လေးမြား
 လှံဓားမီးပေါက် အမြောက်စိန်ပုံး ချေမှုန်းခွင်းဖြတ် အကျဉ်းမှတ်သော်
 လွတ်အပ်၊ မလွတ်အပ် နှစ်ရပ်ကျားခြုံ အလုံးစုံသော လက်နက်မျိုးတို့ကို။
 ဝိဇေယျံ၊ ယနေ့ကစ နိဗ္ဗာန်ရသည့် ကာလတစ်ခွင် သံသရာပြင်ဝယ် မမြင်ရ
 မကြားရ အဝေးကပင် အောင်ရနိုင်ရ အောင်နိုင်ရသည့်ကိုယ် ဖြစ်ပါလို၏
 မြတ်စွာဘုရား (မဟာဗုဒ္ဓဝင်၊ ဒုတံ၊ ၂၉၁)။

[ဤဂါထာကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့် လက်နက်အန္တရာယ်အမျိုး
 မျိုးမှ လွတ်မြောက်နိုင်သည်။ သတ္တန္တရကပ်ကို ကျော်လွန်နိုင်သည်။
 မည်သည့် လက်နက်ဘေးကြောင့်မျှ အသက် မသေနိုင်။ ယုံကြည်
 အားကိုးစွာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြပါလေ။]

၁၀။ အတွင်းအောင်ခြင်းရှစ်ပါး ဂါထာပါဠိအနက်

[ဂါထာပါဠိကို ရှေးဆရာတို့ ရေးဖွဲ့၍ အနက်ကို ညောင်တုန်းမြို့၊
 ရွှေဟင်္သာတိုက်၊ စံကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားပူဇော်
 သည်။]

- ၁။ အဝိဇ္ဇာအဏှကောသမ္ပိ၊ သတ္တေ တဏှာဇလာဗုဇေ။
 တမှာ ဌာနာ နိက္ခာမေသိ၊ ဒေသနာဉာဏတေဇသာ။
 ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။

သော ဇိနော၊ ဒေဝပုတ္တ စသည်တသင်း ရန်ခပင်းကို နှိမ်နင်းအောင်မြင်တော်
 မူပြီးသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ အဝိဇ္ဇာအဏှကောသမ္ပိ၊ သစ္စာလေးချက်
 တရားနက်ကို ကွယ်ဝှက်ပိတ်ကာ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော ဉှံခွံတိုင်း၌၊ ဌာတေ၊
 သင်္ခါရကံ စီမံပစ်ထား၍ ဖြစ်ပွားတည်နေကြကုန်သော။ တဏှာဇလာဗုဇေ၊
 ဝတ္ထုကိလေ နှစ်ထွေကာမ နှစ်ဝအာရုံ အလုံးစုံ၌ ခံမင်နှစ်သက် တပ်မက်
 သာယာခြင်း တဏှာတရားတည်းဟူသော အချင်းအိမ်၌ ဖြစ်ကုန်သော။
 သတ္တေ၊ လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါဟူ သုံးဘုံသူတို့ကို။ ဒေသနာဉာဏတေဇသာ၊
 ကိလေသာစက် သုံးထောင်ဝက်ကို နင်းတက်ဖျက်ဖြို မင်ဖိုလ်လေးတန် ဒေသနာ
 ဉာဏ်တည်းဟူသော အလင်းရောင်ဖြင့်၊ တမှာ ဌာနာ၊ ထိုသို့ပိတ်ကာ အဝိဇ္ဇာနှင့်
 တဏှာအချင်း ဖြစ်ပွားရင်းဟူသော တည်ရာအရပ်မှ။ နိက္ခာမေသိ၊ မင်္ဂဉာဏ်
 ဖိုလ်ညောက် ကောင်းစွာပေါက်၍ ထွက်မြောက်တော်မူစေပြီ။

ဗုဒ္ဓသာဓကလင်္ကာကျမ်း

တောန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤသို့ဖော်ထုတ် ဂုဏ်တော်ပုဒ်ကို ဟုတ်မှန်စွာ ဆိုရသော သစ္စာစကားကြောင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဇယမင်္ဂလံ၊ အောင်ခြင်း မင်္ဂလာသည်။ ဟောတု၊ စင်စစ်မသွေ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

၂။ မဟာမောဟန္ဒကာရေန၊ အဘိဘူတေ မဟာဇနေ။
ပညာစက္ခု လဘာပေသိ၊ ဉာဏာလောကေန သော ဇီနော။
တောန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။

သော ဇီနော၊ ဒေဝပုတ္တ စသည်တသင်း ရန်ခပင်းကို နှိမ်နင်းအောင်မြင်တော် မူပြီးသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ မဟာမောဟန္ဒကာရေန၊ သစ္စာလေးချက် တရားနက်ကို ကွယ်ဝှက်ပိတ်ဆီး ကြီးစွာသော မောဟတည်းဟူသော အမှိုက် မှောင်သည်။ အဘိဘူတေ၊ သံသရာဝဋ် ဘဝညွတ်မှ မလွတ်စေဘဲ ဆွဲကိုင်နှိပ်စက် အပ်ကုန်သော။ မဟာဇနေ၊ လူနတ်ဗြဟ္မာ အစပြာသား များစွာသော သတ္တဝါတို့ကို။ ဉာဏာလောကေန၊ တရားဥသံ အလုံးစုံကို အကုန်သိမြင် ဉာဏ်၌ထင်သည့် သဗ္ဗညုတ ဉာဏတန်ဆောင် အလင်းရောင်ဖြင့်။ ပညာစက္ခု ကိလေသာစက် သုံးထောင်ဝက်ကို နင်းတက်ဖျက်ဖြို မင်္ဂလံလေးတန် ပညာ ဉာဏ်တည်းဟူသော မျက်စိကို။ လဘာပေသိ၊ ပါရမီရင့် သမ္မာမြင့်၍ အသင့် လွယ်ကူ ရစေတော်မူပြီ။

တောန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤသို့ဖော်ထုတ် ဂုဏ်တော်ပုဒ်ကို ဟုတ်မှန်စွာဆိုရသော သစ္စာစကားကြောင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဇယမင်္ဂလံ၊ အောင်ခြင်းမင်္ဂလာ သည်။ ဟောတု၊ စင်စစ်မသွေ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

၃။ ဓဂါဒိအဂ္ဂိဇာလေဟိ၊ ခုခုကာယံ မဟာဇနံ။
နိဗ္ဗာပေသိ နရနာထော၊ အဋ္ဌမဂ္ဂင်္ဂဝါရိနာ။
တောန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။

နရနာထော၊ လူနတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါများ သုံးဘုံသားတို့၏ ကိုးစားမှီခိုရာ အစစ်ကြီးဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဓဂါဒိအဂ္ဂိဇာလေဟိ၊ ဓဂ ဒေါသ စသည်မည်သီး မီးတောက်မီးလျှံတို့ဖြင့်။ ခုခုကာယံ၊ ဖြစ်ပြီးဖြစ်ဆဲ ဖြစ်တုံမြဲဟု စွဲ၍လောင်အပ်သော ကိုယ်ရှိသော။ မဟာဇနံ၊ လူနတ် ဗြဟ္မာ အစပြာသား များစွာသော သတ္တဝါအပေါင်းကို။ အဋ္ဌမဂ္ဂင်္ဂဝါရိနာ၊ သမ္မာစိဋ္ဌိ

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

စရိုမည်တွင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တထူးအကျင့်တည်းဟူသော ရေစင်ဖြင့်။ နိဗ္ဗာပေသီ၊ ကျင့်ကြံစေသော မေတ္တာဇောဖြင့် ဟောကြားဆွတ်ဖျန်း၍ ငြိမ်းချမ်းတော် မူစေပြီ။

[တောန သစ္စဝဇ္ဇေန-စသော ဂါထာနက်များ ရွှေနှင့် တူပြီ။]

၄။ စတုရေထေဟိ ဝုယုန္တေ၊ ဂမ္ဘီရေ သံသာရဏ္ဏဝေ။
ဥတ္တာရေသိ မဟာဝီရော၊ ဓမ္မနာဝါယ နာယကော။
တောန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။

မဟာဝီရော၊ သမ္ပပ္ပဓာန ဝီရိယဓာတ်ဖြင့် ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော် မူသော။ နာယကော၊ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါဟူ သုံးဘုံသူတို့ကို နိဗ္ဗာန်အောင်မြင် လှေဖောင်သို့လျှင် ဆောင်ပို့ကယ်တင်တော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဂမ္ဘီရေ၊ ကျင်လည်ပြေးသွား ဖြစ်သောအားဖြင့် ရှည်လျားနက်နဲစွာသော။ သံသာရဏ္ဏဝေ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ရဟတ်စကြာ သံသရာတည်းဟူသော သမုဒ္ဒရာကြီး အတွင်း၌။ စတုရေထေဟိ၊ ကာမဘဝ မောဟဒိဋ္ဌိ လွှမ်းဘိထွေပြား လေးပါးသော ရေအလျဉ်တို့ဖြင့်။ ဝုယုန္တေ၊ နစ်တုံးပေါ်တုံ တမ္မှံမှားမှား မျောပါကြကုန်သော သတ္တဝါဘုံကို။ ဓမ္မနာဝါယ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ စရိုမည်တွင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တထူးအကျင့်တည်းဟူသော လှေဖြင့်။ ဥတ္တာရေသိ၊ နိဗ္ဗာန် ပြည်ခိုင် သွားရောက်ဝင်ဖို့ ကယ်တင်ထုတ်ချောက် ကူးမြောက်စေတော်မူပြီ။

[တောန သစ္စဝဇ္ဇေန-စသော ဂါထာနက်များ ရွှေနှင့် တူပြီ။]

၅။ သံသာရစာရကံ လောကံ၊ နိစ္စံ ဒုက္ခေန ပိဋိတံ။
နိဗ္ဗာနပုရံ ပါပေသိ၊ ယာနတ္ထယေန သော ဇိနော။
တောန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။

သော ဇိနော၊ ဒေဝပုတ္တ စသည်တသင်း ရန်ခပင်းကို နှိမ်နင်းအောင်မြင် တော်မူပြီးသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ သံသာရစာရကံ၊ သံသရာခွင် နယ်အပြင်၌ အစဉ်မပြတ် လှည့်ပတ်ကျင်လည်တတ်သော။ ဒုက္ခေန၊ ဇာတိဒုက္ခ စသည်ထောင်သောင်း ဆင်းရဲအပေါင်းသည်။ နိစ္စံ၊ မပြတ်မစဲ နေ့ညဉ့်စွဲ၍ အမြဲသာလျှင်။ ပိဋိတံ၊ အို့ နာ၊ သေရေး ဒုက္ခဘေးဖြင့် မအေးရှည်ကြာ ကမ္ဘာဘာ၌ မကွာစဉ်ဆက် နှိပ်စက်အပ်သော။ လောကံ၊ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါဟူ သုံးဘုံသူအပေါင်းကို။ ယာနတ္ထယေန၊ အနိစ္စဒုက္ခ အနတ္တဟု မှတ်ယူဆင်ခြင်ခြင်းတည်းဟူသော ယာဉ်သုံးပါးတို့၏ အပေါင်းဖြင့်။ နိဗ္ဗာနပုရံ၊

ဇာတိဒုက္ခ စသည်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်း အောင်မြင်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ပြည် မြတ်သို့။ ပါပေသိ၊ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ညောင် ကောင်းစွာပေါက်၍ ကူးမြောက်စေ တော်မူပြီ။

[တေန သစ္စဝဇ္ဇေန-စသော ဂါထာနက်များ ရွှေနှင့် တူပြီ။]

၆။ ကဋ္ဌမုခါဒိသပေဟိ၊ ဥခုကာယံ မဟာဇနံ။
နိဗ္ဗာပေသိ မဟာဝိရာ၊ နာထော တိလောကဝဇ္ဇကော။
တေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။

မဟာဝိရာ၊ သမ္ပပ္ပဓာန ဝီရိယဓာတ်ဖြင့် ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော် မူသော။ တိလောကဝဇ္ဇကော၊ လူ့နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါများ သုံးဘုံသားတို့၏ ဆေးသမားတော်လည်း ဖြစ်တော်မူသော။ နာထော၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ကဋ္ဌမုခါဒိသပေဟိ၊ ကဋ္ဌမုခ မည်ရတိုင်ငြား မြေလေးပါးတို့သည်။ ဥခုကာယံ၊ တောင်တင်းခိုင်မာ ဖွဲ့စည်းကာဖြင့် ကြီးစွာပူအေး လှုပ်ရှားပေးလျက် ဖေးမ ထောက်ခံ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲ တည်မမြဲဘဲ ကိုက်ခဲအပ်သော ကိုယ်ရှိသော။ မဟာဇနံ၊ လူ့နတ်ဗြဟ္မာ အစပြာသား များစွာသော် သတ္တဝါအပေါင်းကို။ နိဗ္ဗာပေသိ၊ အဆိပ်ပြေဆေး မြှိုက်ရေအေးဖြင့် တိုက်ကျွေး ဆွတ်ဖျန်း ငြိမ်းချမ်းတော်မူစေပြီ။

[တေန သစ္စဝဇ္ဇေန-စသော ဂါထာနက်များ ရွှေနှင့် တူပြီ။]

၇။ သံသာရဒုက္ခကန္တာရာ၊ ကိလေသစောရပိဋိတံ။
ဓမ္မန္တဘူမိံ တာရေသိ၊ သတ္တဝါဟော ဝိနာယကော။
တေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။

သတ္တဝါဟော၊ သံသရာထဲ ခရီးခဲမှ ကယ်ဆွဲထုတ်တင် ကျေးဇူးအင်ကြောင့် ယံာဉ်မှူးသဖွယ် ဖြစ်တော်မူသော။ ဝိနာယကော၊ သတ္တဝါဟူ သုံးဘုံသုတို့ကို နိဗ္ဗာန်အောင်မြှို လှေဖောင်သို့လျှင် ဆောင်ပို့ကယ်တင်တော်မူတတ်သော မြတ်စွာ ဘုရားသည်။ ကိလေသစောရပိဋိတံ၊ ဆိုးညစ်ယုတ်မာ ကိလေသာဟူသော ခိုးသူတို့၏ လုယူအတင်း ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံနေကြရကုန်သော သတ္တဝါ အပေါင်းကို။ သံသာရဒုက္ခကန္တာရာ၊ မရပ်မနား ဆုံလည်နှားသို့ ပြေးသွား ကျင်လည်ရာ သံသာရဝင်္ဂဆင်းရဲဟူသော ခရီးခဲမှ။ ဓမ္မန္တဘူမိံ၊ ကိလေသာဟူ မြူမှုန်ဘေးဘျမ်း မေးမသန်းသဖြင့် အေးချမ်းရာမှန်သော နိဗ္ဗာန်ပြည်မြတ်သို့။ တာရေသိ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ စရှိမည်တိုင် မဂ်လှေယာဉ်ဖြင့် ကယ်တင်ထုတ်ချောက် ကူးမြောက်စေတော်မူပြီ။

[တေန သစ္စဝဇ္ဇေန- စသော ဂါထာနက်များ ရွှေနှင့် တူပြီ။]

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

၈။ ပဉ္စတာလီသဝဿာနိ၊ ဌတော သောကံ သဒေဝကံ။
ပိဝယိတွာ မေရသံ၊ နိဗ္ဗုတော သော သသာဝကော။
တေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။

သော ဇိနော၊ ဒေဝပုတ္တ စသည်တသင်း ရန်ခပင်းကို နှိမ်နင်းအောင်မြင်
တော်မူပြီးသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ ပဉ္စတာလီသဝဿာနိ၊ သင်္ချာတွက်ဖွဲ့
လေးဆယ်ငါးဝါ ရှည်ကြာသမျှ ကာလပတ်လုံး။ ဌတော၊ တရားစည်ကြီး
ခြံမြံခြံမံတီး၍ မငြီးရှင်ပျော် တည်တော်မူပြီး၍။ သဒေဝကံ၊ နတ် ဗြဟ္မာနှင့်
တကွသော။ လောကံ၊ လူများအပေါင်းကို။ မေရသံ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ စရှိမည်တွင်
မကွင်ရှစ်ပါး တရားအရသာကို။ ပိဝယိတွာ၊ သနားညွှာတာ တရုဏာနှင့် မေတ္တာ
ပင့်ထောက် သောက်စေတော်မူပြီး၍။ သသာဝကော၊ တပည့်သားသံဃာတော်
အပေါင်းနှင့်တကွ။ နိဗ္ဗုတော၊ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချုပ်ခံစား၍ ငြိမ်းတော်မူလေပြီ။
[တေန သစ္စဝဇ္ဇေန-စသော ဂါထာနက်များ ရွှေနှင့် တူပြီ။]

၁၁။ အပြင်အောင်ခြင်းရှစ်ပါး ဂါထာပါဠိအနက်
[ဂါထာပါဠိကို ရှေးဆရာတို့ ရေးဖွဲ့၍ အနက်ကို ကျီးသဲလေးထပ်
ဆရာတော် ရေးဖွဲ့ပူဇော်သည်။]

မာရ်နတ်သားကို အောင်ခြင်း

၁။ ဗာဟုံသဟဿမဘိနိမ္မိတ သာဝုဇန္တံ၊
ဂိရိမေခလံ ဥဒိတဿောရံ သသေနမာရံ။
ဒါနာဒိဓမ္မဝိဓိနာ ဇိတဝါ မုနိန္ဒော၊
တံတေဇသာ ဘဝတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။

ယော မုနိန္ဒော၊ အကြင်ရဟန်းတို့၏ ဦးစွန်းမှန်ကင်း မြတ်သောမင်းသည်။
အဘိနိမ္မိတံ၊ စတုမဟာ တာဝတိံသာနှင့် ယာမာနတ်တို့ထက် ကဲဆက်၍
အဘက်မဲ့အောင် ဖန်ဆင်းဆောင်ထသော။ သာဝုဇန္တံ၊ သေနတ်ဒီးစောက်
အမြောက်စိန်ပြောင်း ချွန်းတောင်လှုံမ လေးမြားစသား လက်နက်များနှင့်
တကွသော။ ဗာဟုံသဟဿံ၊ လက်ဝဲငါးရာ လက်ယာငါးရာ ညီညာဖန်ဆောင်
တစ်ထောင်မျှလောက်သော လက်ရုံးရှိသော။ ဂိရိမေခလံ၊ ယူဇနာ တစ်ရာ
ငါးဆယ် မြင့်သွယ်ကြီးဘိ တောင်လုံးရှိသော ဂိရိမေခလာ ဆင်ကြီးစွာကို။
ဥဒိတံ၊ ရဲမာန်စွင့်စွင့် စိုက်ထူးလှင့်ကို အသင့်တက်စီးပြီးထသော။ သောရံ၊
ကြားမြင်သူ နတ်လူဗြဟ္မာ သူရာနဂါး ကြည်းရေသားတို့ လန့်ကြောက်ရွံဖွယ်

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

လည်းရှိထသော။ သသေနမာရံ၊ ဘီးလူးကုမ္ဘဏ် ဂန္ဓဗ္ဗနတ် ဘုတ်ကျတ်တစ္ဆေ ရှိလေသရွှေ ခြင်္သေ့သစ်ကျား ကျွဲနွားကြွဆင် သမင်မေ့ျက်လှောင် စသော စစ်သည်ဗိုလ်ခြေနှင့် တကူသော မာရ်နတ်မင်းကို။ ဒါနာဒိဗ္ဗေဝိဓိနာ၊ သင်္ချေ လေးထပ် တစ်သိန်းကပ်လုံး ပေးအပ်သမျှ လှူဒါနကို မြက်ဟလှစ်ဖော် ကောင်းကြီးခေါ်သော အစီရင်ဖြင့်။ ဇိတဝါ၊ ဓားလှံမဆောင် ကြီးမနှောင်ဘဲ အောင်ထော်မှုလေပြီ။

တံတေဇသာ၊ ထိုမာရ်နတ်မင်းကို နှိပ်နင်းလွယ်ကူ အောင်တော်မှုသော အောင်သူများထုတ် သုံးလူနတ်၏ ကြီးမြတ်တေဇော် အာနုဘော်ကြောင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အဂ္ဂံ၊ မြတ်သော။ ဇယမင်္ဂလံ၊ ရောဂါဘေးဒဏ် ရန်မာရ် ခပင်း ရှိမဲ့လျှင်းကို နှိမ်နင်းအောင်တတ် ကောင်းမြတ်လှစွာ မင်္ဂလာသည်။ ဘဝတု၊ နေ့ညမကွာ ဖြစ်ရှိပါစေသတည်း။

အာဠဝဂ္ဂဘိလူးကို အောင်ခြင်း

- ၂။ မာရာတိရေကမဘိယုဇ္ဈိတ သဗ္ဗရတ္ထိံ ၊
- ဃောရံ ပနာဠဝကမက္ခမ ထဗ္ဗ ယက္ခံ။
- ခန္တိသုဒန္တဝိဓိနာ ဇိတဝါ မုနိန္ဒော၊
- တံတေဇသာ ဘဝတု မေ ဇယမင်္ဂလဂ္ဂံ။

ယော မုနိန္ဒော၊ အကြင် သေက္ခ အသေက္ခ အာဂံရိက အနဂါရိက ပစ္စေက မုနိအားဖြင့် ငါးပါးသော မုနိတို့၏ အထုတ်ရတနာ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ မဟာမုနိ ဖြစ်တော်မူသော သုံးလူသေဌ်နင်း ရဟန်းမင်းသည်။ မာရာတိရေကံ၊ စောင်းမာန်ကြီးကြား မာရ်နတ်သားထက် အမျက်ပြင်းထန် ငြိုးထားမာန်နှင့် အလွန်အားထုတ်ခြင်းရှိထသော။ သဗ္ဗရတ္ထိံ ၊ ညဉ့်ဦးသန်းခေါင် သောက်ရောင် လင်းလှုံ ညဉ့်သုံးယာမ်ပတ်လုံး။ အဘိယုဇ္ဈိတံ၊ အလွန်အကဲ အနဲနဲဖြင့် သဲပူ ညွန်ပူ ပြာပူကျောက်ကြွေ လေကြီးမှောင်မျိုး လက်နက်မိုးတို့ဖြင့် ထစ်ကြိုး သည်းစွာ ရွာလတ်စေလျက် ကြောက်မက်ဖွယ်သော စစ်ထိုးခြင်းရှိထသော။ ဃောရံ၊ ဟေဝန်သမုဒ္ဓရာ အဖြာဖြာ၌ များစွာနေကြ ယက္ခရက္ခသာ နဝ်ဘကာတို့၏ ပြင်းစွာကြောက်လန့်ခြင်းကိုလည်း ပြုတတ်ထသော။ အက္ခမံ၊ လူနတ်နဂါး သူတပါးတို့သည် သည်းခံခြင်းငှာ ခဲယဉ်းစွာထသော။ ထဗ္ဗံ၊ ကြမ်းကြောခက်ထန် စောင်းမာန်လွန်ကျူးခြင်းရှိထသော။ အာဠဝဂ္ဂံ၊ အာဠဝကရွာစား နတ်မင်းသားဖြစ်၍ အာဠဝကအမည်ရသော။ ယက္ခံ ပန၊ လေးထောင့်သုံးရာ သုံးဆယ်သာအောင် များစွာလူသား လူရိုးစားသည့်

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

သနားကင်းကြူး နတ်ဘီလူးကိုလည်း။ ခန္တီသုဒန္တဝိနာ၊ နှစ်သိန်းလေးလံ
ဤမြေထပ်ရှိ သည်းခံချီလျက် ဆိုဘိရာရာ လိုက်နာ၍ ကောင်းစွာယဉ်ကျေးသော
အစီအရင်ဖြင့်။ ဇိတဝါ၊ မျက်ငြိုးမဖန် ဓားလှံမပြင် လေးမငင်ဘဲ အောင်မြင်
တော်မူလေပြီ။

တံတေဇသော၊ ထိုအာဠဝက နတ်ယက္ခကို ချမ်းမြလွယ်ကူ အောင်တော်
မူသော အောင်သူများထီး စောဘုန်းမီး၏ ကြီးမြတ်တေဇော် အာနုဘော်
ကြောင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အဂ္ဂံ၊ မြတ်သော။ ဇယမင်္ဂလံ၊ ရောဂါဘေးဒဏ်
ရန်မာရ်ခင်း ရှိမဲ့လျှင်းကို နှိမ်နင်းအောင်တတ် ကောင်းမြတ်လှစွာ မင်္ဂလာ
သည်။ ဘဂတု၊ နေ့ညမကွာ ဖြစ်ရှိပါစေသတည်း။

နာဠာဂိရိဆင်ကို အောင်ခြင်း

၃။ နာဠာဂိရိ* ဂဇဝရံ အတိမဒ္ဓဘူတံ၊
ဒါဝဂ္ဂိစက္ကမသနီဝံ သုဒါဂ္ဂဏန္တံ။
မေတ္တဗျုသေကဝိဓိနာ ဇိတဝါ မုနိန္ဒော၊
တံတေဇသော ဘဂတု မေ ဇယမင်္ဂလဂ္ဂံ။

ယော မုနိန္ဒော၊ အကြင်ဥေယျဇါးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားကုန်စင်
လွန်သိမြင်သော သဗ္ဗညုတ စရိုဖြိုးဖြိုး ဉာဏ်မျိုးမျိုးကို အစိုးရတော်မူသော
မြတ်စွာဘုရားသည်။ အတိမဒ္ဓဘူတံ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်အိုး မောက်ဖြိုးပြည့်နှက်
သေအရက်ကို သောက်လျက်ပြင်းထန် ကြမ်းကြုတ်လွန်အောင် အလွန်ယစ်မှူး
စွာထသော။ ဒါဝဂ္ဂိစက္ကမသနီဝံ၊ တောက်လောင်ညှိုးညှိုး မြည်သံဟည်းသည့်
ထောမီး မိုးကြိုးစက်ကဲ့သို့ သုဒါဂ္ဂဏန္တံ၊ အလွန်ခက်ထန် မျက်စောင်းမာန်နှင့်
သွန်သွန်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းရှိထသော။ နာဠာဂိရိ*၊ နာဠာဂိရိအမည်ရှိထသော။
ဂဇဝရံ၊ အဇာတသတ် လောကနတ်၏ မပြတ်စီးရာ ဆင်ယာဉ်သာဖြစ်၍ လိမ္မာ
လှစွာသော နာဂတန်ဆောင် မြတ်ဆင်ပြောင်ကို။ မေတ္တဗျုသေကဝိဓိနာ၊
ရင်သွေးရတနာ ရာဟုလာကဲ့သို့ မေတ္တာရေချမ်း စွတ်စွတ်ရွှမ်းကို သွန်းလောင်း
တော်မူသော အစီအရင်ဖြင့်။ ဇိတဝါ၊ အိမ်ဓားလက်နက် သန်လျက်မဆောင်
မေတ္တာနှောင်ဖြင့် အောင်မြင်တော်မူလေပြီ။

တံတေဇသော၊ ထိုနာဠာဂိရိ ဆင်ဟတ္တိကို မရှိပြိုင်သူ အောင်တော်မူသော
အောင်သူများထီး စောဘုန်းမီး၏ ကြီးမြတ်တေဇော် အာနုဘော်ကြောင့်။
မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အဂ္ဂံ၊ မြတ်သော။ ဇယမင်္ဂလံ၊ ရောဂါဘေးဒဏ် ရန်မာရ်
ခင်း ရှိမဲ့လျှင်းကို နှိမ်နင်းအောင်တတ် ကောင်းမြတ်လှစွာ မင်္ဂလာသည်။
ဘဂတု၊ နေ့ညမကွာ ဖြစ်ရှိပါစေသတည်း။

အင်္ဂုလိမာလကို အောင်ခြင်း

၄။ ဥက္ခိတ္တဂဂ္ဂမဘိဟတ္ထသုဒါရုဏန္တံ၊
ဓာဝံ ကိယောဇနပထင်္ဂုလိမာလဝန္တံ။
ဣဒ္ဓိဘိသင်္ခတမနော ဇိတဝါ မုနိန္ဒော၊
တံတေဇသာ ဘဝတု မေ ဇယမင်္ဂလဂုံ။

ယော မုနိန္ဒော၊ အကြင်မုနိငါးမျိုး ခေါင်းကမိုး၍ တန်ခိုးရှိန်အား လွန်ကြီး
မားသည့် ဘုရားမြတ်စွာ သုံးလူ့ ဆရာသည်။ ဥက္ခိတ္တဂဂ္ဂမဘိဟတ္ထသုဒါရုဏန္တံ၊
လွတ်မြောက်ဖမ်းကာ စက်ပမာလို ချာချာပတ်လည် ဝင်ကာချီလျက် အလွန်
ထက်သော သန်လျက်လက်မှာ စွဲကိုင်ကာဖြင့် လွန်စွာကြမ်းကြုတ်ခြင်းရှိထသော။
တိယောဇနပထံ၊ သုံးယူဇနာ ရှည်စွာအခန်း ခရီးကြမ်းကို။ ဓာဝံ၊ မတန်မနား
ယိရှားမသင် မပန်းပင်ဘဲ လျင်ထန်ပြင်းခုန် တဟုန်တည်းပြေးစမ်းနိုင်ထသော။
အင်္ဂုလိမာလဝန္တံ၊ တစ်ထောင်ကျော်အောင် သူတော်ယုတ်လတ် လူတိုင်း
သတ်၍ ဖြတ်ယူလက်ညှိုး ကြိုးဖြင့်သိရိုး ပန်းကုံးလည်တွင် တန်ဆာဆင်သော
ဪောင် အင်္ဂုလိမာလအမည်ရသော စောရမိုက်ကြူး ခိုးသူထူးကို။ ဣဒ္ဓိဘိသင်္ခတ-
မနော၊ တန်ခိုးတော်ဖြင့် အသင့်ကြံဆင် ဖန်စီရင်အပ်သော နှလုံးတော်မြတ်
ရှိသူ ဖြစ်၍။ ဇိတဝါ၊ မငေါက်မငမ်း မကြမ်းမချော် တန်ခိုးတော်ဖြင့်
အောင်တော်မူလေပြီ။

တံတေဇသာ၊ ထိုအင်္ဂုလိမာလ မည်ရတွင်ပြီး ခိုးသူကြီးကို အပြီးလွယ်ကူ
အောင်တော်မူသော အောင်သူများထီး စောဘုန်းမီး၏ ကြီးမြတ်တေဇော်
တန်ခိုးတော်ကြောင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အဂ္ဂံ၊ မြတ်သော။ ဇယမင်္ဂလံ၊
ဧရာဂါဘေးဒဏ် ရန်မာချခပင်း ရှိမဲ့လျှင်းကို နှိမ်နင်းအောင်တတ် ကောင်းမြတ်
လှစွာ မင်္ဂလာသည်။ ဘဝတု၊ နေ့ညမကွာ ဖြစ်ရှိပါစေသတည်း။

စိဉ္စမာဏဝိကာကို အောင်ခြင်း

၅။ ကတုာန ကဋ္ဌမုဒရံ ဣဝ ဂဗ္ဘိနိယံ၊
စိဉ္စာယ ဒုဋ္ဌဝစနံ ဇနကာယမဇ္ဈေ။
သန္တေန သောမဝိစိနာ ဇိတဝါ မုနိန္ဒော၊
တံတေဇသာ ဘဝတု မေ ဇယမင်္ဂလဂုံ။

ယော မုနိန္ဒော၊ အကြင် အာဂါရိက စသည်အပြား မုနိများ၏ ဦးဖျား
ပရမေ သုံးလူ့ ဆွေဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဂဗ္ဘိနိယံ၊ ဆယ်လ
တည်နေ သန္တေနရင့်ပြီး ဖွားခါနီးသော။ ဥဒရံ ဣဝ၊ ကိုယ်ဝန်စွဲလမ်း
မိန်းမဝမ်းကဲ့သို့၊ ကဋ္ဌံ၊ သစ်သားကို။ ကတုာန၊ လိပ်ခွံတံတစ် ပြေပြစ်ခုံးခုံး

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

လုံးဖုစုစွာ ကြိုးလေးမြွာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာဆိုင်းပတ် ဝမ်းကိုက်ပျက်
 မြင်လတ်သည့် ခပ်သိမ်းလူသား ယုံမှားစေမှု လုပ်ကြံပြု၍။ ဇနကာယမဇ္ဈေ၊
 ဥပါသကာ ဥပါသကီ ဘိက္ခုဘိက္ခုနီတည်းဟူသော လူပရိသတ် လေးရပ်တို့
 အလယ် သပ္ပိုယ်ခင်းလတ် မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ် နေရာပြင်ထက် ရွှေခြင်သော်လည်း
 ထူးထူးဟောကာ နေတော်မူရာ၌။ စိဉ္ဇာယ၊ မန်ကျည်းပင်မှ သံသေဒဇ ဖွားမြင်
 ရ၍ နာမသညာ စိဉ္ဇာခေါ်ထုတ် မိန်းမယုတ်၏။ ဒုဋ္ဌဝစနံ၊ သင့်ကြောင့်ငါ့မှာ
 သန္ဓေလာ၍ ဖွားခါနီးပြီ ယီးယောင်ပြုလတ် ရဟန်းမြတ်သည် လူနတ်
 ကိုအား တူးထူးဟောကာ မနေလာနှင့် အိမ်ရာဆောက်မှု လုံ့လပြုဟု အမှု
 ဖေရှာ စွပ်စွဲလာသော ယုတ်မာညစ်ညမ်း စကားသွမ်းကို။ သန္ဓေန၊ မျက်နှာ
 မလှည့် မကြည့်မမျှော် လျှပ်ပေါ်မဲ့ထွေ ငြိမ်သက်နေသော။ သောမဝိဓိနာ၊
 ထို စိဉ္ဇာအား မေတ္တာဆပွား မှန်းထားမထင် လွန်ဖြူစင်သော အစီအရင်
 ဖြင့်။ ဇိတဝါ၊ မခြောက်မခြိမ်း ဟိန်းတဲမလုပ် ဓားတုတ်မကိုင် သင်းကြိုင်
 မေတ္တာ ကရုဏာဖြင့် ကောင်းစွာအောင်တော်မူလေပြီ။

တံတေဇသာ၊ ထိုစိဉ္ဇာမာဏ မည်သူမည်ဝှက် မိန်းမယုတ်ကို အောင်တော်မူသော
 မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးတော်အားဖြင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အဂ္ဂံ၊ မြတ်သော။
 ဇယမဂ်လံ၊ ဧရာဂါဘေးဒဏ် ရန်မာရ်ခပင်း ရှိမဲ့လျှင်းကို နိမ့်နင်းအောင်တတ်
 ကောင်းမြတ်လှစွာ မင်္ဂလာသည်။ ဘဝတု၊ နေ့ညမကွာ ဖြစ်ရှိပါစေသတည်း။

သစ္စကပရိမိုဇ်ကို အောင်ခြင်း

၆။ သစ္စံ ဝိဟာယ အတိသစ္စကဝါဒကေတုံ၊
 ဝါဒါဘိဇ္ဇေပိတမနံ အတိအန္ဓဘူတံ။
 ပညာပဒိပဇလိတော ဇိတဝါ မုနိန္ဒော၊
 တံတေဇသာ ဘဝတု မေ ဇယမဂ်လဂ္ဂံ။

ယော မုနိန္ဒော၊ အကြင်ရဟန်းတို့ကဲ့သို့ ဘုရားမြတ်သည်။ သစ္စံ၊ သတ္တ
 လောက ဘုံသုံးဝကို အနိစ္စဒုက္ခာ အနတ္တာဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား
 မိန့်သံ စကားမှန်ကို။ ဝိဟာယ၊ စိတ်ကလည်းပယ် ပျက်ပြယ်သမှု နှုတ်လည်း
 ပြု၍။ အတိသစ္စကဝါဒကေတုံ၊ နိစ္စသုခါ အတ္တသာဟု သညာဖောက်ပြန်
 ယုတ်မာညစ်ဖြင့် မမှန်သည်ကို မှန်၏ဆိုသော မိစ္ဆာဝါဒတည်းဟူသော
 မှန်ကင်းလည်း ရှိတသော။ ဝါဒါဘိဇ္ဇေပိတမနံ၊ တပါးသောသူ အယူ
 မှောက်လှန် ငါသာမှန်ဟု ဖောက်ပြန်စိတ်တွင် သူ့ကိုထင်လျက် နှုန်းချင်သော
 နှလုံးလည်းရှိတသော။ အတိအန္ဓဘူတံ၊ သူတထူးထက် ကျူးကျူးလွန်လွန်
 မျက်ဂုဏ်မာန်ဖြင့် အလွန်မိုက်လှသော သစ္စကပရိမိုဇ်ကို။ ပညာပဒိပဇလိတော၊

ဗုဒ္ဓဘာသာထက်စွဲကျမ်း

ပညာတော်ထည်းဟူသော ဆီမီးတန်ဆောင် ညီးညီးပြောင်ကို ညှိထောက် ထွန်းတော်မူသည် ဖြစ်၍။ ဇိတဝါ၊ ဟိန်းဟဲမလုပ် ဓားတုတ်မမိုး ကြိမ်ကြိုး မပြ မွေ့ဩဝါ ဒေသနာဖြင့် ကောင်းစွာအောင်တော်မူလေပြီ။

တံတေဇသာ၊ ထိုသစ္စကပရိဗိုဇ် အလွန်မိုက်ကို နှစ်ခြိုက်လွယ်ကူ အောင်တော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးတော်အားဖြင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ် အား။ အဂ္ဂံ၊ မြတ်သော။ ဇယမင်္ဂလံ၊ ရောဂါဘေးဒဏ် ရန်မာရ်ခပင်း ရှိမဲ့ လျှင်းကို နှိမ်နင်းအောင်တတ် ကောင်းမြတ်လှစွာ မင်္ဂလာသည်။ ဘဝတု၊ နေ့ညမကွာ ဖြစ်ရှိပါစေသတည်း။

နန္ဒောပနန္ဒနဂါးမင်းကို အောင်ခြင်း

၇။ နန္ဒောပနန္ဒသုဇင်္ဂ ဝိဝိဓံ မဟိဒ္ဓိံ ၊
ပုတ္တေန ထေရဘုဇဂေန ဓုနာပယန္တော။
ဣဒ္ဓုပဒေသဝိဓိနာ ဇိတဝါ မုနိန္ဒော၊
တံတေဇသာ ဘဝတု မေ ဇယမင်္ဂလဂ္ဂံ။

ယော မုနိန္ဒော၊ အကြင်ရဟန်းတို့သေဌ်နင်း တရားမင်းသည်။ ဝိဝိဓံ၊ နှစ်သိန်း ငါးသောင်း ချင့်ပေါင်းနှစ်ထောင် လုံးဝန်းအောင်သား မြင်းမိုရ် ထောင်မြတ်ကို ခုနစ်ပတ်တိုင်အောင် ပတ်ရစ်နိုင်ခြင်း၊ ကိုးယူဇနာ ဆယ်ယူဇနာ ခံတင်းအားဖြင့် အလွန်ခြောက်ခြိမ်း မိုးလုံးဟိန်းညံ စောင်းမာန်သွန်သွန် အဆိပ်ပျံခြင်း အာဓိပတိသော အထူးထူးအပြားပြားလည်း ရှိထသော။ မဟိဒ္ဓိံ ၊ ကြောက်လန့်စဖွယ် ကြီးကျယ်သော တန်ခိုးလည်း ရှိထသော။ နန္ဒောပနန္ဒ- သုဇင်္ဂ၊ နန္ဒောပနန္ဒ အမည်ရသော ထေဇထန်ပြင်း နဂါးမင်းကို။ ပုတ္တေန၊ သုံးလူ့ ထွတ်ထား မြတ်ဘုရား၏ သားတော်အကြီးလည်း ဖြစ်ထသော။ ထေရ- ဘုဇဂေန၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် ထေရ်မြတ်မွန်လျှင် ဖန်ဆင်းအပ်သော ဆင့်ဆင့် ကြီးမား နဂါးအသွင်ဖြင့်။ ဓုနာပယန္တော၊ တုန်လှုပ်ကြောက်ငြင် ပူပင် ချောက်ချားစေလျက်။ ဣဒ္ဓုပဒေသဝိဓိနာ၊ တန်ခိုးအတန်တန် ဖန်ဆင်းရန်ကို နည်းညွှန်ပေလတ် မြတ်သော အစီအရင်ဖြင့်။ ဇိတဝါ၊ ဗိုလ်ပါမဖက် ရဲမက် မခေါ် သားတော်မောဂ္ဂလ္လာန် ဘိညာဉ်ဈာန်ဖြင့် ချိုးနှံ့အောင်စေတော်မူပြီ။

တံတေဇသာ၊ နန္ဒောပနန္ဒ မည်ရထင်ရှား နတ်နဂါးကို ချောက်ချား လွယ်ကူ အောင်တော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးတော်အားဖြင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အဂ္ဂံ၊ မြတ်သော။ ဇယမင်္ဂလံ၊ ရောဂါဘေးဒဏ် ရန်မာရ်ခပင်း ရှိမဲ့လျှင်းကို နှိမ်နင်းအောင်တတ် ကောင်းမြတ်လှစွာ မင်္ဂလာသည်။ ဘဝတု၊ နေ့ညမကွာ ဖြစ်ရှိပါစေသတည်း။

ဗကမြဟ္မာကို အောင်ခြင်း

ဂ။ ဒုဂ္ဂါဟဒိဋ္ဌိဘုဇဂေန သုဉ္ဇဟတ္ထံ၊
မြဟ္မံ သုတံ ဇုတိမဟိဒ္ဓိံ ဗကာဘိဓာနံ။
ဉာဏာဂဓေန ဝိဓိနာ ဇိတဝါ မုနိန္ဒော၊
တံတေဇသာ ဘဝတု မေ ဇယမင်္ဂလဂုံ။

ယော မုနိန္ဒော၊ အကြင်ရဟန်းတို့သေဋ်နှင်း တရားမင်းသည်။ ဒုဂ္ဂါဟဒိဋ္ဌိ-
ဘုဇဂေန၊ ယုတ်မာညစ်ညမ်း စွဲလမ်းယူဘိ သာဿတဒိဋ္ဌိ အကိရိယဒိဋ္ဌိတည်း
ဟူသော မြေလေးစင်းသည်။ သုဉ္ဇဟတ္ထံ၊ အလွန်အမြဲ ကိုက်ခဲအပ်သော
လက်ရှိထသော။ သုတံ၊ နတ်လူမြဟ္မာ သုံးဘုံရွာ၌ လွန်စွာကျော်ကြား
ထင်ရှားစွာထသော။ ဇုတိမဟိဒ္ဓိံ၊ တောက်ပသော တန်ခိုးလည်း ရှိထသော။
ဗကာဘိဓာနံ၊ နေရပ်မြင့်စွာ မြဟ္မာရွာ၌ သညာထွန်းပ ခေါ်ညွှန်းကြသည့်
ဗကအမည်ရှိသော။ မြဟ္မံ၊ မြဟ္မာအပေါင်း ဝပ်ညောင်းခယ ပျပ်ဝပ်ကြသော
မြဟ္မာမင်းကို။ ဉာဏာဂဓေန ဝိဓိနာ၊ ဆုံးစမမြင် ကမ်းမထင်သော သဗ္ဗညုတ
စသည်ဉာဏ်တော် ဆေးမြတ်ကျော်ကို ပေးတော်မူသော အစီအရင်ဖြင့်။
ဇိတဝါ၊ အမြောက်စိန်ပြောင်း ချွန်းဘောင်းလှိုခက် သန်လျက်လေးမြား
မဆိုထားဘိ လက်ဝါးမထောင် မျက်မှောင်မငြို သဂြိုဟ်မေတ္တာ မင်္ဂပညာဖြင့်
ကောင်းစွာလွယ်ကူ အောင်တော်မူလေပြီ။

တံတေဇသာ၊ ဗကမည်သာ ထိုမြဟ္မာကို ပညာဆေးကျော် အမြိုက်ရေ
တော်ဖြင့် ဖော်လှော်မကူ အောင်တော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုး
တော်အားဖြင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အဂုံ၊ မြတ်သော။ ဇယမင်္ဂလံ၊ ရောဂါ
ဘေးဒဏ် ရန်မာရ်ခပင်း ရှိမဲ့လျှင်းကို နှိမ်နှင်းအောင်တတ် ကောင်းမြတ်လှစွာ
မင်္ဂလာသည်။ ဘဝတု၊ နေ့ညမကွာ ဖြစ်ရှိပါစေတည်း။

မြတ်စွာဘုရား၏ အတွင်းအောင်ခြင်း(ဂ)ပါး၊ အပြင်အောင်ခြင်း(ဂ)ပါးကို
ဖွဲ့ဆိုထားသည့် ဤဂါထာများကို ယုံယုံကြည်ကြည် လေးလေးနက်နက် ရွတ်ဖတ်
ပူဇော်ပါက မိမိတို့ လိုရာကိစ္စ ပြီးစီးအောင်မြင်နိုင်သည်။ အတွင်းရန် အပြင်ရန်
အားလုံး အောင်မြင်နိုင်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ အဓိက
ပန်းတိုင်ဖြစ်သည့် ကိလေသာအာသဝေါတရားတို့၏ ကုန်ဆုံးရာ နိဗ္ဗာန်သို့ပင်
ဆိုက်ရောက်၍ အမြင့်မြတ်ဆုံးသော အောင်မြင်မှုကို ရရှိနိုင်သည်။

၁၂။ အပြင်အောင်ခြင်းရှစ်ပါး အချုပ် ၂-ဂါထာ

၁။ မာရံ ယက္ခံ ဂဇံ စောရံ၊ စိဉ္ဇမာဏဉ္စ သစ္စက။
နာဂံ ဗကံ ဇိနော ဇိနိ၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ဇိနော၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ မာရုံ၊ မာရ်နတ်သားကိုလည်းကောင်း။ ယက္ခိ၊ အာဠဝက ဘီလူးမင်းကိုလည်းကောင်း။ ဂဗိ၊ နာဠာဂိရိ ဆင်ကိုလည်းကောင်း။ စောရုံ၊ အင်္ဂုလိမာလ သူခိုးကျော်ကိုလည်းကောင်း။ စိဉ္ဇမာဏ၊ စိဉ္ဇမာဏ မိန်းမယုတ်ကိုလည်းကောင်း။ သစ္စကံ၊ သစ္စကပရိဗိုဇ်ကိုလည်းကောင်း။ နာဂံ၊ နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်းကိုလည်းကောင်း။ ဗကံ၊ ဗကဗြဟ္မာကြီးကိုလည်းကောင်း။ ဇိနိ၊ အောင်မြင်တော်မူလေပြီ။ (ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာ စကားကြောင့်။) မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဇယမင်္ဂလံ၊ အောင်ခြင်းမင်္ဂလာ အဖြာဖြာ သည်။ ဟောတု၊ မုချမသေ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

၂။ မာရုံ အာဠဝကံ ဟတ္ထိ၊ အင်္ဂုလိမာလ စိဉ္ဇမာ။
ကုဋ္ဌဒန္တံ နာဂဓုဗိ၊ ဗကံ အဇိနိ တေဇသာ။

ဇိနော၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ မာရုံ၊ မာရ်နတ်သားကိုလည်းကောင်း။ အာဠဝကံ၊ အာဠဝကဘီလူးမင်းကိုလည်းကောင်း။ ဟတ္ထိ၊ အင်္ဂုလိမာလ စိဉ္ဇမာ- ကုဋ္ဌဒန္တံ၊ နာဠာဂိရိဆင်၊ အင်္ဂုလိမာလသူခိုးကျော်၊ စိဉ္ဇမာဏမိန်းမယုတ်၊ ကုဋ္ဌဒန္တ မည်သော သစ္စက ပရိဗိုဇ်ကိုလည်းကောင်း။ နာဂဓုဗိ၊ နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်းကို လည်းကောင်း။ ဗကံ၊ ဗကဗြဟ္မာကြီးကိုလည်းကောင်း။ တေဇသာ၊ တန်ခိုး တော်ဖြင့်။ အဇိနိ၊ အောင်မြင်တော်မူလေပြီ။

ဤဂါထာ ၂-ပုဒ်မှာ အဓိပ္ပာယ်အတူပင် ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရား အပြင်အောင်ခြင်းရှစ်ပါးကို အောင်မြင်တော်မူပုံကို ဖွဲ့ဆိုထားသော ဂါထာများ ဖြစ်သည်။

ယင်းဂါထာ နှစ်ပုဒ်ကို ဘားမဲ့ဆရာတော် ချီးမြင့် ပေးသနားတော်မူ၍ ညောင်ရမ်းမင်းသားသည် နေ့စဉ်အမြဲ ရွတ်ဖတ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုသို့ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်မှုအကြောင်း အခထက်အပုံကြောင့်ပင် ညောင်ရမ်းမင်းသား သည် ဣဇဝင်၌ ထင်ရှားခဲ့ကြောင်း ဣဇဝင်သမိုင်း မှတ်တမ်းများက ဆိုသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဘဝတစ်လျှောက် အောင်မြင်မှု အထွေထွေကို ရယူလိုသူများနှင့် အခက်အခဲ ဟူသမျှကို ကျော်လွှား၍ အောင်မြင်လိုသူများသည် ဘုရားရှင် အပြင်အောင်ခြင်းရှစ်ပါး အောင်မြင်တော်မူပုံကို အာရုံပြု၍ အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြရန် ဖြစ်သည်။ လောက အခက်အခဲ ဟူသမျှ အားလုံးကို အောင်မြင်နိုင်သည်။

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

၁၃၉။ အောင်ဂါထာတော်

ဇယန္တော ဗောဓိယာ မူလေ၊ သကျာနံ နန္ဒိဝစုနော။
ဝေမေဝ ဇယော ဟောတု၊ ဇယဿု ဇယမင်္ဂလေ။

အပရာဇိတပလ္လင်္ဂေ၊ သီသေ ပုထုဝိပုက္ခလေ။
အဘိသေကေ သဗ္ဗဗုဒ္ဓါနံ၊ အဂ္ဂပ္ပတ္တော ပမောဒတိ။

သကျာနံ၊ သာကီဝင်မင်းတို့၏။ နန္ဒိဝစုနော၊ နှစ်လိုခြင်းကို ပွားစေ
တက်သော မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဗောဓိယာ၊ ဗောဓိပင်၏။ မူလေ၊ အရင်း၌။
ဇယန္တော ယထာ၊ မာရ်ငါးပါးကို အောင်တော်မူလေသကဲ့သို့။ ဝေမေဝ၊
ထို့အတူ၎င်း။ ဇယော၊ အောင်ခြင်းသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။
ဇယမင်္ဂလေ၊ အောင်အပ်သော မင်္ဂလာ၌။ တဝ၊ သင့်အား။ ဇယဿု၊ အောင်စေ
သတည်း။

သဗ္ဗဗုဒ္ဓါနံ၊ ခပ်သိမ်းသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏။ အဘိသေကေ၊ ဗုဒ္ဓါဘိသေက
မင်္ဂလာကို ခံယူရာဖြစ်ထသော။ ပုထုဝိပုက္ခလေ၊ မြေပြင်၌ အထူးတင့်တယ်
ထသော။ သီသေ၊ မြေပြင်၌ ဦးထိပ်လည်းဖြစ်ထသော။ အပရာဇိတပလ္လင်္ဂေ၊
မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်သော ပလ္လင်တော်၌။ အဂ္ဂပ္ပတ္တော၊ လူသုံးပါး
ထို့ထက် မြတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကျေးဇူးသို့ ရောက်တော်မူသော မြတ်စွာ
ဘုရားသည်။ ပမောဒတိ၊ ဝမ်းမြောက်တော်မူ၏။

[ဤ ဂါထာကို စွဲမြဲစွာ ရွတ်ဆိုပါက ကြံတိုင်းအောင်၍ ဆောင်တိုင်း
မြောက်သည်။ မိမိအား နှိပ်စက်လွှမ်းမိုးလာသူ ရန်သူမှန်သမျှ လွှင့်စင်
ပပျောက်ရလေသည်။ အခက်အခဲဟူသမျှမှ ကျော်လွှားနိုင်၏။ ယုံကြည်
စွဲမြဲစွာ ရွတ်ဖတ်ပါလေ။]

၁၄၀။ သစ္စာပန္နက် အောင်ရှစ်ချက်ဂါထာ

ဇယစက္ကော ဇယန္တော ယော၊ ဇယိတဗ္ဗေ ဇယာသနေ။
ဇယာပေသိ ဇယေသိနံ၊ ဇယံ ဒေတု ဇယုတ္တဇော။

ယော ဇယစက္ကော၊ ပါရမီတော်ဆယ်ချက် အောင်လက်နက်ပိုင်ရှင် အကြင်
ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်။ ဇယာသနေ၊ အောင်သိဒ္ဓိဆင်မြန်းသည့်
ပလ္လင်နန်းမှန်ကင်း အောင်ဗောဓိပင်ရင်း၌။ ဇယိတဗ္ဗေ၊ အောင်အပ်သည့်တရား
မာရ်ငါးပါးအပေါင်းတို့ကို။ ဇယန္တော၊ ပါရမီတော်စက် ဘုန်းလက်နက်ဖြင့်
အကြွင်းမဲ့ ချေမှုန်းလျက် ဖျက်ဖြုန်းကာ ပယ်ရှင်း၍ အောင်ခြင်းကြီး
အောင်တော်မူခဲ့လေပြီ။

ဇယေသိနံ၊ မြတ်နိဗ္ဗာန်အောင်ခန်းနှင့် အောင်ဘိသိက် ပန်းမဂ်ဖိုလ်ကို များထိုထိုဝဋ်အတွင်းမှ လွတ်ကင်းအောင် အာသာကြီးဖြင့် ရှာမှီးကာနေကြ ကုန်သော သူတို့အား။ ဇယာပေသိ၊ ကိုယ်တော်မြတ်နှင့်အတူ အောင်ပန်းကို ဆွတ်ချူ၍ ထွတ်အင်္ဂု အမြိုက်ဓာတ်သို့ ဆိုက်ကပ်တော်မူစေ၍ အောင်စေတော် မူလေပြီ။

ဇယုတ္တဓော၊ အောင်သူတကာဘူ၍ မှန်ကင်း အောင်ခြင်းတကာတို့၏ ဦးသျှောင် ထွတ်ခေါင်မြတ်သရဖူ သယမ္ဘူမကိဋ္ဌိတိး အောင်ပွဲဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ပေထသော။ သော ဇယစက္ကော၊ ထိုအောင်စက်သခင် ဘုရားရှင်သည်။ မေ၊ အောင်ဆုလိုငြား တပည့်ဟော်အား။ ဇယံ၊ အောင်ပန်းဝေမြိုင် အောင်ဖူးတွေ ကြိုင်လှိုင်သည့် အောင်သိဒ္ဓိပန်းခိုင်ကြီးကို။ ဒေတု၊ ကရုဏာ ရှေ့ထား၍ ပေးသနားတော်မူပါအရှင်ဘုရား။

ဤ ဂါထာ သည် “ဇယ = အောင်ခြင်း” ဟု ရှစ် ကြိမ်တိတိ ပါ၍ “အောင်ရှစ်ချက်ဂါထာ”ဟု အမည်တွင်သည်။ လူသားတို့သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စီးပွားရေး ကျန်းမာရေး ပညာရေးစသည့် လူမှုရေးရာ ကိစ္စအပြာပြာအတွက် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြရသည်။ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်ရသည့် ကိစ္စတိုင်းကိုလည်း အောင်မြင်လိုကြသည်။

ဤ အောင်ရှစ်ချက်ဂါထာသည် ဘုရားရှင် ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်၌ အောင်သင့် အောင်ထိုက်သော အရာမှန်သမျှကို ကိုယ်တော်တိုင် အောင်မြင်၍ အောင်မြင်မှုကို ရယူလိုသူများကိုလည်း အောင်မြင်စေပုံကို ဖော်ညွှန်းထားသော ဂါထာဖြစ်သည်။ ယင်းဖော်ညွှန်းချက် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို အလေးအနက် အာရုံယူ၍ ဤဂါထာကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်လျှင် မိမိတို့ ဆောင်ရွက်နေသော လူမှုကိစ္စအဝဝ အောင်မြင်ရုံမျှမက ကိလေသာတရားအားလုံးကိုပါ အောင်မြင်၍ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အထိ ဆိုက်ရောက်အောင်မြင်နိုင်သည်။

၁၅။ မာရ်နတ်ကို အောင်မြင်ပြီးနောက်

ဗြဟ္မာ နတ် နဂါး ဂဠုန်တို့၏ ကြွေးကြော်သည့်ဂါထာများ

- (က) ဇယော ဟိ ဗုဒ္ဓဿ သိရိမတော အယံ၊
မာရဿ စ ပါပိမတော ပရာဇယော။
ဥက္ခေါသယံ ဗောဓိမဏ္ဍေ ပမောဒိတာ၊
ဇယံ တခါ ဗြဟ္မဂဏာ မဟေသိနော။

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

- (ခ) ဇယော ဟိ ဗုဒ္ဓဿ သိရီမတော အယံ၊
မာရဿ စ ပါပိမတော ပရာဇယော။
ဥက္ခေါသယံ ဗောဓိမဏ္ဍေ ပမောဒိတာ၊
ဇယံ တဒါ ဒေဝဂဏာ မဟေသိနော။
- (ဂ) ဇယော ဟိ ဗုဒ္ဓဿ သိရီမတော အယံ၊
မာရဿ စ ပါပိမတော ပရာဇယော။
ဥက္ခေါသယံ ဗောဓိမဏ္ဍေ ပမောဒိတာ၊
ဇယ တဒါ နာဂဂဏာ မဟေသိနော။
- (ဃ) ဇယော ဟိ ဗုဒ္ဓဿ သိရီမတော အယံ၊
မာရဿ စ ပါပိမတော ပရာဇယော။
ဥက္ခေါသယံ ဗောဓိမဏ္ဍေ ပမောဒိတာ၊
ဇယံ တဒါ သုပဏ္ဏဂဏာ မဟေသိနော။

(က) အယံ ဤအောင်ပွဲသည်။ သိရီမတော၊ ဘုန်းကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံတော်မူပေသော။ ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ ဇယော၊ အောင်ပွဲတည်း။ ပါပိမတော၊ ယုတ်မာသမျှ ထူးချွန်လှသဖြင့် သူယုတ်မာဘွဲ့ရသော။ မာရဿ စ၊ မာရ်နတ်မင်းကိုလည်း။ ပရာဇယော၊ ရှုံးစေအပ်ပြီ။ တဒါ၊ ထိုအောင်ပွဲအခါ၌။ ဗောဓိမဏ္ဍေ၊ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌။ ပမောဒိတာ၊ ဝမ်းမြောက်ကြကုန်သော။ ဗြဟ္မဂဏာ၊ ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည်။ မဟေသိနော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ ဇယံ၊ အောင်မြင်မှု အပေါင်းကို။ ဥက္ခေါသယံ၊ အားပေးကြွေးကြော်ကြကုန်ပြီ။

- (ခ) ဒေဝဂဏာ၊ နတ်အပေါင်းတို့သည်။
- (ဂ) နာဂဂဏာ၊ နဂါးအပေါင်းတို့သည်။
- (ဃ) သုပဏ္ဏဂဏာ၊ ဂဠုန်အပေါင်းတို့သည်။

[ကျန်သောအနက်များ ရှေးနှင့် တူပြီ။]

[ဘုရားဖြစ်တော်မူခါနီး ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ မာရ်နတ်ကို အောင်မြင်ချိန် ဗြဟ္မာ၊ နတ်၊ ဂဠုန်၊ နဂါးတို့သည် ဝမ်းမြောက်လွန်သဖြင့် ကောင်းချီးပေးကြသည်။ ထိုပွဲ၌ ဘုရားကို အာရုံပြု၍ တက်တက်ကြွကြွ ရွတ်ဖတ်ပါ။ အကြံအစည်ဟူသမျှ ပြီးမြောက်အောင်မြင်မည်။ စီးပွားကျက်သရေ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမည်။ နံနက်ချိန်တွင် လေးလေးနက်နက် ရွတ်ဖတ်ပါ။ အနည်းဆုံး ၃-ခေါက် ရွတ်ဖတ်ပါလေ။]

၅၆၄

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

၁၆။ သမ္ဗုဒ္ဓေကပ်ကျော် မန္တန်တော်ကြီး

၁။ သမ္ဗုဒ္ဓေ အဋ္ဌဝီသဉ္စ၊ ဒွါဒသဉ္စ သဟဿကေ။
ပဉ္စသတသဟဿာနိ၊ နမာမိ သီရိသာ မဟံ။

၂။ အပ္ပကာ ဝါဠုကာ ဂင်္ဂါ၊ အနန္တာ နိဗ္ဗုတာ ဇိနာ။
တေသံ ဓမ္မဉ္စ သံဆဉ္စ၊ အာဒရေန နမာမဟံ။

၃။ နမက္ကရာနဘာဝေန၊ ဟိတွာ သဗ္ဗေ ဥပဒ္ဒဝေ။
အနေကအန္တရာယာပိ၊ ဝိနယန္တု အသေသတော။

၁။ အဋ္ဌဝီသံ၊ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူကုန်သော။ သမ္ဗုဒ္ဓေ စ၊ ဘုရားရှင်တို့ကို လည်းကောင်း။ ဒွါဒသဉ္စ သဟဿကေ၊ တစ်သောင်းနှစ်ထောင်ကုန်သော။ သမ္ဗုဒ္ဓေ စ၊ ဘုရားရှင်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ပဉ္စသတသဟဿာနိ၊ ငါးသိန်း ကုန်သော။ သမ္ဗုဒ္ဓေ စ၊ ဘုရားရှင်တို့ကိုလည်းကောင်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သီရိသာ၊ ဦးခေါင်းဖြင့်။ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား။

၂။ ဝါဠုကာ ဂင်္ဂါ၊ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲ ကျောက်သလဲတို့သည်။ အပ္ပကာ၊ နည်းလှ ချေသေး၏။ နိဗ္ဗုတာ ဇိနာ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်ကုန်ပြီးသော ဘုရားတို့သည်သာ။ အနန္တာ၊ မရေတွက်နိုင်အောင် များလှလေကုန်ပြီ။ (တေ၊ ထို ဂင်္ဂါဝါဠု သဲစု မက ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူကြသော ဘုရားရှင် အဆူဆူတို့ကိုလည်းကောင်း။) တေသံ၊ ထို ဘုရားရှင် အဆူဆူတို့၏။ ဓမ္မဉ္စ၊ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း။ သံဆဉ္စ၊ သံဆာတော်ကို လည်းကောင်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အာဒရေန၊ ရိုသေစွာ။ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား။

၃။ နမက္ကရာနဘာဝေန၊ ဤသို့ ရိုသေစွာ ရှိခိုးရသော အာနုဘော်ကြောင့်။ သဗ္ဗေ ဥပဒ္ဒဝေ၊ အလုံးစုံသော ဘေးဥပဒ်တို့ကို။ ဟိတွာ၊ ပယ်ဖျောက်၍။ အနေကအန္တရာယာပိ၊ အန္တရာယ် အမျိုးမျိုးတို့သည်လည်း။ အသေသတော၊ အကြွင်းအကျန် မရှိသောအားဖြင့်။ ဝိနယန္တု၊ ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင် သကဲ့သို့ ကင်းစင် လွင့်ပျောက်ပါစေကုန်သတည်း။

သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာသုံးပုဒ်၏ အကျိုးကျေးဇူးများ

ဤဂါထာသုံးပုဒ်၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ရှေးဆရာတော်ကြီးများ အောက်ပါ လင်္ကာဖြင့် ပြတော်မူခဲ့ကြသည်—

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

မြတ်လှစိန္တေ၊ သမ္မုဒ္ဓေဟု၊ ဆုဝေကျော်ကြား၊ နိဒါန်းအားဖြင့်၊
ကွမ်းစားသတ္တော်၊ ခေါင်းလျော်ဒဿ၊ ဘတ္တတြိန်း၊ ဆီလိမ်းပဉ္စ၊ စီးထ
လေ့မှာ၊ ရှစ်ကြိမ်သာတည်း၊ နံသာပန်းမျိုး၊ ကိုးကြိမ်နှိုးလေ့၊ ချုပ်မိုး
ညဉ့်ခါ၊ အိပ်ရာဝင်မှု၊ ကိုးကြိမ်ဟူ၍၊ ရန်သူတွေ့မြောက်၊ ဆယ့်တစ်
ခေါက်တည်း၊ စစ်ထောက်သောခါ၊ ရွတ်ပါကိုးကြိမ်၊ တည်ငြိမ်သန္ဓေ၊
မပွားနေမှု၊ ရေမှာကိုးခေါက်၊ မန်း၍သောက်က၊ ပွားမြောက်စေ၊
ချမ်းသာရ၏။

ခေတ္တနှောင်သွင်း၊ သံခြေကျင်းနှင့်၊ အပြင်းတိုက်လှောင်၊
တစ်ထောင်ရွတ်လေ၊ လွတ်ထွက်ပေ၏၊ ပန်းမွှေးချေကာ၊ ရွတ်လေ
နှစ်ခေါက်၊ ရေီးလျှောက်ရာ၊ ခေါင်းမှာတင်စိုက်၊ ရန်ဘေးနှိုက်လည်း၊
မကြိုက်ကင်းပ၊ မြူမူမလိမ်း၊ ကင်းလွတ်ငြိမ်း၏။

ရွှောင်တိမ်းထေဂါ၊ ဗျာပါလည်းကင်း၊ သောကရှင်း၍၊ မင်းမင်း
တကာ၊ ကြည်စွာမြတ်နိုး၊ ရေပြည့်အိုးသို့၊ မညှိုးပန်းသွင်၊ နေ့ထိုင်း
ပင်တည်း၊ ထွက်ဝင်ရဲရဲ၊ လူ့ခပဲတို့၊ အံ့အဲစလောက်၊ ထွန်းတောက်ပဝင်း၊
ပွင့်လင်းသာသနာ၊ ပွားကြောင်းရှာ၍၊ စန္ဒာလမင်း၊ ကောင်းကင်
ချဉ်းသို့၊ ကောင်းခြင်း သမ္မုဒ္ဓေ၏ အကျိုးတည်း။

လင်္ကာ၏ အဓိပ္ပါယ်

- ၁။ ကွမ်းစားလျှင် သမ္မုဒ္ဓေဂါထာကို (၇) ခေါက်ရွတ်ပါ။
- ၂။ ခေါင်းလျှော်လျှင် (၁၀)ခေါက် ရွတ်ပါ။
- ၃။ ထမင်းစားလျှင် (၃)ခေါက်ရွတ်ပါ။
- ၄။ ဆီလိမ်းလျှင် (၅)ခေါက်ရွတ်ပါ။
- ၅။ လှေစီးလျှင် (၈)ခေါက်ရွတ်ပါ။
- ၆။ နံသာလိမ်းခြင်း၊ ပန်းပန်ခြင်း၌ (၉)ခေါက်ရွတ်ပါ။
- ၇။ အိပ်ရာဝင်လျှင် (၉)ခေါက်ရွတ်ပါ။
- ၈။ ရန်သူနှင့် တွေ့လျှင် (၁၁)ခေါက်ရွတ်ပါ။
- ၉။ စစ်ထိုး၊ စစ်ဆင်ရာ၌ (၉)ခေါက်ရွတ်ပါ။
- ၁၀။ ပီးမပွားနိုင်လျှင် ဤဂါထာကို (၉)ခေါက် မရကို မန်း၍ ထိုက်ပါ။

ဗုဒ္ဓတာဝါလင်္ကာကျမ်း

- ၁၁။ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်းခံရလျှင် အခေါက်ပေါင်း တစ်ထောင်ရွတ်ပါ။
- ၁၂။ ခရီးသွားလျှင် ပန်းကို သမ္ပုဇ္ဈောဂါထာ (၂)ခေါက် ရွတ်ဖတ်၍ ယင်း ပန်းကို ယူဆောင်သွားပါက ဘေးကင်းသည်။ ဝေဒနာပေး စိုးရိမ် သောက ဗျာပါဒဘေးတို့မှ ကင်းဝေးရသည်။
- ၁၃။ ဤဂါထာတော်ကို နေ့စဉ်မပျက် ရွတ်ဖတ်ပါက မိမိဘဝ၌ ရေပြည့်ဆိုး ပမာ တိုးတက်လျက် ရှိမည်။ မညှိုးသောပန်းကဲ့သို့လည်း ရှိမည်။ ကောင်းကင်မှ လမင်းကြီးပမာ တင့်တယ်မှုကို ရရှိမည်။

ဤဖော်ပြပါ လင်္ကာသည် ရှေးဆရာတော်ကြီးများ လက်တွေ့မျက်မြင် သာကေများကို အခြေခံကာ သီကုံးထားသော အကျိုးပြု လင်္ကာများသာ ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် အစိန္တေယျဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ဘုရား တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်များကို ရှိခိုးပူဇော် ကန်တော့ခြင်း ဖြစ်၍ ရရှိသော အကျိုးကျေးဇူးမှာလည်း မည်ရွှေမည်မျှဟု အကန့်အသတ် မရှိဘဲ မကြံစည်အပ် မကြံစည်နိုင်သော အကျိုးကျေးဇူးများကို ရရှိခံစားနိုင် ပါသည်။

၁၇။ ဗုဒ္ဓဿဂါထာ မန္တန်တော်

ဗုဒ္ဓဿ လောကဓမ္မဟိ၊ စိတ္တံ ယဿ န ကမ္မတိ။
အသောကံ ဝိရဇံ ခေမံ၊ တေ မဂ်လမုတ္တမံ။

ယဿ၊ အကြင်ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ လောကဓမ္မဟိ၊ ကောင်းဆိုးနှစ်တန် လောကဓံတရား ရှစ်ပါးတို့နှင့်။ ဗုဒ္ဓဿ၊ တွေ့ထိရသော လည်း။ န ကမ္မတိ၊ မတုန်လှုပ်။ အသောကံ၊ စိုးရိမ်ခြင်းလည်း မရှိ။ ဝိရဇံ၊ ကိလေသာဟူသော မြူအညစ်အကြေးလည်း မရှိ။ ခေမံ၊ ဘေးလည်း မရှိ။ တေ၊ ဤလေးပါးသော တရားသည်လည်း။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော။ မဂ်လံ၊ မဂ်လာမည်ပါပေ၏။

ဤဂါထာကို ရှေးရှေးပုဂ္ဂိုလ်များ ဉာဏ်ရှိသလို သုံးခဲ့ကြသည်။ အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်များ ဤဂါထာကို ရွတ်ဖတ်ခြင်းကြောင့် ခေတ်ဆိုး ခေတ်ကျပ်တေ အမျိုးမျိုး ကျော်လွှားခဲ့ကြရသည်။ အချို့ပြန်မာသမားတော်များ ဤဂါထာဖြင့် ဆီကို မန်းပြီး အနာရောဂါများ နေရာရွှေ့ ကုသပေးနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဤဂါထာရွတ်ဆို၍ သစ္စာပြု ဆုတောင်းခြင်းကြောင့် အန္တရာယ်ကင်းခြင်း၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်ခြင်း၊ အခက်အခဲကို ကျော်လွှားခြင်းစသည့် အကျိုးအမျိုးမျိုးကို ရရှိခံစားခဲ့ကြရသည်။

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

ဤဂါထာဖြင့် ရေကို သက်စေ့မန်းသောက်သောကြောင့် သောကကင်းခြင်း၊ အနန္တငါးပါးကို ရေငါးခွက်ဖြင့် ပူဇော်ပြီး တစ်ခွက်ကို ဗုဒ္ဓဿဂါထာ မန္တန်ရွတ်၍ သောက်ခြင်းကြောင့် အကြံအစည်အားလုံး ပြီးစီးခြင်းစသည်ဖြင့် ကိုယ်တွေ့ လက်တွေ့များကို အမျိုးမျိုး ပြောဆိုရေးသားကာ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် ဘုရားဟောတရားမှန်သမျှ အစိန္တေယျဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ချည်း ဖြစ်သောကြောင့် ဤဂါထာကို ရွတ်ဖတ်၍ သစ္စာပြုရာတောင်းလျှင် မည်ရွှေ မည်မျှဟု အကန့်အသတ်မရှိ အကျိုးတရားများ ရရှိခံစားနိုင်ကြပေသည်။

၁၈။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အနုလုံပါဠိတော်

အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရပစ္စယာ ဝိညာဏံ၊ ဝိညာဏပစ္စယာ နာမဇ္ဈပံ၊ နာမဇ္ဈပပစ္စယာ သဠာယတနံ၊ သဠာယတနပစ္စယာ ဖဿော၊ ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ၊ တဏှာပစ္စယာ ဥပါဒါနံ၊ ဥပါဒါနပစ္စယာ ဘဝေါ၊ ဘဝပစ္စယာ ဇာတိံ၊ ဇာတိပစ္စယာ ဇရာ မရဏ သောကပရိဒေဝဒုက္ခဒေါမနုဿုပါယာသာ သမ္မဝန္တိ၊ ဝေမေတဿ ကေဝလဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ သမုဒယော ဟောတိ။

၁၉။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပဋိလုံပါဠိတော်

အဝိဇ္ဇာယ တွေဝ အသေသဝိရာဂနိရောဓာ သင်္ခါရနိရောဓော၊ သင်္ခါရနိရောဓာ ဝိညာဏနိရောဓော၊ ဝိညာဏနိရောဓာ နာမဇ္ဈပနိရောဓော၊ နာမဇ္ဈပနိရောဓာ သဠာယတနနိရောဓော၊ သဠာယတနနိရောဓာ ဖဿနိရောဓော၊ ဖဿနိရောဓာ ဝေဒနာနိရောဓော၊ ဝေဒနာနိရောဓာ တဏှာနိရောဓော၊ တဏှာနိရောဓာ ဥပါဒါနနိရောဓော၊ ဥပါဒါနနိရောဓာ ဘဝနိရောဓော၊ ဘဝနိရောဓာ ဇာတိနိရောဓော၊ ဇာတိနိရောဓာ ဇရာ မရဏ သောကပရိဒေဝဒုက္ခဒေါမနုဿုပါယာသာ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ဝေမေတဿ ကေဝလဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ နိရောဓော ဟောတိ။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးစ ပထမသက္ကဟ ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ညဉ့်သုံးယာခန့်ပတ်လုံး ဤ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပါဠိတော်ကို အနုလုံ ပဋိလုံ ဆင်ခြင်တော်မူခဲ့သည်။ ဘုရား ဖြစ်တော်မူစ ဆင်ခြင်တော်မူပုံကို အကြောင်းပြု၍ ယခုအခါ ဗုဒ္ဓါဘိသေက ဘုရား အနေကဇာထင်ရာ၌ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လျက် ရှိကြသည်။

၅၃၉

ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ကို အောင်မြင်တော်မူပြီးစ ဘုရားရှင် ဆင်ခြင်တော်မူပုံကို အာရုံပြု၍ ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပါဠိတော်ကို အနုလုံ ပဋိလုံ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လျှင် အသိဉာဏ်ကြီးမားခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်ခြင်း၊ အတွင်းရန် အပြင်ရန် အားလုံး အောင်မြင်နိုင်ခြင်း၊ အောင်မြင်မှုသရဖူကို ဆောင်း၍ ကျက်သရေ မင်္ဂလာများ တိုးပွားနိုင်ခြင်းစသော အတိုင်းမသိ များပြားလှသော အကျိုးကျေးဇူးများ ရရှိနိုင်ပေသည်။

၂၀။ ပထဝီဇယမန္တန် ၁၄-ဂါထာပါဠိ

- ၁။ သြီ ပထဝီဇယသဗ္ဗံ၊ အနေကအန္တရာယိကံ။
ဇယံ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ စ၊ ဇယံ ပရိ မဟေသယော။
- ၂။ ဇယံ ဟရော ဟရိဒေဝေါ၊ ဇယံ ဗြဟ္မာ တေရဋ္ဌော။
ဇယံ နာဂေါ စ ဝိရူဋ္ဌော၊ ဝိရူပက္ခော စ စန္ဒိမာ။
- ၃။ ဝိဇ္ဇန္တော ဝေနဟေယျော စ၊ ကုဝေရော ဝရုဏောပိ စ။
အဂ္ဂိ ဝါရဏော ပဠုန္တော၊ ကုမာရော စတုပါလကော။
- ၄။ အဋ္ဌာရသ မဟာဒေဝါ၊ သုခိတာ စ ပသိဒ္ဓိယော။
အသီတိ မဟာသာဝကာ၊ သဗ္ဗံ ဇယံ ဒဒန္တု မေ။
- ၅။ ဇယော ဓမ္မော စ သံဃော စ၊ ဒသဗလော စ ဇေယျကော။
ဧကေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဇယာ သုခါ ဘဝန္တု မေ။
- ၆။ နရာ ဒေဝါ စ ဗြဟ္မာနော၊ ယက္ခာ နာဂါ စ ဂရုဋ္ဌော။
တေပိ ဒိသ္မာ ပိယာ မယံ၊ ပုတ္တံ မမေဝ သိနေဟာ။
- ၇။ ဗုဒ္ဓါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ စ၊ အရဟာ အဂ္ဂသာဝကာ။
သဗ္ဗေ ကရောန္တု မေ မေတ္တံ၊ သဗ္ဗေ တိဋ္ဌန္တု မတ္တကေ။
- ၈။ တေသံ မေတ္တာနုဘာဝေန၊ သဗ္ဗေ ရောဂါ သုသိတလာ။
သဗ္ဗေ ဘယာ ဝိနဿန္တု၊ သဗ္ဗေ နဿန္တု ပဒ္ဒဝါ။
- ၉။ ဣမသ္မိံ စက္ကဝါဠေ စ၊ ဗဟူ အနန္တပါဏိနော။
အနန္တစက္ကဝါဠေ စ၊ ဗဟူ အနန္တပါဏိနော။
- ၁၀။ ဣမေ သတ္တာ အဝေရာ စ၊ အညမညံ ပိယာ ဟောန္တု။
ဣမေ သတ္တာ အဝေရာ စ၊ အညမညံ သုခါ ဟောန္တု။
- ၁၁။ နေရယိကာ တိရစ္ဆာနာ၊ ပေတာ အသုရကာ ယမာ။
ဣမေ သဗ္ဗေ ယထာ သတ္တာ၊ ဒုက္ခာ မုစ္စန္တု တတ္တကာ။

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

- ၁၂။ ဒသကောဋိ ဒကဇာ စ၊ ထလဇာ နဝကောဋိယော။
သံသေဒဇောပပါတိကာ၊ ဒိဿယုကာ ဘဝန္တု တေ။
- ၁၃။ ဥဒ္ဓံ ယာဝ ဘာဂ္ဂါ စ၊ အဓော ယာဝ အဝိစိတော။
သမန္တာ စက္ကဝါဠေသု၊ ယေ သတ္တာ ပထဝီစရာ။
- ၁၄။ အဗျာပဇ္ဇာ နိဝေရာ စ၊ နိဒ္ဒါက္ခာ စ' နုပဒ္ဓဝါ။
သဗ္ဗေ သတ္တာ အဒဝရာ စ၊ သဟ သဗ္ဗေဟိ ဉာတိဘိ။

၁။ အနေကအန္တရာယိတံ၊ တစ်ပါးမက များလှသွယ်သွယ် အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော။ ပထဝီဇယသဗ္ဗံ၊ ကြွင်းမဲ့ဥဏှံ အလုံးစုံသော မြေအပြင်၌ အောင်မြင်စပွယ်ဟူသမျှ တစ်စမကြွင်း ရန်ခပင်းကို။ သြ၊ ကောင်းကျိုး လျမ်းတောက် ချမ်းသာရောက်အောင် မျက်မှောက်ထင်ထင် အောင်မြင်ပါစေ သတည်း။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ စ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့သည်လည်း။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဇယံ၊ အောင်ဆုကို။ ဒဒန္တု၊ ပေးတော်မူပါစေကုန်သတည်း။ မဟေသယော စ၊ မြတ်သော သီလက္ခန္ဓာ စသည်ကျေးဇူး ဂုဏ်အထူးကို ရှာမှီးတော်မူကုန်ပြီးသော ပညာဓိက သဒ္ဓါဓိက ဝိရိယာဓိက ဘုရားသခင် အရှင်အဂ္ဂသာဝက မဟာသာဝက ပကတိသာဝက ရဟန္တာမြတ်တို့သည်လည်း။ ပရိ၊ ထက်ဝန်းကျင် အကြွင်းမရှိသောအားဖြင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဇယံ၊ အောင်ဆုကို။ ဒဒန္တု၊ ပေးတော်မူကြပါစေကုန်သတည်း။

၂။ ဟရာ၊ ဟရနတ်သည်လည်းကောင်း။ ဟရိဒေဝေါ၊ ဟရိနတ်သည် လည်းကောင်း။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဇယံ၊ အောင်ဆုကို။ ဒဒန္တု၊ ပေးကြပါစေ ကုန်သတည်း။ ဗြဟ္မာ၊ ဗြဟ္မာသည်လည်းကောင်း။ ဓတရဋ္ဌော၊ ဓတရဋ္ဌနတ် မင်းသည် လည်းကောင်း။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဇယံ၊ အောင်ဆုကို။ ဒဒန္တု၊ ပေးကြပါစေကုန်သတည်း။ နာဂေါ စ၊ မဟာနာဂ နတ်မင်းသည်လည်းကောင်း။ ဝိဂ္ဂုဋ္ဌော စ၊ ဝိဂ္ဂုဋ္ဌနတ်မင်းသည်လည်းကောင်း။ ဝိဂ္ဂုပက္ခော စ၊ ဝိဂ္ဂုပက္ခ နတ်မင်းသည်လည်းကောင်း။ စန္ဒိမာဝိ၊ လနယ်သားသည်လည်းကောင်း။

၃။ ဝိဗ္ဗုန္ဒော စ၊ အထူးထူးသော နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် လည်းကောင်း။ ဝေနုတေယျော စ၊ ဝိနုတာ နတ်သမီး၏ သားတော်ဖြစ်သော နတ်မင်းသည်လည်းကောင်း။ ကုဝေရော စ၊ ကုဝေရ နတ်မင်းသည် လည်းကောင်း။ ဝရုဏောပိ စ၊ ဝရုဏနတ်မင်းသည်လည်းကောင်း။ အဂ္ဂိ စ၊ မီးနတ်သားသည်လည်းကောင်း။ ဝါရဏော စ၊ လေနတ်သားသည် လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗုန္ဒော စ၊ မိုး နတ်သားသည်လည်းကောင်း။ ကုမာရော စ၊

ကုမာရနတ်သားသည်လည်းကောင်း။ စတုပါလကော စ၊ လောကပါလနတ်သား
လေးယောက်သည်လည်းကောင်း။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဇယံ၊ အောင်ဆုကို။
ဒဒန္တု၊ ပေးကြပါစေကုန်သတည်း။

၄။ သုဒ္ဓိတာ၊ ချမ်းသာအောင် ဆောင်နိုင်ကုန်သော။ အဋ္ဌာရသ မဟာ-
ဒေဝါ စ၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက်ကုန်သော နတ်မင်းကြီးတို့သည်လည်းကောင်း။
ပသိဒ္ဓိယော၊ အထူးထူးအပြားပြား စီးပွားချမ်းသာကို ပြီးစေတတ်ကုန်သော။
အသိတိမဟာသာဝကာ စ၊ ရှစ်ကျိပ်သော မဟာသာဝက ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့
သည်လည်းကောင်း။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ သဗ္ဗံ ဇယံ၊ အောင်ဆုဟူသမျှကို။
ဒဒန္တု၊ ပေးတော်မူကြပါစေကုန်သတည်း။

၅။ ဓမ္မော စ၊ ဆယ်ပါးသော တရားတော်သည်လည်းကောင်း။ သံဃော စ၊
သမ္မုတိ၊ ပရမတ် နှစ်ရပ်သောသံဃာတော်သည်လည်းကောင်း။ ဇယော၊ ရန်ဟူ
သမျှကို အထူးအောင်မြင်တော်မူပေ၏။ ဒသဗလော စ၊ ကာယဉာဏ်တော်
အားဆယ်ပေနှင့် ပြည့်စုံတော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း။
ဇေယျကော၊ ရန်မျိုးဥဆူ အလုံးစုံကို ချက်ကုန်မကြွင်း ခုတ်စဉ်းဖျက်ချေ
အထူးအောင်မြင်တော်မူပေ၏။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤသို့ဆိုငြား သစ္စာ
စကားကြောင့်။ ဇယော၊ ရန်အပေါင်းကို အထူးအောင်မြင်ခြင်းတို့သည်
လည်းကောင်း။ သုခါ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာခြင်းတို့သည်လည်းကောင်း။
မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဘဝန္တု၊ ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။

၆။ နုရာ စ၊ လူတို့သည်လည်းကောင်း။ ဒေဝါ စ၊ နတ်တို့သည်လည်းကောင်း။
ဗြဟ္မာနော စ၊ ဗြဟ္မာတို့သည်လည်းကောင်း။ ယက္ခာ စ၊ ဘီလူးတို့သည်
လည်းကောင်း။ နဂါ စ၊ နဂါးတို့သည်လည်းကောင်း။ ဂရုဋ္ဌာ စ၊ ဂဠုန်တို့သည်
လည်းကောင်း။ ကေပိ၊ ထို လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ ဘီလူး၊ နဂါး၊ ဂဠုန်တို့သည်လည်း။
မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်သည် ရှိသော်။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ပိယာ၊
မြတ်နိုးချစ်ခင်ကြကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။ ပုတ္တံ၊ မိမိတို့၏
သားကို။ သိနေဟာ ဣဝ၊ ချစ်ခင်ကြကုန်သကဲ့သို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ပိယာ၊
မြတ်နိုးချစ်ခင်ကြကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။

၇။ ဗုဒ္ဓါ စ၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည်လည်းကောင်း။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ စ၊ ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါတို့သည် လည်းကောင်း။ အရဟာ စ၊ ရဟန္တာတို့သည်လည်းကောင်း။
အဂ္ဂသာဝကာ စ၊ အဂ္ဂသာဝကတို့သည်လည်းကောင်း။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော
ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရဟန္တာ အဂ္ဂသာဝကတို့သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။

မေတ္တာ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို။ ကရောက္ခ၊ ပြုတော်မူပါစေကုန်သတည်း။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရဟန္တာ အဂ္ဂသာဝကတို့သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတ္တကေ၊ ဦးခေါင်းထက်၌။ တိဋ္ဌန္တ၊ ရပ်တည်တော်မူပါစေကုန်သတည်း။

ဂ။ တေသံ၊ ထိုဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရဟန္တာ အဂ္ဂသာဝကတို့၏။ မေတ္တာ-နုဘာဝေန၊ မေတ္တာ၏ အာနုဘော်တော်ကြောင့်။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဧရာဂါ၊ ကိုးဆယ်ခြောက်ဖြာ အနာဧရာဂါတို့သည်။ သုသီတလာ၊ အလွန်ငြိမ်းအေးကြကုန်သည်။ ဟောန္တ၊ ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဘယာ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ထေးတို့သည်။ ဝိနုဿန္တ၊ ပျောက်ကွယ်ကြပါစေကုန်သတည်း။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဥပဒ္ဒဝါ၊ ကပ်၍ နှိပ်စက်တတ်ကုန်သော ဥပဒ္ဒဝေတို့သည်။ နုဿန္တ၊ ပျက်စီးကြပါစေကုန်သတည်း။

ဇ။ ဣမသ္မိံ စက္ကဝါဠေ၊ ဤစကြဝဠာ၌။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ အနန္တ-ပါဏိနော စ၊ အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း။ အနန္တစက္ကဝါဠေ၊ အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော စကြဝဠာတိုက်အပေါင်း၌။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ အနန္တပါဏိနော စ၊ အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း။

၁၀။ ဣမေ သတ္တာ၊ ဤဆိုအပ်ပြီးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်။ အညမညံ၊ အချင်းချင်း။ အဝေရာ၊ ရန်မရှိကြကုန်သည် ဖြစ်၍။ ပိယာ စ၊ မြတ်နိုးချစ်ခင် ကြကုန်သည်လည်း။ ဟောန္တ၊ ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ဣမေ သတ္တာ၊ ဤဆိုအပ်ကုန်ပြီးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်။ အညမညံ၊ အချင်းချင်း။ အဝေရာ၊ ရန်မရှိကြကုန်သည် ဖြစ်၍။ သုခါ စ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြကုန်သည်လည်း။ ဟောန္တ၊ ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။

၁၁။ နေရယိကာ စ၊ ငရဲသားတို့သည်လည်းကောင်း။ တိရစ္ဆာနာ စ၊ တိရစ္ဆာန်တို့သည် လည်းကောင်း။ ဗေတာ စ၊ ပြိတ္တာတို့သည်လည်းကောင်း။ အသုရကာ စ၊ အသုရကာယ်တို့သည်လည်းကောင်း။ ယမာ စ၊ ငရဲသနင်းယမမင်းတို့သည်လည်းကောင်း။ ယထာ၊ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ ဇာတာ၊ ဖြစ်ကုန်သော။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဣမေ သတ္တာ၊ ဤဆိုအပ်ပြီးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကြကုန်၏။ တတ္တကာ၊ ထိုမျှလောက်ကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်။ ငုက္ခာ၊ ဆင်းရဲအပေါင်းမှ။ မုစ္ဆန္တ၊ ကင်းလွတ်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

၁၂။ ဒသကောဋိဒကဇာ စ၊ ရေနေ ဆယ်ကုဋေသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း။ ထလဇာ နဝကောဋိယော စ၊ ကုန်းနေ ကိုးကုဋေသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း။ သံသေဒဇောပပိတိကာ စ၊ အညှိ၌ ဖြစ်သော သတ္တဝါ၊ ကိုယ်ထင်ရှားဖြစ်သော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း။ ဘေ၊ ထိုဆိုအပ်ကုန်ပြီးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်။ ဒီဃာယုကာ၊ အသက်ရှည်ကြကုန်သည်။ ဘဝန္တု၊ ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။

၁၃။ သမန္တာ၊ လက်ဝန်းကျင်အပုပ်မှ။ စက္ကဝါဠေသု၊ အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိကုန်သော စကြဝဠာတိုက်အပေါင်းတို့၌။ ဥဒ္ဓါ၊ အထက်၌။ ယာဝ ဘဝဂ္ဂါ စ၊ နေဝသညာနာသညာယတန ဘဝဂ်ဘုံတိုင်အောင်လည်းကောင်း။ အဓော၊ အောက်၌။ ယာဝ အဝီစိတော စ၊ အဝီစိငရဲဘုံ တိုင်အောင်လည်းကောင်း။ ယေ သတ္တာ၊ အကြင် သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်။ ပထဝီစရာ၊ မြေရေနစ်ပြင် ထက်ကောင်းကင်၌ ကျင်လည်လှည့်သွား ကျက်စားကြကုန်၏။

၁၄။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ တေ သတ္တာ၊ ထိုသတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်။ သဗ္ဗေဟိ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဉာတိဘိ၊ အဆွေအမျိုးတို့နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ အဗျာပဇာ စ၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ မရှိကြကုန်သည်လည်းကောင်း။ နိဝေရာ စ၊ အပရန်မရှိကြကုန်သည်လည်းကောင်း။ နိဒ္ဓါက္ခာ စ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခမရှိကြကုန်သည်လည်းကောင်း။ အနုပဒ္ဓဝါ စ၊ ဥပဒ္ဓဝေါ မရှိကြကုန်သည်လည်းကောင်း။ အဝေရာ စ၊ အတွင်းရန် မရှိကြကုန်သည်လည်းကောင်း။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။

ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားအလောင်းတော်ရသေ့ ဟိမဝန္တာ၌ သီတင်းသုံးစဉ် သဗ္ဗဒါဠိက မြေခွေးသည် အပေါင်းတော်ရသေ့ထံမှ ဤပထဝီဇယမန္တန်ဂါထာများကို ကြားနာ ရရှိ၍ အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ်သဖြင့် တောနေ သတ္တဝါများက မြေခွေးအား ဝန်းရံခစားကြသည်။ သစ် ကျား ဆင် ခြင်္သေ့ စသည်တို့သည် ဝိုင်းအုံခစား၍ မြေခွေးအား တောဘုရင်အဖြစ် တင်မြှောက်ခဲ့ကြသည်။

ယင်းကို အစွဲပြု၍ ပထဝီဇယမန္တန်တော် ဖြစ်ပေါ်ကာ ရွတ်ဆိုခဲ့ကြောင်း ရှေးဆရာ အစဉ်အဆက်တို့ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြသည် (ပထဝီ = မြေကြီး + ဇယ = အောင်မြင်ခြင်း။ မြေပြင်တစ်ခုလုံးကို အောင်နိုင်ခြင်းဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။)

ဤဂါထာမန္တန်များကို အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ်ခြင်းဖြင့် မရသေးသော စည်းစိမ်များ ရရှိနိုင်ခြင်း၊ မြေယာအိုးအိမ် တိုက်တာများ ဖြစ်ထွန်းရရှိခြင်း၊ ဩဇာအာဏာကြီးမားခြင်း စသော အကျိုးကျေးဇူးများကို ရရှိနိုင်သည်။

၂၁။ ယာဘသိန္ဒိ ရှင်သီဝလိဂါတာ

၁။ သီဝလိ စ မဟာနာမံ၊ သဗ္ဗလာဘံ ဘဝိဿတိ။
ထေရဿ အာနုဘာဝေန၊ သဗ္ဗေ ဟောန္တု ပိယံ မမ။

၂။ သီဝလိ စ မဟာဝီရော၊ ယေ ယေ ပဿန္တု မံ ပိယံ။
တေ တေ ပဿန္တု ပရမံ၊ ဇနပဒါ ပူဇယန္တု။

၃။ သီဝလိ စ မဟာထေရော၊ မမ သီသေ ဌပေတွာန။
ဇမ္ပုဒီပမဏ္ဍလေန၊ ဇယော မန္တာ သုခါဝဟံ။

၄။ သီဝလိ စ မဟာနာမံ၊ ဣန္ဒာ ဒေဝါ သဗြဟ္မကာ။
မနုဿပုရိသော ဣတ္ထိ၊ မဟာဟောဘံ ဘဝိဿတိ။

၅။ သီဝလိ စ မဟာလာဘံ၊ နာနာ ဒေတိ ဝရံ ဝရံ။
ဣဒမ္ပိ ပူဇိတံ ဒေတိ၊ မဟာသုခံ ဘဝိဿတိ။

၆။ ဝဏ္ဏံ ဒန္တံ သုခံ ကိတ္တိ၊ အနာမယံ ဘဝေ ဘဝေ။
တဝ ရုက္ခေ ဒေဝဓိတာ၊ သဗ္ဗေ ကောခံ ဝိနဿတု။

၇။ သီဝလိ စ မဟာလာဘံ၊ သဗ္ဗလာဘံ ဘဝိဿတိ။
ထေရဿ အာနုဘာဝေန၊ သဒါ ဟောတု ပိယံ မမ။

၈။ သီဝလိ စ မဟာထေရော၊ ယေ ယေ ပဿန္တု မံ ပိယံ။
တေ တေ ပဿန္တု မံ ပိယံ၊ ဇနပဒါ ပူဇယန္တု။

၉။ သီဝလိ စ မဟာစောရော၊ မမ သီသေ ဌပေတွာန။
မန္တတေဇဇယောမန္တံ၊ အဟံ ဝန္ဓာမိ သဗ္ဗဒါ။

၁၀။ သီဝလိ စ မဟာထေရော၊ ဒေဝမနုဿပူဇိတော။
သော ရဟော ပစ္စယာဒိနံ၊ မဟာလာဘံ ကရေတု မေ။

၁။ မဟာနာမံ၊ ကြီးမြတ်သော အမည်ရှိတော်မူသော။ သီဝလိ စ၊ အရှင်သီဝလိ မထေရ်သည်လည်း။ သဗ္ဗလာဘံ၊ အလုံးစုံသော လာဘ်ရတနာကို။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်ပေါ်စေလတ္တံ့။ ထေရဿ၊ အရှင်သီဝလိ မထေရ်မြတ်၏။ အာနုဘာဝေန၊ တန်ခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်ကြောင့်။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော သူတို့သည်။ မမ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ပိယံ၊ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းသည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။

၂။ သီဝလိ စ၊ အရှင်သီဝလိ မထေရ်သည်လည်း။ မဟာဝီရော၊ ကြီးမြတ်သော ဝိရိယရှိတော်မူပါပေ၏။ တဿ၊ ထိုအရှင်သီဝလိမထေရ်၏။ တေဇေန၊ တန်ခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်ကြောင့်။ ယေ ယေ၊ အကြင်အကြင် သူတို့သည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ပိယံ၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ။ ပဿန္တု၊ ကြည့်ကြကုန်၏။ တေ တေ၊ ထိုထိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ ပရမံ၊ မွန်မြတ်လှစွာ။ ပဿန္တု၊ ကြည့်ရှုကြပါစေကုန်သတည်း။ ဇနုပဒါ၊ ဇနုပုဗ္ဗိသား လူအများတို့သည်။ ပူဇေယန္တု၊ ပူဇော်ကြပါစေကုန်သတည်း။

၃။ မဟာထေရော၊ မထေရ်ကြီးဖြစ်တော်မူသော။ သီဝလိ စ၊ အရှင်သီဝလိသည်လည်း။ မမ၊ တပည့်တော်၏။ သီသေ၊ ဦးခေါင်းပလ္လင်၌။ ဌပေတွာန၊ အမြဲမပြတ် ရပ်တည်တော်မူ၍။ ဇမ္မုဒီပမဏ္ဍလေန၊ ဇမ္မုဒီပကျွန်း အဝန်းနှင့်အမျှ။ ဇယော၊ အောင်မြင်ခြင်းသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေ။ မန္တု၊ အောင်မြင်စေကြောင်း မန္တန်ကောင်းသည်။ သုခါဝဟံ၊ ချမ်းသာခြင်းကို ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

၄။ သီဝလိ စ၊ အရှင်သီဝလိမထေရ်မြတ်သည်လည်း။ မဟာနာမံ၊ မြင့်မြတ်သော အမည်တော်ရှိပါပေ၏။ တဿ၊ ကေရဿ၊ ထိုအရှင်သီဝလိ မထေရ်မြတ်၏။ အာနုဘာဝေန၊ အာနုဘော်တော်ကြောင့်။ သဗြဟ္မကာ၊ ဗြဟ္မာမင်းနှင့်တကွ ကုန်သော။ ဣန္ဒာ ဒေဝါ၊ သီကြားနတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ မနုဿပုရိသော-ဣတ္ထိ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမများလှသောသူတို့သည်လည်းကောင်း။ မဟာလာဘံ၊ ကြီးစွာသော လာဘ်ရခြင်းသည်။ ဘဝိဿတိ-ဘဝိဿတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

၅။ သီဝလိ စ၊ အရှင်သီဝလိမထေရ်သည်လည်း။ နာနာ ဝရံ ဝရံ၊ အထူးထူးအပြားပြား များမြတ်လှသော။ မဟာလာဘံ၊ ကြီးစွာသော လာဘ်လာဘကို။ ဒေတိ၊ ပေးစွမ်းနိုင်၏။ ပူဇိတံ၊ ပူဇော်အပ်သော။ ဣဒမ္ပိ၊ ဤသို့သဘောရှိသော လာဘ်ဟူသမျှကို။ ဒေတိ၊ ပေးစွမ်းနိုင်၏။ တဿ၊ ကေရဿ၊ ထိုအရှင်သီဝလိ မထေရ်၏။ အာနုဘာဝေန၊ အာနုဘော်တော်ကြောင့်။ မဟာသုခံ၊ ကြီးကျယ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာသည်။ ဘဝိဿတိ-ဘဝိဿတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

၆။ မမ၊ တပည့်တော်အား။ ဘဝေ ဘဝေ၊ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း၌။ ဝဏ္ဏံ၊ အဆင်းလှခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ဒန္တံ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းသည်လည်းကောင်း။ သုခံ၊ ချမ်းသာခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ကိတ္တိံ စ၊ ကျော်စောခြင်းသည်လည်းကောင်း။ အနာမယံ၊ အနာကင်းခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။ တဝ ရုက္ခေ၊ ဘုရားရှင်တည်းဟူသော ပန်းပင်

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

ကြီး၌။ ဒေဝဓိတာ၊ တရားတော်တည်းဟူသော နတ်သမီးသည်။ သဗ္ဗကောဓံ၊ အလုံးစုံသော ရန်အမျက်ကို။ ဝိနဿတု၊ ဖျက်ဆီး၍ ပစ်နိုင်ပါစေသတည်း။

၇။ မဟာလာဘံ၊ များစွာသော လာဘ်ရှိတော်မူသော။ သီဝလိ စ၊ အရှင် သီဝလိမထေရ်သည်ကား။ သဗ္ဗလာဘံ၊ များမြတ်သော လာဘ်လာဘသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်ပေါ်၍ လာရပေ၏။ ထေရဿ၊ အရှင်သီဝလိမထေရ်၏။ အာနုဘာဝေန၊ အာနုဘော်တော်ကြောင့်။ မမ၊ တပည့်ဘော်အား။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ပိယံ၊ လူချစ်လူခင် ပေါများခြင်းသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေ သတည်း။

၈။ သီဝလိ စ၊ အရှင်သီဝလိမထေရ်မြတ်သည်ကား။ မဟာထေရော၊ ကြီးကျယ်သော မထေရ်မြတ်လည်း ဖြစ်ဘော်မူပါပေ၏။ ယေ ယေ၊ အကြင် အကြင် သူတို့သည်။ မံ၊ အရှင်သီဝလိကို ကြည်ညိုသော တပည့်တော်ကို။ ပိယံ၊ သားရင်းပမာ ချစ်ခင်စွာ။ ပဿန္တု၊ မြင်ကြကုန်၏။ တေ တေ၊ ထိုထိုသူတို့ သည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ပိယံ၊ ချစ်ခင်စွာ။ ပဿန္တု၊ မြင်ကြစေကုန်သတည်း။ ဇနပဒါ၊ ဇနပုဒ်နေ လူအပေါင်းတို့သည်။ တံ၊ ထိုအရှင်သီဝလိကို။ ပူဇယန္တု၊ ပူဇော်ကြစေကုန်သတည်း။

၉။ မဟာထေရော၊ မထေရ်မြတ်ဖြစ်တော်မူသော။ သီဝလိ စ၊ အရှင်သီဝလိ သည်လည်း။ မမ၊ တပည့်တော်၏။ သီသေ၊ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် မြတ်ပလ္လင်၌။ ဌာတု၊ တည်ပါစေသတည်း။ ဌပေတု၊ တည်တော်မူ၍။ မန္တတေဇဇယော-မန္တံ၊ တန်ခိုးစွမ်းမန္တန်၊ အောင်မြင်ရေးမန္တန်ကို ပေးတတ်သော။ တံ၊ ထိုအရှင်သီဝလိမထေရ်ကို။ အဟံ၊ တပည့်ဘော်သည်။ သဗ္ဗဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဝန္တာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

၁၀။ ဗေဝမနုဿပူဇိတော၊ နတ်လူတို့သည် ပူဇော်အပ်သော။ ပစ္စယာဓိနံ၊ ပစ္စည်းလေးပါး စသည်တို့ကို။ အရဟော၊ အလှူခံတော် မှုထိုက်သော။ သော သီဝလိ မဟာထေရော စ၊ ထိုအရှင်သီဝလိမထေရ်မြတ်သည်လည်း။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ မဟာလာဘံ၊ ကြီးစွာသော လာဘ်ရခြင်းကို။ ကဏေတု၊ ပြုတော်မူပါစေသတည်း။

ရှင်သီဝလိကား လာဘ်အရာ၌ ဘေဒဂ်ဘွဲ့ရ၏။ သူ၏ လာဘ်ရမှုကို လူနတ် ဗြဟ္မာ ပရိသတ်သာမက ဗုဒ္ဓကပင် မှတ်ကျောက်တင်ပေးခဲ့သည်။ အထူးချစ်ခင် ကြ၏။

ထိုအရှင်ဂုဏ်ကို ရည်စူး၍ ရွတ်ဖတ်ရသော ဂါထာများကား လာဘ်ရရှိ
စေခြေခံများပင်၊ ဘုန်းကျက်သရေ လာဘ်မိုးစေ့လိုသူသည် ဂါထာများကို
နှော့စဉ်မပြတ် ရွတ်ဖတ်သင့်၏။ ရွတ်သမျှ အကျိုးခံစားရပေမည်။ အထူးသဖြင့်
စီးပွားရေးကောင်း၊ ရောင်းဝယ်ကောင်းလှလေ၏။ လူချစ်လူခင်လည်း များပေ
သည်။ ပိယသိဒ္ဓိ၊ ဓနသိဒ္ဓိအတွက် အထူးပွင့်သော ဟူ၏။

၂၂။ ပဋ္ဌာန်းပစ္စယုဇ္ဈေသပါဠိတော် (ပဋ္ဌာန်း ၂၄-ပစ္စည်း)

- ဟေတုပစ္စယော, အာရမ္မဏပစ္စယော
- အဓိပတိပစ္စယော, အနန္တရပစ္စယော
- သမနန္တရပစ္စယော, သဟဇာတပစ္စယော
- အညမညပစ္စယော, နိဿယပစ္စယော
- ဥပနိဿယပစ္စယော, ပုရေဇာတပစ္စယော
- ပစ္စာဇာတပစ္စယော, အာသေဝနပစ္စယော
- ကမ္မပစ္စယော, ဝိပါကပစ္စယော
- အာဟာရပစ္စယော, ဣန္ဒြိယပစ္စယော
- ဈာနပစ္စယော, မဂ္ဂပစ္စယော
- သမ္ပယုတ္တပစ္စယော, ဝိပွယုတ္တပစ္စယော
- အတ္ထိပစ္စယော, နတ္ထိပစ္စယော
- ဝိဂတပစ္စယော, အဝိဂတပစ္စယောတိ။

ပဋ္ဌာန်း ၂၄-ပစ္စည်း ပါဠိတော်ကို အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းအားဖြင့်
မျက်မှောက်ချက်ချင်း အခါမလင့် ကောင်းကျိုးများကို ရရှိနိုင်ပေသည်။

- ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့နေရသည့် ဘေးအန္တရာယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို
လွန်မြောက်နိုင်သည်။
- ကျဆုတ်လတ္တံ့သော ဘေးအန္တရာယ်တို့မှလည်း ကင်းလွတ်
နိုင်သည်။
- အပြစ်ကင်း၍ ကောင်းကျိုးများသည့် ဆောင်ရွက်ချက် ကိစ္စအဝဝ
တို့ကို ပြီးစီးအောင်မြင်နိုင်သည်။

- အပြစ်ရှိ၍ မကောင်းကျိုးဖြစ်စေမည့် ကျူးလွန်ခြင်းတို့မှ ရှောင်နိုင်လှဲနိုင်သည်။
- အချုပ်အားဖြင့် ဆောင်ရွက်သမျှ ကောင်းမြတ်သည့် ကိစ္စအဝဝတို့ကို ပြီးငြိမ်းအောင်မြင်နိုင်သည်။
- အဆုံးစွန်သောဘဝ၌ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရခြင်းစသည့် အကျိုးတရားများကို ရရှိနိုင်သည်။

ဤပဋ္ဌာန်း ၂၄-ပစ္စည်းကို မိမိအသက် အိုးအိမ် တိုက်တာ လျှို့ဝှက်ရေးအတွက် အရပ်ရပ်မျက်နှာတွင် တစ်မျက်နှာလျှင် သုံးပစ္စည်းစီ စည်းချချ် အရံအတား ပြုကြသည်။ စည်းချချ် အရှေ့မြောက် (တနင်္ဂနွေ) အရပ်မှ စ၍ လက်ယာရပ် လှည့်ပတ်ကာရံပြီး အရှေ့မြောက်အရပ်တွင် ပြန်၍ စည်းကို သတ်ရမည်။ အရပ်အယ်မျက်နှာပြည့်အောင် အထက်အရပ် အောက်အရပ်တို့ကိုပါ စည်းချ လိုလျှင် အထက်အရပ်အတွက် ၂၄-ပစ္စည်းလုံး ရွတ်ဆို၍ အောက်အရပ် အတွက်လည်း ၂၄-ပစ္စည်းလုံး ရွတ်ဆို၍ စည်းချချ်ရပါမည်။

ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးသည် မိမိကျောင်းတိုက်ကို ပဋ္ဌာန်း ၂၄-ပစ္စည်း ရွတ်ဆို၍ အမြဲစည်းချကာ အရံအတား ပြုလေ့ရှိသည်။ တနေ့တွင် ဓားပြများ သည် ယင်းဆရာတော်ကြီးအား ပြန်ပေးဆွဲရန် အကြံဖြင့် ထမ်းစင်ပေါ်တင်၍ ပင်ဆောင်ကြရာ အပေါက်ရှာမတော့သဖြင့် မိုးစင်စင်လင်းလာ၍ ဆရာတော် ကြီးကို ကန်တော့တောင်းပန်ကာ ပြန်သွားခဲ့ကြရသည်။ ဤဆိုစသည့် ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ် သာဓကများစွာ ပြောဆိုလျက် ရှိကြသည်။ လက်တွေ့ ရွတ်ဖတ်ပူဇော် မှုသာ ရရှိနိုင်သော အကျိုးများဖြစ်၍ လက်တွေ့များများ ရွတ်ဖတ်ပူဇော် သင့်ကြပေသည်။

၂၃။ စက်စန်းပရိတ်ခေါ် အရပ်အယ်မျက်နှာ ဂြိုဟ်ရှစ်လုံး စည်းချဂါထာများ

အရှေ့မြောက်
(တနင်္ဂနွေ)

- (က) သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓါ ဣဒ္ဓိပ္ပတ္တာ၊
ပစ္စေကာနဉ္စ ယာ ဣဒ္ဓိ။
အရဟန္တာနဉ္စ တေဇေန၊
ရက္ခံ ဗန္ဓာမိ သဗ္ဗထော။

ဗုဒ္ဓသာသနာ့ကျမ်း

အရှေ့
(တနင်္လာ)

(၁) သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓါ ဖေပုတ္တာ၊
ပစ္စေကာနဉ္စ ယော ဒေမော။
အရဟန္တာနဉ္စ တေဇေန၊
ရက္ခံ ဗန္ဓာမိံ သဗ္ဗသော။

အရှေ့တောင်
(အင်္ဂါ)

(၂) သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓါ ဇိနပုတ္တာ၊
ပစ္စေကာနဉ္စ ယော ဇိနော။
အရဟန္တာနဉ္စ တေဇေန၊
ရက္ခံ ဗန္ဓာမိံ သဗ္ဗသော။

တောင်
(ဗုဒ္ဓဟူး)

(၃) သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓါ လာဘပုတ္တာ၊
ပစ္စေကာနဉ္စ ယော လာဘော။
အရဟန္တာနဉ္စ တေဇေန၊
ရက္ခံ ဗန္ဓာမိံ သဗ္ဗသော။

အနောက်တောင်
(စနေ)

(၄) သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓါ တေဇပုတ္တာ၊
ပစ္စေကာနဉ္စ ယော တေဇော။
အရဟန္တာနဉ္စ တေဇေန၊
ရက္ခံ ဗန္ဓာမိံ သဗ္ဗသော။

အနောက်
(ကြာသပတေး)

(၅) သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓါ ဗလပုတ္တာ၊
ပစ္စေကာနဉ္စ ယံ ဗလံ။
အရဟန္တာနဉ္စ တေဇေန၊
ရက္ခံ ဗန္ဓာမိံ သဗ္ဗသော။

အနောက်မြောက်
(ရာဟု)

(၆) သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓါ ယသပုတ္တာ၊
ပစ္စေကာနဉ္စ ယော ယသော။
အရဟန္တာနဉ္စ တေဇေန၊
ရက္ခံ ဗန္ဓာမိံ သဗ္ဗသော။

မြောက်
(သောကြာ)

(၇) သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓါ သိရိပုတ္တာ၊
ပစ္စေကာနဉ္စ ယာ သိရိ။
အရဟန္တာနဉ္စ တေဇေန၊
ရက္ခံ ဗန္ဓာမိံ သဗ္ဗသော။

ဗုဒ္ဓပန္နနိတော်များ

အရှေ့မြောက်
(တနင်္ဂနွေ)

(ဈ) သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓါ ဣဒ္ဓိပုတ္တာ၊
ပစ္စေကာနန္တ ယာ ဣဒ္ဓိ။
အရဟန္တာနန္တ တေဇေန၊
ရက္ခံ ဗန္ဓာမိံ သဗ္ဗသော။

အထက်အရပ်

(ည) သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓါ ဈာနပုတ္တာ၊
ပစ္စေကာနန္တ ယံ ဈာနံ။
အရဟန္တာနန္တ တေဇေန၊
ရက္ခံ ဗန္ဓာမိံ သဗ္ဗသော။

အောက်အရပ်

(ဋ) သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓါ နိစ္စပုတ္တာ၊
ပစ္စေကာနန္တ ယံ နိစ္စံ။
အရဟန္တာနန္တ တေဇေန၊
ရက္ခံ ဗန္ဓာမိံ သဗ္ဗသော။

(က) ဣဒ္ဓိပုတ္တာ၊ အထွေထွေအမျိုးမျိုး ပြီးစီးအောင်မြင်သော တန်ခိုးသို့
ရောက်ကုန်ပြီးသော။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဗုဒ္ဓါ စ၊ ဘုရားရှင်တို့၏
လည်းကောင်း။ ပစ္စေကာနန္တ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တို့၏ လည်းကောင်း။
ယာ ဣဒ္ဓိ၊ အကြင်တန်ခိုးသည်။ (အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တာယ ဣဒ္ဓိယာ စ၊ ထိုတန်ခိုး
တော်အားဖြင့်လည်းကောင်း။) အရဟန္တာနန္တ၊ ရဟန္တာသခင် အရှင်မြတ်တို့၏။
တေဇေန၊ ထက်မြက်တေဇော် အာနုဘော်တော်အားဖြင့် လည်းကောင်း။
သဗ္ဗသော၊ အခါခပ်သိမ်း။ ရက္ခံ၊ အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက်ကို။ အဟံ၊
ငါသည်။ ဗန္ဓာမိံ၊ အန္တရာယ်ပေါင်းစုံ ဘေးရန်လုံအောင် အာရုံယူမှတ်
မျှော်မှန်းလတ်၍ စည်းကြပ်ရံကာ ဖွဲ့ထားပါ၏။ (သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓါ ဣဒ္ဓိပုတ္တာ-ကို
ဆဋ္ဌိအနက်၌ ပထမာဝိဘတ်ကြံ၍ အနက်ပြန်ထားသည်။)

(ခ) ခေမပုတ္တာ၊ ချမ်းသာအေးမြ ဘေးမခခြင်းသို့ ရောက်တော်မူကုန်
ပြီးသော။ ပ။ ယော ခေမော၊ အကြင်ချမ်းသာအေးမြ ဘေးမခခြင်းသည်။

(ဂ) ဇိနပုတ္တာ၊ အောင်မြင်ခြင်းသို့ ရောက်တော်မူကုန်ပြီးသော။ ပ။ ယော
ဇိနော၊ အကြင်အောင်မြင်တော်မူခြင်းသည်။

(ဃ) လာဘပုတ္တာ၊ လာဘ်ပေါများခြင်းသို့ ရောက်တော်မူကုန်ပြီးသော
။ ပ။ ယော လောဘော၊ အကြင်လာဘ်ပေါများခြင်းသည်။

(င) တေဇပုတ္တာ၊ တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူခြင်းသို့
ရောက်တော်မူကုန်ပြီးသော။ ပ။ ယော တေဇော၊ အကြင်တန်ခိုးတေဇော်
အာနုဘော်သည်။

(စ) ဗလပုတ္တဘ၊ ကိုယ်အားညွှတ်အား ထိုနှစ်ပါးနှင့် ထင်ရှားကုလုံ ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်တော်မူကုန်ပြီးသော ။ပ။ ယံ ဗလံ၊ အကြင်စွမ်းအား ရှိန်စော် အာနုဘော်သည်။

(ဆ) ယသပုတ္တဘ၊ အခြံအရံ အကျော်အစောနှင့် ပြည့်စုံတော်မူခြင်းသို့ ရောက်တော်မူကုန်ပြီးသော ။ပ။ ယော ယသော၊ အကြင်ကျော်စောခြင်းသည်။

(ဇ) သိရိပုတ္တဘ၊ လက္ခဏာကြီးငယ် ရောင်ခြောက်သွယ်တည်းဟူသော အသရေနှင့် ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်တော်မူကုန်ပြီးသော ။ပ။ ယာ သိရိ၊ အကြင် အသရေထော်သည်။

(ဈ) အရွှေမြောက်(တနင်္ဂနွေ)အနက် ရွှေနှင့် တူပြီ။

(ည) ဈာနပုတ္တဘ၊ ဈာန်သမာပတ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်တော်မူကုန် ပြီးသော ။ပ။ ယံ ဈာနံ၊ အကြင်ဈာန်သမာပတ်သည်။

(ဋ) နိစ္စပုတ္တဘ၊ အမြဲတည်ရှိ သန္တိလက္ခဏာ ပြည်ခေမာသို့ ရောက်တော်မူ ကုန်ပြီးသော။ပ။ ယံ နိစ္စံ၊ အကြင်အမြဲတည်ရှိ သန္တိလက္ခဏာ ပြည်ခေမာသည်။

[အထက်၌ သိလောက်၍ မြဲပြထားခဲ့သော အနက်များကို ဖော်ဆိုပါလေ။]

ဤစက်ဝန်းပရိတ်များကို ရွတ်ဆို၍ စည်းချရာ၌ အရွှေမြောက်(တနင်္ဂနွေ) အရပ်မှ စ၍ လက်ယာရစ် ဂြိုဟ်စဉ်အတိုင်း စည်းချပြီး ၎င်းအရွှေမြောက် (တနင်္ဂနွေ)အရပ်တွင် ပြန်၍ စည်းကို သတ်ရမည်။ သုံးကြိမ်သုံးတန် ကာရံ နိုင်လျှင် ပို၍ လိုခြံမှုရှိသည်။ ရွတ်ဆိုသည့်အခါ ထိုင်၍သော်လည်းကောင်း၊ ဆိုင်ရာအရပ်မျက်နှာသို့ မျက်နှာမူ၍သော်လည်းကောင်း၊ မျက်နှာမမူဘဲ အာရုံ ပြု၍သော်လည်းကောင်း ရွတ်ဆိုနိုင်သည်။

ဤ ဂါထာများဖြင့် စည်းချခြင်းသည် ဘုရားရဟန္တာတို့၏ ထက်မြက် စူးရှသော တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော် အရှိန်အဝါကို ယူထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းအရှိန်အဝါများကြောင့် အရပ်မျက်နှာ အသီးသီးမှ ဘေးအန္တရာယ် အမျိုးမျိုးတို့ မကျရောက်နိုင်ဘဲ လိုခြံမှုရှိသည်။

[အရပ်ရှစ်မျက်နှာ စည်းချရာ၌ အရပ်(၁၀)မျက်နှာ စည်းချဂါထာ များအနက် အထက်အရပ်နှင့် အောက်အရပ် စည်းချပုံ နှစ်ဂါထာ ချန်လှပ်၍ ကျန်ရှစ်ဂါထာကို အရပ်ရှစ်မျက်နှာ စည်းချဂါထာအဖြစ် အသုံးပြုရမည်။ စည်းချနည်းမှာ ပြခဲ့သော အရပ် (၁၀)မျက်နှာ စည်းချနည်းအတိုင်း နည်းမှီး၍ ချပါ။ အထက်အရပ်နှင့် အောက်အရပ် ၂-ခု မပါခြင်းသာ ထူးသည်။]

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

၂၄။ အတွင်းစည်းချ သိရသို့ ဂါထာတော်ကြီး

၁။ သိရသို့ မေ ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌော၊ သာရိပုတ္တော စ ဒက္ခိဏေ။
ဝါမအံသေ မောဂ္ဂုလ္လာနော၊ ပုရတော ပိဋကတ္ထယံ။

၂။ ပစ္စိမေ မမ အာနုဇ္ဇော၊ စတုဒ္ဓိသာ ဒိဏာသဝါ။
သမန္တာ လောကပါလာ စ၊ ဣန္ဒာ ဒေဝါ သဗြဟ္မကာ။

၃။ တေသံ အာနုဘာဝေန၊ သဗ္ဗေ ဘယဥပဒ္ဓဝါ။
အနေကဆန္ဒဏုယာပိ၊ ဝိနုဿန္တု အသေသတော။

၁။ ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌော၊ ဘုရားမြတ်သည်။ မေ၊ တပည့်တော် (တပည့်တော်မ) ၏။ သိရသို့ ၊ ဦးခေါင်းထက်၌။ တိဋ္ဌတု၊ ရွှင်ပျော်နှလုံး သီတင်းသုံးတော်မူပါစေသတည်း။ သာရိပုတ္တော စ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ကြီးသည်လည်း။ မေ၊ တပည့်တော်၏။ ဒက္ခိဏေ၊ လက်ယာပခုံး၌။ တိဋ္ဌတု၊ ရပ်တည်သီတင်းသုံးတော်မူပါစေသတည်း။ မောဂ္ဂုလ္လာနော၊ အရှင်မောဂ္ဂုလ္လာန် မထေရ်မြတ်ကြီးသည်။ မေ၊ တပည့်တော်၏။ ဝါမအံသေ၊ လက်ဝဲပခုံးထက်၌။ တိဋ္ဌတု၊ ရပ်တည် သီတင်းသုံးတော်မူပါစေသတည်း။ ပိဋကတ္ထယံ၊ ပိဋကသုံးတန် မွေကွန်သည်။ မေ၊ တပည့်တော်၏။ ပုရတော၊ မျက်နှာမူလတ် အရှေ့အရပ်၌။ တိဋ္ဌတု၊ စံပယ်ကိန်းဝယ် ရပ်တည်နေပါစေသတည်း။

၂။ အာနုဇ္ဇော၊ အရှင်အာနုဇ္ဇာ မထေရ်မြတ်ကြီးသည်။ မေ၊ တပည့်တော် ၏။ ပစ္စိမေ၊ မျက်နှာကွယ်ထား နောက်ရပ်ပါး၌။ တိဋ္ဌတု၊ ရပ်တည်သီတင်းသုံးတော်မူပါစေသတည်း။ ဒိဏာသဝါ၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးတို့သည်။ မမ၊ တပည့်တော်၏။ စတုဒ္ဓိသာ၊ ခန္ဓာတည်ရာ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌။ တိဋ္ဌန္တု၊ ရပ်တည်နေကြပါစေသတည်း။ သဗြဟ္မကာ၊ ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့နှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော။ ဣန္ဒာ ဒေဝါ စ၊ သိကြားနတ်အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း။ လောကပါလာ စ၊ လောကစောင့်ကြပ် နတ်မြတ်အပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ သမန္တာ၊ ထက်ဝန်းကျင် ပတ်ပတ်လည်တို့၌။ တိဋ္ဌန္တု၊ နှလုံး ရွှင်ပျ ရပ်တည်နေကြပါစေသတည်း။

၃။ တေသံ၊ ထိုရတနာသုံးပါး နတ်သိကြား ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့၏။ အာနုဘာဝေန၊ ရိုန်ဝါတန်ခိုး စွမ်းရည်အမျိုးမျိုးကြောင့်။ သဗ္ဗေ၊ ကြွင်းမဲ့ ဥသျှ အလုံးစုံကုန်သော။ ဘယဥပဒ္ဓဝါ၊ ဘေးဥပဒ်တို့သည်လည်းကောင်း။

အနေကအန္တရာယပါ၊ တစ်ပါးမက များလှကုန်သော ကပ်အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်တို့သည် လည်းကောင်း။ အသေသတော၊ ကြွင်းကျန်မရှိ ပကတိ အားဖြင့်။ ဝိနာယန္တု၊ ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင်သို့ ကင်းစင်လွင့်ပျောက်ကြ ပါစေကုန်သတည်း။

[ဤဂါထာတော်ကြီးကို သူတပါးအတွက်၊ သို့မဟုတ် လူမမာအတွက် ရွတ်ဆိုလျှင် (မေ)ကို (တေ)၊ (မမ)ကို (တဝ)ဟု ပြင်ရွတ်ပါ။ (တေ၊ သင်၏။) (တဝ၊ သင်၏။)]

ဤသိရသို့ ဂါထာတော်များသည် ဘုရား၊ တရားနှင့် ရဟန္တာများကို မိမိ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းများပေါ်သို့ ကြုံရောက်သီတင်းသုံးရန် ပင့်ဖိတ်၍ နီးနီးကပ်ကပ် ပူဇော်ထားပြီး ထိုဘုရား၊ တရားနှင့် ရဟန္တာတို့၏ တန်ခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်ကြောင့် ဘေးအန္တရာယ် အမျိုးမျိုး ကင်းစင် လွင့်ပျောက်ရန် ဆုတောင်းရွတ်ဆိုသော ဂါထာများဖြစ်သည်။ ဤဂါထာများကို အတုတိုင်းစည်းချက် ဂါထာများအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

ဤဂါထာများ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာမှ ဘေးအန္တရာယ် များ မကပ်ရောက်နိုင်ဘဲ ဘေး ၁၆-ပါး၊ ဥပဒ္ဒဝေါ ၂၅-ပါး၊ ကံကြမ္မာဆိုး ၃၂-ပါးတို့မှ လွတ်မြောက်နိုင်သည်။ ရှေးဆရာ အစဉ်အဆက်တို့သည် ဤဂါထာ များကို ကာယသိဒ္ဓိ ပီယသိဒ္ဓိ ဓနသိဒ္ဓိ စသော သိဒ္ဓိအမျိုးမျိုးအတွက် အသုံး ပြုခဲ့ကြကြောင်း အစဉ်အလာ မှတ်တမ်းများအရ သိရှိရသည်။ ဘုရား၊ တရားနှင့် ရဟန္တာ အရှင်မြတ်ကြီးတို့၏ ဂုဏ်တော်ကို သက်ဝင်ယုံကြည်ပြီး လေးစားစွာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လျှင် လောကီအကျိုး အမျိုးမျိုးသာမက လောကုတ္တရာအကျိုး ကျေးဇူးများကိုပါ ရရှိခံစားနိုင်ပေသည်။

၂၅။ မြစ်ကူးချောင်းခြားခရီးသွား အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ (၃)ပုဒ်

ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်

(၁) ဘဝသောတံ ဟဝေ ဗုဒ္ဓေါ၊ တိဏ္ဍော လောကန္တဂူ ဝိဒ္ဓု၊
ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဂမနံ မေ သမိဇ္ဇတူ။

ဗုဒ္ဓေါ၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်။ ဟဝေ၊ စင်စင်ကော်အမှန်ပင်။ ဘဝသောတံ၊ ဘာတည်းဟူသော သံသရာရေလျှင်ကို။ တိဏ္ဍော၊ ကူးမြောက်တော်မူလေပြီ။ လောကန္တဂူ၊ လောကဆုံးရာ နိဗ္ဗာန်သို့လည်း ရောက်တော်မူလေပြီ။ ဝိဒ္ဓု၊ တရားအလုံးစုံကိုလည်း သိမ်းကျုံးကုန်ဖင် သိမြင်တော်မူလေပြီ။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤမှန်ကန်သော ဝစီသစ္စာကြောင့်။ မေ၊ ဘုရားတပည့်တော်၏။

ဂမနံ၊ ခရီးသွားခြင်းသည်။ သမိဇ္ဈတု၊ ဘေးရန်မနှောင့် ကြောင့်ကြမဝင် အောင်မြင်ပြီးပြည့်စုံပါစေသတည်း။

ဓမ္မဂုဏ်တော်

(၂) ယဒိ သန္တိဂမော မဂ္ဂေါ၊ မောက္ခော စစ္စန္တိကံ သုခံ။
ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဂမနံ မေ သမိဇ္ဈတု။

မဂ္ဂေါ၊ လောကုတ္တရာတရား မဂ်လေးပါးသည်။ ယဒိ၊ စင်စစ်ကေန အမှန်ပင်။ သန္တိဂမော၊ နိဗ္ဗာန်ထုတ်ချောက် ရောက်စေနိုင်ပါပေ၏။ မောက္ခော စ၊ နိဗ္ဗာန်တရားမြတ်သည်လည်း။ အစ္စန္တိကံ သုခံ၊ ချမ်းသာစစ် ချမ်းသာမှုန်ကြီး ဖြစ်ပါပေ၏။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန။ ဤမှန်ကန်သော ဝစီသစ္စာကြောင့်။ မေ ဘုရားတပည့်တော်၏။ ဂမနံ၊ ခရီးသွားခြင်းသည်။ သမိဇ္ဈတု၊ ပြည့်စုံပါစေ သတည်း။

သံဃာဂုဏ်တော်

(၃) သံဃော ဝေ တိဏ္ဏကန္တာရော၊ ပုညက္ခေတ္တော အနုတ္တရော။
ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဂမနံ မေ သမိဇ္ဈတု။

သံဃော၊ အရိယာသံဃာတော်အပေါင်းသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်ကေန အမှန်ပင်။ တိဏ္ဏကန္တာရော၊ သံသရာခရီးကြမ်းကို တက်လှမ်းကူးမြောက်တော်မူနိုင်ပါပေ၏။ အနုတ္တရော၊ အတုမရှိမြင့်မြတ်တော်မူသော။ ပုညက္ခေတ္တော၊ ကုသိုလ်စေ့မျိုး ဖွံ့သန်ပြီးအောင် စိုက်ပျိုးကြချရာ လယ်ယာမြေကောင်းသဖွယ်လည်း ဖြစ်တော် မူပါပေ၏။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤမှန်ကန်သော ဝစီသစ္စာကြောင့်။ မေ ဘုရားတပည့်တော်၏။ ဂမနံ၊ ခရီးသွားခြင်းသည်။ သမိဇ္ဈတု၊ ပြည့်စုံပါစေ သတည်း။

မဟာကပ္ပိနမင်းကြီးသည် ထီးနန်းကို စွန့်၍ ကုက္ကုဇဝတီ နေပြည်တော်မှ ရတနာသုံးပါးပွင့်ထွန်းရာ သာဝတ္ထိမြို့သို့ အမတ်တစ်ထောင်နှင့်အတူ မြင်းကိုယ်စီ စီး၍ ထွက်ခဲ့ကြစဉ် လမ်းခရီး၌ “အပရစ္ဆာမြစ်၊ နီလဝါဟိနီမြစ်၊ စန္ဒဘာဂါမြစ်” ဟူသော မြစ်သုံးစင်းကို တွေ့ကြသည်။

မြစ်သုံးစင်း ဖြတ်ကူးရန် လှေ ဖောင်များရှာနေလျှင် အိုဘေး နာဘေး သေဘေးတို့ အမြဲနိပ်စက်နေသဖြင့် မိမိတို့ အသက်ခန္ဓာအတွက် စိတ်မချရ သောကြောင့် ဘုရားဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုပြီး “ဘဝသောတံ ဟဝေ ဗုဒ္ဓေါ” စသော ပထမဂါထာကို ရွတ်ဆို၍ မြင်းကိုယ်စီ စီးလျက် “အပရစ္ဆာ”မြစ်ကို ကူးဖြတ်ကြသည်။

တရားဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ “ယဒိ သန္တိဂမော မဂ္ဂေါ” စသော ဒုတိယ ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ပြီး “နိလဝါဟိနီ” မြစ်ကို ကူးဖြတ်ကြသည်။

သံဃာ့ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ “သံဃော ဝေ တိဏ္ဍကန္တာရော” စသော တတိယဂါထာကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ပြီး “စန္ဒဘာဂါ” မြစ်ကို ကူးဖြတ်ကြသည်။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ကျောက်ဖျာပေါ် ကူးဖြတ်ရ သကဲ့သို့ မြင်းများ၏ ခွဲကိုပင် ရေမစွတ်ဘဲ လိုရာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ချောမောစွာ ကူးဖြတ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဤသည့်ထုံးကို နှလုံးမူ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရဟန်းရှင်လူ အများစုသည် ယခုအခါ ကုန်းကြောင်း၊ ရေကြောင်း၊ လေကြောင်းဖြင့် ခရီးသွားကြရာ၌ ယင်းဂါထာ သုံးပုဒ်ကို အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ်သွားလာကြသည်။ ရွတ်ဖတ်ကြ သူတိုင်းလည်း ခရီးစဉ်ချော့၍ လိုရာ ခရီးပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြကြောင်း လက်တွေ့ဖြစ်ရပ် သာဓကများကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဤဂါထာသုံးပုဒ်သည် ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်များကို မြဆိုထားသဖြင့် ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ လေးလေးနက်နက် ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါက ပကတိသွားရာခရီးလမ်းကြောင်း ချောမွေ့ ရုံမျှမက မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ခရီးအထိ ချောမွေ့နိုင်ကြောင်း မဟာကပ္ပိနမင်းကြီးနှင့် အမတ်တစ်ထောင်တို့က လက်တွေ့ပြလျက် ရှိပေသည်။

၂၆။ ခလုတ်မဓိ ဆူးမငြိနိုင်သောဂါထာ

ပါသာဏာ သက္ခရာ စေဝ၊ ကထလာ ခါဏုကဏ္ဍကာ။
သဗ္ဗေ မဂ္ဂါ ဝိဝဇ္ဇန္တိ၊ ဂစ္ဆန္တေ ဝောကနာယကေ။
ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဓမ္မနံ မေ သမိဇ္ဇတူ။

လောကနာယကေ၊ လောကထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဂစ္ဆန္တေ၊ ထိုထို ဤဤ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလတ်သော်။ ပါသာဏာ စေဝ၊ ကျောက်လွှာ ကျောက်ချပ်တို့သည်လည်းကောင်း။ သက္ခရာ စ၊ ကျောက်စရစ်ခဲတို့သည် လည်းကောင်း။ ကထလာ စ၊ အိုးခြမ်းကဲ့ အိုးခြမ်းပဲ အစအနတို့သည် လည်းကောင်း။ ခါဏုကဏ္ဍကာ စ၊ သစ်ငုတ်ဆူးငြောင့်တို့သည်လည်းကောင်း။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံသော ထိခိုက်ရှုနဖွယ် မှန်သမျှတို့သည်။ မဂ္ဂါ၊ ရှင်တော်ဘုရား

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

ကြွလာရာလမ်းမှ။ ဝိဝဇ္ဇန္တိ၊ တိမ်းရှောင်ဖယ်ရှား ကြလေကုန်၏။ တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဂမနံ၊ သွားလာရခြင်းသည်။ သမိဇ္ဈတု၊ ပြည့်စုံပါစေသတည်း။

ဤဂါထာတော်အရ ဘုရားရှင် ကြွရာလမ်းမှ ကျောက်ချပ် ကျောက်လွှာ ကျောက်စရစ် အိုးခြမ်း ဆူးငြောင့် ခလုတ်စသည့် အနှောင့်အယှက်ဟူသမျှတို့ ရှောင်ကင်းသွားကြခြင်းသည် ဘုရားရှင်၏ ပါရမီတော် ကံတော်တို့၏ အစွမ်း သတ္တိကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်သည်ကို နှုတ်မြှောက်၍ သစ္စာပြုပါက မိမိ သွားလေရာရာ၌ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ လိုရာခရီး ချောမောစွာ ရောက်ရှိ နိုင်သည်။ မိမိတို့ စားဝတ်နေရေးအတွက် အမြဲသွားလာ လှုပ်ရှားနေကြရာ၌ ခရီးစဉ်ချောမောအောင် အမြဲရွတ်ဖတ်ပူဇော်သင့်ကြသည်။

၂၇။ ဆက်တော်မြဲဂါထာ

အဋ္ဌာနမေတံ ဘိက္ခဝေ အနဝကာသော၊ ယံ ပဏ္ဍပက္ကမေန တထာဂတံ ဇီဝိတာ ဝေါရောပေယျ။ အနုပက္ကမေန ဘိက္ခဝေ တထာဂတာ ပရိနိဗ္ဗာယန္တိ။

တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပဏ္ဍပက္ကမေန၊ သူတပါးတို့၏ လုံ့လပယောဂဖြင့်။ တထာဂတံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ ဇီဝိတာ၊ ဇီဝိတိန္ဒြေမှ (ဝါ) အသက်မှ။ ယံ ဝေါရောပေယျ။ အကြင် ချရာ၏ (ဝါ) သတ်ရာ၏။ တေ၊ ဤသို့ သူတပါးတို့ လုံ့လပယောဂဖြင့် အသက်ကို ချခြင်း၊ အသတ်ခံရခြင်းသည်။ အဋ္ဌာနံ၊ အကြောင်းမဟုတ်။ အနဝကာသော၊ အရာမဟုတ်။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တထာဂတာ၊ ဘုရားရှင်တို့မည်သည်။ အနုပက္ကမေန၊ သူတပါးတို့ လုံ့လပယောဂ မရှိပါဘဲ (လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခံရခြင်းမှ ကင်းလျက်)။ ပရိနိဗ္ဗာယန္တိ၊ အလိုလိုသာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူကြရကုန်၏။

တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့်။ သဗ္ဗဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား (ဝါ) အကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုအား။ သောတ္ထိ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာခြင်းသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

[သူတပါးအတွက် ဖြစ်လျှင် (မေ) အစား (တေ၊ သင့်အား (ဝါ) သင်တို့ မိသားစုအား) ဟု ပြောင်း၍ ဆိုပါ။]

ဤ“အဋ္ဌာနမေတ်” စသော ပါဠိတော်သည် ဝိနည်းစုဋ္ဌဝါပါဠိတော် သံဃ-
ဘေဒကန္ဓကဋိ လာသော ပါဠိတော်ဖြစ်သည်။ ဝတ်ရွတ်စဉ် စာအုပ်အချို့၌
“သက်တော်မြဂါထာ”ဟု အမည်ပေးထားသည်။

ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားရှင်အား သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်ကြံရန် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်သို့
တက်၍ ကျောက်မောင်းဆင်ကာ ကျောက်တုံးကြီးတစ်လုံးကို လှိမ့်ချလိုက်သည်။
မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အတုမရှိသော ဘုန်းကပ်ပါရမီတော်ကြောင့် ကျောက်တုံး
ကြီးနှစ်ခု ပေါ်ထွက်လာကာ လက်ချင်း ယှက်သလို ထိုးခံလိုက်သည့်အတွက်
ဘုရားရှင်မှာ ကျောက်တုံးပိသည့်ဘေးမှ လွတ်တော်မူခဲ့သည်။ သို့သော်
ကျောက်တုံးကြီးမှ ပဲ့စင်ထွက်လာသည့် ကျောက်ချပ်ငယ် တစ်ခုသည် ခြေမ
တော်ကို ထိမှန်၍ သွေးခြည်ဥ သွားသည်။

ထိုသတင်းသည် ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံး တမုဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားရာ
ဘုရားရှင်၏ အသက်တော် လျှို့ဝှက်ရေးအတွက် ရဟန်းတော်များ ဘုရားရှင်
ကျောင်းဘော်ကို ဝိုင်းရံလျက် ရှိကြသည်။ ရဟန်းတော်များသည် ပရိတ်များ
ရွတ်ဖတ်ကြသည်။ ထိုအသံကို ဘုရားရှင်ကြားတော်မူသဖြင့် အရှင်အာနန္ဒာ
အား မေးတော်မူရာ အကြောင်းစုံ သိတော်မူ၍ ရဟန်းတော်များအား
“အဋ္ဌာနမေတ်”စသော ပါဠိတော်ကို မိန့်တော်မူသည်။

“ချစ်သားရဟန်းတို့...ဘုရားရှင်တို့မည်သည် သူတပါးလုံ့လပယောဂ
ကြောင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံရရိုး (သေရရိုး) ထုံးစံ မရှိ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့...
ဘုရားရှင်တို့မည်သည် သူတပါး ပယောဂမပါဘဲ အလိုလိုသာလျှင်
ပရိနိဗ္ဗာန်စံရမြဲ ဖြစ်သည်”ဟု-
မိန့်တော်မူသည်။

ရဟန်းတော်များလည်း ဘုရားရှင် ဤကဲ့သို့ မိန့်တော်မူလိုက်မှ ယုံကြည်
စိတ်ချကာ ဘုရားရှင်ကို ကန်တော့၍ မိမိတို့နေရာအသီးသီးသို့ ပြန်ကြွကြွသည်။

ဤကဲ့သို့ ဘုရားရှင်၏ ထူးခြားသော ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ ရွတ်ဖတ်
ပူဇော်ကာ သစ္စာဆိုခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အသက်အန္တရာယ်အတွက် အကာအကွယ်
ပြုခဲ့ကြသည်။

အထူးအားဖြင့် ဤပါဠိတော်သည် သေချိန်မကျရောက်သေးဘဲနှင့် သေရခြင်း
(ဥပစစ္ဆေဒကမရဏ)ဘေးဆိုးမှ လွတ်ရန်အတွက် အလွန်အားကိုးလောက်သော
ပါဠိတော်ကြီး ဖြစ်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဤပါဠိတော်ကို ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်သူများ
လေယာဉ်ပျံပျက်ကျရာ သေဘေးမှ လွတ်ခဲ့ပုံ၊ မိမိအပေါ် မကောင်းကြံသူ

များသည် သူ့ဒဏ် သူခံရပုံ၊ စားဝတ်နေရေး ဘဝရပ်တည်မှုအားလုံးအဆင်ပြေပုံ၊ ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးကင်းပုံ စသည်ဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာဖြစ်ရပ်တွေ များစွာ ရှိသည်။

စွဲမြဲစွာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါက ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ကျက်သရေမင်္ဂလာများ တစ်နေ့တခြား တိုးတက်လာသည်ကို ပြော၍ မကုန်နိုင်အောင် လက်တွေ့ခံစား ကြရပါလိမ့်မည်။ သို့အတွက် အမြဲဝတ်ထား၍ စွဲမြဲစွာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်သင့် ကြသည်။

၂၈။ အန္တရာယ်မပြုနိုင်သော ဂုဏ်တော် ၄-ပါး

- (၁) ဗုဒ္ဓါနံ ဇီဝိတဿ န သက္ကာ ကေနစိ အန္တရာယော ကာတုံ၊ တထာ မေ ဟောတု။
- (၂) ဗုဒ္ဓါနံ သဗ္ဗညုတဉာဏဿ န သက္ကာ ကေနစိ အန္တရာယော ကာတုံ၊ တထာ မေ ဟောတု။
- (၃) ဗုဒ္ဓါနံ ဥဒ္ဓိဿ အဘိဟဋ္ဌာနံ စတုန္နံ ပစ္စယာနံ န သက္ကာ ကေနစိ အန္တရာယော ကာတုံ၊ တထာ မေ ဟောတု။
- (၄) ဗုဒ္ဓါနံ ဒွတ္တိံ သ မဟာပုရိသလက္ခဏာနံ အသိတိယာ အနုဗျူနာ- နဉ္စ ပျာမပဘာဒိရံသိနဉ္စ န သက္ကာ ကေနစိ အန္တရာယော ကာတုံ၊ တထာ မေ ဟောတု။

(၁) ဗုဒ္ဓါနံ၊ ဘုရားရှင်တို့၏။ ဇီဝိတဿ၊ အသက်၏။ ကေနစိ၊ ထစုံ တယောက်သော သူသည်။ အန္တရာယော၊ အန္တရာယ်ကို။ ကာတုံ၊ ပြုခြင်းငှာ။ န သက္ကာ၊ မတတ်နိုင်။ တထာ၊ ထိုအတူ။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အတွက် (ဝါ) အကျွန်ုပ်တို့မိသားစုအတွက်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

(၂) ဗုဒ္ဓါနံ၊ ဘုရားရှင်တို့၏။ သဗ္ဗညုတဉာဏဿ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏။ ကေနစိ၊ တစုံတယောက်သော သူသည်။ အန္တရာယော၊ အန္တရာယ်ကို။ ကာတုံ၊ ပြုခြင်းငှာ။ န သက္ကာ၊ မတတ်နိုင်။ တထာ၊ ထိုအတူ။ မေ၊ အကျွန်ုပ် အတွက် (ဝါ) အကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုအတွက်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

(၃) ဗုဒ္ဓါနံ၊ ဘုရားရှင်တို့၏အတွက်။ ဥဒ္ဓိဿ၊ ရည်မှန်း၍။ အဘိဟဋ္ဌာနံ၊ ယူဆောင်လာကုန်သော။ စတုန္နံ ပစ္စယာနံ၊ ပစ္စည်းလေးပါးတို့၏။ ကေနစိ၊ တစုံတယောက်သော သူသည်။ အန္တရာယော၊ အန္တရာယ်ကို။ ကာတုံ၊ ပြုခြင်းငှာ။ န သက္ကာ၊ မတတ်နိုင်။ တထာ၊ ထိုအတူ။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အတွက် (ဝါ) အကျွန်ုပ်တို့မိသားစုအတွက်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

(၄) ဗုဒ္ဓါနံ၊ ဘုရားရှင်တို့၏။ ဒုတ္တိံ သ မဟာပုရိသလက္ခဏာနဉ္စ၊ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်တို့၏ လည်းကောင်း၊ အသိတိယာ၊ ရှစ်ဆယ်သော။ အနုဗျဉ္ဇနာနဉ္စ၊ လက္ခဏာတော်ငယ်တို့၏ လည်းကောင်း။ ဗျာမပဘာဒိရံသိနဉ္စ၊ အမြဲတစ်လံမျှလောက် ထွက်သော ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ် စသည်တို့၏လည်းကောင်း။ ဧကေနစိ၊ တစုံတယောက်သော သူသည်။ အန္တရာယော၊ အန္တရာယ်ကို။ ကာတု၊ ပြုခြင်းငှာ။ န သက္ကာ၊ မတတ်နိုင်။ တထာ၊ ထိုအတူ။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အတွက် (ဝါ) အကျွန်ုပ်တို့မိသားစုအတွက်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဤဂုဏ်တော်လေးပုဒ်သည် ဘုရားရှင်တို့အတွက် ထူးခြားသော ဂုဏ်တော်များဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်တို့၏ အသက်၊ အသိဉာဏ်၊ ရည်ရွယ်ပြီး ပစ္စည်းနှင့် လက္ခဏာတော်ကြီးငယ် အမြဲ တစ်လံမျှထွက်သော ရောင်ခြည်တော်တို့ကို တစုံတယောက်သော လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါမျှ အန္တရာယ် မပြုနိုင်ပုံပြသော ဂုဏ်တော်များ ဖြစ်သည်။

ယင်းဂုဏ်တော်လေးပါးကို အာရုံပြု၍ မိမိနှင့်တကွ မိမိ မိသားစု အသက် အန္တရာယ်ကင်း၍ အသက်ရှည်ရန်အတွက် အမှတ်(၁)ဂုဏ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

မိမိတို့ အကြံဉာဏ်လွဲမှားမှု မရှိစေရေးအတွက် အမှတ်(၂)ဂုဏ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

မိမိ ရသင့်ရထိုက်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရတနာများ တစုံတယောက် အနှောင့်အယှက်မပြုနိုင်အောင် အမှတ်(၃)ဂုဏ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

မိမိ၏ လက်ခြေအင်္ဂါ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းတို့၏ စွမ်းရည်သတ္တိများ ထက်မြက်မှုမရှိအောင် ဟန့်တားနှောင့်ယှက်မှုမှ ကင်းဝေးစေရန် အမှတ်(၄) ဂုဏ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

၂၉။ အာဝေဏိကဂုဏ်တော် ၁၈-ပါး

- (၁) အတိတံသေ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော အပ္ပဋိဟတံ ဉာဏံ။
 - (၂) အနာဂတံသေ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော အပ္ပဋိဟတံ ဉာဏံ။
 - (၃) ပစ္စုပ္ပန္နံသေ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော အပ္ပဋိဟတံ ဉာဏံ။
- ဣမေဟိ တီဟိ ဓမ္မေဟိ သမန္နာဂတဿ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော—

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

(၄) သဗ္ဗံ ကာယကမ္မံ ဉာဏပုဗ္ဗင်္ဂမံ ဉာဏာနုပရိဝတ္တံ။

(၅) သဗ္ဗံ ဝစီကမ္မံ ဉာဏပုဗ္ဗင်္ဂမံ ဉာဏာနုပရိဝတ္တံ။

(၆) သဗ္ဗံ မနောကမ္မံ ဉာဏပုဗ္ဗင်္ဂမံ ဉာဏာနုပရိဝတ္တံ။

ဣမေဟိ ဆဟိ ဓမ္မေဟိ သမန္နာဂတဿ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော—

(၇) နတ္ထိ ဆန္ဒဿ ဟာနိ။

(၈) နတ္ထိ ဓမ္မဒေသနာယ ဟာနိ။

(၉) နတ္ထိ ဝိရိယဿ ဟာနိ။

(၁၀) နတ္ထိ သမာဓိဿ ဟာနိ။

(၁၁) နတ္ထိ ဝိပဿနာယ ဟာနိ။

(၁၂) နတ္ထိ ဝိမုတ္တိယာ ဟာနိ။

ဣမေဟိ ဒွါဒသဟိ ဓမ္မေဟိ သမန္နာဂတဿ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော—

(၁၃) နတ္ထိ ဒဝါ။

(၁၄) နတ္ထိ ရဝါ။

(၁၅) နတ္ထိ အပ္ပုဋ္ဌံ။

(၁၆) နတ္ထိ ဝေဂါယိတတ္တံ။

(၁၇) နတ္ထိ အဗျာဝဠမနော။

(၁၈) နတ္ထိ အပ္ပဋိသင်္ခါနုပေက္ခာ။

ဣမေဟိ အဋ္ဌာရသဟိ ဓမ္မေဟိ သမန္နာဂတဿ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော နမော သတ္တန္တံ သမ္မာသဓ္မုဒ္ဓါနံ။

ဥပေတေ ဗုဒ္ဓဓမ္မေဟိ၊ အဋ္ဌာရသဟိ နာယကေ။

ပဇ္ဇေတေ တေန သစ္စေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။

ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ ဉာဏံ၊ ဉာဏ်တော်သည်။ အတိတံသေ၊ အတိတ်ကာလအဖို့၌။ အပ္ပဋိဟတံ၊ အတားအဆီးမရှိ။

ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ ဉာဏံ၊ ဉာဏ်တော်သည်။ အနာဂတံသေ၊ အနာဂတ်ကာလအဖို့၌။ အပ္ပဋိဟတံ၊ အတားအဆီးမရှိ။

ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ ဉာဏံ၊ ဉာဏ်တော်သည်။
ပစ္စုပ္ပန်နော၊ ပစ္စုပ္ပန်ကာလအဖို့၌။ အပ္ပဋိဟတံ၊ အတားအဆီးမရှိ။

ဣမေဟိ တိဟိ ဓမ္မေဟိ၊ ဤတရားသုံးပါးတို့နှင့်။ သမန္နာဂတဿ၊ ပြည့်စုံ
တော်မူသော။ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ သဗ္ဗံ ကာယကမ္မံ၊ အလုံး
စုံသော ကာယကံသည်။ ဉာဏပုဗ္ဗင်္ဂမံ၊ ဉာဏ်လျှင်ရှေ့သွားရှိ၏။ ဉာဏာနုပရိဝတ္တံ၊
ဉာဏ်သို့ အစဉ်လိုက်၏။ သဗ္ဗံ ဝစီကမ္မံ၊ အလုံးစုံသော ဝစီကံသည်။ ဉာဏပုဗ္ဗင်္ဂမံ၊
ဉာဏ်လျှင် ရှေ့သွားရှိ၏။ ဉာဏာနုပရိဝတ္တံ၊ ဉာဏ်သို့ အစဉ်လိုက်၏။ သဗ္ဗံ
မနောကမ္မံ၊ အလုံးစုံသော မနောကံသည်။ ဉာဏပုဗ္ဗင်္ဂမံ၊ ဉာဏ်လျှင် ရှေ့သွားရှိ၏။
ဉာဏာနုပရိဝတ္တံ၊ ဉာဏ်သို့ အစဉ်လိုက်၏။

ဣမေဟိ ဆဟိ ဓမ္မေဟိ၊ ဤတရားခြောက်ပါးတို့နှင့်။ သမန္နာဂတဿ၊
ပြည့်စုံထော်မူသော။ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရားအား။ ဆန္ဒဿ၊ ဆန္ဒ
တော်၏။ ဟာနိ၊ ယုတ်လျော့ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဓမ္မဒေသနာယ၊ တရား
ဟောခြင်း၏။ ဟာနိ၊ ယုတ်လျော့ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဝိရိယဿ၊ ဝိရိယ
တော်၏။ ဟာနိ၊ ယုတ်လျော့ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဝိပဿနာယ၊ ဝိပဿနာ
ဉာဏ်တော်၏။ ဟာနိ၊ ယုတ်လျော့ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ သမာဓိဿ၊ သမာဓိ၏။
ဟာနိ၊ ယုတ်လျော့ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဝိမုတ္တိယာ၊ အရဟတ္တဖိုလ်
ချမ်းသာ၏။ ဟာနိ၊ ယုတ်လျော့ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

ဣမေဟိ ဒွါဒသဟိ ဓမ္မေဟိ၊ ဤတစ်ဆယ့်နှစ်ပါးသော တရားတို့နှင့်။
သမန္နာဂတဿ၊ ပြည့်စုံတော်မူသော။ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရားအား။
ဒဝါ၊ ရယ်မြူးခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ရဝါ၊ ချွတ်ချော်ပြောဆိုခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊
မရှိ။ အပ္ပုဂ္ဂံ၊ ဉာဏ်တော်ဖြင့် မတွေ့ထိအပ်သော တရားသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။
ဝေဂါယိတတ္ထံ၊ ဉာဏ်ဖြင့် မဆင်ခြင်ဘဲ အဆောတလျှင် ပြုမိခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊
မရှိ။ အဗျာဝဋ္ဌမနော၊ ကြောင့်ကြမဲ့ နေလိုသော စိတ်နှလုံးတော်သည်။ နတ္ထိ၊
မရှိ။ အပ္ပဋိသင်္ခါနုပေက္ခာ၊ အဆင်ခြင်ကင်း၍ ဥပေက္ခာပြုခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

ဣမေဟိ အဋ္ဌာရသဟိ ဓမ္မေဟိ၊ ဤတရား တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးတို့နှင့်။
သမန္နာဂတဿ၊ ပြည့်စုံတော်မူသော။ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော၊ ဂေါတမမြတ်စွာ
ဘုရားအားလည်းကောင်း။ သတ္တန္တံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနံ၊ ဝိပဿီအစရှိသော ဘုရား
ခုနစ်ဆူတို့အား လည်းကောင်း။ နမော၊ ရှိခိုးပါ၏။

အဋ္ဌာရသဟိ ဗုဒ္ဓဓမ္မေဟိ၊ ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးတို့နှင့်။ ဥပေတေ၊
ပြည့်စုံတော်မူကြကုန်သော။ တေ နာယကေ၊ ထိုဘုရားရှင်တို့ကို။ ဝနေ၊ ရှိခိုး

ပါ၏။ တေန သစ္စေန၊ ထိုသစ္စာဝကားကြောင်း။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဇယမင်္ဂလံ၊ အောင်ခြင်းမင်္ဂလာသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဤအာဝေဏိကဂုဏ်တော်၁၈-ပါးသည် တပည့်သာဝကတို့နှင့်မဆက်ဆံသော ဘုရားရှင်တို့အတွက် သီးခြား ဂုဏ်တော်များ ဖြစ်သည်။ ဤ သီးခြား ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်များကို အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွားများ၍ သစ္စာဆိုပါက မိမိပြုလုပ် ပြောဆို ကြသမျှ ကိစ္စအားလုံး အခက်အခဲမရှိ ပြီးစီးအောင်မြင် နိုင်သည်။ ဤဂုဏ်တော်များသည် မိမိ၏ အသိဉာဏ်၊ ပြုသမျှကာယကံမှု၊ ပြောသမျှ ဝစီကံမှုနှင့် ကြသမျှ မနှောင့်နှေးအားလုံး ချွတ်ချော်တိမ်းစောင်းမှု မရှိရအောင် ရွတ်ဆိုပွားများ၍ သစ္စာပြုရန် အထူးသင့်လျော်သော ဂုဏ်တော် များဖြစ်သည်။

အမြဲမပြတ် လက်တွေ့ရွတ်ဆိုပွားများ ပူဇော်ပါက ယခုလက်ငင်း ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်နေသောကိစ္စများ ချွတ်ချော်တိမ်းပါးမှု မရှိသည့်အပြင် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် မျက်မှောက်ပြုနိုင်သည်အထိ ထူးခြားသော အကျိုးများကို ရရှိပါလိမ့်မည်။

၃၀။ နာညတြဂါထာ

နာညတြ ဗောဇ္ဈာတပဿ၊ နာညတြိန္ဒြိယသံဝရာ။
နာညတြ သဗ္ဗနိဿဂ္ဂါ၊ သောတ္ထိံ ပဿာမိ ပါဏိနံ။

ဗောဇ္ဈာတပဿ၊ ဗောဇ္ဈင်ဟူသော ဝိပဿနာ၊ ခြိုးခြံခြင်းဟူသော ဓုတင် အကျင့်ကို။ အညတြ၊ ကြဉ်ဖယ်ထား၍။ ပါဏိနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ သောတ္ထိံ၊ ချမ်းသာကြောင်းတရားကို။ န ပဿာမိ၊ ငါဘုရားမြင်တော်မမူ။ ဣန္ဒြိယသံဝရာ၊ ဣန္ဒြေခြောက်ခု စောင့်ထိန်းမှုကို။ အညတြ၊ ကြဉ်ဖယ်ထား၍။ ပါဏိနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ သောတ္ထိံ၊ ချမ်းသာကြောင်းတရားကို။ န ပဿာမိ၊ ငါဘုရား မြင်တော်မမူ။ သဗ္ဗနိဿဂ္ဂါ၊ ကိလေသာအနှောင်အဖွဲ့အားလုံးမှ လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို။ အညတြ၊ ကြဉ်ဖယ်ထား၍။ ပါဏိနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ သောတ္ထိံ၊ ချမ်းသာကြောင်းတရားကို။ န ပဿာမိ၊ ငါဘုရားမြင်တော်မမူ။

-၄

ဤဂါထာသည် သုဗြဟ္မာနတ်သားအား ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသော ဂါထာဖြစ်သည်။ သုဗြဟ္မာနတ်သားသည် သူ၏ အခြံအရံ နတ်သမီးငါးရာတို့ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်အတွင်း ပင်လယ်ကသစ်ပန်းခူးရင်း ဥပစ္စေဒကကံနှင့် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်ကာ အဝီစိငရဲ ကျရောက်သည်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားသည်။ သူ့အသက် အနေအထားကို ကြည့်ပြန်ရာ ခုနစ်ရက်သာ နေရပြီး သေရင် အဝီစိငရဲ ကျမည်အရေးကို မြင်သဖြင့် ဆောက်တည်ရာမရ အကြီး အကျယ် ပူပင်သောက ရောက်သွားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်ပြီး—

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား... ဘုရားတပည့်တော်၏ စိတ်သည် ဆောက်တည်ရာမရအောင် အလွန်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပါပြီ။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းဝေးတဲ့ နည်းလမ်းကို ဟောကြားတော်မူပါ” ဟု-

ဈေးကွက်ထားသဖြင့် ဤ “နာညတြ ဗောဇ္ဈတပသာ” ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ သုဗြဟ္မာနတ်သားလည်း သောတာပန်ဖြစ်ပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှု ကင်းဝေးကာ ပူပင်သောက အားလုံး အေးငြိမ်းသွားသည်။

ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုခြင်းဖြင့် ဥပစ္စေဒကမရဏ (သေချိန်မရောက်ဘဲ ရုတ်တရက် သေခြင်းဘေး) မှ လွတ်မြောက်နိုင်သည်။ အသက်ရှည်နိုင်သည်။ သူတပါး မပြုစားနိုင်၊ အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်စရာတွေ အခက်အခဲတွေ အားလုံး ပျောက်ကင်းနိုင်ကြောင်း ရှေးလူကြီး သူမတို့ အစဉ်အဆက် ပြောဆို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဤဂါထာကို ဝတ်ရွတ်စဉ်စာအုပ်များ၌ သက်တော်ရှည်ဂါထာ၊ ဥပစ္စေဒကနှင့် လူမှုဒုက္ခ အမျိုးမျိုးမှ လွတ်မြောက် စေသည့် ဂါထာ စသည်ဖြင့် အမည်အမျိုးမျိုး ပေးခဲ့ကြသည်။

၃။ ကျည်မထွက် လက်နက်တုံးဂါထာ

မာရာရိပ်လဝိဏ္ဏဋ္ဌာ၊ ကုဏ္ဍာ နာနာဝိဓာယုဓာ။
လဇ္ဇမာနာညဝေသေန၊ ဇိန ပါဒါနတာ တဝ။
တေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ပရိဝဇ္ဇန္တု အာဂုဓာ။

ဇိန၊ မြတ်စွာဘုရား။ မာရာရိပ်လဝိဏ္ဏဋ္ဌာ၊ မာရ်နတ်မင်းထည်းဟူသော ရန်သူ၏ စစ်သည်တပ်သားတို့ ပစ်လွှတ်အပ်ကုန်သော။ နာနာဝိဓာယုဓာ၊ အမျိုးမျိုးသော လက်နက်တို့သည်။ ကုဏ္ဍာ၊ မထက်လုံးလုံး တုံးကြကုန်သည်။ ဟုတ္တာ၊ ဖြစ်၍။ လဇ္ဇမာနာ၊ ရှက်နိုးကြကုန်လျက်။ အညဝေသေန၊ လက်နက် အသွင်မှတစ်ပါး ပန်းပေါက်ပေါက် အသွင်အားဖြင့်။ တဝ၊ ရှင်တော်ဘုရား၏။ ပါဒါနတာ၊ ခြေတော်ရင်းဝယ် ဝပ်စင်းရိုကျိုး သူထက်ငါ ဝင်တိုးလျက် ရှိခိုး ဦးထိုက်ကြလေကုန်ပြီတကား။

တေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤသို့ မှန်သော သစ္စာစကားကို ဆိုခြင်းကြောင့်။ အာဂုဓာ၊ လက်နက်တို့သည်။ ပရိဝဇ္ဇန္တု၊ ရှောင်ကြဖေကုန်သတည်း။

မာရ်နတ်သားသည် ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ကို လုယူလိုသဖြင့် လက်နက် အမျိုးမျိုးဖြင့် ပစ်ခတ်ရာ ဘုရားရှင်၏ ဘုန်းတော် ကံတော် မေတ္တာပါရမီ တော်တို့၏ အစွမ်းသတ္တိကြောင့် ပစ်ခတ်လိုက်သော လက်နက်မျိုးစုံတို့သည်

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

အသွားများတိုးသွား၍ ရှက်စနိုးဟန်ဖြင့် လက်နက်အသွင်ပျောက်၍ ပန်းပေါက်ပေါက် အသွင်ဖြင့် ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်အစုံကို ဦးခိုက်ပူဇော်ကြပုံကို ဖွဲ့ဆိုထားသော ဂါထာဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်၏ ဘုန်းကံပါရမီတော်တွေကို အာရုံပြု၍ ဤဂါထာကို ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လျှင် တစ်ဖက်ရန်သူထံ ပစ်ခတ်ကြသော လက်နက်အမျိုးမျိုး တို့သည် ကျည်မထွက်နိုင်၊ ကျည်လွဲနိုင်သည်၊ ဓားလှံစသော လက်နက်များလည်း အသွားမထက်ဘဲ လုံးလုံး တိုးသွားနိုင်သည်။

ဤသို့ အစွမ်းသတ္တိထက်လှသော ဤဂါထာကို လက်နက်အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးကြားတွင် သွားလာလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ အထူး ကြိုးစား၍ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်သင့်ကြသည်။

၃၂။ လက်နက်ရန်သူကွင်းဂါထာ

ဥပေတပုညော ဝရဗောဓိမူလေ၊ သသေနမာရံ သုဂတော ဇိနိတွာ။

အဗုဠိ ဗောဓိံ အရုဏောဒယမိ၊ နမာမိ တံ မာရဇိနံ အဘဂံ။

ဥပေတပုညော၊ ပြည့်စုံသော ဘုန်းတော်လည်း ရှိတော်မူသော။ ယော သုဂတော၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဝရဗောဓိမူလေ၊ မြတ်သောဗောဓိပင်၏ အနီး၌။ သသေနမာရံ၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါနှင့် တကွသော မာရ်နတ်သားကို။ ဇိနိတွာ၊ အောင်တော်မူပြီး၍။ အရုဏောဒယမိ၊ နေအရုဏ်တက်သောအခါ၌။ ဗောဓိံ၊ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို။ အဗုဠိ၊ သိတော်မူပြီ။ မာရဇိနံ၊ မာရ်ဝါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူပြီးထသော။ အဘဂံ၊ မာရ် စစ်သည်တို့သည် မဖျက်ဆီးနိုင်ထသော။ တံ သုဂတံ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

ဤဂါထာသည် နမက္ကာရ ဘုရားရှိခိုး ၆-ခုမြောက် ဂါထာ ဖြစ်သည်။ ဤဂါထာကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့် လက်နက်ကွင်းရှောင်ခြင်း၊ ရန်သူများ လက်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ခြင်း၊ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကို ကျော်လွှားအောင်မြင်နိုင်ခြင်းစသော မျက်မှောက်ပစ္စုပ္ပန် အကျိုးများအပြင် နောက်ဆုံးတွင် ကိလေသာ အာသဝေါတရားအားလုံးကို ပယ်သတ်အောင်မြင်နိုင်ပြီး မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်သည်အထိ အကျိုးတရားများ ရရှိနိုင်ပါသည်။

၃၃။ ကပ်ဆိုး ရောဂါဆိုး အမျိုးမျိုးတို့မှ ကင်းလွတ်စေနိုင်သော ဂါထာ

၁။ ဗုဒ္ဓေါ ဟိ မင်္ဂလော လောကေ၊ ဒေဝဏ္ဏန္ဒြေဟိ ဘရဟ္မဏေ။
ဗုဒ္ဓံ သရဏမာဂမ္ပ၊ သဗ္ဗဒုက္ခာ ပမုစ္စရေ။

၂။ ဓမ္မော ဟိ မင်္ဂလော လောကေ၊ သဗ္ဗပါပဝိနာသကော။
ဓမ္မံ သရဏမာဂမ္ပ၊ သဗ္ဗဒုက္ခာ ပမုစ္စရေ။

၃။ သံသော ဟိ မင်္ဂလော လောကေ၊ ဘယဝေရဝိနောဒနော။
သံသံ သရဏမာဂမ္ပ၊ သဗ္ဗဒုက္ခာ ပမုစ္စရေ။

၄။ တေ ခေါ မင်္ဂလံ ခေမံ၊ တေ မင်္ဂလမုတ္တမံ။
တေ မင်္ဂလမာဂမ္ပ၊ သဗ္ဗပါပါ ပမုစ္စရေ။

၅။ တေ ခေါ သရဏံ ခေမံ၊ တေ မင်္ဂလမုတ္တမံ။
တေ သရဏမာဂမ္ပ၊ သဗ္ဗဒုက္ခာ ပမုစ္စရေ။

၆။ တေ ခေါ ရတနံ ခေမံ၊ တေ ရတနမုတ္တမံ။
တေ ရတနမာဂမ္ပ၊ သဗ္ဗဒေါသာ ပမုစ္စရေ။

၁။ လောကေ၊ လောကသုံးခွင် ဘုံအပြင်၌။ ဗုဒ္ဓေါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သာလျှင်။ မင်္ဂလော၊ လူ့ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့တွင် အတုမရ အဘက် မရ လွန်မြတ်လှသော အနုတ္တရ မဟာမင်္ဂလာကြီး အစစ်ဖြစ်တော်မူပေ၏။ ဒေဝဏ္ဏန္ဒြေဟိ ဘရဟ္မဏေ၊ ဘုန်းတန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ် လွန်ကြီးမြတ်သော နတ်မင်း အပေါင်း သိကြားမင်းအပေါင်း ဗြဟ္မာမင်းအပေါင်းတို့ကို အစိုးရတော်မူပေ၏။ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ၊ ဘုရားတည်းဟူသော ကိုးကွယ်ရာကို။ အာဂမ္ပ၊ ကိုးကွယ်သမှု အစွဲပြု၍။ သတ္တာ၊ နတ်လူ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့သည်။ သဗ္ဗဒုက္ခာ သဗ္ဗဒုက္ခေဟိ၊ ခပ်သိမ်းသော ဒုက္ခအပေါင်းတို့မှ။ ပမုစ္စရေ-ပမုစ္စန္တိ၊ ကင်းလွတ်ကြရကုန်၏။

၂။ လောကေ၊ လောကသုံးခွင် ဘုံအပြင်၌။ ဓမ္မော၊ မင်္ဂလေးပါး ဖိုလ်လေးပါး နိဗ္ဗာန်တရားတော်မြတ်သည်သာလျှင်။ မင်္ဂလော၊ တရားအပေါင်း တို့တွင် အတုမရ အဘက်မရ လွန်မြတ်လှသော အနုတ္တရ မဟာမင်္ဂလာကြီး အစစ် ဖြစ်တော်မူပေ၏။ သဗ္ဗပါပဝိနာသကော၊ ဆိုးရွားညစ်ညမ်း ကြမ်းတမ်း ယုတ်မာ မကောင်းစွာသော မိစ္ဆာဓမ္မ ဟူသမျှတို့ကို မြို့မျှမကျန် ပယ်လှန် ပျက်ဆီးတော်မူနိုင်ပေ၏။ ဓမ္မံ သရဏံ၊ တရားတည်းဟူသော ကိုးကွယ်ရာကို။

ဗုဒ္ဓမန္တနီတော်များ

အာဂမ္မ၊ ကိုးကွယ်သမှု အစွဲပြု၍။ သတ္တာ၊ နတ်လူ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့သည်။ သဗ္ဗဒုက္ခာ- သဗ္ဗဒုက္ခေဟိ၊ ခပ်သိမ်းသော ဒုက္ခအပေါင်းတို့မှ။ ပမုစ္စရေ- ပမုစ္စန္တိ၊ ကင်းလွတ်ကြရကုန်၏။

၃။ လောကေ၊ လောကသုံးခွင် ဘုံအပြင်၌။ သံဘောဝ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်မြတ်သည်သာလျှင်။ မင်္ဂလော၊ အပေါင်းအများ တပည့်သား အစုံတွင် အတုမဂ္ဂ အဘက်မဂ္ဂ လွန်မြတ်လှသော အနတ္တရ မဟာ မင်္ဂလာကြီး အစစ် ဖြစ်တော်မူပေ၏။ ဘယဝေရဝိနောဒနော၊ ခပ်သိမ်းသော ဘေး၊ ခပ်သိမ်းသော ရန်တို့ကို ပယ်လှန် ဖြေဖျောက်တော်မူနိုင်ပေ၏။ သံဃံ သရဏံ၊ သံဃာတည်းဟူသော ကိုးကွယ်ရာကို။ အာဂမ္မ၊ ကိုးကွယ်သမှု အစွဲပြု၍။ သတ္တာ၊ နတ်လူဗြဟ္မာသတ္တဝါတို့သည်။ သဗ္ဗဒုက္ခာ-သဗ္ဗဒုက္ခေဟိ၊ ခပ်သိမ်းသော ဒုက္ခအပေါင်းတို့မှ။ ပမုစ္စရေ-ပမုစ္စန္တိ၊ ကင်းလွတ်ကြရကုန်၏။

၄။ ခေါ၊ စင်စစ်။ တေ မင်္ဂလံ၊ ဤဘုရား တရား သံဃာ မင်္ဂလာသုံးပါး သည်သာလျှင်။ ခေမံ၊ ဘေးရန်ကင်းရာ မင်္ဂလာကြီးအစစ် ဖြစ်တော်မူပေ၏။ တေ မင်္ဂလံ၊ ဤဘုရား တရား သံဃာ မင်္ဂလာသုံးပါးသာလျှင်၊ ဥတ္တမံ၊ လောက အားလုံး၌ အမြတ်ဆုံးသော မင်္ဂလာကြီး ဖြစ်တော်မူပေ၏။ တေ မင်္ဂလံ၊ ဤဘုရား တရား သံဃာ မင်္ဂလာကို။ အာဂမ္မ၊ ကိုးကွယ်သမှု အစွဲပြု၍။ သတ္တာ၊ နတ်လူ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့သည်။ သဗ္ဗပါပါ- သဗ္ဗပါပေဟိ၊ ခပ်သိမ်းသော အယုတ်တမာ မိစ္ဆာမေ့ ဟူသမျှတို့မှ။ ပမုစ္စရေ-ပမုစ္စန္တိ၊ ကင်းလွတ်ကြရကုန်၏။

၅။ ခေါ၊ စင်စစ်။ တေ သရဏံ၊ ဤဘုရား တရား သံဃာ ကိုးကွယ်ရာ သုံးပါးသည်သာလျှင်။ ခေမံ၊ ဘေးရန်ကင်းကွာ ကိုးကွယ်ရာအစစ် ဖြစ်ကြီးဖြစ် တော်မူပေ၏။ တေ သရဏံ၊ ဤဘုရား တရား သံဃာ ကိုးကွယ်ရာ သုံးပါး သည်သာလျှင်။ ဥတ္တမံ၊ လောကအားလုံး၌ အမြတ်ဆုံးသော ကိုးကွယ်ရာကြီး ဖြစ်တော်မူပေ၏။ တေ သရဏံ၊ ဤဘုရား တရား သံဃာ ကိုးကွယ်ရာ သုံးပါး ကို။ အာဂမ္မ၊ ကိုးကွယ်သမှု အစွဲပြု၍။ သတ္တာ၊ နတ်လူဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့သည်။ သဗ္ဗဒုက္ခာ-သဗ္ဗဒုက္ခေဟိ၊ ခပ်သိမ်းသော ဒုက္ခအပေါင်းတို့မှ။ ပမုစ္စရေ- ပမုစ္စန္တိ၊ ကင်းလွတ်ကြရကုန်၏။

၆။ ခေါ၊ စင်စစ်။ တေ ရတနံ၊ ဤဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးသည် သာလျှင်။ ခေမံ၊ ဘေးရန်ကင်းရာ ရတနာစစ် ဖြစ်ကြီးဖြစ်တော်မူပေ၏။ တေ ရတနံ၊ ဤဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးသည်သာလျှင်။ ဥတ္တမံ၊ လူ့ရပ် နတ်ရွာ ရတနာအားလုံးတို့ထက် အမြတ်ဆုံးသော ရတနာ ဖြစ်တော် မူဒုဘာသာလင်္ကီကျမ်း ၃၇-ပမ-သ-၈

မူပေ၏။ ဧတံ ရတနံ၊ ဤဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို။ အာဂမ္မ၊ ကိုးကွယ်သမှု အစွဲပြု၍။ သတ္တာ၊ နတ်လူဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့သည်။ သဗ္ဗဒေါသာ- သဗ္ဗဒေါသေဟိ၊ ခပ်သိမ်းသော အပြစ်ဒေါသ ဟူသမျှတို့မှ။ ပမုစ္စရေ-ပမုစ္စန္တိ၊ ကင်းလွတ်ကြရကုန်၏။

ဤ ၆-ဂါထာတို့ကို အနုဿတိဘာဝနာကိစ္စနှင့် ကုသိုလ်ဖြစ် ရွတ်ဆိုသော အခါ၌ သာယာစွာ ရွတ်ဆိုရသည်။ အန္တရာယ်ရှိ၍ အန္တရာယ်ကင်းရန် ရွတ်ဆို သောအခါ၌ စိတ်မာန်တင်းတင်းနှင့် ပြင်းထန်စွာ ရွတ်ဆိုရသည်။

ထိပါနုဇာန်မျှ၍ နေ့စဉ် သက်စေ့ရွတ်၍ သားငယ်သမီးငယ်ရှိသော မိဘ များသည် အားငယ်သမီးငယ်များအတွက် ပို၍ ရွတ်ဆိုသင့်ကြောင်း လယ်တီ ဆံ့ဆရာတော်ကြီး အထူးအမိန့်ရှိတော်မူသည်။

ဤဂါထာများကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပကတိအနာရောဂါများ ကင်းလွတ်ရုံမျှမက မိမိတို့သန္တာန်မှာရှိသော ကိလေသာအနာရောဂါဆိုးများပါ ကင်းပျောက်၍ မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်အထိ မျက်မှောက်ပြုနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ယုံကြည်စွာ အမြဲရွတ်ဖတ်ပူဇော်သင့်ကြသည်။

၃၄။ ရန်သူမမြင်နိုင်သောဂါထာ (ကိုယ်ပျောက်ဂါထာ)

ဘဝေ ဝါဟံ ဘယံ ဒိသ္မာ၊ ဘဝဉ္စ ဝိဘဝေသိနံ။
ဘဝံ နာဘိဝဒိံ ကိဉ္စိ၊ နန္ဒိံ စ န ဥပါဒိယိံ။

အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ ဘဝေ၊ ဘဝတည်းဟူသော သံသရာထောင်အကျဉ်း၌။ ဘယံ၊ ဘေးအပေါင်းကို။ ဒိသ္မာ ဝေ၊ သိမြင်တော်မူခြင်းကြောင့်သာလျှင်။ ဘဝဉ္စ၊ ဘဝကိုလည်းကောင်း။ ဝိဘဝေသိနံ၊ ဘဝကင်းရာ ရှာနေကြသည့် သတ္တဝါအပေါင်းကိုလည်းကောင်း။ ဒိသ္မာ၊ သိမြင်တော်မူသည်ဖြစ်၍။ ကိဉ္စိ ဘဝံ၊ တစ်ခုခုသော ဘဝကို။ နာဘိဝဒိံ၊ လိုချင်တောင့်တတော်မမူပေ။ နန္ဒိံ စ၊ ဘဝတဏှာကိုလည်း။ န ဥပါဒိယိံ၊ စွဲလမ်းတော်မမူခဲ့ပေ။

ဤဂါထာသည် ဗကဗြဟ္မာကြီးချွတ်ခန်း၌ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူသော ဂါထာ ဖြစ်သည်။ ဗြဟ္မာကြီးနှင့် မြတ်စွာဘုရားတို့ တန်ခိုးပြိုင်သည့် အနေဖြင့် တလှည့်စီ ကိုယ်ပျောက်ကြသည်။ ဗြဟ္မာကြီး ကိုယ်ပျောက်သမျှ ဘုရားရှင်မြင်တော်မူသည်။ ဘုရားရှင် ကိုယ်ပျောက်တော်မူသည့် အလှည့်တွင် ဗြဟ္မာကြီး မတွေ့မမြင်နိုင်ဘဲ ရှိသည်။ ဘုရားရှင် တခြားသို့ ကြွသွားလေ သလားဟု ဗြဟ္မာကြီး ထင်မည်စိုး၍ အနီးအနားမှာပင် ရှိတော်မူကြောင်း အသိ

ပြုသည့် သဘောဖြင့် ဤ“ဘဝ ဝါဟံ”စသော ဂါထာကို ဟောကြားတော် မူသည်။ ဤဖြစ်ရပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဝတ်ရွတ်စဉ်စာအုပ်များ၌ ကိုယ်ပျောက် ဂါထာဟု အမည်ပေးကြသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဤဂါထာ၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်မှာ ဘဝတွေ မှန်သမျှ ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်တွေနှင့် ရောပြွမ်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် ငါဘုရားသည် ဘဝဆိုလျှင် မည်သည့်ဘဝကိုမှ မတူယံတာ မတပ်မက်ဘူး မစွဲလမ်းဘူးဟု ဆိုလိုပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤဂါထာ၏ မူရင်းဇာတ်ကြောင်းနှင့် ဆိုလိုရင်းအနက်အဓိပ္ပါယ်ကို အာရုံပြုပြီး ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါက ကိုယ်ပျောက်ရုံ၊ ရန်သူမမြင်နိုင်ရုံမက သံသရာ၌ အမျိုးမျိုး ကျင်လည်ရသည့် ဘဝဟူသမျှကို အပြစ်မြင်ကာ ဘဝ ဝဋ်ဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ ဆိုက်ရောက်နိုင်သည်အထိ အကျိုး ထူးများ ခံစားကြရပါလိမ့်မည်။

၃၅။ အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ

ဇိနော အဘောဇ္ဇကာယောပိ၊ နတ္ထိ လောဟိတသုဒနံ။
တဒေဝ ဝစနံ သစ္စံ၊ ဝန္နေတံ လောကနာယကံ။
တေန သစ္စေန ပုညေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။

ဇိနော၊ ငါးမာရ်အောင်မြင် ဘုရားရှင်သည်။ အဘောဇ္ဇကာယောပိ၊ မကဲ့ မပြတ်နိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာ ရှိတော်မူ၏။ လောဟိတသုဒနံ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်မှ ထွက်သောသွေး ယိုစီးခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ လုံးဝမရှိပေ။ တဒေဝ ဝစနံ၊ ထိုဆိုခဲ့ပြီးသော စကားသည်သာလျှင်။ သစ္စံ၊ မှန်၏။ တံ လောကနာယကံ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝန္နေ၊ ရှိခိုးပါ၏။ တေန သစ္စေန၊ ထိုသို့ဆိုထား သစ္စာစကားကြောင့်လည်းကောင်း။ တေန ပုညေန၊ ရှိခိုးပြုစု ထိုကောင်းမှုကြောင့်လည်းကောင်း။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဇယမင်္ဂလံ၊ အောင်ခြင်းမင်္ဂလာသည်။ ဟောတု၊ မုချမသွေ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဤဂါထာသည် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်ခန္ဓာတော်ကို မည်သူမျှမဖောက်ခွဲမဖျက် ဆီးနိုင်ပုံ မှန်ကန်ကြောင်း သစ္စာဆို၍ အရာရာအောင်မြင်ရန် ဆုတောင်းသော ဂါထာဖြစ်သည်။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ ကြေးစလောင်းတွင် ရေးထိုး ထားသည်ဟုလည်း မှတ်တမ်းများအရ သိရသည်။ အရာခပ်သိမ်း အောင်မြင် လိုသူများ အမြဲရွတ်သင့်သော ဂါထာဖြစ်သည်။ ကာယသိဒ္ဓိပြီးလိုသူများ

အထူးရွတ်ဖတ်ပွားများခဲ့ကြောင်း ရှေးလူကြီးသူမတ် အစဉ်အဆက် ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ ဘုရားရှင်ဂုဏ်တော်ကို ဖွဲ့ဆိုထားသော ဂါထာဖြစ်၍ စွဲမြဲစွာရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါက အကန့်အသတ် မရှိ ထူးခြားသော အကျိုးကျေးဇူးများ ရရှိနိုင်သည်။

၃၆။ အသက်အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ

တိဋ္ဌေယျ အန္တဝဿမိ၊ ဇယုဿဝေါ သမာပဇ္ဇော၊
တဒေဝ ဝစနံ သစ္စံ၊ ဝနေုတိ လောကနာယကံ။

တေန ဝေစေန ပုညေန၊ ဟောတု မေ ဇယမဂံလံ။

ဇယုဿဝေါ၊ အတွင်းအပ နှစ်ဌာန၌ လုံးဝကုန်စင် အောင်ပန်းဆင်တော်မူပြီးထသော။ သမာပဇ္ဇော၊ နေ့စဉ်မပြတ် သမာမတ်ကို ဝင်စားတော်မူနိုင်သော မြတ်စွာဘုရားသည်။ အန္တဝဿမိ၊ သက်တော်တူကိစ္စ ရှစ်ကာလ အစားကျအောင်။ တိဋ္ဌေယျ၊ တည်နေတော်မူနိုင်ပါပေ၏။

တဒေဝ ဝစနံ၊ ထိုစကားသည်သာလျှင်။ သစ္စံ၊ မှန်ကန်ပါပေ၏။ တံ လောကနာယကံ၊ လောကသုံးပါး၏ အကြီးအမှူးဖြစ်တော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို။ အယံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝနေု-ဝန္တာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ တေန သစ္စေန၊ ထိုသို့ဆိုထား သစ္စာစကားကြောင့်လည်းကောင်း။ တေန ပုညေန စ၊ ထိုသို့ ရှိခိုးပြုစု မြတ်ကောင်းမှုကြောင့် လည်းကောင်း။ မေ၊ ဧပည့်တော်အား။ ဇယမဂံလံ၊ အောင်ခြင်းမဂ်လာသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဤဂါထာသည် အတွင်းရန် အပြင်ရန်ကို အောင်မြင်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားလည် သမာပတ် ဝင်စားတော်မူလျက် အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်နေတော်မူနိုင်ပုံကို သစ္စာပြု၍ အသက်အန္တရာယ်ကင်းရန် ဆုတောင်းသော ဂါထာဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့မည်သည် ဘုရားရှင်တို့မွေတာ ထုံးစံအရ သက်တမ်း ၅-ပုံပုံ ၄-ပုံအထိသာ အသက်ရှည်တော်မူကြ၏။ အလိုရှိက အာယုကပ်ပတ်လုံး နေတော်မူနိုင်ကြသည်။ ဤအချိန်ကာလအတွင်း မည်သည့်အန္တရာယ်မျှ မရှိဘဲ တည်နေတော်မူနိုင်ကြသည်။

ဤဂါထာတော်ကို ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး ထီးတော်ကြေးစလောင်း၌ ရေးထိုးထားသည်ဟု မှတ်တမ်းများအရ သိရသည်။ အနည်းဆုံး တစ်နေ့ ၃-ကြိမ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါက ဥပစ္စေဒကံမှ လွတ်မြောက်နိုင်သည်။ လိုရာကိစ္စ အဝဝ ပြီးပြည့်စုံနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အသက်ရှည်ပြီး အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ နေထိုင်ရန်အတွက် အမြဲရွတ်ဖတ်ပူဇော်သင့်ကြသည်။

၃၇။ ဘီလူး ပြေးသောဂါထာ

သုဝဏ္ဏဘူမိ° ဂန္ဓာန၊ သောဏုတ္တရာ မဟိဒ္ဓိကာ။
ပိသာစေ နိဒ္ဓမိတွာန၊ ဗြဟ္မဇာလမဒေသယံ။

မဟိဒ္ဓိကာ၊ ကြီးသောတန်ခိုးရှိကုန်သော။ သောဏုတ္တရာ၊ အရှင်ဆောဏု အရှင်ဥတ္တရတို့သည်။ သုဝဏ္ဏဘူမိ°၊ သုဝဏ္ဏဘူမိအရပ်သို့။ ဂန္ဓာန၊ ကြွတော် မူကြ၍။ ဗြဟ္မဇာလံ၊ ဗြဟ္မဇာလသုတ်ကို။ အဒေသယံ၊ ဟောကြားတော်မူကြ လေကုန်ပြီ။

ဤဂါထာသည် တန်ခိုးကြီးမားသော ရဟန္တာအရှင်သောဏနှင့် အရှင်ဥတ္တရ တို့ သုဝဏ္ဏဘူမိသို့ ကြွတော်မူကြ၍ ဘီလူးသဘက်များ ထွက်ပြေးစေပြီးနောက် ဗြဟ္မဇာလသုတ် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပုံကို ဖော်ပြသောဂါထာ ဖြစ်သည်။

ဤဂါထာကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်၍ သဲ၊ ရေကို ကိုင်ကာ မန်းပြီး မိမိတို့ နေရာ အိမ်ဝင်း၊ ကျောင်းဝင်း ပတ်လည်တို့၌ ပက်ဖျန်းပါက မကောင်းဆိုးဝါးများ မကပ်ရောက်နိုင်။ အရှင်သောဏနှင့် အရှင်ဥတ္တရ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီး ၂-ပါး တို့၏ ဂုဏ်ကို အာရုံပြု၍ ဤဂါထာကို ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဖတ်ပါက ဘီလူးသရဲ သဘက်အန္တရာယ်မှ ကင်းနိုင်သည်။

၃၈။ သံ ဂ-ချက်ဂါထာ

သံသာရစက္ကဝိဒ္ဓံသံ၊ သံသုဒ္ဓမဿ ဩရသံ။
သံဆိန္နကံ ဘဝေ အာသံ၊ သံဗံ အပိ သုမာနသံ။

သံသာရစက္ကဝိဒ္ဓံသံ၊ သံသရာစက်ကို ချိုးဖျက်တော်မူပြီးထသော။ သံသုဒ္ဓံ၊ အဝိဇ္ဇာအမှောင်ကင်းသဖြင့် ဖြူဝင်းစင်ကြယ်သော စိတ်ရှိထသော။ အဿ၊ ထိုဘုရားရှင်၏။ ဩရသံ၊ သဒ္ဓမ္မ သမ္မူတခေါ် ရင်သွေးတော်အာဇ် ဖြစ်တော် မူထသော။ ဘဝေ၊ သုံးဆယ့်တစ်ထပ် ဘဝရပ်၌။ အာသံ၊ ခင်မင်တူယ်တာ တဏှာ တရားကို။ သံဆိန္နကံ၊ ကောင်းကောင်းကြီး တော်လှန်ဖြတ်တောက်ထော်မူပြီး

ထသော။ သုမာနသံ၊ ရွှင်ကြည်အေးမြ ကောင်းမွန်လှသော ရွှေလုံးရှိတော်
မူထသော။ သံဃံ အပါ၊ အရိယာရှစ်ဖော် သံဃာတော်မြတ်ကိုလည်း။ အဟံ၊
တပည့်တော်(တပည့်တော်မ)သည်။ ဝနာမိ၊ ညွတ်နူးကြည်သာ ထိငါးဖြာဖြင့်
ကြည်စွာရှိကျိုး ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

ဤဂါထာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားရင်နှစ် ဖြစ်သော တပည့်သား
သာဝက အရိယာသံဃာတော်များကို ရှိခိုး ပူဇော်သော ဂါထာ ဖြစ်သည်။
ဝတ်ရွတ်စဉ်စာအုပ်များ၌ “မိုးကြိုးကွင်းဂါထာ” ဟု ဆိုကြသည်။

ဤဂါထာကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ခြင်းဖြင့် သရဲသဘက်များ အန္တရာယ်မှ
ကင်းသည်။ အပြိုင်အဆိုင်များကိုနိုင်သည်။ လာဘ်ရှင်သည်။ အနည်းဆုံး တစ်နေ့
သုံးခေါက်ရွတ်လျှင် အလွန်ကောင်းသည်။ မိုးကြိုးကွင်းသည်ဟု ရှေးဆရာ အစဉ်
အဆက်တို့ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြသည်။

ဤဂါထာသည် အရိယာရှစ်ဖော် အမြတ်ဆုံး သံဃာတော်၏ ဂုဏ်တော်ကို
ထုတ်ဖော်ရွတ်ဆိုပူဇော်ခြင်းဖြစ်၍ အတိုင်းမသိ အမြတ်ဆုံးသော အကျိုးကို
ရရှိနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သံဃာဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုကာ အမြဲရွတ်ဖတ် ပူဇော်
သင့်ကြသည်။

၃၉။ စမကြီး လေးလုံး ဂါထာ

စက္ခုမာစရမာစိဏ္ဏော၊ ဓမ္မဿ ဓမ္မသာမိကော။

ဗလူပေတော ဗလဓရော၊ ဝရဒေါ ဒေတု မေ ဝရံ။

စက္ခုမာ၊ မိသပညာ နှစ်ဖြာသော စက္ခုနှင့် ပြည့်စုံတော်မူထသော။ စရံ၊
စရုဏတရား တစ်ဆယ့်ငါးပါးကို။ အာစိဏ္ဏော၊ အမြဲမပြတ် လေ့ကျင့်တော်
မူအပ်ပြီးထသော။ ဓမ္မဿ၊ တရားအားလုံး သိမ်းကျုံးသိမြင်တော်မူပြီးထသော။
ဓမ္မသာမိကော၊ တရားပိုင်ရှင် ဖြစ်တော်မူပေထသော။ ဗလူပေတော၊ ဉာဏ်တော်
အင်အား ဆယ်ပါးနှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူပေထသော။ ဗလဓရော၊ ကိုယ်တော်
အင်အား ဆယ်ပါးကိုလည်း ဆောင်တော်မူထသော။ ဝရဒေါ၊ မြင့်မြတ်သမှု
နိဗ္ဗာန်ဆုကိုလည်း ပေးတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်
အား။ စရံ၊ ကောင်းကျိုးစုစု မြတ်သောဆုကို။ ဒေတု၊ လျင်စွာမနှေး
ပေးသနားတော်မူပါအရှင်ဘုရား။

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

ဤဂါထာသည် ဘုရားဂုဏ်တော်များကို ဖွဲ့ဆိုထားပြီး ထိုဂုဏ်တော် အပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံသော ဘုရားရှင်အား ကောင်းမြတ်သောဆုကို ပေးသနားရန် လျှောက်ထားသော ဂါထာ ဖြစ်သည်။ “စက္ခုမာ၊ ဓမ္မညူ၊ ဗလူပေတော၊ ဝရဒေါ” ဟူသော ဂါထာ ၄-ပါး၏ အစပုဒ်၌ ပါရှိသော အက္ခရာလေးလုံးကို ကောက်ယူ၍ “စ-ဓ-ဗ-ဝ” ဂါထာဟု အတိုကောက် ခေါ်ကြသည်။

ဤဂါထာကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့် လောကီသိဒ္ဓိအမျိုးမျိုး ရစေနိုင်သည်။ နေ့စဉ် ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ပါက လောကီရေးရာ ကိစ္စများ၌ လည်းကောင်း၊ လောကုတ္တရာရေးရာ ကိစ္စများ၌ လည်းကောင်း အလွန် အကျိုးများသည်။ အခေါက် တစ်ထောင်ရွတ်ပြီး ပုတီးစိပ်ပါက အန္တရာယ်ကင်းသည်။ စီးပွား လာဘ်လာဘ တိုးတက်သည်။ ကြံသမျှ အောင်၍ လုပ်သမျှကိစ္စ ပြီးစီးသည်ဟု ရှေးဆရာ အစဉ်အဆက်တို့ ပြောဆိုမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြသည်။

ဤဂါထာသည် လောကဓာတ်တခုလုံး အသာဆုံး အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကို ထုတ်ဖော်ရွတ်ဆိုခြင်းဖြစ်၍ အကုန်အသတ် အတိုင်းအဆမရှိ အသာဆုံး အမြတ်ဆုံးသော အကျိုးကို ရရှိပြီး ဝေဖန် နိဗ္ဗာန်အထိ အဆင့်ဆင့်သော အကျိုးထူးကို ရရှိနိုင်သည်။

၄၀။ “ေ” ကိုးချက်ဂါထာ

ကေစိတ္တံ ဝိစိန္တေတွာ၊ ကေဓမ္မံ သုနိဿတိ။
သေတော သေမော လောဇက၊ ကေရာဇာတိ ပါကဇ္ဇော။
သေတိ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံ၊ သေတိ ဓမ္မမုတ္တမံ။
သေတိ မဂ္ဂမဂ္ဂယု၊ သေတိ ပန တေ နမော။

သေတော၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားကို ရှာမှီးတတ်သော သူအား။ သေမော လောကေ၊ ရှာမှီးအပ်သော သူသာရှိသော လောကဓာတ်တခုလုံး၌။ ကေရာဇာတိ၊ ပြိုင်သူဘက်ကင်း တစ်ဆူတည်းသော မင်းဟူ၍။ ပါကဇ္ဇော၊ ထင်ရှား ကျော်ကြားတော်မူသော။ ယော၊ အကြင် မြတ်စွာဘုရားသည်။ ကေစိတ္တံ၊ တစ်ခုတည်းသော ကောင်းမြတ်သော အကြံအစည်ကို။ ဝိစိန္တေတွာ၊ ကြံစည်တော်မူပြီး၍။ ကေဓမ္မံ၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားကောင်းတစ်ခုကို သာလျှင်။ သုနိဿတိ၊ ကောင်းစွာညွှန်ပြ ဆုံးမတော်မူပေ၏။

တံသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ သေတိ၊ ရှာမှီး၏။ ဓမ္မံ၊ ဘုရားဟောဖော် ဝိညာဉ်တော်ကို။ သေတိ၊ ရှာမှီး၏။ ဥတ္တမံ၊ ဘုရား၏ တပည့်မြတ်ကို။ သေတိ၊ ရှာမှီး၏။ ဥဂ္ဂဟု၊ စွဲမြဲသမှု အာရုံပြု၍။ မဂ္ဂံ၊

နိဗ္ဗာန်ရောက်ခန်း ခရီးလမ်းကို။ သေတိ၊ ရှာမှီး၏။ သေတော၊ ထိုထိုအရာကို ရှာမှီးတော်မူသော။ တေ၊ ရှင်တော်ဘုရားအား။ နမော၊ သက္ကစွ ရိုကျိုး တပည့်ဟော်၏ ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္တု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဤဂါထာသည် ရှေးပညာရှိကြီးများ “ဧ” ကိုးချက်ပါအောင် စီထားသော ဂါထာဖြစ်သည်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ရှာမှီး၍ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ပုံကို ဖော်ပြသော ဂါထာ ဖြစ်သည်။

ဤဂါထာကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ဉာဏ်ပညာ တိုးပွားသည်။ မှတ်ဉာဏ် ကောင်းသည်။ ပေးကမ်းချီးမြှောက်လိုသူများနှင့် အမြဲ တွေ့ဆုံတတ်သည်။ ကောင်းသော စကားကို အမြဲကြားရတတ်သည်။ ကောင်းသော အိပ်မက်ကို အမြဲ မြင်မက်ရတတ်သည်။ လာဘ်လာဘ ရှင်သည်။ လောကီ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာလုံးအတွက် ကောင်းကျိုးများသည်ဟု ဆရာ အစဉ်အဆက် မှတ်သား ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။

ဤဂါထာသည် ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ရှာမှီး၍ ရှိခိုးပူဇော် ကန်တော့ပုံကို ဖော်ပြထားသော ဂါထာဖြစ်၍ ယုံကြည်စွဲမြဲစွာ ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ပါက ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော အကျိုးတရားများထက် သာလွန် မြင့်မြတ်သော အကျိုးတရားကို ကော်ရရှိနိုင်သည်။

၄၁။ မနောမယိဒ္ဓိဂါထာ

- ၁။ အနေကသတာ သမ္ပုဒ္ဓါ၊ ဥပ္ပန္နာ ဘယနာသကာ။
မမံ သီသေ ပတိဋ္ဌန္တု၊ ရက္ခန္တု တေ မမံ သဒါ။
- ၂။ သုခါဝဟံ သတံ ဓမ္မာ၊ တိဋ္ဌန္တု ဟဒယေ မမံ။
အမေ တေ ပါလယန္တု၊ သုခံ ဒေန္တု မမံ သဒါ။
- ၃။ သမ္ပုဒ္ဓါနံ အရဟန္တာ၊ တေဇဝန္တော တတော တတော။
တေ မေ အံသေ ပတိဋ္ဌန္တု၊ ပါလယန္တု မမံ သဒါ။

၁။ အနေကသတာ၊ ရေတွက်မရ များပြားလှကုန်သော။ ဘယနာသကာ၊ ဘေးရန်အပေါင်း ဖျက်ဆီးတော်မူတတ်ကုန်သော။ သမ္ပုဒ္ဓါ၊ ဘုရားရှင်တို့သည်။ ဥပ္ပန္နာ၊ ပွင့်တော်မူကြလေကုန်ပြီ။ တေ၊ ထိုဘုန်းတော်သခင် ဘုရားရှင်တို့သည်။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ သီသေ၊ ဦးခေါင်းရတနာ မြတ်အင်္ဂါ၌။ ပတိဋ္ဌန္တု၊ တည်နေ

တော်မူကြပါစေကုန်သတည်း။ တေ၊ ထိုဘုန်းတော်သခင် ဘုရားရှင်တို့သည်။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ရက္ခန္တိ၊ အန္တရာယ်ဘေး ကင်းစင် ဝေးအောင် စောင့်ရှောက်တော်မူကြပါစေကုန်သတည်း။

၂။ သုခါဝဟံ၊ ချမ်းသာကို ဆောင်တတ်ကုန်သော။ သတံ၊ ဘုရားအစ ရှိသော အရိယာသူတော်ကောင်းတို့၏။ ဓမ္မာ၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် မွေ့ကွန်ဟု ဆယ်တန်သော တရားတော်မြတ်တို့သည်။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဟဒယေ၊ စိတ် နှလုံး၌။ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်နေတော်မူကြပါစေကုန်သတည်း။ တေ၊ ထိုတရားတော် တို့သည်။ အမေ၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို။ ပါလယန္တိ၊ ဘေးရန်ကင်းပျောက် ချမ်းသာ ရောက်အောင် စောင့်ရှောက်တော်မူကြပါစေကုန်သတည်း။ သဒါ၊ အခါ ခပ်သိမ်း။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်အား။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို။ ဒေန္တိ၊ ပေးသနားတော် မူကြပါစေကုန်သတည်း။

၃။ သမ္ပုဒ္ဓါနံ၊ ဘုရားရှင်တို့၏။ တေဇဝန္တော၊ ဘုန်းတန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော် ရှိကြကုန်သော။ အရဟန္တာ၊ ရွှေရင်ပတ်နှစ် သားတော်စစ် ဖြစ်ကြသော ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့သည်။ တဒတာ တတော၊ ထိုထိုအရပ် မျက်နှာတို့၌။ သန္တိ၊ ထင်ရှား ရှိတော်မူကြကုန်၏။ တေ၊ ထိုရဟန္တာသခင် အရှင်မြတ်တို့သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ အံသေ၊ ဝဲယာနှစ်ဖက် ပခုံးထက်၌။ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်နေတော်မူကြပါစေကုန်သတည်း။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ပါလယန္တိ၊ ဘေးရန်ကင်းပျောက် ချမ်းသာရောက်အောင် စောင့်ရှောက်တော်မူကြပါစေကုန်သတည်း။

ဤဂါထာများသည် ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးတို့သည် မိမိတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းတို့ကို ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူကြ၍ ဘေးရန်အန္တရာယ် ကင်းအောင် စောင့်ရှောက်တော်မူကြပါရန် လျှောက်ထားသော ဂါထာများ ဖြစ်သည်။

ဤဂါထာများကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်သူတိုင်း စိတ်အလို ပြီးစီးသောကြောင့် ‘မနောမယိဒ္ဓိဂါထာများ’ ဟု ခေါ်သည်။ သာလွန် မင်းတရားကြီး၏ ဆရာ သာသနာပိုင် သံဃရာဇာ ဖြစ်ထော်မူသည့် တော်ဖီလာ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးသည် နေထွက် မှန်းတည့် နေဝင် တစ်နေ့ သုံးကြိမ် အမြဲရွတ်ဖတ်တော် မူသော ဂါထာများ ဖြစ်သည်။ ဘေးအန္တရာယ် အထူးကင်းရှင်းသည်။

ဂါထာများ၏ ဆိုလိုရင်း အနက်အဓိပ္ပာယ်များကို အာရုံပြု ဆင်ခြင်၍ လေးလေးစားစား ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါက အစိန္တေယျဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရတနာသုံးပါးအား ပူဇော်ပြီး ဖြစ်၍ မကြံစည်အပ် မကြံစည်နိုင်သော အကျိုးထူးများကို ရရှိနိုင်သည်။ ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြပါလေ။

၄၂။ သဗ္ဗသိဒ္ဓိဂါထာ

၁။ သဗ္ဗေ ဒေဝါ စ ယက္ခာ စ၊ ဘူတာ ပေတာ စ ဇောဂနီ။
ရုဇမတ္တာ မနုဿာ စ၊ သဗ္ဗေ ဒေဝါ ဝိနာမေန္တု။

၂။ ဒိသ္မာဝ ပိယတော စိတ္တံ၊ ပုတ္တောဝ သိနေဟံ မမ။
ဗုဒ္ဓဿ အာနုဘာဝေန၊ သဒါ ဟောန္တု ပိယာ မမ။

၁။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဒေဝါ စ၊ နတ်တို့သည် လည်းကောင်း။ ယက္ခာ စ၊ ဘိလူးတို့သည်လည်းကောင်း။ ဘူတာ ပေတာ စ၊ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာတို့ သည်လည်းကောင်း။ ဇောဂနီ၊ စုန်းကဝေ ဇောဂနီ တို့သည်လည်းကောင်း။ ရုဇမတ္တာ စ၊ မင်း၊ မင်းအမတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ မနုဿာ စ၊ လူတို့သည် လည်းကောင်း။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဒေဝါ စ၊ နတ်တို့သည် လည်းကောင်း။ (မမ၊ အကျွန်ုပ်ထံသို့။) ဝိနာမေန္တု၊ ညွတ်ကြစေကုန်သတည်း။

၂။ (တေသံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏။) စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ပိယတော၊ ချစ်သော အားဖြင့်။ ဒိသ္မာဝ၊ ကြည့်၍သာလျှင်။ မမ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ပုတ္တောဝ၊ သား ကဲ့သို့။ သိနေဟံ၊ ချစ်ခြင်းကို။ (ကရောန္တု၊ ပြုကြပါစေကုန်သတည်း။) ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ အာနုဘာဝေန၊ တန်ခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်တော်ကြောင့်။ မမ၊ အကျွန်ုပ်အား။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ပိယာ၊ ချစ်မြတ်နိုးကြကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ပြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ဤဂါထာများသည် “နတ်ဘိလူး ဖုတ် ပြိတ္တာ စုန်းကဝေများနှင့် ရှင်ဘုရင်၊ မှူးမတ် တိုင်းသူပြည်သား လူအများတို့သည် လေးလေးစားစား စိတ်ညွတ် ကြ၍ မြင်လျှင်မြင်ချင်း သားအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြပါစေ၊ ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုး ရှိန်စော် အာနုဘော်တော်ကြောင့် အခါခပ်သိမ်း အကျွန်ုပ်အပေါ် ချစ်ခင် ကြပါစေ”ဟု ဘုရားဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ အားလုံး၏ ချစ်ခင်မှုကို ခံယူ နိုင်ရန် မေတ္တာတောင်းခံသော ဂါထာများ ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များကို အာရုံပြု၍ ဤဂါထာများကို လေးလေးစားစား ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဖတ်ပါက လှနတ်အားလုံး၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုအပြင် အရာခပ်သိမ်း ပြီးစီးအောင်မြင်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤဂါထာကို “သဗ္ဗသိဒ္ဓိဂါထာ” ဟု ရှေးဆရာတို့အမည်ပေးခဲ့ကြသည်။

၄၃။ ဣစ္ဆန္ဒောဂါထာ

ဣစ္ဆန္ဒော သာသပဂဗ္ဗေ၊ စက်မတိ ဣတော စိတော။

ဣစ္ဆန္ဒော လောကဓာတုမ္ပိ၊ အတ္တဘာဝေန ဆာဒယေ။

ဘဂဝါ၊ ရွှေဘုန်းတော်သခင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ ဣစ္ဆန္ဒော၊ သေးငယ်လေဟန် ပုံသဏ္ဍာန်သွင်း ဖန်ဆင်းတော်မူလိုသည် ရှိသော်။ သာသပဂဗ္ဗေ၊ သေးငယ်သိမ်မွေ့ မုန်ညှင်းစေအတွင်း၌။ ဣတော စိတော၊ တုံ့ပြန်ထိုက်လှည့်လည်တော်မူလျက်လည်း။ စက်မတိ၊ ပရိက္ခရာရှစ်တန် ကိုယ်လုံးရ၍ စကြိုကြွသွားတော်မူနိုင်ပါပေ၏။ ဣစ္ဆန္ဒော၊ ကြီးမားလေဟန် ပုံသဏ္ဍာန်သွင်း ဖန်ဆင်းတော်မူလိုသည် ရှိသော်။ လောကဓာတုမ္ပိ၊ စကြဝဠာ ကမ္ဘာစဆုံး တစ်ခုလုံး၌။ အတ္တဘာဝေန၊ ကြီးမားမြင့်မော် ရွှေကိုယ်တော်ဖြင့်။ ဆာဒယေ၊ အကုန်သိမ်းကျုံး လွှမ်းဖုံးတော်မူနိုင်ပါပေ၏။

ဤဂါထာသည် ဘုရားရှင်၏ ဘုန်းတန်ခိုးတော်ကြီးမားပုံ၊ တန်ခိုးတော်ကို အလိုရှိသလို ပြုစီမံနိုင်ပုံကို ဖော်ပြသော ဂါထာဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်သည် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ တုမရအောင် ကြီးမားသော ဘုန်းတန်ခိုးပိုင်ရှင် ဖြစ်တော်မူသည်။ အလိုရှိတော်မူ၍ ကိုယ်ကို အသေးငယ်ဆုံး ဖန်ဆင်းလိုလျှင် မုန်ညှင်းစေလေး အတွင်း၌ ပရိက္ခရာရှစ်ပါးကို လွယ်၍ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စကြိုလျှောက်တော်မူနိုင်သည်အထိ သေးငယ်အောင် ဖန်ဆင်းတော်မူနိုင်သည်။ ကြီးမားသော ပုံသဏ္ဍာန်ဖန်ဆင်းလိုပြန်လျှင်လည်း စကြဝဠာ ကမ္ဘာလောကကြီး တစ်ခုလုံး ကိုယ်တော်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနိုင်သည်အထိ ကြီးမားအောင် ဖန်ဆင်းတော်မူနိုင်သည်။

ဤဂါထာကို နေ့စဉ်မပြတ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့် မိမိအား မကောင်းကြံသူတို့ ဘေးမှ ကင်းဝေးသည်။ အိမ်နှင့်တကွ ဝင်းခြံကို လုံခြုံစေသည်။ မီးဘေး၊ ရောဂါဘေးတို့မှ ကင်းဝေးသည်။ မကောင်းသော အိပ်မက်နှင့် အတိတ်ဆိုး၊ နိမိတ်ဆိုးများကို ပြေပျောက်စေသည်။ ရန်သူများ ရှာဖွေ၍ မတွေ့နိုင်အောင် လုံခြုံသော အကာအကွယ်ကို ရရှိစေနိုင်သည်ဟု ရှေးဆရာ အစဉ်အဆက်တို့ ပြောဆို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြသည်။

ဤဂါထာသည် ဘုရားရှင်၏ ဘုန်းတန်ခိုးတော် အတုမရှိ ကြီးမားတော် မူပုံ၊ တန်ခိုးတော်ကို အလိုရှိသလို ပြုလုပ်ဖန်ဆင်းနိုင်ပုံကို ဖော်ပြထား သော ဂါထာဖြစ်ရာ ဘုရားရှင်၏ ဘုန်းတန်ခိုးတော်ကြီးမားပုံကို အာရုံပြု၍ လေးလေးစားစား ရွတ်ဆိုပူဇော်ပါက ကောင်းမြတ်သော အလိုဆန္ဒဟူသမျှ ပြည့်ဝ အောင်မြင်နိုင်သည်။ မိမိတို့အမှန်မြတ်ဆုံးအလိုရှိအပ်သော မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်အထိ အကျိုးကျေးဇူးပြုနိုင်သည်။

၄၄။ ဣစ္ဆိတဂါထာတော်

အဂ္ဂေါ ဗုဒ္ဓေါ အဂ္ဂေါ ဓမ္မော၊ အဂ္ဂေါ သံဃော အနုတ္တရော။
အဂ္ဂေါ စ ဝိပါကော ဟောတိ၊ ယံ ယံ ဣစ္ဆာ သမိဇ္ဈတု။

ဗုဒ္ဓေါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အနုတ္တရော အဂ္ဂေါ၊ အတုမရှိ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်တော်မူပါပေ၏။ ဓမ္မော၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ဓမ္မက္ခန္ဓာဟု ဆယ်တန်သော တရား တော်မြတ်သည်။ အနုတ္တရော အဂ္ဂေါ၊ အတုမရှိ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်တော်မူပါပေ၏။ သံဃော၊ အရိယာရှစ်ဖော် သံဃာတော်အပေါင်းသည်။ အနုတ္တရော အဂ္ဂေါ၊ အတုမရှိ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်တော်မူပါပေ၏။ (အဂ္ဂေါ အမြတ်ဆုံး ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာရတနာ၌။ ပသန္နာနံ၊ ကြည်ညိုဆည်းကပ်ကြသူတို့အား။) ဝိပါကော စ၊ အကျိုးသည်လည်း။ အဂ္ဂေါ၊ အမြတ်ဆုံးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်ပါပေ၏။ ယံ ယံ ဣစ္ဆာ၊ အကြင်အကြင် လိုလားမှု ဟူသမျှသည်။ သမိဇ္ဈတု၊ ပြည့်စုံပါစေ သတည်း။

ဤဂါထာသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော ဘုရားရတနာ၊ တရားရတနာ၊ သံဃာ ရတနာကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ကြသူတို့အား အမြတ်ဆုံးသော အကျိုးကို ပေးနိုင်ကြောင်း ဖွဲ့ဆိုထားသော ဂါထာ ဖြစ်သည်။

ဤဂါထာကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ကျရောက်မည့် ဘေးအန္တရာယ် အပေါင်းမှ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်နိုင်သည်။ ကောင်းမြတ်သော လိုအင်ဆန္ဒကို ပြည့်ဝစေနိုင်သည်ဟု ရှေးလူကြီးသူမတို့ အစဉ်အဆက် ပြောဆို မှတ်သား ခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ လောကီကိစ္စ လောကုတ္တရာကိစ္စ ဟူသမျှတို့၌ အမြတ်ဆုံး အသာဆုံးသော အကျိုးကို လိုလားသူများ အမြဲ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်သင့်ကြသည်။

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

၄၅။ ထွတ်ခေါင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရန်အောင်မြင်ဂါထာတော်

၁။ ဗုဒ္ဓေါ မေ ရက္ခတု နိစ္စံ၊ ဓမ္မော မေ ရက္ခတု သဒါ။
သံဃော မေ ရက္ခတု ဒိနေ၊ သုခိ ဒီဃာယုကော ဘဝ။

၂။ မာရာဠကနာဠာဂြို၊ အင်္ဂုလိ စိဉ္ဇသစ္စကံ။
နန္ဒောပနန္ဒုဗြဟ္မဉ္ဇ၊ ဇယော ဇယတု မင်္ဂလံ။

၁။ ဗုဒ္ဓေါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ နိစ္စံ၊ အမြဲမပြတ်။ ရက္ခတု၊ စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေသတည်း။ ဓမ္မော၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ဆယ်တန် ဆောတနားပေးမြတ်သည့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ရက္ခတု၊ စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေသတည်း။ သံဃော၊ သမ္မုတိ၊ အရိယာ နှစ်ဖြာသော သံဃာတော်အပေါင်းသည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဒိနေ၊ နေ့တိုင်း။ ရက္ခတု၊ စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေသတည်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သုခိ၊ ချမ်းသာခြင်းရှိသည်။ ဒီဃာယုကော၊ အသက်ရှည်ခြင်းရှိသည်။ ဘဝ-ဘဝခါ၊ ဖြစ်ရပါလို၏။

၂။ မုနိန္ဒော၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ မာရာဠကနာဠာဂြို၊ ၀၊ မာရ်နတ် မင်း၊ အာဠကထိရူး၊ နာဠာဂြိုခင်ကိုလည်းကောင်း။ အင်္ဂုလိ၊ ၀၊ အင်္ဂုလိမာလ ကိုလည်းကောင်း။ စိဉ္ဇသစ္စကဉ္ဇ၊ စိဉ္ဇမဂ်ဇာတိကာနှင့် သစ္စကပရိပိုင်ကိုလည်း ကောင်း။ နန္ဒောပနန္ဒုဗြဟ္မဉ္ဇ၊ နန္ဒောပနန္ဒနဂါးမင်းနှင့်ဗကဗြဟ္မာကိုလည်းကောင်း။ ဇယော၊ အောင်မြင်ခြင်းသည်။ (ဟောတိ ယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။) တထာ၊ ထိုအတူ။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ မင်္ဂလံ၊ အောင်ရာအောင်ကြောင်း မင်္ဂလာ အပေါင်းသည်။ ဇယတု၊ အောင်မြင်ပြီးစီးပါစေသတည်း။

ဤဂါထာသည် ထွတ်ခေါင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်တော် မူသော ဂါထာတော်ကြီးဖြစ်သည်။ ဤဂါထာများကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ခြင်းဖြင့် အောင်မြင်မှုအမျိုးမျိုး လက်တွေ့ခံစားရသည်။ ရန်အမျိုးမျိုး အောင်နိုင်သည်။

၄၆။ ဇလ္လန်ပြည်တော်ပြန် မြတ်စွာဘုရားကြီး၏ စပွခက်ဂါထာတော်

ဣတိပိ ပိဋကတ္ထယံ အနိစ္စံ၊ ဒုက္ခံ၊ အနတ္တံ။
သတ္တဗောဇ္ဈင်္ဂါ အဋ္ဌဂီကော မဂ္ဂေါ စတုပဋ္ဌာနံ၊
သဗ္ဗဿ ဣန္ဒော သဟဿသုရိယော။
ဩောင်း နမော မေတ္တာနံ၊ ဖုဘယံ၊ စောရဘယံ၊
ဥဒကဘယံ၊ အဂ္ဂိဘယံ၊ သတ္တဘယံ၊ သဗ္ဗဘယံ၊
ဇယော ဇယတု မင်္ဂလံ၊ အနိစ္စံ သင်္ခတံ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နံ၊
ခယဓမ္မံ ဝယဓမ္မံ ဝိရာဂဓမ္မံ နိရောဓဓမ္မံ ပဏ္ဍိတာ ခမန္တံ။

ပိဋကတ္တယံ၊ ပိဋကသုံးပုံသည်။ ဣတိပိ ဣမိနာ စ ကာရဏေန၊ ဤသို့ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်း သဘောရှိသောအကြောင်းကြောင့်လည်း။ အနိစ္စံ၊ အနိစ္စ မည်၏။ ဣတိပိ ဣမိနာ စ ကာရဏေန၊ ဤသို့ မပြတ်နှိပ်စက်ခြင်း သဘောရှိသော အကြောင်းကြောင့်လည်း။ ဒုက္ခံ၊ ဒုက္ခမည်၏။ ဣတိပိ ဣမိနာ စ ကာရဏေန၊ ဤသို့ မိမိအလိုသို့ မလိုက်ခြင်းသဘောရှိသော အကြောင်းကြောင့်လည်း။ အနတ္တံ၊ အနတ္တမည်၏။

သတ္တဗောဇ္ဈင်္ဂါ၊ ရနစ်ပါးသော ဗောဇ္ဈင်တို့သည်လည်းကောင်း။ အဋ္ဌဂီကော၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော။ မဂ္ဂေါ၊ မင်္ဂသည်လည်းကောင်း။ စတုပဋ္ဌာနံ၊ အာရမ္မဏ ဥပနိဿယ ကမ္မ အတ္ထိ ပစ္စည်းဟူသော လေးပါးသော ပဋ္ဌာန်းသည်လည်း ကောင်း။ သဗ္ဗဿ၊ အလုံးစုံသော ထရားအပေါင်းကို။ ဣန္ဒြော၊ အစိုးရသော မြတ်စွာဘုရားသည်လည်းကောင်း။ သဟဿသုရိယော၊ ရောင်ခြည်တစ်ထောင် ဆောင်သော နေမင်းသည်လည်းကောင်း။ ဣတိပိ ဣမိနာ စ ကာရဏေန၊ ဤသို့ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းစသော သဘောရှိသော အကြောင်းကြောင့်လည်း ကောင်း။ အနိစ္စံ၊ အနိစ္စမည်၏။ ဒုက္ခံ၊ ဒုက္ခမည်၏။ အနတ္တံ၊ အနတ္တမည်၏။

ဪ၊ အထူးသဖြင့် မြင်တော်မူကုန်သော။ မေတ္တာနံ၊ မေတ္တာအရှင် ဖြစ်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့အား။ နမော၊ ရှိခိုးပါ၏။ တေသံ၊ ထိုဘုရား ရှင်တို့၏။ အာနုဘာဝေန၊ အာနုဘော်တော်အားဖြင့်။ ဝုဇာယံ၊ မင်းဘေးကို လည်းကောင်း။ စောရဘယံ၊ ခိုးသူဘေးကိုလည်းကောင်း။ ဥဒကဘယံ၊ ရေဘေးကိုလည်းကောင်း။ အဂ္ဂိဘယံ၊ မီးဘေးကိုလည်းကောင်း။ သတ္တဘယံ၊ ဓားလက်နက်ဘေးကိုလည်းကောင်း။ သဗ္ဗဘယံ၊ အလုံးစုံသော ဘေးကိုလည်း ကောင်း။ ဇယော၊ အောင်မြင်နိုင်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။ မင်္ဂလံ၊ ကုသိုလ်မင်္ဂလာ ဟူသမျှသည်။ ဇယတု၊ အောင်မြင်ပါစေသတည်း။

ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နံ၊ အကြောင်းတရားကို စွဲ၍ ဖြစ်သော အကျိုးတရားသည်။ သင်္ခတံ၊ ကံစိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ တည်းဟူသော အကြောင်းတရားလေးပါး တို့သည် ပေါင်း၍ ပြုပြင်အပ်သည် ဖြစ်၍။ အနိစ္စံ၊ အမြဲမရှိ။ ခယဓမ္မံ၊ ကုန်ခြင်း သဘောရှိ၏။ ဝယဓမ္မံ၊ ပျက်ခြင်းသဘောရှိ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဝိရာဂဓမ္မံ၊ ရာဂကင်းခြင်းသဘောရှိသော။ နိရောဓဓမ္မံ၊ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း သဘောရှိသော နိဗ္ဗာန်ကို။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ခမန္တိ၊ နှစ်သက်မြတ်နိုးတော်မူကြပါပေ ကုန်၏ဘုရား။

ဤဂါထာတော်ကြီးကို နေ့စဉ်မပြတ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့် အတွင်းရန် အပြင်ရန်များ ကင်းစင် ပပျောက်ခြင်း၊ သူတပါးတို့ မကောင်းမကြံစည် နိုင်ခြင်း၊ မိမိတောင့်တသောဆုကို ရရှိနိုင်ခြင်း၊ အိမ်သူအိမ်သားများနှင့် မကွဲ

မကာနေရခြင်း၊ မိမိနေလိုသော အရပ်ဒေသများ၌သာ နေထိုင်ရခြင်း၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးခြင်း၊ လာဘ်လာဘပေါ်ခြင်း၊ ရန်အောင်မြင်ခြင်း စသော အကျိုးများကို လက်တွေ့ခံစားရသည်ဟု ရှေးလူကြီးသူမတို့ အစဉ်အဆက် ပြောဆိုမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြသည်။ ပါဠိသက်သက် နေ့စဉ် ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ရုံမျှဖြင့် ထူးဆန်းသော ကောင်းကျိုးဟူသမျှကို ပေးစွမ်းနိုင်သော ဂါထာတော်ကြီး ဖြစ်သည်။

၄၇။ အဒိသာပါလသုတ်

၁။ ဧဝံ မေသုတံ- ဧကံ သမယံ ဘဂဝါ ဣဇဂဟေ ဝိဟရတိ ဂိဇ္ဈကုဋေ ပဗ္ဗတေ။ တေန ခေါ ပန သမယေန ဘဂဝါ ဘိက္ခုူ တေဒဝေါစ-

၂။ ပုရတ္ထိမသ္မိံ ခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒိသာဘာဂေ စတ္တာဏေ ယက္ခာ မဟာယက္ခာ အာဓိပတေယျာ စ ဟောန္တိ၊ သေယျထိဒိံ သာတာဂိဏေ စ ဟေမဝတော စ ပုတ္တကော စ ဂုတ္တိယော စ၊ ဧတေ စတ္တာဏေ ယက္ခာ မဟာယက္ခာ ဗုဒ္ဓေ ပသန္နာ၊ ဓမ္မေ ပသန္နာ၊ သံဃေ ပသန္နာ၊ ဗုဒ္ဓေ သဂါရဝါ၊ ဓမ္မေ သဂါရဝါ၊ သံဃေ သဂါရဝါ၊ တမဟံ ဝဒါမိ သာတာဂိရဉ္စ ဟေမဝတဉ္စ ပုတ္တကဉ္စ ဂုတ္တိယဉ္စ၊ ဣမံ ရက္ခံ သံဝိဒဟန္တု၊ မာ မံ ကောစိ ကိဉ္စိ ဝိဟေဋေသိ မနုဿော ဝါ အမနုဿော ဝါ ဂစ္ဆန္တံ ဝါ ဌိတံ ဝါ နိသိန္တံ ဝါ နိပန္တံ ဝါ သုတ္တံ ဝါ ဇာဂရန္တံ ဝါ ပမတ္တံ ဝါ၊ ရတ္ထိံ ဝါ ဒိဝါ ဝါ သဒါ တံ တံ ရက္ခန္တိ ဒေဝတာ။

၃။ ဒက္ခိဏသ္မိံ ခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒိသာဘာဂေ စတ္တာဏေ ယက္ခာ မဟာယက္ခာ အာဓိပတေယျာ စ ဟောန္တိ၊ သေယျထိဒိံ ကာလော စ ဥပကာလော စ ဗိမ္မော စ ဗိမ္မသေနော စ၊ ဧတေ စတ္တာဏေ ယက္ခာ မဟာယက္ခာ ဗုဒ္ဓေ ပသန္နာ၊ ဓမ္မေ ပသန္နာ၊ သံဃေ ပသန္နာ၊ ဗုဒ္ဓေ သဂါရဝါ၊ ဓမ္မေ သဂါရဝါ သံဃေ သဂါရဝါ၊ တမဟံ ဝဒါမိ ကာလဉ္စ ဥပကာလဉ္စ ဗိမ္မဉ္စ ဗိမ္မသေနဉ္စ၊ ဣမံ ရက္ခံ သံဝိဒဟန္တု၊ မာ မံ ကောစိ ကိဉ္စိ ဝိဟေဋေသိ မနုဿော ဝါ အမနုဿော ဝါ ဂစ္ဆန္တံ ဝါ ဌိတံ ဝါ နိသိန္တံ ဝါ နိပန္တံ ဝါ သုတ္တံ ဝါ ဇာဂရန္တံ ဝါ ပမတ္တံ ဝါ၊ ရတ္ထိံ ဝါ ဒိဝါ ဝါ သဒါ တံ တံ ရက္ခန္တိ ဒေဝတာ။

၄။ ပစ္စိမသ္မိံ ခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒိသာဘာဂေ စတ္တာဏေ ယက္ခာ မဟာယက္ခာ အာဓိပတေယျာ စ ဟောန္တိ၊ သေယျထိဒိံ ဟရိဏေ စ ဟရဟရိဏေ စ ပါပေါ စ ပိင်္ဂလော စ၊ ဧတေ စတ္တာဏေ ယက္ခာ မဟာယက္ခာ ဗုဒ္ဓေ ပသန္နာ၊ ဓမ္မေ ပသန္နာ၊ သံဃေ ပသန္နာ၊ ဗုဒ္ဓေ သဂါရဝါ၊ ဓမ္မေ သဂါရဝါ၊ သံဃေ သဂါရဝါ၊ တမဟံ ဝဒါမိ ဟရိရဉ္စ ဟရဟရိရဉ္စ ပါပဉ္စ ပိင်္ဂလဉ္စ၊ ဣမံ ရက္ခံ

သံဝိဒဟန္တ။ မာ မံ ကောစိ ကိဉ္စိ ဝိဟေဋ္ဌေသိ မနုဿော ဝါ အမနုဿော ဝါ ဂစ္ဆန္တိ ဝါ ငြိတံ ဝါ နိသိန္နံ ဝါ နိပန္နံ ဝါ သုတ္တံ ဝါ ဇာဂရန္တံ ဝါ ပမတ္တံ ဝါ ရတ္တိံ ဝါ ဒိဝါ ဝါ သဒါ တံ တံ ရက္ခန္တိ ဒေဝတာ။

၅။ ဥတ္တရသ္မိံ ခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒိသာဘာဂေ စတ္တာရော ယက္ခာ မဟာယက္ခာ အာဓိပတေယျာ စ ဟောန္တိ။ သေယျထိဒံ? သံဃော စ သံဃုလိမော စ သုသုဏှော စ ဥဂ္ဂတေဇော စ၊ ဇေတ စတ္တာရော ယက္ခာ မဟာယက္ခာ ဗုဒ္ဓေ ပသန္နာ၊ ဓမ္မေ ပသန္နာ၊ သံဃေ ပသန္နာ၊ ဗုဒ္ဓေ သဂါရဝါ၊ ဓမ္မေ သဂါရဝါ၊ သံဃေ သဂါရဝါ၊ တမဟံ ဝဒါမိ သံဃဉ္စ သံဃုလိမဉ္စ သုသုဏှဉ္စ ဥဂ္ဂတေဉ္စ၊ ဣမံ ရက္ခံ သံဝိဒဟန္တ။ မာ မံ ကောစိ ကိဉ္စိ ဝိဟေဋ္ဌေသိ မနုဿော ဝါ အမနုဿော ဝါ ဂစ္ဆန္တိ ဝါ ငြိတံ ဝါ နိသိန္နံ ဝါ နိပန္နံ ဝါ သုတ္တံ ဝါ ဇာဂရန္တံ ဝါ ပမတ္တံ ဝါ ရတ္တိံ ဝါ ဒိဝါ ဝါ သဒါ တံ တံ ရက္ခန္တိ ဒေဝတာ။

၆။ ဟေဋ္ဌိမသ္မိံ ခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒိသာဘာဂေ စတ္တာရော ယက္ခာ မဟာယက္ခာ အာဓိပတေယျာ စ ဟောန္တိ။ သေယျထိဒံ? ဓရဋ္ဌော စ တေရဋ္ဌော စ သေဋ္ဌော စ ကမ္မလသေဋ္ဌော စ၊ ဇေတ စတ္တာရော ယက္ခာ မဟာယက္ခာ ဗုဒ္ဓေ ပသန္နာ၊ ဓမ္မေ ပသန္နာ၊ သံဃေ ပသန္နာ၊ ဗုဒ္ဓေ သဂါရဝါ၊ ဓမ္မေ သဂါရဝါ၊ သံဃေ သဂါရဝါ၊ တမဟံ ဝဒါမိ ဓရဋ္ဌဉ္စ တေရဋ္ဌဉ္စ သေဋ္ဌဉ္စ ကမ္မလသေဋ္ဌဉ္စ၊ ဣမံ ရက္ခံ သံဝိဒဟန္တ။ မာ မံ ကောစိ ကိဉ္စိ ဝိဟေဋ္ဌေသိ မနုဿော ဝါ အမနုဿော ဝါ ဂစ္ဆန္တိ ဝါ ငြိတံ ဝါ နိသိန္နံ ဝါ နိပန္နံ ဝါ သုတ္တံ ဝါ ဇာဂရန္တံ ဝါ ပမတ္တံ ဝါ ရတ္တိံ ဝါ ဒိဝါ ဝါ သဒါ တံ တံ ရက္ခန္တိ ဒေဝတာ။

၇။ ဥပရိမသ္မိံ ခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒိသာဘာဂေ စတ္တာရော ယက္ခာ မဟာယက္ခာ အာဓိပတေယျာ စ ဟောန္တိ။ သေယျထိဒံ? စန္ဒော စ သူရိယော စ ဣန္ဒော စ ဗြဟ္မာ စ၊ ဇေတ စတ္တာရော ယက္ခာ မဟာယက္ခာ ဗုဒ္ဓေ ပသန္နာ၊ ဓမ္မေ ပသန္နာ၊ သံဃေ ပသန္နာ၊ ဗုဒ္ဓေ သဂါရဝါ၊ ဓမ္မေ သဂါရဝါ၊ သံဃေ သဂါရဝါ၊ တမဟံ ဝဒါမိ စန္ဒဉ္စ သူရိယဉ္စ ဣန္ဒဉ္စ ဗြဟ္မဉ္စ၊ ဣမံ ရက္ခံ သံဝိဒဟန္တ။ မာ မံ ကောစိ ကိဉ္စိ ဝိဟေဋ္ဌေသိ မနုဿော ဝါ အမနုဿော ဝါ ဂစ္ဆန္တိ ဝါ ငြိတံ ဝါ နိသိန္နံ ဝါ နိပန္နံ ဝါ သုတ္တံ ဝါ ဇာဂရန္တံ ဝါ ပမတ္တံ ဝါ ရတ္တိံ ဝါ ဒိဝါ ဝါ သဒါ တံ တံ ရက္ခန္တိ ဒေဝတာ။

၈။ အာယသုန္တော၊ အရူဠ်ပြတ်တို့။ ဣဒံ၊ ဤဆဒိသာပါလသုတ်ကို။ မေ မယာ၊ အကျွန်ုပ်အာနန္ဒာသည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ သုတံ၊ ကြားအပ်၏။ ဧကံ၊ တပါးသော။ သမယံ၊ အခါ၌။ သာဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဓုဂေဂဟေ၊

ဗုဒ္ဓမန္တတော်များ

ရာဂြိုဟ်ပြည်၌။ ဂိဇ္ဈကုဋေ ပဗ္ဗတေ၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌။ ဝိဟရတိ၊ နေတော်မူ၏။
တေန ခေါ ပန သမယေန၊ ထိုသို့ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ၌။ ဘဂဝါ၊
မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းတို့ကို။ တေံ ဝစနံ၊ ဤဆိုလတ္တံ့သော
စကားကို။ အဝေါစ၊ မိန့်တော်မူ၏။—

၂။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပုရတ္ထိမသ္မိံ ခေါ ပန ဒိသာဘာဂေ၊ အရှေ့
မျက်နှာအရပ်အဖို့၌။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်သော။ မဟာယက္ခာ၊ နတ်မြတ်ဖြစ်
ကုန်သော။ အာဓိပတေယျာ၊ အကြီးအမှူးဖြစ်ကုန်သော။ စတ္တာရော ယက္ခာ၊
နတ်မင်းကြီး လေးဦးတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဣဒံ၊ ဤနတ်မင်းတို့
ဟူသည်။ သေယျထာ ကတမေ၊ အဘယ်သည်တို့နည်း။ သာတာဂိရော စ၊
သာတာဂိရိနတ်မင်းလည်းကောင်း။ ဟေမဝတော စ၊ ဟေမဝတနတ်မင်း
လည်းကောင်း။ ပုဏ္ဏကော စ၊ ပုဏ္ဏကနတ်မင်းလည်းကောင်း။ ဂုတ္တိယော စ၊
ဂုတ္တိယနတ်မင်းလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတ္တာရော၊ လေးယောက်ကုန်
သော။ ဧတေ မဟာယက္ခာ၊ ထိုနတ်မင်းကြီးတို့သည်။ ဗုဒ္ဓေ၊ မြတ်စွာဘုရား၌။
ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။ ဓမ္မေ၊ တရားတော်၌။ ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။
သံဃေ၊ သံဃာတော်၌။ ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။ ဗုဒ္ဓေ၊ မြတ်စွာဘုရား၌။
သဂါရဝါ၊ ရိုသေခြင်းရှိကုန်၏။ ဓမ္မေ၊ တရားတော်၌။ သဂါရဝါ၊ ရိုသေခြင်း
ရှိကုန်၏။ သံဃေ၊ သံဃာတော်၌။ သဂါရဝါ၊ ရိုသေခြင်းရှိကုန်၏။ အဟံ၊
ငါဘုရားသည်။ တံ တာဒိသံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။ သာတာဂိရိဉ္စ၊
သာတာဂိရိနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ ဟေမဝတဉ္စ၊ ဟေမဝတ နတ်မင်းကို
လည်းကောင်း။ ပုဏ္ဏကဉ္စ၊ ပုဏ္ဏကနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ ဂုတ္တိယဉ္စ၊ ဂုတ္တိယ
နတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ ဝဒါမိ၊ မိန့်တော်မူ၏။ တုဗ္ဗေ၊ သင်နတ်မင်းတို့သည်။
ဣမံ ရက္ခံ၊ ဤအစောင့်အရှောက်ကို။ သံဝိဒယန္တု၊ ကောင်းစွာ စီရင်ကြကုန်
လော့။ မံ၊ ငါ့ကို။ ကောစိ၊ တစုံတယောက်သော။ မနုဿော ဝါ၊ လူသည်
လည်းကောင်း။ အမနုဿော ဝါ၊ ဘီလူးသည်လည်းကောင်း (ဝါ) လူမှ
တပါးသော သတ္တဝါသည်လည်းကောင်း။ ဂစ္ဆန္တု ဝါ၊ သွားသော်လည်းကောင်း။
ဌိတံ ဝါ၊ ရပ်သော်လည်းကောင်း။ နိသိန္တု ဝါ၊ ထိုင်သော်လည်းကောင်း။
နိပန္တု ဝါ၊ လျောင်းသော်လည်းကောင်း။ သုတ္တံ ဝါ၊ အိပ်ပျော်သော်လည်းကောင်း။
ဇာဂရန္တု ဝါ၊ နိုးကြားသော်လည်းကောင်း။ ပမတ္တံ ဝါ၊ မေ့လျော့သော်
လည်းကောင်း။ ရတ္တံ ဝါ၊ ညဉ့်၌သော်လည်းကောင်း။ ဒိဝါ ဝါ၊ နေ၌သော်
လည်းကောင်း။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ကိဉ္စိ၊ စိုးစဉ်းမျှ။ မာ ဝိဟေဋ္ဌေသိ၊
မနိပ်စက် မညှဉ်းဆဲပါစေလင့်။ ဒေဝတာ၊ နတ်အပေါင်းတို့သည်။ တံ တံ၊
ထိုထိုသို့သော ရန်သူအပေါင်းကို။ ရက္ခန္တု၊ အစောင့်ကြကုန်လော့။

၃။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဒက္ခိဏသ္မိံ ခေါ် ပန ဒိသာဘာဂေ၊ တောင်
 မျက်နှာအရပ်အဖို့၌။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်သော။ မဟာယက္ခာ၊ နတ်မြတ်ဖြစ်ကုန်
 သော။ အာဓိပတေယျာ၊ အကြီးအမှူးဖြစ်ကုန်သော။ စတ္တာဓော ယက္ခာ၊
 နတ်မင်းကြီးလေးဦးတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဣဒံ၊ ဤနတ်မင်းတို့ဟူသည်။
 သေယျထာ ကတမေ၊ အဘယ်သည်တို့နည်း။ ကာလော စ၊ ကာလနတ်မင်း
 လည်းကောင်း။ ဥပကာလော စ၊ ဥပကာလနတ်မင်းလည်းကောင်း။ ဗိမ္ဗော စ၊
 ဗိမ္ဗနတ်မင်းလည်းကောင်း။ ဗိမ္ဗသေနော စ၊ ဗိမ္ဗသေနနတ်မင်းလည်းကောင်း။
 ဣတိ၊ ဤသို့။ စတ္တာဓော၊ လေးယောက်ကုန်သော။ ဧတေ မဟာယက္ခာ၊
 ထိုနတ်မင်းကြီးတို့သည်။ ဗုဒ္ဓေ၊ မြတ်စွာဘုရား၌။ ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။
 ဓမ္မေ၊ တရားတော်၌။ ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။ သံဃေ၊ သံဃာတော်၌။
 ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။ ဗုဒ္ဓေ၊ မြတ်စွာဘုရား၌။ သဂါရဝါ၊ ရှိသေခြင်း
 ရှိကုန်၏။ ဓမ္မေ၊ တရားတော်၌။ သဂါရဝါ၊ ရှိသေခြင်းရှိကုန်၏။ သံဃေ၊
 သံဃာတော်၌။ သဂါရဝါ၊ ရှိသေခြင်းရှိကုန်၏။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ တံ
 တာဒိသံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။ ကာလဉ္စ၊ ကာလနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။
 ဥပကာလဉ္စ၊ ဥပကာလနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ ဗိမ္ဗဉ္စ၊ ဗိမ္ဗနတ်မင်းကိုလည်း
 ကောင်း။ ဗိမ္ဗသေနဉ္စ၊ ဗိမ္ဗသေနနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ ဝဒါမိ၊ မိန့်တော်
 မူ၏။ တုမေ၊ သင်နတ်မင်းတို့သည်။ ဣမံ ရက္ခံ၊ ဤအစောင့်အရှောက်ကို။
 သံဝိဒဟန္တ၊ ကောင်းစွာစီရင်ကြကုန်လော့။ မံ၊ ငါ့ကို။ ကောစိ၊ တစုံတယောက်
 သော။ မနုဿော ဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။ အမနုဿော ဝါ၊ ဘီလူးသည်
 လည်းကောင်း။ (ဝါ) လုမ္မတပါးသော သတ္တဝါသည်လည်းကောင်း။ ဂစ္ဆန္တိ ဝါ၊
 သွားသော်လည်းကောင်း။ ဌိတံ ဝါ၊ ရပ်သော်လည်းကောင်း။ နိသန္တိ ဝါ၊
 ထိုင်သော်လည်းကောင်း။ နိပန္တံ ဝါ၊ လျောင်းသော်လည်းကောင်း။ သုတ္တံ ဝါ၊
 အိပ်ပျော်သော်လည်းကောင်း။ ဇာဂရန္တိ ဝါ၊ နိုးကြားသော်လည်းကောင်း။
 ပမတ္တံ ဝါ၊ မွေးလျာ့သော်လည်းကောင်း။ ရတ္တံ ဝါ၊ ညဉ့်၌သော်လည်း
 ကောင်း။ ဒိဝါ ဝါ၊ နေ၌သော်လည်းကောင်း။ သဒါ၊ အခါပေသိမ်း။ ကိဉ္စိ၊
 စိုးစဉ်းမျှ။ မာ ဝိဟေဋ္ဌသိ၊ မနှိပ်စက် မညှဉ်းဆဲပါစေလင့်။ ဒေဝတာ၊
 နတ်အပေါင်းတို့သည်။ တံ တံ၊ ကိုထိုသို့သော ရန်သူအပေါင်းကို။ ရက္ခန္တ၊
 စောင့်ကြကုန်လော့။

၄။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပစ္စိမသ္မိံ ခေါ် ပန ဒိသာဘာဂေ၊ အနောက်
 မျက်နှာအရပ်အဖို့၌။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်သော။ မဟာယက္ခာ၊ နတ်မြတ်ဖြစ်
 ကုန်သော။ အာဓိပတေယျာ၊ အကြီးအမှူးဖြစ်ကုန်သော။ စတ္တာဓော ယက္ခာ၊
 နတ်မင်းကြီးလေးဦးတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဣဒံ၊ ဤနတ်မင်းကြီးတို့
 ဟူသည်။ သေယျထာကတမေ၊ အဘယ်သည်တို့နည်း။ ဟရိဓော စ၊ ဟရိရနတ်မင်း

လည်းကောင်း။ ဟရဟရိရော စ၊ ဟရဟရိရနတ်မင်းလည်းကောင်း။ ပါပေါ စ၊
 ပါပနတ်မင်းလည်းကောင်း။ ပိင်္ဂလော စ၊ ပိင်္ဂလနတ်မင်းလည်းကောင်း။ ဣတိ၊
 ဤသို့။ စတ္တာဓော၊ လေးယောက်ကုန်သော။ ဧတေ မဟာယက္ခာ၊ ထိုနတ်မင်းကြီး
 တို့သည်။ ဗုဒ္ဓေ၊ မြတ်စွာဘုရား၌။ ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။ ဓမ္မေ၊ တရားတော်၌။
 ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။ သံဃေ၊ သံဃာတော်၌။ ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။
 ဗုဒ္ဓေ၊ မြတ်စွာဘုရား၌။ သဂါရဝါ၊ ရိုသေခြင်းရှိကုန်၏။ ဓမ္မေ၊ တရားတော်၌။
 သဂါရဝါ၊ ရိုသေခြင်းရှိကုန်၏။ သံဃေ၊ သံဃာတော်၌။ သဂါရဝါ၊ ရိုသေခြင်း
 ရှိကုန်၏။ အယံ၊ ငါဘုရားသည်။ တံ တာဒိသံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။
 ဟရိရဉ္စ၊ ဟရိရနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ ဟရဟရိရဉ္စ၊ ဟရဟရိရနတ်မင်းကို
 လည်းကောင်း။ ပါပဉ္စ၊ ပါပနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ ပိင်္ဂလဉ္စ၊ ပိင်္ဂလ
 နတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ ဝဒါမိ၊ မိန့်တော်မူ၏။ တုမေ၊ သင်နတ်မင်းတို့သည်။
 ဣမံ ရက္ခံ၊ ဤအစောင့်အရှောက်ကို။ သံဝိဒဟန္တု၊ ကောင်းစွာစီရင်ကြကုန်လော့။
 မံ၊ ငါ့ကို။ ကောစိ၊ တစ်တယောက်သော။ မနုဿော ဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။
 အမနုဿော ဝါ၊ ဘီလူးသည်လည်းကောင်း (ဝါ) လူမှတပါးသော သတ္တဝါသည်
 လည်းကောင်း။ ဂစ္ဆန္တိ ဝါ၊ သွားသော်လည်းကောင်း။ ငြိတံ ဝါ၊ ရပ်သော်
 လည်းကောင်း။ နိသိန္တိ ဝါ၊ ထိုင်သော်လည်းကောင်း။ နိပန္တိ ဝါ၊ လျောင်းသော်
 လည်းကောင်း။ သုတ္တံ ဝါ၊ အိပ်ပျော်သော်လည်းကောင်း။ ဇေဂရန္တိ ဝါ၊
 နိုးကြားသော်လည်းကောင်း။ ပမတ္တံ ဝါ၊ မေ့လျော့သော်လည်းကောင်း။
 ရတ္တံ ဝါ၊ ညဉ့်၌သော်လည်းကောင်း။ ဒိဝါ ဝါ၊ နေ၌သော်လည်းကောင်း။
 သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ကိဉ္စိ၊ စိုးစဉ်းမျှ။ မာ ဝိဟေဋ္ဌသိ၊ မနိပ်စက် မညှဉ်းဆဲ
 ပါစေလင့်။ ဒေဝတာ၊ နတ်အပေါင်းတို့သည်။ တံ တံ၊ ထိုထိုသို့သော ရန်သူ
 အပေါင်းကို။ ရက္ခန္တု၊ စောင့်ကြကုန်လော့။

၅။ ထိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဥတ္တရသ္မိံ ခေါ် ပန ဒိသာဘာဂေ၊ မြောက်
 မျက်နှာအရပ်အဖို့၌။ ငြိတာ၊ တည်ကုန်သော။ မဟာယက္ခာ၊ နတ်မြတ်မြတ်
 ကုန်သော။ အာဓိပတေယျာ၊ အကြီးအမှူးဖြစ်ကုန်သော။ စတ္တာဓော ယက္ခာ၊
 နတ်မင်းကြီး လေးဦးတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဣဒံ၊ ဤနတ်မင်းကြီး
 တို့သည်။ သေယျထာ ကတမေ၊ အဘယ်တို့နည်း။ သံဃော စ၊ သံဃနတ်
 မင်းလည်းကောင်း။ သံဃုလိမော စ၊ သံဃုလိမ နတ်မင်းလည်းကောင်း။
 သုသုဓော စ၊ သုသုရနတ်မင်းလည်းကောင်း။ ဥဂ္ဂတေဇော စ၊ ဥဂ္ဂတေဇနတ်မင်း
 လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတ္တာဓော၊ လေးယောက်ကုန်သော။ ဧတေ
 မဟာယက္ခာ၊ ထိုနတ်မင်းကြီးတို့သည်။ ဗုဒ္ဓေ၊ မြတ်စွာဘုရား၌။ ပသန္နာ၊
 ကြည်ညိုကုန်၏။ ဓမ္မေ၊ တရားတော်၌။ ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။ သံဃေ၊ သံဃာ
 တော်၌။ ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။ ဗုဒ္ဓေ၊ မြတ်စွာဘုရား၌။ သဂါရဝါ၊ ရိုသေခြင်း

ရှိကုန်၏။ ဓမ္မေ၊ တရားတော်၌။ သဂါရဝါ၊ ရှိသေခြင်း ရှိကုန်၏။ သံဃေ၊ သံဃာတော်၌။ သဂါရဝါ၊ ရှိသေခြင်း ရှိကုန်၏။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ တံ တာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ သံဃဉ္စ၊ သံဃာနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ သံဃုလိမဉ္စ၊ သံဃုလိမ နတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ သုသုရဉ္စ၊ သုသုရနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ ဥဂ္ဂတေဇဉ္စ၊ ဥဂ္ဂတေဇနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ ဝဒါမိ၊ မိန့်တော်မူ၏။ တုမေ၊ သင်နတ်မင်းတို့သည်။ ဣမံ ရက္ခံ၊ ဤအစောင့်အရှောက်ကို။ သင်္ဂဗဟန္တု၊ ကောင်းစွာ စီရင်ကြကုန်လော့။ မံ၊ ငါ့ကို။ ကောစိ၊ တစ်စုံတယောက်သော။ မနုဿော ဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။ အမနုဿော ဝါ၊ ဘီလူးသည်လည်းကောင်း (ဝါ) လူ့မှထပါးသော သတ္တဝါသည်လည်းကောင်း။ ဂစ္ဆန္တိ ဝါ၊ သွားသော်လည်းကောင်း။ ဌိတံ ဝါ၊ ရပ်သော်လည်းကောင်း။ နိသိန္တိ ဝါ၊ ထိုင်သော်လည်းကောင်း။ နိပန္တံ ဝါ၊ လျောင်းသော်လည်းကောင်း။ သုတ္တံ ဝါ၊ အိပ်ပျော်သော်လည်းကောင်း။ ဇာဂရန္တိ ဝါ၊ နိုးကြားသော်လည်းကောင်း။ ပမတ္တံ ဝါ၊ မေ့လျော့သော်လည်းကောင်း။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ကိဉ္စိ၊ စိုးစဉ်းမျှ။ မာ ဝိဟေဋ္ဌေသိ၊ မနှိပ်စက် မညှဉ်းခဲပါစေလင့်။ ဒေဝတာ၊ နတ်အပေါင်းတို့သည်။ တံ တံ၊ ထိုထိုသို့သော ရန်သူအပေါင်းကို။ ရက္ခန္တု၊ စောင့်ကြကုန်လော့။

၆။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဟေဋ္ဌိမသ္မိံ ခေါ် ပန ဒိသာဘာဂေ၊ အောက်မျက်နှာအရပ်အဖို့၌။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်သော။ မဟာယက္ခာ၊ နတ်မြတ်ဖြစ်ကုန်သော။ အာဓိပတေယျာ၊ အကြီးအမှူးဖြစ်ကုန်သော။ စတ္တာရော ယက္ခာ၊ နတ်မင်းကြီး လေးဦးတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဣဒံ၊ ဤနတ်မင်းကြီးတို့ဟူသည်။ သေယျထာ ကတမေ၊ အတယ်သည်တို့နည်း။ ဓရဋ္ဌော စ၊ ဓရဋ္ဌ နတ်မင်းလည်းကောင်း။ ဓတရဋ္ဌော စ၊ ဓတရဋ္ဌနတ်မင်းလည်းကောင်း။ သေဋ္ဌော စ၊ သေဋ္ဌနတ်မင်းလည်းကောင်း။ ကမ္မလသေဋ္ဌော စ၊ ကမ္မလသေဋ္ဌနတ်မင်းလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတ္တာရော၊ လေးယောက်ကုန်သော။ ဧတေ မဟာယက္ခာ၊ ထိုနတ်မင်းကြီးတို့သည်။ ဗုဒ္ဓေ၊ မြတ်စွာဘုရား၌။ ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။ ဓမ္မေ၊ တရားတော်၌။ ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။ သံဃေ၊ သံဃာတော်၌။ ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။ ဗုဒ္ဓေ၊ မြတ်စွာဘုရား၌။ သဂါရဝါ၊ ရှိသေခြင်း ရှိကုန်၏။ ဓမ္မေ၊ တရားတော်၌။ သဂါရဝါ၊ ရှိသေခြင်း ရှိကုန်၏။ သံဃေ သံဃာတော်၌။ သဂါရဝါ၊ ရှိသေခြင်း ရှိကုန်၏။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ တံ တာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ ဓရဋ္ဌဉ္စ၊ ဓရဋ္ဌနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ ဓတရဋ္ဌဉ္စ၊ ဓတရဋ္ဌနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ သေဋ္ဌဉ္စ၊ သေဋ္ဌနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ ကမ္မလသေဋ္ဌဉ္စ၊ ကမ္မလသေဋ္ဌနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ ဝဒါမိ၊ မိန့်တော်မူ၏။ တုမေ၊ သင်နတ်မင်းတို့သည်။ ဣမံ ရက္ခံ၊

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

ဤအစောင့်အရှောက်ကို။ သံဝိဒဟန္တ။ ကောင်းစွာ စီရင်ကြကုန်လော့။ မံ၊ ငါ့ကို။ ကောစိ၊ တစုံတယောက်သော။ မနုဿော ဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။ အမနုဿော ဝါ၊ ဘီလူးသည်လည်းကောင်း (ဝါ) လူမှတပါးသော သတ္တဝါသည်လည်းကောင်း။ ဂစ္ဆန္တိ ဝါ၊ သွားသော်လည်းကောင်း။ ဌိတံ ဝါ ရပ်သော်လည်းကောင်း။ နိသိန္နံ ဝါ၊ ထိုင်သော်လည်းကောင်း။ နိပန္နံ ဝါ၊ လျောင်းသော်လည်းကောင်း။ သုတ္တံ ဝါ၊ အိပ်ပျော်သော်လည်းကောင်း။ ဇာဂရန္တိ ဝါ၊ နိုးကြားသော်လည်းကောင်း။ ပမတ္တံ ဝါ၊ မေ့လျော့သော်လည်းကောင်း။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ကိဉ္စိ၊ စိုးစဉ်းမျှ။ မာ၊ ဝိဟေဋ္ဌေသိ၊ မနိပ်စက် မညှဉ်းဆဲပါစေလင့်။ ဒေဝတာ၊ နတ်အပေါင်းတို့သည်။ တံ တံ၊ ထိုထိုသို့သော ရန်သူအပေါင်းကို။ ရက္ခန္တိ၊ စောင့်ကြကုန်လော့။

၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဥပရိမသ္မိံ ခေါ် ပန ဒိသာဘာဂေ၊ အထက် မျက်နှာ အဖို့၌။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်သော။ မဟာယက္ခာ၊ နတ်မြတ်ဖြစ်ကုန်သော။ အာဓိပတေယျာ၊ အကြီးအမှူးဖြစ်ကုန်သော။ စတ္တာဓော ယက္ခာ၊ နတ်မင်းကြီးလေးဦးတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဣဒံ၊ ဤနတ်မင်းကြီးတို့ဟူသည်။ သေယျထာ ကတမေ၊ အဘယ်သည်တို့နည်း။ စန္ဒော စ၊ စန္ဒနတ်မင်းလည်းကောင်း။ သူရိယော စ၊ သူရိယနတ်မင်းလည်းကောင်း။ ဣန္ဒော စ၊ ဣန္ဒနတ်မင်းလည်းကောင်း။ ဗြဟ္မာ စ၊ ဗြဟ္မနတ်မင်းလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတ္တာဓော၊ လေးယောက်ကုန်သော။ ဧတေ မဟာယက္ခာ၊ ထိုနတ်မင်းကြီးတို့သည်။ ဗုဒ္ဓေ၊ မြတ်စွာဘုရား၌။ ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။ ဓမ္မေ၊ တရားတော်၌။ ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။ သံဗော၊ သံဃာတော်၌။ ပသန္နာ၊ ကြည်ညိုကုန်၏။ ဗုဒ္ဓေ၊ မြတ်စွာဘုရား၌။ သဂါရဝါ၊ ရိုသေခြင်း ရှိကုန်၏။ ဓမ္မေ၊ တရားတော်၌။ သဂါရဝါ၊ ရိုသေခြင်း ရှိကုန်၏။ သံဗော၊ သံဃာတော်၌။ သဂါရဝါ၊ ရိုသေခြင်း ရှိကုန်၏။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ တံ တာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ စန္ဒဉ္စ၊ စန္ဒနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ သူရိယဉ္စ၊ သူရိယနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ ဣန္ဒဉ္စ၊ ဣန္ဒနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ ဗြဟ္မဉ္စ၊ ဗြဟ္မနတ်မင်းကိုလည်းကောင်း။ ဝဒါမိ၊ မိန့်လော်မူ၏။ တုမေ၊ သင်နတ်မင်းတို့သည်။ ဣမံ ရက္ခံ၊ ဤအစောင့်အရှောက်ကို။ သံဝိဒဟန္တ။ ကောင်းစွာ စီရင်ကြကုန်လော့။ မံ၊ ငါ့ကို။ ကောစိ၊ တစုံတယောက်သော။ မနုဿော ဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။ အမနုဿော ဝါ၊ ဘီလူးသည်လည်းကောင်း (ဝါ) လူမှတပါးသော သတ္တဝါသည်လည်းကောင်း။ ဂစ္ဆန္တိ ဝါ၊ သွားသော်လည်းကောင်း။ ဌိတံ ဝါ၊ ရပ်သော်လည်းကောင်း။ နိသိန္နံ ဝါ၊ ထိုင်သော်လည်းကောင်း။ နိပန္နံ ဝါ၊ လျောင်းသော်လည်းကောင်း။ သုတ္တံ ဝါ၊ အိပ်ပျော်သော်လည်းကောင်း။ ဇာဂရန္တိ ဝါ၊ နိုးကြားသော်လည်းကောင်း။ ပမတ္တံ ဝါ၊ မေ့လျော့

၅၅၆

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

သော်လည်းကောင်း။ ရတ္တိံ ဝါ၊ ညဉ့်ညီသော် လည်းကောင်း။ ဒိဝါ ဝါ၊ နေ့ညီသော် လည်းကောင်း။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ကိဉ္စိ၊ စိုးစဉ်းမျှ။ မာဝိဟေဋ္ဌေသိ၊ မနှိပ်စက် မညှဉ်းဆဲပါစေလင့်။ ဒေဝတာ၊ နတ်အပေါင်းတို့သည်။ တံ တံ၊ ထိုထိုသို့ သဘောရှိသော ရန်သူဖြစ်သော လူ၊ ဘီလူးအပေါင်းကို။ ရမ္မန္တု၊ စောင့်ကြကုန်လော့။

ဤသုတ်ကို နေ့စဉ်မပြတ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လျှင် နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တို့ စောင့်မကြည့်ရှု၏။ ရန်သူယူမျှ ကင်းရှင်း၍ ဘေးဟူသမျှ ပပျောက်သည်။ အမြဲရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြပါလေ။

၄၈။ ဣပရိတ္တ (ဧကံပရိတ်)

၁။ ဧဝံ မေ သုတံ-ဧကံ သမယံ ဘဂဝါ သာဝတ္ထိယံ ဝိဟရတိ ဇေတဝနေ အနာထပိတ္တိကဿ အာရာမေ။ တတြ ခေါ ဘဂဝါ အာယသ္မန္တံ အာနန္တံ တေဒဝေါ-

၂။ အဓိဂတော ခေါ မျာယံ မေော၊ ဧဝံ အာနန္တံ မယာ ပါရမိယော ပူရေတွာ ဗုဒ္ဓတ္ထံ ပတွာ မာရသေနံ ဝိဒ္ဓံသေတွာ အသနိစ္စက္ကဿ ပတိတော ဝိယ ခုရစက္ကဿ ပတိတော ဝိယ၊ ဧဝံ အာနန္တံ မယာ ပါရမိယော ပူရေတွာ ဗုဒ္ဓတ္ထံ ပတွာ မာရသေနံ ဝိဒ္ဓံသေတွာ တဒါ လဒ္ဓမ္မေစက္ကဿ အာနုဘာဝေန ပူရတ္ထိမာယ ဒိသာယ အာဂတာနံ သတြုဘယံ အသိတိသတသဟဿာနံ မဒ္ဓတိ ဝိဒ္ဓံသေတိ အတ္တင်္ဂမေတိ နိဗ္ဗာပေတိ၊ ပူရတ္ထိမာယ အနုဒိသာယ အာဂတာနံ သတြုဘယံ အသိတိသတသဟဿာနံ မဒ္ဓတိ ဝိဒ္ဓံသေတိ အတ္တင်္ဂမေတိ နိဗ္ဗာပေတိ။

၃။ ဒက္ခိဏာယ ဒိသာယ အာဂတာနံ သတြုဘယံ အသိတိသတသဟဿာနံ မဒ္ဓတိ ဝိဒ္ဓံသေတိ အတ္တင်္ဂမေတိ နိဗ္ဗာပေတိ၊ ဒက္ခိဏာယ အနုဒိသာယ အာဂတာနံ သတြုဘယံ အသိတိသတသဟဿာနံ မဒ္ဓတိ ဝိဒ္ဓံသေတိ အတ္တင်္ဂမေတိ နိဗ္ဗာပေတိ။

၄။ ပစ္ဆိမာယ ဒိသာယ အာဂတာနံ သတြုဘယံ အသိတိသတသဟဿာနံ မဒ္ဓတိ ဝိဒ္ဓံသေတိ အတ္တင်္ဂမေတိ နိဗ္ဗာပေတိ၊ ပစ္ဆိမာယ အနုဒိသာယ အာဂတာနံ သတြုဘယံ အသိတိသတသဟဿာနံ မဒ္ဓတိ ဝိဒ္ဓံသေတိ အတ္တင်္ဂမေတိ နိဗ္ဗာပေတိ။

၅။ ဥတ္တရာယ ဒိသာယ အာဂတာနံ သတြုဘယံ အသိတိသတသဟဿာနံ မဒ္ဒတိ ဝိဒ္ဓံသေတိ အတ္တင်္ဂမေတိ နိဗ္ဗာပေတိ၊ ဥတ္တရာယ အနုဒိသာယ အာဂတာနံ သတြုဘယံ အသိတိသတသဟဿာနံ မဒ္ဒတိ ဝိဒ္ဓံသေတိ အတ္တင်္ဂမေတိ နိဗ္ဗာပေတိ။

၆။ ဟေဋ္ဌိမာယ ဒိသာယ အာဂတာနံ သတြုဘယံ အသိတိသတသဟဿာနံ မဒ္ဒတိ ဝိဒ္ဓံသေတိ အတ္တင်္ဂမေတိ နိဗ္ဗာပေတိ။

၇။ ဥပရိမာယ ဒိသာယ အာဂတာနံ သတြုဘယံ အသိတိသတသဟဿာနံ မဒ္ဒတိ ဝိဒ္ဓံသေတိ အတ္တင်္ဂမေတိ နိဗ္ဗာပေတိ။

၈။ ဧဝံ အာနန္ဒ မယာ ပါရမိယော ဗူရေတွာ ဗုဒ္ဓတ္ထံ ပတွာ မာရဏေန ဝိဒ္ဓံသေတွာ လဒ္ဓဓမ္မစက္ကဿ အာနုဘာဝေန ဣမသ္မိံ ပိယာရေ ဂေါစရဂါမေ ဇနပဒေ နိဂမေ နဂရေ ရဋ္ဌေဗျုဒ္ဓိပေ စက္ကဝါဋ္ဌေ ဇာတိခေတ္တေ အာဏာခေတ္တေ ဝိသယခေတ္တေ ဌိတာ ဘိက္ခု ဝါ ဘိက္ခုနီ ဝါ ဥပါသကော ဝါ ဥပါသိကာ ဝါ ဂဟပတိ ဝါ ဂဟပတာနိ ဝါ သုဇ္ဈေ၊ ဝါ သဒ္ဓိ ဝါ ဝေဿော ဝါ ဝေဿိ ဝါ ပြာဟွဏော ဝါ ပြာဟွဏံ ဝါ ရုဇာ ဝါ ရုဇဒေဝိ ဝါ ဥပရာဇာ ဝါ ဥပရာဇဒေဝိ ဝါ အမဇ္ဈော ဝါ အမဇ္ဈာရိယာဒယော ဝါ တေ သဗ္ဗေ သုခိတာဟောန္တု၊ အနိသာ ဟောန္တု၊ အဗျာပဇာ ဟောန္တု၊ အဝေရာ ဟောန္တု၊ အဏေဂါ ဟောန္တု၊ အညမညံ ပိယာ ဟောန္တု၊ မမပ္ပိ ဝါ သဗ္ဗလောကမ္ပိ ဝါ။

၉။ သီသရောဂေါ စက္ခုရောဂေါ သောတရောဂေါ ယာနရောဂေါ ဇိဝှိ- ရောဂေါ မုခရောဂေါ ဒန္တရောဂေါ ဩဋ္ဌရောဂေါ ဟနရောဂေါ ဂီဝါရောဂေါ ဟတ္တရောဂေါ ပါဒရောဂေါ ကုစ္ဆိရောဂေါ ပိဋ္ဌိရောဂေါ အဋ္ဌိရောဂေါ မံသ- ရောဂေါ စမ္မရောဂေါ သကလသရီရောဂေါ ပဉ္စဝိသတိ ဘယာ ဒုတ္တိံ သ ကမ္မကာရဏာ ဆနုဂုတိ ရောဂါ သောဠသ ဥပဒ္ဓဝါ စ ဝိဒ္ဓံသေန္တု အတ္တင်္ဂမေန္တု နိဗ္ဗာပေန္တု ဒုရဋ္ဌာနေ ဂစ္ဆန္တိ။

၁၀။ ဧဝံ ဘဂဝတာ ဘာသိတံ အာယသ္မာ အာနန္ဒော အဘိနန္ဒိတိ။

၁။ အာယသ္မန္တော၊ အရှင်မြတ်တို့။ ဣဒံ၊ ဤစက်ပရိတ်ကို။ မေ-မယာ၊ အကျွန်ုပ် အာနန္ဒာသည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ သုတံ၊ ကြားအပ်၏။ ဧကံ၊ တစ်ပါးသော။ သမယံ၊ အခါ၌။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ သာဝတ္ထိယံ၊ သာဝတ္ထိပြည်၌။ အနာထပိဏ္ဍိကဿ၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၏။ အာရာမေ၊ လွန်စွာမွေ့လျော်ရာ ဖြစ်သော။ ဇေတဝနေ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌။ ဝိဟရတိ၊ သံတင်းသုံး

နေတော်မူကြ၏။ တကြ ခေါ၊ ထိုသို့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ဝယ် သီတင်းသုံး
နေတော်မူသောအခါ၌။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာယသ္မန္တံ၊ ရှည်သော
သက်တော်ရှိသော။ အာနန္ဒံ၊ အရှင်အာနန္ဒာကို။ ဧဝံ ဝစနံ၊ ဤဆိုလတ္တံ့သော
စကားကို။ အဝေါစ၊ မိန့်တော်မူ၏။—

၂။ အာနန္ဒ၊ အာနန္ဒာ။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ မယာ၊ ငါဘုရားသည်။ ပါရမိယော၊
ပါရမီတော်တို့ကို။ ပူရေတွာ၊ ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီး၍။ ဗုဒ္ဓတ္တံ၊ ဘုရားအဖြစ်သို့။
ပတွာ၊ ရောက်တော်မူပြီး၍။ မာရသေနံ၊ မာရ်စစ်သည်ကို။ အသနိစက္ကဿ၊
မိုးကြိုးစက်၏။ ပတိတော ဝိယ၊ ကျခြင်းကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ခုရစက္ကဿ၊
သင်တန်းစက်၏။ ပတိတော ဝိယ၊ ကျခြင်းကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ဝိဒ္ဓိသေတွာ၊
ဖျက်ဆီးတော်မူပြီး၍။ မေ မယာ၊ ငါဘုရားသည်။ အယံ ဓမ္မော၊ ဤသစ္စာ
လေးပါးတရားကို။ အဓိဂတော ခေါ၊ ရအပ် သိအပ်ပြီ။ အာနန္ဒ၊ အာနန္ဒာ။ ဧဝံ၊
ဤသို့။ မယာ၊ ငါဘုရားသည်။ ပါရမိယော၊ ပါရမီတော်တို့ကို။ ပူရေတွာ၊
ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီး၍။ ဗုဒ္ဓတ္တံ၊ ဘုရားအဖြစ်သို့။ ပတွာ၊ ရောက်တော်မူပြီး၍။
မာရသေနံ၊ မာရ်စစ်သည်ကို။ ဝိဒ္ဓိသေတွာ၊ ဖျက်ဆီးတော်မူပြီး၍။ တဒါ တသ္မံ
ကာလေ၊ ထိုအခါ၌။ လဒ္ဓမ္မစက္ကဿ၊ ရအပ်သော တရားတည်းဟူသော
စက်ရတနာ၏။ အာနန္ဒာဝေန၊ အစွမ်းသတ္တိ အာနုဘော်ကြောင့်။ ပုရတ္ထိမာယ
ဒိသာယ၊ အရွှေမျက်နှာအရပ်မှ။ အာဂတာနံ၊ လာလတ်ကုန်သော။ အသီတိ-
သတသဟဿာနံ၊ ရှစ်သန်းကုန်သော။ သတြုဘယံ၊ ဘေးရန်အပေါင်းကို။
မဒ္ဒတိ၊ နှိမ်နင်း၏။ ဝိဒ္ဓိသေတိ၊ ဖျက်ဆီး၏။ အတ္တင်္ဂမေတိ၊ ချုပ်စေ၏ (ဝါ)
ချုပ်ပျက်ပျောက်ကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၏။ နိဗ္ဗာပေတိ၊ ငြိမ်းစေ၏။ ပုရတ္ထိမာယ
အနုဒိသာယ၊ အရွှေတောင်ထောင့် မျက်နှာအရပ်မှ။ အာဂတာနံ၊ လာလတ်
ကုန်သော။ အသီတိသတသဟဿာနံ၊ ရှစ်သန်းကုန်သော။ သတြုဘယံ။
ဘေးရန်အပေါင်းကို။ မဒ္ဒတိ၊ နှိမ်နင်း၏။ ဝိဒ္ဓိသေတိ၊ ဖျက်ဆီး၏။ အတ္တင်္ဂမေတိ၊
ချုပ်စေ၏။ နိဗ္ဗာပေတိ၊ ငြိမ်းစေ၏။

၃။ ဒက္ခိဏာယ ဒိသာယ၊ တောင်မျက်နှာအရပ်မှ။ အာဂတာနံ၊ လာလတ်
ကုန်သော။ အသီတိသတသဟဿာနံ၊ ရှစ်သန်းကုန်သော။ သတြုဘယံ၊
ဘေးရန်အပေါင်းကို။ မဒ္ဒတိ၊ နှိမ်နင်း၏။ ဝိဒ္ဓိသေတိ၊ ဖျက်ဆီး၏။ အတ္တင်္ဂမေတိ၊
ချုပ်စေ၏။ နိဗ္ဗာပေတိ၊ ငြိမ်းစေ၏။ ဒက္ခိဏာယ အနုဒိသာယ၊ အနောက်
တောင်ထောင့်အရပ်မျက်နှာမှ။ အာဂတာနံ၊ လာလတ်ကုန်သော။ အသီတိ-
သတသဟဿာနံ၊ ရှစ်သန်းကုန်သော။ သတြုဘယံ၊ ဘေးရန်အပေါင်းကို။
မဒ္ဒတိ၊ နှိမ်နင်း၏။ ဝိဒ္ဓိသေတိ၊ ဖျက်ဆီး၏။ အတ္တင်္ဂမေတိ၊ ချုပ်စေ၏။
နိဗ္ဗာပေတိ၊ ငြိမ်းစေ၏။

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

၄။ ပစ္စိမာယ ဒိသာယ၊ အနောက်မျက်နှာအရပ်မှ။ အာဂတာနံ၊ လာလတ်ကုန်သော။ အသိတိသတသဟဿာနံ၊ ရှစ်သန်းကုန်သော။ သတြုဘယံ၊ ဘေးရန်အပေါင်းကို။ မဒ္ဒတိ၊ နှိမ်နင်း၏။ ဝိဒ္ဓံသေတိ၊ ဖျက်ဆီး၏။ အတ္တဂံမေတိ၊ ချုပ်စေ၏။ နိဗ္ဗာပေတိ၊ ငြိမ်းစေ၏။ ပစ္စိမာယ အနုဒိသာယ၊ အနောက်မြောက်ထောင့်အရပ်မှ။ အာဂတာနံ၊ လာလတ်ကုန်သော။ အသိတိသတသဟဿာနံ၊ ရှစ်သန်းကုန်သော။ သတြုဘယံ၊ ဘေးရန်အပေါင်းကို။ မဒ္ဒတိ၊ နှိမ်နင်း၏။ ဝိဒ္ဓံသေတိ၊ ဖျက်ဆီး၏။ အတ္တဂံမေတိ၊ ချုပ်စေ၏။ နိဗ္ဗာပေတိ၊ ငြိမ်းစေ၏။

၅။ ဥတ္တရာယ ဒိသာယ၊ မြောက်မျက်နှာအရပ်မှ။ အာဂတာနံ၊ လာလတ်ကုန်သော။ အသိတိသတသဟဿာနံ၊ ရှစ်သန်းကုန်သော။ သတြုဘယံ၊ ဘေးရန်အပေါင်းကို။ မဒ္ဒတိ၊ နှိမ်နင်း၏။ ဝိဒ္ဓံသေတိ၊ ဖျက်ဆီး၏။ အတ္တဂံမေတိ၊ ချုပ်စေ၏။ နိဗ္ဗာပေတိ၊ ငြိမ်းစေ၏။ ဥတ္တရာယ အနုဒိသာယ၊ အရှေ့မြောက်ထောင့်အရပ်မှ။ အာဂတာနံ၊ လာလတ်ကုန်သော။ အသိတိသတသဟဿာနံ၊ ရှစ်သန်းကုန်သော။ သတြုဘယံ၊ ဘေးရန်အပေါင်းကို။ မဒ္ဒတိ၊ နှိမ်နင်း၏။ ဝိဒ္ဓံသေတိ၊ ဖျက်ဆီး၏။ အတ္တဂံမေတိ၊ ချုပ်စေ၏။ နိဗ္ဗာပေတိ၊ ငြိမ်းစေ၏။

၆။ ဟေဠိမာယ ဒိသာယ၊ အောက်အရပ်မျက်နှာမှ။ အာဂတာနံ၊ လာလတ်ကုန်သော။ အသိတိသတသဟဿာနံ၊ ရှစ်သန်းကုန်သော။ သတြုဘယံ၊ ဘေးရန်အပေါင်းကို။ မဒ္ဒတိ၊ နှိမ်နင်း၏။ ဝိဒ္ဓံသေတိ၊ ဖျက်ဆီး၏။ အတ္တဂံမေတိ၊ ချုပ်စေ၏။ နိဗ္ဗာပေတိ၊ ငြိမ်းစေ၏။

၇။ ဥပရိမာယ ဒိသာယ၊ အထက်အရပ်မျက်နှာမှ။ အာဂတာနံ၊ လာလတ်ကုန်သော။ အသိတိသတသဟဿာနံ၊ ရှစ်သန်းကုန်သော။ သတြုဘယံ၊ ဘေးရန်အပေါင်းကို။ မဒ္ဒတိ၊ နှိမ်နင်း၏။ ဝိဒ္ဓံသေတိ၊ ဖျက်ဆီး၏။ အတ္တဂံမေတိ၊ ချုပ်စေ၏။ နိဗ္ဗာပေတိ၊ ငြိမ်းစေ၏။

၈။ အာနန္ဒ၊ အာနန္ဒာ။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ မေမယာ၊ ငါဘုရားသည်။ ပါရမိဟော၊ ပါရမိတော်တို့ကို။ ပူရေတွာ၊ ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီး၍။ ဗုဒ္ဓတ္တံ၊ ဘုရားအဖြစ်သို့။ ပတွာ။ ရောက်တော်မူပြီး၍။ မာရသေနံ၊ မာရ်စစ်သည်ကို။ ခိဒ္ဓံသေတွာ၊ ဖျက်ဆီးတော်မူပြီး၍။ လဒ္ဓခမ္မစက္ကဿ၊ ရအပ်သော တရားတည်းဟူသော စက်ရတနာ၏။ အာနုဘာဝေန၊ အစွမ်းသတ္တိ အာနုဘော်ကြောင့်။

ဣမသ္မိံ ဝိယာဓေ၊ ဤကျောင်း၌လည်းကောင်း။ ဂေါစရဂါမေ၊ ဆွမ်းခံရွာ၌
လည်းကောင်း။ ဇနပဒေ၊ ဇနပုဒ်၌လည်းကောင်း။ နိဂမေ၊ နိဂုံးရွာ၌လည်း
ကောင်း။ နာဂဓေ၊ မြို့၌လည်းကောင်း။ ရဋ္ဌေ၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌လည်းကောင်း။
ဇမ္ပုဒိပေ၊ ဇမ္ပုဒိပ်ကျွန်း၌လည်းကောင်း။ စက္ကဝါဠေ၊ စကြဝဠာ၌လည်းကောင်း။
ဇာတိဓေတ္ထေ၊ ဇာတိဓေတ်၌လည်းကောင်း။ အာဏာဓေတ္ထေ၊ အာဏာဓေတ်၌
လည်းကောင်း။ ဝိသယဓေတ္ထေ၊ ဝိသယဓေတ်၌ လည်းကောင်း။ ဌိတာ၊
တည်ကြကုန်သော။ ဘိက္ခု ဝါ၊ ရဟန်းယောက်ျားသည် လည်းကောင်း။
ဘိက္ခုနီ ဝါ၊ ရဟန်းမိန်းမသည်လည်းကောင်း။ ဥပါသကော ဝါ၊ ဒါယကာ
ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း။ ဥပါသိကာ ဝါ၊ ဒါယိကာမိန်းမသည်လည်း
ကောင်း။ ဂဟပတိ ဝါ၊ သူကြွယ်ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း။ ဂဟပတာနိ
ဝါ၊ သူကြွယ်မိန်းမသည်လည်းကောင်း။ သုဒ္ဓေါ ဝါ၊ သူဆင်းရဲယောက်ျားသည်
လည်းကောင်း။ သုဒ္ဓိ ဝါ၊ သူဆင်းရဲမိန်းမသည်လည်းကောင်း။ ဝေဿော ဝါ၊
ကုန်သည်ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း။ ဝေဿီ ဝါ၊ ကုန်သည်မိန်းမသည်
လည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏော ဝါ၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏီ ဝါ၊
ပုဏ္ဏေးမသည်လည်းကောင်း။ ရာဇော ဝါ၊ မင်းသည်လည်းကောင်း။ ရာဇဒေဝီ ဝါ၊
မင်း၏ မိဖုရားသည်လည်းကောင်း။ ဥပရာဇော ဝါ၊ အိမ်ရှေ့မင်းသည်လည်း
ကောင်း။ ဥပရာဇဒေဝီ ဝါ၊ အိမ်ရှေ့မင်း၏ မိဖုရားသည်လည်းကောင်း။ အမစ္စော
ဝါ၊ အမတ်သည်လည်းကောင်း။ အမစ္စဘရိယာဒယော ဝါ၊ အမတ်၏မယား
အစရှိသည်တို့သည်လည်းကောင်း။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ တေ သတ္တာ၊
ထိုသတ္တဝါတို့သည်။ သုခိတာ၊ ချမ်းသာကြကုန်သော။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်စေ
ကုန်သတည်း။ အနိဿာ၊ ဆင်းရဲခြင်း မရှိကြကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်စေ
ကုန်သတည်း။ အဗျာပဇ္ဇော၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ မရှိကြကုန်သည်။ ဟောန္တု၊
ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ အဝေရာ၊ ရန်မရှိကြကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်စေကုန်
သတည်း။ အရောဂါ၊ အနာရောဂါ မရှိကြကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်စေကုန်
သတည်း။ အညမညံ၊ အချင်းချင်း (ဝါ) တယောက်သည် တယောက်အား။
ပိယာ၊ ချစ်ကြကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ မမမ္မိ ဝါ၊ ငါ့ကို
လည်းကောင်း။ သဗ္ဗလောကမ္မိ ဝါ၊ ခပ်သိမ်းသော လောကကိုလည်းကောင်း။
ပိယာ၊ ချစ်ကြကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်စေကုန်သတည်း။

၉။ (သဗ္ဗေသံ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ တေသံ သတ္တာနံ၊ ထိုသတ္တဝါတို့၏။)
သီသဓေဂေါ၊ ဦးခေါင်း၌ဖြစ်သော အနာသည်လည်းကောင်း။ စက္ခုဓေဂေါ၊
မျက်စိ၌ဖြစ်သော အနာသည်လည်းကောင်း။ သောတဓေဂေါ၊ နား၌ဖြစ်သော
အနာသည်လည်းကောင်း။ ဃာနဓေဂေါ၊ နှာခေါင်း၌ ဖြစ်သော အနာသည်
လည်းကောင်း။ ဇိဝှိဓေဂေါ၊ လျှာ၌ ဖြစ်သော အနာသည်လည်းကောင်း။

မုခရောဂေါ၊ ခံတွင်း၌ဖြစ်သော အနာသည်လည်းကောင်း။ ဓန္တရောဂေါ၊ သွား၌
 ဖြစ်သော အနာသည်လည်းကောင်း။ သြဋ္ဌရောဂေါ၊ နှုတ်ခမ်း၌ ဖြစ်သော
 အနာသည်လည်းကောင်း။ ဟနုရောဂေါ၊ မေး၌ ဖြစ်သော အနာသည်
 လည်းကောင်း။ ဂိဝါရောဂေါ၊ လည်၌ ဖြစ်သော အနာသည်လည်းကောင်း။
 ဟတ္ထရောဂေါ၊ လက်၌ဖြစ်သော အနာသည်လည်းကောင်း။ ပါဒရောဂေါ၊ ခြေ၌
 ဖြစ်သော အနာသည်လည်းကောင်း။ ကုစ္စိရောဂေါ၊ ဝမ်း၌ဖြစ်သော အနာသည်
 လည်းကောင်း။ ပိဋ္ဌိရောဂေါ၊ ကျော့ကုန်း၌ဖြစ်သော အနာသည်လည်းကောင်း။
 အဋ္ဌိရောဂေါ၊ အရိုး၌ ဖြစ်သော အနာသည်လည်းကောင်း။ ပံသရောဂေါ၊
 အသား၌ဖြစ်သော အနာသည်လည်းကောင်း။ ဓမ္မရောဂေါ၊ အရေ၌ဖြစ်သော
 အနာသည်လည်းကောင်း။ ဆကလသရီရောဂေါ၊ တက်ယ်လုံး၌ ဖြစ်သော
 အနာသည်လည်းကောင်း။ ဖဉ္စစိသတိဗာယာ စ၊ နှစ်ဆယ့်ငါးပါးသော ဘေးတို့
 သည်လည်းကောင်း။ ဣတ္ထိံ အ ကမ္မကာရကာ စ၊ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ကံကြမ္မာ
 တို့သည်လည်းကောင်း။ ဆနုဝုတိ ရောဂါ စ၊ ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးသော ရောဂါ
 တို့သည်လည်းကောင်း။ သောဠသ ဥပဒ္ဒဝါ စ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော
 ဥပဒ္ဒဝေတို့သည်လည်းကောင်း။ ဝိဒ္ဓိသေန္တ၊ ပျက်စီးစေကုန်သတည်း။ အတ္တင်-
 မေန္တ၊ ချုပ်စေကုန်သတည်း။ နိဗ္ဗာပေန္တ၊ ငြိမ်းစေကုန်သတည်း။ ဒုရဋ္ဌာနေ၊
 ဝေးသောအရပ်သို့။ ဂစ္ဆန္တ၊ ဖဲသွားစေကုန်သတည်း။

၁၀။ ဝေံ၊ ဤသို့။ ဘဂဝတာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဘာသိတံ၊ ဟောတော်
 မူအပ်သော စကားတော်ကို။ အာယသ္မာ၊ ရှည်သော သက်တော်ရှိသော။
 အာနန္ဒော၊ အာနန္ဒာမထေရ်သည်။ အဘိနန္ဒိ၊ နှစ်သက်တော်မူ၏။ ဣတိ၊
 ဤသည်လျှင် စက်ပရိတ်တော်အနက် အပြီးတည်း။

ဤစက်ပရိတ်ကို နေညဉ့်မပြတ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လျှင် အန္တရာယ်ခပ်သိမ်း
 ကင်းငြိမ်းသည်။ ရန်သူတို့ မကောင်းမကြံနိုင်။ ကုန်းလမ်း ရေလမ်း လေလမ်း
 ခရီးသွားရာ၌ အန္တရာယ်ကင်း၏။ ဖုတ် တစ္ဆေ မြေဘုတ်တို့ မခြောက်လှန့်နိုင်။
 နတ်အများချစ်ခင်၏။ မိုးကြိုးလောင်မီးကွင်း၏။ ဘေးအမျိုးမျိုး ရန်အမျိုးမျိုးမှ
 ကင်း၏။ ယုံကြည်စွာ နေညဉ့်မပြတ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော် သင့်ကြသည်။ ရွတ်ဖတ်
 ပူဇော်ကြပါလေ။

၄၉။ မဟာဝေဒဗ္ဗမန္တန်တော်

၁။ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 ဣတိပိ သော ဘဂဝါ အရဟံ
 သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော
 သုဂတော လောကဝိဒ္ဓံ အနုတ္တရော
 ပုရိသဒမ္မသာရထိ သတ္တာ ဒေဝမနုဿာန်
 ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝါတိ။

နတ္ထိ မေ သရဏံ အညံ၊ ဗုဒ္ဓေါ မေ သရဏံ ဝရံ။
 ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။
 ဟောတု မေ အာယုဝဇ္ဇန်၊ ဟောတု မေ သုခဝဇ္ဇန်။

၂။ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 သ္မာက္ခာတော ဘဂဝတာ ဓမ္မော
 သန္တိဋ္ဌိကော အကာလိကော
 ဟေပဏိကော ဩပနေယျိကော
 ပစ္စတ္တံ ဝေဒိတဗ္ဗော ဝိညဟိတိ။

နတ္ထိ မေ သရဏံ အညံ၊ ဓမ္မော မေ သရဏံ ဝရံ။
 ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။
 ဟောတု မေ အာယုဝဇ္ဇန်၊ ဟောတု မေ သုခဝဇ္ဇန်။

၃။ သံဆံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 သုပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော။
 ဥပ္ပုပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာပကသံဃော။
 ဣယပ္ပုပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော။
 သာမိဓိပ္ပုပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော။
 ယဒိဒံ စတ္တာရိ ပုရိသယုဂါနိ အဋ္ဌပုရိသပုဂ္ဂလာ၊
 သေ ဘဂဝတော သာဝကသံဃော—
 အာဟုနေယျော၊ ပါဟုနေယျော၊
 ဒက္ခိဏေယျော၊ အဉ္စလိကရဏိယော၊
 အနုတ္တရံ ပုညဧက္ခေတ္တံ လောကဿာတိ။

နတ္ထိ မေ သရဏံ အညံ၊ သံဃော မေ သရဏံ ဝရံ။
 ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။
 ဟောတု မေ အာယုဝဇ္ဇန်၊ ဟောတု မေ သုခဝဇ္ဇန်။

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

၄။ သမာဒိယိ* ပဉ္စသီလံ၊ အဋ္ဌင်္ဂမ္ပိ သုဒေသိတံ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။
ဟောတု မေ အာယုဝခုနံ၊ ဟောတု မေ သုခဝခုနံ။

၅။ န ဇိဝိတန္တရာယောပိ၊ ကာတံ ဗုဒ္ဓဿ ကေနစိ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။
ဟောတု မေ အာယုဝခုနံ၊ ဟောတု မေ သုခဝခုနံ။

၆။ န ဉာဏန္တရာယောပိ၊ ကာတံ ဗုဒ္ဓဿ ကေနစိ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။
ဟောတု မေ အာယုဝခုနံ၊ ဟောတု မေ သုခဝခုနံ။

၇။ န ရသ္မိဒန္တရာယောပိ၊ ကာတံ ဗုဒ္ဓဿ ကေနစိ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။
ဟောတု မေ အာယုဝခုနံ၊ ဟောတု မေ သုခဝခုနံ။

၈။ ဗုဒ္ဓေါ အဘိဇ္ဇကာယောပိ၊ နတ္ထိ လောဟိတသုဒ္ဓနံ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။
ဟောတု မေ အာယုဝခုနံ၊ ဟောတု မေ သုခဝခုနံ။

၉။ သဒ္ဓါ မေ ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌမ္ပိ၊ သံသယော နတ္ထိ သဗ္ဗဒါ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။
ဟောတု မေ အာယုဝခုနံ၊ ဟောတု မေ သုခဝခုနံ။

၁၀။ သဒ္ဓါ မေ ဓမ္မသေဋ္ဌမ္ပိ၊ သံသယော နတ္ထိ သဗ္ဗဒါ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။
ဟောတု မေ အာယုဝခုနံ၊ ဟောတု မေ သုခဝခုနံ။

၁၁။ သဒ္ဓါ မေ သံသသေဋ္ဌမ္ပိ၊ သံသယော နတ္ထိ သဗ္ဗဒါ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။
ဟောတု မေ အာယုဝခုနံ၊ ဟောတု မေ သုခဝခုနံ။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

- ၁၂။ နတ္ထိ မေ သရဏံ အညံ၊ ဗုဒ္ဓေါ မေ သရဏံ ဝရံ။
 တေ သရဏံ ဥပေမိ၊ မယိ ကင်္ခါ န ဝိဇ္ဇတိ။
 တေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ပဝဿန္တု သတ္တရတနာ။
- နတ္ထိ မေ သရဏံ အညံ၊ ဓမ္မော မေ သရဏံ ဝရံ။
 တေ သရဏံ ဥပေမိ၊ မယိ ကင်္ခါ န ဝိဇ္ဇတိ။
 တေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ပဝဿန္တု သတ္တရတနာ။
- နတ္ထိ မေ သရဏံ အညံ၊ သံဃော မေ သရဏံ ဝရံ။
 တေ သရဏံ ဥပေမိ၊ မယိ ကင်္ခါ န ဝိဇ္ဇတိ။
 တေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ပဝဿန္တု သတ္တရတနာ။

ဤမဟာဝေဒဗ္ဗမန္တန်သည် ငါးရာ့ငါးဆယ်နိပါတ် ဝေဒဗ္ဗဇာတ်တော်တွင် တိုက်ရိုက်မလာရှိပါ။ ဇာတ်လမ်းမျှသာ လာရှိပါသည်။ ယခု ဖော်ပြသည့် မဟာဝေဒဗ္ဗမန္တန်ပါဠိများသည် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ပညာဗဟုသုတ ဝယ်စုံရတော် မူကြသော ရှေးဆရာတော်ကြီးများ စီစဉ်တော်မူခဲ့ကြသည်ဟု ယူဆရပေသည်။

သို့ရာတွင် ဤမဟာဝေဒဗ္ဗမန္တန်သည် ဘုရားဟော ပိဋကတ်၌ တိုက်ရိုက် မလာသော်လည်း ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်များကို ထုတ်ဖော် ရွတ်ဆို၍ သစ္စာပြုပုံ၊ ဆုတောင်းပုံများကို ဖွဲ့ဆိုထားသော ဂါထာမန္တန်များ ဖြစ်၍ လေးစားထိုက်၊ အားကိုးထိုက်သော မန္တန်တော်ဖြစ်ပေသည်။

ဤမန္တန်ကို ရွတ်ဖတ်ခြင်းဖြင့် ဇာတ်တော်လာအတိုင်း ဓံရွှေမိုး၊ ငွေမိုး၊ ရတနာမိုး ရွာသွန်းဖြိုးသကဲ့သို့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရတနာများ တိုးတက်ကြီးပွားစေနိုင်သည်။ ရှေးဆရာကြီးများက တစ်နေ့ (၂၇) ငြိမ် ရွတ်ဆိုရမည်ဟု ဆိုထားရာ နိဗ္ဗာန်ဝတ်ထား၍ အမြဲရွတ်ဆိုပါက မုချထူးခြားသော အကျိုးကို ရရှိနိုင်ပေသည်။

၅၀။ ဝုဋ္ဌဝေဒဗ္ဗ သစ္စမန္တန်တော်

- ၁။ ပဉ္စမာရေ ဇိတော နာထော၊ ပတ္တော သမ္မောဓိရုတ္တမံ။
 တေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
 တေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဇယော မေ ဟောတု သင်္ကပေါ။
- ၂။ ဗုဒ္ဓေါ ဓမ္မော စ သံဃော စ၊ သေဇ္ဇော လောကတော သဗ္ဗဒါ။
 တေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
 တေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဇယော မေ ဟောတု သင်္ကပေါ။

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

၃။ ဗုဒ္ဓါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ စ၊ အရဟာ အဂ္ဂသာဝကာ။
သုသုခံ ဝတ နိဗ္ဗာနံ၊ လဒ္ဓါ ပရိနိဗ္ဗာယန္တိ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဇယော မေ ဟောတု သင်္ကပ္ပေါ။

၄။ ဗုဒ္ဓေါ မေ သရဏံ ဝရံ၊ ဓမ္မော မေ သရဏံ ဝရံ။
သံသော မေ သရဏံ ဝရံ၊ နတ္ထိ မေ သရဏံ အညံ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဇယော မေ ဟောတု သင်္ကပ္ပေါ။

၅။ ဗုဒ္ဓါဒိံ သရဏံ ဂတာ၊ တေ ဇာနန္တိ သစ္စဓမ္မံ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဇယော မေ ဧဟာတု သင်္ကပ္ပေါ။

၆။ နက္ခတ္တာ ဒိသာ စရန္တိ၊ တထာ စန္ဒိမသုရိယာ။
ဓုဝံ စရန္တိ ဝိဒိသာ၊ ဘဏန္တိ ကာမာဝစရာ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဇယော မေ ဟောတု သင်္ကပ္ပေါ။

၇။ နဒိ နဒိ ဖဟာဂင်္ဂါ၊ နိန္ဒဋ္ဌာနံ စ သဗ္ဗဒါ၊ သဝန္တိ စ သဗ္ဗဒကာ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဇယော မေ ဟောတု သင်္ကပ္ပေါ။

၈။ သရာ သရာ ဟောသီတာ၊ နိရယာ မဟာဥဏတော။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဇယော မေ ဟောတု သင်္ကပ္ပေါ။

၉။ စိတ္တဿ စ ပုတုဇ္ဇေန၊ အရိယာ စ ယထာဓမ္မံ၊ ဝသံ ယန္တိ သုခတ္ထိကာ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဇယော မေ ဟောတု သင်္ကပ္ပေါ။

၁၀။ အာဟာရေန ဌိတာ သတ္တာ၊ နိဿတ္တာ အဝိညာဏတာ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
တေနေ သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဇယော မေ ဟောတု သင်္ကပ္ပေါ။

- ၁၁။ ယတ္ထ သာဓုံ စ ယေ ကာမာ၊ မာ ဒုက္ခာ တေ စ သဗ္ဗဒ။
 တေေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
 တေေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဇယော မေ ဟောတု သက်ပေါ့။
- ၁၂။ ပထဗျာ သတ္တရုက္ခာဒိ၊ နဘေ ရေနန္တိ ပထဝီ၊ ဒကံ ဝါယု ပရံ ပရာ။
 တေေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
 တေေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဇယော မေ ဟောတု သက်ပေါ့။
- ၁၃။ ဇာတိဇရာဒိမေဗ္ဗဟိ၊ အဘိဘုတေဝ ယေ သဒါ။
 အနာရဒ္ဓါ မ္ဗဒ္ဓယံ၊ န တေ လသန္တိ နိဗ္ဗာနံ။
 တေေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
 တေေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဇယော မေ ဟောတု သက်ပေါ့။
- ၁၄။ ဓမ္မဒ္ဓယံ အနာရဒ္ဓါ၊ ဂီဟိကမ္မာဒိကေ ရတာ။
 စတ္တာရိယေဝ သစ္စာနိ၊ န ပဋိဝိဇ္ဇန္တိ ယေ သဒါ။
 န တေ လသန္တိ နိဗ္ဗာနံ။
 တေေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
 တေေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဇယော မေ ဟောတု သက်ပေါ့။
- ၁၅။ ရတနာ ကာနိစိဒေဝ၊ မဟောဒေမိ ဩသရန္တိ။
 ရတနာ ကာနိစိဒေပ၊ ပတိဋ္ဌိတာ သဒါပိဓေ။
 တေေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
 တေေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဇယော မေ ဟောတု သက်ပေါ့။

ဤစူဠဝေဗ္ဗသစ္စမန္တန်တော်သည် ဘုရား တရား တရား သံဃာ့ဂုဏ်တော်စသည်ကို ရွတ်ဆို၍ သစ္စာပြုဆုတောင်းပုံကို ဖော်ပြထားသော မန္တန်တော်ဖြစ်သည်။ ရွတ်ဖတ်ခြင်းဖြင့် အန္တရာယ်ကင်းသည်။ ရန်ကို အောင်မြင်နိုင်သည်။ စည်းစိမ် ဥစ္စာရတနာများ တစ်နေ့တခြား တိုးပွားနိုင်သည်ဟု ရှေးလူကြီးသူမတို့ ပြောဆို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြသည်။

ဘုရားဟောဖော် ပိဋကတ် နိကာယ်ပါဠိတော်ကြီးများ၌ သတ္တဝါအကြိုက် စရိုက်အထွေထွေနှင့် ဆီလျော်အောင် ဟောကြားထားသည့် အန္တရာယ်ကင်း ဂါထာမန္တန်များကား များပြားလှပါ၏။ ဤဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း၌ကား မိမိတို့ နေ့စဉ် ဆောင်ရွက်နေကြရသော လူမှုကိစ္စ အဝဝနှင့် တိုင်းကျိုး၊ ပြည်ကျိုး၊ သာသနာတော်အကျိုး ဆောင်ရွက်ကြရင်း အလွယ်တကူ ရွတ်ဖတ် ပူဇော်နိုင်ကြရန် အသုံးများသည့် ဂါထာမန္တန်လောက်ကိုသာ ထုတ်နုတ်ဖော်ပြ ထားပါသည်။

ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များ

ဘုရားဟောဖော် ပိဋကတ်ပါဠိတော်များကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ခြင်းသည် အန္တရာယ်ကင်းခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုကင်းခြင်းစသော လက်ငင်းအကျိုးများသာမက အရဟတ္တဖိုလ် ဆိုက်ရောက်သည်အထိ အကျိုးများနိုင်သည်။ သဂါထာဣသံယုတ်ပါဠိတော်၌ “စာအံရင်း မိမိအသံကို အာရုံပြု ဆင်ခြင်၍ ရဟန္တာဖြစ်သွားသော=သဇ္ဈာယကမထေရ်” ဟု ရှိခဲ့ဖူး၏။ မဟာဂတိဂမီယ-တိသဒ္ဓတ္တထေရ်လည်း ပဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီး သင်အံ့ပို့ချ၍ ရဟန္တာဖြစ်တော်မူခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် “နှုတ်ဖြင့် ရွတ်ဆိုခြင်းသည် စိတ်ဖြင့် ရွတ်ဆို နှလုံးသွင်းခြင်းအား ကျေးဇူးပြု၏။ စိတ်ဖြင့် ရွတ်ဆိုနှလုံးသွင်းခြင်းသည် လက္ခဏာရေးသုံးပါးကို ထိုးထွင်း သိမြင်ကြောင်း ဖြစ်၏။ လက္ခဏာရေးသုံးပါးကို ထိုးထွင်း သိမြင်ခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်ရကြောင်း ဖြစ်၏” ဟု ဝိသုဒ္ဓိမဂ်နှင့် သမ္မောဟဝိနောဒနိ အဋ္ဌကထာတို့၌ ဖွင့်ဆိုတော်မူကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓမန္တန်ဂါထာပါဠိတော်များကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းသည် လက်ငင်း စားဝတ်နေမှု လောကီကိစ္စအဝဝ အောင်မြင်မှုအပြင် ဗုဒ္ဓတာသာဝင် အားလုံး တို့၏ ဝန်းတိုင်ဖြစ်စေကာ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်အထိ ပေါက်ရောက်အောင်မြင်နိုင်သည်။ စာပေ သင်အံ့ပို့ချရင်း ရဟန္တာဖြစ်တော်မူသွားကြသည့် မထေရ်ကြီးများကို အားကျကြည်ညိုလျက် အထူးကြီးစား၍ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြရန် တိုက်တွန်းရင်း ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်များအခန်းကို နိဂုံးကမ္ပတ် အဆုံးသတ်အပ်ပါသည်။

ဤတွင် အပိုင်း-(၅) ပြီး၏။

[The text in this section is extremely faint and illegible due to low contrast and noise. It appears to be several paragraphs of text.]

6.

6

Jo

အပိုင်း (၆)

ဘဝသံသရာနှင့် ကံကြမ္မာ

အခန်း (၂၂)

ဘဝသံသရာ

ဘဝ

ဘဝဆိုသည်မှာ သတ္တဝါတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ဖြစ်စဉ်၊ သို့မဟုတ် ဖြစ်မှုပျက်မှု ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်စဉ်တစ်ရပ်ကို ဘဝဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။

ငယ်စဉ်အခါ ကလေးဘဝ၊ ထို့နောက် ကျောင်းသားဘဝ၊ အိမ်ထောင်သည် ဘဝ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးဆက်ကာဆက်ကာ ပြောင်းလဲနေသော ဖြစ်စဉ်တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ထို့ထက်ပို၍ အနုစိတ်ပါက မိမိဘဝဖြစ်ပျက်နေပုံကို စက္ကန့်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်း အာရုံစူးစိုက် လေ့လာ သုံးသပ် ကြည့်ပါက ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို အသေးစိတ် တိတိကျကျ သိရှိလာနိုင်ပေသည်။

အရောင်အဆင်းနှင့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်များ၊ လှုပ်ရှား ငြိမ်သက်မှုများကို မြင်နေ ရသည်။ အသံမျိုးစုံကို ကြားနေရသည်။ အနံ့မျိုးစုံကို နံနေရသည်။ အရသာ အမျိုးစုံကို စားနေရသည်။ လျှက်နေရသည်။ အတွေ့အထိမျိုးစုံကို ထိသိမှုဖြစ်နေ ရသည်။ ကြံစည်တွေးတောမှုများ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ဤအခြေ အနေ ဤအဖြစ်အပျက်များကို စုပေါင်း၍ သတ္တဝါတစ်ယောက်အတွက် ဘဝ တစ်ခုဟု သတ်မှတ်ခဲ့ရသည်။

အာရုံ သုံးမျိုး

ရှုရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်သော အဆင်းသဏ္ဍာန်များကို မမြင်လို၊ ချောမော လှပသော အဆင်းသဏ္ဍာန်များကိုသာ မြင်လိုသည်။ ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ ကြမ်းတမ်းသော အသံများကို မကြားလို၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ချစ်ခင်ဖွယ်ရာ အသံများကိုသာ ကြားလိုကြသည်။ ရှုရှာစက်ဆုပ်ဖွယ် အနံ့များကို မနမ်းလိုကြ၊ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သော အနံ့များကိုသာ နမ်းလိုကြသည်။ ချိုမြိန်သော အရသာကို ခံစားလိုကြသည်။ ခါးစပ်သော အရသာကို မခံစားလိုကြပေ။ သာယာ

ကြည်နူးဖွယ် စိတ်ကူး အကြံအစည်များကိုသာ ဖြစ်လိုကြသည်။ စိတ်မချမ်းသာ စရာ စိတ်ကူးအကြံအစည်များ မဖြစ်လိုကြပေ။ ဤသို့အားဖြင့် သတ္တဝါများသည် ကောင်းသော အာရုံများကိုသာလျှင် တွေ့ကြုံလိုကြ၍ မကောင်းသော အာရုံများနှင့် ကင်းဝေးလိုကြသည်။

သတ္တဝါများ လိုလား နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော အာရုံများကို ဣဋ္ဌာရုံဟု ခေါ်ကြ၍ မလိုလား မနှစ်သက်ဖွယ် အာရုံများကို အနိဋ္ဌာရုံဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ (ဣဋ္ဌာရုံ=ဣဋ္ဌ+အာရုံ၊ ဣဋ္ဌ=အလိုရှိအပ် နှစ်သက်အပ်သော+အာရုံ=စိတ်၏ မွေ့လျော်ရာ။ အနိဋ္ဌာရုံ=န+ဣဋ္ဌာရုံ၊ န=မဟုတ်=လိုလားနှစ်သက်အပ်သော အာရုံမဟုတ်။) ယင်းဣဋ္ဌာရုံနှင့် အနိဋ္ဌာရုံတို့အကြား၌ အလိုရှိအပ်သည်လည်း မဟုတ်၊ အလိုမရှိအပ်သည်လည်း မဟုတ်သော အာရုံတစ်မျိုးကို ဣဋ္ဌမဇ္ဈတ္တာရုံဟု ခေါ်သည်။ (မဇ္ဈတ္တ=အလယ်အလတ်သဘော။)

အာရုံက ထွမ်းမိုးခြင်း

သတ္တဝါတို့၏ စိတ်သည် ပြင်ပမှ လာရောက် ထင်ဟပ်ရိုက်ခတ်လာသောအခါ အာရုံကို စွဲမိ၍ဖြစ်ကြရသည်။ အာရုံပူက စိတ်ပူ၍ အာရုံအေးက စိတ်အေးသည်။ မိမိထက် လက်နက်စွမ်းအား သာလွန်သော ရန်သူကို တွေ့မြင်ရပါက ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့မှု ဖြစ်ရသည်။ တောကြီးမျက်မဲ၌ ခြင်္သေ့ သစ် ကျားနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရပါက အသက်ထွက်မတတ် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်မှု ဖြစ်ရသည်။ သို့ရာတွင် တိရစ္ဆာန်ရုံ လှောင်အိမ်ထဲ၌ ရှိသော ခြင်္သေ့ သစ် ကျားများကို တွေ့ရသောအခါ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမဖြစ်ချေ။ ဆူပူအော်ဟစ်သံများကြားရသည့် အခါ စိတ်ဓာတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု ဖြစ်ရသည်။ အလားတူပင် ပုပ်ညှို့သော အနံ့ဆိုးများ၊ နံသည့်အခါ၊ ခါးစပ်သော အရသာများ ခံစားရသည့်အခါ၊ အပူဒဏ် အအေးဒဏ် စူးရှနာကျင်မှုဒဏ် ခံရသောအခါတို့၌ စိတ်ဆင်းရဲမှု စိတ်မချမ်းသာမှု ဖြစ်ကြရသည်။ ဤသို့အားဖြင့် အာရုံပူက စိတ်ပူသည်ကို တွေ့ရှိနေရပေသည်။

စိမ်းလန်းစိုပြည်သော ရှုမျှော်ခင်း၊ လှပသော လုလင်ပျို လုံ့မပျိုတို့ကို တွေ့မြင်ရသည့်အခါ စိတ်တွင် ကြည်နူး အေးမြလေသည်။ ငြိမ်ညောင်း သာယာသော တေးဂီတသံများနှင့် ကျေးဇာန်သာရကာတို့၏ တွန်ကျူးသံ များကို ကြားရသောအခါ စိတ်တွင် နှစ်သိမ့်ကြည်နူးမှုဖြစ်ရသည်။

မွှေးကြိုင်သော ပန်းရနံ့နှင့် ရေမွှေးနံ့ ပေါင်ခါနဲ့များကို ရရှိသည့်အခါ စိတ်တွင် ကြည်လင်အေးမြနေသည်။ ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်သော စားကောင်း သောက်ဖွယ်များကို စားသောက်ရသည့်အခါ ကြည်လင်ရွှင်ပျ စိတ်ချမ်းသာမှု

ရလေသည်။ ပူအိုက်သည့်အခါ အေးမြသော အတွေ့အထိ ချမ်းအေးသည့်အခါ နွေးထွေးသော အတွေ့အထိနှင့် နူးညံ့သော အတွေ့အထိများကို ရရှိသည့်အခါ နှစ်သိမ့်ကြည်နူး ရှင်မြူးနေတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ နေ့စဉ် ဘဝစိတ်ဆင်းရဲမှု စိတ်ချမ်းသာမှုသည် အာရုံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေကြရသည်။ ကောင်းသော အာရုံများ ရရှိဖို့ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေကြရသည်။ မကောင်းသောအာရုံများ ဝေးကွာသွားစေရန် လွတ်ကင်းသွားစေရန် လုံ့လ ကြိုးကုတ် အားထုတ်နေကြရသည်။ သာယာဖွယ် မြင်ကွင်းကို ရရှိရန်အတွက် ရုပ်ရှင်ဖန်တီးထားရသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားစက် ဝယ်ကြရသည်။ သာယာဖွယ် အသံကို ရရှိစေရန် ရေဒီယို ကက်ဆက် အသံချဲ့စက်များ ဝယ်ယူ ငှားရမ်း ဖန်တီးကြသည်။ မွေးကြိုင်သော ရန်ကို ရရှိရန် ပန်းမျိုးစုံ၊ ရေမွှေး ပေါင်ဒါမျိုးစုံကို ဆောင်ထားကြရသည်။ ကောင်းသော အရသာများ ရရှိရန် ပျော်ပွဲစားရုံနှင့် တမင်းဆိုင်များ ဖန်တီးထားရသည်။ နေ့စဉ် ချက်ပြုတ်စီမံကြရသည်။ အတွေ့အထိ အရသာကို ခံစားနိုင်ရန် ပိုးဖဲကတ္တီပါ အဝတ်အထည်များနှင့် မေ့့့့ ခေါင်းအုံး ကူရှင် ဆိုဖာများ ဖန်တီးကြရသည်။

ဤကဲ့သို့ သာယာချမ်းမြေ့သောစိတ် ရှင်မြူးကြည်လင်သော စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်စေရန် နေ့စဉ် ဘဝ၌ အထက်ဖော်ပြပါ အာရုံဝတ္ထုအစုစုတို့ ရရှိမှုအတွက် အပတ်တကုတ် ကြိုးစား အားထုတ်နေကြရသည်။ သတ္တဝါတို့၏ လိုလားချက်အကျဉ်းချုပ်မှာ ဒုက္ခဆင်းရဲ ကင်းဝေးရေးနှင့် ချမ်းသာသုခ ပြည့်စုံရေးပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဤအာရုံဝတ္ထုများသည် မမြဲခြင်းသဘော ရှိ၍ အဟောင်းအဟောင်းတို့ ပျက်စီးကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ရာ အသစ်အသစ်တို့ဖြင့် အစားထိုးရလေသည်။ သင်္ခါရသဘောကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ ပြုပြင် မွမ်းမံနေကြရသည်။ နွမ်းလျှင် လျော်ဖွပ်ရသည်။ ပေကျံလျှင် ဆေးကြောရသည်။ စုတ်လျှင် ချုပ်ရသည်။ ကျိုးပဲ့ဟောင်းနွမ်း ပျက်စီးလျှင် အသစ်ဖန်တီးရပြန်သည်။ ဆုံးနိုင်သည် မရှိ၊ ပြည့်စုံနိုင်သည် မရှိ၊ အမြဲတမ်း လိုနေသည်။ ဤအာရုံဝတ္ထုများ ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှာဖွေရယူနိုင်စွမ်း ရှိအောင် အသိပညာ အတတ်ပညာများ သင်ယူကျက်မှတ် လေ့လာဆည်းပူးကြရသည်။ စီးပွားဥစ္စာရှာကြရသည်။ ချွေတာစုဆောင်းကြရသည်။ တိရစ္ဆာန်များမှာလည်း သဘာဝအလျောက် နေ့စဉ် အစာရှာဖွေကြရသည်။ ဘေးရန်မှ တိမ်းရှောင်နေကြရသည်။ ဤကား ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အကျဉ်းချုပ် ဖွဲ့ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုးကွယ်များ

ကောင်းသောအာရုံ (ဣဋ္ဌာရုံ) များကို တွေ့ထိခံစားရယူနိုင်သော ဘဝကို သုဂတိဘဝဟု ခေါ်ရ၏။ (သုဂတိ=သု+ဂတိ၊ သု=ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်သော +ဂတိ=လားရာ။)

ဆိုးဝါးယုတ်ညံ့ မကောင်းသော အာရုံ (အနိဋ္ဌာရုံ)များကို တွေ့ထိရယူ ခံစားနေရသော ဘဝကို ဒုဂ္ဂတိဘဝဟု ခေါ်ရ၏။ (ဒုဂ္ဂတိ=ဒု+ဂတိ၊ ဒု= ဆိုးဝါးယုတ်ညံ့ မကောင်းသော+ဂတိ=လားရာ။)

လူ့ဘုံ၊ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘုံ၊ နတ်ဘဝ၊ ဗြဟ္မာဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘဝတို့သည် သုဂတိဘုံ သုဂတိဘဝများ ဖြစ်ကြ၍ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကယ် ဘုံဘဝတို့သည် ဒုဂ္ဂတိဘုံ ဒုဂ္ဂတိဘဝများဖြစ်ကြသည်။ သုဂတိဘုံဘဝတွင် လူ့ဘုံ၊ လူ့ဘဝထက် နတ်ဘုံ၊ နတ်ဘဝတွင် ပိုမိုကောင်းမြတ်သော အာရုံများကို ရရှိခံစားနိုင်သည်။ နတ်ဘုံမှာထက် ဗြဟ္မာဘုံတွင် ပိုမိုကောင်းမွန် မြင့်မြတ်သောအာရုံကို ရရှိခံစား နိုင်သည်။

အပါယ်လေးဘုံ

လူ့ဘုံ၊ လူ့ဘဝမှာထက် တိရစ္ဆာန်ဘုံ၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝတွင် မကောင်းဆိုးဝါး ယုတ်ညံ့သောအာရုံများကို ရရှိခံစားကြရသည်။ တိရစ္ဆာန်လောကတွင် “ငါးနိုင် ငါးစား၊ ဖားနိုင် ဖားစား” နိုင်ရာစားဖြစ်၍ ဘေးရန်အန္တရာယ် ထူပြောလှသည်။ ဘေးရန်အန္တရာယ်ကို ခုခံကာကွယ်နိုင်သည့် အသိဉာဏ်နှင့်စွမ်းရည်နည်းပါးခြင်း၊ ပြုပြင်ဖန်တီးနိုင်သည့် အသိဉာဏ်နှင့် စွမ်းရည်နည်းပါးခြင်းတို့ကြောင့် တိရစ္ဆာန် ဘုံဘဝတွင် ချမ်းသာသုခ နည်းပါးလှ၍ ဆင်းရဲဒုက္ခ ပြည့်လှမ်းနေသည်။ ကျီးလန့်စာစား အမြဲထိတ်လန့်တုန်လှုပ် ကြောက်ရွံ့နေရသည်။

ပြိတ္တာဘုံ

ပြိတ္တာဘုံဘဝမှာမူ အတိတ်ဘဝကံကြမ္မာ နှိပ်စက်မှုကြောင့် အမြဲဆာလောင် မှုတ်သိပ်နေကြရသည်။ ရေကို တွေ့ပါလျက် ရေမသောက်နိုင်၊ ၎င်းတို့အတွက် ရေသည် သံပူရည်ဖြစ်နေသည်။ သောက်၍ မရနိုင်ဖြစ်သွားသည်။ ဝမ်းဗိုက်မှ ဆာလောင်နေသော်လည်း ပါးစပ်ပေါက်မှာ အပ်နဖားပေါက်မျှသာ ရှိ၍ စား၍ မရ သောက်၍ မရ ဖြစ်နေရှာသည်။ အငတ်မပြေ အဆာမပြေ ဖြစ်နေရသည်။ အချို့ပြိတ္တာများမှာ မိမိအသားကို ပြန်လည်ဖွဲ့ယူစားသောက်နေရသည်။ အချို့ ပြိတ္တာများ၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ရဲရဲတောက်ပူလောင်သည့် မီးအိုးကင်းကြီးက စွဲကပ်လိုက်ပါနေသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခဝေဒနာကို အမြဲမပြတ် ခံစားနေကြရသည်။

ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်သည် ဤကမ္ဘာမြေကြီးအတွင်း၌ အထက်အောက်အဆင့်ဆင့် ထည်လျက်ရှိသည်။ အထက်မှ အောက်သို့ ဇဟိပြပါအတိုင်း အဆင့်ဆင့် တည်ရှိ နေကြသည်—

- (၁) သိဒ္ဓ္ဌိဝါး (သဒ္ဓိဝ) ငရဲ၊
- (၂) ကာလသုတ် (ကာလသုတ္တ) ငရဲ၊
- (၃) သင်္ဘောတငရဲ၊
- (၄) ဝေဇဂ္ဂငရဲ၊
- (၅) မဟာဝေဇဂ္ဂငရဲ၊
- (၆) တာပနငရဲ၊
- (၇) မဟာတာပနငရဲ၊
- (၈) အဝိစိငရဲ။

သိဒ္ဓ္ဌိဝါးငရဲ

ဤငရဲထဲ၌ ငရဲသားသည် အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် အသတ်ခံရပြီး အဖန်ဖန် အသက်ပြန်ရှင်ရသောကြောင့် သိဒ္ဓ္ဌိဝါးငရဲဟု ခေါ်သည်။ (သံ+ဇီဝ၊ သံ= အဖန်ဖန်+ဇီဝ=ဒု.သက်ရှင်ခြင်း။)

သိဒ္ဓ္ဌိဝါးငရဲသည် အလှုံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော သံမြေ အပြင်ရှိ၏။ မရေမတွက်နိုင်သော ငရဲသားသတ္တဝါတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ငရဲထိန်းတို့က အလှုံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသည့် ထက်လှစွာသော ဓား၊ လှံစသည့် လက်နက်ကြီးများဖြင့် သတ်ပုတ် ရိုက်နှက် ထိုးပစ်နေကြသည်။ ငရဲသားတို့၏ ဦးခေါင်း၊ လက်၊ ခြေတို့ကို အပိုင်းပိုင်း ဖြတ်ပစ်ကြ၏။ သံပူ မြေပြင်၌ လူးလဲနေကြသော ငရဲသားတို့ကို ကြီးစွာသော သံတင်းပုတ်ကြီး တို့ဖြင့် အသား၊ အရေ အရိုး၊ အကြောတို့ ကြေမှုအောင် အတင်းထိုးနှက် ကြသည်။ သွေးတို့သည် လှိုင်းတံပိုးဖြစ်၍ ပြင်းထန်စွာ စီးကုန်၏။ ထိုအသွေး အသား အလုံးစုံတို့သည် သံမြေပြင်မှ ထ၍ မီးလုံးကြီးဟပ်လိုက်လျှင် အကြွင်း အကျန် မရှိအောင် လောင်ကျွမ်းခံကြရသည်။ ထိုသို့ပင် လောင်ကျွမ်းသွား သော်လည်း ငရဲသားတို့မှာ မကျွတ်မလွတ်ကြရသေးဘဲ အကုသိုလ်ကံ စီမံမှုကြောင့် တဖန် ငရဲသားခန္ဓာကိုယ် ပြန်၍ ဖြစ်ကြရသည်။ အကုသိုလ်ကံ

မကုန်သရွေ့ မကျွတ်မလွတ်ကြရဘဲ အဖန်ဖန် ပြန်ဖြစ်၍ ငရဲခံကြရသည်။ နှစ်ပေါင်း ကုဋေကုဋာကြာသော်လည်း အကုသိုလ်ကံမကုန်သမျှ ခံကြရသည်။ ထိုငရဲသည် ရန်သူအနန္တကို ခုတ်စဉ်းသတ်ဖြတ်ရာ မဟာသင်္ချိုင်းကြီးနှင့်လည်း တူ၏။ များစွာသော သား၊ ငှက်၊ တိရစ္ဆာန်တို့ကို သတ်ဖြတ်ရာ သားသတ်ရုံ နှားသတ်ရုံကြီးနှင့်လည်း တူ၏။

ကာလသုတ်ငရဲ

ဤငရဲဘုံ၌ ဖြစ်ကြသော သတ္တဝါတို့ကို မျဉ်းနက်ကြောင်းကြီးချ၍ ပဲခွပ် ဓားမ၊ လှံစသည်တို့ဖြင့် ရွှေခုတ် တိုက်ခွဲအပ်သောကြောင့် ကာလသုတ်ငရဲဟု ခေါ်သည်။ (ကာလ+သုတ္တံ၊ ကာလ=မိနက်သော +သုတ္တံ=မျဉ်းကြောင်း။)

ဤကာလသုတ်ငရဲ၌လည်း အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော သံမြေပြင်ဝယ် များပြားလှစွာသော ငရဲသားတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိသည်။

ငရဲထိန်းတို့သည် အလျှံပြောင်ပြောင်တောက်သော လက်နက်အမျိုးမျိုး တို့ဖြင့် ငရဲသားတို့အား ပစ်ခတ်ပြီး သံမြေပြင်၌ လဲစေကုန်၏။ ငရဲသားများ လဲနေသောအခါ ငရဲထိန်းတို့က ထန်းလုံးပမာဏရှိသော သံမို(သံမယ်န)ကြီး တို့ဖြင့် မလှုပ်မယှက်နိုင်အောင် သံမြေ၌ ခိုင်မြဲစွာ စိုက်နှက်ပြီး လှသမားများ သစ်ထုံးကို လှူတိုက်ရန် မျဉ်းသားသကဲ့သို့ ငရဲသားတို့ကိုယ်ကို မည်းနက်သော တမျဉ်းကြီးကို ကိုင်၍ မျဉ်းသားကြသည်။ ငရဲထိန်းတို့သည် အိမ်မိုးတစ်ခြမ်း ပမာဏရှိ ဓားမကြီးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ တစ်ခြမ်းပဲနေသော ကျောက်တောင် ပမာဏရှိ ပဲခွပ် ပုဆိန်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း မျဉ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်၍ အလှာလိုက် ကွာကျအောင် ခုတ်ရွေခွဲစိတ် မြှောင်ပစ်ကြသည်။ ကြီးမား ထက်မြက်သည့် အစွယ်ကြီးများ ရှိသော ငရဲလူကြီးတို့ဖြင့်လည်း တိုက်ခွဲ ကြသည်။ ငရဲကောင်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပျဉ်ချပ်များပမာ အပြားလိုက် အချပ်လိုက် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်ကုန်၏။

အကြမ်းခွဲခြင်း အနုစိတ်ခွဲခြင်း စသည်တို့ဖြင့် အမျိုးမျိုး တိုက်ခွဲခြင်း၊ အကြမ်းရွှေခြင်း၊ အနုရွှေခြင်း စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ရွှေခြင်းတို့ကို အဆင့်ဆင့် ပြုလုပ်ကြသည်။ ငရဲထိန်းတို့ ပြုလုပ်သည့်အတိုင်း ငရဲသားတို့မှာ သစ်ထုံးများ ပမာ စင်းစင်းပက်လက်လဲကာ ခံနေကြရသည်။ ထိုသို့ ခုတ်၊ ရွှေ၊ စင်း၊ စိတ်၊ တိုက်ခွဲ၍ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ အလှာလှာ အချပ်ချပ် ဖြစ်နေသော ငရဲသား တို့၏ အသွေးအသားများသည် သံမြေမှ ထတောက်သော ငရဲမီးလုံးကြီး များ၏ ဝါးမျိုမှုကြောင့် အားလုံး လောင်ကျွမ်းပျက်စီးသွားကြရသည်။

ငရဲသား သတ္တဝါတို့သည် အကုသိုလ်ကံ မကုန်သမျှ ထိုငရဲဘုံ၌ပင် ငရဲ ခန္ဓာကိုယ် ထပ်ကာထပ်ကာ ပြန်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲစွာခံစားကြရသည်။ ထိုကာလသတတ် ငရဲသည် ရန်သူအများကို ဓားမကြီးတို့ဖြင့် ရွှေ၍ ပဲခုပ်တို့ဖြင့် ခုတ်လှီးပြီး လှူကြီးတို့ဖြင့် တိုက်ခွဲကာ သတ်ရာ ဖြတ်ရာ မဟာသင်္ချိုင်းကြီးနှင့်လည်း တူ၏။ သစ်သားများကို အမျိုးမျိုး ခွဲစိတ်ရာ လွှစက်ရုံကြီးနှင့်လည်း တူ၏။

သင်္ဘောတငရဲ

ဤငရဲ၌ ဖြစ်ကြသော သတ္တဝါတို့ကို ကြီးကျယ် မြင့်မားပြီး အလှူ တပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော သံတောင်ကြီးတို့သည် ဒလိမ့်တုံးကြီး များသဖွယ် လိမ့်ဆင်းလာ၍ မုန့်မုန့်ညက်ညက် ကြိတ်ချေကြသောကြောင့် သင်္ဘောတငရဲဟု ခေါ်သည်။ (သံ+သော၊ သံ=ပြင်းထန်စွာ+သောတ= ကြိတ်ချေခြင်း။)

ဤသင်္ဘောတငရဲ၌ အလှူ တပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော သံမြေပြင်ပေါ်ဝယ် ထန်းပင်ကြီးများပမာ မတ်မတ်ရပ်လျက် နေကြသော ငရဲသားသတ္တဝါတို့ဖြင့် ပြည့်နက်နေသည်။ ထိုငရဲသားဘို့သည် သုံးဂါဇုတ် မျှလောက်ကြီးမားသော ကိုယ်ရှိကြ၏။ အောက်သံမြေအတွင်း၌ ခါးတိုင်အောင် နစ်မြုပ်ခံနေကြရသဖြင့် လှုပ်ရှားသွားလာ၍ မရကြပေ။ ထန်းတော ပေတော ကွမ်းသီးပင်တော အုန်းပင်တောကြီးများပမာ အထက်သို့ မတ်မတ်ထောင် နေသောကိုယ် ရှိကြ၏။

အရပ်လေးမျက်နှာမှ ကြီးကျယ် မြင့်မားပြီး မီးလှုံပြောင်ပြောင် ထိန်ထိန် လောင်နေသော သံမီးတောင်ကြီးများသည် အလှည့်ကျ ကြီးမားသော အသံများကို မြည်ဟည်းလျက် သံဒလိမ့်တုံးကြီးများ၊ လမ်းကြိတ်စက်ကြီးများ ပမာ ငရဲသားသတ္တဝါတို့အား အလှည့်ကျ ရက်စက်စွာ ကြိတ်နင်းလျက် တဟုန်တည်း လိမ့်သွားကြသည်။

အရွှေအရပ်မှ သံမီးတောင်ကြီးသည် မုန့်ယစ်သော ဆင်ကြီးကဲ့သို့ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းလျက် ငရဲသားတို့ကို အတင်းနင်းနယ် ကြိတ်ဝါးပြီး အနောက်အရပ်သို့ လိမ့်သွားလေသည်။ ထိုအခါ သွေးဝနေသော မျော့များကို ပြင်းထန်စွာ ဖိနှိပ် ညှစ်ပစ်လိုက်သည့်အခါ သွေးများ အဟုန်ပြင်းစွာ ပန်းထွက်လာသကဲ့သို့ ငရဲသားတို့ကိုယ်မှ သွေးရေအလျဉ်သည် သမုဒ္ဒရာ လှိုင်းလုံးကြီးများလောက်မက တဟုန်တည်း ထ၍ ငရဲအိုးတံတိုင်းကို ရိုက်ခတ် ရလေသည်။ ငရဲသားတို့ ညက်ညက်ကြေကြရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ငရဲမီး လျှံသည် သွေးလှိုင်းကြီးများကို အတင်းလောင်မြိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်

ရဲသတ္တဝါတို့သည် မိမိတို့ အကုသိုလ်ကံ မကုန်သေးသမျှ မူလငရဲခန္ဓာကိုယ် အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်ကြရပြန်သည်။

အရှေ့အရပ်မှ သံတောင်ကြီးသည် ငရဲသားတို့အား ကြိတ်ချေလျက် အနောက်အရပ်သို့ သွားသည်။ တောင်အရပ်မှ သံမီးတောင်သည် မြောက် အရပ်သို့ အနောက်အရပ်မှ သံမီးတောင်သည် အရှေ့အရပ်သို့ မြောက်အရပ်မှ သံမီးတောင်သည် တောင်အရပ်သို့ အလှည့်ကျစီ ကမ္ဘာတည်သည်မှ စ၍ ကမ္ဘာပျက်သည့်တိုင်အောင် ကြိတ်ဝါးနှင်းနယ်လျက် ရှိသည်။ ငရဲသားတို့သည် အကုသိုလ်ကံ မကုန်မချင်း အဖန်ဖန် ကြိတ်ချေခံကြရသည်။

ဧရာဂူငရဲ

ဤငရဲ၌ ဖြစ်ကြရသော သတ္တဝါတို့သည် ကြီးကျယ် ပြင်းထန်လှသော အသံတို့ဖြင့် အမြဲမပြတ် ငိုကြွေးမြည်တမ်း နေကြရသောကြောင့် ဧရာဂူငရဲဟု ခေါ်သည်။ (ဧရာဂူ=အမြဲငိုကြွေးရခြင်း။)

ဧရာဂူငရဲသည် အလှုံ့ပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော သံမြေပြင် ရှိပြီး ကမ္ဘာပတ်လုံး တည်သော အလွန် ငန်ယား စပ်ခါး ခြစ်တူးပြီး အထူး ပူလောင်သော အခိုးအငွေ့တို့ဖြင့် ပြည့်လှုံနေသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းငရဲကို ဓူမဧရာဂူငရဲဟုလည်း ခေါ်သည်။ (ဓူမ+ဧရာဂူ၊ ဓူမ=အခိုးအငွေ့ရှိသော+ ဧရာဂူ=ဧရာဂူငရဲ)။

ဤငရဲသို့ ကျရောက်ကြသည့် များစွာသော ငရဲသားတို့၏ ကိုယ်သည် သုံးဂါဝုတ်မျှကြီးမား၏။ စပ်ငန်ခြစ်တူးအထူးပူလောင်သော အခိုးအငွေ့တို့သည် ငရဲသားတို့၏ ကိုယ်တွင်းသို့ ခွါရကိုးပေါက်မှ လျှောက်၍ အတင်းဝင်ရောက် ကြသည်။ မွေးညင်းပေါက် စသည်တို့မှလည်း အတင်းဝင်ရောက်ကြသည်။ ငရဲသား တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အသား၊ အရိုး၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီပါမကျန် အားလုံးပျံ့နှံ့၍ မွေ့နှောက်ချောက်ချားကြသည်။ အလွန်ပူပြင်းသော သံအိုးကင်းထဲ၌ ဖုတ်လှော် အပ်သော အမဲသားတစ်မှ အခိုးတချောင်းချောင်း ထသကဲ့သို့ ငရဲသားတို့၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှ အခိုးတချောင်းချောင်း ထကုန်၏။ ပြင်းထန်သော အဆိပ်နံ့ကို ရှူရှိုက်မိသူသည် သေလုနီးအခါတွင် တလိမ်လိမ် တလွန်လွန် နေရသကဲ့သို့ ငရဲသားတို့သည် အခိုးတချောင်းချောင်း ထွက်သော ကိုယ်ဖြင့် တဖျတ်ဖျတ် လူးလွန် တွန့်လိမ်နေကြရသည်။ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်ကျိန်းစပ်လှသဖြင့် ပြင်းထန်ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ် ငိုကြွေးကြရသည်။

၆၁၈

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ဤဧရာရုံငရဲသည် ရန်သူတို့ကို အဆိပ်ခတ်ငွေ့၊ အဏုမြူ ဗုံးတို့ဖြင့် သတ်ဖြတ်သုတ်သင်ရာ မဟာသချိုင်းကြီးနှင့် တူလှပေသည်။

မဟာဧရာရုံငရဲ

ဧရာရုံငရဲထက် ကြီးလေး ပြင်းထန်သောကြောင့် မဟာဧရာရုံငရဲဟု ခေါ်သည်။ ဇာလဧရာရုံဟုလည်း ခေါ်သေးသည်။ (မဟာ+ဧရာရုံ၊ မဟာ= ကြီးလေးပြင်းထန်သော+ဧရာရုံ=ဧရာရုံငရဲ၊ဇာလ=မီးတောက်မီးလျှံရှိသော +ဧရာရုံ= ဧရာရုံငရဲ။)

မဟာဧရာရုံငရဲသည် အလျှံပြောင်ပြောင်တောက်နေသော သံမြေပြင်ရှိ၏။ ငရဲသားတို့၏ ကိုယ်သည်လည်း သုံးဂါဝုတ်မျှကြီးမား၏။ အဆိပ်နှင့်တကွသော မီးလျှံတို့သည် ငရဲသားတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ အတင်းဝင်ရောက်လောင်မြိုက် နေကြသည်။ ငရဲသားတို့၏ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း မီးကျိုးခဲကြီးများသဖွယ် ဖြစ်နေ ကြသည်။ မဟာဧရာရုံငရဲသည်လည်း မီးကျိုးခဲကြီးများ သို့လှောင်ထားသော ဂိုဒေါင်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ရပ်တည်ရာ မရနိုင်အောင် လွန်စွာ ပူလောင် ဆင်းရဲလှသဖြင့် ပြင်းထန်ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ် ငိုကြွေးနေကြရသည်။ ကုသိုလ်ကံ မကုန်သမျှ မလွတ်နိုင်ကြကုန်။

ဤမဟာဧရာရုံငရဲသည် ရန်သူတို့အား မီးလောင်တိုက်သွင်း၍ သတ်ဖြတ်ရာ မဟာသချိုင်းကြီးနှင့် တူလှသည်။

တာပနငရဲ

ဤငရဲ၌ ကျရောက်ရသော သတ္တဝါတို့ကို အလျှံပြောင်ပြောင် ထွက်နေသော သံတံကျင်ကြီး၌ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေစေလျက် တစ်ကိုယ်လုံးကို ပြင်းထန်စွာ ပူလောင်စေသောကြောင့် တာပနငရဲဟု ခေါ်သည်။ (တာပ=တာပန=ပူလောင် စေခြင်း။)

ဤငရဲသည် အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော သံမြေပြင်ဝယ် မရေမတွက်နိုင်အောင် ပြည့်နှက်နေသော ငရဲသားတို့ကို သံမြေမှ ပေါ်ပေါက် လာသော အလျှံပြောင်ပြောင်တောက်သည့် သံတံကျင်တို့ဖြင့် ထိုးလျှိုကုန်လျက် တည်နေ၏။ သံတံကျင်တို့သည် အောက်ဒွါရ(စအို)မှသည် အထက်ဦးခေါင်းသို့ ပေါက်စေ၏။ ငါးကို ပါးစပ်ပေါက်မှ နေ၍ တံစို ထိုးထားသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ရဲရဲညီးသော သံမြေ၌ ထောက်ရပ်ထားသည့် ခြေနှစ်ဖက်တို့ကို သံမှိုတို့ဖြင့် တွယ်နှက်ထားသည်။ လက်ယာလက်မောင်းဘက်မှ ထိုးလျှိုလိုက်သော သံတံကျင်

သည် လက်ဝဲလက်မောင်းဘက်ဆီသို့ ထုတ်ချင်းပေါက်သွား၏။ သံတံကျင် တို့မှာလည်း မီးဟုန်းဟုန်းထနေသည်။ သံတံကျင်များ ထိုးလျှိုထားသဖြင့် မလှုပ် မယှက်နိုင်သော ငရဲသားတို့အား ကောက်နယ်တလင်းခန့်ရုံ ရဲရဲညီးသော သံပူပြား ကြီးတို့ဖြင့် လာ၍ လာ၍ ကပ်ကြသေးသည်။ ယင်းသို့ ကပ်လိုက်သောအခါ ပန်းပဲ ဖိုမှ ထုတ်၍ ရေသို့ ချသော သံပြားကြီးကဲ့သို့ တရှုံ့ရှုံ့မြည်နေကြသည်။ လွန်စွာ ပူပြင်းလှ၍ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား လိုသော်လည်း ထိုးလျှိုရိုက်နှက်ထားသော သံတံကျင်၊ သံမိုတို့ကြောင့် လှုပ်ရှား၍ မရဘဲ အတင်းကြဲ၍သာ ခံကြရရှာသည်။ အကုသိုလ်ကံ မကုန်သမျှ လွတ်ခွင့်မရကြချေ။ ဤတာပနငရဲသည် သံတံကျင် ထိုးလျက် ကားစင်တင်၍ သတ်ရာ၊ သံပူကပ်၍ သတ်ရာ မဟာသချိုင်းကြီးနှင့် တူလှပေသည်။

မဟာတာပနငရဲ

တာပနငရဲထက် ဆင်းရဲဒုက္ခ အင်အားကြီးမား ပြင်းထန်သောကြောင့် မဟာတာပနငရဲဟု ခေါ်သည်။ (မဟာ+တာပန၊ မဟာ=ကြီးမားပြင်းထန်သော တာပန=တာပနငရဲ။)

မဟာတာပနငရဲ၌လည်း အလျှဉ်းညီး အရှိန်ကြီးသော သံမြေပြင်ရှိ၏။ ကြီးမားသော သံမီးတောင်ကြီးများလည်း ရှိ၏။ သံပိုးတောင်ကြီးများ၏ ဝန်းကျင်၌ ထူထပ်များပြားလှသည့် အဖျားချွန်ဟက်သော မီးသံတံကျင် တောကြီး ရှိ၏။

နွားကျောင်းသားသည် မိမိနွားအုပ်ကို မြက်ပေါက်သော တောင်ပေါ်သို့ အတင်းမောင်းနှင်သကဲ့သို့ ငရဲထိန်းတို့သည် ကြီးမားထက်မြက်သောမီးလက်နှက် အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ရိုက်နှက်လျက် ငရဲသားအုပ်ကြီးကို မီးသံတောင်ကြီးပေါ်သို့ အတင်းမောင်းနှင်ကြသည်။ ငရဲသားတို့သည် မီးသံတောင်ကြီးပေါ်သို့ တက်ကြ ရသည်။ တောင်ခုလတ်၌ ရှိနေကြသော ငရဲဆူးပင်ကြီးများက ငရဲသားတို့၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖောက်လျက် အူ အသည်း မျက်လုံးတို့ကို စူးဝင်ကုန်၏။ အဖျား ကောက်သော ဆူးတို့က အူ အသည်း မျက်လုံးတို့ကို ချိတ်ဆွဲကုန်၏။

ငရဲသားတို့သည် မီးတောင်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ အငွေ့ပြင်းထန် စပ်ငန် ပူလောင်သည့် အဆိပ်အခိုးတို့နှင့် ရောနှောနေသော ငရဲလေပြင်း ထိုက်သဖြင့် ငရဲသားတို့မှာ သံမီးတောင်ထိပ်မှ လွင့်၍ သံတံကျင်တောပေါ်သို့ ကျရောက်ရလေသည်။ ထိုအခါ ကိုယ်၌ သံတံကျင်များ စူးဝင်လျက် ကြီးမား ပြင်းထန်လှသော ဆင်းရဲကို ခံကြရပြန်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ငရဲထိန်းတို့သည် သံတံကျင်ထိပ်ဖျားတွင် စူးဝင်စုပ်မိလျက် မမြင်ဝံ့ မရှုဝံ့ လွန်ကာ လွန်ကာ ခံနေကြရသော ငရဲသားတို့အား ရဲရဲညီးသော သံတော့ခဲတို့ဖြင့် ပစ်ခတ်လျက် သံမှိုန်း သံခက်ရင်းတို့ဖြင့် သံမြေပြင်ပေါ်သို့ ထိုးချကြပြန်သည်။ မီးသံမြေပြင်မှ တဖန် မီးသံတောင်ပေါ်သို့ အတင်းအတက်ခိုင်းကြပြန်သည်။

ဤမဟာတာပနငရဲသည်မိမိတို့၏ လင်ယောကျ်ားအပေါ်တွင် မထီလေးစား စော်ကားနိုင်နင်းသော မိန်းမဖျင်းတို့ ကျခံရာ၊ လင်ယောကျ်ားအပေါ် နိုင်လိုမင်းထက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်၊ မိန်းမယုတ်တို့ ကျရောက်ရာ ငရဲ ဖြစ်ကြောင်း သံကိစ္စဇာတ်၌ ဟောကြားထားသည်။ ထို့အတူပင် မိမိ ဇနီး မယားအား မတရားစော်ကားနှိပ်စက် အကြမ်းဖက် အနိုင်အထက်ပြုလုပ်သော ယောကျ်ားယုတ်များလည်း ထိုငရဲ၌ ကျရောက်နိုင်လေသည်။

အဝီစိငရဲ

ငရဲသတ္တဝါ ငရဲမီးလျှံ ဆင်းရဲဒုက္ခအားဖြင့် အကြားအလယ် မရှိ သောကြောင့် အဝီစိငရဲဟု ခေါ်သည်။ (န+ဝီစိ၊ န=မရှိခြင်း+ဝီစိ=အကြား အလတ်=လစ်လပ်သောနေရာ) ထိုငရဲကိုပင် ကြီးမားသောအပြစ် ကျူးလွန် သူတို့ ခံရသောကြောင့် မဟာအဝီစိငရဲဟု ခေါ်သည်။ သံသေတ္တာကြီး အတွင်း၌ မုန်ညင်းစေ့ကို သိပ်၍ ထည့်ထားသကဲ့သို့ တခဲနက် ပြည့်ကျပ်ပြီး နေရာလပ် ကြားလပ်မရှိပေ။

ထိုအဝီစိအငရဲ၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် ငရဲမကြီးခေါ် ငရဲနေပြည်တော်ကြီး ရှိပြီး ထူထည်ကိုးယူဇနာရှိသော သံတံတိုင်းတို့ဖြင့် ဝိုင်းရံထားသည်။ အထက်နှင့် အောက်၊ တောင်နှင့် မြောက်၊ အရှေ့နှင့် အနောက်၊ အထက်မျက်နှာပြင်၊ အောက်မျက်နှာပြင် ယူဇနာတစ်ရာစီ ရှိ၏။ ၎င်းကို ထူကိုးယူဇနာရှိသော သံပြားကြီးတို့ဖြင့် ပိတ်ထား၏။ အဝီစိငရဲမကြီးသည် လေးထောင့်စပ်စပ်ရှိသော သံသေတ္တာကြီးနှင့် တူသည်။

အဝီစိငရဲ၌ ကံကြီးထိုက်၍ နှစ်ပေါင်းရှည်ကြာ ခံကြရမည့် နှစ်ကြီးသမား ငရဲသားများ ကျရောက်ကြသည်။ အဝီစိငရဲမကြီး၌ အရပ်လေးမျက်နှာတွင် သံတံခါးကြီး လေးခုရှိပြီး အကုသိုလ်ကံကုန်၍ ကျွတ်လွတ်ခွင့်ရသော သတ္တဝါ ရှိခဲ့လျှင် ထိုတံခါးကြီးများ အလိုလို ပွင့်သွားပြီး ထိုသတ္တဝါတို့ ထွက်ကြရ သည်။ ယင်းသို့ ပွင့်သွားသော်လည်း အကုသိုလ်ကံ မကုန်သေးသော သတ္တဝါ တို့မှာ ထွက်၍ မရကြပေ။

အဝီစိငရဲ၌ အောက်သံမြေမှ ထလောင်သော မီးလျှံသည် ယူဇနာတစ်ရာရှိ အထက်သံအမိုးပြင်သို့တိုင်အောင် တက်သည်။ အထက်သံအမိုးကြီးမှ ဆင်း၍ ဖြာထွက်သော မီးလျှံတို့သည်လည်း အောက်သံမြေပြင်သို့ ရောက်၏။ ငရဲ မီးလျှံတို့သည် ထိုမှသည် ငရဲတံတိုင်းဆီသို့ ထုတ်ချင်းခတ် ပျံ့နှံ့နေသည်။

ပိန်းပိတ်နေသော ငရဲမီးလုံးကြီးထဲ၌ ငရဲသားတို့သည် ချမ်းသာဟူ၍ စိုးစိ မရှိ၊ စက္ကန့်ဝက်မျှ ချမ်းသာသည်ဟူ၍ မရှိ၊ နှစ်ပေါင်း အသင်္ချေအနန္တအတွင်း လျှပ်တပြက်မျှ ဆင်းရဲဒုက္ခမှ မလွတ်ရဘဲ ဒုက္ခကြားမလပ်အောင် ခံစားခဲ့ကြ ရသည်။

အဝီစိငရဲကြီး၌ ငရဲသားဆတ္တဝါ လိုနေသော ကွက်လပ် မရှိခြင်းကြောင့် နေရာကွက်လပ် စောင့်နေရသော ငရဲသားဟူ၍ မရှိ၊ ကြားကွက်လပ်မရှိသော် လည်း လာသမျှ ရောက်သမျှ ငရဲသားအားလုံး ဝင်ဆန့်လေသည်။ လာလာ သမျှ ငရဲသားတို့ကို မပယ်မလှန် အားလုံး လက်ခံနိုင်သော သတ္တိရှိပေသည်။

ငရဲငယ်များ

ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်တွင် တစ်ထပ်လျှင် တစ်မျက်နှာစီ၌ ဥဿဒငရဲ(ငရဲငယ်) လေးထပ်စီ ခြံရံထားသဖြင့် ငရဲကြီးတစ်ထပ်လျှင် ငရဲငယ်ပေါင်း ၁၆-ထပ် ရှိသည်။ ၎င်းတို့မှာ—

- (၁) ဘင်ပုပ်ထဲ၊
- (၂) ပြာပူငရဲ၊
- (၃) လက်ပံတောငရဲ၊
- (၄) သန်လျက်တောငရဲ-

တို့ဖြစ်သည်။

ဆင်ပုပ်ငရဲ

ဘင်ပုပ်ငရဲသည် အတွင်းပိုင်းအကျဆုံး ငရဲ ဖြစ်ပြီး အနက်ယူဇနာတစ်ရာ ရှိ၍ မစင်ဘင်ပုပ်တို့ဖြင့် ပြည့်လျှံနေသည်။ မစင်နံသည် ယူဇနာတစ်ရာ တိုင်အောင် အနံ့နံစေသည်။ မစင်ဘင်ပုပ်ငရဲတွင်းထဲ၌ ပိန်းကောလေ့ ပမာထ ရှိသောပိုးလောက်တို့သည် နှုတ်သီးတင်ငါငါဖြင့် လူးလွန်းပျော်ပါးနေကြသည်။

ငရဲမကြီး၌ ကျရောက်ကြသောသူတို့သည် ကံအားလျော်စွာ ကျွတ်လွတ်ခွင့် ရလာပြီးနောက် ငရဲငယ်၌ ကျခံရန် အကုသိုလ်ကံကြွင်း ကျန်ရှိသေးလျှင် ဤဘဝပုပ်ငရဲသို့ ကျရောက်ကြ၏။ ထိုအခါ ပိုးလောက်ကြီးထိုက် အတင်းဝိုင်းအုံ့ ထိုးဆိတ်ကိုက်စားကြသည်။

ပြာပူငရဲ

ပြာပူငရဲသည် ရဲရဲညိုးသော ပြာပူတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ၎င်း ပြာပူရှိန်သည် ယူဇနာတစ်ရာထိ ပျံ့နှံ့လေသည်။ ငရဲသားသည် ပြာပူအတွင်း နစ်မြုပ်ကာ ရွေ့လျား သွားလာနေရသည်။ ဘဝပုပ်ငရဲမှ လွတ်ပြီးနောက် အကုသိုလ်ကံကြွင်း ရှိသေးလျှင် ဤပြာပူငရဲသို့ ကျရောက်ခံစားကြရပြန်သည်။

လက်ပံတောငရဲ

လက်ပံတောငရဲသည် ပြာပူငရဲ၏ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ၌ စိုက်ပတ်၍ တည်နေသည်။ လက်ပံပင်များမှာ သံအတိဖြစ်၍ ရဲရဲတောက်ပူလောင်နေ၏။ ဆူးတို့မှာ အလွန်ထက်မြက်၍ အရွက်များမှာ သန်လျက်ကြီးများနှင့် တူ၍ အောက်ခြေ မြေပြင်၌ သင်ထွန်းစားသွားများ စီခင်းထား၏။ ပြာပူငရဲမှ ကျွတ်လွတ်လာပြီး အကုသိုလ်ကံကျန်နေသေးလျှင် လက်ပံတောငရဲသို့ ဝင်ရောက်ကြရပြန်သည်။ ငရဲသားရောက်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် သန်လျက်သပွယ်ဖြစ်သော လက်ပံရွက် တို့သည် မိုးရွာသကဲ့သို့ ကြွေကျကြ၍ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ စူးဝင်နေစဉ် ငရဲခွေး၊ ငရဲကျီး ငရဲလင်းတို့က အရှင်လတ်လတ် ကိုက်ဆွဲဆိတ်ပေါက် စားသောက် ကြသည်။ ဆင်ကောင်တမျှကြီးသော ခွေးနက်ကြီးများက လိုက်လံကိုက်ခဲသည့် အခါ လက်ပံပင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်၏။ လက်ပံဆူးများသည် အထက်တွင် အောက်ဖက်သို့ အဖျားလှည့်နေ၍ ဆင်းလျှင် အဖျားအပေါ်ထောင်နေ၏။ လက်ပံပင်ပေါ်ရောက်ပြန်လျှင် ကျီးနှင့်လင်းတို့က ထိုးဆိတ်ကြ၏။ အောက်သို့ လိမ့်ကျလာလျှင်လည်း ခွေးစားခံရပြန်၏။

ဆန်လျက်တောငရဲ

လက်ပံတောငရဲ၏ အပြင်ဘက် အရပ်ရှစ်မျက်နှာ၌ အနံ့တစ်ယူဇနာ အမြင့် တစ်ယူဇနာရှိသော ဆန်လျက်နှင့်တူသော အရွက်ရှိသည့် “အသိပတ္တ” မည်သော ဆန်လျက်သစ်တောကြီး ရှိသည်။ လက်ပံတောငရဲမှ လွတ်မြောက်လာပြီး အကုသိုလ်ကံ ကျန်သေးလျှင် ဤဆန်လျက်တောငရဲသို့ ဝင်ရောက်ကြရသည်။ ခံရပုံမှာ လက်ပံတောငရဲနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် လက်ပံတောငရဲမှာ ဆူးရှိ၍ ဆန်လျက်တောငရဲမှာ ဆူးမရှိပေ။

အခြားငရဲငယ်များ

ဤဖော်ပြပါ ငရဲငယ် (၄)မျိုးအပြင် ကြိမ်ပိုက်ချောင်း(ဝေတ္ထရဏီ)ငရဲ၊
ကြေးအိုး(လောဟကုမ္ဘီ)ငရဲ စသည်အားဖြင့်လည်း ရှိသေးပေသည်။

ဒေဝဒုတသုတ်လာ ကြိမ်ပိုက်ချောင်းငရဲသည် သန်လျက်တောငရဲ၏ အပြင်
ဘက် အရပ်ရပ်မျက်နှာ ပတ်ပတ်လည်၌ တည်ရှိသည်။ အလွန်ငန့်စပ်သော
ရေရှိသည်။ ကြေးနီရေပူဟူ၍လည်း ဆိုကြသည်။ ထိုရေသည်အဟုန်ဖြင့် စီးဆင်း
လျက်ရှိသည်။ ရေပြင်အထက်၌ အလွန်ချွန်ထက်သည့် သံဆူး သံရွက်တို့ဖြင့်
ပြည့်နေသော ထန်းလုံးပမာဏရှိ ကြိမ်နွယ်တို့ ကမ်းနှစ်ဖက်ကူးယှက်လျက်
ပိုက်ကွန်ကြီးပမာ ရှုပ်ထွေးမြေးယှက်နေသည်။

ကြိမ်နွယ်တို့အောက်၌ ထန်းပင်လုံး ပမာဏရှိ အဖျားချွန်ထက်သော
သံတံကျင်များ အပြည့်အနက် စိုက်ထူလျက် ရှိသည်။ ဝဲယာကမ်းတစ်လျှောက်
၌လည်း သံချွန်သံဆူးများ စိုက်ထားသကဲ့သို့ အလွန် အဖျားချွန်ထက်သော
သမန်းမြက်တော၊ ဖောင်းကားမြက်တော၊ ကြိမ်ပင်တော၊ ကလိမ်ပင်တောများ
ရှိသည်။ သန်လျက်တောငရဲမှ လွတ်လာသော ငရဲသားသည် အကုသိုလ်ကံ
ကျန်သေးလျှင် ဤကြိမ်ပိုက်ချောင်းငရဲ၌ ကျဆောက်ရပြန်သည်။ ချောင်းရေ
အဟုန်၌ မျောပါနေစဉ် ကြိမ်ဆူးများ သံတံကျင်များ သမန်းမြက်များ စူးရှ
ကုတ်ခြစ်မှု ခံကြရ၏။

လောဟကုမ္ဘီ ငရဲကား ကြေးရည်ပူ သံရည်ပူတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော
ငရဲအိုးကြီး ဖြစ်သည်။ ငရဲသားသည် ငရဲအိုးအတွင်း၌ ငုပ်ချီ ပေါ်ချီ ခံစား
နေရသည်။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်အနီး အောက်မှာပင် ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ရာဇဂြိုဟ်
ပြည်အနီးက တဒါဒါမြစ် ခေါ်သော ရေပူမြစ်သည် ကြိမ်ပိုက်ချောင်း ငရဲနှင့်
လောဟကုမ္ဘီငရဲ နှစ်ခုစပ်ကြားမှ စီးဆင်းလာသော မြစ်ဟု ဆိုသည်။ “ဒု-သ-
န-သော” ဟု အော်ဟစ်နေကြသော သူဌေးသား လေးယောက်တို့သည်
ထိုလောဟကုမ္ဘီငရဲ၌ ကျဆောက်နေကြရသည်။

ဤသို့သော ငရဲဒုက္ခများကို အဖန်ဖန် စဉ်းစားမိသူတို့သည် အကုသိုလ်အမှု
မပြုမီအောင် သတိဖြင့် ရှောင်ကြဉ်သင့်ကြသည်။ ပြုမိသော အကုသိုလ်များ
အတွက်ကိုလည်း နောင်တ တဖန် မပူပန်တော့ဘဲ အသစ်မပြုလုပ်မီအောင်
သတိထားရှောင်ရှားလျက် ကုသိုလ်တရားများကို ပွားများအားထုတ်သင့်ကြ
ပေသည်။

ငရဲသက်တမ်း

ငရဲသားတို့၏ သက်တမ်းကို နှစ်၊ လ၊ ရက်တို့ဖြင့် ရေတွက်ရာ၌ အောက် ဖော်ပြပါအတိုင်း ဇိနာလင်္ကာရဋီကာ၌ ပြဆိုထား၏—

- လူတို့၏ အနှစ် ၉-သန်းသည် သိဉ္စိုဝ်းငရဲ၌ ၁-ရက် ဖြစ်၏။ သိဉ္စိုဝ်း ငရဲသည် ထို ရက်၊ လ၊ နှစ်အားဖြင့် အနှစ်ငါးရာ သက်တမ်း ရှိ၏။
- လူတို့၏ အနှစ် ၃-ကုဋေ ၆-သန်းသည် ကာလသုတ်ငရဲ၌ ၁-ရက် ဖြစ်၏။ ကာလသုတ်ငရဲသည် ထို ရက်၊ လ၊ နှစ်အားဖြင့် အနှစ် တစ်ထောင် သက်တမ်း ရှိ၏။
- လူတို့၏ အနှစ် ၁၄-ကုဋေ ၄-သန်းသည် သင်္ဘာတငရဲ၌ ၁-ရက် ဖြစ်၏။ သင်္ဘာတငရဲသည် ထို ရက်၊ လ၊ နှစ်အားဖြင့် အနှစ် လေးထောင် သက်တမ်း ရှိ၏။
- လူတို့၏ အနှစ် ၅၇-ကုဋေ ၆-သန်းသည် ရောဂ္ဂဝငရဲ၌ ၁-ရက် ဖြစ်၏။ ရောဂ္ဂဝငရဲသည် ထို ရက်၊ လ၊ နှစ်အားဖြင့် အနှစ် လေးထောင် သက်တမ်း ရှိ၏။
- လူတို့၏ အနှစ် ၂၃၀-ကုဋေ ၄-သန်းသည် မဟာရောဂ္ဂဝငရဲ၌ ၁-ရက် ဖြစ်၏။ မဟာရောဂ္ဂဝငရဲသည် ထို ရက်၊ လ၊ နှစ်အားဖြင့် အနှစ် ရှစ်ထောင် သက်တမ်း ရှိ၏။
- လူတို့၏ အနှစ် ၉၂၁-ကုဋေ ၆-သန်းသည် တာပနငရဲ၌ ၁-ရက် ဖြစ်၏။ တာပနငရဲသည် ထို ရက်၊ လ၊ နှစ်အားဖြင့် တစ်သောင်း ခြောက်ထောင် သက်တမ်း ရှိ၏။
- လူတို့၏ အနှစ် ၃၆၆-ကုဋေ ၄-သန်းသည် မဟာတာပနငရဲ၌ ၁-ရက် ဖြစ်၏။ မဟာတာပနငရဲသည် ထို ရက်၊ လ၊ နှစ်အားဖြင့် သုံးသောင်းနှစ်ထောင် (အန္တရကပ်ထက်ဝက်)သက်တမ်း ရှိ၏။
- လူတို့၏ အနှစ် ၁၄၇၄၅-ကုဋေ ၆-သန်းသည် အဝီစိငရဲ၌ ၁-ရက် ဖြစ်၏။ အဝီစိငရဲသည် ထို ရက်၊ လ၊ နှစ်အားဖြင့် ခြောက်သောင်း လေးထောင် (အန္တရကပ် တစ်ကပ်) သက်တမ်း ရှိ၏။

ကမသုဂတိ ၇-ဘုံ

ထိုက်သည်အားလျော်စွာ စည်းစိမ်ခံစားရသော ဘုံဘဝကို သုဂတိဘုံဟု ခေါ်သည်။ ကမတဏှာ၏ ကျက်စားရာ (အာရုံပြုရာ)နယ်ပယ် ဖြစ်သောကြောင့် ကမဘုံဟုလည်း ခေါ်သည်။

ကမသုဂတိ ၇-ဘုံသည် ဖော်ပြပါ အစဉ်အလိုင်း အောက်မှအထက် အဆင့်ဆင့် တည်လျက် ရှိသည်။—

- (၁) လူ့ဘုံ၊
 - (၂) စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံ၊
 - (၃) ကာဝတီ သာနတ်ဘုံ
 - (၄) ယာမာနတ်ဘုံ၊
 - (၅) တုသိတာနတ်ဘုံ၊
 - (၆) နိမ္မိစ္ဆရတိနတ်ဘုံ၊
 - (၇) ပရနိမ္မိတဝသဝတ္ထိနတ်ဘုံ။
- } နတ်ပြည် ၆-ထပ်

လူ့ဘုံ

ဤကမ္ဘာမြေအပြင်ရှိ စကြဝဠာအနန္တသည် လူ့ဘုံ မည်၏။ စကြဝဠာ အနန္တရှိ လူ့ဘုံသည် နတ်စသော အခြားဘုံသားတို့ထက် ထက်မြက်သောစိတ်၊ ရဲရင့်သောစိတ်၊ ဆန်းကြယ်သောစိတ် ရှိကုန်၏။

ဤလူ့ဘုံတွင် ကုသိုလ်အရာ၌ ကုသိုလ်ဖြစ်ပွားရန် အခွင့်အလမ်းရှိသကဲ့သို့ အကုသိုလ်အရာ၌လည်း အကုသိုလ် ဖြစ်ပွားရန် အခွင့်အလမ်းများ ရှိ၏။ အခြားဘုံတို့၌ ဤကဲ့သို့ စုံလင်စွာ မရှိကြပေ။ လူ့ပြည်၌သာ ဘုရားပွင့်နိုင်၏။ လူ့သားမှသာလျှင် ဘုရားဖြစ်နိုင်၏။ အလောင်းတော်ကြီးများသည် လူ့ဘုံ၌သာ ပါရမီဖြည့်ဆည်းပူးခွင့် ရကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ် အကုသိုလ် အရာ၌ မြင့်သောစိတ်၊ ထက်သောစိတ်၊ ရဲရင့်သောစိတ်၊ ဆန်းကြယ်သောစိတ် ရှိကုန်၏။ အလွန်မြင့်သော စိတ်နှလုံး ရှိသောကြောင့် လူဟူ၍ ခေါ်သည်။

စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံ

တေရဋ္ဌ၊ ဝိဇ္ဇဋ္ဌက၊ ဝိဇ္ဇပက္ခ၊ ကုဝေရ-ဟူသော နတ်မင်းကြီး လေးယောက်ကို စတုမဟာရာဇာဟု ခေါ်သည်။ (စတု+မဟာ+ရာဇာ၊ စတု=၄-ယောက်+မဟာ=ကြီးသော+ရာဇာ=မင်း။)

ထိုနတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့ အုပ်စိုးရာ၊ ထိုနတ်မင်းကြီးလေးယောက် တို့အား ဆည်းကပ်ခမားရာ ဘုံဌာန ဖြစ်သောကြောင့် စတုမဟာရာဇ်ဘုံဟု ခေါ်သည်။ ၎င်းဘုံ၏ တည်ရာမှာ မြင်းမိုရ်တောင် အလယ်လောက်မှ စ၍ ဤမြေပြင်အထိ ဖြစ်၏။

ထိုနတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် မြင်းမိုရ်တောင်၏ အလယ်ခုလတ်မှ နေ၍ အုပ်ချုပ်ကြသည်။ စတုရဋ္ဌ နတ်မင်းကြီးက မြင်းမိုရ်တောင်၏ အရှေ့ဘက် နံပါး၌ နေလျက် ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့ကို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်သည်။ ဝိရုဋ္ဌက နတ်မင်းကြီးက မြင်းမိုရ်တောင်၏ တောင်ဘက်နံပါး၌ နေလျက် ကုမ္ဘဏ်နတ်တို့ကို အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သည်။ ဝိရုဋ္ဌက နတ်မင်းကြီးက မြင်းမိုရ်တောင်၏ အနောက်ဘက်နံပါး၌ နေလျက် နတ်နဂါးတို့ကို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်၏။ ကုဝေရနတ်မင်းကြီးက မြင်းမိုရ် တောင်၏ မြောက်ဘက်နံပါး၌ နေလျက် နတ်ဘီလူးတို့ကို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်၏။

စတုမဟာရာဇ်နတ်မျိုးများ

ဤလူ့ပြည်ငယ် မြေကြီးနှင့် ဆက်နွယ်လျက် ရှိသော တော တောင် သစ်ပင် တို့၌ နေသော နတ်အားလုံးနှင့် တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ သစ်ပင်၌ နေသောနတ်(ရုက္ခဒေဝ=ရုက္ခစိုးနတ်)များသည် ဘုမ္မဒေဝ (ဘုမ္မစိုးနတ်)များ ဖြစ်ကြသည်။ ကိုယ်စောင့်နတ်စသည်များ၊ နတ်ဘီလူး၊ ကုမ္ဘဏ်၊ ရက္ခိသိ၊ ဂန္ဓဗ္ဗ စသော နတ်များ၊ ဇော်ဂနီ၊ စုန်း စသည်များ၊ ဝိနိပါတိကအသုရာ၊ ဝေမာနိက ပြိတ္တာ စသည်တို့သည် စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးများ၏ လက်အောက်ခံဖြစ်၍ စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံစာရင်း၌ ပါဝင်ကြသည်။

နံ့သာပင် (သနပ်ခါးပင်) စသည်တို့၌ သန္ဓေတယ်၍ နံ့သာပင်၌ နေသော နတ်တို့ကို ဂန္ဓဗ္ဗနတ်ဟု ခေါ်သည်။ အိုးစရည်းကြီးတမျှ ကြီးမားသော ဝမ်းဗိုက်နှင့် ကြီးမားသော ဝှေးဥရှိသော ဒါနဝရကျွဲသီးတို့ကို ကုမ္ဘဏ်ဟု ခေါ်သည်။

မိန်းမတို့ကိုယ်၌ ပူးဝင်လျက် ထိုမိန်းမတို့ ခိုင်းစေရာ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မများလည်း ရှိသေး၏။ ၎င်းကို ဝေဒကျမ်းက ယောဂီနီဟု ခေါ်ပြီး မြန်မာတို့က ဇော်ဂနီဟု ခေါ်ကြသည်။ လရောင်လာရာ လပြည့်နေ့အခါ စသည်တို့၌ ယိုယိုဒီဒီ သွားလာ ရာတွင် အရောင်ထွက်သောကြောင့် ပါဠိလို ဇုဏှ၊ မြန်မာလို ဇုဏ်း=စုန်းဟု ခေါ်သည်။

ဥစ္စာ၊ ရေကန် စသည်တို့၌ စောင့်ရှောက်လျက် လာရောက်သူတို့ကို ဖမ်းစားတတ်သော နတ်မျိုးကို “ရက္ခသ=ရက္ခိသိ” ဟု ခေါ်သည်။ ဥစ္စာစောင့် များလည်း ရက္ခိသိတွင် ပါဝင်ဟန်ရှိသည်။

ထိုကုမ္ဘဏ်၊ ရက္ခိသိ၊ နတ်ဘီလူးတို့သည် ငရဲထိန်းဟန်၊ ခွေးနက်ကြီးဟန် ဖန်ဆင်းလျက် ငရဲသားတို့အား သွားရောက်ကိုက်စားကြသည်။

တာဝတိံသာနတ်ဘုံ

မာဃလူလင် အမူးပြုသော အတူတကွ ကုသိုလ်ပြုဖော် ပြုဖက် ကောင်းမှုရှင် (၃၃) ယောက်တို့၏ ဖြစ်ရာ ဖြစ်သောကြောင့် “တေတ္ထိံသဘုံ” ဟု ခေါ်သည်။ (တေ=တိ+တိံသ၊ တေ=တိ=၃+တိံသ=၃၀။) သဒ္ဓါနည်းဖြင့် “တေ” ကို “တာဝ” ပြုလုပ်၍ “တ” ကို ချေဖျက်လိုက်ပြီး “တာဝတိံသာ” ဟု ဖြစ်လာ သည်။ တာဝတိံသာနတ်ဘုံသည် မာဃလူလင်တို့အုပ်စု မရောက်ခင်ကတည်းက ရှိပြီးသား ဖြစ်၏။ မာဃလူလင်တို့၏ ကောင်းမှု အရှိန်ကြောင့် အခြားအမည် ပျောက်၍ တာဝတိံသာအမည် ရောက်ခဲ့ရသည်။ မာဃသည် နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်း ဖြစ်သည်။ တည်နေရာမှာ မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်၌ ဖြစ် သည်။ တာဝတိံသာဘုံ၌ ဝေဇယန္တောပြာသာဒ်၊ ပင်လယ်ကသစ်ပင်၊ ပဏ္ဍုကမ္မလာ၊ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၊ စိတ္တလတာဥယျာဉ်၊ ဟောနန္ဒာကန် စသည်တို့ရှိသည်။

စတုမဟာဓုင်၊ တာဝတိံသာ နတ်ဘုံတို့သည် မြင်းမိုရ်တောင်မြေနှင့် ဆက်သွယ်တည်ရှိနေကြသောကြောင့် ထိုနတ်ဘုံတို့၌ ဘူမဋ္ဌကဗိမာန် (မြေပေါက် ဗိမာန်) များအပြင် အာကာသဋ္ဌ (ကောင်းကင်၌တည်သော) ဗိမာန်များလည်း ရှိကြသည်။ ယာမာ စသော အထက်နတ်ဘုံတို့၌ကား ကောင်းကင်ဗိမာန်သာ ရှိကြသည်။

ယာမာနတ်ဘုံ

ယာမာမည်သော နတ်မင်းကြီး နတ်ဘုရင်ကြီး၏ တည်ရာဌာန ဖြစ်သော ကြောင့် ယာမာဘုံဟု ခေါ်သည်။ ထိုနတ်မင်းကြီးကို သုယာမနတ်မင်းဟုလည်း ခေါ်သည်။ ၎င်းနတ်မင်းသည် သိကြားမင်း ရာထူးကိုလည်း ရသည်။ တနည်း အားဖြင့် နတ်ချမ်းသာသို့ ကောင်းစွာ ရောက်သော နတ်တို့၏ နေရာဖြစ်သော ကြောင့် ယာမာဘုံဟု ခေါ်သည်။ တည်နေရာမှာ ကောင်းကင်ဖြစ်သည်။

တုသိတာနတ်ဘုံ

နှစ်သက်ရွှင်မြူးဖူးယုံရာကောင်းသော ဘုံဌာန ဖြစ်သောကြောင့် တုသိတာ ဘုံဟု ခေါ်သည်။ ထိုနတ်ဘုံ၌ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သော စည်းစိမ် ကျက်သရေ

တို့နှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ထိုဘုံ၌ ဖြစ်ကြရသော နတ်တို့မှာ အမြဲမပြတ် ရွှင်မြူးနှစ်သက် ဝမ်းမြောက်နေကြသည်။ ဘုရားအလောင်းတော်များသည် နတ်ဘုံ၌ ဖြစ်လေ့ရှိသည်။ အရိမေတ္တေယျ ဘုရားလောင်းသည် ဤဘုံ၌ ရှိနေသည်။

နိမ္မာနရတိနတ်ဘုံ

အလိုရှိတိုင်းသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ကိုယ်တိုင် ဖန်ဆင်း၍ ပျော်မွေ့ကြရာဘုံ၌ဖြစ်သောကြောင့် နိမ္မာနရတိနတ်ဟု ခေါ်သည်။ (နိမ္မာန + ရတိ၊ နိမ္မာန = ဖန်ဆင်းအပ်သော စည်းစိမ် + ရတိ = မွေ့လျော်ခြင်း။)

ထိုနတ်တို့သည် ပင်ကိုရှိပြီးသား စည်းစိမ်ထက်ပို၍ အလွန်အကဲ ခံစားလိုစိတ် ပေါ်သောအခါ စိတ်တိုင်းကျ ဖန်ဆင်း၍ စည်းစိမ်ခံ မွေ့လျော်ကြသည်။ မိမိလိုရာ အဆင်း အသံ စသည်တို့ကို ကိုယ်တိုင် ဖန်ဆင်းကြသည်။

စတုမဟာဓုင်္ဂ တာဝတိံသာ ယာမာ တုသိတာဟူသော အောက်နတ်ပြည် လေးဘုံတို့၌ ကိုယ်ပိုင်ဇနီးမောင်နှံရှိကြသည်။ နိမ္မာနရတိနှင့် ပရနိမ္မိတ ဝသဝတ္တိ ဘုံတို့၌ကား အမြဲမရှိကြပေ။

ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တိနတ်ဘုံ

သူတပါးတို့ ဖန်ဆင်းထားသော အာရုံတို့၌ မိမိအလိုအတိုင်း လိုက်ပါ စေနိုင်သောကြောင့် ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တိဘုံဟု ခေါ်သည်။ နိမ္မာနရတိနတ်တို့ ကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင်ဖန်ဆင်းဘဲ အစေအပါးနတ်များက အလိုက်သိစွာ စိတ်တိုင်း ကျအောင် ဖန်ဆင်းပေးအပ်သော ကာမဂုဏ်အာရုံတို့ကို မိမိအလိုသို့ လိုက်ပါ စေနိုင်သည်။ မာရ်နတ်မင်းသည် ဤနတ်ဘုံကို အုပ်စိုးသူဖြစ်သည်။ (ပရ + နိမ္မိတ + ဝသ + ဝတ္တိ၊ ပရ = သူတပါး + နိမ္မိတ = ဖန်ဆင်းအပ်သည် + ဝသ = အလိုဆန္ဒ + ဝတ္တိ = ဖြစ်စေနိုင်ခြင်း။)

နတ်စည်းစိမ်

နတ်စည်းစိမ်ကား လူ့စည်းစိမ်နှင့် အလွန်ပင် ကွာခြားလှသည်။ ဥပမာ အားဖြင့် မြက်ပင်ဖျားက ဆီးနှင်းပေါက်နှင့် သမုဒ္ဒရာရေပမာပင်။ သို့သော် စတုမဟာဓုင်္ဂနတ်၌ ပါဝင်သော နတ်စုတို နတ်မဲ့ နတ်ထရဲတို့၏ စည်းစိမ်နှင့် အစာအာဟာရများကား သာယာနှစ်သက်ဖွယ် မရှိပေ။

နတ်ပြည်၌ မိမိတို့၏ လူ့ဘဝက ပြုလုပ်ခဲ့သော ရှေးကုသိုလ်ကံကြောင့် ကိုယ်ပိုင် ရရှိသော ဘုံဗိမာန်များကလည်း ဆန်းကြယ်လွန်းလှ၏။ နတ်သား

များမှာ အသက် ၂၀-အရွယ်၌သာ တည်ရှိပြီး နတ်သမီးတို့မှာ ၁၆-နှစ် အရွယ်၌ပင် ပကတိအလှမပျက် တသက်လုံး တည်ကြသည်။ သွားကျိုး ဆံဖြူ နားအူ မျက်မဲ့ အရိုးကျဲ့ အရည်တုန်ခြင်းများကား လုံးဝမရှိပေ။

နတ်ဩဇာ အဆီအနှစ်တို့ကိုသာ စားသောက်ကြရသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌ အပေါ့အလေး အညစ်အကြေး စသည့် မကောင်းသော အနိဋ္ဌာရုံတို့ လုံးဝ မရှိကြပေ။

နတ်သမီးတို့မှာလည်း ဓမ္မတာ လာခြင်း စသော အညစ်အကြေးတို့ မရှိပေ။ နတ်သားနတ်သမီး ဇနီးမောင်နှံတို့ ရှိသော်လည်း လူကဲ့သို့ ကိုယ်ဝန်လွယ်ခြင်း မွေးဖွားခြင်းတို့မရှိပေ။ သားသမီးဖြစ်ထိုက်သော နတ်သား နတ်သမီးတို့သည် ၎င်းတို့၏ ရင်ခွင်ပေါ် အိပ်ရာပေါ်၌ ရောက်လာကြသည့် နတ်ပြည် ၆-ထပ်လုံး မှာပင် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ခံစားကြရာ၌ လူတို့ကဲ့သို့ မထူးသော်လည်း သက်စသည့် အညစ်အကြေး မဖြစ်ပေါ်ဘဲ သွေးသား လှုပ်ရှား တွေ့ထိရုံမျှဖြင့် ကာမဂုဏ်ကိစ္စ ပြီးစီးကြသည်။

နတ်တူရိယာ၊ နတ်အဆိုကျော်၊ နတ်ကချေသည်၊ နတ်အငြိမ်သည်၊ နတ်တေးဂီတတို့ဖြင့်လည်း စည်းစိမ်ခံကြသည်။ နတ်သမီး နတ်သားတို့သည် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌ လှည့်လည် ပျော်ပါးကြပြီး မဟာနန္ဒာကန်တော်ကြီး၌လည်း ရေကစားကြသည်။ နတ်တို့၏ စည်းစိမ်ကား လူတို့အနေဖြင့် ရေးပြပြောပြ၍ အားရဖွယ် ကုန်နိုင်ဖွယ် မရှိပေ။ နတ်စည်းစိမ်ကို သိရှိခံစားလိုလျှင် အကုသိုလ် ရှောင်၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှု များများ ပြုကြရပေမည်။ နတ်ဘုံများကား ကုသိုလ်ရှင်တို့၏ ခံစားစံစားရာ ဘုံဌာန ဖြစ်ပေသည်။

နတ်တို့၏ သက်တမ်း

လူတို့၏အနှစ် ၅၀ သည် စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်၌ ၁-ရက်ဖြစ်၏။ ထိုရက်ဖြင့် ရက်ပေါင်း ၃၀-သည် ၁-လ၊ ထိုလဖြင့် လပေါင်း ၁၂-လသည် စတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်၌ ၁-နှစ်ဖြစ်၏။ ထိုနှစ်ဖြင့် နှစ်ပေါင်း ငါးရာသည် စတုမဟာရာဇ် နတ်တို့၏သက်တမ်း ဖြစ်၏။ လူတို့၏ နှစ်အရေအတွက်အားဖြင့် အနှစ် ၉-သန်း ရှိသည်။

စတုမဟာရာဇ်နတ်သက်တမ်း ငါးရာဟူသည် များရာကို လိုက်၍ သတ်မှတ် ထားသော ယေဘုယျနည်းအရ ဖြစ်လေသည်။ အချို့သော အာကာသဋ္ဌ (ကောင်းကင်နေ) စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့၏ သက်တမ်းသည် အပိုင်းအခြား မရှိပေ။

ဗုဒ္ဓသာသနာ့လက်စွဲကျမ်း

လူတို့၏အနှစ် ၁၀၀ သည် တာဝတိံသာဘုံ၌ ၁-ရက်ဖြစ်၏။ ထိုရက်လှနှစ်
တို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်းထစ်ထောင်သည် တာဝတိံသာနတ်တို့၏ သက်တမ်းဖြစ်၏။
လူ့အရေအတွက်အားဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၉-ကုဋေ ၆-သန်း ဖြစ်၏။

လူတို့၏အနှစ် ၂၀၀ သည် ယာမာဘုံ၌ ၁-ရက်ဖြစ်၏။ ထိုရက်လှနှစ်
တို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်သည် ယာမာနတ်တို့၏ သက်တမ်းဖြစ်၏။ လူ့အရေ
အတွက်အားဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၁၄-ကုဋေ ၄-သန်း ဖြစ်၏။

လူတို့၏အနှစ် ၄၀၀ သည် တုသိတာဘုံ၌ ၁-ရက်ဖြစ်၏။ ထိုရက်လှနှစ်
တို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်းလေးထောင်သည် တုသိတာနတ်တို့၏ သက်တမ်းဖြစ်၏။
လူ့အရေအတွက်အားဖြင့် ၅၇-ကုဋေ ၆-သန်းဖြစ်၏။

လူတို့၏ အနှစ် ၈၀၀ သည် နိမ္မာနရတီဘုံ၌ ၁-ရက်ဖြစ်၏။ ထိုရက်လှနှစ်
တို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်းရှစ်ထောင်သည် နိမ္မာနရတီနတ်တို့၏ သက်တမ်းဖြစ်၏။
လူ့အရေအတွက်အားဖြင့် ၂၃၀-ကုဋေ ၄-သန်းဖြစ်၏။

လူတို့၏အနှစ် ၁၆၀၀ သည် ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တိဘုံ၌ ၁-ရက်ဖြစ်၏။ ထိုရက်
လှနှစ်တို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်း ထစ်သောင်းခြောက်ထောင်သည် ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တိ
နတ်တို့၏ သက်တမ်းဖြစ်၏။ လူ့အရေအတွက်အားဖြင့် ၉၂၁-ကုဋေ ၆-သန်း
ဖြစ်၏။

ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အပါယ်လေးဘုံနှင့် လူ့ပြည်နတ်ပြည် ၆-ထပ်ဟု ဆိုအပ်သော
ကာမသုဂတိခုနစ်ဘုံအားဖြင့် ပေါင်း ၁၁-ဘုံကို ကာမ ၁၁-ဘုံဟု ခေါ်လေသည်။
ကာမကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်တို့ကို ပြုလုပ်ကြလျှင် ထိုကာမ ၁၁-ဘုံ၌ ထိုက်သည်
အားလျော်စွာ ဖြစ်ကြရလေသည်။

နတ်သက်တမ်း ဇယားအကျဉ်းချုပ်

နတ်ဘုံ	လူ့ အရေအတွက်	နတ် အရေအတွက်	လူ့ပြည် နှစ်	နတ်ပြည် ရက်
စတုမဟာဓုင်	(နှစ်) ၉၀၀၀၀၀၀	(နှစ်) ၅၀၀	(နှစ်) ၅၀	၁-ရက်
တာဝတိံသာ	၃၆၀၀၀၀၀၀	၁၀၀၀	၁၀၀	၁ ။
ယာမာ	၁၄၄၀၀၀၀၀၀	၂၀၀၀	၂၀၀	၁ ။
တုသိတာ	၅၇၆၀၀၀၀၀၀	၄၀၀၀	၄၀၀	၁ ။
နိမ္မာနရတီ	၂၃၀၄၀၀၀၀၀၀	၈၀၀၀	၈၀၀	၁ ။
ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တိ	၉၂၁၆၀၀၀၀၀၀	၁၆၀၀၀	၁၆၀၀	၁ ။

မြဟွာ (၂၀)

အလွန် မွန်မြတ်ကုန်သော ဈာန်အစရှိသော ဂုဏ်တို့ဖြင့် ကြီးပွားကြသောကြောင့် မြဟွာဟု ခေါ်သည်။ (မြဟွာ=ကြီးပွားခြင်း။) ရူပမြဟွာဘုံ ၁၆-ဘုံနှင့် အရူပမြဟွာဘုံ ၄-ဘုံ စုစုပေါင်း မြဟွာဘုံ(၂၀) ရှိသည်။

ရူပမြဟွာဘုံ ၁၆-ဘုံ

ရူပမြဟွာ ၁၆-ဘုံကို ပထမဈာန်ဘုံ စသည်ဖြင့် ခွဲခြားထား၏။ ၎င်းတို့မှာ ပထမဈာန် ၃-ဘုံ၊ ဒုတိယဈာန် ၃-ဘုံ၊ တတိယဈာန် ၃-ဘုံ၊ စတုတ္ထဈာန် ၇-ဘုံတို့ ဖြစ်သည်။ ရူပမြဟွာတို့မှာ ခန္ဓာကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်း အပြည့်အစုံ ပါရှိသော်လည်း အနံ့အရသာ၊ အတွေ့အထိကို သိနိုင်သည့် အာရုံခံရုပ်(ပသာဒရုပ်) များ မပါရှိချေ။ စာနုပသာဒ၊ ဇီဝါပသာဒ၊ ကာယပသာဒ မရှိသဖြင့် အနံ့ကို မသိ၊ အရသာကို မသိ၊ အတွေ့အထိကို မသိကြချေ။ ထိုတွင် ပထမဈာန် ၃-ဘုံမှာ—

- (က) မြဟွာပါရိသဇ္ဇာဘုံ၊
- (ခ) မြဟွာပုရောဟိတာဘုံ၊
- (ဂ) မဟာမြဟွာဘုံ-

တို့ဖြစ်သည်။

(က) မြဟွာပါရိသဇ္ဇာဘုံ

မဟာမြဟွာမင်းကြီး၏ အခြွေအရံ အလုပ်အကျွေးဖြစ်ကုန်သော မြဟွာငယ်တို့ကို မြဟွာပါရိသဇ္ဇာမြဟွာဟု ခေါ်သည်။ ၎င်းတို့ နေထိုင်ရာဘုံကိုလည်း မြဟွာပါရိသဇ္ဇာဘုံဟု ခေါ်သည်။ (မြဟွာ=မဟာမြဟွာတို့၏ + ပါရိသဇ္ဇာ=အလုပ်အကျွေး ပရိသတ်။) ပထမဈာန်ကို ပွားများအားထုတ်ရာ၌ ဆန္ဒ၊ စိတ္တ၊ ဝီရိယ၊ ပညာတို့ အားနည်းလျှင် မြဟွာပါရိသဇ္ဇာဘုံသို့ ရောက်ရသည်။

(ခ) မြဟွာပုရောဟိတာဘုံ

မဟာမြဟွာတို့၏ ပုရောဟိတိပညာရှိကြီးများသဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော မြဟွာတို့ကို မြဟွာပုရောဟိတာမြဟွာဟု ခေါ်သည်။ (မြဟွာ=မဟာမြဟွာတို့၏ + ပုရောဟိတ=ဥစ္စာမှ စီမံတတ်သော ပုရောဟိတ်ဆရာ။) ပထမဈာန်ကို ပွားများအားထုတ်ရာ၌ ဆန္ဒ၊ စိတ္တ၊ ဝီရိယ၊ ပညာတို့ အလယ်အလတ် ဖြစ်နေလျှင် မြဟွာပုရောဟိတာဘုံသို့ ရောက်သည်။

(ဂ) မဟာဗြဟ္မာသံ

ဖော်ပြပြီး ဗြဟ္မာတို့ထက် မြင့်မြတ်သော ဗြဟ္မာမင်းကို မဟာဗြဟ္မာဟု ခေါ်သည်။ (မဟာ=ကြီးမြတ်မြင့်မြတ်သော+ဗြဟ္မာ=ဗြဟ္မာမင်း။) ပထမဈာန်ကို မွန်မွန်မြတ်မြတ် ထက်ထက်သန်သန် ပွားများအားထုတ်လျှင် မဟာဗြဟ္မာဘုံသို့ ရောက်၏။ ဤပထမဈာန်ဗြဟ္မာ သုံးဘုံတို့သည် တစ်ပြင်တည်း၌ တစ်ပြေးတည်း နေကုန်၏။ အလွန်တန်ဖိုးကြီးမားသော ဤမဟာဗြဟ္မာကို ဘုရားအဖြစ် ထင်မှတ် ကိုးကွယ်ကြသည်။

အောက်အဆင့်နိမ့်သော ဗြဟ္မာတို့သည် အထက်အဆင့်မြင့် ဗြဟ္မာတို့ကို မမြင်ရ၊ မသိရကုန်။ အထက်အထက် ဗြဟ္မာတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ရုပ်ကြမ်း ဖန်ဆင်း၍ ပြုမှသာ အောက်ဗြဟ္မာငယ်တို့ မြင်တွေ့ကြရသည်။ အောက်အောက် ဗြဟ္မာတို့ကိုကား အထက်ဗြဟ္မာတို့က မြင်တွေ့နိုင်ကြသည်။

ဒုတိယဈာန် ၃-ဘုံ

ဒုတိယဈာန်ဘုံသည် အောက်ပါအတိုင်း ၃-ဘုံရှိ၏—

- (က) ပရိတ္တာဘာဘုံ၊
- (ခ) အပ္ပမာဏာဘာဘုံ၊
- (ဂ) အာဘဿရာဘုံ။

(က) ပရိတ္တာဘာဘုံ

သေးငယ်မှုန်မွှားသော အရောင်ရှိသောကြောင့် ပရိတ္တာဘာဘုံဟု ခေါ်သည်။ (ပရိတ္တ+အာဘာ၊ ပရိတ္တ=သေးငယ်သော+အာဘာ=အရောင်။) ဒုတိယဈာန်နှင့် တတိယဈာန်ကို ပွားများအားထုတ်ရာ၌ ဆန္ဒ၊ စိတ္တ၊ ဝီရိယ၊ ပညာတို့ အားနည်းလျှင် ပရိတ္တာဘာဗြဟ္မာဘုံသို့ ရောက်ရသည်။

(ခ) အပ္ပမာဏာဘာဘုံ

အတိုင်းအဆ ပမာဏ မရှိသော ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါ ရှိသောကြောင့် အပ္ပမာဏာဘာဘုံဟု ခေါ်သည်။ (အပ္ပမာဏ+အာဘာ၊ အပ္ပမာဏ=အတိုင်းအတာ ပမာဏမရှိ+အာဘာ=အရောင်။) ဒုတိယဈာန်နှင့် တတိယဈာန်ကို ပွားများ အားထုတ်ရာ၌ ဆန္ဒ၊ စိတ္တ၊ ဝီရိယ၊ ပညာတို့ အလယ်အလတ် ဖြစ်လျှင်အပ္ပမာဏာဘာဘုံသို့ ရောက်ရသည်။

(ဂ) အာဘဿရာဘုံ

ကိုယ်မှ ရွန်းရွန်းစက်စက် တလက်လက် ထွက်သောအရောင် ရှိသောကြောင့် အာဘဿရာဘုံဟု ခေါ်သည်။ ၎င်းပြုဖွဲ့တို့၏ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါသည် တိမ်တိုက်မှ လျှပ်စစ်များ ကွန့်မြူးနေသကဲ့သို့ ခန္ဓာကိုယ်မှ တလျှပ်လျှပ် တရစပ် ထွက်နေကြသည်။ (အာဘာ+သရ၊ အာဘာ=အရောင်+သရ=တလက်လက် ထွက်ခြင်း။) မီးဖျက်သော ကမ္ဘာ၌ ဤအာဘဿရာဘုံမှ အောက်ရှိ ဘုံအားလုံး မီးလောင်ကျွမ်း ပျက်စီးသည်။ အာဘဿရာဘုံမှ စ၍ အထက်ပြုဖွဲ့ဘုံများ ကျန်ရစ်သည်။ ဒုတိယဈာန်နှင့် တတိယဈာန်ကိုပင် ပွားများ အားထုတ်ရာ၌ ဆန္ဒ၊ စိတ္တ၊ ဝီရိယ၊ ပညာတို့ ထက်သန်အားကောင်းလျှင် အာဘဿရာပြုဖွဲ့ ဘုံသို့ ရောက်ရ၏။

တတိယဈာန် ၃-ဘုံ

တတိယဈာန်ဘုံသည် အောက်ပါအတိုင်း ၃-ဘုံရှိ၏—

- (က) ပရိတ္တသုဘာဘုံ၊
- (ခ) အပ္ပမာဏသုဘာဘုံ၊
- (ဂ) သုဘကိဏှာဘုံ။

(က) ပရိတ္တသုဘာဘုံ

အနည်းငယ် တင့်တယ်သော ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ ရှိသောကြောင့် ပရိတ္တ- သုဘာဘုံဟု ခေါ်သည်။ (ပရိတ္တ+သု+ဘာ၊ ပရိတ္တ=နည်းသော၊ သု=တင့်တယ် သော+ဘာ=အရောင်။) စတုတ္ထဈာန်ကို ပွားများအားထုတ်ရာ၌ ဆန္ဒ၊ စိတ္တ၊ ဝီရိယ၊ ပညာတို့ အားနည်းလျှင် ပရိတ္တသုဘာဘုံသို့ ရောက်၏။

(ခ) အပ္ပမာဏသုဘာဘုံ

အတိုင်းအဆမရှိ တင့်တယ်သော ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ ရှိသောကြောင့် အပ္ပမာဏသုဘာဘုံဟု ခေါ်သည်။ (အပ္ပမာဏ+သု+ဘာ၊ အပ္ပမာဏ=အတိုင်း အဆမရှိသော + သု=တင့်တယ်သော+ဘာ=အရောင်။) စတုတ္ထဈာန်ကို ပွားများအားထုတ်ရာ၌ ဆန္ဒ၊ စိတ္တ၊ ဝီရိယ၊ ပညာတို့ အလယ်အလတ် ဖြစ်လျှင် အပ္ပမာဏသုဘာဘုံသို့ ရောက်၏။

(ဂ) သုဘကိဏှာဘုံ

တင့်တယ် တောက်ပသော အရောင်မျိုးစုံ ရောပြွမ်းနေသောကြောင့် သုဘကိဏှာဘုံဟု ခေါ်သည်။ (သုဘ+ကိဏှ၊ သုဘ=တင့်တယ်သော+ကိဏှ=

ရောပြွမ်းသောအရောင်။) စတုတ္ထဈာန်ကို ပွားများအားထုတ်ရာ၌ ဆန္ဒ၊ စိတ္တ၊ ဝီရိယ၊ ပညာတို့ ထက်မြက်လျှင် သုဘကိဏှာဗြဟ္မာဘုံသို့ ရောက်သည်။ ရေဖျက်သော ကမ္ဘာ၌ ဤသုဘကိဏှာဘုံမှ အောက်ဘုံများ ရေတွင် ကြေမှု ပျက်စီး၍ သုဘကိဏှာဘုံမှ စ၍ အထက်ဗြဟ္မာဘုံများ ကျန်ရစ်သည်။

စတုတ္ထဈာန် ၇-ဘုံ

စတုတ္ထဈာန်ဘုံသည် အောက်ပါအတိုင်း ၇-ဘုံရှိ၏—

- (က) ဝေဟပ္ပိလ်ဘုံ၊
- (ခ) အသညသတ်ဘုံ၊
- (ဂ) သုဒ္ဓါဝါသ ၅-ဘုံ။

(က) ဝေဟပ္ပိလ်ဘုံ

ပြန်ပြော များမြတ်သော အကျိုး ရှိသောကြောင့် ဝေဟပ္ပိလ်ဘုံဟု ခေါ်သည်။ (ဝိပုလ + ဖလ၊ ဝိပုလ = ပြန်ပြောသော + ဖလ = အကျိုး။) ဝိပုလဖလဟုနေလိုလျှက် ဝိပုလကို ဝေဟဟု သဒ္ဓါနည်းဖြင့် ပြောင်းလဲထားသည်။

ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ပထမဈာန်ဘုံ၊ ဒုတိယဈာန်ဘုံ၊ တတိယဈာန်ဘုံတို့သည် ဤကမ္ဘာမြေကြီးကို မီး၊ ရေ၊ လေတို့ ဖျက်ဆီးသောအခါ သတ္တဝါများသည် သက်တမ်းမစေမီ သက်တမ်းမကုန်မီ သေဆုံးကြရသည်။ ထို့ကြောင့် အောက် ဗြဟ္မာဘုံတို့၌ ကောင်းမှု၏ အကျိုးသည် ထာဝရခိုင်မြဲ တည်တံ့ခြင်း မရှိပေ။ လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်နိုင်၏။

လေဖျက်သော ကမ္ဘာ၌ ဤဝေဟပ္ပိလ်ဘုံမှ အောက်ဘုံများ ကြေမှု ပျက်စီး ကြ၏။ ဤဝေဟပ္ပိလ်ဘုံမှ စ၍ အထက်ဘုံတို့မှာ ကမ္ဘာဖျက် မီး၊ ရေ၊ လေ တို့ကြောင့် မပျက်စီးနိုင်ပေ။ သက်တမ်းပြည့်လည်း နေကြရသည်။ ကံ၏အကျိုး တရားလည်း လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်ခြင်းမရှိ တည်တံ့ခိုင်ခံ့၏။

(ခ) အသညသတ်ဘုံ

စတုတ္ထဈာန်ကိုပင် သိမှတ်မှု(သညာ)ကင်းအောင် ပွားများ အားထုတ်လျှင် အသညသတ်ဘုံသို့ ရောက်ရ၏။ သညာကင်းအောင်ဟု သညာကို ခေါင်းတပ်၍ ဆိုထားသော်လည်း အခြားသော စိတ်စေတသိက်များလည်း ကင်းအောင် အားထုတ်သည်။

ရုပ်တရားကို နှစ်သက်ပြီး နာမ်တရားကို အပြစ်မြင်လျက် စတုတ္ထဈာန် ဖြစ်အောင် အားထုတ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကွယ်လွန်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အသညသတ်ဘုံ၌ ရွှေတုံးကြီးပမာ နာမ်တရား ကင်းမဲ့သော ရုပ်ခန္ဓာဖြင့် ဘွားခနဲ ဖြစ်ပေါ်ရလေသည်။ နာမ်ခန္ဓာ ကင်းမဲ့လျက် ရုပ်ခန္ဓာချည်းသက်သက် ဖြစ်နေသဖြင့် မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေသောကြောင့် သတ္တဝါမှ ဟုတ်ပါရဲ့လားဟု မှားဖွယ်ရှိ၍ သတ္တဝါစစ်စစ် ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သိသာစေရန် “သတ္တ” ဟု အထူးပြု၍ အသညသတ္တဟု ခေါ်ရသည်။ (အ+သညာ+သတ္တ၊ အ=မရှိ+ သညာ = သိမှတ်မှု+သတ္တ = သတ္တဝါ။) ၎င်းဘုံ၌ ရုပ်ခန္ဓာတစ်ခုတည်းသာ ရှိသောကြောင့် “ကေဝေါကာရဘုံ” ဟုလည်း ခေါ်သည်။ (ကေ+ဝေါကာရ၊ ကေ=တစ်ခု+ဝေါကာရ=ခန္ဓာ။)

(ဂ) သုဒ္ဓါဝါသ ၅-ဘုံ

ကိလေသာ များစွာ စင်ကြယ်သော အနာဂါမ်ဗြဟ္မာများနှင့် ကိလေသာ လုံးဝစင်ကြယ်ပြီးသော ရဟန္တာဗြဟ္မာတို့ဖြစ်ရာဌာနဖြစ်သောကြောင့် သုဒ္ဓါဝါသ ဘုံဟု ခေါ်သည်။ ထိုဘုံ၌ အနာဂါမ်နှင့် ရဟန္တာတို့သာ ဖြစ်နိုင်ကြသည်။ (သုဒ္ဓ+အာဝါသ၊ သုဒ္ဓ=ကိလေသာစင်ကြယ်သူတို့၏+အာဝါသ=နေထိုင်ရာ။)

လူ့ပြည်တွင် အနာဂါမ်ဖြစ်ပြီးသော အရိယာသူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤဘဝ၌ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်မစံရသည် ရှိသော် ကွယ်လွန်သောအခါ အခြားဘုံများမှာ မဖြစ်ကြတော့ဘဲ သုဒ္ဓါဝါသ ပထမဘုံ၌ အနာဂါမ် ဗြဟ္မာ ကြီးများ ဘွားထောက်ဖြစ်ကြရသည်။ ထို့နောက် အထက်သုဒ္ဓါဝါသဘုံတို့၌ ဘုံတိုင်း၌ နောက်ဆုံးဖြစ်သော အကနိဋ္ဌဘုံ၌ ရဟန္တာ ဖြစ်ကာ သက်တမ်း ပြည့်သောအခါ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုထော်မှုကြသည်။

သုဒ္ဓါဝါသ ၅-ဘုံသည် အခြားပထမဈာန်ဘုံ စသည်တို့ကဲ့သို့ တစ်ပြင်တည်း တည်ကြသည် မဟုတ်ပေ။ ဖော်ပြပါအတိုင်း အောက်မှ အထက် အဆင့်ဆင့် တည်နေကြသည်။ သုဒ္ဓါဝါသ ၅-ဘုံမှာ—

- (က) အဝိဟာဘုံ၊
- (ခ) အတပ္ပါဘုံ၊
- (ဂ) သုဒ္ဓဏာဘုံ၊
- (ဃ) သုဒ္ဓဿိဘုံ၊
- (င) အကနိဋ္ဌဘုံ—

တို့ ဖြစ်ကြသည်။

(က) အဝိဟာဘုံ

မိမိတို့၏ဘုံဌာနကို အချိန်အနည်းငယ်ဖြင့် စွန့်ခွါမသွားကြရဘဲ ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ ကြာအောင် တည်နေကြရသောကြောင့် အဝိဟာဘုံဟု ခေါ်သည်။
(အ=မ+ဝိဟ=စွန့်ခွါခြင်း။)

(ခ) အတပ္ပါဘုံ

မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်မျှ မပူပန်ရဘဲ အလွန် အေးမြသောဘုံဖြစ်သောကြောင့် အတပ္ပါဘုံဟု ခေါ်သည်။ (အ=မ+တပ္ပ=ပူပန်ခြင်း။)

(ဂ) သုဒဿာဘုံ

အလွန်စင်ကြယ်သော ပသာဒစက္ခု (ပကတိမျက်စိ)၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု (နတ်မျက်စိ)၊ ဓမ္မစက္ခု (တရားမျက်စိ)၊ ပညာစက္ခု (အသိဉာဏ်မျက်စိ)တို့နှင့် ပြည့်စုံကြ၍ အရာရာကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်စွမ်းရှိသောကြောင့် သုဒဿာဘုံဟု ခေါ်သည်။
(သု=ကောင်းစွာ+ဒဿ=ဒဿ=မြင်နိုင်ခြင်း။)

(ဃ) သုဒဿီဘုံ

သုဒဿာဗြဟ္မာတို့ထက် ပကတိမျက်စိ စသည်တို့ဖြင့် လွန်ကဲစွာ မြင်နိုင်စွမ်းရှိသောကြောင့် သုဒဿီဘုံဟု ခေါ်သည်။ (သု+ဒဿီ၊ သု=လွန်ကဲစွာ+ဒဿီ=မြင်နိုင်ခြင်း။)

(င) အကနိဋ္ဌဘုံ

ဓူပဗြဟ္မာဘုံ ၁၆-ဘုံတွင် ထိပ်ဆုံး ဖြစ်၍ ဓူပဗြဟ္မာတို့၏ အလယ်ဝယ် တစ်စုံတစ်ခုသော ဂုဏ်ဖြင့် ငယ်သည်၊ သေးသိမ်သည်၏အဖြစ် မရှိသောကြောင့် အကနိဋ္ဌဘုံဟု ခေါ်သည်။ (အ+ကနိဋ္ဌ၊ အ=မရှိ+ကနိဋ္ဌ=ငယ်ခြင်း၊ သေးသိမ်ခြင်း။)

ပဉ္စဝေါကာရဘုံ

ဓူပဗြဟ္မာဘုံ ၁၆-ဘုံရှိသည့်အနက် အသညသတ်ဘုံမှတစ်ပါး ကျန် ၁၅-ဘုံတို့၌ ခန္ဓာငါးပါးရုပ်နာမ်တရား အပြည့်အစုံရှိ၏။ ယင်းသို့ ခန္ဓာငါးပါးအပြည့်အစုံရှိသောကြောင့် ဓူပ ၁၅-ဘုံကို ပဉ္စဝေါကာရဘုံဟု ခေါ်သည်။ (ပဉ္စ+ဝေါကာရ၊ ပဉ္စ=ငါးပါး + ဝေါကာရ=ခန္ဓာ။) အပါယ်လေးဘုံ၊ ကာမသုဂတိ ခုနစ်ဘုံနှင့် အသညသတ် ကြံ့သော ဓူပ ၁၅-ဘုံ စုစုပေါင်း ၂၆-ဘုံကို ပဉ္စဝေါကာရဘုံဟု ခေါ်ကြသည်။ ရုပ်ခန္ဓာ တစ်ပါး၊ နာမ်ခန္ဓာ လေးပါး၊ စုစုပေါင်း ခန္ဓာငါးပါးရှိသော ဘုံများဟု ဆိုလိုသည်။

သဟမ္ပတိဗြဟ္မာ

သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်းသည် ကဿပဘုရားရှင် သာသနာတော်၌ “သဟက” အမည်ရှိသော ရဟန်းတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရူပါဝစရပထမဈာန်ကို ရ၍ ဈာန် မလျှောဘဲ ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ ပထမဈာန်ဘုံ၌ “သဟမ္ပတိ” အမည်ရှိ မဟာ ဗြဟ္မာကြီး ဖြစ်လေသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးစတွင် သတ္တဝါတို့ ကိလေသာထူပြောခြင်း တရားတော်၏ အလွန်နက်နဲခြင်းကြောင့် သတ္တဝါတို့အား လောလောဆယ် တရားမဟောသေးဘဲ နေ့ရန် စိတ်တော် ညွတ်လျက် နေတော်မူသည်။ ထိုစဉ် သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာကြီးသည် မဟာဗြဟ္မာ တစ်သောင်းကို စုရုံးဦးဆောင်ကာ ဘုရားရှင်ထံ လာရောက်၍ သတ္တဝါတို့အား တရားဟောတော်မူပါရန် တောင်းပန် လျှောက်ထားခဲ့သည်။

သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာမင်း၏ တောင်းပန်မှုကြောင့် ဘုရားရှင်သည် ဓမ္မစကြာ တရားကို ရှေးဦးစွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့လေသည်။

ဗကဗြဟ္မာ

ဗကဗြဟ္မာကြီးသည် “ဗြဟ္မာဘဝ ဗြဟ္မာလောကသည် မြဲမြံခိုင်ခံ့တည်တံ့၏၊ ဗြဟ္မာလောက၌ ပဋိသန္ဓေ၊ အို၊ နာ၊ သေ မရှိ၊ ဗြဟ္မာလောကမှတစ်ပါး လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်မရှိ” ဟု သဿတဝါဒကို တရားသေ စွဲကိုင်ထားသည်။ တန်ခိုးလည်း ကြီး၍ မာနလည်း ကြီးသည်။

ဗကဗြဟ္မာကြီးသည် တစ်ခုသော ဘဝ၌ စတုတ္ထဈာန်ရသည့် ကေသဝ အမည်ရှိသော ရသေ့ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုရသေ့သည် ခန္ဓာကြွေခဲ့သော် ဝေဟပ္ပိလ် စတုတ္ထဈာန်ဘုံ၌ ဝေဟပ္ပိလ်ဗြဟ္မာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုဘုံ၌ သက်တမ်းစေ့ ဗြဟ္မာ့ ချမ်းသာကို ခံစားပြီးနောက် သုဘကိဏှာ တတိယဈာန်ဘုံ၌ ဖြစ်ပြန်သည်။ ထိုမှတဖန် အာဘဿရာ ဒုတိယဈာန်ဘုံ၌ ဖြစ်ပြန်သည်။ ထိုမှတဖန် မဟာဗြဟ္မာ ပထမဈာန်ဘုံ၌ “ဗက” အမည်ဖြင့် မဟာဗြဟ္မာကြီး ဖြစ်ပြန်သည်။

ဤကဲ့သို့ ဗြဟ္မာ့ဘုံတလွှား၌ တစ်ဘဝမှ တစ်ဘဝ၊ တစ်တုံမှ တစ်တုံသို့ ဘဝ ကူးပြောင်းရာ၌ ဘဝကူးမှန်း မသိလိုက်၊ သေမှန်း မသိလိုက်ချေ၊ သေသည့် အခါ အလောင်းကောင် မကျန်ရစ်ဘဲ ရုပ်အလောင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဘဝသစ်ဖြစ်ရာ၌ ကိုးလလွယ် ဆယ်လပွား ပြုလုပ်မနေရဘဲ ချက်ချင်း ပြုန်းခနဲ

ဘွားခနဲ ကိုယ်အင်္ဂါ အပြည့်အစုံ တပြိုင်နက် ဖြစ်ပေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေ့မှ သေမှုတို့ကို မသိတော့ဘဲ မူလအတိုင်းပင် တည်ရှိနေသည်ဟု စွဲယူ မှတ်ထင်နေတော့သည်။

ဘုရားရှင်သည် ဗကဗြဟ္မာကြီးကို ဆုံးမရန် ဤလူ့ပြည်မှ ပထမဈာန် ဗြဟ္မာ့ဘုံသို့ ကြွသွားတော်မူသည်။ ဘုံသုံးပါး၌ ဖြစ်သမျှ ဘဝအားလုံး အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ချဉ်းသာ ဖြစ်သည်ဟု မှန်သောစကား (သစ္စကထာ) မိန့်ကြား တော်မူသည်။

ဗကဗြဟ္မာသည် ဘုရားရှင်အား ဝါဒစစ်ပွဲ ဆင်နွဲရန် သူနှင့် ဝါဒတူ ဗြဟ္မာ ပေါင်း တစ်သောင်းကို ခေါင်းဆောင်လျက် ဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်လာသည်။

ဘုရားရှင်က ဗကဗြဟ္မာကြီး၏ တရားသေဝါဒကို အပြစ်အမျိုးမျိုး ပြကာ ပယ်စွန့်စေသည်။ ဗကဗြဟ္မာသည် ဝါဒချင်း ပြိုင်၍ နိုင်ပုံမရသောအခါ တန်ခိုး ပြိုင်ပွဲဆီသို့ ဦးတည်ပြန်သည်။ ကိုယ်ဖျောက်တမ်း ပြုလုပ်ရန် အဆိုပြုလာသည်။

ဗကဗြဟ္မာသည် ဘုရားရှင်၏ ရွှေမှောက်၌ ဖန်ဆင်းထားသည့် ခန္ဓာကိုယ်မှ ပကတိဗြဟ္မာခန္ဓာသို့ ရောက်ရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် ဘုရားရှင် တန်ခိုးတော် ကြောင့် မအောင်မြင်။ တဖန် ပကတိခန္ဓာကိုယ် ကွယ်ပျောက်စေရန် အမှောင် ထူကြီး ဖန်ဆင်းပြန်သည်။ သို့သော် ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်တော်ရောင်ကြောင့် အမှောင်ထူ ဖြစ်ပေါ်မလာပေ။ ဘယ်လို လုပ်လုပ် ဘယ်လို ပုန်းပုန်း မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က “ဗကဗြဟ္မာ... သင် မပုန်းကွယ်နိုင်လျှင် ငါဘုရား ပုန်းကွယ်မည်” ဟု မိန့်တော်မူပြီး “ဗြဟ္မာအများ ငါဘုရား၏ အသံတော်ကိုသာ ကြား၍ ငါဘုရားကိုကား မမြင်ကြစေတည်း” ဟု အဓိဋ္ဌာန် ပြုတော်မူလိုက် သည်။ ဘုရားရှင်သည် ထိုနေရာ၌ပင် တရားဟောနေသော်လည်း အသံတော် ကိုသာ ကြားရ၍ ဘုရားရှင်ကိုကား မည်သည့် ဗြဟ္မာမျှ မမြင်ကြရပေ။

ဒေသနာအဆုံး၌ ဗြဟ္မာအပေါင်း သောတာပန် တည်သွားကြသည်။ သို့သော် ဗကဗြဟ္မာကြီးကား သောတာပန် မတည်ချေ။ ဒိဋ္ဌိအယူကိုမူ စွန့်ရ ပေသည်။

ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်

အသညသတ်မှတပါးသော ရူပဗြဟ္မာ ၁၅-ဘုံ၌ ဥယျာဉ်၊ ဗိမာန်၊ ပဒေသာပင် စသော အသုံးအဆောင်များမှာ နတ်ပြည်ထက်ပင် ခမ်းနားကြီးကျယ်သည်။ ဗြဟ္မာတို့လည်း မိမိတို့၏ ဥယျာဉ်ဗိမာန် စသည်ကို သာယာနှစ်သက်ကြသည်။ ထိုဥယျာဉ် ဗိမာန် စသည်တို့၌ ယျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေကြသည်။ သို့သော် လူ့ပြည်ဝယ် ဈာန်တရားများကို မွှားများ အားထုတ်စဉ်ကတည်းက လောကီ ကာမဂုဏ်ကို စက်ဆုပ် ရှုံ့မုန်းခဲ့ကြသဖြင့် ကာမဘုံသား နတ်များကဲ့သို့ ကာမချမ်းသာကို မခံစားကြတော့ပေ။ ဗြဟ္မာတို့၌ မိန်းမ ယောက်ျား အင်္ဂါများ မရှိချေ။ ပုံသဏ္ဍာန်အားဖြင့် အားလုံး ယောက်ျားပုံသဏ္ဍာန်များ ဖြစ်ကြသည်။

ဗြဟ္မာတို့၏ နေပုံမှာ အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်နေသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့ နေပုံ ကဲ့သို့ အလွန် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည်။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ ဟူသော ဗြဟ္မစိုရ်တရား လေးပါးကို အမြဲပွားလျက် နေကြသည်။ ဈာန်ပီတိ သာယာဉ် အစားအစာ ရှိသည်။ အချို့ ပုထုဇဉ် ဗြဟ္မာတို့မှာ လောကီဈာန် သမာပတ်ကို ဝင်စားပြီး အချို့ အရိယာဗြဟ္မာတို့မှာ ဖလသမာပတ်ကို ဝင်စားလျက် ချမ်းသာအေးမြစွာ နေထိုင်ကြသည်။

အသညသတ်ဗြဟ္မာတို့ကား အခြားဗြဟ္မာတို့ကဲ့သို့ ဥယျာဉ်ဗိမာန် ခံစားမှု၊ ဈာန်ပီတိခံစားမှု၊ ဈာန်သမာပတ် ဝင်စားမှုမရှိကြပေ။ လူ့ပြည်မှ ထိုင်လျက် သေလျှင် အသညသတ်ဘုံ၌လည်း ထိုင်လျက်သား၊ လူ့ပြည်မှ လဲလျောင်းလျက် သေလျှင် အသညသတ်ဘုံ၌လည်း လဲလျောင်းလျက်သား ရွှေချထားသော သစ်တုံးကြီးပမာ ဖြစ်နေကြရသည်။ နာမ်တရားမရှိသဖြင့် ဘုရားလည်း မကြည့် ညှိနှိုင်း၊ တရားလည်း မနာနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် အသညသတ်ဘုံကို မဖြစ်သင့် ရာသော ရုပ်ပြစ်ရှစ်ပါးထဲတွင် ထည့်သွင်းထားလေသည်။

အရူပဗြဟ္မာ ၄-ဘုံ

ရူပဗြဟ္မာ အကနိဋ္ဌဘုံအထက်၌ အရူပဗြဟ္မာ ၄-ဘုံအဆင့်ဆင့် တည်နေ ကြသည်။ အရူပဗြဟ္မာတို့သည် ရုပ်ခန္ဓာမရှိဘဲ နာမ်ခန္ဓာ (ဝိညာဉ်)သက်သက် ဖြစ်ကြရသည်။ လူ့ပြည်ဝယ် ရုပ်တရားကို အပြစ်မြင်၍ နာမ်တရားကို နှစ်သက်ကာ နာမ်ကို ဦးစားပေး၍ အရူပကုသိုလ်ဈာန်များကို ပွားများ အားထုတ်သော ယောဂီတို့သည် အရူပဘုံသို့ ရောက်ကြရသည်။

အရူပဘုံ၌ ဘုံဟု ဆိုသော်လည်း တကယ် ဘုံမိမာန်ရှိသည် မဟုတ်ပေ။ အဆက်ဆက်ဖြစ်ပွားသော နာမ်ခန္ဓာအစဉ်၏ ဖြစ်တည်ရာကောင်းကင်ပြင်ကိုပင် ဘုံဟု ခေါ်သည်။ ရူပဟူသမျှကို စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်းလှ၍ နာမ်သက်သက်ရအောင် အားထုတ်ခဲ့သော ဘာဝနာအစွမ်းကြောင့် ဘုံမိမာန်တည်းဟူသော အကျိုး ရှုပ်တရားများမရှိ မပေါ်ပေါက်သည်မှာ သို့ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အလိုကျအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းကင်ပညတ်ကို နှလုံးသွင်းလျက် “အနန္တော အာဂာသော = ကောင်းကင်သည် အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိ” ဟု ပွားများ အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်ကို ရ၍ အာကာသာနဉ္စာယတန အရူပဘုံ၌ ဖြစ်ရ၏။ (အာကာသ = ကောင်းကင် + အာနဉ္စ = အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိ + အာယတန = တည်ရာ။)

ကောင်းကင် ပညတ်ကို အာရုံ မပြုတော့ဘဲ ထိုကောင်းကင်ပညတ်ကို နှလုံးသွင်း အာရုံပြုသည့်စိတ် (ပထမာရူပဝိညာဏ်) ကို အာရုံပြုကာ “အနန္တ ဝိညာဏ် = ဝိညာဏ်သည် အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိ” ဟု ပွားများအားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန်ကို ရ၍ ဝိညာဏဉ္စာယတန အရူပဘုံ၌ ဖြစ်ရ၏။ (ဝိညာဏ် = ပထမာရူပဝိညာဏ်၊ ပထမ + အာရူပ + ဝိညာဏ်၊ ပထမ = ရှေးဦးစွာ + အာရူပ = အရူပဈာန် + ဝိညာဏ် = ဝိညာဏ်။)

တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမျှမရှိသည့်အရာ (နတ္ထိဘောပညတ်) ကို အာရုံမုန်းပြီး “နတ္ထိ ကိဉ္စ၊ နတ္ထိ ကိဉ္စ = နည်းနည်းမျှမရှိ၊ ဘာမျှမရှိ” ဟု ပွားများအားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အာကိဉ္စညာယတနဈာန်ကို ရ၍ အာကိဉ္စညာယတန အရူပ ဘုံ၌ ဖြစ်ရသည်။ (နတ္ထိဘောပညတ် = နတ္ထိဘော + ပညတ်၊ နတ္ထိဘော = နတ္ထိ ဘာဝ + မရှိသည်၏အဖြစ် + ပညတ် = ပညတ္တိ + အပြားအားဖြင့် သိစေအပ်သော သဘော။ အာကိဉ္စညာ + အာယတန၊ အာကိဉ္စညာ = အနည်းငယ်၊ စိုးစဉ်းမျှ မရှိ သည်၏အဖြစ် နတ္ထိဘောပညတ် + အာယတန = တည်ရာ။)

နတ္ထိဘောပညတ်ကို အာရုံ မပြုတော့ဘဲ တတိယာရူပဈာန် (အာကိဉ္စ ညာယတနဈာန်) ကို “သန္တမေတံ၊ ပဏိတမေတံ = ဤတတိယာရူပဈာန်သည် ငြိမ်သက်ပေစွ၊ မုန်မြတ်လေစွ” ဟု အာရုံပြုချီးမွမ်းကာပွားများအားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်ကို ရ၍ နေဝသညာနာသညာယ တနအရူပဘုံ၌ ဖြစ်ရသည်။ (နေဝသညာနာသညာယတန = နေဝ + သညာ + န + အ + သညာ + အာယတန၊ နေဝ = မဟုတ် + သညာ = သိမှတ်မှု + န = မဟုတ် + အ = မ + သညာ = သိမှတ်မှု + အာယတန = တည်ရာ။ နေဝသညာ = သညာရှိ သည်လည်း မဟုတ်၊ နအသညာ = သညာ မရှိသည်လည်း မဟုတ်။)

ဘဝသံသရာ

နေဝသညာနာသညာယတနဘုံသည် ဘုံဘဝတို့၏အထွတ်အဖျား နောက်ဆုံး အထက် အမြင့်ဆုံး ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းကို အထက်ဘဝဂဟု ခေါ်သည်။
(ဘဝဂ=ဘဝဂ္ဂ=ဘဝ+အဂ္ဂ၊ ဘဝ=ဘုံဘဝ+အဂ္ဂ=အထွတ်အဖျားအမြင့်ဆုံး။)

ဗြဟ္မာတို့၏ သက်တမ်း

ဗြဟ္မာတို့၏ သက်တမ်းကို ရေတွက်ရာ၌ လူ့ပြည်၌ လူတို့၏ နှစ်၊ လ၊ ရက် တို့ဖြင့် ရေတွက်၍ မရနိုင်။ အသင်္ချေကပ်၊ သို့မဟုတ် မဟာကပ်ဖြင့် ရေတွက် ရသည်။

အသင်္ချေယျကပ်မှာ ကမ္ဘာပျက်နေဆဲ အချိန်အခါ သံဝဋ္ဌအသင်္ချေ၊ ကမ္ဘာ ပျက်ပြီးသည့်နောက် အပျက်အတိုင်း တည်နေသော အချိန်အခါ သံဝဋ္ဌဌာယီ အသင်္ချေ၊ ကမ္ဘာအသစ် ပြန်လည်တည်နေဆဲ အချိန်အခါ ဝိဝဋ္ဌအသင်္ချေ၊ ကမ္ဘာတည်ပြီးနောက် သတ္တဝါများ နေထိုင်သည့် အချိန်အခါ ဝိဝဋ္ဌဌာယီ အသင်္ချေဟူ၍ အသင်္ချေယျကပ် ၄-မျိုးရှိသည်။ ယင်းအသင်္ချေယျကပ် ၄-ခုပေါင်း အချိန်ကာလကို မဟာကပ်တစ်ခုဟု ခေါ်သည်။ တစ်ကမ္ဘာဟုလည်း ခေါ်သည်။

ပထမဈာန်ဗြဟ္မာဘုံသည် ကမ္ဘာပျက်သည့်အခါ တပါတည်း ပျက်စီး သောကြောင့် ပထမဈာန်ဘုံ၏ သက်တမ်းသည် ဝိဝဋ္ဌဌာယီအသင်္ချေယျကပ် တစ်ခုစာမျှသာ တည်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ပထမဈာန်ဘုံ ဗြဟ္မာတို့၏ သက်တမ်းကို ရေတွက်ရာ၌ အသင်္ချေယျကပ်ဖြင့် တိုင်းတာရေတွက်ရသည်။ ဒုတိယဈာန်ဘုံ စသော အထက်ဗြဟ္မာဘုံများရှိ ဗြဟ္မာတို့၏ သက်တမ်းကို မဟာကပ်ဖြင့် ရေတွက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဗြဟ္မာတို့၏ သက်တမ်းကို ရေတွက်ပါက အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရမည် ဖြစ်သည်—

ပထမဈာန်	၃-ဘုံ	{	ဗြဟ္မပါရိသဇ္ဇာဘုံ	အသင်္ချေယျကပ်	၁
			ဗြဟ္မပုဏ္ဏဟိတာဘုံ	။	၂
			မဟာဗြဟ္မာဘုံ	အသင်္ချေယျကပ်	၁
ဒုတိယဈာန်	၃-ဘုံ	{	ပရိတ္တာဘာဘုံ	မဟာကပ် (ကမ္ဘာ)	၂
			အပ္ပမာဏာဘာဘုံ	။	၄
			အာဘဿရာဘုံ	။	၈
တတိယဈာန်	၃-ဘုံ	{	ပရိတ္တသုဘာဘုံ	မဟာကပ် (ကမ္ဘာ)	၁၆
			အပ္ပမာဏသုဘာဘုံ	။	၃၂
			သုဘကိဏှာဘုံ	။	၆၄

၆၄၂

ဗုဒ္ဓတာသားသင်္ကန်းကျမ်း

တေတ္ထဈာန် ၇-ဘုံ	}	ဝေဟပ္ပိလ်ဘုံ	မဟာကပ် (ကမ္ဘာ)	၅၀၀
		အသညသတ်ဘုံ	။	၅၀၀
		အဝိဟာဘုံ	။	၁၀၀၀
		အတပ္ပါဘုံ	။	၂၀၀၀
		သုဒဿာဘုံ	။	၄၀၀၀
		သုဒဿီဘုံ	။	၈၀၀၀
		အကနိဋ္ဌဘုံ	။	၁၆၀၀၀

အရူပ ၄-ဘုံ	}	အာကသာနဉ္စာယတနဘုံ	မဟာကပ်(ကမ္ဘာ)	၂၀၀၀၀
		ဝိညာဏဉ္စာယတနဘုံ	။	၄၀၀၀၀
		အာကိဉ္စာယတနဘုံ	။	၆၀၀၀၀
		နေဝဿာနာသညာယတနဘုံ	။	၈၄၀၀၀

၃၁-ဘုံအကျဉ်း

အပါယ်	၄-ဘုံ	}	ကာမ	၁၁-ဘုံ
ကာမသုဂတိ	၇-ဘုံ			
ရူပ	၁၆-ဘုံ	}	ဗြဟ္မာ့ဘုံ	၂၀-ဘုံ
အရူပ	၄-ဘုံ			
			ပေါင်း	<u>၃၁-ဘုံ</u>

၃၁-ဘုံ အထက်မှအောက် တည်နေပုံ

- ၃၁-နေဝဿာနာသညာယတနဘုံ (အထက်ဆုံး)
 - ၃၀-အာကိဉ္စာယတနဘုံ
 - ၂၉-ဝိညာဏဉ္စာယတနဘုံ
 - ၂၈-အာကာသာနဉ္စာယတနဘုံ
 - ၂၇-အကနိဋ္ဌဘုံ
 - ၂၆-သုဒဿီဘုံ
 - ၂၅-သုဒဿာဘုံ
 - ၂၄-အတပ္ပါဘုံ
 - ၂၃-အဝိဟာဘုံ
 - ၂၂-အသညသတ်ဘုံ
 - ၂၁-ဝေဟပ္ပိလ်ဘုံ
- } တစ်ပြင်တည်း

- ၂၀-သုဘတိဏှာဘုံ } တတိယဈာန် ၃-ဘုံ တစ်ပြင်တည်း
- ၁၉-အပ္ပမ-ဏသုဘာဘုံ
- ၁၈-ပရိတ္တာသုဘာဘုံ
- ၁၇-အာဘဏ္ဍရာဘုံ } ဒုတိယဈာန် ၃-ဘုံ တစ်ပြင်တည်း
- ၁၆-အပ္ပမာဏာဘာဘုံ
- ၁၅-ပရိတ္တာဘာဘုံ
- ၁၄-မဟာဗြဟ္မာဘုံ } ပထမဈာန် ၃-ဘုံ တစ်ပြင်တည်း
- ၁၃-ဗြဟ္မပုရောဟိတာဘုံ
- ၁၂-ဗြဟ္မပါရိသဇ္ဇာဘုံ
- ၁၁-ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တိဘုံ
- ၁၀-နိမ္မာနရတိဘုံ
- ၉-တုသိတာဘုံ
- ၈-ယာမာဘုံ
- ၇-တာဝတိံသာဘုံ
- ၆-စတုမဟာရာဇ်ဘုံ
- ၅-လူ့ဘုံ } လူ့ဘုံနှင့် တစ်ပြင်တည်း
- ၄-တိရစ္ဆာန်ဘုံ
- ၃-ပြိတ္တာဘုံ
- ၂-အသုရကာယ်ဘုံ
- ၁-ငရဲဘုံ

ပုဂ္ဂိုလ် ၁၂-မျိုး

ယင်း ၃၁-ဘုံ၌ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ရေတွက်ပါက ပုထုဇဉ် ၄-ယောက်၊ အရိယာ ၈-ယောက် စုစုပေါင်း ပုဂ္ဂိုလ် ၁၂-ယောက် ဖြစ်သည်။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ် ၁၂-ယောက်တို့မှာ—

ပုထုဇဉ် ၄-ယောက်

- (၁) ဒုဂ္ဂတိအဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်=ကျွဲ၊ နွား စသော တိရစ္ဆာန်များ (ဒု+ဂတိ+အဟိတ်၊ ဒု=မကောင်းသော+ဂတိ=လားရာ+အဟိတ်=အဟိတ်စိတ်ဖြင့် ပဋိသန္ဓေနေရာသူ)၊

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

- (၂) သုဂတိအဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်=အမိဝမ်းတွင်းမှ ဆွံ့အ, နား မကြားလာသူများ၊
- (၃) ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်= လူသာမန်များ၊
- (၄) တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်= ထက်ထက်မြက်မြက် ပုဂ္ဂိုလ်များ
(ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် အကုသိုလ်လုပ်ရာ၌ ဖြစ်စေ, ကုသိုလ်လုပ်ရာ၌ဖြစ်စေ တွန့်ဆုတ်မနေဘဲ ဇွဲနပ်ကြီးစွာ ထက်ထက်မြက်မြက် ပြုလုပ်တတ်ကြသည်)။

အရိယာ ၈-ယောက်

- (၁) သောတာပတ္တိမဂ္ဂဋ္ဌာန်ပုဂ္ဂိုလ်၊
- (၂) သောတာပတ္တိဖလဋ္ဌာန်ပုဂ္ဂိုလ်၊
- (၃) သကဒါဂါမိမဂ္ဂဋ္ဌာန်ပုဂ္ဂိုလ်၊
- (၄) သကဒါဂါမိဖလဋ္ဌာန်ပုဂ္ဂိုလ်၊
- (၅) အနာဂါမိမဂ္ဂဋ္ဌာန်ပုဂ္ဂိုလ်၊
- (၆) အနာဂါမိဖလဋ္ဌာန်ပုဂ္ဂိုလ်၊
- (၇) အရဟတ္တမဂ္ဂဋ္ဌာန်ပုဂ္ဂိုလ်၊
- (၈) အရဟတ္တဖလဋ္ဌာန်ပုဂ္ဂိုလ်။

ပုဂ္ဂိုလ် ၂၁၄-ယောက်

အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ် ၁၂-ယောက်ကို ၃၁-ဘုံ၌ ဖြန့်လိုက်လျှင် အောက်ပါ အတိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်း ၂၁၄-ယောက် ဖြစ်သည်—

စဉ်	ဘုံ	ပုဂ္ဂိုလ်	ပေါင်း
(က)	အပါယ် (၄)ဘုံ	× ဒုဂ္ဂတိအဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ် (၁)ယောက်	၄
(ခ)	လူ့ဘုံ	× ဒုဂ္ဂတိအဟိတ်မှတပါး (၁၁)ယောက်	၁၁
(ဂ)	စတုမဟာဇာတ်ဘုံ	× ဒုဂ္ဂတိအဟိတ်မှတပါး (၁၁)ယောက်	၁၁

ဘဝသံသရာ

စဉ်	ဘုံ	ပုဂ္ဂိုလ်	ပေါင်း
(ဃ)	အထက်နတ်ပြည် (၅)ထပ်	အဟိတ်ပုထုဇဉ်(၂)ယောက်မှတပါး × (၁၀)ယောက်	၅၀
(င)	ဝေဟပွိုလ်အထိ ရူပဗြဟ္မာ(၁၀)ဘုံ	တိဟိတ်ပုထုဇဉ်(၁)+ အရိယာ(၈) ပေါင်း (၉)ယောက်	၉၀
(စ)	အသညသတ်ဘုံ	× သုဂတိအဟိတ် (၁)ယောက်	၁
(ဆ)	သုဒ္ဓါဝါသ (၅)ဘုံ	× အနာဂါမိဖလဋ္ဌာန်+ အရဟတ္တမဂ္ဂဋ္ဌာန်+ အရဟတ္တဖလဋ္ဌာန်၊ ပေါင်း(၃)ယောက်	၁၅
(ဇ)	အရူပ (၄)ဘုံ	× တိဟိတ်ပုထုဇဉ် (၁)+ သောတာပတ္တိမဂ္ဂဋ္ဌာန်မှတပါး အရိယာ (၇)ယောက် ပေါင်း (၈)ယောက်	၇၂
စုစုပေါင်း ပုဂ္ဂိုလ်			၂၁၄-ယောက်

ထိုထိုဘုံတို့၌ ဖြစ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များအနက် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လူ့ ဘုံ၊ နတ်ဘုံတို့၌ အများဆုံး ၇-ကြိမ်ဖြစ်နိုင်သေးသည်။ ၇-ကြိမ်ထက် ပို၍ မဖြစ်တော့ပေ။ တစ်ဘဝတည်းဖြင့်လည်း အထက်မဂ်သို့ အဆင့်ဆင့် တက်၍ နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်သည်။ အထက်နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာ့ဘုံတို့၌ ဘုံစဉ်စံ၍လည်း နိဗ္ဗာန်ဝင်နိုင်ကြသည်။

သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်များကား လူ့ ဘုံ၊ သို့မဟုတ် နတ်ဘုံတို့၌ တစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်ကြရတော့သည်။ ထိုဘဝမှပင် အထက်မဂ်သို့ အဆင့်ဆင့် တက်၍လည်း နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်သည်။ အထက်နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံတို့၌လည်း ဘုံစဉ်စံ၍ နိဗ္ဗာန်ဝင်နိုင်သည်။

အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား ဤလူ့ပြည်မှ အနာဂါမ်ဘဝဖြင့် ကွယ်လွန်သွားပါက သုဒ္ဓါဝါသဘုံ၌ ဗြဟ္မာဖြစ်ပြီး ဘုံစဉ်စံ၍ နိဗ္ဗာန်ဝင်ကြရလေသည်။

ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား ကိလေသာ အားလုံးကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ရဟန္တာဖြစ်၍ ဘာ ဘဝမှပင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ကြရလေသည်။

တိဟိတ်ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား မိမိတို့ဖြစ်ရာ ဘုံဘဝ၌ တရားဓမ္မကို ပါရမီ
အလိုက် ကြိုးစားအားထုတ်၍ သောတာပန်မှသည် ရဟန္တာတိုင်အောင် ဖြစ်နိုင်
ကြသည်။ တရားဓမ္မကို ကြိုးစားအားထုတ်မှုမရှိဘဲ သာမန်ကုသိုလ်မျှသာ ပြုလျှင်၊
သို့မဟုတ် အကုသိုလ်ပြုလုပ်ကြလျှင် ၂၆-ကံ၌ စုန်ကာ ဆန်ကာ၊ ဆန်ကာ
စုန်ကာ သံသရာလည်ရဦးမည် ဖြစ်သည်။

ဒွိဟိတ်၊ သုဂတိအဟိတ်နှင့် ဒုဂ္ဂဟိအဟိတ် ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား ကာမ
၁၁-ကံ၌ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေကြရပေမည်။

ဗြဟ္မာ့ပြည်တဝင်းဝင်း ဝက်စားကျင်း တရွတ်ရွတ်

“ဗြဟ္မာ့ပြည်တဝင်းဝင်း၊ ဝက်စားကျင်း တရွတ်ရွတ်” ဟူသောဤစကားပုံကို
ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတိုင်း ကြားဖူးနေကြသည်။ ဤစကားဆိုရိုးအရ
ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ဗြဟ္မာ့ကြီးများပင် ကံကုန်၍ ဈာန်ဘုံမှ လျှောကျရသောအခါ
တိရစ္ဆာန်ဘုံဘဝသို့ တိုက်ရိုက် ရောက်ကြရသည်ဟု အချို့က အမှတ်မှားနေ
ကြသည်။

ထိုသို့ မဟုတ်ပါ။ ဗြဟ္မာ့ဘဝမှ တရစ္ဆာန်ဘဝသို့ တိုက်ရိုက် မရောက်နိုင်ပါ။
ဗမာဗြဟ္မာ့ကြီးကဲ့သို့ပင် အထက်ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ အောက်ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ကူးပြောင်း
လာပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် နတ်ဘဝ၊ လူ့ဘဝသို့ ရောက်ကြရသည်။ သို့မဟုတ်လည်း
ဗြဟ္မာ့ဘဝမှ နတ်ဘဝ၊ လူ့ဘဝများသို့ ကူးပြောင်းလာကြပြီးမှ နောက်တဆင့်
အပါယ်ဘုံသို့ ရောက်ကြရလေသည်။

ဆဝကူးပုံ

ဤဘဝနှင့် နောက်ဘဝ ဘဝနှစ်ခုကို ကြောင်းကျိုး ဆက်စပ်ပေးခြင်းကို
ပဋိသန္ဓေဟု ခေါ်သည်။ (ပဋိ=တဖန်+သန္ဓေ=ဆက်စပ်ခြင်း။) ဤဘဝ၌
ရှိသော စိတ်စေတသိက် နာမ်တရားများသည် ဤဘဝ၌ပင် ချုပ်ပျက်
ပျောက်ကွယ်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ဘဝတွင် ဖြစ်မည့် စိတ်၊ စေတသိက် နာမ်
တရားများသည် အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဤဘဝမှ
နာမ်တရားနှင့် နောက်ဘဝရှိ နာမ်တရားများသည် လုံးဝ အဆက်အသွယ်မရှိ
မဟုတ်။ အကြောင်းအကျိုးအားဖြင့်ကား ဆက်စပ်မှု ရှိနေသည်။ ဤဘဝက
နာမ်တရားကို အကြောင်းရင်းခံပြီးနောက် နောက်ဘဝတွင် အကျိုးတရား
အဖြစ် နာမ်တရားများဖြစ်ပေါ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤနေရာတွင် ဆီမီး ဥပမာ၊
ပဲတင်သံ ဥပမာ၊ ဘဲဆိပ်တုံးဥပမာများနှင့် ရှင်းပြလေ့ရှိကြသည်။

ဆီမီးခွက်တစ်ခုမှ မီးကို အခြားဆီမီးခွက်တစ်ခုသို့ ကူးပြောင်းထွန်းညှိသည့် အခါ ပထမဆီမီးခွက်တစ်ခုမှ မီးတောက်သည် ဒုတိယဆီမီးခွက်သို့ ကူးပြောင်း လိုက်ပါသွားသည်ဟု မဆိုနိုင်။ ဒုတိယဆီမီးခွက်မှာရှိသည့်မီးတောက်သည် ပထမ ဆီမီးခွက်မှ မီးတောက်နှင့် အကြောင်းမဆက်ဘဲ အလိုလို မီးထတောက်သည် ဟုလည်း မဆိုနိုင်။ ပထမဆီမီးခွက်နှင့် ဒုတိယဆီမီးခွက်တွင် ရှိသည့် မီးတောက် မီးလျှံ နှစ်ခုသည် တစ်ခုတည်းဟု ဆိုလျှင်လည်း မမှန်နိုင်ပါ။ ထိုမီးတောက် နှစ်ခုသည် အချင်းချင်း မည်သို့မျှ ဆက်စပ်မှုမရှိ။ မပတ်သက်ဟု ဆိုလျှင်လည်း မမှန်နိုင်ပါ။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် မီးတောက်နှစ်ခုသည် သီးခြား တစ်ခုစီ ဖြစ်နေသော်လည်း အချင်းချင်း အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်မှုရှိသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဤဥပမာအတိုင်း ဘဝဟောင်းသည် မူလဆီမီးတောက်နှင့် တူပြီး ဘဝသစ်သည် ဒုတိယဆီမီးတောက်နှင့် တူသည်။

ပဲ့တင်သံ ဥပမာ၌လည်း မူလအသံနှင့် ပဲ့တင်သံ တစ်ခုတည်းဟု ဆိုလျှင် မှားပေမည်။ ဘာမျှဆက်စပ်မှုမရှိ။ တခြားစီဟု ဆိုလျှင်လည်း မမှန်နိုင်။ အမှန် စင်စစ်အားဖြင့် မူလအသံနှင့် ပဲ့တင်သံသည် အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်မှု ရှိနေသည်။ မူလအသံကို အကြောင်းခံပြီး ပဲ့တင်သံ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ ဤဥပမာအတိုင်း ဘဝဟောင်းသည် မူလအသံနှင့် တူပြီး ဘဝသစ်သည် ပဲ့တင် သံနှင့် တူပေသည်။

တံဆိပ်တုံး ဥပမာ၌လည်း လိုအပ်သည့် စာလုံးများကို တံဆိပ်တုံးအပေါ်၌ ပြောင်းပြန်ထွင်းထားသည်။ တံဆိပ်ရိုက်နှိပ်လိုက်သည့်အခါ စာရွက်ပေါ်တွင် ထင်ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ စာရွက်ပေါ်က စာလုံးများသည် တံဆိပ်တုံးမှ စာလုံး များကဲ့သို့ ပြောင်းပြန်မဟုတ်ဘဲ အတည့်အတိုင်း ထင်ရစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မူလတံဆိပ်ထုံးနှင့် စက္ကူပေါ်တွင် ထင်နေသည့် တံဆိပ်တုံးသည် တစ်ခုတည်း လည်း မဟုတ်။ လုံးဝဆက်စပ်မှုမရှိသည့် အရာဝတ္ထုများလည်း မဟုတ်။ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု အကြောင်းအကျိုးဆက်နွယ်မှုရှိနေကြသည်။ တံဆိပ်တုံးကို အကြောင်း ခံပြီး စက္ကူပေါ်၌ တံဆိပ်တုံးရာ ထင်ကျန်ရစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤဥပမာ၌ တံဆိပ်တုံးသည် ဤဘက်ဘဝဟောင်းနှင့် တူ၍ စက္ကူပေါ် ထင်ကျန်ရစ်သည့် တံဆိပ်အရာသည် ဟိုဘက်ဘဝနှင့် တူသည်။

လောကလမ်းသဖွယ် ဝိညာဉ်တူယ်

ဘဝကူးပြောင်းမှုနှင့် ပတ်သက်၍ မြန်မာတို့၏ ရှေးရိုးစဉ်လာ ပြောဆို သုံးနှုန်းကြသည်မှာ “လောကလမ်းသဖွယ် ဝိညာဉ်တူယ်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ယင်းအယူဝါဒအရ ပိုးလောကလမ်းသည် အမြီးပိုင်းဖြင့် တစ်နေရာကို တွယ်ကပ်

ထားပြီး ခေါင်းပိုင်းဖြင့် အခြား တစ်နေရာကို ရှာဖွေသည်။ နေရာသစ်ကို မတွယ်ကပ်နိုင်သေးပါက အမြီးပိုင်းသည် လက်ရှိနေရာကို မလွှတ်သေးဘဲ တွယ်ကပ်ထားသည်။ နေရာတစ်ခုကို ခေါင်းပိုင်းဖြင့် အသေအချာ တွယ်ကပ်ပြီး ပါက ခန္ဓာကိုယ်နောက်ပိုင်းသည် လက်ရှိနေရာကို စွန့်လွှတ်၍ ဤနေရာသစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သည်။ ဤနည်းတူပင် သတ္တဝါတစ်ယောက်သည် သေခါနီး အချိန်တွင် အသက်ဝိညာဉ်သည် ဘဝသစ် တစ်ခုခုကို လိုက်လံ ရှာဖွေသည်။ ဘဝသစ်ကို မတွယ်ကပ်ရသေးသမျှ ဘဝဟောင်းကို စွန့်လွှတ်ခြင်းမရှိ။ ဘဝသစ် တစ်ခုကို တွယ်ကပ်မိသော အခါတွင်မူ ဘဝဟောင်းကို စွန့်ခွာသွားတော့သည်။ ဥပမာအားဖြင့် သေခါနီး လူမမာတစ်ဦးသည် မကြာခဏ သတိလစ် မေ့မြောလိုက် ပြန်လည်သတိရလိုက် ဖြစ်တတ်သည်။ ထိုသို့သတိလစ် မေ့မြော နေသည့် အချိန်ကို အသက်ဝိညာဉ်သည် နောက်ဘဝသစ် တစ်ခုကို မှီတွယ်ရန် အတွက် လိုက်လံရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သေချာသည့် မှီတွယ်ရာ ဘဝသစ် မတွေ့ရှိရသေးသဖြင့် အသက်ဝိညာဉ်သည် လူမမာထံသို့ ပြန်လာသောအခါ သတိပြန်လည်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

အမှန်စင်စစ် ထိုကဲ့သို့ သတိမေ့မြောနေခြင်းသည် နှလုံးသွေးခေါ် ဟဒယ ရုပ်ဝတ္ထု အားနည်းနေသဖြင့် စိတ်ဝိညာဉ် မနောဓာတ် အားနည်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အားနည်းနေချိန်၌ မျက်စိအသိ နားအသိ ကိုယ်ကာယအသိ (ပဉ္စဝိညာဉ်စိတ်)များ ဖြစ်ပေါ်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ မနောဓာတ်အတွင်းမှာသာလျှင် အသိသဘောဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အမြင်အာရုံ၊ အကြားအာရုံ အစရှိသော ပြင်ပပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်နေသည်ကို သတိ မေ့မြောနေသည်ဟု ခေါ်ဆိုရသည်။

မနောဓာတ်အတွင်း၌ အတိတ်ကာလက ဖြစ်ခဲ့ဖူးသိခဲ့ဖူးသော အာရုံများကို ပြန်လည် သိရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့ မနောဓာတ်အတွင်း၌ ရှိသော အာရုံကို ပြန်လည်သိရှိနေခြင်းကို နားမလည်သဖြင့် အသက်ဝိညာဉ်သည် အပြင်သို့ ထွက်ခွာ လျှောက်သွားနေသည်ဟု ယူဆကြခြင်းဖြစ်သည်။ အသက်၊ သို့မဟုတ် ဝိညာဉ်သည် ခန္ဓာကိုယ်အပြင်ပသို့ ထွက်ခွာသွားခြင်း မရှိချေ။ ထိုသို့ သွားနိုင်ရန် အကောင်အထည်လည်း မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ပိုးလောက်လမ်းအကောင်ကဲ့သို့ ဝိညာဉ်သည် ဘဝနှစ်ခုကို ခွဲလျက် တွယ်ကပ်နိုင်ခြင်း မရှိချေ။ အဘိဓမ္မာသဘောအရ ဓမ္မစိတ်တစ်ခု ချုပ်ငြိမ်းပြီးသောအခါမှ နောက်စိတ်တစ်ခု အသစ်ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသည်။ ဤသို့ အဆက်မပြတ် ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖြစ်ပျက်နေသော စိတ်အစဉ်အတန်းဖြစ်စဉ်

တစ်ခုမျှသာ ရှိသည်။ စိတ်ဝိညာဏ်၏ သက်တမ်းကာလမှာ တစ်စက္ကန့်၏ အပုံ ကုဋေတစ်သိန်းပုံ တစ်ပုံမျှသာ ရှိကြောင်း မြတ်စွာဘုရားဟောကြားထားသည်။ ဤမျှ သက်တမ်းတိုသည့် စိတ်ဝိညာဏ်သည် ဘဝနှစ်ခုကို ခွဲထားရန် တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ လှမ်းကူးရန် အချိန်မရှိ၊ ဖြစ်ပြီးနောက် ကာလမဆိုင်းဘဲ ချုပ်ပျက် သွားလေသည်။ ဘဝသစ်ကို လှမ်းတယ်ပြီးမှ ဘဝဟောင်းကို စွန့်လွှတ်သည်ဟု ဆိုလျှင် သတ္တဝါတစ်ဦးသည် ဘဝနှစ်ခု၌ တပြိုင်နက် ပူးတွဲရပ်တည်နိုင်သည်ဟု ဆိုရာရောက်၏။ ထိုသို့ မဖြစ်ကောင်းချေ။ ထို့ကြောင့် “လောကလမ်းသဖွယ် ဝိညာဉ်တူယ်” ဟူသောစကားကို အနှစ်သာရအားဖြင့် မမှတ်ယူဘဲ ဘဝဟောင်း စိတ်ဝိညာဏ်ချုပ်ပျက်ပြီးမှသာလျှင် ဘဝသစ်၌ စိတ်ဝိညာဏ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်ခွင့် ရှိသည်။ ဘဝသစ်ဝိညာဉ်ဖြစ်ပြီးမှ ဘဝဟောင်းဝိညာဉ်ချုပ်သည်ဟု ယူဆပါက သဏ္ဍတဒိဋ္ဌိသို့ သက်ဝင်သည်။

ဘဝသံသရာ

သတ္တဝါတစ်ဦးသည် အတိတ်ဘဝဟောင်း များစွာ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၍ ယခုပစ္စုပ္ပန် ဘဝ၌ ရှိနေသည်။ နောင်အနာဂတ်တွင်လည်း ဘဝပေါင်းများစွာ ဆက်လက် ဖြစ်နေဦးမည်ဖြစ်သည်။ သတ္တဝါတစ်ဦးအတွက် မည်သည့် အချိန်က စတင်ဖြစ် ပေါ်ခဲ့သည်ကို မသိနိုင် မသိအပ်၊ အစမထင်သည့် (အနမတဂ္ဂ) သံသရာဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် သတ္တဝါတစ်ဦးအတွက် သံသရာသည် အစမရှိ၊ သို့ရာတွင် အဆုံးရှိသည်။ အာသဝေါကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်သည်အခါ ပဋိနိဗ္ဗာန် စံရ၍ ထိုသတ္တဝါအတွက် သံသရာအဆုံးသတ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် သံသရာ သည် အစမရှိသော်လည်း အဆုံးရှိသည်။ ဤအာကာသကောင်းကင်ကြီးမှာမူ အစကို ကြိုက်သည့် နေရာမှ စနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အဆုံးမရှိ။

ထို့ကြောင့် အစမရှိသော်လည်း အဆုံးရှိသော သံသရာ၌ မိမိအတွက် သံသရာဝင်ရုံကွတိအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ကြရမည် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၃)

ကံကြမ္မာ

ကောင်းသော ကံကိုလည်းကောင်း၊ မကောင်းသော ကံကို လည်းကောင်း ကဟု ခေါ်ကြသည်။ ကြမ္မာဟူသောစကားကိုမူ မကောင်းသည့် သက်၌ သုံးနှုန်းကြသည်။ မကောင်းသောကံ ဆိုးသောကံကိုကြမ္မာဟု သုံးနှုန်းကြသည်။ ဒုက္ခရောက်အောင် ပြောမှားဆိုမှား အလုပ်အကိုင်မှားခြင်းကို ကြမ္မာငင်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ယင်းသို့ ကံကြမ္မာ အဆိုးအကောင်း ရှိရာတွင် ကောင်းသော ကံကိုသာ ပြုလုပ်မိရန် သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြောင့်မှန်သော အယူဝါဒ ရှိရန် လိုအပ်ပေသည်။ မှာယွင်းသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိနေပါက ကံဆိုးကြမ္မာဆိုးကို ပြုလုပ်မိပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအဖြစ်မှ လွတ်မြောက်၍ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်နိုင်ရန် ရှင်းပြပါဦးမည်။

သမ္မာဒိဋ္ဌိနှင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ

လူသည် စဉ်းစားတွေးခေါ် မြော်မြင်တတ်သော အလေ့အထရှိသဖြင့် နောက်ဘဝ ရှိ၊မရှိ ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ငရဲပြည် နတ်ပြည် များ ရှိ၊မရှိ ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်နှင့် မကောင်းမှုအကုသိုလ် ရှိ၊မရှိ ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း အမျိုးမျိုးတွေးခေါ် ယူဆကြသည်။ အချို့က သတ္တဝါသေလျှင် ပြတ်စဲသွားပြီးနောက် ဘဝမရှိ၊ ဤဘဝတွင် ပြုလုပ်ခဲ့သော အမှုများအတွက် ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ်များ ခံရန် စံရန် မလိုတော့ချေ။ တဖန် အချို့က ဆိုကြပြန်သည်။ နောက်ဘဝ ရှိသည်။ ဤဘဝတွင် သူတပါး၏ ကောင်းကျိုးကို သယ်ပိုးခဲ့ကြသော သတ္တဝါများသည် သေဆုံးပြီးနောက် ကောင်းကင်ဘုံ (ဝါ) ချမ်းသာ သုခနှင့် ပြည့်နေသော သုခဝတီဘုံ (ဝါ) နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိ၍ ချမ်းသာသုခ ခံစားကြရသည်။ ဘယ်သောအခါမျှ မသေနိုင်သည့် ထာဝရအသက်ကို ရရှိ ကြသည်။ သူတပါးကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း အကျိုးမဲ့ ပြုခဲ့ကြသူများသည် သေဆုံးပြီးနောက် ငရဲဘုံသို့ ရောက်၍ ဆင်းရဲဒုက္ခများကို အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိသော ကာလပတ်လုံး ဒုက္ခခံစားနေကြရသည်ဟု ယုံကြည်ယူဆကြသည်။ တဖန် အချို့က ယခုဘဝနှင့် နောက်ဘဝ နှစ်ဘဝသာ ရှိသည်ဟု ယူဆကြ သည်။ အချို့ကမူ ယခုဘဝသို့ မရောက်လာမီ ရှေးယခင်ဘဝပေါင်း များစွာ

ရှိခဲ့သည်။ အစမထင် အနမတဂ္ဂဟု ဆိုကြသည်။ (အန+မတ+အဂ္ဂ၊ အန=မ+မတ=သိခြင်း+အဂ္ဂ=အစအဦး။) လွန်ခဲ့ပြီးသော အတိတ်ဘဝများမှာ များပြားလွန်းသဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန်၍ စဉ်းစားသော်လည်း အာအဦးဆုံး ဘဝကို မသိနိုင်ဟု ဆိုလိုသည်။ ထို့ပြင် နောက်ဘဝများလည်း နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်မချင်း ဘဝပေါင်းများစွာ အသင်္ချေအနန္တ ဆက်လက် ဖြစ်နေရဦးမည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

ကောင်းမှုကုသိုလ်ဆိုရာမှာလည်း အချို့က သတ္တဝါ လူချွတ်မှ ကျွတ်သည်ဟု ယူဆ၍ ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်များကို တမင်တကာ ကုသိုလ်ရလို၍ သတ်ဖြတ်ကြသည်။ များများသတ်နိုင်ပါက များများကုသိုလ်ရသည်ဟု ယူဆ၍ ခရု တစ်တင်းသား တစ်ခွံသား ပြုတ်၍ သွန်ကြသည်။ သတ္တဝါများ၏ လည်ကို လှီးကြသည်။ သတ္တဝါတို့ကို သတ်ဖြတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ကြသည်။ အချို့က ဤသို့ သတ်ဖြတ် နှိပ်စက်ခြင်းသည် မကောင်းမှု အကုသိုလ်ဟု ဆိုကြပြန်သည်။ သတ်ဖြတ် နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းခြင်း အလုပ်မှ ရှောင်ကြဉ်ရမည်။ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုး စီးပွားကို ဆောင်ရွက်ရမည်။ သတ္တဝါများ အသက်ရှည်အောင် ကျန်းမာ ချမ်းသာအောင် ကူညီထောက်ပံ့မှု ပြုရမည်ဟု ဆိုကြသည်။ အချို့ကမူ ကောင်းမှုကုသိုလ်နှင့် မကောင်းမှုအကုသိုလ် နှစ်မျိုးလုံးကို ပစ်ပယ်၍ ကောင်းမှု ကုသိုလ်ဟူ၍လည်း မရှိ၊ မကောင်းမှု အကုသိုလ်ဟူ၍လည်း မရှိ၊ “တော်သလို နေ၊ ထင်သလို လုပ်”ဟူသော အယူအဆကို လက်ခံထားကြပြန်သည်။

တဖန် ကောင်းမှုကုသိုလ် ရှိသည်ဟု ယူဆထားသော သူများသည် ယင်း ကောင်းမှုကုသိုလ်များ၏ အကျိုးဆက်ဖြစ်သော ချမ်းသာသုခကို ခံစားနိုင်ရန် နုတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်ရှိသည်။ မကောင်းမှုအကုသိုလ်တို့၏ အကျိုးဆက်ကို ခံစားရန်အတွက် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရကာယ်ဟု ခေါ်သော အပါယ်ဘုံများ (ဒုက္ခဘုံများ) ရှိသည်ဟု ယူဆယုံကြည်ကြပြန်သည်။

ဤသို့ အမျိုးမျိုးယုံကြည်နေကြသော အယူအဆများအနက် မည်သည့် အယူအဆသည် မှန်ကန်ပါသနည်း။ မည်သည့် အယူအဆသည် မှားယွင်းပါ သနည်း။ မှန်ကန်သော အယူဝါဒကို သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဟုခေါ်၍ မှားယွင်းသောအယူ ဝါဒကို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟု ခေါ်ရသည်။ မည်သည့်ဘာသာတရားမှာမဆို သမ္မာဒိဋ္ဌိနှင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ခွဲခြားမှုရှိသည်။ (သမ္မာ+ဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာ=ပြောင့်မှန်သော+ဒိဋ္ဌိ=အယူ၊ သိမြင်ခြင်း။ မိစ္ဆာ+ဒိဋ္ဌိ၊ မိစ္ဆာ=မှားယွင်းဖောက်ပြန် မမှန်ကန်သော+ဒိဋ္ဌိ=အယူ၊ သိမြင်ခြင်း။)

ကမ္မသကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိ

မှန်ကန်စွာ သိမြင်သော ဉာဏ်အမြင်ကို သမ္မာဒိဋ္ဌိဟု ခေါ်ဆိုရသည်။ နောက်ဘဝရှိ မရှိ၊ ပြဿနာ၌ နောက်ဘဝအမှန်တကယ်ရှိသည်ဟု သိမြင်ခြင်းသည် သမ္မာဒိဋ္ဌိမည်၏။ မိမိပြုလုပ်သည့် ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတို့၏ ကောင်းကျိုး ဆိုးပြစ်ကို နောက်ဘဝ အဆက်ဆက်တွင် ခံစားစံစားရမည်ဟု သိမြင်ယုံကြည်ခြင်းသည် သမ္မာဒိဋ္ဌိမည်၏။ ယင်းကံသို့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတို့၏ ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ်ကို ခံစားစံစားရန်အတွက် နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်နှင့် အပါယ်ဘုံများလည်း ရှိရမည်ဟု ယုံကြည်၊ ဝိခံခြင်းသည် သမ္မာဒိဋ္ဌိမည်၏။ ထို့ကြောင့် “သမ္မာဒိဋ္ဌိ=မြှောင်မှန်သောအယူ”ဟူသည် ကောင်းမှုကုသိုလ်နှင့် မကောင်းမှုအကုသိုလ်ဟူ၍ ရှိသည်။ နောက်ဘဝရှိသည်၊ အပါယ်ဘုံနှင့် နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာ့ဘုံများ ရှိသည်။ သတ္တဝါသည် မိမိပြုလုပ်သော ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ အလျောက် ဤလူ့ဘုံနှင့် ငရဲဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံများတွင် ကောင်းကျိုး ဆိုးပြစ်ကို ခံစားစံစားရသည်။ ထို့ကြောင့် သတ္တဝါသည် ကံသာလျှင် မိမိကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာရှိသည်ဟု သိမြင်ခြင်း= ကမ္မသကတာဉာဏ်ကို ရှင်းလင်း ပြတ်သားစွာ ဝေဖန်သိမြင်ပိုင်းခြား နားလည်ထားရမည်။ (ကမ္မ+သကတာ၊ ကမ္မ=ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ + သကတာ = ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိသည်၏အဖြစ်။) ထို့ကြောင့် အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းကံတို့၏ ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးကိုလည်းကောင်း သိမြင်မှု ကမ္မသကတာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံလျှင် သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်ပြီဟု သတ်မှတ်ရသည်။

မည်သူမဆို ပုထုဇဉ်အဆင့်တွင် နောက်ဘဝ ရှိမရှိ ဆုံးဖြတ်ယူဆချက်သည် ကိုယ်တိုင်သိခြင်း မဟုတ်ပေ။ မိမိတို့အကြိုက် မိမိတို့ဓာတ်ခံ မိမိတို့အစွဲအလမ်းကို အခြေခံပြီး ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ နောက်ဘဝရှိသည်ဟု ယူဆသူ များသည် နောက်ဘဝရှိခြင်းကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နောက်ဘဝမရှိဟု ယူဆသူများသည် နောက်ဘဝမရှိခြင်းကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပုထုဇဉ်လူသား၏ အတေးအခေါ် ခံယူချက်နှင့် ဝါဒများသည် မိမိအကြိုက်နှင့် မိမိအကျိုးကို ရှေ့တန်းတင်၍ ဖြစ်ပေါ်လာ သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဘဝကြိုက်သူနှင့် ကြောက်သူ

“မကောင်းမှု ပြုလျှင် မကောင်းကျိုး ခံစားရမည်၊ ကောင်းမှု ပြုလျှင် ကောင်းကျိုးခံစားရမည်”ဟူသော ကြောင်းကျိုးဆက်နိဿာမအရ နောက် ဘဝသာ ရှိမည်ဆိုလျှင် မကောင်းမှုပြုသူသည် နောက်ဘဝတွင် မကောင်းကျိုး

ခံရဦးမည်ဖြစ်သည်။ ကောင်းမှုပြုသူသည် နောက်ဘဝ၌ ကောင်းကျိုးခံရဦးမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မကောင်းမှုပြုသူများသည် မကောင်းကျိုးခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့ နောက်ဘဝမရှိလျှင် ကောင်းမည်ဟု ဆို၍ နောက်ဘဝမရှိခြင်းကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်။ ကောင်းမှုပြုသူများမှာမူ နောက်ဘဝတွင် ကောင်းကျိုး ခံစားရမည်ကို မျှော်လင့်၍ နောက်ဘဝရှိလျှင် ကောင်းမည်ဟု ဆိုပြီး နောက်ဘဝ ရှိခြင်းကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းတို့ နှစ်ဦးစလုံး ယုံကြည် ချက်သည် အကြိုက်ဟု ခေါ်သော တဏှာလောဘက ဦးဆောင်နေသောကြောင့် မခိုင်မြဲသည့်သဘော ရှိသည်။ ဤယုံကြည်ချက်သည် တချိန်ချိန်တွင် တုန်လှုပ် ချောက်ချားတတ်သည်။ ဝေဖန်ဉာဏ်နှင့် ယှဉ်သည့် ယုံကြည်ချက်မျိုးသာ ခိုင်မြဲသည့် ယုံကြည်ချက် ဖြစ်သည်။

နောက်ဘဝရှိသူနှင့် မရှိသူ နှိုင်းယှဉ်ချက်

နောက်ဘဝ ရှိ၊ မရှိ ပြဿနာကို စဉ်းစားရာ၌ နောက်ဘဝရှိသည်ဟု ယုံကြည်ချက်နှင့် နောက်ဘဝမရှိဟု ယုံကြည်ချက် နှစ်ခုအနက် မည်သည့် အချက်က ပိုပြီး မြင့်မြတ်မှန်ကန်သည်၊ အကျိုးရှိသည်ကို နှိုင်းယှဉ်ပြပါမည်။

ဦးဖြူနှင့် ဦးမဲအမည်ရှိ လူနှစ်ယောက်ရှိသည် ဆိုပါစို့။ ဦးဖြူက နောက်ဘဝ ရှိသည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ဦးမဲက နောက်ဘဝမရှိဟု ယုံကြည်သည်။

ဦးမဲသည် နောက်ဘဝမရှိဟု ယုံကြည်သူဖြစ်သည့်အတွက် နောက်ဘဝ၌ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတို့၏ အကျိုးခံစားရမည်မဟုတ်ဟု လက်ခံယုံကြည်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ ဟူသော အလုပ်များသည် ဤဘဝမှာပင် ကုန်ဆုံးပြီး ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးမဲသည် ဤဘဝ၌ ဓုဒ္ဓေဝတ်ပြစ်ဒဏ်လွတ်လျှင် ပြီးသည်။ မကောင်းမှု အကုသိုလ် များကို လူမသိအောင် ပိပိရိရိ လွန်ကျူးရန် ဝန်မလေးတော့ချေ။ အကယ်၍သာ ဦးမဲသည် ဥပဒေအာဏာစက် မသက်ရောက်သည့် နေရာဒေသ ဖြစ်နေလျှင် မကောင်းမှု ယုတ်မာမှုတွေကို ပြောင်ကျကျ ကျူးလွန်မည် ဖြစ်သည်။ ဦးမဲအဖို့ နောက်ဘဝ “ကံ၊ ကံ၏အကျိုး” ဆိုသည့် အထိန်းအကွပ်က မရှိသည့်အပြင် ဤဘဝတွင်လည်း လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်စရာမလိုသည့် အခြေအနေကို ရောက်နေမည်ဆိုလျှင် မကောင်းမှု အကုသိုလ်မှန်သမျှကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း လုပ်မည် ကေနံဖြစ်သည်။ ဘာကိုမျှ အနှစ်နာမခံဘဲ သူကချည်း အသားယူမည်မှာ ကေနံဖြစ်သည်။ လှူဒါန်းမှု ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှု ကိုယ်ကျင့်တရား ထိန်းသိမ်းမှု ကိုယ်ချင်းစာတရား လက်ကိုင်ထားမှု သည်းခံခွင့်လွတ်မှု စသည့် မြင့်မြတ်သည့် အမှုမျိုးကို မလုပ်မည့်ဘက်က များသည်။ “ရော့ပတ္တမြား၊ ရော့နဂါး” ဆိုသလို

လက်ငင်းသမား ဖြစ်သည့်အတွက် ဦးမဲသည် လက်ငင်း အကျိုးမရှိလျှင် ဘာကိုမျှ လုပ်မည် မဟုတ်ပေ။ လက်ငင်း စားသာမည် ဆိုလျှင် ဘနဖူး သိုက်တူးမည့်လူစားမျိုး ဖြစ်ဖို့ သေချာသည်။

ဦးဖြူကား နောက်ဘဝရှိသည်ဟု ယုံကြည်ထားသည့်အတွက် နောက်ဘဝ၌ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံများ၏ အကျိုးကို ခံစားရဦးမည်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသူ ဖြစ်သည်။ မကောင်းမှုအကျိုးကို ဤဘဝ၌ မခံရသော်လည်း နောက်ဘဝကျလျှင် မလွတ်တမ်း ခံရဦးမည်ဟု ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မကောင်းမှု ပြုရ မည်ကို ကြောက်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူတပါးအပေါ် ပြုသမျှ မိမိလည်း အလားတူ ခံရလိမ့်ဦးမည်ဟု ယုံကြည်သည့်အတွက် ကိုယ်ချင်းစာတရားလည်း လက်ကိုင်ထားတတ်သည်။

နောက်ဘဝ၌ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရလိုသည့်အတွက် ပေးကမ်းဝေမျှခြင်း၊ ကူညီဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး အနစ်နာခံခြင်း၊ မေတ္တာကရုဏာ ရှေ့ထားခြင်း စသည့် ကောင်းမြတ်သည့် အလုပ်များကို အနည်းနှင့်အများ လုပ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် တောလမ်းခရီးသွားရာ၌ လမ်းဘေးရေအိုင်က ရေကို ဖက်ရွက်ကန်တော့ဖြင့် သယ်ယူ၍ သောက်သော လူသည် ရေသောက် ပြီးပါက ထိုဖက်ရွက်ကို ယုယသိမ်းဆည်းမထားဘဲ ပစ်ထားခဲ့သည်။ မိမိအိမ်က သောက်ရေခွက်ကိုမှ နေ့စဉ် ဆေးကြောပြီး ရိုသေစွာ ထားလေ့ရှိသည်။ ဆီလိုသည်မှာ တောထဲက ဖက်ရွက်သည် ဤလူ၏ နက်ဖြန်ခါနှင့် မသက်ဆိုင်။ အိမ်က သောက်ရေခွက်သည် ဤသူအတွက် နက်ဖြန်ခါတွေ အများကြီး ကျန်ရှိနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် နက်ဖြန်ခါအတွက် ရိုသေစွာ ယုယနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ နောက်ဘဝမရှိဟု ယုံကြည်သော ဦးမဲသည် နက်ဖြန်ခါဆိုသည့် နောက်ဘဝအတွက် ဘာမျှ အရေးစိုက်စရာ မလိုတော့ပေ။ နောက်ဘဝရှိသည်ဟု ယုံကြည်သော ဦးဖြူကား နက်ဖြန်ခါအတွက် သောက်ရေ ခွက်ကလေးကို တစ်ခွက်သေ သိမ်းသကဲ့သို့ နောက်ဘဝအတွက် မကောင်းမှုကို ရှောင်ပြီး ကောင်းမှု ပြုလုပ်နေရပေသည်။ ညောင်စေ့လောက် လှူလျှင် ညောင်ပင်ကြီးလောက် အကျိုးရနိုင်သည်ဆိုသည့် ယုံကြည်ချက်နှင့် မိမိ ပစ္စည်းကို စွန့်လွှတ်သည်။ ကိုယ်ကျိုးအနစ်နာခံသည်။

နောင်ဘဝ မရှိခဲ့သော်

ဦးမဲ၏ ယုံကြည်ချက်အတိုင်း နောက်ဘဝ တကယ်မရှိဘူး ဆိုကြပါစို့။ နောက်ဘဝမရှိသည့်အတွက် ဦးဖြူသည် သူမျှော်မှန်းခဲ့သည့် ကောင်းကျိုးများ မခံစားရတော့ပေ။ နောင်တမလွန်အကျိုးကား ဆုံးရှုံးသွားပြီဟု ဆိုရပေသည်။

သို့ရာတွင် ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝတွင် ဦးဖြူသည် ကိုယ်ကျိုးအနှစ်နာခံပြီး သူတပါး ကောင်းကျိုးပြုခဲ့သည့်အတွက် လူ့အပေါင်း၏ ချီးမွမ်းမှုကို ခံရမည်။ ဦးဖြူ အသက်ရှင်စဉ် ငါတို့ကို ဘယ်လို ကျွေးမွေးသည်၊ ဘယ်လို ရက်စရာသည်။ ဦးဖြူဆောက်ခဲ့သည့်တံတား၊ ဒီလမ်းက ဗွတ်တို့ကို ဦးဖြူဖို့ခဲ့သည်။ ဤကား ဦးဖြူတူးခဲ့သည့် ရေတိုင်း ရေကန် ဖြစ်သည်။ ဤသည်တို့ကား ဦးဖြူစိုက်ခဲ့သည့် သရက်ပင်၊ အုန်းပင်၊ ထန်းပင်များ ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကား ဦးဖြူဆောက်သည့် ဇရပ်၊ ကျောင်း ဘုရား စသည်ဖြင့် ဦးဖြူ၏ ဂုဏ်သတင်းကို ဝိုင်းဝန်းချီးကျူး ကြမည်ဖြစ်သည်။ ဦးဖြူကို ဝိုင်းဝန်းချစ်ခင် လေးစားကြသည်။ ဦးဖြူသည် ဤလောက၌ ချီးကျူးခံရပေသည်။ လက်ရှိ လူ့ဘောင်လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးသည် ဦးဖြူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ခံစားရပေသည်။

ဦးမဲအဖို့ကား နောက်ဘဝအတွက် ဘာအကျိုးမျှမမျှော်မှန်းခဲ့သည့်အပွက် နောင်တမလွန်အကျိုး ဆုံးရှုံးခြင်း မရှိပေ။ သို့ရာတွင် ဦးမဲသည် သူ့သက်တမ်း တစ်လျှောက်မှာ မကောင်းမှု ယုတ်မာမှုများကို ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး လူ့အကျိုးပြု လုပ်ငန်းများ ဘာမျှ မလုပ်ခဲ့သောကြောင့် လူ့ပတ်ဝန်းကျင်က ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့ ကြမည်။ ဦးမဲတစ်ယောက် လူ့လောကရောက်လာခြင်းသည် လူ့ပတ်ဝန်းကျင် အတွက် အနှောင့်အယှက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဘဝ မရှိဘူးဆိုလျှင်ပင် ဦးမဲသည် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝတွင် လူကဲ့ရဲ့ခံရပေမည်။ လူ့မုန်းခံရပေမည်။

နောက်ဘဝ ရှိခဲ့သော်

အကယ်၍ နောက်ဘဝရှိသည်ဆိုသည့် ဦးဖြူ၏ ယုံကြည်ချက်သည် မှန်သည် ဆိုကြပါစို့။ ဦးဖြူသည် နောက်ဘဝတွင် သူ့မျှော်မှန်းခဲ့သည့် ကောင်းကျိုး ချမ်းသာများကို ကေန်ခံစားရပေမည်။ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌လည်း လူ့ပတ်ဝန်း ကျင်၏ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သောကြောင့် ဦးဖြူ၏ လုပ်ဆောင်ချက် များကို ဝိုင်းဝန်းချီးကျူးကြမည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဖြူသည် ပစ္စုပ္ပန်အကျိုး၊ တမလွန်အကျိုး နှစ်မျိုးလုံးကို ပြည့်စုံစွာရရှိသည့်အတွက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေရပေမည်။

ဦးမဲအတွက်ကား အထူးပြောစရာ မလိုတော့ချေ။ တစ်သက်လုံး မကောင်းမှုတွေကို လုပ်ခဲ့သောကြောင့် လူ့ပတ်ဝန်းကျင်၏ ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့ခြင်း ကိုလည်း ခံရမည်။ တမလွန်ဘဝ၌လည်း မကောင်းမှုအကုသိုလ်၏ အကျိုးများ၊ ပူလောင်စပ်ခါး ပြင်းပြသောဝေဒနာများ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခများကို ခံစားရဦးမည်။ ဦးမဲသည် ပစ္စုပ္ပန်အကျိုး၊ တမလွန်အကျိုး နှစ်မျိုးလုံး ဆုံးရှုံးရသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ဘဝရှိသည်ဟု ယုံကြည်ခြင်းသည် လူ့ဘောင် လူ့အဖွဲ့ အစည်းအတူက် အလွန်ကျေးဇူးများလှပေသည်။ ယုံကြည်သည့် လူတိုင်း အတွက်လည်း ပစ္စုပ္ပန်အကျိုး၊ တမလွန်အကျိုး နှစ်ပါး ရရှိစေနိုင်သည်။ ဤအချက်များကို ကြည့်လျှင် နောက်ဘဝရှိသည်ဟု ယုံကြည်ခြင်းက ပိုမို မြင့်မြတ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည် (မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသ၊ အပဏ္ဏကသုတ်)။

ကြောင်းကျိုးဆက်နည်းဖြင့် သက်သေပြပုံ

အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်မှု နိယာမတရားကို လေ့လာသုံးသပ် ကြည့်လျှင်လည်း နောက်ဘဝရှိကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။ ပထမဦးဆုံး ရုပ်တရား အချင်းချင်း ကြောင်းကျိုး ဆက်စပ်ပုံကို အနည်းငယ် ရှင်းပြပါဦးမည်။ အပူဓာတ်ကို ဖန်တီးခြင်းဖြင့် ရေနှေးငွေ့၊ ဓာတ်ငွေ့၊ တွန်းကန်အားများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဤတွန်းကန်အားကြောင့် မီးရထား၊ မော်တော်ကား၊ လေယာဉ်ပျံ၊ သင်္ဘောများ ရွေ့လျားသွားလာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအရာဝတ္ထု များသည် အပူစွမ်းအင်ကြောင့် အရွေ့စွမ်းအင် ဖြစ်လာပုံများ ဖြစ်သည်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက်လျှင် ပူလာသည်ကို တွေ့ထိ ခံစားရသည်။ အလားတူပင် မာကျောသည့် ရုပ်ဓာတ်နှစ်ခုကို ပြင်းထန်စွာ ကြာရှည်စွာ ပွတ်တိုက်နေပါက မီးဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အရွေ့စွမ်းအင် (ဝါယော)ကြောင့် အပူစွမ်းအင် (ဟေဇော) ဖြစ်ပေါ်လာပုံ ဖြစ်သည်။

ဆွဲအား (အာပေါ)ကြောင့် ရုပ်ဖွဲ့စည်း သိပ်သည်းကျစ်လျစ်မာကျောလာ ခြင်းသည် ဆွဲအားကြောင့် အမာဓာတ် (ပထဝီ) ဖြစ်ပေါ်လာပုံ ဖြစ်သည်။ တဖန် မာကျောကျစ်လျစ် သိပ်သည်းမှုကြောင့် ဆွဲအား ပိုမို ပြင်းထန်လာ ခြင်းသည် အပြန်အလှန် ကြောင်းကျိုးဆက်စပ်မှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရုပ်စွမ်းအင်များလည်း အချည်းနှီး အလဟဿ ကုန်ဆုံး သွားသည် မရှိ။ စွမ်းအင် တစ်ခုမှ စွမ်းအင် တစ်ခုသို့ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ် လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဤစွမ်းအင်များကို အချည်းနှီး အလဟဿ ကုန်ဆုံး သွားအောင် ဖျောက်ဖျက်၍မရနိုင်ကြောင်း သိပ္ပံပညာရှင်များက ဆိုထားသည်။

ဤအဓိပ္ပာယ်မျိုးကို ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်၌—

ဗာဟိရံ ဧကံ မဟာဘူတံ ပဋိစ္စ တယော မဟာဘူတာ—

စသည်ဖြင့် ဟောကြားထားတော်မူသည်။

ဤရုပ်စွမ်းအင် (အကြောင်းတရား)များသည် အခြားရုပ်စွမ်းအင် တစ်မျိုး (အကျိုးတရား)ကို ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သကဲ့သို့ စိတ်စေတသိက် ဟူသော နာမ်ဓာတ်စွမ်းအင်များလည်း အကျိုး တစုံတရာကို မဖြစ်စေဘဲ

အချည်းနှီး အလဟဿ ပျက်သုဉ်းမသွားနိုင်ပေ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အကျိုးကို ဖြစ်ပေါ်အောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိကြသည်။ ရှေးရှေးသော နာမ်ဓာတ်စွမ်းအား များသည် နောက်နောင်သော နာမ်ဓာတ်စွမ်းအားများကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင် ကြသည်။

ငယ်ငယ်က ကျက်မှတ်ထားသည့် ကဗျာလင်္ကာ စာပေများကို အသက် ၇၀-၈၀ အထိ မှတ်မိနေခြင်းသည် နာမ်ဓာတ်၏ စွမ်းအားဖြစ်သည်။ ရုပ်ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးကို သွားလာလှုပ်ရှားအောင် အမှုကိစ္စများ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်အောင် နာမ်တရားက လှုံ့ဆော်နေသည်။ နာမ်တရားက ပဲ့ကိုင်နေသည်ကို လူတိုင်း ကိုယ်ဟေ့ တွေ့နိုင်သည်။ ရုပ်ဓာတ်စွမ်းအင်များကို လွှမ်းမိုးအုပ်ချုပ် ထိန်းကိုင်ပြီး လိုသလို စေစားနိုင်သည့် နာမ်တရား၏ စွမ်းအင်သည် ရုပ်ဓာတ် စွမ်းအင်ထက် မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် သာလွန်ကြီးမားကြောင်း ထင်ရှားသည်။

မည်မျှလောက် ပြင်းထန်သည့် အကျိုးမူပုံး၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ပုံးဖြစ်စေ၊ ဓံးပျံ လက်နက်ဖြစ်စေ လူသား၏ အသိဉာဏ်ပညာက တီထွင်ထား၍ လူသား၏ အသိဉာဏ်ကပင် ထိန်းချုပ်ပဲ့ကိုင်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် “လူသာ ပဓာန”ဟု ပြောဆိုနေကြခြင်းသည် အသိဉာဏ်ဟူသော ဉာဏ်ဓာတ်စွမ်းအင်သာ ပဓာနဟု ဆိုလိုပေသည်။

အခိုင်းခံ အသုံးပြုခံ ဖြစ်သည့် ရုပ်ဓာတ်စွမ်းအင်များသည်ပင်လျှင် အကျိုး အဆက်ဆက် ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည့် စွမ်းအားသတ္တိများ ရှိကြသည်ဆိုလျှင် ရုပ်ဓာတ်စွမ်းအင်များကို စေခိုင်းအသုံးချနေသည့် ရုပ်၏အရှင်သခင် နာမ်တရား အတွက်မူ ပြောစရာပင် မလိုတော့ချေ။ အလွန်အင်အားကြီးမားသည့် နာမ်ဓာတ် စွမ်းအင်ကြီးသည် ဤအဝ သေဆုံးရုံနှင့် ကုန်ဆုံး ပျက်သုဉ်းသွားပြီလော။ ရုပ်ဓာတ်စွမ်းအင်များသည် အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ကြောင်းကျိုး ဆက်စပ်ပြီး ဆက်လက်ပေါ်နိုင်ပါလျက် နာမ်ဓာတ်စွမ်းအင်များအား သတ္တဝါ သေဆုံးရုံနှင့် စွမ်းအင်များ အလိုအလျောက် ရပ်တန့်သွားရမည်၊ ရပ်စဲ ပြတ်စဲ သွားရမည်ဆိုလျှင် ယုတ္တိမတန်ချေ။ ဤသို့ ရပ်စဲသွားသည်ဟု ပြောဆိုခြင်း သည် နာမ်ဓာတ်၏စွမ်းအင်ကို မသိသဖြင့် ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်မည်။ နာမ်ဓာတ်၏ စွမ်းအင်သည် အလွန်ကြီးမားသည့်အတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘဝပေါင်း များစွာ ကွာခြားနေသော်လည်း အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ လွန်စွာကွာဝေးသည့် ဒေသသို့လည်း ပြောင်းရွှေ့ပြီး ကြောင်းကျိုးဆက်စပ် ဖြစ်စေနိုင်သည်။ နာမ်စွမ်းအင်အတွက် ကာလနှင့်ဒေသသည် မတားဆီးနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် နာမ်အကြောင်းတရား တစ်ခုသည် ကပ်ကမ္မာများစွာ ကွာခြားပြီး အကျိုးအပေးနိုင်စွမ်း ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ဤကြောင်းကျိုးဆက် နိယာမသဘော အရ သတ္တဝါသေလျှင် နာမ်ခေတ်စွမ်းအင်များကြောင့် ဆက်လက်ပြီး နောက်ဘဝသစ် တစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည်။ အကြောင်းတရား ရှိလျှင် အကျိုးတရားဖြစ်ပေါ်မှု ကေန်ရှိရပေမည်။

အကြောင်းအကျိုးဆက်စပ်မှု နိယာမသဘောအရ စွမ်းအင်တစ်ခုသည် အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်ပေ။ ရှေးရှေး စိတ်ဝိညာဏ် မရှိဘဲ နောက်စိတ်ဝိညာဏ် အသစ်ကပ်စုသည် မိမိအလိုလို စတင်မဖြစ်ပေါ်နိုင်ပေ။ စိတ်ဝိညာဏ်ဟူသည် ရုပ်တရားမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် အကျိုးတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ရုပ်ဝါဒီများက ပြောကြလိမ့်မည်။ ရုပ်နှင့် စိတ်သည် သဘာဝချင်း မတူ ဖဲသွားကြောင့် ရုပ်တရားမှ စိတ်ဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်ပေ။ ကျောက်ခဲကို ကြိတ်၍ ဆီမထွက်သလို ရုပ်တရားတွေ ပေါင်းစပ်ရုံနှင့် နာမ်တရား ဖြစ်မလာနိုင်ပေ။ မူလကတည်းက ဆီရှိသည့် နှမ်းနှင့် မြေပဲဆံတွေကို ကြိတ်မှ ဆီရနိုင်သည်။ ထိုအတူပင် နာမ်တရားမှသာ ဉာဏ်တရားဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်။ ရှေးရှေးစိတ်မှ နောက်နောက်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ စိတ်မရှိရာက စိတ်အသစ်တစ်ခု အလိုလို စတင်မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဤဘဝ၌ စိတ်ဝိညာဏ်တရားတွေ စတင်ဖြစ်ပေါ်ဖို့အတွက် ရှေးဘဝက စိတ်ဝိညာဏ် နာမ်တရားများသည် အကြောင်းတရားအဖြစ်နှင့် ကြိုတင်ရှိနှင့် ရပေမည်။ ဤဘဝပစ္စုပ္ပန်ဘဝ ဖြစ်ရန်အတွက် အတိတ်ဘဝ တစ်ခု ရှိရမည်။ အတိတ်ဘဝ၏ အကျိုးဆက် အဖြစ်ဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝရှိသလို ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ အကျိုးဆက်အဖြစ်ဖြင့် နောက်ဘဝ (အနာဂတ်) တစ်ခု ရှိရဦးမည်မှာ ကေန်ဖြစ်သည်ဟု သိနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြောင်းကျိုးဆက်စပ်မှု နိယာမအရ ရှေးဘဝနှင့် နောက်ဘဝ ရှိကြောင်း သက်သေပြခြင်းဖြစ်သည်။

သေသူက ပူးကပ်ပြောခြင်း

တစ်ခါတစ်ရံ သေဆုံးသွားသူများသည် တစ္ဆေ သရဲစသည့် ဆဝတစ်ခုကို ရောက်ပြီး နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးသားချင်းများ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပူးကပ်ပြီး ဘဝ ဟောင်းက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည် ပြောပြကြသည်ကို တွေ့ကြုံကြ ရသည်။ အချို့ လူသတ်မှုများသည် သက်သေမရှိ တရားစံ ရှာမရ ဖြစ်နေ ချိန်တွင် သေဆုံးသူက ပူးကပ်ပြီး လူသတ်မှု အဖြစ်အပျက်ကို အစုံအလင် ထုတ်ဖော်ပြောကြားမှုလည်း ရှိတတ်သည်။

လူဝင်စားကို အထောက်အထားပြု

လူဝင်စားအကြောင်းကို ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ဂျိန်းဘာသာ၊ ဟိန္ဒူဘာသာများက လက်ခံထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဤဘာသာ အယူဝါဒကို လက်ခံကြသည့် အာရှတိုက်သားအားလုံးသည် လူဝင်စားရှိကြောင်း လက်ခံယုံကြည်ကြသည်။ လူဝင်စား ရှိကြောင်းကို တရုတ်ပြည်၊ ဂျပန်ပြည် စသော အာရှတိုက် နိုင်ငံ အများစုက လက်ခံကြသည်။ သို့ရာတွင် ဥရောပတိုက်သားများသည် လူဝင်စား လက်မခံသောကြောင့် အာရှတိုက်သားများသည်လည်း မိမိလက်ခံထားပြီး ဖြစ်သည့် မိရိုးဖလာဝါဒကို လက်ခံရမည်ကို ခပ်ရှက်ရှက် ဖြစ်နေကြသည်။ လူဝင်စား လက်ခံလိုက်လျှင် ခေတ်နောက်ကျသည်ဟု အပြောခံရမည်ကို စိုးရွံ့ နေကြသည်။

ဥရောပတိုက်၌ လူဝင်စားမရှိသလောဟု မေးရန်ရှိသည်။ သူတို့၏ ဘာသာ အယူဝါဒသည် အတိတ်ဘဝမရှိ၊ လူဘဝတစ်ဘဝသာ ရှိသည်။ ထပ်ကာ ထပ်ကာ လူပြန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ အလားတူ တိရစ္ဆာန်များလည်း တစ်ဘဝသာ ရှိသည်။ သေလျှင် နတ်ပြည်နှင့် ငရဲပြည် တစ်ခုခုတွင် စံစားခံစားနေရသည်။ လူ့ဘဝ၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝကို တစ်ခါ ပြန်မလာရတော့ပေ။ လူဝင်စားဝါဒကို လက်ခံ လိုက်လျှင် ယင်းတို့၏ အယူဝါဒ ပျက်စီးသွားမည်။ ထို့ပြင် အတိတ်ဘဝ အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြနိုင်သည့် ကလေးငယ်များသည် မိမိ၏ အတိတ်ဘဝကို ပြန်ပြောမိလျှင် စိတ်မနှံ့သူ အရှားဟု စွပ်စွဲသမုတ်ခံကြရသည်။ ထို့ကြောင့် အတိတ် ဘဝအကြောင်း ပြန်ပြောတတ်သည့် ကလေးကို ယင်း၏ မိဘများက ပိတ်ပင်တားမြစ်ကြရသည်။ ဤသို့ ပိတ်ပင်တားမြစ်ထားသော ကြောင့် ဥရောပတိုက်တွင် လူဝင်စားဝါဒ တိမ်မြုပ်နေရပေသည်။ ဤခေတ် တွင်ကား ဥရောပတိုက်သားများလည်း ဤလူဝင်စားပြဿနာကို သုထေသန ပြုလုပ်နေကြလေပြီ။

လူဝင်စားဖြစ်လာသည့် ကလေးငယ်သည် အတိတ်ဘဝက မြှုပ်ထားခဲ့သည့် ရွှေငွေများ ဖော်ထုတ်ပေးပုံ၊ အတိတ်ဘဝက သားသမီးများကို မှတ်မိပြီး သားသမီး သားမယား မိတ်ဆွေများကို ယခင်ဘဝ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံအတိုင်း ဆက်ဆံပုံ၊ ယခင်ဘဝက နေခဲ့သည့် ရပ်ရွာနှင့် နေအိမ်ကို လမ်းပြသူ မရှိဘဲ သွားတတ်ပုံ စသည်များကို မြန်မာလူမျိုးတိုင်း တွေ့ကြုံဖူးကြသည်။ ကြားဖူး ကြသည်။ အားလုံးကလည်း အမှန်ဟု လက်ခံထားကြသည်။ ကိုယ်တွေ့ကြုံ သူများ ယခုအထိ အသက်ရှင်ဆဲ ရှိနေကြသည်။

- (၁) သို့ဖြစ်၍ နောက်ဘဝ ရှိသည်ဟု ယုံကြည် လက်ခံခြင်းသည် လူ့ဘောင် လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီး ငြိမ်းချမ်းသာယာဝပြောရေး အတွက် ကျေးဇူးများသည်ဟူသော အချက်၊
- (၂) အကြောင်းတရားရှိက အကျိုးတရားဖြစ်ပေါ်မြဲ မေ့တာအထိုင်း ဤဘဝ (ဝိညာဉ်) နာမ်အကြောင်းတရားသည် နောက်ဘဝ (စိတ်ဝိညာဉ်) နာမ်အကျိုးတရားများကို ဖြစ်စေနိုင်သည်ဟူသော အချက်၊
- (၃) လွှတ်စားများသည် အတိတ်ဘဝကို ပြန်ပြောနိုင်သည်ဟူသော အချက်-

ဤအချက် သုံးချက်ကို စုပေါင်း စဉ်းစား၍ နောက်ဘဝ ရှိ၊ မရှိ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။

ကံတူ အကျိုးပေး

ကောင်းသောအမှု၊ မကောင်းသောအမှုတို့ကို အောင်မြင်ထမြောက်အောင် လှုံ့ဆော်သော စေတနာကို ကံဟု ခေါ်သည်။ ဥပမာ-လူသတ်မှု ကျူးလွန်ရာ၌ သေစေလိုသည့် စေတနာဖြင့် သတ်ခြင်းအမှုကို ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက် လျှင် အကုသိုလ်ကံ အထမြောက်တော့သည်။ အလားတူပင် ခိုးမှု လုယက်မှု ကျူးလွန်ရာ၌ သူတပါးပစ္စည်းကို မတရားရယူလိုသည့် စေတနာဖြင့် ခိုးမှု လုယက်မှုကို ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်လျှင် အကုသိုလ်ကံ အထမြောက် တော့သည်။ ထိုကဲ့သို့ အထမြောက်အောင် ပြုလုပ်နိုင်သော စေတနာကို ကံဟု ခေါ်ရသည်။

တဖန် အလှူဒါနပြုလုပ်ရာ၌ လှူဒါန်းလိုသည့် ဒါနစေတနာဖြင့် လှူဒါန်းခြင်း ကိစ္စပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်လျှင် ဒါနကုသိုလ်ကံ အထမြောက်တော့ သည်။ သီလ ဆောက်တည် ကျင့်သုံးရာ၌ ဒုစရိုက်အမှုမှ ရှောင်ကြဉ်လိုသော စေတနာဖြင့် ဒုစရိုက်မှု မကျူးလွန်မိအောင် ရှောင်ကြဉ် စောင့်ထိန်းနိုင်လျှင် သီလကုသိုလ်ကံ အထမြောက်တော့၏။ အလားတူပင် ဂုဏ်တော်ပွားခြင်း၊ မေတ္တာပွားခြင်း စသော ဘာဝနာအမှု တစ်ခုခုကို ပြုလုပ်လိုသော စေတနာဖြင့် ဘာဝနာအလုပ်ကို အောင်မြင် ထမြောက်အောင် လုပ်လျှင် ဘာဝနာကုသိုလ်ကံ ဖြစ်တော့သည်။

ကံကြမ္မာ

ထိုစေတနာကံသည် အကြောင်းတရား ဖြစ်၍ အကျိုးတရားကို ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်စေနိုင်သည်။ ကောင်းသော ကံသည် ကောင်းသော အကျိုးကို ဖြစ်စေ၍ မကောင်းသော ကံသည် မကောင်းသော အကျိုးကို ဖြစ်စေ၏။ အကြောင်းနှင့် အကျိုးသည် သဘာဝအားဖြင့် တူညီမှု ဆီလျော်မှု ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် “ဇနေတိ သဒိသံ ပါကံ=တူသော အကျိုးကို ပေး၏”ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူခဲ့၏။ တမာစေ့ကို စိုက်ပါက တမာပင် ပေါက်မည်။ တမာသီး သီးလာ၍ ခါးသော အရသာကို ခံစားရပေမည်။ သရက်စေ့ကို စိုက်ပါက သရက်ပင် ပေါက်လာမည်။ သရက်သီး သီးလာ၍ ချိုသော အရသာကို ခံစားရပေမည်။ စပါးစိုက်သော လယ်သမားသည် စပါးကို ရိတ်သိမ်းရပေလိမ့်မည်။ ဂျုံစိုက်သော လယ်သမားသည် ဂျုံကိုသာ ရိတ်သိမ်းရပေလိမ့်မည်။

ကံ၏ အကျိုးများ

ဖော်ပြပါ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံများသည် နာမ်အကျိုးတရားနှင့် ရုပ်အကျိုးတရားနှစ်မျိုးကို ဖြစ်စေနိုင်သည်။ နာမ်အကျိုးတရားများကို “ဝိပါက=ဝိပါက”ဟု ခေါ်သည်။ ဝိပါကစိတ် ဝိပါကဝိညာဏ်ဟုလည်း ခေါ်သည်။

ရုပ်အကျိုးတရားများမှာ ကမ္မဇရုပ်နှင့် ကမ္မပစ္စယ ဥတုဇရုပ်များ ဖြစ်ကြသည်။

ကံကြောင့် ဖြစ်သော ကမ္မဇရုပ်များ

ကံကြောင့် ဖြစ်သော ရုပ်များမှာ အကျဉ်းအားဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ကြသည်—

- (က) မျက်စိအကြည်ဓာတ် (အမြင်ဓာတ်)၊
- (ခ) နားအကြည်ဓာတ် (အကြားဓာတ်)၊
- (ဂ) နှာခေါင်းအကြည်ဓာတ် (အနံ့ခံဓာတ်)
- (ဃ) လျှာအကြည်ဓာတ် (အရသာခံဓာတ်)၊
- (င) ကာယအကြည်ဓာတ် (ထိတွေ့အာရုံခံဓာတ်)၊
- (စ) အသက်ဓာတ် (ဇီဝိတဓာတ်)၊
- (ဆ) အထီးအမ ခွဲခြားသောရုပ် (ဘာဝရုပ်)၊
- (ဇ) နှလုံးအကြည်ဓာတ် (ဟဒယဝတ္ထု)။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

အကြောင်းကံ၏ စွမ်းအားအနည်းအများ ကွာခြားမှုကို လိုက်၍ အမြင်ဓာတ်၊ အကြားဓာတ် စသည်တို့လည်း စွမ်းအားအနည်းအများ ကွာခြားမှု ရှိကြသည်။

သတ္တဝါ အချင်းချင်း မျက်စိမြင်နိုင်စွမ်းအား မတူညီကြသည်ကို တွေ့ရှိနေရသည်။ မျိုးနွယ်အရ လည်းကောင်း၊ အသက်အရွယ်အရ လည်းကောင်း တူညီသော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးတို့ မြင်နိုင်စွမ်းအား မတူညီကြပုံကို လေ့လာကြည့်ရှုသင့်သည်။ အလားတူပင် ကြားနိုင် စွမ်းအား၊ အနံ့ခံနိုင် စွမ်းအား၊ ထိတွေ့အာရုံ ခံယူနိုင် စွမ်းအား၊ အရသာခံနိုင် စွမ်းအား၊ သက်လုံကောင်းမှု အသက်တိုရှည်မှု၊ ကွဲပြားခြားနားမှု ရှိနေကြသည်ကို လေ့လာသိရှိနိုင်ပေသည်။ ကံချင်း မတူသဖြင့် ဤသို့ ကွဲပြားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤဖော်ပြပြီး ရုပ်များသည် ကံအကြောင်းရင်းခံ၍ ဖြစ်ပေါ်ကြရသောကြောင့် ကမ္မဇရုပ်ဟု ခေါ်ရသည်။

ကံကြောင့် ဖြစ်သော ဥတုဇရုပ်များ

သတ္တဝါတို့၏ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံကို အကြောင်းပြု၍ မိုးခေါင်ခြင်း၊ ရေကြီးခြင်း၊ မိုးသုံးပါး ညီညွတ်ခြင်း စသည်ဖြင့် ရာသီဥတု ညီညွတ်မှု ဖောက်ပြန်မှုများ ဖြစ်တတ်သည်။ ယင်း ရာသီဥတုအခြေအနေကို အမှီပြု၍ ကောက်ပဲသီးနှံများ အဆီအနှစ် ပြည့်ဝမှု၊ ဆုတ်ယုတ်မှု ရှိနိုင်သည်။ ကောက်ပဲ သီးနှံအစာအာဟာရကို အကြောင်းပြု၍ သတ္တဝါများ ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်ခြင်း၊ ရောဂါထူပြောခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်း၊ တိုခြင်း ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ထို့ပြင် နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့တွင် နတ်ဗြဟ္မာများအတွက် ဘုံဗိမာန် ဥယျာဉ် ပန်းမာလ် ပဒေသာပင်ဟု ခေါ်သော ဥတုဇရုပ်များ ဖြစ်ပေါ်ကြသည်။ ငရဲပြည်တွင် ငရဲသားများ၏ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ငရဲမီးလျှံများ၊ သိပ္ပူရည်များ၊ သံဒလိမ့်တုံးများ စသော ဥတုဇရုပ်များ ဖြစ်ပေါ်နေကြသည်။ ယင်း ရုပ်များသည် ကံအကြောင်းရင်းခံသည့် ဥတုကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကမ္မပစ္စယ ဥတုဇရုပ်ဟု ခေါ်သည်။ (ကမ္မပစ္စယ=ကံလျှင် အကြောင်းရှိသော၊ ဥတုဇ=ဥတုကြောင့် ဖြစ်ခြင်း။)

ထို့ကြောင့် အတိတ်ကံကောင်းသူများသည် ရေ မြေ ဩဇာ ရာသီဥတု ကောင်းသောနေရာ၌ ဖြစ်ကြရသည်။ အတိတ်ကံဆိုးသူများသည် ရေရှားပါး၍ မြေဩဇာခန်းခြောက်သော အပူအအေး လွန်ကဲသော နေရာဒေသများ၌ ဖြစ်ကြရသည်။

တစ်ဘဝ၏ အပိုင်း သုံးပိုင်း

သတ္တဝါ၏ ဘဝတစ်သက်တာကို အခါအားဖြင့် သုံးပိုင်း ပိုင်းနိုင်သည်။—

- (က) ပဋိသန္ဓေအခါ၊
- (ခ) ပဝတ္တိအခါ၊
- (ဂ) စုတိအခါ—

ဟူ၍ သုံးပိုင်း ပိုင်းနိုင်သည်။

ပဋိသန္ဓေအခါ

ပဋိသန္ဓေအခါဆိုသည်မှာ ဘဝတစ်ခု၏ အစ ကနဦး ဖြစ်ချိန်ကာလကို ဆိုလိုသည်။ သတ္တဝါတို့၏ မျိုးရိုးဗီဇကို လိုက်၍ ပဋိသန္ဓေနေမှု ၄-မျိုး ရှိသည်။

၎င်းတို့မှာ—

- ဇလာဗုဇပဋိသန္ဓေ
 - အဏ္ဏဇပဋိသန္ဓေ
 - သံသေဒဇပဋိသန္ဓေ
 - သြပပါတိကပဋိသန္ဓေ-
- } ဂဗ္ဘသေယျက=အမိဝမ်း ကိန်းရသူ

တို့ဖြစ်ကြသည်။

လူ့ မျောက် မြင်း နွား စသော နို့တိုက်သတ္တဝါများသည် အမိဝမ်းဗိုက်သားအိမ်၌ စွဲမိဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရ၍ ဇလာဗုဇပဋိသန္ဓေဟု ခေါ်သည်။ (ဇလာဗု=သားအိမ်။) ကြက် ငှက် ငါး ဖား စသော ဥမှ ပေါက်သော သတ္တဝါများကို အဏ္ဏဇပဋိသန္ဓေဟု ခေါ်သည်။ (အဏ္ဏ=ဥ။) ယင်းပဋိသန္ဓေ နှစ်မျိုးလုံးကို အမိဝမ်း၌ ကိန်းရခြင်း ဖြစ်၍ ဂဗ္ဘသေယျက-ဟု ခေါ်သည်။ (ဂဗ္ဘ=ဝမ်းဗိုက်၊ သေယျက=ကိန်းအောင်းရသူ။)

ဗက်တီးရီယား၊ အမီးဘား စသော ပိုးမွှားများသည် အညှီအဟောက် အကျိအချွဲကို စွဲမိ၍ ဖြစ်ပေါ်ရသောကြောင့် သံသေဒဇပဋိသန္ဓေဟု ခေါ်သည်။ (သံသေဒ=အကျိ အချွဲ=ဂျယ်လီ။)

မိုးပေါ်မှ မြှန်းခနဲ ကျလာသကဲ့သို့ ခြေလက်အင်္ဂါ အပြည့်အစုံ အရွယ် ရောက်ပြီး ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ဖြင့် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဘွားခနဲ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပဋိသန္ဓေကို သြပပါတိကပဋိသန္ဓေဟု ခေါ်သည်။ (သြပပါတိက=ဥပ+ပါတ+ဣက၊ ဥပ=ခန့်လွှား၍+ ပါတ= ကျရောက်သကဲ့သို့+ဣက=ဖြစ်ခြင်းရှိသူ။) ပြိတ္တာ အသုရကာယ်နှင့် ငရဲသူ ငရဲသားများသည် မိမိရောက်ရမည့် ဘုံတို့၌ မြှန်းခနဲ ဘွားခနဲ ချက်ချင်း ဖြစ်ပေါ်ရသည်။

ယူ၍ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရင့်ကျက်ရခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းမျိုး မရှိ၊ အလား တူပင် နတ်ဗြဟ္မာတို့သည်လည်း ပဋိသန္ဓေဇာတိမှာပင် ကိုယ်အင်္ဂါအပြည့်အစုံ အရွယ်ထောက်ပြီး ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်ကြရသည်။ ဤကဲ့သို့ မိုးပေါ်မှာ မြုန်းခနဲ ကျလာသလို ဖြစ်ပေါ်လာသော ပဋိသန္ဓေကို သြပပါတိကပဋိသန္ဓေဟု ခေါ်သည်။

သံဆေးဇ သတ္တဝါနှင့် သြပပါတိက သတ္တဝါတို့မှာ ပဋိသန္ဓေအခိုက်မှာပင် မျက်စိအကြည်ရုပ်၊ နားအကြည်ရုပ်၊ လျှာအကြည်ရုပ်၊ ကာယအကြည်ရုပ်၊ ဟဒယနှလုံးအကြည်ရုပ်၊ အထီး အမ ခွဲခြားသည့် ရုပ်များ တပြိုင်နက် ဖြစ်ပေါ် ကြသည်။ သို့ရာတွင် ပြိတ္တာ အသူရကာယ်နှင့် ငရဲသားများမှာ အချို့ မျက်စိ မပါ၊ အချို့ နားမပါ၊ အချို့ အနှံခံရုပ် မပါ၊ အချို့ အထီးအမ ခွဲခြားသည့် ရုပ်မပါဘဲ ရှိတတ်သည်။ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် နတ်တို့မှာမူ တစ်စုံတစ်ခုမျှ ချို့တဲ့မှု မရှိ၊ အပြည့်အစုံပါရှိကြသည်။ ရူပဗြဟ္မာတို့၌ အနှံခံရုပ် (သာနုပသာဒ)， အရသာခံရုပ် (ဇိဝှိပသာဒ)， တွေထိအာရုံခံရုပ် (ကာယပသာဒ)， အထီးအမ ခွဲခြားမှု (ဘာဝရုပ်)တို့ မရှိချေ။

အမိဝမ်း၌ ကိန်းအောင်း ပဋိသန္ဓေနေရသော ဂဗ္ဘသေယျက သတ္တဝါ များမှာ ပဋိသန္ဓေဇာတိ၌ တွေထိအာရုံခံရုပ်(ကာယပသာဒ)， အထီးအမ ခွဲခြားမှု (ဘာဝရုပ်)， ဟဒယနှလုံးအကြည်ဓာတ်(ဝတ္ထုရုပ်)၍ ရုပ်သုံးမျိုးတို့ တပြိုင်နက် ဖြစ်ပေါ်ကြသည်။ အချို့သော ဂဗ္ဘသေယျက သတ္တဝါများ၌မူ အထီးအမ ခွဲခြားမှု ဘာဝရုပ် ချို့တဲ့သဖြင့် နပုန်း ပဏ္ဍုက် ဖြစ်ကြရသည်။ မျက်စိ နား နှာခေါင်းတို့မှာမူ သင့်လျော်သည့် အချိန်ကာလအလျောက် တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြစ်ကြရသည်။ လူသတ္တဝါများမှာ ပဋိသန္ဓေ စတင်တည်နေပြီးနောက် (၇၇) ရက်မြောက်၌ မျက်စိအကြည်ရုပ်၊ နားအကြည်ရုပ်၊ နှာခေါင်းအကြည်ရုပ်များ ဖြစ်ပေါ်ကြရသည်။

[ပဋိသန္ဓေအခါကို ရှင်းပြပြီးနောက် အစဉ်ကျအောင် ပဝတ္ထိအခါကို တစ်ဆက်တည်း ရှင်းပြသင့်သော်လည်း အဓိပ္ပါယ် ပို၍ နားလည်စေရန် အလို့ငှါ ဇုတိအခါကို ရှေးဦးစွာ ရှင်းပြထားပါသည်။]

ဇုတိအခါ

သတ္တဝါတို့ ဘဝတစ်ခု၏ နိဂုံးအဆုံးသတ် ကွယ်လွန်ခြင်း၊ သေဆုံးခြင်းကို ဇုတိဟု ခေါ်သည်။ ဘဝတစ်ခု၏ နောက်ဆုံး ဖြစ်သော စိတ်ကို ဇုတိစိတ်ဟု ခေါ်သည်။ ယင်း ဇုတိစိတ်နှင့် ပဋိသန္ဓေစိတ်သည် အမျိုးအစား တူကြသည်။ အာရုံချင်း တူကြသည်။ သြပပါတိကသတ္တဝါများ၏ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်သည် အလွန်

ကံကြမ္မာ

နူးညံ့သိမ်မွေ့သဖြင့် သေဆုံးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ခန္ဓာကိုယ် အကြွင်းအကျန် မရှိ ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်။ ဥပမာအားဖြင့် မီးတိုင်တစ်ခု၏ မီးတောက်မီးလျှံကို လေဖြင့် မှုတ်သတ်လိုက်သောအခါ မီးတောက်မီးလျှံသည် အကြွင်းအကျန်မရှိ ချုပ်ပျောက်သွားသည်။ ထိုသို့ မီးလျှံချုပ်ပျောက်သွားသကဲ့သို့ ဩပပါတိက သတ္တဝါတို့၏ ရုပ်ခန္ဓာသည် သေသည်နှင့် တပြိုင်နက် ချုပ်ပျောက်သွားသည်။ အလောင်းကောင် အကြွင်းအကျန် မရှိချေ။

ဂဗ္ဘသေယျကသတ္တဝါ (လူနှင့် တိရစ္ဆာန်) များမှာမူ အာဟာရကြောင့် ဖြစ်သောရုပ် (အာဟာရဓရုပ်), ဥတုကြောင့် ဖြစ်သောရုပ် (ဥတုဓရုပ်) များသည် စုတိစိတ်ကျ၍ နှာမိတ်ထူးများချုပ်ငြိမ်းသွားပြီးနောက် ပျောက်ကွယ် မသွားဘဲ ကျန်ရှိနေရစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အလောင်းကောင်ကို သင်္ဂြိုဟ်မှုကိစ္စ ပြုကြရသည်။ ပြိတ္တာ အသုရကယ် ငရဲသားများနှင့် နတ် ဗြဟ္မာတို့မှာ ဩပပါတိက သတ္တဝါများ ဖြစ်ကြ၍ သေလျှင် အလောင်းကောင် မကျန်ရစ်ချေ။

ပဝတ္တိအခါ

အထက်တွင် ရှင်းလင်း ဖော်ပြပြီးသော ပဋိသန္ဓေခဏနှင့် စုတိခဏတို့၏ အကြား သတ္တဝါ၏ တစ်ဘဝတာ အသက်ရှင်နေသည့် ကာလကို ပဝတ္တိအခါဟု ခေါ်ရသည်။ ဤကဲ့သို့ ပဋိသန္ဓေအခါနှင့် ပဝတ္တိအခါတို့ကို ခွဲခြားနားလည်မှ သာလျှင် ကံအကျိုးပေးပုံကို ခွဲခြားနားလည်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

စွမ်းအင်အရ ကံ ၄-မျိုး

ကုသိုလ်ကံ, အကုသိုလ်ကံတို့ကို စွမ်းရည်သတ္တိ စွမ်းအားအလျောက် ၄-မျိုး ခွဲခြားနိုင်သည်။ ၎င်းတို့မှာ—

- (က) ဇနကကံ = အစအဦးစွမ်းအင်၊
- (ခ) ဥပတ္တမ္ဘကကံ = အကူစွမ်းအင်၊
- (ဂ) ဥပပိဋ္ဌကကံ = ဆန့်ကျင်တားဆီးစွမ်းအင်၊
- (ဃ) ဥပဃာတကကံ = ပယ်ဖျက်စွမ်းအင်—

တို့ဖြစ်ကြသည်။

ဇနကကံ

ဗြဟ္မာ့ဘုံ၌ ဗြဟ္မာပဋိသန္ဓေ၊ နတ်ဘုံ၌ နတ်ပဋိသန္ဓေ၊ လူ့ဘုံ၌ လူပဋိသန္ဓေ၊ အပါယ်ဘုံ၌ အပါယ်ပဋိသန္ဓေကို ဖြစ်စေနိုင်သော စွမ်းအင်မျိုး ဖြစ်သည်။

အစအဦး ဖြစ်စေနိုင်သော စွမ်းအားဖြစ်၍ အသွန်အင်အား ကြီးမားသည့် ကံဖြစ်သည်။ ကုသိုလ်အမှု၊ သို့မဟုတ် အကုသိုလ်အမှုကို ပီပီပြင်ပြင် ပြတ်ပြတ် သားသား ပြုလုပ်ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ကံဖြစ်သည်။ ဤကံမျိုးကို ကမ္မပထ ပြောက်သောက်ဟု ခေါ်ရသည်။ အလားတူပင် ပဝတ္တိအခါ၌ အစဦးစွာ ထူးထူး ခြားခြား အကျိုးပေးခြင်းသည် ဇနကကံဖြစ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဆင်းရဲသား တစ်ယောက် သိန်းထိပေါက်ခြင်း၊ လမ်းဘေးမှ ခွေးလေခွေးလွင့်တစ်ကောင်ကို သူဌေးက ကောက်ယူကျွေးမွေးခြင်း စသည်အဖြစ်မျိုးတည်း။

ဥပတ္တမ္မကံ

ဇနကကံကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ကောင်းကျိုး၊ သို့မဟုတ် မကောင်း ကျိုးကို သက်တမ်းရှည်ကြာအောင် အထောက်အကူပြုသော ကံဖြစ်သည်။ ဥပမာ အားဖြင့် ဤဘဝ၌ သီလဆောက်တည်သော ကုသိုလ်ကံများသည် အတိတ် ဘဝကံကြောင့် ရရှိထားသော အသက်ကို ပို၍ ရှည်စေ၏။ အထောက်အကူပြုရာ ရောက်သည်။ ထို့ပြင် အကျိုးပေးခွင့် မရသေးသည့် ဇနကကံသည်လည်း ဥပတ္တမ္မက ကံမည်၏။ ဥပမာအားဖြင့် အတိတ်ဘဝ ကုသိုလ်ကံများ၊ အကျိုးပေး ချမ်းသာ စေရန် ရတနာသုံးပါးအား ဆည်းကပ်ခြင်း၊ ဒါန သီလ ဘာဝနာမှု အားထုတ် ခြင်းဖြင့် အတိတ်ကုသိုလ်ကံများ အကျိုးပေးနိုင်ရန် လမ်းဖွင့်ပေးရာ ရောက်သည်။ တဖန် လုယက်သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ မူးယစ်သောက်စားခြင်း၊ မိုက်ရမ်း စော်ကားခြင်းစသော ဤဘဝအကုသိုလ်ကံများသည် အတိတ်ဘဝအကုသိုလ် ကံများ အကျိုးပေးခွင့်သာအောင် အထောက်အကူ ပြုပေးရာရောက်သည်။

ဥပပိဋကကံ

လက်ရှိ ဖြစ်ပေါ်နေသော အကျိုးတရားများကို အားနည်းသွားစေရန်နှင့် အကျိုးမပေးရသေးသည့် ကံများကို အခွင့်မရအောင် တားဆီးပိတ်ပင်သောကံ ဖြစ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် သူဌေးသားတစ်ယောက်သည် မူးယစ်သောက်စား လောင်းကစား အပျော်ကြူးနေပါက လက်ရှိ ကောင်းကျိုးများကို အင်အား နည်းပါး ဆုတ်ယုတ်သွားအောင် ပြုရာရောက်သည်။ အတိတ်ကုသိုလ်ဇနကကံကို ပစ္စုပ္ပန်အကုသိုလ်ဖြင့် ဆန့်ကျင်တားဆီးခြင်းဖြစ်သည်။ အလားတူပင်ဆင်းရဲသား တစ်ယောက်သည် စွမ်းနိုင်သမျှ အလှူဒါန ပြုနေပါက လက်ရှိ မကောင်းကျိုး ဆင်းရဲမဲ့တေမှုကို အင်အား နည်းပါးသွားအောင် ဆန့်ကျင်တားဆီးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အတိတ် အကုသိုလ် ဇနကကံကို ပစ္စုပ္ပန် ကုသိုလ်ဖြင့် ဆန့်ကျင် တားဆီးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဥပဿာတကကံ

လက်ရှိ အကျိုးပေးနေသော ကံ၏ စွမ်းအင်ကို လုံးဝ ပယ်ဖျက်နိုင်သော ကံဖြစ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ကျန်းကျန်းမာမာ အသက်ရှင် ရှိနေရာမှ ဗြုန်းခနဲ ရုတ်ဘရက် သေဆုံးခြင်း၊ သို့မဟုတ် အသတ်ခံရခြင်း၊ သန်းကြွယ်သူဌေးဘဝမှ ချွတ်ခြုံကျအောင် မဲ့တေသွားခြင်း၊ လူမဲ့ထစ်ယောက်က သိန်းထိပေါက်ခြင်း များသည် အကျိုးပေးနေသော အထိတ်ကုသိုလ် အကုသိုလ်တို့၏ ဇနက စွမ်းအင်ကို လုံးဝပြောင်းလဲသွားအောင် ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ လက်ရှိ အခြေအနေကို ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားအောင် ဖန်တီးနိုင်သော ကံကို ဥပဿာတကကံဟု ခေါ်သည်။

ထို ၄-မျိုးတို့တွင် ဇနကကံနှင့် ဥပဿာတကကံတို့သည် လွန်စွာ အင်အား ကြီးမား၍ စွမ်းရည်တူကြသည်။ ဥပတ္တမ္မကကံနှင့် ဥပပိဋကကံတို့သည် လွန်စွာ အားနည်း၍ ၎င်းတို့ အချင်းချင်း ညီမျှကြသည်။ လောက ဥပမာအားဖြင့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး အပြည့်အဝ တင်ထားသော လက်တွန်းလှည်း တစ်စီးကို ရွေ့လျားစေရန် စတင်တွန်းသည့်အခါ အင်အားများစွာ စိုက်ထုတ်ရသည်။ တစ်ယောက်တည်း မနိုင်လျှင် နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် တွန်းရသည်။

ထိုသို့ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် တွန်းရသည့် လှည်းကို အရှိန်ရလာသည့်အခါ တစ်ယောက်တည်း လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် သက်တောင့်သက်သာ တွန်းနိုင် ရွေ့နိုင်သည်။ တဖန် ထိုကဲ့သို့ အရှိန်ဖြင့် ရွေ့လျားနေသော လှည်းကို ရပ်စေ လိုပါက ပြောင်းပြန် အားစိုက်ထုတ်ရပေသည်။ ပြောင်းပြန် စွမ်းအားသည် နည်းနေပါက နှေးရုံမျှသာ နှေးမည်။ ရွေ့မှ ကြမ်းထိုးပေးခြင်း၊ သို့မဟုတ် အားကောင်းသူ တစ်ဦးက ဆီးတွန်းထားခြင်း ပြုလုပ်ပါမှ ထိုလှည်းသည် ရပ်ဆိုင်းသွားမည် ဖြစ်သည်။ ဤဥပမာ၌ လှည်းစတင်ရွေ့လျားစေရန် စွမ်းအား စိုက်ထုတ်ရမှုသည် ဇနကကံနှင့် အလားတူ၏။ အရှိန် ရပြီးနောက် တွန်းရ ခြင်းသည် ဥပတ္တမ္မကကံနှင့် တူ၏။ အရှိန် လျော့သွားစေရန် ပြောင်းပြန် အားစိုက်ရခြင်းသည် ဥပပိဋကကံနှင့် တူ၏။ လုံးဝ ရပ်ဆိုင်းသွားအောင် အားကောင်းသူ တစ်ဦးက ဆီး၍ တွန်းထားခြင်းသည် ဥပဿာတကကံနှင့် တူ၏။

အခွင့်အခါအရ ကံ ၄-မျိုး

ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတို့သည် အကျိုးပေးရန် အခွင့်အခါရမှု အလှည့် ကျမှုအားဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ၄-မျိုးရှိသည်—

- (က) ဂရုကံ = အလွန်စွမ်းအားကြီးသောကံ၊
- (ခ) အာသန္ဓကံ = သေခါနီးကံ၊
- (ဂ) အာစိတ္တကံ = လေ့ကျင့်ထားသည့်ကံ၊
- (ဃ) ဣန္ဒြောကံ = သာမညကံ။

ဂရုကံ

ကြီးလေးသောအကျိုးကို ပေးနိုင်သောကံဖြစ်သည်။ ဤဘဝမှ သေဆုံးလျှင် နောက်ဘဝ၌ အဆိုးအတားမရှိ အနှောင့်အယှက်မရှိ သေချာပေါက် အကျိုး ပေးနိုင်သည်ကံဖြစ်သည်။ ကုသိုလ်ကံအရာ၌ ရူပါဝစရကုသိုလ်ကံ အရူပါဝစရ ကုသိုလ်ကံဟု ခေါ်သော ဈာန်ကုသိုလ်ကံများဖြစ်သည်။ ဈာန်ရသော ပုဂ္ဂိုလ် သည် သေဆုံးလျှင် သေချာပေါက် ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်မည်။ ပထမဈာန် ရသူသည် ပထမဈာန်ဘုံသို့ ရောက်မည်။ စတုတ္ထဈာန်ရသူသည် စတုတ္ထဈာန် ဗြဟ္မာဘုံသို့ ရောက်မည်။ အရူပဈာန် ရသူသည် အရူပဗြဟ္မာ ဖြစ်မည်မှာ သေချာသည်။

အကုသိုလ်အရာ၌မူ ပဉ္စာနန္ဒရိယကံဟု ခေါ်သော ကံကြီး ၅-ပါးသည် ဂရုကံ ဖြစ်သည်။ ဤကံမျိုးကို ကျူးလွန်ထားသူသည် သေလျှင် အတားအဆီးမရှိ ငရဲသို့ ကျော်ရောက်ရမည်။ (ပဉ္စာနန္ဒရိယ = ပဉ္စ + အာနန္ဒရိယ၊ ပဉ္စ = ၅-ပါး + အာနန္ဒရိယ = နောက်ဘဝအကျိုးပေးမည့်ကံ။)

အာနန္ဒရိယကံ ၅-ပါးမှာ—

- မာတုဗာတကံ = အမိကို သတ်ခြင်း၊
- ပိတုဗာတကံ = အဘကို သတ်ခြင်း၊
- အရဟန္တဗာတကံ = ရဟန္တာကို သတ်ခြင်း၊
- လောဟိတုပ္ပါဒကံ = ဘုရားရှင်ကို သွေးစိမ်း တည်အောင် ပြုခြင်း၊
- သံဃဘေဒကံ = သံဃာသင်းခွဲခြင်း—

ဤကံ ငါးပါးတို့မှာ အဓိအာဘ အသက်သတ်မှုထက် ရဟန္တာသတ်မှုက ပို၍ အပြစ်ကြီး၏။ ရဟန္တာသတ်မှုထက် လောဟိတုပ္ပါဒကံသည် ပို၍ အပြစ်ကြီး၏။ ထိုလောဟိတုပ္ပါဒကံထက် သံသဘေဒကံသည် ပို၍ အပြစ်အကြီးဆုံးဖြစ်၏။

အာသန္နကံ

ဂရုကံထိုက်သော ကုသိုလ်ကံကြီးများ၊ အကုသိုလ်ကံကြီးများ မရှိပါက သေခါနီးကာလ၌ ပြုလုပ်သောကံ၊ သို့မဟုတ် ထင်မြင်လာသောကံသည် အကျိုးပေးခွင့်ရသည်။ (အာသန္န=အနီး။) သေခါနီးအခါ၌ တရားနာခြင်း၊ ပန်းဆီမီးပူဇော်ခြင်းသည် ကုသိုလ်အာသန္နကံမည်၏။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ထိုးခုတ်ရိုက်ပုတ်ခြင်းဖြင့် သေရသူသည် သေခါနီးမှ ပြုလုပ်သော အကုသိုလ်အာသန္နကံမည်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကာလရှည်ရှည်ဝေးဝေးက ပြုလုပ်ခဲ့သော ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံများသည် သေခါနီး အခါ ပြန်လည် သတိရအောက်မေ့လျှင် ထိုကံသည် အကျိုးပေးခွင့်ရ၏။

အာစိတ္တကံ

အမြဲတစေ အဖန်ဖန် ထပ်ကာ ထပ်ကာ ပြုလုပ်နေသော ကံသည် အာစိတ္တကံမည်၏။ (အာစိတ္တ=အလေ့အကျင့်။) အကုသိုလ် အရာ၌ သူ့အသက်သတ်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရခြင်း၊ ခိုးဝှက်လုယက်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရခြင်း၊ ကုသိုလ်အရာ၌ ဒါနမှု သီလမှု ဘာဝနာမှုတို့ အမြဲမပြတ် ပြုလုပ်နေခြင်းသည် အာစိတ္တကံမည်၏။ အကုသိုလ်အမှုတစ်ခုကို ပြုပြီးနောက် စေတစေသတိရ၍ နောင်တ တဖန် ပူပန်နေပါက အကုသိုလ် အာစိတ္တကံ ဖြစ်သည်။ ကုသိုလ်တစ်ခုခု ပြုပြီးနောက် မကြာခဏ ဝမ်းမြောက် သတိရနေပါက ကုသိုလ်အာစိတ္တကံ ဖြစ်သည်။

အာစိတ္တကံသည် အာသန္နကံထက် အင်အားကြီးသည်။ သို့ရာတွင် အကျိုးပေးရာ၌ အာသန္နကံသည် ဦးစွာအကျိုးပေးခွင့်ရသည်။ ဥပမာအားဖြင့် နွားခြံတစ်ခုအတွင်း၌ နွားအိုကြီး တစ်ကောင်သည် ခြံတံခါးပေါက်၌ ဝပ်နေ၏။ နံနက်လင်း၍ နွားများကို ခြံတံခါးဖွင့် လွှတ်သောအခါ တံခါးဝနှင့် အနီးဆုံး နွားအိုကြီးသည် ရှေးဦးစွာ ထွက်ခွင့်ရ၏။ ထိုနည်းတူ အင်အားနည်းသော အာသန္နကံသည် သေခါနီးအခါ၌ အနီးကပ်ဆုံး ဖြစ်နေ၍ အကျိုးပေးခွင့်အလှည့် ရှေးဦးစွာ ရရှိလေသည်။

သို့ရာတွင် ယေဘုယျအားဖြင့် အာစိတ္တကံသည် အာသန္နကံအဖြစ် ရနိုင်သည်။ အမြဲတစေ ရွတ်ဆိုပွားများ လေ့ကျင့်၍ စိတ်အာရုံ ဣတ်ကိုင်နေသောကြောင့် သေခါနီးအခါ၌ အာသန္နကံအဖြစ် ရောက်ရှိလာသည်။ ဘုရားကုယ်တော် အမြဲရွတ်ဆို ပွားများနေသူမှာ သေခါနီးတွင်လည်း ဂုဏ်တော်တို့ပင် အာရုံထင်လာ

တတ်သည်။ အမြဲတစေ ဒုစရိုက်မှု ပြုနေသူမှာ သေခါနီးတွင် ယင်းဒုစရိုက် မှုမှာ အာရုံနိမိတ်ထင်လာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အာစိတ္တကံ (အမြဲလေ့ကျင့် ထားသောကံ)သည် အာသန္နကံ (သေခါနီးကံ)အဖြစ် ရောက်ရှိလာနိုင်သည်။

သိဟိုင့်ကျွန်းတွင် ငယ်စဉ် အခါက မုဆိုးပြုလုပ်ခဲ့သော တောထွက် ရဟန်းကြီးသည် သေခါနီး အခါတွင် လောလောဆယ် အမဲလိုက်နေရ သကဲ့သို့ အာရုံတွင် ထင်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ငရဲခွေးများ လိုက်နေ သယောင် ထင်မြင်လာ၍ သားရဟန်းအား ခွေးနက်ကြီးများကို မောင်းထုတ် ပေးရန် ဟစ်အော် ယောင်ယမ်းသည်။ ထိုအခါ သားရဟန်းက သေခါနီး အာရုံနိမိတ် ပြောင်းလဲသွားစေရန် ဖခင်ရဟန်းကြီးကို မဟာစေတီ ရင်ပြင် ပေါ်သို့ ခုတင်ညောင်စောင်းဖြင့် ပင့်ထားပြီးလျှင် ပန်း ရေချမ်း ဆီမီးတို့ကို စေတီထော်အား ကပ်လှူပေးသည်။ ဖခင်အား စိတ်ဖြင့် ဘုရားအား ပန်း ရေချမ်းကပ်လှူရန် တိုက်တွန်းသည်။ ဖခင်ရဟန်းကြီးသည် ဘုရားအား ပန်း ရေချမ်း ဆီမီး ကြည်ညိုလှူဒါန်းမှုကြောင့် နတ်ဘုံနတ်နန်း အာရုံနိမိတ်များ ပြောင်းလဲထင်မြင်လာသည်။

ဤဝတ္ထု၌ ဖခင် ရဟန်းကြီးသည် အမြဲတစေ ပြုလုပ်ခဲ့သော အကုသိုလ် အာစိတ္တကံများက အနီးကပ် အာသန္နကံအဖြစ် နိမိတ်ထင်လာသည်ကို တွေ့နိုင် ပါသည်။ သို့ရာတွင် သားရဟန်း၏ လိမ္မာကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ဘုရားပန်း လှူမှု အာသန္နကံ ကုသိုလ်ပြုစု ပျိုးထောင်ပေးရာ ကောင်းရာ သုဂတိရောက်ရ လေသည်။

ကဋ္ဌတ္တာကံ

ကဋ္ဌတ္တာကံ ဆိုသည်မှာ အမှတ်တမဲ့ သာမန်အားဖြင့် ပြုလုပ်အပ်သော ကံများ ဖြစ်သည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြပြီးသော ဂရုကံ၊ အာသန္နကံ၊ အာစိတ္တကံ အဆင့်သို့ မရောက်ဘဲ တစ်ခါတစ်ရံ အမှတ်မဲ့ပြုခဲ့သောသာမညကံများဖြစ်သည်။ ယင်းကံများမှာ ရွှေကံ ၃-ပါး မရှိလျှင် အကျိုးပေးခွင့် ရသည်။

အကျိုးပေးရာကာလ အနီးအဝေးအရ ကံ ၄-မျိုး

ထနည်းအားဖြင့် အကျိုးပေးရာကာလ အနီးအဝေး လိုက်၍ အောက်ပါ အတိုင်း ကံ ၄-မျိုး ခွဲခြားနိုင်သည်။—

- (က) ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနိယကံ = ချက်ချင်းလက်ငင်းကံ၊
- (ခ) ဥပပဇ္ဇဝေဒနိယကံ = နောက်ဘဝ အကျိုးပေးမည့်ကံ၊
- (ဂ) အပဆုပရိယဝေဒနိယကံ = ဘဝအဆက်ဆက် အကျိုးပေးမည့်ကံ၊
- (ဃ) အဟောသိကံ = အကျိုးမပေးမည့်ကံ။

ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနိယကံ

ကောင်းမှုကုသိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်ရာ၌ ချက်ချင်းလက်ငင်း ဤပစ္စုပ္ပန် ဘဝမှာပင် အကျိုးပေးသောကံ ဖြစ်သည်။ ကဿပဘုရားရှင်အား ဆွမ်းကပ်လှူသော ဆင်းရဲသား မဟာဒုက် သည် ချက်ချင်း သူ့ဌေးဖြစ်သည်။ ပုဏ္ဏမည်သော ဆင်းရဲသား ဇနီးမောင်နှံသည် ရှင်သာရိပုတ္တရာကို ဆွမ်းလှူ ရခြင်းကြောင့် ချက်ချင်း သူ့ဌေး ဖြစ်သည်။ ကာကဝလိယ ဇနီးမောင်နှံသည် ရှင်မဟာကဿပကို ဆွမ်းလှူရခြင်းကြောင့် ချက်ချင်း သူ့ဌေးဖြစ်သည်။ နန္ဒလုလင်သည် ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီမကို မတရား လွန်ကျူးမှုကြောင့် ချက်ချင်း မြေမျိုခံရသည်။ နွားသတ်သမား နန္ဒသည် ထမင်းပွဲတွင် အမဲဟင်း မပါသဖြင့် အရှင်လတ်လတ် နွားလျှာကို လှီးဖြတ် ကင်စားရာ နန္ဒ၏ လျှာပြတ် ကျလေသည်။

ဥပပဇ္ဇဝေဒနိယကံ

ဤဘဝသေဆုံးပြီး နောက်ဘဝတွင် အကျိုးပေးသည့်ကံကို ဥပပဇ္ဇဝေဒနိယ ကံဟု ခေါ်သည်။

အပရာပရိယဝေဒနိယကံ

ဤကံမှာ နိဗ္ဗာန်မရမီ စပ်ကြား မည်သည့် ဘဝမှာမဆို အခွင့်အခါရပါက အကျိုးပေးမည့်ကံ ဖြစ်သည်။ အကျိုးမပေးရသေးမချင်း တောက်လျှောက် လိုက်ပါနေမည့်ကံ ဖြစ်သည်။

အဟောသိကံ

အဟောသိကံ ဆိုသည်မှာ လုံးဝ အကျိုးမပေးတော့သည့် ကံများဖြစ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် စတုတ္ထဈာန်အထိ ရရှိထားသူမှာ စတုတ္ထဈာန်ကသာလျှင် အကျိုးပေးခွင့် ရ၍ ကျန်သော ပထမဈာန် ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန်တို့မှာ အကျိုးပေးခွင့် မရတော့သဖြင့် အဟောသိကံ ဖြစ်လာတော့သည်။ အလား တူပင် အာနန္ဒရိယကံကြီး ၅-ပါးကို ကျူးလွန်ရာ၌ နောက်ဆုံးအပြစ် အကြီး လေးဆုံး သံသဘေဒကံသာလျှင် အကျိုးပေးခွင့်ရ၍ကျန်သော အာနန္ဒရိယ ကံများ အဟောသိကံ ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း (၂၄)

သေပြီးနောက် သုဂတိဘဝရောက်လိုသော်

သေရမည့်ဘေး ပြေးမလွတ်

ပဋိသန္ဓေနေ့ပြီးနောက် ခန္ဓာအသစ် ရရှိလာသော သတ္တဝါတို့သည် နေ့ရက် အချိန် စေ့သောအခါ မိခင်ဝမ်းမှ မွေးဖွားလာကြရသည်။ ထိုသတ္တဝါတို့သည် မွေးဖွားပြီးနောက် တစ်နေ့နေ့တွင် မုချ သေကြပေဦးမည်။ သေရမည့်ရက်ကို ကြိုတင် တွက်ဆ မသိနိုင်ကြ၍သာ ပျော်နိုင်မော်နိုင်ကြသည်။

သတ္တဝါတို့သည် ရရှိထားသော ဘဝတွင် ကိုယ့်အတိုင်းအတာနှင့်ကိုယ် ပျော်ကြသည်။ မိမိတို့၏ အသက် အိုးအိမ် စည်းစိမ်ချမ်းသာ အန္တရာယ်မကျ ရောက်အောင် လူလည်း လူအလျောက်၊ တိရစ္ဆာန်လည်း တိရစ္ဆာန်အလျောက် ကာကွယ် စောင့်ရှောက် နေကြရသည်။ အန္တရာယ် တွေ့ကြုံလာသောအခါ ရှိသမျှ အားမာန်နှင့် ခုခံကာကွယ်ကြရသည်။ သို့သော် ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်း နိုင်စုစား အဖြစ်ဆိုးများနှင့်ကား မလွတ်ကင်း နိုင်ကြချေ။

အသက် ခန္ဓာကိုယ် ရရှိလာသူတိုင်း မိမိ၏ အသက်သေမှာကို လွန်စွာ ကြောက်ကြသည်။ အလွန်ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်၍ စိတ်လက် မကြည့်မသာဖြစ်ပြီး “သေချင်လိုက်တာ” ဟု ညည်းတွားနေသူသည် ၎င်းအား သတ်မည့်သူ ချက်ချင်း ရောက်လာလျှင် “အသက်ကလေးကိုတော့ ချမ်းသာ ပေးပါ ခင်ဗျား” ဟု မျက်နှာငယ်ဖြင့် တောင်းပန်ပေလိမ့်မည်။ ဘဝကို စွဲလမ်းနှစ်သက်မှု(ဘဝတဏှာ) သည် အလွန်ပြင်းထန်လှ၏။ ရှင်ဘုရင်လည်း ရှင်ဘုရင်အလျောက်၊ ဆင်းရဲ သားလည်း ဆင်းရဲသားအလျောက်၊ ကျွဲနွားလည်း ကျွဲနွားအလျောက် မိမိတို့၏ လက်ရှိဘဝနှင့် စည်းစိမ်ချမ်းသာကို မစွန့်လွှတ်လိုကြပေ။ ဖြစ်ရာ ဘဝမှာ ပျော်နေချင်ကြသည်။ ဖြစ်ရာဘဝမှာ ပျော်နေကြခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သာဓက ပြရလျှင်—

တခါက ကာသိတိုင်း ပါဠိလိုမြို့မှာ အသက်ဘုရင်ကြီး စိုးစံနေ၏။ ဘုရင်ကြီးမှာ အလွန်ချောမောလှပသည့် “ဥပရီ” အမည်ရှိ မိဖုရားကြီး ရှိသည်။ မိဖုရားကြီးသည် နေ့ရှိသမျှ အလှပြင်ပြီး သူ၏ ဘဝနှင့် အလှ အပပေါ်တွင် ဘဝမာန်၊ အလှမာန်တွေ ယစ်နေသည်။ ဘုရင်ကြီးမှ လွဲလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ လှမထင်၊ မာန်ကြောင့် ရိုသေရမည့် သူကိုလည်း

မသိ။ ထိုမိဖုရားကြီးသည် လှပတင့်တယ် အရွယ်ကောင်းတုန်း အချိန် မှာပင် ကွယ်လွန်သွားလေသည်။ သူ၏ မာနကြောင့် ဘဝသစ်တွင် ဘုရင်ဥယျာဉ်တော်၌ နွားချေးပိုးမ ဖြစ်ရလေသည်။

ဘုရင်ကြီးကား အချစ်ဆုံး မိဖုရားကြီး ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် မအိပ်နိုင် မစားနိုင် အလောင်းကိုပင် မပစ်ရက်နိုင် ဖြစ်နေရှာသည်။ သို့သော် မိဖုရားကြီးကား ဘဝသစ်တွင် နွားချေးပိုးမနှင့် ပျော်ပါးနေ လေပြီ။ အထက ဘုရင်ကြီး ဆိုသူကိုလည်း မသိတော့ပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရားအလောင်းတော် ရသေ့ကြီးက အဘိညာဉ် တန်ခိုးဖြင့် အထကမင်း၏ ဥယျာဉ်သို့ ကြွလာ၍ အသင်မင်းကြီး၏ မိဖုရား ဥပရီသည် ဥယျာဉ်တော်တွင် နွားချေးပိုးမ ဖြစ်နေကြောင်း ပြောပြသည်။ မင်းကြီးကား ဤမျှ ချောမောလှပပြီး လိမ္မာရေးခြား ရှိလှသော မိဖုရားကြီး နွားချေးပိုးမ ဖြစ်နေသည် ဆိုခြင်းကို လုံးဝ မယုံပေ။

ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက ပိုးဖို့၊ ပိုးမ နှစ်ဦးစလုံး အထကဘုရင်ကြီး ရွှေမှောက် ရောက်လာစေရန် အဘိညာဉ်ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်လိုက်ရာ ဘုရင်ကြီး၏ မျက်စိအောက်မှာပင် နွားချေးပိုးထဲမှ စုံတွဲ ထွက်လာပြီး ဘုရင်ကြီး ရွှေမှောက်သို့ ရောက်လာကြသည်။ အဘိညာဉ်တန်ခိုးဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်ပြီး အလောင်းတော် ရသေ့ကြီးကိုယ်တိုင် မေးမြန်းလေသည်။

“ဟဲ့-ပိုးမ.... နှင် ရှေးဘဝတုန်းက ဘယ်သူ ဖြစ်ခဲ့သလဲ”

“အထကဘုရင်ကြီးရဲ့ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားကြီး ဥပရီ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ် ဘုရား”

“အခုနင်ဟာ အထကဘုရင်ကြီးကိုပဲ ချစ်သလား၊ နွားချေးပိုးဖို့ ကိုပဲ ချစ်သလား”

“အထကမင်းဟာ ရှေးဘဝက တပည့်တော်မရဲ့ လင်ဖြစ်ခဲ့ သော်လည်း ယခုဘဝမှာ ဘာမျှ မဆိုင်တော့ပါ။ အထကမင်းရဲ့ လည်ချောင်းသွေးနှင့် ယခုဘဝ တပည့်တော်မရဲ့ ချစ်လင်ဖြစ်သော ပိုးဖို့ရဲ့ ခြေတို့ကို ဆေးပေးချင်ပါသေးတယ်ဘုရား”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ အထကမင်းကြီးသည် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကာ ဥယျာဉ်အတွင်း၌ နေလျက်ပင် နန်းတော်မှာ ရိသော မိဖုရား အလောင်းကို ထုတ်ဆောင် စွန့်ပစ်စေလေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းလျှော်ပြီး

ဘုရားအလောင်းရသေ့ကို ရှိခိုးကန်တော့၍ မြို့တွင်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ အခြားမိဖုရား တစ်ယောက်ကို မိဖုရားခေါင်ကြီးအရာ မြောက်၍ တရားသဖြင့် မင်းပြုလေသည်။

ဘုရားအလောင်း ရသေ့လည်း မင်းကြီးအား သောကကင်းဝေးအောင် ဆုံးမသြဝါဒပေးပြီး ဟိမဝန္တာသို့ ပြန်ကြွလေသည်။

ဤသာဓကကို ကြည့်လျှင် သတ္တဝါတို့သည် ဖြစ်ရာဘဝမှာ ပျော်နေကြသည်၊ ဘဝဟောင်းက စည်းစိမ်ချမ်းသာကို မေ့ပြီး ဘဝသစ်၌ သာယာနှစ်သက် ကြည့်နူးနေကြသည်။ သေသူကို ရှင်သူက တ၍ ငိုနေကြရသော်လည်း သေသူ မှာမူ ဘဝသစ်တွင် တွေ့ရသည့် အပေါင်းအဖော် သစ်များနှင့် မွေ့လျော် နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သေသူအတွက် ရက်ရှည်လများ ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေရန် မသင့်လျော်ချေ။

သေပြီးနောက် ဘာတွေ ဖြစ်ကြဦးမည်နည်း

မွေးဖွားလာသော သူတို့သည် တစ်နေ့သေကြရမည်ကား မုချကေန်ဖြစ်၏။ သေပြီးနောက် ဘာတွေ ဖြစ်၍ ဘယ်ဘဝ ရောက်ကြဦးမည်ကို ဘုရားရဟန္တာမှ အပ မည်သူမျှ အတပ်မပြောနိုင်ချေ။ ဘဝသံသရာကို မယုံကြည်သူတို့ကား ယခုဘဝ သေပြီးလျှင် ပြီးပြီဟု ယူဆထားကြ၏။ တချို့ကား ယခုဘဝ သေပြီး နောက် ကောင်းကင်ဘုံ၊ သို့မဟုတ် ငရဲဘုံ၌ နေကြရမည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ အမှန်စင်စစ် ဘဝသံသရာသည် လွန်စွာ ရှည်လျား၍ ဆိုလည်နွားကဲ့သို့ ထပ်ပြန် တလဲလဲ သေလိုက် မွေးလိုက် ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့ တစ်ဘဝမှ တစ်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းပြီး သံသရာလည်နေရာ၌ ဘဝကူးကောင်းရန် အရေးအကြီးဆုံး အချက်မှာ သေခါနီးတွင် ထင်လာမြင်လာသော အာရုံနှိမိတ်ပင် ဖြစ်သည်။ တနည်းအားဖြင့် ဥပါဒါန်အစွဲပင် ဖြစ်သည်။ ယေးအပေါ် ဥပါဒါန်အစွဲကြီးသူ တစ်ဦး၏ သံသရာကျင်လည်ရပုံကို ပြဆိုပါဦးမည်။

မယားချစ်သူတစ်ဦး

သီဟိုဠ်ကျွန်း ရွာတစ်ရွာမှ လူငယ်တစ်ယောက်သည် အစ်ကိုမယား (မရီး)နှင့် ဖောက်ပြန်နေ၏။ မယားကလည်း လင်ထက် မတ်ကို ပို၍ ချစ်မြတ်နိုးနေ၏။ ထိုအခါ အစ်ကိုဖြစ်သူကို သတ်ရန် (လင်ငယ်) မတ်အား မရီးက သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တိုက်တန်း၏။ မတ်က မကြံတတ်သဖြင့် မရီးကပင် အကြံပေး၏။

ထစ်နေ လင်တော်မောင် အလုပ်မှ မောမောဖြင့် ပြန်လာရာတွင် မယားသည် အလွန်ချစ်မြတ်နိုးလေဟန်ဖြင့် လင်၏ ခေါင်းက ဆံပင်များကို ယုယုယယ

ပြီးပေးနေရင်း “အစ်ကိုရယ် အစ်ကိုခေါင်း ချွေးတွေသံတွေနှင့် ညစ်ပေလွန်း အားကြီးနေပါပြီ။ ဟိုခံတက်ပင်ကြီး ရေဆိပ်မှာ သွားပြီး ခေါင်းလျှော်လိုက် ပါဦးနော်” ဟု ချစ်စဖွယ်အသံဖြင့် ပြောပြ၏။ အကြံကို မသိရှာသူ လင်တော် မောင်မှာ အဟုတ်မှတ်၍ ခေါင်းလျှော်ထွက်သွား၏။

ညီဖြစ်သူသည် မရိုးအကြံပေးချက်အရ ခံတက်ပင်အကွယ်တွင် ပဲခွပ် (ခားမ)ကို ကိုင်လျက် စောင့်နေ၏။ အစ်ကိုသည် မယားကောင်းကို နားထဲမှာ ကြားလျက် ခေါင်းလျှော်နေစဉ် ညီဖြစ်သူ၏ သတ်ဖြတ်မှုကို ခံလိုက်ရသည်။ လင်ကြီးသည် သေခါနီးတွင် ဇနီးကိုစွဲလမ်းသည့် ဥပါဒါန်အစွဲ(အကုသိုလ်ဇော) ကြောင့် ထိုအိမ်မှာပင် ထန်းမြေ(လင်းမြေ) ဖြစ်ရလေသည်။

ထိုမြေသည် သူ၏ ဇနီးဟောင်းအပေါ် တွယ်တာလှသောကြောင့် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တက်၍ ဇနီးအပေါ် သို့ သူ၏ ကိုယ်ကို ပစ်ချလေသည်။ ထိုမိန်းမ လည်း သူလင်ဟောင်းဖြစ်မည်ဟု ရိပ်မိ၍ ထိုမြေကို အသတ်ခိုင်းပြန်သည်။ မြေဘဝမှ သေပြီးနောက် ထိုအိမ်တွင် ခွေးကလေးဖြစ်ပြန်သည်။ ထိုခွေးသည် ထိုမိန်းမသွားရာနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေသည်။ လူများ ကဲ့ရဲ့ကြ သဖြင့် ထိုခွေးကို အသတ်ခိုင်းပြန်သည်။ ခွေးဘဝမှ သေသောအခါ ထိုအိမ်မှာပင် နွားကလေးဖြစ်ရပြန်သည်။ ထိုနွားသည်လည်း ထိုမိန်းမနောက်သို့ တကောက် ကောက် လိုက်ပြန်သည်။ လူများ ကဲ့ရဲ့ကြသဖြင့် နွားကို အသတ်ခိုင်းပြန်ရာ နွားဘဝမှ သေပြီးနောက် ဇနီးဟောင်းဝမ်းဗိုက်မှာပင် သန္ဓေတည်ပြီး လူဖြစ် လာပြန်သည်။

မွေးဖွားလာသောအခါ ထိုကလေးငယ်သည် နောက်ဘဝကို မှတ်မိသော (ဇာတိဿရ) ဉာဏ်ကို ရသဖြင့် “ဒီလို ရန်သူမိန်းမ၏ ဝမ်းထဲမှာ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရ လေခြင်း” ဟု စိတ်နာ၍ မိခင်နှိုက် မစို့ဘဲ နေသည်။ ထို့ပြင် မိခင်လက်နှင့် ထိလိုက်သည်နှင့် ကျူကျူပါအောင် ငိုလေသည်။ အခြားသူ လက်ထဲရောက်မှ အငိုတိတ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ မိခင်၏ စောင့်ရှောက်ပွေချီမှုမှ ကင်းပြီး အဘိုး အဘွားတို့က ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့ရသည်။

ထိုကလေး စကားပြောတတ်လာသောအခါ အဘိုးဖြစ်သူက “ငါ့မြေးရယ် မင်းအမေ ထိတာနှင့် ဘာလို့ ငိုရတာလဲ” ဟု မေးရာ အကြောင်းစုံ ပြောပြ ရှာသည်။ အဘိုးဖြစ်သူသည် ကလေးအား ပေဖက်လျက် ငိုယိုပြီး ထိတ်လန့် သံဝေဂရကာ “လာပါကွယ် ငါ့မြေးရယ်၊ ငါတို့ ဒီမှာနေလို့ အကျိုးမများပါဘူး၊ တို့မြေးအဘိုး တခြားမှာ သွားနေကြပါစို့” ဟု ပြောပြီး မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားပြီး ရှင်ရဟန်းပြုသွားကြသည်။ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် စလုံး တရားအားထုတ်၍ ရဟန္တာဖြစ်သွားသည်။

ဤသဘောကို ကြည့်လျှင် ဘဝကို တပ်မက်တွယ်တာမူ၊ သေခါနီးကာလ၌ ဇနီးမယားအပေါ် စွဲလမ်းတပ်မက်မှု၊ ဥပါဒါန်အစွဲကြောင့် သေခါနီးတွင် တိရစ္ဆာန်ဘဝ အာရုံနိမိတ်များ ပေါ်လာပြီး တိရစ္ဆာန်ဘဝမှာ တစ်လည်လည် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

က၇၀၀၀-ကုသိုလ်ရှင်ဘဝမှ စပါးကြီးမြွေဖြစ်ခြင်း

ကံထရားသည် အလွန်ဆန်းကြယ်၏။ ပို၍ ဆန်းကြယ်သည်မှာ သေခါနီး သေတော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်ပေါ်သည့် စိတ်၏စွမ်းအင်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းစွမ်းအင်ကို “ဇော” ဟု ခေါ်သည်။ ထိုဇောသည်ပင် ကံဖြစ်ရ၏။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ မည်မျှ ပြုလုပ်ခဲ့စေကာမူ သေခါနီးကာလ၌ အကုသိုလ် ဖြစ်လာလျှင် အကုသိုလ်ဇော ကျပြီး အပါယ်သို့ ရောက်ရ၏။ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အကုသိုလ်တွေ မည်မျှ ပြုလုပ်ခဲ့စေကာမူ သေခါနီးကာလ၌ ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်လာလျှင် ကုသိုလ်ဇောကျပြီး ကောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက်ရ၏။ သို့သော် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ကုသိုလ် အကုသိုလ်များလည်း အချည်းနှီး ဖြစ်မသွားပေ။ အချိန်တန်လျှင် အခွင့်သင့်လျှင် အကျိုးပေးကြ သည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သေခါနီး (မရဏာသန္တ) ဇောသည် အလွန် အရေးကြီး၏။

သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးဟု ပြောလိုက်လျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မှန်သမျှ မာဝိသု မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်၏။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်ရာကွင်လည်း နာမည် ကြီး၏။ ရေတွင်း၊ ရေကန်၊ ကျောင်း၊ စေတီပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်စီ တည်ဆောက်၍ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်ခဲ့သည်။ ထိုမျှမက မိမိ၏ ရင်သွေးရင်နှစ် နန်းညွှန်ထီးလျှာများဖြစ်သည့် သားတော် မဟိန္ဒနှင့် သမီးတော် သင်္ဃမိတ္တာတို့ကို သာသနာ့ဘောင် သွတ်သွင်း၍ သာသနာ့အမွေ ခံယူခဲ့သည်။ သာသနာ့အမွေရ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ၊ သာသနာ့ဒါယကာဖြစ်သော သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး၊ ထိုသီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် သေခါနီးကာလ နာမကျန်းဖြစ်သောအခါ မြေးတော်က ထီးနန်းသိမ်းပိုက်လိုက်သည်။ အာဏာ လက်မဲ့ဖြစ်၍ ဘာကိုမျှ ပိုင်စိုးခြင်း မရှိတော့ချေ။ ထိုအချိန်တွင် သမားတော် ကြီးက ဆေးအဖြစ် ဆက်သထားသည့် သျှစ်သျှားသီးပိုင်း ကလေးကို နမ်းရှုရင်း “အော်-ဇမ္ဗူဒိပ်ကို အစိုးရသောမင်း ဖြစ်ပါလျက် ယခုအခါမှာ သျှစ်သျှားသီးပိုင်းကလေးမျှကိုသာ အစိုးရသူ ဖြစ်ရလေခြင်း” ဟု အလွန်အမင်း ဝမ်းနည်းလျက် ဆုတ်နှစ်သော ဒေါသကြောင့် မကောင်းသောအာရုံများဖြစ်ပြီး အကုသိုလ်ဇော ကျကာ ကွယ်လွန်၍ စပါးကြီးမြွေ ဘဝသို့ ရောက်သွား

ရသည်။ ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာပင် သားတော် အရှင်မဟိန္ဒ-က ကယ်ဆယ်
ချေချွတ်၍ ထိုဘဝမှ ကျွတ်လွတ်ပြီးနောက် လူ့ဘဝ၌ ရဟန္တာဖြစ်ရလေသည်။

မုဆိုးလုပ်သူ နတ်ပြည်ရောက်ခြင်း

သောဏဂီရိခေါ် တောင်ပေါ်ကျောင်း၌ ရဟန္တာမထေရ် အရှင်သောဏ
သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ အရှင်သောဏ၏ ခမည်းတော်မှာ သူ၏ ဝါသနာနှင့်
လုပ်ငန်းသဘောအရ မုဆိုးဘဝဖြင့် အသက်မွေးနေသည်။ သူသည် သန်သန်
မာမာ ရှိစဉ်က ခွေးတသိုက်နှင့် တောလိုက်လေ့ရှိသည်။ ရသမျှသော အမဲ
များကို ရောင်းချ၍ အသက်မွေးရသည်။

မုဆိုးကြီးသည် အသက်ကြီး၍ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာသဖြင့် သားထံတွင်
ရဟန်းပြု၍ နေလေသည်။ ရဟန်းတရားကိုလည်း ထိုက်သင့်သလောက် အားထုတ်
သည်။ သို့သော် ပြုလုပ်ခဲ့သော အကုသိုလ်ကံ လွန်စွာ များလှသဖြင့် သေခါနီး
ကာလတွင် မိမိပြုလုပ်ခဲ့သော အကုသိုလ်ကံ အာရုံများကြောင့် တောင်ခြေမှ
ခွေးကြီးတွေ မိမိအား လိုက်၍ ကိုက်နေသလို ထင်မြင်လာသည်။ ထိုအခါ
“ခြောက်ပါဟဲ့ သားရဲ့” ဟု အဆက်မပြတ် ယောင်ယမ်း အော်ဟစ်တော့သည်။
သားရဟန်း အရှင်သောဏ-က “ဘာလဲ ဦးပဉ္စင်းကြီး” ဟု မေးသောအခါ
“ခွေးကြီးတွေ ခွေးကြီးတွေ” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

အရှင်သောဏသည် ခမည်းတော်ကြီး အကုသိုလ်နိမိတ် အရိပ်အယောင်တွေ
ထင်နေပြီဟု သိသဖြင့် “ငါကဲ့သို့သော သားရှိပါလျက် ရဲရဲသို့ ဘာကြောင့်
လားရမည်နည်း” ဟု ကြံကာ သာမဏေများကို ပန်းခူးခိုင်း၍ မဟာစေတီ
ရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ ပန်းမွေ့ထုခင်းပြီး ဖခမည်းတော်အား ခုတင်နှင့်တကွ
ရွှေ၍ စေတီတော်ရင်ပြင်၌ ချထားလေသည်။ ထို့နောက် “ဦးပဉ္စင်းကြီးအတွက်
ပန်းတွေ ဘုရားပူဇော်ထားတယ်၊ ကြည်ညိုပါ” ဟု ဘေးက အကြိမ်ကြိမ်
တိုက်တွန်းသည်။ ကြည်ညိုစိတ်ဖြစ်အောင် ပြောပြသည်။ ထိုခဏ၌ နတ်သမီး
အာရုံများ ထင်လာ၍ “သားရယ် ဖယ်ပေးပါ ဖယ်ပေးပါ။ သားရဲ့ မိထွေးများ
လာနေပြီ” ဟု ယောင်ယမ်းလျက် ကွယ်လွန်သည့်အခါ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရ
လေသည်။

ဤသဘောကို ကြည့်လျှင် သေခါနီးကာလ၌ အာရုံနိမိတ်ကောင်းများ
ထင်မြင်စေရန် သားသမီးကောင်း၊ သို့မဟုတ် မိတ်ဆွေကောင်းတို့က ပြုပြင်
ကူညီပေးနိုင်သည်ကို သတိချုပ်သည်။

သေခါနီး ဘုရားအာရုံ၊ တရားအာရုံကြောင့် နတ်ပြည်ရောက်သူများ

မိမိတို့ ဘဝတစ်လျှောက်ဝယ် မည်သည့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုမျှ မလုပ်ခဲ့ရ သော်လည်း သေခါနီးကာလ၌ ကောင်းသောစိတ် ကောင်းသော အာရုံများ ဝင်စားလာလျှင် ထိုအာရုံကြောင့် ကောင်းရာသုဂတိဘဝသို့ ရောက်ကြရသည်။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် အလွန်နုမြော တွန့်တိုသော ပုဏ္ဏားကြီး၏ သားဖြစ်၏။ ဖခင်က နှစ်မြောလွန်းလှသဖြင့် သူသည် လူ့ဘဝတွင် ဘယ်သူ့ကို ဘာတစ်ခုမျှ မပေးကမ်း မလှူဒါန်းခဲ့ရချေ။ မိမိပင် မဝရောစာ စားနေခဲ့ရသည်။ ဒါနကို မပြုလုပ် ရရှိစေဦး၊ သာသနာကို မကြည်ညိုသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်နေသဖြင့် သီလ ဘာဝနာ ကုသိုလ်များကိုလည်း မပြုလုပ်ခဲ့ရပေ။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ ရောဂါဖြစ်၍ ဆေးကုမရတော့သော အချိန်တွင် ဖခင်ပုဏ္ဏား ကြီးသည် သူ၏ ပစ္စည်းများကို အခြားသူများ မြင်မှစိုးရိမ်သဖြင့် သားဖြစ်သူ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီကို အိမ်၏အပြင်ဘက် ဆင်ဝင်သို့ ထုတ်ထားလေသည်။

ထိုနေ့တွင် ဘုရားရှင်သည် အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းခံကြွတော်မူစဉ် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ အိမ်ရှေ့ ရောက်သောအခါ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ မြင်လောက်အောင် ရောင်ခြည်တော် လွှတ်လေသည်။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် မိမိမျက်နှာပေါ် ကျရောက်နေသော အလင်းရောင်လာရာသို့ အိပ်နေရင်း စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ရာ ဘုရားရှင်အား ကြည့်ညှိဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ် သော်လည်း ဘုရားရှင်အား ကြည့်ညှိစိတ်ဖြင့် ထိုခဏတွင် ကွယ်လွန်သွားရာ နတ်ပြည်တွင် နတ်သားဖြစ်ရလေသည်။

ထို့ပြင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဂဂ္ဂရာ ရေကန်အနီး ကျောင်းတော်ကြီး၌ စမ္မာမြို့သူ မြို့သားများအား တရားဟောနေစဉ် ထိုရေကန်ရှိ ဖားငယ် တစ်ကောင်သည် ကျောင်းကြီးပေါ်မှ ပျံလွင့် ထွက်ပေါ်လာသော အသံကို နားစိုက်ထောင်နေ၏။ ထိုအသံပေါ်တွင် နှစ်သက်ခြင်း ပီတိဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဘာသံမှန်း သူမသိရှာ။ အသံမှာ ဘုရားရှင် ဟောကြားသော တရားတော်သံ ဖြစ်သည်။

ဖားငယ်သည် ထိုအသံပေါ်တွင် အာရုံ နှစ်မြုပ်နေရာ မိမိ အနီးသို့ နွားကျောင်းသား ရောက်ရှိလာသည်ကို မသိလိုက်ပေ။ နွားကျောင်းသားသည် ကိုင်ထားသော နွားမောင်းတုတ်ဖြင့် မြေကို ထောက်လိုက်ရာ ဖားကလေးအား မတော်တက ထောက်လိုက်မိသဖြင့် ဖားကလေးမှာ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားရှာ သည်။ ဖားငယ်သည် သေခါနီး၌ ကရားတော်အပေါ် ကြည့်ညှိစိတ်ကြောင့် နတ်ပြည်တွင် မဏ္ဍုကနတ်သား ဖြစ်ရလေသည်။

ဥညိုရဲ့ ဆန်တစ်စလယ်

မိမိတို့ ပြုလုပ်ခဲ့သော လုပ်ငန်းသည် ကြီးသည်၊ ငယ်သည်မဟု အကုသိုလ် မဟုတ်သော်လည်း ထိုအလုပ်အပေါ် စိတ်မချမ်းသာခြင်း၊ မကျေမနပ်ဖြစ်ခြင်း၊ ငါ့တာဝန်မကျေ၊ အကြွေးမကျေဟု ပူပန်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာပါက နှလုံး မသာယာခြင်း၊ နောင်တ ပူပန်ခြင်း “ဝိပ္ပဋိသာရ”ဟု ခေါ်သည်။ အကုသိုလ် ဒေါသတရားမျိုး ဖြစ်ရသည်။ ထိုစိတ်မျိုး ရိုးရိုးအချိန်၌ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် အရေးမပါသော်လည်း သေခါနီးအခါ ဖြစ်ပေါ်လာပါလျှင် အသေးအဖွဲ့ ကလေးတစ်ခုက ဘဝကြီး တစ်ခုလုံးကို ပြောင်းပြန်စောက်ထိုး ဖြစ်သွားစေ နိုင်သည်။ လူ့ဘဝမှ အပါယ်သို့ ကျရောက်စေနိုင်သည်။ သာဓက ပြရလျှင်—

၁၂၇၀-နှင့် ၁၂၈၀-အတွင်းခန့်က တောင်တွင်းကြီးမြို့ အရွှေမြောက်ဘက် ၁၀-မိုင်ခန့်တွင် ချောင်းဆုံရွာ ရှိ၏။ ထိုစဉ်က အိမ်ခြေ ၄၀၀-ခန့် ရှိသည်။ ထိုရွာတွင် ဥညိုနှင့် ကံကြီး ဆိုသူ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်မှာ ကွမ်းထမ်း ရောင်းပြီး အသက်မွေးကြသည်။ တစ်နေ့ ကွမ်းရောင်းရာမှ အပြန် ကံကြီး အိမ်မှာ ဆန်ကုန်နေ၍ ဥညို ထံမှ ဆန်တစ်စလယ် ချေးယူပြီး ချက်စားရသည်။ ထို့နောက် မကြာမီ ကွမ်းရောင်းရာမှ လရောင်ဖြင့် ပြန်လာကြရာ လမ်းတွင် ပိုးထိ၍ ကံကြီး သေဆုံးသွားရှာသည်။

ကံကြီး ပိုးထိ၍ သေရာတွင် မသေမီ သေခါနီးကာလ၌ ကံကြီး၏ စိတ်ထဲတွင် မည်သို့ဖြစ်သွားလေသည်ကို မည်သူမျှ မသိနိုင်ပေ။ ကံကြီးသည် ဥညို အိမ်မှာ တိုက်ကြက်ကြီး ဖြစ်ရလေသည်။ ဥညို ကြက်တိုက်ရာတွင် ၃-ပွဲ ၃-ကြိမ်တိုက်တိုင်း နိုင်ခဲ့၏။ ၄-ကြိမ်မြောက်၌မူ အင်အားချင်း မမျှ၍ ဥညို ကြက် ရှုံးခဲ့ရ၏။ ဥညိုသည် စိတ်ဆိုးပြီး ကြက်ကို ခြေနှစ်ချောင်းကိုင်၍ မြေနှင့်ရိုက်ကာ မသေမရှင် အိမ်အောက် ရေအိုးစင်နား ပစ်ချထားလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကြက်ကို နွားမကြီးက နမ်းရှုလာရာ ကံကြီးခမျာ တိုက်ကြက်ဘဝမှ သေဆုံး၍ နွားမကြီးဝမ်းထဲ ရောက်ကာ နွားကလေးဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားရပြန်ရှာသည်။ နွားကလေး အတန်ငယ် ကြီးလာသောအခါ ဥညို မိတ်ဆွေများက တန်ဖိုး ၄/-နှင့် ဝယ်၍ သတ်စားကြရာ ဥညိုပါ ပါဝင်လေသည်။ နွားကလေးကို သတ်ဖြတ်၍ အမဲဖျက် နေတုန်း တောင်တွင်းကြီးမှ စာရေးကြီးလင်မယားက ထိုအနားသို့ ရောက်လာ ကြသည်။ စာရေးကတော်က နွားကလေးအား သနား ကရုဏာ သက်ပြီး “ငါတို့ နွားသာ ဆိုလျှင် မသတ်ရက်ပါဘူး၊ သူ့အလိုလို သေသွားတောင် မစားရက်ပါဘူး၊ မြေထဲ မြှုပ်လိုက်မှာပဲ”ဟု ပြောရှာ၏။ ထို့နောက် စာရေး ကတော်ကြီး သားယောကျ်ားလေး မွေးဖွားလာရာ ၇-နှစ်ရှိသည့်တိုင်အောင် စကားမပြောဘဲ ရှိနေသည်။

ထိုအခါ ဖခင်စာရေးကြီးက “ငါ့သား စကားပြောပါကွာ၊ ဒီကနေ့ လခ ထုတ်ရမယ်၊ ငါ့သားအတွက် အဝတ်ကောင်းကောင်း ဝယ်ခဲ့မယ်” လို့ ပြောခဲ့ပြီး ညနေပြန်အလာတွင် “ဟောဒီ အဝတ်လှလှကလေးတွေဟာ ငါ့သားဖို့ပါ၊ ကံ- စကားပြောပေတော့” ဟု ပြောလိုက်ရာ သားငယ်က “ငညို့ဆန်တစ်စလယ်” ဟု မမျှော်လင့်သော စကားကို ပြောလာပေသည်။ ထိုအခါ ဖခင်က “ငါ့သား စကားသာ ပြောပါ၊ ဆန်တစ်စလယ်မကဘူး ဆန်တစ်အိတ်တောင် ကြွေးဆပ် ပေးမယ်” ဟု ပြောရာ “ဒီလိုဆိုရင် ဆန်အိတ်ကို လှည်းပေါ်တင်ပါ၊ ယခုဘဲ သွားပြီး အကြွေးဆပ်ရအောင်” ဟု ပြောလေသည်။

သားငယ်၏ ပြောစကားအတိုင်း ဆန်အိတ်ကို လှည်းပေါ်တင်၍ သားအဘ နှစ်ယောက် ငညို့ ထံ ကြွေးဆပ်သွားကြသည်။ လမ်းတွင် လူငယ်ကပင် ငညို့အိမ် ရောက်သည်အထိ လမ်းပြသောဟူ၏။ ငညို့အိမ်ရောက်သောအခါ ကလေးက “ဟေ့ ငညို့...ငါ့ကို မှတ်မိသေးရဲ့လား” ဟု မေးရာ သားငယ်အရွယ်က ဤကဲ့သို့ ပြောသည်ကို ကြားရသဖြင့် ငညို့စိတ်ဆိုးသွားသည်။ ထို့နောက် စာရေးကြီးက စိတ်မဆိုးရန် တောင်းပန်၍ ကလေးငယ်က ဖြစ်သမျှအကြောင်း အားလုံး ထုတ်ဖော်ပြောပြရာ ငညို့မျှာ ဝမ်းနည်းကြီးစွာဖြင့် ငိုကြွေးရလေသည်။

ဤအကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ်ကို ၁၃၁၃-ခုနှစ်ခန့်က ဦးညိုကိုယ်တိုင် ရေစကြိုမှ ဦးဘသွင်အား ပြောပြချက်ကို မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သူ၏ “ဓမ္မစကြာတရားတော်ကြီး” စာအုပ် စာမျက်နှာ ၃၀၉-တွင် ထည့်သွင်း ရေးသားထားတော်မူသည်။

သေဖို့ရန် ပြင်ဆင်သူ၊ သို့မဟုတ် ယောမင်းကြီး ဦးဘိုးလှိုင်

လူတို့သည် သေရမည်ကို ကြောက်ကြသည့်အလျောက် မိမိ သေရမည့် ဘေးရန်အန္တရာယ်မှ အမျိုးမျိုးကာကွယ်ကြသည်။ လက်နက်ဘေးမှ ဝေးနိုင်ရန် အဆောင် အယောင်များ၊ ဂါထာ မန္တဏှားများဖြင့် ကာကွယ်ကြသည်။ ဖျားနာလျှင် ဆေးဝါးကုသကြသည်။ မိမိနှင့် မသင့်တင့်သည့် အစားအစာကို ရှောင်ကြသည်။ အသက်ရှည်စေရန်အတွက် အစားမှန် အသောက်မှန် အအိပ်မှန် ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ကြသည်။ အချို့လူများသည် ယင်းကဲ့သို့ သတိဝီရိယဖြင့် ကာကွယ်နေသည့် ကြားမှ မတော်တဆ အသက်ဆုံးပါးကြရသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်လာသူ တစ်ယောက်သည် ထိုရောဂါဖြင့် မိမိ သေနိုင် သည်ဟု များသောအားဖြင့် မထင်မှတ်ကြပေ။ မထင်မှတ်သည့်အလျောက် ဆေးကောင်းဝါးကောင်း ဆရာသမားကောင်းတို့ဖြင့် အစွမ်းကုန်ကုသကြသည်။

သေပြီးနောက် သုဂတိဘဝရောက်လိုသော်

သို့သော် သေနေစေ့သူအတွက်ကား ဆေးလည်း မရှိ၊ အရာလည်း မရှိ၊
သေဘေးမ ရှောင်ကြသူများသည် ရှောင်ရင်းဖြင့် သေကြရသည်။

ပညာအမြော်အမြင်ရှိသော ဗုဒ္ဓဘာသာလူမျိုးတို့ကား သေရမည့် ဘေးကို
အထူးမရှောင်ဘဲ သေလျှင် ကောင်းရာသုဂတိ ရောက်ဖို့အတွက် အမြဲတမ်း
ပြင်ဆင်ထားကြသည်။ ခရီးသွားလာရင်း ဘုရား တရား သံဃာ ဂုဏ်တော်
များကို အာရုံပြု ရွတ်ပွားနေကြသည်။ အိပ်နေရင်း ထိုင်နေရင်းလည်း ဘုရား
ရှိခိုးကြ ပုတီးစိပ်ကြသည်။ ထိုသူတို့သည် ထိုအာရုံများဖြင့် ရုတ်တရက်
သေသွားရသော် ဖားငယ်ကလေးကဲ့သို့ နတ်ပြည် နတ်ဘဝ၌ ဖြစ်ကြရမည်။

အချို့သော ယက်ကြီးရွယ်အို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် ရှေးက ဘာပဲ လုပ်ခဲ့
လုပ်ခဲ့ မိမိတို့ဘဝ နေဝင်ချိန်ရောက်ပြီဟု သိလာသောအခါ ဘဝကူးကောင်းရန်
ကြိုးစားကြသည်။ “သေဖို့ရန် ပြင်ပေတော့”ဟူသော မြန်မာ့ စကားပုံအတိုင်း
သေဖို့ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအနက် မြန်မာပညာရှိ ယောမင်း
ကြီး ဦးဘိုးလှိုင်၏ သေဖို့ရန် ပြင်ဆင်ပုံမှာ လွန်စွာ အတုယူဖွယ် မှတ်သား
လိုက်နာဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ “ယောမင်းကြီး”ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြန်မာ့
ရာဇဝင်တွင် မသိသူ မရှိသလောက် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသည့် နှုတ်ခမ်းမွေး
ကားကား ခေါင်းပေါင်းဖြူ ဖော့လုံးသျှောင်တဖောင်းနှင့် ဦးဘိုးလှိုင်၏ ရုပ်ပုံ
လွှာကို မြင်ယောင်လာကြပေမည်။

ဦးဘိုးလှိုင်သည် အသက်ငယ်စဉ် ကျန်းမာ သန်စွမ်းစဉ်က မကောင်းမှု
အကုသိုလ်များကိုလည်း အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ပြုလုပ်ကောင်း ပြုလုပ်မိခဲ့
ပေမည်။ အုပ်ချုပ်ရေးလမ်းကြောင်းပေါ်မှ တရားစီရင်ထုံးများအရ အပြစ်
ရှိသူများကိုလည်း အပြစ်အလျောက် စီရင်ခဲ့ပေမည်။ ကုသိုလ် ကောင်းမှုများ
ကိုလည်း မိမိဘဝနှင့် ထိုက်တန်သလောက် ပြုလုပ်ခဲ့ပေမည်။ ဘဝခရီး
တစ်လျှောက်၌ ပြုလုပ်ခဲ့သော ကုသိုလ် အကုသိုလ်များသည် အလွန်များ
လှသဖြင့် မိမိဘာလုပ်ခဲ့သည်ကို အမှတ်ရဖို့ရန် အလွန်ခဲယဉ်းပေသည်။ သို့သော်
သေခါနီးကာလ၌ကား အသေးအဖွဲ့ကလေးပင် ဖြစ်စေကာမူ ကုသိုလ်၊ သို့မဟုတ်
အကုသိုလ်တစ်ခုခုက နိမိတ်အာရုံ ထင်လာတတ်သည်။ ကုသိုလ်အာရုံ ထင်လာ
လျှင်ကား ကောင်းပါ၏၊ အကုသိုလ်အာရုံ ထင်လာလျှင်ကား အပါယ်သို့ မုချ
ကျရောက်ရပေမည်။

ဤသဘောတရားကို သိသော ယောမင်းကြီး ဦးဘိုးလှိုင်သည် မသေမီ
တစ်လလောက်က ကြိုတင်၍ သေရန် ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ အချို့ အသက်အရွယ်
ကြီးရင့်ပြီး သတိတရား ကောင်းမွန်သူတို့သည် မိမိသေရတော့မည်ကို၊ သေနိုင်

သည်ကို ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်ဟန် ရှိလေသည်။ ဦးဘိုးလှိုင်သည် မိမိသေနိုင်သည်ကို သိသဖြင့် သေရမည်ကို မကြောက်ဘဲ အသေကောင်းရန် ဘဝကူးကောင်းရန် ပြင်ဆင်လေသည်။

ဦးဘိုးလှိုင်၏ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ဦးတူဆိုသူသည် စစ်ကိုင်းမြို့တွင် နေထိုင်လျက် ရှိသည်။ ဦးဘိုးလှိုင်သည် ဦးတူကို မိမိအိမ်သို့ ခေါ်၍ ဤသို့တိုင်ပင် ပြောပြလေသည်—

မောင်တူရေ- မင်းနှင့် ငါဟာ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ များစွာ ချစ်ကျွမ်း ဝင်သူများ ဖြစ်ကြတယ်၊ ငါ့ကို မင်းကြီးလို့ စိတ်က စွဲပြီး ရှိသေခြင်း ဘုရားထူးခြင်း မပြုနှင့်၊ ကျောင်းမှာ နေတုန်းကလို ဘိုးလှိုင်လို့ပဲခေါ်၊ မင်းကိုလဲ မောင်တူလို့ပဲ ခေါ်မယ်သူငယ်ချင်း၊ ကျောင်းသားစိတ်မျိုးနှင့် စကားပြောပြီး ငါ့အနားမှာ တစ်လလောက် နေပါကွာ၊ မင်း သားမယား စားသုံးဖို့ငွေခါး ၂၀၀/-ကို လူကြုံနှင့်ပို့ပေးလိုက်၊ ငါ့ကို မင်း ကျွေးချင် တာနှင့်ကျွေး၊ ငါ့ကို ဘာစားမလဲ မမေးနှင့်၊ မင်း ကျွေးတာ ငါစားမယ်၊ မင်းပြောတာ ငါနားထောင်မယ်၊ ဒီအခန်းထဲကို ဝန်ကတော်မှအစ ဘယ်သူမှ မဝင်စေနှင့်။

ဦးဘိုးလှိုင်နှင့် ဦးတူ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေစဉ်ကလဲ့သို့ ဘုရားစာများကို တစ်ယောက်တလှည့် ရွတ်အံကြသည်။ ရံခါ ရယ်စရာများ ပြောကြသည်။ နေ့စဉ် ညအိပ်ခါနီး၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တုန်းကလို အပြိုင်ဆို၍ ဘုရားဝတ်တက်ကြသည်။ ဦးတူအား မဟာသတိပဋ္ဌာန် သုတ်တော်ကို ရွတ်ခိုင်းပြီး နာယူသည်။ ပြီးလျှင် သာဓုခေါ်၍ အိပ်သည်။ ယင်းသို့ နေလာခဲ့ရာ တစ်လပြည့်မြောက်သည့်ည ကျရောက်သော အခါ မြန်မာနာရီ လေးချက်ဘီးကျော် အချိန်တွင်—

“မောင်တူရေ-ယနေ့ ငါစောစော အိပ်မယ်ကွယ်၊ မင်း ငါ့ကို သတိပဋ္ဌာန်တရားတော်နှင့် ရွတ်ဆိုသိပ်ပါကွယ်၊ ငါတရားနာရင်း အိပ်ပါ ရစေ၊ သုံးချက်တီးကျော်သောအခါ ငါ့ကို နှိုးပါကွယ်”ဟု—

မှာထား ပြောကြား၍ အိပ်လေသည်။ ဦးတူကလည်း ပြောသည့်အတိုင်း သတိပဋ္ဌာန်တရားတော်ကို အသံမပြတ်ရွတ်ဖတ်နေသည်။ သုံးချက်တီးကျော်၍ နှိုးသောအခါ ဦးဘိုးလှိုင်မှာ မနိုးတော့ပြီ၊ လက်နှင့် ကိုင်ကြည့်ရာ ဦးဘိုးလှိုင်၏ ကိုယ်မှာ တောင့်တင်းအေးစက်လျက် ဝိညာဉ်ချုပ်နေလေပြီ။ ဤကား ရှေးမြန်မာ ဗုဒ္ဓသာသနာလူကြီးများ၏ ဘဝကူးကောင်းရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီး

သေပြီးနောက် သုဂတိဘဝဆောက်လုပ်သော

သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြပုံ ဖြစ်သည်။ သေခါနီး စိတ်နေစိတ်ထား အရေးကြီး ပုံကို ပန်းအလှူရှင် နတ်သမီးဝတ္ထုကို လေ့လာသင့်သည်။

နတ်သမီး တစ်ယောက်သည် ရွှေဝါရောင် အဝတ်ကို ဝတ်၍ ရွှေဝါရောင် တန်ဆာကို ဆင်ပြီး ရွှေဝါရောင် စန္ဒကူးကို လိမ်းကျ လျက် ရွှေဝါရောင်တံခွန်ကို ကိုင်ထား၏။ ရွှေဝါရောင် ကြာပန်းကို ဆင်မြန်းထားပြီး ရွှေဝါရောင် ပြာသာဒ်နှင့် ရွှေဝါရောင် အိပ်ရာလည်း ရှိ၏။ ရွှေဝါရောင်ခွက်၊ ရွှေဝါရောင်ထီး၊ ရွှေဝါရောင်ရထား၊ ရွှေဝါရောင်မြင်း၊ ရွှေဝါရောင် သားမြီးယပ်ရှိ၏။

ထိုနတ်သမီးအား သိကြားမင်းက “ရှေးလူ့ ဘဝတုန်းက အဘယ်ကုသိုလ် ထူးကို ပြုခဲ့ပါသနည်း”ဟု မေး၏။ ထိုအခါ နတ်သမီးက—

“အရှင်သိကြားမင်း...ခါးသည်ဖြစ်၍ လူတို့အလိုမရှိသောသပွတ်ခါး နွယ်ပင် ရှိပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သရီရဓာတ်တော်ကို ရည်မှတ်၍ အထူးကြည်လင်သော စိတ်ဖြင့် ထိုသပွတ်ခါးနွယ်ပန်း လေးပွင့်တို့ကို စေတီတော်အား လှူဒါန်းရန် ဆောင်ယူလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရန်သူ နွားမကို သတိမထားမိ၊ နွားအုပ်လာရာ လမ်းကို မျှော်မကြည့်မိပါ။ ထိုနွားအုပ်ထဲမှ သားငယ်ရှိသော နွားမသည် ကျွန်ုပ် စေတီတော်သို့ မရောက်မီ ကျွန်ုပ်အား ဝှေ့ သတ်လိုက်ပါ၏။ ကျွန်ုပ် သည် စေတီတော်သို့ ကိုယ်တိုင် ရောက်၍ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ပန်းကို ပူဇော်ရပါမူ ဤစည်းစိမ်ထက် သာလွန်၍ ဖြစ်ရာပါ၏”ဟု—

ဖြေကြားလေသည် (ပီတဝိမာနဝတ္ထု။၆၅-၆။)

တမ္ဗဒါဠိကသည် ခိုးသားများစွာတို့ကို နေ့စဉ် သတ်ဖြတ်၍ နှစ်ပေါင်း ၅၀ တိုင်တိုင် ဘုရင့်အမှုတော် ထမ်းရွက်ခဲ့သည်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာသော အခါ ခိုးသူသတ် ရာထူးမှ အနားယူလိုက်သည်။ ယင်းသို့ အနားယူပြီးနောက် တစ်နေ့တွင် တမ္ဗဒါဠိကသည် မိမိအတွက် အလုပ်အကျွေးများက စီစဉ်ထားသော ဆီဦးထောပတ်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်သည့် နို့ ယာဂုကို သုံးဆောင်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် နိရောဓသမာပတ်မှ ထ၍ ချီးမြှောက် ရမည့် သူကို ကြည့်ရှုရာ တမ္ဗဒါဠိကကို မြင်တော်မူသဖြင့် သူ၏ အိမ်သို့ ဆွမ်းခံ ကြွတော်မူသည်။ တမ္ဗဒါဠိကသည် အရှင်မြတ်ကို ရှုမြင်သောအခါ အိမ်တွင်းသို့ ပင့်ဆောင်၍ မိမိစားတော့မည့် နို့ယာဂုကို ဆက်ကပ် လှူဒါန်းပြီး အရှင် မြတ်အား ယပ်လေခတ်လျက် ထိုင်နေလေသည်။ အရှင်မြတ်သည် ယာဂုဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးနောက် တမ္ဗဒါဠိကအား အနုမောဒနာတရား ဟောကြားတော် မူသည်။

အရှင်မြတ်သည် တရားနာယူနေသော တမ္မဒိဋ္ဌိက မိမိတရားတော်အပေါ် စိတ်မဝင်စားဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို သိ၍ ဟောလက်စ တရားကို ခေတ္တရပ်ပြီး တမ္မဒိဋ္ဌိကအား မေးတော်မူသည်။ ထိုအခါ တမ္မဒိဋ္ဌိက-က ခိုးသူပေါင်း များစွာတို့ကို အနှစ် ၅၀-တိုင်တိုင် သတ်ခဲ့မိသော အကုသိုလ်ကို သတိရနေ သောကြောင့် အရှင်မြတ်၏ တရား နားထဲသို့ မဝင်ဘဲ ဖြစ်နေကြောင်း လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ အရှင်မြတ်က ဤဒကာကို ဥပါယ်တံမျှင်သုံး၍ တရားဟောမှ အာရုံ စိုက်ကာ နာယူနိုင်မည်ဟု သိသဖြင့် ဤသို့ မေးတော်မူသည်—

“ဒကာ....သင်သည် မိမိဆန္ဒဖြင့် သတ်သလော၊ သူတပါးခိုင်း၍ သတ်သလော”

“အရှင်ဘုရား... ဘုရင့်အမိန့်တော်အရ သတ်ပါသည်ဘုရား”

“ဒကာ.... သူတပါးခိုင်း၍ ပြုလုပ်ရသော သင့်အား အကုသိုလ် ဖြစ်သလော”

အရှင်မြတ်က ဤသို့ မေးမြန်းလိုက်သောအခါ တမ္မဒိဋ္ဌိက၏ စိတ်ထဲတွင် “ဘုရင့်ခိုင်း၍ သတ်ရသည်၊ ငါ့မှာ အကုသိုလ် မရှိ” ဟု ယုံကြည်စိတ်ချသွားလေ သည်။ ထို့နောက် တရားတော်ကို ဆက်လက်ဟောကြားပါရန် လျှောက်ထား၍ တရားတော်ကို စူးစိုက် နာယူလေရာ ဝိပဿနာဉာဏ်စဉ် အဆင့်မြင့်သို့ ရောက်အောင် သဘောပေါက်သွားလေသည်။

တမ္မဒိဋ္ဌိကသည် အရှင်မြတ်ပြန်ကြသောအခါ လိုက်ပို့၍ အပြန်တွင် နှားဝေ ခံရသောဒဏ်ကြောင့် ချက်ချင်း သေဆုံးလေသည်။ ထိုကုသိုလ်စိတ်အာရုံဖြင့် ကွယ်လွန်ခြင်းဖြစ်ရကား တမ္မဒိဋ္ဌိကသည် တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေသည် (ဓမ္မ၊ဋ္ဌ၊၁။၄၀၅)။

သေခါနီး အာရုံနိမိတ်ထင်မှု

သေခါနီးတွင် ထင်မြင်လာသော အာရုံကို အောက်ပါအတိုင်း သုံးမျိုး သုံးစား ခွဲခြားရသည်—

- (က) ကံအာရုံ၊
- (ခ) ကမ္မနိမိတ်အာရုံ၊
- (ဂ) ဂတိနိမိတ်အာရုံ။

သေပြီးနောက် သုဂတိဘဝရောက်လိုသော်

(က) ကံအာရုံ ထင်လာပုံ

ရှေးယခင်က ပြုလုပ်ခဲ့သောကုသိုလ်ကံအမှုများ၊ ကျူးလွန်ခဲ့သောအကုသိုလ်ကံ အမှုများကို သေခါနီးဆဲဆဲအခါ၌ ယခုပင် ပြုလုပ်နေရဘိသကဲ့သို့ ထင်လာ မြင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကုသိုလ်အရာ၌ ဆွမ်းကပ်လှူ၊ ရေစက်ချနေရဟန်၊ သင်္ကန်းကပ်လှူ၊ ရေစက်ချနေရဟန်၊ သားရှင်ပြု ရှင်လောင်း လှည့်နေရဟန်များ ပေါ်လာလျက် ယခုလောလောဆယ် ကိုယ်တိုင်ပါဝင် ပြုလုပ်နေရဟန် ထင်လာ မြင်လာသည်။ အကုသိုလ်အရာ၌ အမဲလိုက် ခွေးများနှင့် အမဲလိုက်နေဟန် သားကောင်ကို ချောင်းမြောင်းချိန်ရွယ် ပစ်ခတ်နေရဟန်၊ လှယ်ကပ်တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်နေရဟန်များ ပေါ်လာလျက်စိတ်တွင် ယခုလောလောဆယ် ကျူးလွန် နေရဘိသကဲ့သို့ စိတ်တွင် ထင်လာမြင်လာသည်။ ဤကံအာရုံကို ကြည့်၍ ကုသိုလ်အမှုကို ပြုနေရဘိသကဲ့သို့ ထင်လာမြင်လာသူမှာ လူ့ပြည် နတ်ပြည် (သုဂတိဘုံ) သို့ ရောက်ရန် သေချာပေသည်။ အကုသိုလ်အမှုကို ပြုနေရဘိ သကဲ့သို့ ထင်လာမြင်လာသူမှာ ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသူရကား အပါယ် လေးဘုံ (ဒုဂ္ဂတိဘုံ) သို့ ရောက်ရန် သေချာလှပေသည်။

(ခ) ကမ္မနိမိတ်အာရုံ ထင်လာပုံ

ရှေးယခင်က ကုသိုလ်အမှု အကုသိုလ်အမှုများ ပြုရာတွင် ပါဝင်သော အဆောက်အအုံ၊ ပစ္စည်း၊ လက်နက်ကိရိယာများကို ထင်လာမြင်လာလျှင် ယင်း အာရုံမျိုးကို ကမ္မနိမိတ်အာရုံဟု ခေါ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် အလှူ လှူရာ၌ အလှူမဏ္ဍပ်နှင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်း တစ်ခုခု ထင်လာမြင်လာသည်။ ဇရပ် ဘန်ဆောင်း ကျောင်း ကန် ဘုရား စေတီ ရေတွင်း တံတား စသည် ဆောက်လုပ် လှူဖူးသူသည် ထိုအလှူဝတ္ထု တစ်ခုခုကို စိတ်ထဲ၌ ထင်လာ မြင်လာသည်။ အကုသိုလ်မှု ပြုခဲ့ဖူးသူသည် လေး မြား သေနတ် စသော လက်နက်ကိရိယာတစ်ခုခု အမဲလိုက်ခွေး၊ သို့မဟုတ် သတ်ဖြတ်ခံထားရသော သားကောင်အာရုံတစ်ခုခု ထင်လာမှုကို ကမ္မနိမိတ်အာရုံဟု ခေါ်သည်။ ကုသိုလ် ကမ္မနိမိတ် အာရုံထင်လာလျှင် သုဂတိဘုံဘဝသို့ ရောက်မည်။ အကုသိုလ် ကမ္မနိမိတ် ထင်လာလျှင် ဒုဂ္ဂတိဘုံ အပါယ်ဘုံသို့ ရောက်မည်မှာ သေချာလှ ပေသည်။

(ဂ) ဂတိနိမိတ်အာရုံ ထင်လာပုံ

အကုသိုလ်အမှုများစွာ ပြုလုပ်ခဲ့သူသည် သေခါနီးအခါ အကုသိုလ်ကံ ဖိစီး နှိပ်စက်လာ၍ ငရဲသို့ရောက်မည့်သူသည် ငရဲမီးတောက်မီးလျှံ များ၊ ငရဲထိန်းများ ငရဲခွေးများ စသည်ဖြင့် မိမိရောက်ရမည့်ဘဝ ပတ်ဝန်းကျင်အာရုံများ ထင်လာ

မြင်လာတတ်သည်။ အသူရကဘယ် ပြိတ္တာဖြစ်မည့် သူများမှာ ထောတောင်
 ချောက်ကမ်းပါးနှင့် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းများ၊ မိမိနှင့် အပေါင်းအသင်း
 ဖြစ်ရမည့် အသူရကဘယ်ပြိတ္တာများ၊ အပုပ်နံ့များ ထင်လာမြင်လာသည်။
 ထိုရစ္ဆာန်ဖြစ်ရမည့်သူမှာ တံရစ္ဆာန်အဆင်း ပုံသဏ္ဍာန်အသံ အနံ့စသည်တို့
 ထင်လာမြင်လာသည်။ နတ်ပြည်ရောက်မည့် သူမှာ ဘုံဗိမာန်များ၊ နတ်သား
 နတ်သမီးများ၊ နတ်ဥယျာဉ်ပန်းခြံများ ထင်မြင်လာသည်။ ထို့ပြင် မွေးကြိုင်သော
 နေ့များ ထင်လာသည်။ ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်မည့် သူများသည် ဗြဟ္မာတို့၏
 ဘုံဗိမာန်နှင့် အပေါင်းအဖော် ဗြဟ္မာများ အာရုံထင်လာတတ်သည်။ လူ့ပြည်
 ရောက်မည့် သူသည် အမိဝမ်းဓေ၊ သို့မဟုတ် အမိ၏ အဆင်းသဏ္ဍန်များ
 ထင်မြင်လာသည်။

အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ပြဆိုရပါက ယခင်ပြခဲ့သော အမှုများသည် သေခါ
 နီးတွင် ယခု လောလောဆယ် ပြုလုပ်နေရသောကဲ့သို့ ထင်မြင်လာလျှင် ကံအာရုံ
 ထင်လာသည်ဟု မှတ်ယူရမည်။ ထိုထိုကုသိုလ်အမှု အကုသိုလ်အမှုများပြုစဉ်က
 ပါရှိခဲ့သော အခြံအရံ၊ အဆောက်အအုံ၊ လက်နက်ကိရိယာများ ထင်မြင်
 လာလျှင် ကမ္မနိမိတ်အာရုံ ထင်လာသည်ဟု မှတ်ယူရမည်။ မိမိလားထောက်ရမည့်
 ဘုံဘဝနှင့် စပ်ဆိုင်သည့် အဆင်း အသံ အနံ့ အာရုံများ ထင်မြင်လာလျှင်
 ဂတိနိမိတ် အာရုံထင်လာသည်ဟု မှတ်ရမည်။

သေပြီးနောက် သုဂတိဘဝရောက်စေရန်

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ဝတ္ထုသက်သေ သာဓကများကို ထောက်ရှု
 ပါက သေခါနီးအချိန်၌ အာရုံထင်လာမှုသည် လွန်စွာ အရေးကြီးကြောင်း
 တွေ့ရပေသည်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကုသိုလ်အမှု၊ ထုထည်ကြီးမားစွာပြုခဲ့သော
 သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး သေခါနီး အာရုံတစ်ချက် လွဲမှားရုံဖြင့် စပါးကြီးမြေ
 ပြိတ္တာဖြစ်ရရှာသည်။ တမ္ပဒါဠိက ခိုးသူကြီးသည် အနှစ် ၅၀ သူသတ်ယောက်ျား
 ပြုလုပ်လာခဲ့သော်လည်း သေခါနီးတွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဆွမ်းတစ်နပ်
 ကပ်လှူပြီး တရားနာခြင်းကြောင့် ကုသိုလ်အာရုံဖြင့် နတ်ပြည်ရောက်ရသည်။
 ရဟန္တာအရှင်သောဏ၏ ဖခမည်းတော် တောထွက်ရဟန်းကြီးမှာမူ ငရဲလား
 ရောက်ရန် ဂတိနိမိတ်ထင်လာပြီးမှ သားဖြစ်သူ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏ ကူညီ ကယ်မ
 မှုကြောင့် နတ်ပြည် ဂတိနိမိတ်အဖြစ် နတ်သမီးများ ထင်မြင်လာ၍ နတ်ပြည်သို့
 ရောက်ရသည်။ ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင်၏ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကို လေ့လာ
 ကြည့်ပါက မိမိရောက်လိုသော သုဂတိဘဝသို့ မိမိဆန္ဒရှိသလို ရောက်နိုင်သည့်
 နည်းလမ်းကို တွေ့မြင်ရပေမည်။

သို့ဖြစ်၍ သေခါနီးမှ ကံကို ပြုပြင်ရယူရန် ကိစ္စမှာ အလွန်ခက်ခဲလှသဖြင့် အစက ကြိုတင်၍ အာစိဏ္ဍကံကုသိုလ်ကို နေ့စဉ် ဆည်းပူးသင့်ကြသည်။

ယခင်က ပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အလွန်အပြစ်ကြီးလေးသော အကုသိုလ်ကံ (ပဉ္စာနန္ဒရိယကံ) နှင့် ရူပ အရူပဈာန်ကုသိုလ်ကံများ (ဂရုကံ) ရှိလျှင် ဂရုကံ သာလျှင် အကျိုးပေးခွင့်ရှိသည်။ ဂရုကံမရှိပါက အာစိဏ္ဍကံအကျိုးပေးသည်။ အာစိဏ္ဍကံမရှိပါမှ အာသန္နကံ အကျိုးပေးခွင့်ရမည်။ သာမန်လူများမှာ ကုသိုလ် ဂရုကံလည်း မရှိကြ၊ အကုသိုလ်ဂရုကံလည်း မရှိကြသဖြင့် အာစိဏ္ဍကံ ရှိလျှင် အာစိဏ္ဍကံသာလျှင် အကျိုးပေးခွင့် ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ် အာစိဏ္ဍကံကို အမြဲတစေ ဆည်းပူးကြရမည်။ အရွှေဘက်သို့ ကိုင်းညွတ်နေသော ယိုင်နေသော သစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲလိုက်ပါက အရွှေဘက်သို့ သေချာပေါက် လဲမည် ဖြစ်သည်။ အလားတူပင် ကုသိုလ်စိတ် အမြဲထုံမွမ်းနေသူမှာ သေခါနီးအချိန်တွင် လည်း ကုသိုလ်စိတ် ကုသိုလ်ဇောများပင် ဖြစ်ဖို့များပါသည်။ သေခါနီးမှ ကပ်ပြီး ကြားဖြတ်ကံများ ဝင်မလာနိုင်စေရန် မသေမီကပင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်၍ သေခြင်း တရားကို ရင်ဆိုင်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ သေခါနီးတွင် ကလေးငိုသံ ခွေးသံ ဝက်သံ ကြက်သံများ မကြားရစေဘဲ ဘုရားရှိခိုးသံ မေတ္တာဘာဝနာ ပွားသံများ တရားသံများသာ ကြားရန် စီစဉ်သင့်ပါသည်။ ဤသို့ အာရုံ နိမိတ် အလဲ အမှားများ ကြားဖြတ်ဝင်မလာစေရန် သေခါနီး ပုဂ္ဂိုလ်အား စိတ် အနှောင့် အယှက် ဖြစ်စေမည့် အပြောအဆို အပြုအမူများ မပြုလုပ်သင့် ရှောင်ရှား သင့်ကြသည်။ ဘဝတစ်ခု ကူးပြောင်းရတော့မည်ဖြစ်၍ လွန်စွာအရေးကြီးသော အချိန်ပိုင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သေပြီးနောက် သုဂတိဘဝရောက်လိုသော လူတိုင်းသည် ကုသိုလ် အာစိဏ္ဍကံကို ဆည်းပူးထားကြ၍ သေခါနီးတွင် အကုသိုလ်ကံ ကြားဖြတ်မဝင်နိုင်စေရန် မိတ်ဆွေ သားချင်းများက ပြုစု စောင့်ရှောက်သင့် ကြပေသတည်း။

အခန်း (၂၅)

အထွေထွေ

ဩကာသ မူကွဲများ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မှန်သမျှ ဩကာသဆိုရိုးကို ရနေကြသည်။ ကလေးသူငယ်များကို လူကြီးမိဘများက ညဝတ်တက်သည့်အခါ ဖြစ်စေ၊ အားလပ်သည့်အခါ ဖြစ်စေ ဩကာသကန်တော့ချိုးကို ချပေးလေ့ရှိကြသဖြင့် စာမဖတ်တတ်မီကပင် ရနေကြသည်။ လူကြီးမိဘများသည် မိမိတို့၏ သား သမီး မြေး မြစ်များကို မိမိတို့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားအပေါ်၌ လေးလေးနက်နက် သက်ဝင် ယုံကြည်လာအောင် မိမိတို့ ရရှိထားသော ဩကာသကန်တော့ချိုးများကို စဉ်ဆက်မပြတ် နှုတ်တက်အာဂုံ ရရှိအောင် သင်ကြားပေးခဲ့ကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ပုဂံခေတ် ရှင်အရဟံလက်ထက်က စ၍ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ဩကာသကန်တော့ချိုးသည် “တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်း” ဆိုသကဲ့သို့ နေရာဒေသတစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူကွဲပြား ဖြစ်နေသည်များကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ယင်းသို့ တွေ့ရှိရသော ဩကာသ အမျိုးမျိုးကို မဖော်ပြမီ ဩကာသနှင့် ပတ်သက်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ရဟန်းသံဃာတော်မြတ်တို့ထံ သီလသီတင်း ဆောက်တည်ခံယူခြင်းစသော အခါကာလတို့၌ ဩကာသစသော စကားကို ရှေးရှေး သူတော်ကောင်းတို့သည် ဘိုးဘွားဘီဘင်တို့၏ အစဉ်အဆက် အားဖြင့် အလေ့အထပြုကျင့်၍ လာခဲ့ကြသည်မှာ ပူဇော်ခြင်း၊ ကန်တော့ခြင်း ဟူ၍ နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။

ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် ပူဇော်ခြင်း ဆိုသည်မှာ အရဟံအစ ဘဂဝါအဆုံးရှိသော ကိုးပါးသောဂုဏ်တော်မြတ်ကို ဟုတ်မှန်သောအလျောက် ချီးမြှောက်ကော်ရော် ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုကြခြင်းသည် ပူဇော်သည် မည်၏။ ကန်တော့ခြင်းဆိုသည်မှာလည်း နှစ်ပါးအပြား ရှိပြန်၏။ ထိုနှစ်ပါးကား—

- (က) ပုထုဇဉ်တို့၏ ဂထိအားလျော်စွာ မပြစ်မှား မကျူးလွန် ထိုက်သော ရတနာသုံးပါး ဆရာမိဘစသော သူတို့ကို ပြစ်မှား ကျူးလွန်မိသော ကံကို သည်းခံစေလို၍ ကန်တော့ဝန်ချခြင်း။

(၈) အိမ်ထောင်ဦး စသည်တို့၌ သက်ကြီးရွယ်ရင့်သော သူတို့ကို ပဋိသန္ဓေရာ အစောအစပ် လောကဝတ်ကို ငဲ့သောအားဖြင့် ကန်တော့ခြင်း-

တို့ဖြစ်ပါသည်။

ယခုဖြစ်စေ၊ ရှေးရှေးက ဖြစ်စေ ကျူးလွန်မိသည့် အပြစ်ကံကို သည်းခံစေ လို၍ ပထမစဉ်ဆက်က ဆရာများ နည်းပေးချက်အရ မိဘဘိုးဘွားမှဆင်းသက် သဖြင့် ယခုထက်တိုင်အောင် သားသမီး မြေးမြစ်တို့ ဆက်လက်၍ မပျက်စေရန် ကန်တော့ကြသည့် နည်းနာနာဟု မြဲမြံစွဲစွဲ မိမိရရ မှတ်သားကြလေ။

ရှေးရှေးက ပြစ်မှားကျူးလွန်မိခဲ့သော သူသည် ယခုပင် မရှိသော်လည်း ရတနာသုံးပါးတို့ထဲမှာ ကန်တော့ဝန်ချပြန်လျှင် အပြစ်ဒဏ် ပြေငြိမ်းပြီဟု ကျမ်းဂန်တို့၌ လာသော သာဓကမှာ—

ဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်ကာလက ဝသဘဂေါတ္တ မည်သော ရဟန်းကို အာဂန္တုက ရဟန်းတို့ တရားလမ်း မသက်သော ဥက္ကေပနီယကံဖြင့် ပြစ်မှားကျူးလွန်မိသည်ကို ဘုရားရှင်ထံ ကန်တော့ ဝန်ချခြင်း၊ ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို သားတော် အဇာတသတ် မင်း ပြစ်မှားကျူးလွန်မိသည်ကို ဘုရားရှင်ထံ ကန်တော့ဝန်ချခြင်း၊ ပုဏ္ဏအမည်ရှိသော သူဌေး၏ သမီး ဥတ္တရာကို ဇီဝကဆေးဆရာ၏ နှမ သီရိမာသည် ပြစ်မှားကျူးလွန်မိသည်ကို ဘုရားရှင်ထံ ကန်တော့ ဝန်ချခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရှေးရှေးသော ဆရာကြီးတို့သည် သတ္တဝါတို့အား သနားကရုဏာ မေတ္တာသက်၍ ဆယ်ရေးတစ်ရေး ကိုးရေးတစ်ရာ ပြစ်မှားကျူးလွန်မိသည်ကံ ချိပါလျှင်လည်း ပစ္စုပ္ပန်သံသရာဘေးမှ ကင်းဝေး လွတ်ကွာကြပါစေတော့ဟု ရဟန်းသံဃာထော်တို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ သီလသီတင်း ခံယူဆောက်တည်ခြင်း စသော ကာလတို့၌ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့ကို ရှေးဦးစွာ ဩကာသ စသော ပဏာမ ကန်တော့ခန်းကို ပြုကြစေသည့် ပဝေဏီ အဆက်ဆက်က ဆရာတို့ နည်းပေး၍ ကန်တော့ဝန်ချခြင်းဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ သဲကြီးအူခတ် တံဆိပ်အပ်ဘိ သကဲ့သို့ ကြပ်ကြင်စိစိ ပီပီရရ မှတ်သားကြလေ (ဝိနယပကိဏ္ဏကဝိနိစ္ဆယကျမ်း)။

မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့အပြား မှီတင်းနေထိုင်ကြသော ဗုဒ္ဓသာသာဝင်များသည် မိမိတို့၏ ဒေသအလိုက် ဆရာစဉ်ဆက်မှ ရရှိခဲ့သော ဩကာသကန်တော့ချီး မှုကဲ့ အမျိုးမျိုးသည် မှားသည်ဟု မယူဆပါ။ အချိန်အခါလိုက်၍ ပြောင်းလဲ

လာသော်လည်း မိမိတို့ ရရှိသော သြကာသကန်တော့ချိုးများဖြင့် ရတနာ သုံးပါးအား ရှေးဦးစွာ ကန်တော့ကြခြင်းသည် ကောင်းမြတ်သော အစဉ်အလာ တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ယင်းသြကာသမှာ မူကွဲအမျိုးမျိုးရှိရာ ရှေးဦးစွာ ပုဂံခေတ်မှ စ၍ အစဉ်အလာ အသုံးပြုခဲ့သော သြကာသကန်တော့နည်းကို ပြဆိုပါမည်။

မူထသြကာသ

သြကာသ သြကာသ သြကာသ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံ တည်းဟူသော ကံသုံးပါးတို့ဖြင့် ပထမ ဒုတိယ တတိယ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ဘုရားရတနာ တရားရတနာ သံဃာရတနာ တည်းဟူသော ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့အား အရိုအသေ အလေးအမြတ်ပြု၍ ရှိခိုး ပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျော့ ကန်တော့ပါ၏အရှင်ဘုရား။

ဤသို့ အရိုအသေ အလေးအမြတ် ပြု၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျော့ ကန်တော့ပါရသော အကျိုးအားဖြင့် အပါယ်လေးပါး ကပ်သုံးပါး ရပ်ပြစ် ရှစ်ပါး ရန်သူမျိုးငါးပါးတို့မှ ကင်းလွတ်သည်သာ ဖြစ်၍ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရားတော်မြတ်ကို ရပါလို၏အရှင်ဘုရား။

ယင်း ကန်တော့ခန်း၌ ကံဖြင့် ရှိခိုးခြင်းသည် အဋ္ဌသာလိနီအဋ္ဌကထာနှင့် မညီဟု ဆို၍ ဒွါရဂိုဏ်းကြီးကို တည်ထောင်သည့် အုတ်ဖိုဆရာတော် အရှင် ဥက္ကံဝံသမာလာ-က အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း သြကာသ ကန်တော့ခန်းကို ပြင်ဆင်ရေးသားတော်မူခဲ့သည်—

ဒွါရသြကာသ

သြကာသ သြကာသ သြကာသ ကာယဒွါရ ဝစီဒွါရ မနောဒွါရ တည်းဟူသော သုံးပါးသော ဒွါရတို့ဖြင့် ပထမ ဒုတိယ တတိယ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ဘုရားရတနာ တရားရတနာ သံဃာရတနာ ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့အား အရိုအသေ အလေးအမြတ် လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဤသို့ ကန်တော့ရသော ကုသိုလ်ကံစေတနာတို့ကြောင့် အပါယ်လေးပါး ကပ်သုံးပါး ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး ရန်သူမျိုးငါးပါး အနာမျိုး ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါး ဝိပက္ခိတရားလေးပါး ဗျာသနတရား ငါးပါးတို့မှ အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ် ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍ အဆုံးစွန်သောဘဝ၌ ဈာန်တရား မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန် တရားတော်မြတ်ကို ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။

မူလလက်ဖောင်းကံဖြင့် ရှိခိုးသူများကို ကံကိုကံဟု ခေါ်ကြ၍ ဒွါရဖြင့် ရှိခိုးသူများကို ဒွါရကိုကံဟု ခေါ်ကြသည်။ ကံ ဒွါရ အပြင်းပွား၍ အချို့သော သူများက နှစ်ခုလုံး မှန်ကန်သည်ဟု လက်ခံကာ ဩကာသကန်တော့ခန်း နှစ်မျိုးကို အောက်ပါအတိုင်း ပေါင်းစပ်ရှိခိုးကြသည်—

နှစ်မူပေါင်းစပ် ဩကာသ

ဩကာသ ဩကာသ ဩကာသ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံတည်းဟူသော ကံသုံးပါး ကာယဒွါရ ဝစီဒွါရ မနောဒွါရတည်းဟူသော သုံးပါးသောဒွါရတို့ဖြင့် ပထမ ဒုတိယ တတိယ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ဘုရားရတနာ တရားရတနာ သံဃာရတနာ တည်းဟူသော ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့အား အရိုအသေ အလေးအမြတ် ပြု၍ ရှိခိုးပူဇော် ပူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဤသို့ အရိုအသေ အလေးအမြတ် ပြု၍ ရှိခိုးပူဇော် ပူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ရသော အကျိုးအားဖြင့် အပါယ်လေးပါး ကပ်သုံးပါး ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး ရန်သူမျိုး ငါးပါး ဝိပတ္တိတရား လေးပါး ဗျာဒနတရား ငါးပါးတို့မှ အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းသည် ဖြစ်၍ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန် တရားတော်မြတ်ကို ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။

အချို့က ယင်းအငြင်းပွားမှု နှစ်မျိုးကို ရှောင်လွှဲလိုသဖြင့် ပဏာမဖြင့် ရှိခိုးကြသည်။

ပဏာမ ဩကာသ

ဩကာသ ဩကာသ ဩကာသ ကာယပဏာမ ဝစီပဏာမ မနောပဏာမ သုံးပါးသော ပဏာမတို့ဖြင့် ပထမ ဒုတိယ တတိယ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် မြောက်အောင် ဘုရားရတနာ တရားရတနာ သံဃာရတနာ တည်းဟူသော ရတနာမြတ် သုံးပါးတို့အား အရိုအသေ အလေးအမြတ် ပြု၍ ရှိခိုးပူဇော် ပူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဤသို့ အရိုအသေ အလေးအမြတ် ပြု၍ ရှိခိုးပူဇော် ပူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ရသော အကျိုးအားဖြင့် အပါယ်လေးပါး ကပ်သုံးပါး ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး ရန်သူမျိုး ငါးပါး ဝိပတ္တိတရားလေးပါး ဗျာဒနတရားငါးပါးတို့မှ အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းသည် ဖြစ်၍ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရားတော်မြတ်ကို ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။

ထို့ပြင် ကံကို စေတနာဟု အမည်တင်၍ ဒွါရပဏာမဖြင့် ရှိခိုးနည်းကို
ရေးသားကြပြန်သည်။

ဩကာသ ဩကာသ ဩကာသ ကာယဝစီ မနောချီလျက် သုံးလီစေတနာ
သုံးဖြာဒွါရ ပဏာမဖြင့် ဘုရားရတနာ တရာ ဘုရား သံဃာရတနာ ရတနာမြတ်
သုံးပါး ဆရာသမားတို့အား ဘုရားတပည့်တော် ရိုသေမြတ်နိုး လက်အုပ်မိုး၍
ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဤသို့ ရိုသေမြတ်နိုး လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့
ကန်တော့ရသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ စေတနာတို့ကြောင့် အပါယ်လေးပါး
ကပ်သုံးပါး ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး ရန်သူမျိုးငါးပါး ဝိပတ္တိတရားလေးပါး ဗျသနတရား
ငါးပါးတို့မှ အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းသည်သာ ဖြစ်၍ အဆုံးစွန်သော
ဘဝ၌ မင်္ဂတရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ တရားတော်မြတ်ကို ရပါလို၏
အရှင်ဘုရား။

မှတ်ချက်။ ။ ရှိခိုးရာ၌ အင်္ဂုတ္တိရိပါဠိတော်တွင် ဒွါရသုံးပါးဖြင့် ကရိုဏ်းထား
ပုံကို ဟောတော်မူသည်။ ထိုထို အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတို့၌
ကံစေတနာ ပဏာမတို့ဖြင့် ကရိုဏ်းထားပုံကိုလည်း ဖွင့်ပြ
ကြသည်။ ကုသိုလ်ဖြစ်ကြောင်းသာဟူ၍ ယူဆအပ်၏။

တဖန် ကံဖြင့် ရှိခိုးခြင်း၊ ဒွါရဖြင့် ရှိခိုးခြင်း၊ ပဏာမဖြင့် ရှိခိုးခြင်းတို့ကို
ရှောင်ရှားလိုသဖြင့် ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံတို့ကို ပြစ်မှားမိသော ကံအဖြစ်
ပြုပြင်ရေးသား၍ ဩကာသမူသစ်တစ်ရပ် ပေါ်ထွန်းခဲ့ပါသည်။

ဩကာသမူသစ်

ဩကာသ ဩကာသ ဩကာသ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံ ကံသုံးပါး
ထို့တွင် တစ်ပါးပါးသောကံကို ပြစ်မှားကျူးလွန်မိသည် ရိုသော် ထိုအပြစ်တို့ကို
ပျောက်ပါစေခြင်းအကျိုးငှါ ပထမ ဒုတိယ တတိယ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်
မြောက်အောင် ဘုရားရတနာ တရားရတနာ သံဃာရတနာ ဤရတနာမြတ်
သုံးပါးအပေါင်းကို အရိုအသေ အလေးအမြတ် လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော်
ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဤသို့ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ရသော ကုသိုလ်ကံစေတနာ
တို့ကြောင့် အပါယ်လေးပါး ကပ်သုံးပါး ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး ရန်သူမျိုးငါးပါး

ဝိပတ္တိတရား လေးပါး ပျသနတရား ငါးပါးတို့မှ အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ် ငြိမ်းသည် ဖြစ်၍ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန် တရားတော်မြတ်ကို ရပါလို့၏ အရှင်ဘုရား (ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာ ဆရာလက်စွဲ ၁၉၅)။

ယင်းဩကာသမူသစ်ကိုပင် ထပ်မံအဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုသည့် အနေဖြင့် အောက် ဖော်ပြပါ အများသုံး ဩကာသမူသစ်ကို ပြုပြင်ရေးသားခဲ့ကြပြန်သည်—

အများသုံး ဩကာသ

ဩကာသ ဩကာသ ဩကာသ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံ သဗ္ဗဒေါသ ခပ်သိမ်းသော အပြစ်တို့ကို ပျောက်ပါစေခြင်း အကျိုးငှါ ပထမ ဒုတိယ တတိယ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ဘုရားရတနာ တရားရတနာ သံဃာရတနာ ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့ကို အရိုအသေ အလေးအမြတ် လက်အုပ် မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ပူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ကန်တော့ရသော အကျိုးအားကြောင့် အပါယ်လေးပါး ကပ်သုံးပါး ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး ရန်သူမျိုးငါးပါး ဝိပတ္တိတရားလေးပါး ပျသနတရားငါးပါးတို့မှ အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရားတော် မြတ်ကို ရပါလို့၏ အရှင်ဘုရား။

ထို့နောက် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ပိုမိုပြည့်စုံသော ဩကာသ ကန်တော့ခန်းကို ရေးသားခဲ့ပြန်သည်။

မဟာစည် ဩကာသ

ဩကာသ ဩကာသ ဩကာသ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံတည်းဟူသော အပြစ်ခပ်သိမ်း ပပျောက်ငြိမ်း၍ အသက်ရှည်စွာ အနာမဲ့ရေး ရန်ဘေး ကင်းကြောင်း ကောင်းမှုမဂ်လာ ဖြစ်ပါစေခြင်း အကျိုးငှါ ဘုရားရတနာ တရားရတနာ သံဃာရတနာ တည်းဟူသော ရတနာမြတ်သုံးပါး ဆရာသမား တို့ကို အရိုအသေ လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ပူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ကန်တော့ရသော ဤကောင်းမှုကံ စေတနာတို့ကြောင့် အပါယ်လေးပါး ကပ်သုံးပါး ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး ရန်သူမျိုးငါးပါး ဝိပတ္တိတရားလေးပါး ပျသနတရား ငါးပါး အနာမျိုး ကြီးဆယ်ခြောက်ပါး မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိခြောက်ဆယ်နှစ်ပါးတို့မှ အခါ ခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းသည် ဖြစ်၍ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရားတော် မြတ်ကို လျင်မြန်စွာ ရပါလို့၏ အရှင်ဘုရား။

မုန်လူမျိုးတို့သည် ရတနာသုံးပါး ဆရာသမား မိဘတို့အား ကန်တော့ရာ၌ ပါဠိဘာသာဖြင့် ရွတ်ဆိုကန်တော့ကြသည်။

မုန်ဩကာသ ကန်တော့ခန်း

ဩကာသ ဩကာသ ဩကာသ ယော ဒေါသော မောဟစိတ္တေန ဗုဒ္ဓသ္မိံ မေဓသ္မိံ သံဃသ္မိံ အာစရိယသ္မိံ ပကတော မယာ၊ ခမထ မေ ကတံ ဒေါသံ၊ သဗ္ဗပါပံ ဝိနဿတု။

ဒုတိယမ္ပိစသည် သက်ဆိုပါ။

တတိယမ္ပိ...စသည် ဆက်ဆိုပါ။

ဩကာသ၊ ခွင့်ပေးတော်မူပါဘုရား။ ဩကာသ၊ ခွင့်ပေးတော်မူပါဘုရား။ ဩကာသ၊ ခွင့်ပေးတော်မူပါဘုရား။ မယာ၊ တပည့်တော်သည်။ မောဟစိတ္တေန၊ တွေဝေမိုက်မဲသော စိတ်ဖြင့်။ ဗုဒ္ဓသ္မိံ၊ ဘုရားအပေါ်၌လည်းကောင်း။ မေဓသ္မိံ၊ တရားအပေါ်၌လည်းကောင်း။ သံဃသ္မိံ၊ သံဃာအပေါ်၌လည်းကောင်း။ အာစရိယသ္မိံ၊ ဆရာသမားအပေါ်၌လည်းကောင်း။ ယော ဒေါသော၊ အကြင်အပြစ်ကို။ ပကတော၊ ပြစ်မှားကျူးလွန်မိပါပြီ။ မေ၊ တပည့်တော်၏။ ကတံ၊ ပြစ်မှားကျူးလွန်မိသော။ တံ ဒေါသံ၊ ထိုအပြစ်ကို။ ခမထ၊ သည်းခံတော်မူကြပါကုန်ဘုရား။ သဗ္ဗပါပံ၊ အလုံးစုံသော မကောင်းမှုဟူသမျှသည်။ ဝိနဿတု၊ ပျောက်ပျက်ချုပ်ငြိမ်းပါစေသတည်း။

ဒုတိယမ္ပိ၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်းစသည် ဆက်ဆိုပါ။

တတိယမ္ပိ၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း....စသည် ဆက်ဆိုပါ။

မှတ်ချက်။ ။ မြန်မာတို့၏ မူလဩကာသကန်တော့ခန်းမှာ မုန်တို့၏ ပါဠိဘာသာ ဩကာသကန်တော့ခန်းကို ဘာသာပြန်၍ ပြုပြင် စီမံထားခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အကြောင်းမူ ပုဂံခေတ် အနော်ရထာမင်းကြီး လက်ထက်တွင် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို ရှင်အရဟံအမှူး ပြုသည့် မုန်ရဟန်းတော်များက ဦးစီးဦးဆောင်ပြု၍ သင်ကြား ပို့ချပေးခြင်း၊ ဖြန့်ချိခြင်း ပြုခဲ့ကြရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၂၆)

ပါဠိပါဌ်ဆင့် ရေးနည်း ဖတ်နည်း

ပါဠိပါဌ်ဆင့် ရေးနည်းဖတ်နည်း ကျွမ်းကျင် နားလည်စေရန် ငွှေးဦးစွာ ပါဠိသာသာ အက္ခရာ ၄၁-လုံးနှင့် ယင်း ၄၁-လုံးမှ သရ၊ ဗျည်း ခွဲခြားခြင်း၊ သရကို သံတို သံရှည်ခွဲခြားခြင်း၊ ဗျည်းကိုလည်း ဌာန်တူရာ စုပေါင်း၍ အုပ်စု ဖွဲ့ခြင်းများကို နားလည်ရန် လိုအပ်ပါသည်။

အက္ခရာ ၄၁-လုံး

သရ ၈-လုံးနှင့် ဗျည်း ၃၃-လုံးကို ပေါင်းလျှင် အက္ခရာ ၄၁-လုံး ဖြစ်သည်။

သရ ၈-လုံး = အ၊ အာ၊ ဣ၊ ဤ၊ ဥ၊ ဦ၊ ဧ၊ ဩ

ယင်း သရ ၈-လုံးကို အသံတို (ရဿ) သရ ၃-လုံး၊ အသံရှည် (ဒိဃ) သရ ၅-လုံး အောက်ပါ ဇယားအတိုင်း ခွဲခြားနိုင်ပါသည်။—

အသံတို	အသံရှည်	အသံတို	အသံရှည်	အသံတို	အသံရှည်	အသံရှည်	အသံရှည်
ရဿ	ဒိဃ	ရဿ	ဒိဃ	ရဿ	ဒိဃ	ဒိဃ	ဒိဃ
အ	အာ	ဣ	ဤ	ဥ	ဦ	ဧ	ဩ

ဗျည်း ၃၃-လုံးကို ဌာန်နီးစပ်ရာ ဌာန်တူရာ အုပ်စုဖွဲ့ထားရာ ယင်းအုပ်စုကို ဝဂ်ဟု ခေါ်သည်။ ဌာန်မတူသော ဗျည်းများကို အုပ်စုဖွဲ့၍ မရသဖြင့် အဝဂ်ဟု ခေါ်သည်။ ဝဂ်ဗျည်း ၂၅-လုံးကို ဒေါင်လိုက်ဇယားအရ ပထမအက္ခရာ၊ ဒုတိယအက္ခရာ၊ တတိယအက္ခရာ၊ စတုတ္ထအက္ခရာ၊ ပဉ္စမအက္ခရာဟု ခေါ်ဆိုလေ့ ရှိသည်။

ထိုတွင် ပထမအက္ခရာ၊ တတိယအက္ခရာနှင့် ပဉ္စမအက္ခရာတို့သည် မိမိတို့ အချင်းချင်း ဆင့်နိုင်သည်။ ထို့အပြင် ပထမအက္ခရာသည် ဒုတိယအက္ခရာ အပေါ်၌ ဆင့်နိုင်သည်။ တတိယအက္ခရာသည် စတုတ္ထအက္ခရာအပေါ်၌ ဆင့်နိုင်သည်။ ပဉ္စမအက္ခရာသည် ရှေ့ဗျည်း ၄-လုံးအပေါ်၌ ဆင့်နိုင်သည်။

ပါဠိပါဌ်ဆင့် ရေးနည်း ဖတ်နည်း

အဝက်ဗျည်း ၈-လုံးတို့တွင် “ယ”သည် မိမိတို့ အချင်းချင်း ဆင့်နိုင်၍ “ယ”အပေါ် သို့ အခြားဗျည်း ၁၈-လုံး ဆင့်နိုင်သည်။

“ရ”သည် အချင်းချင်း မဆင့်နိုင်ဘဲ အခြားဗျည်း ၇-လုံးတို့က လာရောက် ဆင့်နိုင်သည်။

“လ”သည် အချင်းချင်း ဆင့်နိုင်၍ လပေါ်၌ “က” ဗျည်းနှင့် “ဝ” ဗျည်းတို့ ဆင့်နိုင်သည်။ ထို့ပြင် “လ”သည် “ယ”ပေါ်၌ ဆင့်နိုင်သည်။

“ဝ”သည် အချင်းချင်း ဆင့်နိုင်၍ “ဝ”ပေါ် သို့ က၊ ခ၊ တ၊ ဒ၊ ဓ၊ န၊ ယ၊ သ၊ ဟ ဗျည်း ၉-လုံးဆင့်နိုင်သည်။

“သ”သည် အချင်းချင်း ဆင့်နိုင်၍ န၊ မ အက္ခရာတို့အပေါ်၌ ဆင့်နိုင်သည်။

ဝက်၏ အဆုံးဖြစ်သော ဥ၊ ဏ၊ န၊ မ အက္ခရာတို့သည် “ဟ” အပေါ်၌ ဆင့်နိုင်သည်။ ယ၊ ဝ၊ ဋ အက္ခရာတို့သည်လည်း “ဟ” အပေါ် ဆင့်နိုင်သည်။ ထိုအခါ အက္ခရာရေးသားရာ၌ ဟထိုးအဖြစ် ရှိနေမည်ဖြစ်သည်။

	ဖို	မ	ဖို	မ	ဖို
	ပထမ	ဒုတိယ	တတိယ	စတုတ္ထ	ပဉ္စမ
ကဝက်	က	ခ	ဂ	ဃ	င
စဝက်	စ	ဆ	ဇ	ဈ	ည
ဋဝက်	ဋ	ဌ	ဍ	ဎ	ဏ
တဝက်	တ	ထ	ဒ	ဓ	န
ပဝက်	ပ	ဖ	ဗ	ဘ	မ

အဝက်	ယ	ရ	လ	ဝ	သ
		ဟ	ဋ	အံ	

အက္ခရာတူဆင့်ခြင်းကို သဒ္ဒါသဒ္ဓေဘော်ဟု ခေါ်၍ အက္ခရာမတူ ဆင့်ခြင်းကို အသဒ္ဒါသဒ္ဓေဘော်ဟု ခေါ်သည်။ (သဒ္ဒါသ=တူသော။ အသဒ္ဒါသ=မတူသော။ ဒ္ဓေဘော်=နှစ်လုံး ထပ်ဆင့်ပြုခြင်း။)

သဒ္ဒါသုစောဝေဒါ-အက္ခရာတူဆင်နွှဲခြင်း

(၁) ပထမအက္ခရာချင်း ဆင့်ပုံ

(အပေါ်စာလုံးကို အသတ်ဟု မှတ်ထား၍ အသံမထွက်ရ၊ အောက်စာလုံးကိုသာ အသံထွက်ရမည်။)

- က+က=က္က (သက္က=သိကြားမင်း) (သက်က)
- စ+စ=စ္စ (သစ္စ=အမှန်တရား) (သစ်စ)
- ဋ+ဋ=ဋ္ဌ (ဝဋ္ဌ=ဝဋ်ဆင်းရဲ) (ဝတ်ဋ)
- တ+တ=တ္တ (သတ္တ=သတ္တဝါ) (သတ်တ)
- ပ+ပ=ပ္ပ (သပ္ပ=မြေ) (သပ်ပ)

(၂) တတိယအက္ခရာချင်း ဆင့်ပုံ

- ဂ+ဂ=ဂ္ဂ (အဂ္ဂ=အမြတ်) (အက်ဂ)
- ဇ+ဇ=ဇ္ဇ (အဇ္ဇ=ယနေ့) (အစ်ဇ)
- ဉ+ဉ=ဉ္ဇ (အဉ္ဇ=တရားဆုံးဖြတ်ခြင်း) (အတ်ဉ)
- ဒ+ဒ=ဒ္ဒ (သဒ္ဒ=အသံ) (သတ်ဒ)
- ဗ+ဗ=ဗ္ဗ (သဗ္ဗ=အလုံးစုံ) (သပ်ဗ)

(၃) ပဉ္စမအက္ခရာချင်း ဆင့်ပုံ

ဥ+ဥ=ဥဉ် (အဥဉ်မည=အချင်းချင်း) (အင်ဥ မင်ဥ)

ပါဠိဘာသာ၌ “ည”သည် ဥ နှစ်လုံးဆင့်ဖြစ်သည်၊ မြန်မာဘာသာ၌မူ “ည”သည် တစ်လုံးတည်း ဖြစ်သည်။

- ဏ+ဏ=ဏ္ဏ (ကဏ္ဏ=နား၊ နားရွက်) (ကန်ဏ)
- န+န=နန္န (ဆန္န=အဖုံး၊ အမိုး) (ဆန်န)
- မ+မ=မ္မ (ကမ္မ=ကံ၊ အမှုကိစ္စ) (ကမ်မ)

ပါဠိပါဠိဆင့် ရေးနည်း ဖတ်နည်း

(၄) အဝက်အကွရာတူချင်း ဆင့်ဝုံ

ယ+ယ=ယျ (သေယျ=အိပ်ရာ) (သေယ)

လ+လ=လ္လ (ကလ္လ=ခုံကျန်း) (ကန်လ)

ဝ+ဝ=ဝ (ကုဗ္ဗထော=ပြုလုပ်သူအား။ ဝ-ကို ဗု-ပြု)
(ကုပ်မတော)

သ+သ=သ (ကသက=လယ်သမား) (ကတ်သက)

အသမိသဒ္ဒေဘော်=အကွရာမတူဆင့်ခြင်း

(၁) ပထမအကွရာက ရုတိယအကွရာအပေါ်သို့ ဆင့်ခြင်း

က+ခ=က္ခ (ယက္ခ=ဘိလူး) (ယက်ခ)

စ+ဆ=စ္ဆ (အစ္ဆ=ဝံ) (အစ်ဆ)

ဒု+ဌ=ဋ္ဌ (အဋ္ဌ=ရှစ်)(အတ်ဋ္ဌ)

ဌဝမ်းဘဲကို လည်ရစ်ထည့်လျှင် နှစ်လုံးဆင့်ဟု မှတ်ရမည်။

တ+ထ=တ္ထ (သတ္ထ=လှည်းကုန်သည်) (သတ်ထ)

ပ+ဖ=ပ္ပ (ပုပ္ပ=ပန်း) (ပုပ်ဖ)

(၂) တတိယအကွရာက စတုတ္ထအကွရာအပေါ်သို့ ဆင့်ခြင်း

ဂ+ဘ=ဂ္ဂ (ဗျဂ္ဂ=ကျား) (ဗျက်ဘ)

ဇ+ဈ=ဇ္ဈ (မဇ္ဈ=အလယ်) (မစ်ဈ)

ဋ+ဓ=ဓု (အာကဓုန=ဆွဲငင်ခြင်း) (အာကတ်ဋန)

ဒ+ဓ=ဓွ (သဓွါ=ယုံကြည်ခြင်း) (သတ်ဓာ)

ဗ+ဘ=ဗ္ဗ (လဗ္ဗတိ=ရအပ်၏) (လပ်ဘတိ)

(၃) ပဉ္စမအကွရာက ရှေ့လေးလုံးပေါ်သို့ ဆင့်ခြင်း

င+က=င်္ဂ (ဝင်္ဂ=ကောက်ခြင်း) (ဝင်က)

င+ခ=င်္ခ (ကင်္ခါ=ယုံမှားခြင်း) (ကင်ခါ)

င+ဂ=င်္ဂ (မင်္ဂလ=မင်္ဂလာ) (မင်ဂလ)

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

- c+လ=ဇံ (သဏ်=သံဃာ) (သင်သာ)
- ဥ+စ=ဥ (ပဉ္စ=ငါးခု) (ပဉ်စ)
- ဥ+ဆ=ဥ (ဥဉ္စ=ရှာမှီးခြင်း) (ဥံဆ)
- ဥ+ဇ=ဥ (အဉ္စန=မျက်စဉ်း) (အင်ဇန)
- ဥ+ဈ=ဥ (ဝဉ္စာ=အမြုံမ) (ဝင်ဈာ)
- ဏ+ဋ=ဏ (ကဏုက=ဆူး) (ကန်ဋက)
- ဏ+ဌ=ဏ (ကဏ္ဍ=လည်ချောင်း) (ကန်ဌ)
- ဏ+ဍ=ဏ (ကဏ္ဍ=အပိုင်း) (ကန်ဍ)
- န+ထ=န (အနန္တ=အဆုံးမရှိ) (အနန်တ)
- န+ထ=န (ဂန္ထ=ကျမ်းစာ) (ဂန်ထ)
- န+ဒ=န (အနန္ဒ=အလို) (အန်ဒ)
- န+ဓ=န (ဂန္ဓ=အနံ့) (ဂန်ဓ)
- မ+ပ=မ (ကမ္ပတိ=တုန်လှုပ်၏) (ကမ်ပတိ)
- မ+ဖ=မ (သမ္ပပ္ပလာပ=ပြန်ဖျင်းသောစကား)
(သမ်ဖပ်ပလာပ)

- မ+ဗ=မ (အမ္မ=သရက်ပင်) (အမ်ဗ)
- မ+ဘ=မ (သမ္ဘုလ=မိဖုရား) (သမ်ဘူလ)

(၄) ယအပေါ်သို့ ဆင့်ခြင်း

- က+ယ=ကျ (သကျမုနိ=မြတ်စွာဘုရား) (သက်ကျမုနိ)
- ခ+ယ=ချ (အာချာတ=အာချာတ်) (အာချာတ)
- ဂ+ယ=ဂျ (အာရောဂျ=ကျန်းမာခြင်း) (အာရောက်ဂျ)
- ဃ+ယ=ဃျ (မာဃျ=သင်းခွေပန်း) (မာဃယ)
- စ+ယ=ဈ (သဉ္စာ=ဆည်းဆာ) (သင်စယာ)
- ဍ+ယ=ဍျ (ကဉ္စာဒိဟိ ကော) (ကဉ္စာဒိဟိ)
- ဏ+ယ=ဏျ (အာနဏျ=ကြေးကင်းသူဘဝ) (အာနဏယ)
- တ+ယ=တျ (တျာဟိ=တေး+အဟိ) (တယာဟိ)
- ဒ+ယ=ဈ (အချ=ယနေ့) (အဒယ)
- ဓ+ယ=ဈ (မချ=အလယ်)(မဓယ)

ပါဠိပါဠိဆင့် ဂျေးနည်း ဖတ်နည်း

- န+ယ=နျ (ကနျာ=ကညာ) (ကနယာ)
- ပ+ယ=ပျ (လိပျ=ရေးသား၍) (လိပျ)
- ဗ+ယ=ဗျ (ဗျာဓိ=အနာရောဂါ) (ဗျာဓိ)
- ဘ+ယ=ဘျ (ဘျာဒိဟိ) (ဘယာဒိဟိ)
- မ+ယ=မျ (မျာယံ=မေ+အယံ) (မျာယံ)
- လ+ယ=လျ (ကလျာဏ=ကောင်းသောသူ) (ကလယာဏ)
- ဆ+ယ=ဆျ (နိဆျ=နိတ်ဆယ)
- ဟ+ယ=ဟျ (ဂါဟျ=အယူခံရသည့်ပစ္စည်း) (ဂါဟယ)

မှတ်ရန်။ ယပေါ် သို့ က၊ ခ၊ ဂ၊ ပ၊ ဗ၊ ဘ၊ မ တို့ကို ဆင့်တင်၍ မြန်မာအသံစွက် နည်းအရ တစ်သံတည်းဖြစ်အောင် ပူးတွဲသွားသည်။ အခြားလူမျိုး များမှာမူ အသံနှစ်ခု နီးကပ်ရုံမျှသာ ဖြစ်၍ တစ်သံတည်းအဖြစ် ပူးပေါင်းသွားခြင်း မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ကျကို (ကဟ)၊ ချကို (ခယ)၊ ဂျကို (ဂယ)၊ ပျကို (ပယ)၊ ဗျကို (ဗယ)၊ မျကို (မယ)ဟု အသံချင်း နီးကပ်စွာ ထွက်ကြသည်။

(၅) “ရ”ပေါ်သို့ ဆင့်ခြင်း

- က+ရ=ကြ (စကြ=စကြာ) (စက်ကြ)
- ဂ+ရ=ဂြ (ဂြဟ=ဂြိုဟ်) (ဂရဟ)
- တ+ရ=တြ (တတြ=ထိုနေရာ၌) (တတ်တရ)
- ဒ+ရ=ဒြ (ဒြဝ=အရည်) (ဒရဝ)
- ပ+ရ=ပြ (ပြဘာ=အရောင်) (ပရဘာ)
- ဗ+ရ=ဗြ (ဗြဟာ=ကြီးကျယ်သော) (ဗရဟာ)
- မ+ရ=မြ (အမြိတ=အမတ) (အမရိတ)

(၆) “လ”ပေါ်သို့ ဆင့်ခြင်း

- က+လ=လ္လ (လ္လေသ=ကိလေသာ)(ကလေသ)
- ပ+လ=ပ္ပ (ပရိပ္ပဝ=ပေါ်လွင်သော) (ပရိပလဝ)
- (ပ္ပဝ=ဖောင်း) (ပလဝ)

ဗုဒ္ဓသာသနာလက်စွဲကျမ်း

(ယ၊ ရ၊ လ တို့အပေါ်သို့ ဆင့်ရာ၌ အပေါ်အလုံးသည် အသတ်အဖြစ် လုပ်ဆောင်ရုံမျှမက အသံပါ ကွက်ရသည်၊ ပါဠိဆင့်နှစ်လုံးစလုံး အသံထွက်ရသည်။)

(၇) “ဝ”ပေါ်သို့ ဆင့်ခြင်း

က+ဝ=ကွ (ကွတ္တော=အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း)(ကွတ်ထော)

ခ+ဝ=ခွ (အထခုဿ=အထခေါ+အဿ)(အထခုတ်သ)

တ+ဝ=တွ (ကတွာ=ပြုလုပ်၍) (ကတ်တဝါ)

ဒ+ဝ=ဒွ (ဒွါရ=တံခါး) (ဒွါရ)

ဓ+ဝ=ဓွ (မဓွာသဝ=မုဒရက်သီးစိမ်ရည်) (မဓွာသဝ)

န+ဝ=နွ (အနွေတိ=အစဉ်လိုက်၏) (အနွေတိ)

ယ+ဝ=ယွ (ယွာဟံ=ယော+အဟံ) (ယွာဟံ)

သ+ဝ=သွ (သွာဟံ=သော+အဟံ) (သွာဟံ)

ဟ+ဝ=ဟွ (ဗဟွာဗာဓော=ဗဟု+အာဗာဓော)

(ဗဟွာဗာဓော)

(၈) “ဆ” ဆင့်ခြင်း

သ+တ=တ္ထ (ဥတ္တတ္ထ=ထိတ်လန့်) (အုတ်တသတ)

သ+န=သ္မ (သ္မေဟ=အစေး) (သနေဟ)

သ+မ=သ္မ (ကသ္မာ=အဘယ်ကြောင့်) (ကတ်သမာ)

သ+တ+ရ=တ္ထ (ဘတ္ထာ=သားရေဆိတ်) (ဘသထရာ)

(ပါဠိဆင့် နှစ်လုံးစလုံး အသံထွက်ရသည်။)

(၉) “ဟ”ပေါ်သို့ ဆင့်ခြင်း

ဥ+ဟ=ဥ (ပဥ=ပြဿနာ) (ပင်ည)

ဏ+ဟ=ဏှ (ပုဗ္ဗဏှ=နံနက်အခါ)(ပုပ်ဗန်ဏှ)

န+ဟ=နှ (နှာန=ရေချိုးခြင်း) (နှာန=နဟာန)

မ+ဟ=မှ (အမှ=ငါ၊ တမှ=သင်) (အမ်မှ၊ တုမ်မှ)

ပါဠိပါဠိဆင့် ရေးနည်း ဖတ်နည်း

ယ+ဟ=ယု (ဟုယု=ချီးမြှောက်ခြင်း) (ဟက်ကယ်ဟု)

ဝ+ဟ=ဝု (အဝါဟတိ=ခေါ်၏) (အဝါဟတိ)

ဋ+ဟ=ဋု (ရုဋ္ဌိ=အမည်) (ရုံလို)

မှတ်ရန်။ ဥ၊ ဣ၊ န၊ မ၊ ယ၊ ဋ ပါဠိဆင့်များ၌ ဥ၊ ဣ၊ န၊ မ၊ ယ၊ ဋ သို့သော် တစ်လုံးတည်းသာ ဖြစ်သော်လည်း နှစ်လုံးဆင့်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍ တစ်လုံးကို အသတ်သံထွက်၍ တစ်လုံးကို ယထိုးသံထွက်ရမည်။

အသတ်အသံ ထွက်နည်း

ပထမအက္ခရာ (က၊ခ၊ဋ၊တ၊ပ၊) ဖြင့် အသတ်ပြုလုပ်ရာ၌ အသံထွက်ရမည့် နားလည်ကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယ အက္ခရာ (ခ၊ဆ၊ထ၊ဌ၊ဖ)၊ စတုတ္ထအက္ခရာ (ထ၊ဈ၊စ၊ခ၊သ)ကို အသတ်အဖြစ် အသုံးမပြုကြချေ။

တတိယအက္ခရာ (ဂ၊ဇ၊ဍ၊ဒ၊ဗ)တို့ကို အသတ်အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်သည်။ ထိုအခါ မိမိသက်ဆိုင်ရာ ပထမအက္ခရာ အသတ်သံအတိုင်း အသံထွက်ရမည်။

ဥပမာ-

အဋ္ဌ=(အစ်ဇ)ဟု (စ်)သတ်သံဖြင့် ထွက်ဆိုရမည်။

သဗ္ဗ=(သမ်ဗ)ဟု (ပ်)သတ်သံဖြင့် ထွက်ဆိုရမည်။

ပဉ္စမအက္ခရာ (င)နှင့် (ဉ)ကို အသတ်အဖြစ် အသုံးပြုရာ၌ (င်)သတ်သံ ထွက်ဆိုရမည်။ ပဉ္စမအက္ခရာ (ဏ၊န၊မ)တို့ကို အသတ်အဖြစ် အသုံးပြုရာ၌ သေးသေးတင် အသံထွက်ရမည်။

ဥပမာ-

အည=အင်ည

ဝတ္ထ=ဝံထ

အနန္တ=အံန

ကမ္မ=ကံမ-ဟု-

အသံထွက်ဆိုရမည်။

ဗုဒ္ဓသာသနာ့လက်စွဲကျမ်း ၄၅-ပမ-သ-၈

ယနှစ်လုံးဆင့်ရာ၌ အပေါ်ယကို (ယံ)သတ်အဖြစ် မှတ်ယူရမည်။

ဥပမာ-

အယျ=အယ်ယ-ဟု-

အသံထွက်ဆိုရမည်။

လနှစ်လုံးဆင့်ရာ၌ အပေါ်လကို သေးသေးတင် အသံထွက်ရမည်။

ဥပမာ-

မလ္လ=မဲလ-ဟု-

အသံထွက်ဆိုရမည်။

သနှစ်လုံးဆင့်ရာ၌ ရှေ့ သကို (တ်)သတ်သံ ထွက်ရမည်။

ဥပမာ-

ယထာ=ယတ်သ-ဟု-

အသံထွက်ဆိုရမည်။

ဣသရနှင့် ဥသရကို (က၊ ဂ၊ စ၊ ဇ) သတ်ရာ၌ (တ်)သတ်သံ ထွက်ရမည်။

ဥပမာ-

တိက္ခ = တိတ်ခ

ဒုက္ခ = ဒုတ်ခ

ဥဂ္ဂါ = ဥတ်ဂါ

ကိစ္စံ = ကိတ်စ

ဥစ္စ = ဥတ်စ

ဘိဇ္ဇန = ဘိတ်ဇန

ဥဇ္ဇ = ဥတ်ဇ

ဣသရနှင့် ဥသရကို ပဉ္စမအက္ခရာ (င၊ ဥ၊ န၊ က၊ မ) တို့ဖြင့် သတ်ရာ၌ (န်)သတ်, (မ်)သတ်အသံ ထွက်ရမည်။

ပါဠိပါဠိနှင့် ရေးနည်း၊ ဖတ်နည်း

ဥပမာ-

- လိင်္ဂ = လိင်္ဂ
- ကိဉ္ဇန = ကိန်စန
- တိတ္ထ = တိန်ထ
- ဘိန္ဒု = ဘိန်န
- တုဂ် = တုန်ဂ
- ပုဉ္ဇ = ပုန်ဆ
- ပုတ္တ = ပုန်ထ
- ဗုန္ဒု = ဗုန်ဒ
- ဗိပ္ပ = ဗိပ်ပ
- ကုမ္ဘ = ကုမ်ဘ

ဣ-သရနှင့် ဥ-သရတို့ကို (ယ၊ လ၊ ဋ)သတ်ရာ၌ (နိ)သတ်သံ ထွက်ရမည်။

ဥပမာ-

- ဘိဇျော = ဘိန်ဇော
- ယေဘုယျ = ယေဘုန်ယ
- ဗိလ္လ = ဗိန်လ
- ဝေပုလ္လ = ဝေပုန်လ
- ဝိရုဋ္ဌ = ဝိရုန်လှ

ဣ-သရနှင့် ဥ-သရတို့ကို (သိ) သတ်ရာ၌ (တိ) သတ်သံ ထွက်ရမည်။

ဥပမာ-

- တိဿ = တိတ်သ
- ဖုဿ = ဖုတ်သ

၇၀၆

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

ခေ-သရကို (ကံ၊ ဂံ၊ စံ၊ ဇံ၊ ဋံ၊ ဌံ၊ တံ၊ ဖံ၊ ဝံ၊ မံ၊ သံ)တို့ သတ်ရာ၌ (အ)ကို (စ်)သတ်သည့် အသံ (အစ်သံ) ထွက်ရသည်။

ဥပမာ-

ပါဠိယေက္ကံ=ပါဠိယစ်ကံ

ဖေဂ္ဂု=ဖစ်ဂု

ပေစွ=ပစ်စ

ဆေဇ္ဇ=ဆစ်ဇ

သေဋ္ဌ=သစ်ဋ္ဌ

ဇေဋ္ဌ=ဇစ်ဋ္ဌ

လေဉ္စု=လစ်ဉ္စု

တ္ထေ=အစ်ထ

မေတ္တာ=မစ်တာ

ဒေပု=ဒစ်ပ

ပေဿ=ပစ်ဿ

ခေ-သရကို (ဋံ)သတ်ရာ၌ (အ)ကို (င်)သတ်သည့် အသံ (အင်) ဟု ထွက်ဆိုရသည်။

ဥပမာ-

အာနေဉ္စု=အာနင်ဇ

ဩ-သရကို (ကံ၊ဂံ၊သံ)သတ်ရာ၌ (အောက်)အသံထွက်ရသည်။

ဥပမာ-

ဩက္ကာက=အောက်ကာက

မောက္ခ=မောက်ခ

မောဂ္ဂုလ္လာန=မောက်ဂန်လာန

ယောဂ္ဂ=ယောက်ဂ

ဝေါဿ=ဝေါက်သ

ဩ-သရကို (ဇ်၊ဋ၊တ၊ဒ၊ဗ၊ဓ) သတ်ရာ၌ (အုတ်) အသံထွက်ရသည်။

ဥပမာ-

- ပါမောဇ္ဇ=ပါမုတ်ဇ
- ဗောဇ္ဈင်္ဂ=ဗုတ်ဇင်ဂ
- ကမာဗ္ဗဗ္ဗ=ဗုတ်ဗ္ဗတ်ဗ
- ကယာတ္ထ=ယုတ်တ
- သောတ္ထာနံ=သုတ်ထာနံ
- ပေါတ္ထက=ပုတ်ထက
- လောဒ္ဒ=လုတ်ဒ
- သောပု=သုတ်ပ
- ယောဗ္ဗန=ယုတ်ဗန

ဩ-သရကို (င်)သတ်လျှင် ရိုးရိုး မြန်မာအသံထွက်တိုင်း (အောင်)ဟု အသံထွက်သည်။

ဥပမာ-

ပေါခံ=ပေါင်ခ

ဩ-သရကို (ဉ်၊န၊ဏ၊မ်)သတ်ရာ၌ (ဝ)ဆွဲ(န်)သတ်သံ (အုန်)ဟု ထွက်ဆိုရသည်။

ဥပမာ-

- ကောဉ္ဇ=ကုန်ဗ
- ကောဏ္ဍည=ကုန်ဉ်ည
- သောဏ္ဍ=သုန်ဏ
- ဗောဋ္ဌိ=ဗုန်ဋိ
- ဟောန္တိ=ဟုန်တု
- သောမ္မ=သုန်မ

ဤတွင် အပိုင်း (၆) ပြီး၏။

ခေဒိုင်း (၇)

အခန်း (၂၇)

ဝေါဟာရအဓိပ္ပါယ်

ခက်ဆစ်ဝေါဟာရများမှာ အောက်ပါအတိုင်း (၅)မျိုး ရှိပါသည်—

- (၁) ပါဠိခက်ဆစ် (ပါဠိကို တိုက်ရိုက်သုံးသော စကား)၊
- (၂) ပါဠိသက်ခက်ဆစ် (ပါဠိသက် ဝေါဟာရ)၊
- (၃) ပေါရာဏခက်ဆစ် (ရှေးသူဟောင်းတို့ အသုံးအနှုန်း)၊
- (၄) မြန်မာခက်ဆစ် (အသိခက်ဆစ်သော မြန်မာစကား)၊
- (၅) အခြားခက်ဆစ် (ဘာသာစုံ အသုံးအနှုန်း)။

ဟင်းခက်ဆစ်ဝေါဟာရများကို အောက်ပါ အတိုကောက် အမှတ်အသား များဖြင့် ဖော်ပြထားပါသည်—

- (ပါ) = ပါဠိခက်ဆစ်။
- (သက်) = ပါဠိသက်ခက်ဆစ်။
- (ပေါ) = ပေါရာဏခက်ဆစ်။
- (မြန်) = မြန်မာခက်ဆစ်။
- (အခြား) = အခြားဘာသာစကားခက်ဆစ်။

မှတ်ချက်။ ။ ပါဠိသက် မြန်မာ စသည် ထေရ်ဇာန်သော ဝေါဟာရအချို့နှင့် သင်္ချာသရုပ်ပြများကိုမူ အမှတ်အသား မပြဘဲ ထားပါသည်။

[အ]

- အစိန္တယျ(ပါ) = မကြံစည်နိုင်သော။
- အတိတ္တဋ္ဌာရုံ(သက်) = အတိ + တုဋ္ဌ + အာရုံ၊ အတိ = အလွန် + တုဋ္ဌ = အလိုရှိ အပ်သော + အာရုံ = စိတ်၏မေ့လျော့ရာ။
- အထမြောက်(ပေါ) = အောင်မြင်ခြင်း၊ ပြုမြောက်ခြင်း။
- အဓိဋ္ဌာန်(သက်) = အဓိဋ္ဌာန = ဆောက်တည်ခြင်း၊ စိတ်ကို ခိုင်မြဲစွာ ထားခြင်း။
- အနုပါဗိသေသနိဗ္ဗာန်(သက်) = ဝါက်နာမက္ခန္ဓာ ကမ္မဇရုပ် အကြွင်းမရှိ နိဗ္ဗာန်။

[အ]

အနုမောဒနာ(ပါ) = ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ဖြစ်သော။

အနုယယသတ္တိ(ပါ) = အနုယယ + သတ္တိ၊ အနုယယ = သတ္တဝါတို့ သန္တာန်၌ အဖန်ဖန် အစဉ်တစိုက် ကိန်းအောင်းနေသော ကိလေသာ တရား + သတ္တိ = စွမ်းအား။

အနေကန္တိက(ပါ) = မုချမဟုတ်၊ မသေချာ။

အနန္တတူင် = အပိုင်းအခြား မရှိသော စကြဝဠာတူင်။

အနန္တောအနန္တ(ပါ) = ကျေးဇူးဂုဏ်အားဖြင့် အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိခြင်း။

အနုပုန္ဒမ္ပ(ပါ) = မဖြစ်ဖူးသောတရား။

အဖိုဘာဂ = အဖို + ဘာဂ၊ ဘာဂ = ဝေစု။

အဘိညာဉ်ငါးပါး(သက်) = အလွန်အကျူး အထူးသိတတ်သော ရူပပဉ္စမဈာန်နှင့် ယှဉ်သော ဉာဏ်ငါးပါး။

- (၁) ဣဒ္ဓိဝိဓ = တန်ခိုးအမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းနိုင်သော အဘိညာဉ်။
- (၂) ဒိဗ္ဗသောတ = နတ်တို့၏နား (သောတပသာဒ) ကဲ့သို့ ဝေးသောအသံ၊ တိုးတိုးအသံကိုလည်း ကြားနိုင်သော အဘိညာဉ်။
- (၃) ပရစိတ္တဝိဇာနန = သူတပါးစိတ်ကို သိနိုင်သော အဘိညာဉ်။
- (၄) ပုဗ္ဗနိဝါသာနုဿတိ = ရှေးရှေးဘဝ၌ ဖြစ်ခဲ့သမျှ အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ အောက်မေ့နိုင်သောအဘိညာဉ်။
- (၅) ဒိဗ္ဗစက္ခု = နတ်မျက်စိကဲ့သို့ ဝေးသောအဆင်း၊ သေးငယ်သော အဆင်းကိုလည်း မြင်နိုင်သော အဘိညာဉ်။

အမတ(ပါ) = နိဗ္ဗာန်။

အယုတ္တအနတ္တ(သက်) = အယုတ္တ = မသင့်လျော်သော + အနတ္တ = အကျိုး မရှိသော။

အလသမျိုး = အပျင်းမျိုး။

အလဟဿ = အချည်းနှီး အလကား။

အသင်္ချေအနန္တ(ပါ) = အသင်္ချေ + အနန္တ၊ အသင်္ချေ = မရေမတွက်နိုင်ခြင်း + အနန္တ = အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိခြင်း။

[အ၊ ဣ]

အတ္တပ္ပတ္တိ(ပါ) = အတ္တ = အကြောင်းအကျိုး + ဥပ္ပတ္တိ = ဖြစ်ပေါ်မှု

အပ္ပနာ(ပါ) = ဈာန်သို့ သက်ဝင်၍ တည်ခြင်း။

အကာသဓိုးနတ် = ကောင်းကင်၌ အုပ်စိုးသောနတ်။

အာကာသနတ် = ကောင်းကင်၌ တည်သောနတ်။

အာဂန္တုက(ပါ) = ညွှန်သည်။

အာပေါ(ပါ) = ရေ။

အာဂုံတုလွတ် = အာဂုံ + တုလွတ်၊ အာဂုံ = အလွတ်ရခြင်း၊ အလွတ်ရွတ်ဆိုနိုင်ခြင်း + တုလွတ် = သူတပါး မတူနိုင်အောင် အလွတ်ရွတ်နိုင်ခြင်း။

အာရမ္မဏ(ပါ) = အာရမ္မဏပုဏ္ဏား = အာရုံကို ကပ်၍ ရှုခြင်း။

အာလယပြတ် = လိုချင်မှု၊ တွယ်တာမှု မရှိတော့ခြင်း။

အာသဝက္ခယဉာဏ်(သက်) = အာသဝေါတရားတို့၏ ကုန်ကြောင်း ဖြစ်သော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်။

အာသဝေါ(ပါ) = ယိုစီးတတ်သောတရား (အာသဝေါတရား ၄-ပါး)။

ဣဏပရိဆောဂ(ပါ) = အကြွေးခံယူ၍ သုံးဆောင်ခြင်း။

ဣန္ဒဘုမ္မာ(ပါ) = ဣန္ဒ + ဘုမ္မာ၊ ဣန္ဒ = အစိုးရသူ + ဘုမ္မာ = မြေ၌တည်သောနတ်၊ ဘုမ္မစိုးနတ်။

ဣဿာ(ပါ) = မနာလိုခြင်း။

[ဥ]

ဥတုဓရုပ်(သက်) = အပူအအေး ဥတုကြောင့် ဖြစ်သောရုပ်။

ဥဒါန်းစကား = ဥဒါန်း + စကား၊ ဥဒါန်း = ဥဒါန = လျှံထွက်ခြင်း = ပိတ်ကြောင့် ပေါ်ထွက်လာသော ဝမ်းမြောက်သော စကား။

ဥပါသကာ(ပါ) = ရတနာ ၃-ပါးတို့ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သောအမျိုးသား။

ဥပါသိကာ(ပါ) = ရတနာ ၃-ပါးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော အမျိုးသမီး။

ဥပုသ်ပဝါရဏာ = ဥပုသ် + ပဝါရဏာ၊ ဥပုသ် = သံဃာတော်များ ပြုအပ်သော သံဃာ့ဥပုသ် + ပဝါရဏာ = အပြစ်ရှိက ဆိုဆုံးမရန် သံဃာ အချင်းချင်း ပိတ်ကြားခြင်း။

[ဥ၊ ဦး၊ ဧ၊ ဩ]

ဥက္ကေပနိယကံ(သက်) = နှင်ထုတ်ခြင်းအမှု။

ဥစ္စေဒိဋ္ဌိ(ပါ) = သေလျှင် ဆာဝပြတ်၏ဟု ယူခြင်း။

ဦးချ(မြန်) = ဦး+ချ၊ ဦး=ဦးခေါင်း+ချ=မြေ၊ သို့မဟုတ် ကြမ်းပြင်နှင့် ထိအောင် ပြုခြင်း။

ဧကရာဇ်(သက်) = တစ်ပြည်၊ တစ်နိုင်ငံကို အစိုးရသော မင်း။

ဧကန္တိက(ပါ) = မုချ၊ သေချာပေါက်။

ဩကာသ(ပါ) = အခွင့်(ခွင့်တောင်းခြင်း) = ရှိခိုးခွင့်၊ ကန်တော့ခွင့်၊ ဆွမ်း ပန်း ကပ်လှူခွင့်၊ သီလခံယူခွင့် ပြုတော်မူပါ။

ဩဇာ(ပါ) = အစာအာဟာရ (အဆီ၊ အစေး)။

ဩတ္တပ္ပ(ပါ) = မကောင်းမှုမှ ကြောက်လန့်ခြင်း။

[က]

ကတိ(ပါ) = ဝန်ခံချက်။

ကလျာဏပုထုဇဉ်(သက်) = အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် ကောင်းသော ပုထုဇဉ်။

ကာယပဏာမ(ပါ) = ကာယကံမြောက် ရှိခိုးခြင်း၊ ကိုယ်ဖြင့် ရှိခိုးခြင်း။

ကာယကံ(သက်) = ကိုယ်ဖြင့် ပြုအပ်သော အမှု။

ကာယဒွါရ(ပါ) = ကိုယ်ခန္ဓာတံခါးပေါက်။

ကာယဗထမာန်(သက်) = ကာယ = ကိုယ် + ဗလ = အင်အား + မာန် = မာန = တက်ကြွမှု။

ကုသလ(ပါ) = ကုသိုလ်ကောင်းမှု။

ကော်ရော် = မြတ်နိုးခြင်း။

ကန်တော့(မွန်) = ကလအိ = ကလော့ = အရိုအသေပြုခြင်း။

ကိုယ်စောင့်နတ် = မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို စောင့်သောနတ်။

[က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ]

- (၁) သတ္တဘာဂနတ်=ဗုဒ္ဓစာရေးနတ်။
- (၂) သူရဿတီနတ်=ပညာပေးနတ်။
- (၃) သကျနတ်==ဥစ္စာပေးနတ်။
- (၄) မဟိရာဇာနတ်=အိပ်မက်ပေးနတ်။
- (၅) ဝါမသူရနတ်==နိမိတ်ပြနတ်။
- (၆) နေသူရနတ်=အလှူပေးမှတ်တမ်းတင်နတ်။
- (၇) ကရဝါနတ်=ကာမဂုဏ်ချမ်းသာပေးနတ်။
- (၈) ယာတီကနတ်=သွားလေရာလိုက်၍ စောင့်ရှောက်သောနတ်။
- (၉) ကလျာအမိတ္တနတ်=စကားကောင်းကို မှတ်သားသောနတ်။
- (၁၀) စန္ဒာဒေဝီနတ်=ကျက်သရေစောင့်နတ်။
- (၁၁) နရိန္ဒာဒေဝီနတ်=အိပ်သောအခါ ဦးခေါင်းရင်းက စောင့်ပေးသောနတ် (သမန္တ။၈၃)။

- ကမ္မဇရုပ်(သက်)=ကံကြောင့် ဖြစ်သောရုပ်။
- ကမ္မပထဒေသနာ(ပါ)=ကံမြောက်ကြောင်းဟောသောတရား။
- ကမ္မပစ္စယ(ပါ)=ကံအကြောင်းရင်းခံသော။
- ကြမ္မာ(သက်)=ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ ဟူသောအကြောင်းတရား။
- ကြမ္မာငင်=ကံကြမ္မာက ဆွဲဆောင်သည်။
- ဓန္တိယ(ပါ)=မင်းမျိုး။
- ဂါထာ(ပါ)=ပါဠိကဗျာ။
- ဂုဏဂုဗ္ဗိ(ပါ)=ဂုဏ်အားဖြင့် ကြီးသူ။
- ဂင်္ဂါဝါဠု=ဂင်္ဂါ+ဝါဠု ၊ ဂင်္ဂါ=ဂင်္ဂါမြစ်+ဝါဠု=သဲ။
- ဂန္ဓ(ပါ)=အနံ့။
- ဂမ္ဘီရ(ပါ)=နက်နဲခြင်း။
- ဃနာ(ပါ)=အခဲ (နို့သနာ)။

[၈၊ ၈၀၊ ၉]

စတုသဗ္ဗဋ္ဌာန် (သက်) = စတု + သဗ္ဗဋ္ဌာန်၊ စတု = လေးပါး + သဗ္ဗဋ္ဌာန် = ဖြစ်ပေါ်မှု အကြောင်း။

စနည်းနာ (ပေါ) = စနည်းကို နာယူခြင်း၊ သတ်မှတ်ထားသော အရပ်မှ ရွေးဦးစွာ ကြားရသောစကားကို မှတ်သား၍ အဓိပ္ပါယ်ကောက်ခြင်း။

စာဂ (ပါ) = ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း။

စိတ္တုပ္ပါဒ် (သက်) = စိတ္တ + ဥပ္ပါဒ၊ စိတ္တ = စိတ် + ဥပ္ပါဒ = ဖြစ်ခြင်း။

စုတိမနေ = ဆေးခြင်း။

စုတ္တိယ (ပါ) = ပါဠိစကားပြေ။

ဆည်းကပ် (ပေါ) = ချဉ်းကပ်ခြင်း၊ ဆုံးမခံယူခြင်း၊ ပညာယူခြင်း။

ဇဝနတိက္ခ (ပါ) = ဇဝန + တိက္ခ၊ ဇဝန = လျင်မြန်ခြင်း + တိက္ခ = ထက်မြက်ခြင်း။

ဇာတာခွင် = မွေးဖွားချိန်ရှိ ငြိုဟ်နေငြိုဟ်ထားမှတ်တမ်း။

[၉၊ ၂]

ဈာနဘာဝနာ (ပါ) = ဈာန်ကို ပွားများမှု။

ဈာန် (သက်) = ကသိုဏ်းစသော အာရုံကို ကပ်၍ ရှုကြည့်ခြင်း။

ဉာဏဗလမာန် = ဉာဏ + ဗလ + မာန် = မာန၊ ဉာဏ = ဉာဏ် + ဗလ = အင်အား + မာန် = မာန = တက်ကြွမှု။

ဉာဏသမ္ပယုတ် (သက်) = ဉာဏ = အသိဉာဏ်နှင့် + သမ္ပယုတ္တ = ကောင်းစွာ ယှဉ်တွဲခြင်း။

ဉာဏဝိပ္ပယုတ် (သက်) = ဉာဏ = အသိဉာဏ်နှင့် + ဝိပ္ပယုတ္တ = မယှဉ်ခြင်း၊ ကင်းကွာခြင်း။

[၉၊ ၈]

ဋ္ဌာရသပေါင်း = အတတ်ပညာ ၁၈-ရပ်အားလုံး။

တေဇဗလမာန် = တေဇ + ဗလ + မာန် (မာန)၊ တေဇ = တန်ခိုးအာဏာ + ဗလ အင်အား + မာန = တက်ကြွမှု။

တေဇော (ပါ) = မီး။

တိတ္ထိ (ပါ) = အယူမှားသောသူ၊ တပါးသော အယူရှိသောသူ။

[ထ၊ ဒ၊ ဓ၊ န]

ထေယျပရိဘောဂ (ပါ) = ခိုးယူသုံးဆောင်ခြင်း။

ထုတ္တစဉ်းအာပတ် (သက်) = ထုလွှစွယ = ထုလွှ + အစွယ၊ ထုလွှ = ရှန်ရင်းသော
+ အစွယ = အပြစ်ရှိသော အာပတ်။

ဒသ (ပါ) = တစ်ဆယ်။

ဒါယဇ္ဇပရိဘောဂ (ပါ) = အမွေပစ္စည်းအဖြစ် သုံးစွဲဆောင်ခြင်း။

ဒိဋ္ဌိ (ပါ) = အမြင်၊ အယူ၊ အသိဉာဏ်။

ဒုက္ကရဝရိယ (ပါ) = ဒုက္ကရ + ဝရိယ + ဒုက္ကရ = ခဲယဉ်းစွာ ပြုအပ်သော + ဝရိယ =
အကျင့်။

ဒုက္ကဋ်အာပတ် (သက်) = မကောင်းသော ကိုယ်၊ နှုတ် အမှုအရာကြောင့်
သင့်သော အပြစ်။

ဒုက္ခိတ (ပါ) = ဆင်းရဲသော သတ္တဝါ။

ဒုဗ္ဗိက္ခ (ပါ) = ငတ်မှတ်ခေါင်းပါးသော။

ဒေဝပုတ္တ (ပါ) = မာရ်နတ်သား။

ဒေဝါယက္ခ (ပါ) = ဒေဝါ + ယက္ခ၊ ဒေဝါ = နတ် + ယက္ခ = ဘီလူး။

ဒေသစာရီ (ပါ) = ဒေသ = အရပ်မျက်နှာ + စာရီ = လှည့်လည်ခြင်း = အရပ်
အသီးသီးသို့ ခရီးလှည့်လည်ခြင်း။

ဒေါသ (ပါ) = ပြစ်မှားခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်း။

ဓမ္မက္ခန္ဓ (သက်) = ဓမ္မက္ခန္ဓ = တရားအစုအပေါင်း ပိဋကပါဠိတော်များ။

နပုံးပဏ္ဍုက် = ပဋိသန္ဓေက ကျားမအင်္ဂါ ပါမလာသူ (နပုံသကပဏ္ဍုက်)။

(၁) အာသိတ္တပဏ္ဍုက် = သူတပါး၏ အင်္ဂါဇာတ်ကို ခံတွင်းဖြင့် စုပ်သူ၊
ပန်းစုပ် (အာသိတ္တ = သွန်းလောင်းခြင်း)။

(၂) ဥဿယျပဏ္ဍုက် = သူတပါးတို့ မေထုန် မှီဝဲသည်ကို ချောင်းကြည့်
ရမှ အာသာပြေသူ။

(၃) ဩပက္ကမိကပဏ္ဍုက် = သင်းကွပ် ခံရသူ၊ ဝှေးစေ့ထုပ် ခံရသူ။

[န၊ ပ]

(၄) ပက္ခပဏ္ဍိတံ=ရှေးအကုသိုလ်ကံကြောင့် လဆန်းရက်၌ ရာဂ
အလွန် ပြင်းထန်ပြီး လဆုတ်ရက်၌ ရာဂ အားနည်းသွား၊
လဆုတ်ရက်၌ ရာဂ အလွန် ပြင်းထန်ပြီး လဆန်းရက်၌
ရာဂ အားနည်းလာသွား (ပက္ခ=၁၅-ရက်ပတ်)

နာနာထောက (ပါ) = နာနာ + လောက၊ နာနာ = အမျိုးမျိုး + လောက =
သတ္တဝါအပေါင်း။

နာမကရဏ (ပါ) = အမည်မှည့်ခြင်း။

နိရောဓသမာဓိ (သက်) = နိရောဓ = စိတ်စေတသိက် စိတ္တဓရုပ်များ ချုပ်နေ
မှု + သမာပတ် = ရောက်ရှိဝင်စားခြင်း၊ နာမိန္ဒြာ
အစဉ်များရပ်စဲလျက် ရုပ်ိန္ဒြာသက်သက် အသက်
ရှင်နေခြင်း။

နိယတဗျာဒိတ် (သက်) = မည်သည့်အခါ၌ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ ဟု တိတိကျကျ
မိန့်ကြားသော ဗျာဒိတ်စကား။ [ဗျာဒိတ်သည်
“ဗျာကရဏ” ဟူသော ပါဠိနှင့် နှီးနှယ်သည်။]

နိဗ္ဗဝတ် (သက်) = အမြဲပြုလုပ်အပ်သော ဝတ္တရား။

နိယျာနိက (ပါ) = ဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း။

နည်းနာနာယ = နည်း + နာ + နာယ၊ နာ = နာနာ = အမျိုးမျိုး + နာယ = နည်း၊
နည်းအမျိုးမျိုး။

ပဒေသရာဇ် (သက်) = တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို အစိုးရသောမင်း။

ပဓာန (ပါ) = အဓိကထား၍၊ အကြီးအမှူးပြု၍။

ပစ္စက္ခ (ပါ) = မျက်မှောက်၊ လက်ရှိအနေအထား။

ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ် (သက်) = ဆင်ခြင်သုံးသပ်သောဉာဏ်။

ပညာ (ပါ) = အရာရာ၌ ထတ်သိလိမ္မာခြင်း။

ပညာသိက္ခာ (ပါ) = ပညာတည်းဟူသော အကျင့်။

ပဋိပတ် (သက်) = ကျင့်ဝတ်။

ဝေါဟာရအဓိပ္ပါယ်

[ပ၊ ဖ၊ ဗ]

- ပဋိသမ္ဘိဒါညဏ် (သက်) = ခွဲခြမ်းဝေဖန်၍ သိမြင်သောညဏ်။
- ပဏာမစေတနာ (ပါ) = ရှိခိုးခြင်းစေတနာ။
- ပထဝီ (ပါ) = မြေ။
- ပဝေဏီ (ပါ) = အစဉ်အဆက်။
- ပဝတ္တိအကျိုး (သက်) = ပဋိသန္ဓေခဏနှင့် စုတိဇောတို့၏ အကြား တစ်ဘဝတာ အသက်ရှင်နေစဉ် ခံစားရသောအကျိုး။
- ပါစိတ်အာပတ် (သက်) = ပါစိတ္တိယ = ကုသိုလ်စိတ်ကို ကျဆုံးစေတတ်သော အပြစ်။
- ပါဋိဒေသနီအာပတ် = သီးခြားဒေသနာ ပြောကြားရသော အာပတ်။
- ပါရာဇိကအာပတ် (သက်) = ပါရာဇိက + အာပတ်၊ ပါရာဇိက = သာသနာတော်မှ ဆုံးရှုံးစေတတ်သော + အာပတ် = အာပတ္တိ = အပြစ်။
- ပိတိပဿဒ္ဓိ (ပါ) = နှစ်သက်ငြိမ်းအေးခြင်း။
- ပုည (ပါ) = ကောင်းမှုကုသိုလ်။
- ပုညဇေဇော် (သက်) = ကောင်းမှုတန်ခိုး။
- ပုထုဇဉ် (သက်) = ကိလေသာ များစွာ ဖြစ်သူ။
- ပူဇော် (သက်) = ရိုသေကိုင်းညွတ်ခြင်း၊ အမြတ်တနိုး ပေးလှူခြင်း။
- ပံသု (ပါ) = မြေမှုန့်။
- ပဿ (ပါ) = တွေ့ထိမှု။
- ပလဝဝိပဿနာညဏ် (သက်) = ပလဝ + ဝိပဿနာညဏ်၊ ပလဝ = အားကောင်းသော + ဝိပဿနာညဏ် = ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကို အထူးရှုမြင်ပွားများသောညဏ်။
- ပဟုသုတ (ပါ) = ပဟု = များပြားသော + သုတ = အကြား (အမြင်)။
- ဗုဒ္ဓမန္တန် (သက်) = ဗုဒ္ဓ + မန္တန်၊ ဗုဒ္ဓ = ဘုရားရှင်၏ + မန္တန် = ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရန် ဂါထာ ပါဠိများ။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း

[၈၂၁]

ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ (ပါ) = ဗုဒ္ဓ = ဘုရား + အနုဿတိ = အဖန်ဖန်အောက်မေ့မှု၊
ဘာဝနာ = ပွားများခြင်း၊ ဘုရားဂုဏ်တော်ကို
ပွားများခြင်း။

ဗြဟ္မစိုရ်တရား = မေတ္တာ, ကရုဏာ, မုဒိတာ, ဥပေက္ခာတရား ၄-ပါး
(ဗြဟ္မစိုရ်ယ = ဗြဟ္မစိုရ် = မြတ်သောအကျင့်)။

ဗြာဟ္မဇာ (ပါ) = အကျင့်ဖြူစင်သောသူ။

ဘဝကန္တာရ (ပါ) = ဘဝတည်းဟူသော ခရီးကြမ်း။

ဘုရားလျာ = ဘုရားလောင်း။

ဘောဂဗလမာန် = စည်းစိမ်အင်အားတက်ကြွမှု။

ဘောဇဉ် (သက်) = ဘောဇန = စားဖွယ်၊ ထမင်းနှင့် ဟင်းလျာများ။

တတ္ထတြိန်း (သက်) = တတ္ထ + တြိန်း၊ တတ္ထ = ထမင်း(စား) + တြိန်း = သုံး။

ဘုန်းသမ္ဘာ = ဘုန်း = ဘုန်းကံ + သမ္ဘာ = သမ္ဘာရ = အဆောက်အဦ၊ ပါရမီ။

ဘုမ္မစိုးနတ် = မြေ၌ တည်သောနတ်။

ဘုံကိုးဝနှင့် = ဘုံကိုးပါး၊ သတ္တဝါသ ၉-ပါး။

(၁) နာနတ္ထကာယ, နာနတ္ထသညီ = ကိုယ်သဏ္ဍာန်လည်း အမျိုးမျိုး၊
ပဋိသန္ဓေစိတ်လည်းအမျိုးမျိုးရှိသော
ဘုံ (လူ့ဘုံ၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်)။

(၂) နာနတ္ထကာယ, ကေတ္ထသညီ = ကိုယ်သဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးရှိ၍
ပဋိသန္ဓေစိတ် တစ်မျိုးသာ ရှိသောဘုံ
(အပါယ်လေးဘုံ၊ ပဌမဈာန်သုံးဘုံ)။

(၃) ကေတ္ထကာယ, နာနတ္ထသညီ = ကိုယ်သဏ္ဍာန် အရောင်အဝါ တူ၍
ပဋိသန္ဓေစိတ် နှစ်မျိုး ရှိသောဘုံ
(ဒုတိယဈာန်သုံးဘုံ)။

[၁၁၆]

- (၄) ကေတ္တကာယ ကေတ္တသညီ = ကိုယ်သဏ္ဍာန်လည်းတူ ပဋိသန္ဓေ စိတ်လည်း တစ်မျိုးသာ ရှိသောဘုံ (တတိယဈာန်သုံးဘုံ၊ ဝေဟပ္ပိုလ်ဘုံ၊ သုဒ္ဓါဝါသဘုံ)။
- (၅) အသညီ အပ္ပဋိသံဝေဒီ = သညာမရှိ အာရုံခံစားမှု မရှိသော သတ္တဝါတို့၏ နေရာဘုံ (အသညသတ်ဘုံ)။
- (၆) အာကာသာနဉ္စာယတန = ကောင်းကင်းပညတ်ကို အာရုံပြုသော ဈာန်စိတ်ကြောင့် ရောက်သောသတ္တဝါ တို့၏နေရာဘုံ။
- (၇) ဝိညာဏဉ္စာယတန = ပဌမာရူပဝိညာဉ်ကို အာရုံပြု၍ ဝိညာဉ်သည် အဆုံးမရှိဟု ပွားများသဖြင့် ရောက်သော သတ္တဝါတို့၏ နေရာဘုံ။
- (၈) အာကိဉ္စညာယတန = ပဌမာရူပဝိညာဉ်၏ မရှိခြင်း နှစ်ထံသော ပညတ်ကို အာရုံပြု၍ တစ်စုံတစ်ခုမျှ မရှိဟု ပွားများသဖြင့် ရောက်အပ်သော သတ္တဝါ တို့၏ နေရာဘုံ။
- (၉) နေဝသညာနာသညာယတန = သညာရှိသည်လည်း မဟုတ်၊ မရှိ သည်လည်း မဟုတ်ဟု ပွားများ သဖြင့် ရောက်သော သတ္တဝါတို့၏ နေရာဘုံ။

ဘုံသုံးဆယ့်တစ် = ကာမ ၁၁-ဘုံ၊ ရူပ ၁၆-ဘုံ၊ အဗ္ဗပ ၄-ဘုံ။

မနောဇာတ်(သက်) = မနော + ဇာတ်၊ မနော = စိတ် + ဇာတ် = ဓာတု = တည်ရာ၊ သဘောတရား။

မသွေဥပါယ် = မသွေ + ဥပါယ်၊ မသွေ = အမြဲ + ဥပါယ် = ဥပါယ် = အကြောင်း၊ စီရင်ခြင်း။

မဟာကရုဏာ (ပါ) = မဟာ + ကရုဏာ၊ မဟာ = ကြီးမားသော + ကရုဏာ = သနားခြင်း။

မဟာကုသိုလ်(သက်) = မဟာ = များသော၊ ကုသိုလ် = ကုသလ = ကောင်းမှု။

[မ၊ ယ၊ ဝ၊ လ]

မဟာကန္တာရ (ပါ) = မဟာ + ကန္တာရ၊ မဟာ = ကြီးစွာသော + ကန္တာရ = ခက်ခဲသောခရီး၊ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ သွားရသောခရီး။

မုဒိတာ = ဝမ်းမြောက်ခြင်း။

မေထုန် (သက်) = မေထုန် = မေထုန် = တပ်မက်ချင်း တူသူနှစ်ဦးတို့၏ ကိစ္စ။

မာန်မာန (ပါ) = ထောင်လွှားတက်ကြွဘဝင်မြင့်ခြင်း။

မစ္ဆရိယ (ပါ) = နှမြောတုန်တိုခြင်း။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ (ပါ) = မိစ္ဆာ + ဒိဋ္ဌိ၊ မိစ္ဆာ = မှားယွင်းသော + ဒိဋ္ဌိ = အမြင် အယူဝါဒ။

မြူစုဏ် = မြူ + စုဏ် = စုတ္တ = အမှုန် = မြူမှုန်။

ယမရာဇာ (ပါ) = ယမမင်း၊ လူတို့၏ ကောင်း၊ မကောင်းကို မှတ်သားသော ငရဲမင်း။

ယောနိလေးထွေ (သက်) = ယောနိ = ပဋိသန္ဓေ = ပဋိသန္ဓေလေးမျိုး။

ယဇ်ပူဇော် (သက်) = ယဇ် = ပူဇော်၊ ယဇ် = ယဇ် = ပူဇော်ပသခြင်း = ပြာဟူက ဝါဒီ စသူတို့အန္တရာယ် ကင်း၍ ကောင်းကျိုးရရန်အတွက် သူ့အသက် ထုတ်၍ နတ်တို့အား ပူဇော်ခြင်း။

ရတနာ = နှစ်သက်မြတ်နိုးဖွယ်ရာဖြစ်သော၊ ရွားပါး၍ အဖိုးတန်သောပစ္စည်း။

ရသ (ပါ) = အရသာ။

နေဝင်ရိတဇော (ပေါ) = နေဝင်ပြီးခါနီး၊ မှောင်စပျိုးချိန်။

ရုက္ခစိုးနတ် = သစ်ပင်၌ တည်သောနတ်။

ရူပကာယ (ပါ) = ရုပ်အဆင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာ။

ရူပနိကာယ် (သက်) = ရူပ + နိကာယ်၊ ရူပ = ရုပ်ရည် + နိကာယ် = နိကာယ် = အပေါင်း။

ရန်ခပင်း = ရန်ခပ်သိမ်း၊ ရန်အားလုံး။

ရှိုခိုး (ပေါ) = ဦးချခြင်း။

လက္ခဏာ (ပါ) = အမှတ်အသား။

လက္ခဏာယာဉ် (သက်) = လက္ခဏာ + ယာန၊ လက္ခဏာ = အမှတ်အသား၊ ယာန = ယာဉ် = လမ်းကြောင်း။

ဝေါဟာရအဓိပ္ပါယ်

[၈၁၀]

လက္ခဏူ(ပါ)=လက္ခဏူပဗျာန်=အာရုံကို ကပ်၍ ရှုခြင်း။

လိပ်ခွံတံတစ်=တံတစ်(ပေါ)=ကဲ့သို့၊ သဖွယ်။

လုတ္ထပယောဂ=လုတ္ထ(ပေါ)+ပယောဂ(ပါ)၊ လုတ္ထ=ကြီးစားအားထုတ်ခြင်း
+ပယောဂ=ကြီးစားအားထုတ်ခြင်း။

လောကုတ္တရာ(ပါ)=လောကထက် မြတ်သော၊ လောကမှ ထွက်မြောက်ရာ
ဖြစ်သော။

လောဘ(ပါ)=လိုချင်တပ်မက်ခြင်း။

ဝစီဝိညတ် (သက်)=နှုတ်ဖြင့် သိစေခြင်း။

ဝစီပဏာမ(ပါ)=နှုတ်ဖြင့်ရှိခိုးခြင်း။

ဝယဝုဗ္ဗိ(ပါ)=အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကြီးသူ။

ဝသုန္ဒရေ(ပါ)=ရတနာတို့တည်ရှိရာ မြေကြီး။

ဝဏ္ဏ(ပါ)=အဆင်း။

ဝတ္ထုကိလေ(ပါ)=ဝတ္ထု+ကိလေ၊ ဝတ္ထု=ဝတ္ထုကုမ=နှစ်သက်ဖွယ် အာရုံ
ငါးပါး အသုံးအဆောင်များ၊ ကိလေ=ကိလေသာကုမ=အာရုံ
ငါးပါးကို တပ်မက်စွဲလမ်းတတ်သော တဏှာ(လောဘ)။

ဝါယော(ပါ)=လေ။

ဝိသဘာဂ(ပါ)=သဘောမတူသော။

ဝိညာဏဋ္ဌိတိ=ဝိညာဏ+ဋ္ဌိတိ၊ ဝိညာဏ=ပဋိသန္ဓေဝိညာဉ်၊ ဋ္ဌိတိ=တည်နေရာ။

ခုနစ်ပါး=ပဋိသန္ဓေစိတ်ဝိညာဉ် တည်ရှိရာဘုံ ခုနစ်မျိုး (ဘုံ ၉-ပါးတွင်
အသညီအပွဋိသံဝေဒီ=သညာမရှိ အာရုံခံစားမှု မရှိသော သတ္တဝါ
တို့၏ နေရာဘုံ(အသညသတ်ဘုံ)နှင့် နေဝသညာနာသညာယတန=
သညာရှိသည့်လည်း မဟုတ် မရှိသည့်လည်းမဟုတ်ဟု ပွားများသဖြင့်
ရောက်သောဘုံ ၂-ပါး ချန်၍ ကျန်ဘုံ ၇-ပါး။

ဝိပါကံစိတ်(သက်)=အကျိုးဖြစ်သောစိတ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာသင်္ကေတကျမ်း

[၈၁၁]

ဝိပါက်ဝိညာဉ်(သက်)=အကျိုးဖြစ်သောစိတ်။

ဝေဓနယျ(ပါ)=ဆုံးမထိုက်သူ၊ ကျွတ်ထိုက်သူ။

ဝေဓနာ(ပါ)=ခံစားမှု။

ဝေဓယိတသုခ (ပါ)=ခံစားအပ်သော ချမ်းသာ။

ဝေါဟာရပညတ် (သက်)=ဝေါဟာရ+ပညတ်၊ ဝေါဟာရ=စကား၊ အခေါ်
အဝေါ်၊ အမည် + ပညတ် = အပြားအားဖြင့်
သိစေခြင်း။

ဝတ်တက်=နေ့စဉ်မပြတ် ဘုရားရှိခိုးခြင်း။

သတိပဋ္ဌာန်ဘာဝနာ=သတိပဋ္ဌာန်တရားကို ပွားများမှု။

သတိသမ္ပဇဉ် (သက်)=သတိ+သမ္ပဇဉ်၊ သတိ=ကုသိုလ်ကိစ္စကို အမှတ်ရမှု+
သမ္ပဇဉ်=ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်ခြင်း။

သဘာဝသတ္တိ (ပါ)=သဘာဝ+သတ္တိ၊ သဘာဝ=ပင်ကိုအတိုင်း အမှန်အတိုင်း
ဖြစ်သော+သတ္တိ=စွမ်းရည်စွမ်းအား။

သမသိသီရဟန္တာ (သက်) =အရဟတ္တဖိုလ်လည်း ရ၊ အသက်လည်း ကုန်သော
ရဟန္တာ။

သမဏ (ပါ)=ရဟန်း။

သမာဓိသိက္ခာ(ပါ)=သမာဓိ တည်းဟူသော အကျင့်။

သမာပတ် (သက်)=ကောင်းစွာ ရောက်ခြင်း၊ ဝင်စားခြင်း။

သမာပတ် (ဂ)ပါး (သက်)=ဈာန်တရားရှစ်ပါးသို့ ကောင်းစွာ ရောက်ခြင်း။
ဈာန်ဝင်စားခြင်း၊ (စတုက္ကနည်းအားဖြင့် ရှုပဈာန်
၄-ပါးနှင့် အရှုပဈာန် ၄-ပါးကို သမာပတ်ရှစ်ပါးဟု
ခေါ်သည်။)

သရဇ္ဈာယ်ခြင်း(သက်)=သဇ္ဈာယ (ပါ)=ကိုယ်တိုင် ရွတ်ဆိုခြင်း၊ စီးဖြန်းခြင်း။

သာကီဝင် (သက်)=သာကီယ =ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ ဆွေတော် မျိုးတော်ဖြစ်သော
သာကီဝင်မင်းမျိုး မင်းနွယ်များ။

သာမိပရိဘောဂ (ပါ)=ပိုင်ရှင်အဖြစ် သုံးဆောင်ခြင်း။

သာသနာစွမ်း=ဗုဒ္ဓသာသနာ ရှိသော ကာလ။

[သ]

သာသနာပ = ဗုဒ္ဓသာသနာ ကွယ်သော ကာလ။

သီလာ(ပါ) = ကျောက်ဆိုင်၊ ကျောက်ခဲ၊ ကျောက်တုံး။

သီလသိက္ခာ = သီလတည်းဟူသော အကျင့်။

သုစရိတ(ပါ) = သုစရိတ်တရား။

သုခိတ(ပါ) = ချမ်းသာသော သတ္တဝါ။

သုတ(ပါ) = အကြားအမြင် ဗဟုသုတရှိခြင်း။

သက္ကာရ(ပါ) = အရိအသေပြုခြင်း။

သက်မှတ်(မြန်) = မွေးနေ့သက္ကရာဇ်ကို မှတ်သားသည့် စာတမ်းမှတ်စာ။

သတ္တာဝါသ(ပါ) = သတ္တ + အာဝါသ၊ သတ္တ = သတ္တဝါ + အာဝါသ = နေရာဌာနဘုံ။

သတ္တော်(သက်) = ခုနစ်ခေါက်။

သန္တိသုခ(ပါ) = ငြိမ်းအေးချမ်းသာခြင်း။

သဒ္ဓါ(ပါ) = ရတနာသုံးပါးနှင့် ကံ၊ ကံ၏အကျိုးစသည်ကို ယုံကြည်ခြင်း။

သစ္စမ္မ(ပါ) = သူတော်ကောင်းတရား။

သန္တာန်(သက်) = သန္တာနု = အစဉ်(စိတ်အစဉ်)။

သပ္ပိယံ(သက်) = သပ္ပိယ = သင့်လျော်လျောက်ပတ်ခြင်း၊ လှပတင့်တယ်ခြင်း။

သဗ္ဗဇယမင်္ဂလာ(ပါ) = အလုံးစုံအောင်မြင်မှုမင်္ဂလာကို ရရှိနိုင်သော ဂါထာ။

ဓမ္မတ္ထက(ပါ) = သဗ္ဗ + အတ္ထ + က၊ သဗ္ဗ = အလုံးစုံ + အတ္ထ = အကျိုး + က = ရှိ၊ အလုံးစုံအကျိုးရှိသော ကမ္မဋ္ဌာန်း။

သဗ္ဗေ သတ္တာ(ပါ) = သဗ္ဗေ + သတ္တာ၊ သဗ္ဗေ = အလုံးစုံကုန်သော + သတ္တာ = သတ္တဝါများ။

သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်(သက်) = အလုံးစုံကို သိတော်မူသော ဉာဏ်တော်။

သမ္ဘူတ(ပါ) = ကောင်းစွာ ဖြစ်ခြင်း။

သမ္မပ္ပဓာန်(သက်) = လုံ့လဝီရိယ ကြိုးစားအားထုတ်မှု။

သမ္မာအာဇီဝ(ပါ) = ကောင်းစွာ အသက်မွေးမှု။

သမ္မာပဋိပတ်(သက်) = သမ္မာ + ပဋိပတ်၊ သမ္မာ = ကောင်းစွာ + ပဋိပတ် = အကျင့်။

[သ၊ ဟ]

သဿတဒိဋ္ဌိ(ပါ)=အတ္တ, လောကသည် မြစ်ဟု ယူခြင်း။

သေဋ္ဌ်နှင်း(သနှင်း)=မင်း။

သံဃာဒိသေသ်အာပတ်=ဤအာပတ်ကို ကုစားရန် အစ အလယ် အဆုံး သုံးပါးလုံး၌ သံဃာကို အလိုရှိအပ်သော အပြစ်။

သံသေဒေ(ပါ)=အညိုကို စွဲ၍ ဖြစ်သော သတ္တဝါ။

သုံးလူသေဋ္ဌ်နှင်း=သုံးလူ+သေဋ္ဌ်နှင်း၊ သုံးလူ=လူနတ်ပြဟွာ + သေဋ္ဌ်နှင်း= မြင့်မြတ်သော ချီးမွမ်းအပ်သော တရားမင်း (မြတ်စွာဘုရား)။

ဟဒယဝတ္ထု(သက်)=နှလုံးသွေးအတွင်း၌ တည်ရှိသော ရုပ်အကြည်ဓာတ်။

ဟာသ(ပါ)=ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာ။

ဟိရီ(ပါ)=မကောင်းမှုမှ ရှက်ခြင်း။

ဤတွင် အပိုင်း (၇) ပြီး၏။

ဤတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း ပြီး၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း မှတ်သားဖွယ်အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[အ]	
အကာလဒါန	၃၀၅
အကုသိုလ်ကံ မမြောက်ဟု ယူဆပုံ	၄၃၀
အကန်အသတ်မရှိ အကျိုးတရား များကို ခံစားရ	၅၂၂
အကျင့်မြတ်၏အစ	၄၉၄
အကျဉ်းချုပ် မန္တန်များ	၅၁၅
အကျဉ်းတန် အရုပ်ဆိုး	၃၂၀
အကျိုးထူးတရား ဖြစ်ထွန်း	၂၆၄
အကြိတ်အနယ် ခံနိုင်သော တရား	၁၄၃
အခက်အခဲဟူသမျှ အားလုံးကို အောင်မြင်နိုင်	၅၄၀
အခွင့်အခါအရ ကံ ၄-မျိုး	၆၆၈
အက္ခောဘိဏီ	၅၇
အချစ်ကြောင့်	၅၁၇
အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်မြောက် စေသည့် ဂါထာ	၅၂၆
အချိန်ပိုင်း သီလ	၄၉၆
အချိန်မရွေး ကုသိုလ်တိုးသော အလှူ	၃၀၇
အင်္ဂုလိမာလကို အောင်ခြင်း	၅၃၆
အဋ္ဌေကို ရှောင်နိုင်	၃၇၄
အဋ္ဌေအသက်	၆၂

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[အ]	
အငတ်ဘေးကြောက်သူ များများလှူ	၂၈၇
အစေခံကျွန်မ အမျိုးသမီး	၃၉၄
အစိန္တိယာ ဂါထာ	၅၂၁
အဆိပ်ပြေဆေး မြိုက်ရေအေး	၅၃၂
အဆင်းရေ အချင်းပါ ပြည့်စုံပါစေ	၁၁၅
အဆိပ်ပင်ကြီး	၃၇၃
အဆိပ်လူးထားသော သောကဋြောင့်ကြီး	၁၇၃
အဇာတသတ်	၈
အဋ္ဌဂီကဥပုသ်	၄၆၇
အဋ္ဌဂီကုပေါသထ	၄၆၅
အတုမရှိသော ဘာဝနာ	၁၂၂
အတုမြင် အတတ်သင်	၉
အတုလ နဂါးမင်း	၂၇၄
အထုံအပြန် လက်စားချေ	၃၆၉
အတိတ်ကုသိုလ်ကံ နည်းပါး	၂၅၆
အထွေကို ရှောင်နိုင်ခဲ	၃၇၄
အတ္တမန ဒါန	၃၁၀
အတ္တသန္တိယျာတန	၄၃
အတ္တကျိုးနှင့် ပရကျိုး အလှူနှစ်မျိုး	၁၉၉
အန္တရကပ် ၆၄-ကပ်	၂၄၉

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ	အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[အ]		[အ]	
အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ	၅၇၇	အပြစ်တွေ့ဗရပေ	၁၈၅
အန္တရာယ်မပြုနိုင်သော ဂုဏ်ထောက် ၄-ပါး	၅၆၇	အဖော်မလို တစ်ဦးချင်း ခံစားနိုင်	၁၆၁
အထီးနှင့်အမ	၂၄၉	အဗျာပါဒ	၃၇၂
အထူးဧည့်သည်	၁၉၅	အဗ္ဗခါဒက မဟာတိဿမထေရ်	၅၀၁
အထက်အထက် ပြဟွာပြည်		အဗြဟ္မစရိယအဓိပ္ပာယ်	၄၁၈
အိုင်အောင်	၂၄၅	အဘယဒါန	၃၀၆
အထင်သေးခံရမည်ကို ကြောက်	၅၁၈	အဘသတ်သော	
အထိန်းတော်	၃	အဘေတသတ်မင်း	၃၉၃
အထိန်းမရှိသောချည်ခင်	၃၆၉	အဘိဏ္ဍဒါန	၃၁၀
အဒါတုံ နာရဟာမိ ဒါန	၃၀၈	အမိဝမ်းခေါင်း	၂၀၅
အဒါသိ မေ ဒါန	၃၀၈	အမိဝမ်းတွင်းကပင်	
အဒိန္နာဒါန၏ အပြစ်များ	၄၀၇	သရဏဂုံတည်လာသူများ	၁
အနတ်ဇ္ဈာ	၃၇၂	အမိဝမ်းတွင်း၌ ရှိနေစဉ်	၁
အနာဂါမ် ဆဋ္ဌိကာရ		အမိအဘကိုသတ်	၃၈၇
ဥပါသကာ	၂၇၆	အမိဗုဒ္ဓိလိင်မှ ပုလ္လင်	၃၈၇
အနာထပိတ် သူဌေးကြီး	၆၄	အများမသံသော်လည်း	
အနုပဟစ္စဒါန	၃၀၃	ဘုရားသိ	၈၉
အနုဂ္ဂဟဒါန	၃၀၃၊ ၃၀၅	အမျိုးသမီးများနှင့်	
အနောမဏေ	၅၄၊ ၂၇၁	နပုံးပဏ္ဍုက်များ	
အနုဒါန	၂၉၁	ဥဘတောဗျည်းများ	၂၅၆
အနိုင်အထက် လုယက်ယူခြင်း	၄၀၄	အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နိုင်ခြင်း	၁၂၂
အပဏပဋ္ဌသီလ	၅၁၄	အမြောက် စိန်ပုံး ချေမှုန်း	
အပါယ်ချမည့်ဒါန	၃၁၄	ခွင်းဖြတ်	၅၂၉
အပူအခိုး ရွှံ့ညွှန်မိုး	၅၂၈	အမှန်နှင့်အမှား ခွဲခြားတတ်	
အပုပ်အစပ်	၅	စေရန်	၈
အပ္ပမာဏာဘာဘုံ	၆၃၂	အမှုတစ်ရာ တွေ့နိုင်သည်	၁၈၇
အပျိုဘဝတုံးက	၄၄၉	အမျှယူတော်မူကြပါ	၂၃၃
အပြစ်ကြီးမှု အပြစ်ငယ်မှု	၃၈၄၊ ၄၀၆	အမွှေးခံသားကောင်း	၁၂
		အမွှေးတိုင် အခိုးအလှုံ	
		လှူရကျိုးဆယ်ပါး	၃၄၁

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[အ]	
အမေးရှည်ကော်ဇော	၄၆၁
အမ္ဘိးတင်သီလ	၄၆၉
အယုမိတ္တမထေရ်အကြောင်း	၁၈၇
အယုတ္တမာဆဲဆိုမှု	၄၈၆
အရသာရှိသော အာဟာရ	
လျှူရကျိုးတစ်ပါး	၃၄၁
အရဟန္တဃာတက	၃၈၅၊ ၃၈၈
အရာရာကို တည်ငြိမ်စွာ	
ရင်ဆိုင်နိုင်	၂၆၆
အရိယကန္တသီလ	၃၈၀
အရိယာဖြစ်အောင် အားထုတ်	၁၈၇
အရောဝင်လွန်းလျှင် မကောင်း	၁၉၇
အရက်သောက်ခြင်း၏အပြစ်	၄၃၇
အရိန္ဒမမင်း	၂၇၅
အရှက်အကြောက်ကင်းခြင်း	၄၃၄
အရှင်နာဂသေနထေရ်	၂၀၄
အရိုးခံသီလ	၄၉၆
အလှူခံတစ်ကျိပ်လေး	၃၁၅
အလိုရှိရာ ကြွနိုင်တယ်	၁၈၃
အလောင်းတော်ခန္ဓီဝါဒီရသေ့	၂၆၃
အလောင်းတော်နေက	
မင်းသား	၃၈၁
အလျားမောက်ရာမှ	
ဝမ်းမြောက်စွာထ	၂၅၉
အလျင်စားဦး စားဖျား	၃၇၉
အသပြာတစ်ထောင်	
လောင်းလော့	၄၈၇
အသူရကာယ်ဘုံ	၆၁၃
အသက်ကို စွန့်၍ သီလဖြည့်ကျင့်	
ကြသောမထေရ်များ	၅၀၉
အသက်တမျှ ချစ်ခင်	၅၁၇

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[အ]	
အသင်္ခတဓာတ်နိဗ္ဗာန် ပရမတ်	၅၂၄
အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရွေးချယ်	၃၅၂၊ ၃၆၆
အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မရွေးလျှင် ဒါန	
အထမြောက်နိုင်	၃၆၄
အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရွေးချယ်ရန်	
အရေးကြီး	၃၅၃
အလှူခံရွေးချယ်မှုနှင့် စပ်၍	
ဝါဒအမျိုးမျိုး	၁၅၂
အလှူဒါနမြောက်အောင်	
ဆင်ခြင်တတ်ဖို့အရေးကြီး	၂၈၉
အလှူမှန်အလှူကောင်း	၁၉၈
အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာ	၂၃၇
အလှူရဲသော်လည်း မဲ့သူမရှိ	၂၀၂
အလှူရှင်များ ဆင်ခြင်ဖွယ်	၂၈၈
အလွန်ခက်ထန် မျက်စောင်း	
မာန်	၅၃၅
အလွန်မြင့်မြတ်သော	
စိတ်နှလုံးရှိ	၆၂၅
အသပြာတစ်သိန်းလာဘ်စား	၃၁၃
အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးလာနိုင်ကြောင်း	၇
အသိပညာနည်းအောင်ပြုခြင်း	၄၃၄
အသိရော အကျင့်ပါ နှစ်ဖြာ	
ပြည့်စုံအောင်	၇၇
အသိလိမ္မာဉာဏ်ပညာ	၄၄၉
အသေးစားဒါနမှု	၂၇၉
အသက်ကို ပဓာနမထား	၁၅၈
အသက်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှည်	
စေသော်	၁
အသက်တစ်ရာ မနေရ	၁၈၇
အသက္ကစွဒါန	၃၀၄

ဗုဒ္ဓဘာသာလင်္ကာကျမ်း

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[အ]	
အသဒ္ဓိယဒါန	၃၀၄
အသပျူရိသဒါန	၃၁၀
အသချေ	၂၅၀
အသချေနှစ်ဆယ်	၂၄၁
အသချေယျကပ် (ကပ္ပ အသချေ)	၂၄၄
အဿကဘုရင်ကြီး	၆၇၂
အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှ	၂
အိုးစရည်းရဟန္တာ	၁၈၃
အက္ခရာရွေးချယ်ခြင်း	၆
အိပ်ရာမှ နိုးလတ်သော်	၂၁၁
အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်	၇
အိမ်ကုပ်ကလေး	၁၉၁
အိမ်တွင်းဒါန	၂၈၀
အိမ်တွင်းဒါနပြုရာ၌ စိတ်ထား	
တတ်ဖို့	၂၈၁
အိမ်ထောင်စုံ (၄)မျိုး	၄၁၇
အိမ်ထောင်ပြုရာမှ	၂၄၉
အာဂန္တုကဘတ်	၂၉၇
အာစိန္တကံ	၆၆၉
အာဇီဝ	၄၈၁
အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ	၄၈၁
အာဒိဗြဟ္မစရိယ	၄၉၄
အာဘဿရာဘုံ	၆၃၃
အာမိသဒါန၊ ဓမ္မဒါန	၂၉၂
အာမိသပူဇာ၊ ဓမ္မပူဇာ	၆၄
အာရာမရောပဒါန	၃၀၇
အာရဒ္ဓဝိပဿက	၁၈၉
အာရမ္မဏရဇ္ဇု = လက်ကိုင်	
ကြိုးတန်း	၂၈၄
အာရုံအေးက စိတ်အေးသည်	၆၁၀

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[အ]	
အာရုံပူက စိတ်ပူသည်	၆၁၀
အာလယ	၂၈၅
အာဝသထဒါန	၂၉၂
အာဝေဏိက	၆၃
အာဝေဏိကဂုဏ်တော်(၁၈)ပါး	၅၆၈
အာသဇဒါန	၃၀၈
အာသိဝိလ = အဆိပ်ထန်သော	
မြေ	၂၈၄
အာသန္နကံ	၆၆၉
အာဟုနေယျဂုဏ်တော်	၁၉၀
[ဇ]	
ဇုတ္တန္တောဂါထာ	၅၈၅
ဇုတ္တိဒါန	၃၀၅၊ ၃၁၄
ဇုန္ဒိယသံဝရသီလ	၅၀၅
ဇုဒ္ဓိမယပယောဂ	၃၈၆၊ ၃၉၆
ဇုရိယာပုထ်သုံးပါး	၂၅၇
ဇုဿရိယဘုန်းတော်	၁၁၀
[ဃ]	
ဥဂ္ဂသူကြွယ်	၄၅၀
ဥစ္စာကြွယ်ဖြိုး	၅၅
ဥစ္စာပစ္စည်းအင်အား	၆
ဥစ္စိဒ္ဓါဒါန၊ အနုစ္စိဒ္ဓါဒါန	၂၉၆
ဥတ္တရဝစုမာနတောင်	၃၉
ဥပဆာတကကံ	၆၆၇
ဥပပါတ်နှင့် သံသေဒဇ	၂၄၈
ဥပပိဋကကံ	၆၆၆
ဥပပဇ္ဇဝေဒနီယကံ	၆၇၁
ဥပတ္ထမ္ဘကကံ	၆၆၆

မှတ်သားဖွယ်အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[ဥ]

ဥပဿယဒါန	၃၀၇
ဥပဟစ္စဒါန	၃၀၅
ဥပုသ်အမျိုးမျိုး	၄၆၄
ဥပုသ်သီလစောင့်သုံးစေခြင်း	၁၂
ဥပုသ်သီလနှင့်ဆန့်ကျင်	၄၇၇
ဥပစ္စေဒကကံမှ	
လွတ်မြောက်နိုင်	၅၇၉
ဥမ္မာဒန္တိအလောင်း	၃၀၀
ဥသဘဒါန	၃၁၄၊ ၃၀၅
ဥခေါင်း(၇)စိတ်ကဲ့ပြီး	
သေပွဲဝင်ရမည်	၅၂၇
ဥခေါင်းပေါ်တွင် မြတ်ပလ္လင်	၅၅၅

[ဦး၊ ဧ]

ဦးစားပေး ဧည့်ဝတ်ပြုရမည်	၁၉၅
ဦးစွန်းမှန်ကင်း မြတ်သောမင်း	၅၃၃
ကေသာဠကပုဏ္ဏား	၃၂၁
တေဒဂ်ဘွဲ့ထူးချီးမြင့်ခံရ	၃၆၃
ဟေပိသိကဂုဏ်တော်	၁၅၁
ဟေပိသိကဂုဏ်ထူးရထိုက်သော	
တရားများ	၁၅၄
ဧည့်ဝတ်ပြုရန်	၁၉၅

[ဩ]

ဩဇာလွှမ်းမိုးမှု	၈
ဩတ္တပ္ပ	၃၇၇
ဩပနေယျ ကဂုဏ်တော်	၁၅၆
ဩပနေယျ ကဂုဏ်ထူး	
ရထိုက်သောတရား	၁၅၉
‘အောင်’ ဂါထာတော်	၅၄၁
အောင်မြင်လိုသူများ	
အမြဲရွတ်ဆိုသင့်	၅၇၇

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[က]

ကကုသန္ဓမြတ်စွာဘုရား	၂၇၅
ကလာဗုမင်း	၃၉၄
ကလိင်္ဂတိုင်း	၃၉၃
ကလေးများပင် တွေ့မြင်	
နိုင်သောတရား	၁၆၂
ကထိန်သင်္ကန်းလှူဒါန်းမှု	၂၀၈
ကင်ပွန်းတပ်ခြင်း	၅
ကပ်သုံးပါး	၂၁၊ ၃၇
ကပ္ပိယဒါန	၃၁၀
ကပ်ဆိုးရောဂါဆိုးအမျိုးမျိုး	
တို့မှ ကင်းလွတ်စေနိုင်သော	
ဂါဏာ	၅၇၄
ကမ်းပေါ် တက်လာပါစေ	၂၂၂
ကမ္ဘာ့ဧည့်သည်တော်	၁၉၅
ကမ္ဘာပျက်ခြင်း	၂၄၅
ကမ္ဘာဦးလူသားတို့	၂၄၈
ကမ္ဘာပျက်ခြင်းသုံးမျိုး	၂၄၇
ကမ္ဘာပြုမိုး	၂၄၈
ကမ္ဘာပျက်	၂၄၉
ကမ္ဘာ ၆-မျိုး	၂၅၀
၉၂-ကမ္ဘာမှ ဘုရားရှိခိုး	၅၁၇
ကမ္ဘာကုန်သော်လည်း မကုန်	
နိုင်သောဂုဏ်တော်	၁၁၆
ကမ္မပထမြောက်ကျူးလွန်	၃၈၀
ကမ္မသကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိ	၆၅၂
ကဿပပုဏ္ဏားလုလင်	၂၇၃
ကဿပမြတ်စွာဘုရား	၂၇၆
ကဿကခေါ် လိုဏ်ဂူ	၁၈၈
ကာမဘုန်းတော်	၁၁၄
ကာမဂုဏ်မှားယွင်းမှုအပြစ်များ	၄၁၅

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[က]	
ကာမဂုဏ်စောက်ပြားမှု	
မရှိသောပုဂ္ဂိုလ်	၄၁၇
ကာမဂုဏ်တရားမှ ထွက်မြောက်	
ကျွတ်လွတ်ရန်	၂၆၁
ကာမကျူးလွန်ခြင်း၏	
အပြစ်များ	၄၁၃
ကာမတဏှာ၏ ကျပ်စားရာ	၆၂၅
ကာမသုဂတိ ၇-ဘုံ	၆၂၅
ကာယပဏာမ	၆
ကာရဏပါလိပုဏ္ဏားကြီး	၅၁၉
ကာလဒါန	၃၀၃၊ ၃၁၀
ကာလဒါန၊ အကာလဒါန	၂၉၇
ကာလပရိယန္တသီလနှင့်	
အာပါဏကောဋိကသီလ	၄၉၈
ကာလသုတ်ငရဲ	၃၈၈၊ ၆၁၅
ကာဠယက္ခိနိဝတ္ထု	၂၂၉
ကားတိုက်၍ သေပါစေ	၄၈၆
ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံ	၄၉၀
ကိကိမင်းကြီး၏သမီးတော်	
၇-ယောက်	၄၄၉
ကိကိမင်းကြီး၏သမီးထွေးဘဝ	၃၆၁
ကိလေသာနည်းပါးသူများ	၂၄၈
ကိလေသာပယ်ပုံ	၃၇၆
ကိလေသာအစိုင်အခဲကို	
ဖောက်ခွဲခြင်း	၅၀၃
ကုတ္တုဋ္ဌမုဆိုး	၄၉၂
ကုမ္ဘကိနတ်	၆၂၆
ကုသိုလ်အကျင့်တို့၏တည်ရာ	၃၈၀
ကုန်ရှုံးလျှင် တစ်ခေါက်	၅၉
ကောသလမင်း	၆၄၊ ၃၉၂

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[က]	
ကောသလမင်းကြီး၏ဘုရားရှိခိုး	၅၁၇
ကံ၊ ကံ၏အကျိုးမရှိ	၃၇၂
ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို မယုံကြည်	
သည့်ပုဂ္ဂိုလ်	၂၅၆
ကံကြမ္မာ	၆၅၀
ကံတူအကျိုးပေး	၆၆၀
ကံမြောက်မှုနှင့် မမြောက်မှု	
အယူအဆများ	၄၂၉
ကံကြီးငါးပါး(ပဉ္စာနန္ဒရိယကံ)	၃၈၅
ကံသာ အမိ၊ ကံသာ အဘ၊	
ကံသာ ဆွေမျိုး	၂၆၇
ကံအာရုံထင်လာပုံ	၆၈၅
ကံ၏ အကျိုးများ	၆၆၁
ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန်ရေး	၈
ကိုယ်တိုင်သိမြင်နိုင်သော	
တရားဖြစ်ခြင်း	၁၄၆
ကိုယ်တိုင်တရားမမြင်လျှင်	
ဘုရားရှင်အပေါ် သံသယဝင်	၁၄၇
ကိုယ်တိုင်ကျင့်မှ ကိုယ်တိုင်ရ	၁၆၂
ကိုယ်ပိုင်အစစ် တရားတော်	
ဖြစ်ခြင်း	၁၆၁
ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရှိနေစဉ်	၂
ကိုယ်ဟန်အနေအထားဖြင့်	
အရိအသေပြုခြင်း	၁၆
ကိုယ်အားထုတ်မှု ကိုယ်ရနိုင်	၉၄
ကိုးကွယ်ရာမှဘေးမဖြစ်အောင်	
သတိပြုသင့်ကြောင်း	၁၅၅
ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာလုံး	၅၅
ကိုးပါးတို့ဒါနစု	၃၁၁
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းမရှိ	၁၈၂
ကောက်ကျစ်သောနွားရုန်းလော့၄၇၇	

မှတ်သားဖွယ်အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[က]	
ကောက်ကျစ်သောနှွား	
သွားလော့	၄၇၇
ကောက်ညှင်းပေါင်း	၆
ကောက်ညှင်းစပါးကိုလှော်	၂၁၀
ကောက်သင်းကောက်	၃၁၇
ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူခြင်း	၁၇၇
ကောင်းမှုမျိုးစေ့	၂၀၇
ကွက်စိပ်ဟောဆရာ	၄၉၀
ကျိကြမထား	၂၀၅
ကျားကျောက်လှိုရှင်ကြီးကိုး	၅၉
ကျော်စောသတင်းကင်းမဲ့ခြင်း	၄၃၄
ကျင့်ကြည့်စမ်းပါ	၁၇၁
ကျောင်းကန်ဘုရားနှင့်	
ရင်းနှီးအောင်	၉
ကျောင်းရေစက်ချပွဲကြီး	
၄-လကြာကျင်းပခြင်း	၃၆၃
ကျောင်းလှူရကျိုး	၃၂၃
ကျောင်းအမကြီးဝိသာခါ	၃၂၀၊ ၃၂၁
ကျွေးတိုင်းဝသည်	၂၀၁
မေတ္တာဇောဖြင့်	၅၃၁
ကျင့်လျှင် ချမ်းသာ	
(အလယ်၏ ကောင်းခြင်း)	၁၃၉
ကျည်မထွက် လက်နက်တိုး	
ဂါထာ	၅၇၂
ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်	၂၁၁
ကျွန်းစောင့်နတ်	၃၇၁
ကြာမြင့်သောအချိန်ကာလ	၂၄၇
ကြားနာရုံမျှဖြင့်ပင် အပူစင်	
(အစ၏ ကောင်းခြင်း)	၁၃၆
ကြီးကြီးထွားထွား	၂၁၀

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[က]	
ကြီးစွာပူဇော် လှူပူဇော်ပေး	၅၃၂
ကြီးမားမြင့်မော် ရွှေကိုယ်တော်	၅၇၅
ကြမ်းတမ်းစွာဆဲဆိုပြောဆိုခြင်း	၄၇၂
ကြည့်သော်မစွမ်း စမ်းသော်	
မထင်	၅၂၇
ကြည်ညိုအောင် ဟန်ဆောင်မှု	၄၉၃
ကြည်လင်စင်ကြယ်သော သဒ္ဒါ	
တရားဖြင့် ပေးကမ်းခြင်း	၂၆၁
ကြောင်သူတော်	၁၇၄
ကြောင်းကျိုးဆက်နည်း	၆၅၆
ကြမ်းတမ်းယုတ်မာကြိမ်ဆဲ	၄၇၃
ကြေးသစ်ချ	၂၉၇
ကြေးချေ	၂၉၇
ကြိုတင်ဆောက်တည်မှု	၃၇၅
[ခ]	
ခလုပ်မထိ ဆူးမငြိနိုင်သော	
ဂါထာ	၅၆၄
ခပိပိသမြီတ္တာ	၄၀၉
ခေမအမည်ရှိသောမင်း	၂၇၅
ခံတွင်းမှ ပိုးလောက်များ	၄၇၅
ခန္တီတရား လက်ကိုင်ထား	၃၉၄
ခန္တီသံဝရ	၃၇၃
ခန္ဓာကိုယ် လှူဒါန်းခြင်း	၁၀၈
ခေတ်မီသည် ခေတ်ဆန်သည်	၇
ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပွဲ	၄
ချောပစ်ကုန်းတိုက်	၄၇၂
ချစ်မြတ်နိုးသူ	၂၇၉
ချမ်းသာမကဲ့ ဆင်းရဲအတူ	၁၉၇
ချမ်းသာစွာ အိပ်ပါစေ	၄၇၆

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[၁]

ချိန်ခွင်လိမ်ခြင်း	၄၀၃
ခြေသည်းလက်သည်း ဆိုးခြင်း	၄၆၀
ကြံ့ဆင်	၅၃၄
ခြင်္သေ့မင်း	၂၇၀
ခြိမ်ခြိမ်းတီး၍ မငြီးရှင်ပျော်	၅၃၃
ခြောက်ပါးသောသိက္ခာပုဒ်	၄၉၃
ခြောက်လှန်ရယူ၍လည်းမရ	၁၆၂
ခိုးသားငါးရာလက်ချက်	၃၉၄
ခိုက်ရန်များခြင်း	၄၃၃
ခွက်လှူရကျိုး ၂-ပါး	၃၃၄

[၀]

ဂတိနိမိတ်အာရုံထင်လာပုံ	၆၈၅
ဂန္ဓဗ္ဗနတ်	၆၂၆
ဂရုတံ=ကြီးလေးသောကံ ၃၈၅၊ ၆၆၈	
ဂရုဓမ္မသီလ	၃၈၀
ဂမိကဘတ်	၂၉၇
ဂဝေသီဥပါသကာ	၄၅၀
ဂဝေသီဆရာကြီး	၄၅၂
ဂါမဏိ	၂၀၂
ဂိလာနဘတ်	၂၉၇
ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်	၃၉၃၊ ၄၈၇
ဂိတ=သီဆိုခြင်း	၄၅၉
ဂေါပါလနွားကျောင်းသား	
ဥပုသီ	၄၆၄
ဂေါဝိတ္တကသေဋ္ဌေး	၄၈၇
ဂဝုရာဇရကန်	၁၇၄
ဂစ္ဆ ကူဋ	၄၈၇
ဂန္ဓဒါန	၂၉၁၊ ၂၉၂၊ ၃၀၆
ဂန္ဓာရမင်းလက်ထက်	၄၈၇
ဂန္ဓသေဋ္ဌေး	၃၀၀

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[ဂါ ဃ]

ဂန္ဓဓာရဏ=အမွှေးရနံ့	
ဆောင်ခြင်း	၄၆၀
ဃရာဝါသကိစ္စ	၃၉၅

[င]

ငညိုရဲ့ ဆန်တစ်စလယ်	၆၇၉
ငရဲကြီးရှစ်ထပ်	၃၁၇၊ ၆၁၄
ငရဲငယ် ၁၆-ထပ်	၃၁၈
ငရဲထိန်းနှင့် ငရဲခွေး	၆၁၃
ငရဲသားအုပ်ကြီး	၆၁၉
ငရဲသက်တမ်း	၆၂၄
ငါးနှစ်သားအရွယ်	၁၁၊ ၁၆၃
ငါးပါးတံ့ဒါနစု	၃၀၂
ငါးပါးသီလ	၃၈၀
ငါးပါးသီလ မလုံ	၃၉၃
ငါးပါးသီလ စောင့်ထိန်းမှု	
အတုယူ	၄၃၈
ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်ခြင်း	၂၃
ငါးရဲ့ငါးဆယ်	၇
ငတ်မွတ်ခြင်းဘေး	၃၇
ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်	၂၄၉
ငြောင့်တံကျင်သဖွယ်	၄၆၀
ငှက်ပျောပင်စိုက် မိလိုက်ဖသာ	၉

[စ]

စကားခြောက်ခွန်း	၇၇
စကားခြောက်ခွန်းမှတ်ဖွယ်	
လင်္ကာ	၇၈
စကားနားမလည်မိက	၃
စက္ကနဥပါသကာ	၃၇၅၊ ၃၉၄
စက္က ပရိတ္တ (စက်ပရိတ်)	၅၉၆

မှတ်သားဖွယ်အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[၀]	
စကြဝဠာခေါ် ကမ္ဘာလောက	
ခတ်ကြီးတစ်ခုတည်းနေပုံ	၈၆
စကြာမင်း	၂၃၃
စတုမဟာရာဇ်	၅၆၆၊ ၅၅-၆
စတုတ္ထဈာန် ၇-ဘုံ	၆၄၂
စတုတ္ထနေ့နှင့် ပဉ္စမနေ့	
ထွက်ပေါ်	၂၄၅
စတုတ္ထမြောက် ၁-အသင်္ချေ	၅၅၀
စ-ဓ-ဗ-ဝ-ဂါထာ	၅၇၁
စန္ဒာလမင်း	၅၄၅
စန္ဒာလတိဿ သူပုန်ဘေးကြီး	၂၁၅
စရုဏတရား (၁၅)ပါး	၇၄
စရိယ (၃)ပါး	၂၆၈
စ-မ-ကြီး လေးလုံးဂါထာ	၅၇၀
စမ္မာပြည်	၁၇၄
စာတတ်သလို	၁၈၄
စာမရိသား	၁၇၇
စာမရိသားကောင်	၅၁၄
စာသံပေသံ	၆
စာအမှတ်တံဆိပ်ပြောင်းလဲ၍	
ခိုးခြင်း	၄၀၅
စာအုပ်ပေစာမရှိ	၂၁၆
စိဉ္စမာဏဝိကာကို အောင်ခြင်း	၅၃၆
စိဉ္စမာဏ, ဒေဝဒတ်	၉
စိတ္တကမ္မဒါန	၃၀၅၊ ၃၁၄
စိတ္တဂုတ္တမထေရ်	၅၀၉
စိတ္တပသာဒဒါန	၃၀၉၊ ၃၁၁
စိတ္တလတာဥယျာဉ်	၆၂၇
စိတ္တာလင်္ကာရဒါန	၃၀၉
စိစိကြေညက်	၅၂၃

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[၀]	
စီဝရဒါန	၃၀၁
စီးပွားပျက်	၄၃၃
စုန္ဒ ဝက်ထိုးသမား	၃၉၂
စူဠသုဘဒ္ဒါ	၂၀၄
စူဠသုမနသုဋ္ဌေး	၃၈၆
စူဠဝေဒဗ္ဗသစ္စမန္တန်တော်	၆၀၄
စေတနာကံ၏ သတ္တိ	၃၁၇
စေတနာ ပဓာန	၂၀
စေတနာသုံးတန် ညီညွတ်ခြင်း၏	
လက်ငင်းအကျိုး	၃၄၇
စားရမဲ့ ဝတ်ရမဲ့ ခိုကိုးရာမဲ့	၃၇
စစ်တိုက်ခြင်း	၂၈၅
စဉ်းလဲကောက်ကျစ်	၁၈၀
စဉ်းစားမှု ရှေ့တည်	၅၉
စိတ်ကောင်းရှိသူ	၈
စိတ်တည်ကြည်မှု	၁၇၇
စိတ်ထဲ၌ ကပ်၍ ဆောင်ထိုက်	
သော-တရားဖြစ်ခြင်း	၁၅၆
စိန်ရွှေမြှုပ်ရောင် နေလရောင်	၅၂၆
စွန့်ခြင်းကြီး (၅)ပါး	၂၆၇
“စွန့်လွှတ်ရေး” အကျင့်	၁၈၀
စွမ်းရည် (၄)မျိုး	၅၀၂
စွမ်းအင်အရ ကံ ၄-မျိုး	၆၆၅
စောင့်ထိန်းရန် သင့်, မသင့်	၄၉၄
[ဆ]	
ဆတ္တမာဏဝလလင်	၄၄၆
ဆန္ဒ, ဝီရိယ, ဝီမံသ	၂၉၈
ဆရာမည်ကာ မတ္တမဟုတ်	၅၆
ဆရာကျင့်ဝတ်	၃၇၉

ဗုဒ္ဓသာသနာလင်္ကာကျမ်း

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[ဆ]	
ဆဋ္ဌနေ ထွက်ပေါ်လာသည့် အခါ	၂၄၆
ဆန္ဒာ ဒါန	၃၀၉
ဆဗ္ဗပ္ပိ ရဟန်း	၄၇၇
ဆုတောင်း၍လှူ	၃၁၉
ဆုတောင်းရန်	၃၃
ဆုတောင်းနှစ်မျိုး	၂၂၇
ဆုတောင်းခြင်းအကြောင်း	၂၂၁
ဆုတ်ကပ်တက်ကပ်	၂၄၉
ဆေးကုမှု	၄၉၃
ဆေးဝါးမန္တရာစွမ်းသလို	၁၇၄
ဆေးလှူရကျိုး	၃၂၆
ဆံပင်အလှပြင်	၄၆၀
ဆင်ခြင်တုံတရား ရင့်သန်စေ	၇
ဆင့်ဆင့်ကြီးမား နဂါးအသွင်	၅၃၇
ဆင်းရဲခံနေရသူများ	၃၇
ဆင်းရဲသားပုဏ္ဏားလင်မယား	၂၇၇
ဆန်ပန်း	၄
ဆင်ကျင်ဘက်ချင်းတူ	၄၇၇
ဆန်းဂိုဏ်းရွေးချယ်ခြင်း	၆
ဆင်းရဲလေလေ သံဝေဂရရ	၁၇၇
ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်၏	
အသပြာ	၃၁၇
ဆင်ကြီးသတ်	၃၇၄
ဆယ်ပါးသောတရား	၁၃၃
ဆွမ်းလောင်းစေခြင်း	၁၁
ဆွမ်းတော်ကပ်	၂၅၂
ဆောင်ရန်သိလ	၄၉၆
ဆိတ်မွေးအရေအတွက်	၃၉၂
ဆိတ်ယောင်ဆောင်	၃၇၁

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[ဆါဇ]	
ဆုံးမ၍ မရလျှင် သတ်ပစ်ခြင်း	၉၀
ဆိုးရွားညစ်ညမ်း ကြမ်းတမ်း	
ယုတ်မာ	၅၇၄
ဇနကကံ	၆၆၅
ဇနကသတ္တိ	၃၇၄
ဇာတရူပ	၄၇၇
ဇာဏသောဏိပုဏ္ဏားကြီး	၅၂၀
ဇာတိဿရ	၆၇၅
ဇောတိကသူဌေးကြီး	၃၇၂
ဇနီးဖြစ်သူ ရေဝတီ	၄၇၇
ဇာတာခွင်	၁
ဇာတိခေတ်	၂၄၆
ဇေတဝန်	၆၄
ဇောတိပါလလုလင်	၂၇၆
ဇော်ဂနီ	၆၂၆
ဇွဲသတ္တိ လုံ့လ ဝိရိယ ပညာဉာဏ်	
ကြီးမား	၂၅၄
ဇွဲလုံ့လဝိရိယကို အလျော့	
မပေးခြင်း	၂၆၂
ဇာတ်ကြီးဆယ်သုံး	၇
[ဈ၊ဉ]	
ဈေးသည်မ ၄-ယောက်	၄၀၉
ဉာဏသမ္ပယုတ္တဒါန	
ဉာဏဝိပ္ပယုတ္တဒါန	၂၉၄
ဉာဏသံဝေဂ	၃၇၃
ဉာယပ္ပဋိပန္နဂုဏ်တော်	၁၇၅
ဉေ ယျဓိတရားငါးပါး	၆၇
ဉတ္တိစတုတ္ထကမ္မဝါစာ	၁၇၆
ဉာဏ်ပညာရှိခြင်း	၅၂

မုတ်သားဖွယ်အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[ဥ]

ဉာဏ်ပညာထက်မြက်သည့်	
တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်	၂၅၆
ဉာဏ်မစား ၆-ပါးသီလ	၄၅၁
ဉာဏ်မစားခြင်းအကျိုး	၄၅၇
ဉာဏ်အိမ်ရာမဝင်မီ	၁၁
ဉာဏ်မင်းသားသုံးယောက်	၄၇၉
ဉာဏ်ညွတ်သူနှစ်ဦး	၄၈၃
ညွှန်ပျောင်းထက်၌ အလျား	
မောက်၌ တံထားခင်း	၂၅၈
ညောင်စေ့လောက်လှူ	၂၁၀
ညောင်ပင်ကြီးလောက်အကျိုး	၂၁၀
ညောင်မြစ်ရဟန္တာ	၁၈၃

[စ]

တထိယဈာန် ၃-ဘုံ	၆၄၁
တထိယနေတစ်စင်း	၂၄၅
တထိယမြောက် ၁-အသင်္ချေ	၂၅၀
တဒင်္ဂပဟာန်	၃၇၅-၆
တပ္ပရာယန	၅၃
တမ္ပဒါဠိက	၄၉၂
တကယ်ရှိ၍ အဟုတ်	
စင်ကြယ်သော တရား	၁၅၂
တမလွန်ကောင်းစားရေး	
အလှူမျိုး	၁၉၈
တရားသဖြင့် ရသောပစ္စည်း	၃၁၇
တရားထူးရသလို	၁၈၄
တရားသူကြီး	၄၂၆
တရားတော်အလှူ၏မြင့်မြတ်ပုံ	
အကြောင်း	၁၇၁
တရားပဲ့တစ်ခု	၁၇၁

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[တ]

တရားတော်နာရ၍ သောက	
အပူမီးများ ပျောက်ရသော	
မင်းတစ်ပါး	၁၇၂
တရားရေစင်	၁၇၂
တရားတော်နာ၍ နတ်သား	
ဖြစ်ရသော ဖားတစ်ကောင်	
အကြောင်း	၁၇၄
တရားတော်၏ အကျိုးရသော	
သာဓက	၁၇၀
တရားတော်ကို ဘုရားရှင်	
ကိုယ်တိုင်ပူဇော်တော်မူခဲ့	၁၆၇
တရားဘဏ္ဍာစိုးကြီး	၁၆၆
စာရေးရတနာကို မည်ကဲ့သို့	
ပူဇော်ရမလဲ	၁၆၆
တရားအလှူတရားပူဇော်နည်း	၁၆၅
တရားကို ကြားရရှိမျှမဟုတ်	၁၆၅
တရားတော်၏ အကျိုးရသော	
သာဓကများ	၁၇၀
တာပနငွေ	၆၁၈
တာဝတိံ သာနတ်ဘုံ	၆၂၇
တိစိဝရိတ်သင်္ကန်း	၁၆၆
တိတိကျကျ လိုက်နာကျင့်သုံး	၂၆၅
တိတိတူးငှက်မ	၁၇၇
တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သောသား	၃၈၇
တုဖက်ကင်းအောင် ဆုံးမတော်	
မူနိုင်ခြင်းအကြောင်း	၉၁
တုသိတာနတ်ဘုံ	၆၂၇
တေတ္တိံ သဘုံ	၆၂၇
တောဒေယျပုဏ္ဏား	၃၈၈

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[ဓ]

တောင်ဖိလာဆရာတော်၏	
တည်ခြင်းငါးပါး	၁၉
တံတားလှူရကျိုးဆယ်ပါး	၃၄၂
တစ်ကမ္ဘာဟူသည်	၂၄၉
တစ်ချက်ခုတ်တစ်ချက်ပြတ်	၂၃၀
တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်၁၆၆၊	၂၂၉
တစ်ချက်ခုတ်လေးချက်ပြတ်	၂၁၃
တစ်ဆယ့်ခြောက်စိတ်	
တစ်စိတ်ပင် မမိ	၁၇၁
တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်	၁၂
တစ်ထောင်တန်ဂါထာ	၅၂၅
တစ်ဘဝ၏အပိုင်းသုံးပိုင်း	၆၆၃
တစ်သက်လျှာမျှ တစ်ဝမ်းဝ	၁၉၄
တင်းတောင်းလိမ့်ခြင်း	၄၀၃
တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါဒ်	၂၄၉
တန်ရာတန်ကြေးပေးယူ	၂၂၃
တုတ်နှင့်တံ(တုတ်တံဖျာ)	၁၇၄
တွယ်တာစရာများလှတဲ့ဘဝ	၂၀၅
တောက်လောင်ငြိုးငြိုး	
မြည်သံဟည်း	၅၃၅

[ဏ]

ထမင်း (နို့ဆနာ)	၁၇၈
ထမင်းကြမ်းကို စားပြီးပြီ	၁၈၈
ထာဝရဒါန၊ အထာဝရဒါန	၂၉၅
ထာဝရပယောဂ	၃၈၆၊ ၃၉၆

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[ထ]

ထီးထီးမားမား	၂၁၀
ထီးလှူရကျိုး ၈-ပါး	၃၂၉
ထူးသောအစာ၊ ထူးသော	
အဝတ်များ	၂၉၇
ထောပတ်ဆီလှူရကျိုး ၅-ပါး	၃၄၀
ထင်ရှားသောဆွမ်းအလှူရှင်	၃၂၂
ထင်ရှားသော ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊	
ကျောင်းအလှူရှင်များ	၃၂၄
ထင်ရှားသော ဆေးအလှူရှင်	၃၂၇
ထင်ရှားသော သင်္ကန်း	
အလှူရှင်များ	၃၂၀
ထွက်ရပ်ပေါက်သလို	၁၈၄
ထွန်းတောက်ပဝင်း ပွင့်လင်း	
သာသနာ	၅၄၅
ထိုင်နေ အကောင်းသား	
ထသွား ကျိုးမှန်းသိ	၂၂၀

[ဒ]

ဒမိဠ	၅၅
ဒက္ခိဏေယျဂုဏ်တော်	၁၉၈
ဒါန၏မျက်မှောက်အကျိုး	
ငါးပါး	၃၁
ဒါနကုသိုလ်	၂၈၁
ဒါနစေတနာသုံးတန်	၃၄၅
ဒါနရိက္ခာ	၂၆၀
ဒါနပရမတ္ထပါရမီတော်	၂၆၁
ဒါနပါရမီဖြည့်ကျင့်ခြင်း	၂၆၀

မှတ်သားပွယ်အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[၉]

ဒါနအထုစံထား ထိုက်သည့်	
ဝတ္ထုသာဓကများ	၃၅၈
ဒါနအမျိုးမျိုး	၂၉၁
ဒါရုဘဏ္ဍက တိဿ	၃၀၀
ဒါနပြုသူ မပြုသူတို့ ကွာခြားပုံ	၃၄၃
ဒါနပြုရန်ခက်ခဲခြင်း	၂၇၈
ဒါနပြုရန်တိုက်တွန်းခြင်း	၂၇၇
ဒါနပြုဝ ကလေးဘဝ	၄
ဒါနရိက္ခာထုပ်	၂၈၅
ဒိသာဖရဏ မေတ္တာပျိုးနည်း	၂၉
ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနိယကံ	၂၀၆၊ ၆၇၁
ဒိဿယု	၂၀၇
ဒုတိယဈာန် ၃-ဘုံ	၆၄၁
ဒုတိယမြောက် ၁-အသချေ့	၂၅၀
ဒု-သ-န-သော	၄၁၄
ဒုက္ခရဒါန၊ မဟာဒါန၊	
သာမညဒါန	၃၀၀
ဒုက္ခရစရိယာ	၆၂
ဒုက္ခိအာပတ်	၄၉၃
ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီး	၅၇
ဒုဋ္ဌိက္ခန္ဓရကပ်	၃၇
ဒူးထောင်ပေါင်ကား	၃၇၉
ဒေဝဒတ်	၈၊ ၃၉၃
ဒွိသန္တက	၂၉၇
ဒွိဟိတ် တိဟိတ်ကုသိုလ်	၃၄၉
ဒုတ္တဘောင်မင်းကြီး	၅

[၁၀]

တေရဋ္ဌ	၆၅၅
နေညာနိပုဏ္ဏားမကြီးရှိခိုးခြင်း	၅၁၈
ဓားလုံမဆောင် ကြိုးမနှောင်ဘဲ	၅၃၄

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[၁၁]

ဓမ္မဥပုသ်	၄၆၅
ဓမ္မတာ (ပင်ကိုသဘာဝ)	၁၈၂
ဓမ္မဒါန	၃၀၆၊ ၂၉၅
ဓမ္မပဒဝတ္ထုလာ	၇
ဓမ္မဒိန္နာ	၃၉၂
ဓမ္မဘုန်းတော်	၁၁၂
ဓမ္မိယဒါန၊ အဓမ္မိယဒါန	၂၉၅
ဓမ္မိယလဒ္ဓပစ္စည်း	၄၉၁
ဓမ္မုပေါသထ	၄၆၅

[၁၂]

“နမော တဿ” အန္တရာယ်ကင်း	
ဂါထာ	၅၁၆
နရဲမှ ငရဲ	၆၁၃
နတ်စည်းစိမ်	၆၂၈-၉
နတ်တို့၏သက်တမ်း	၆၂၉-၃၀
နတ်နဂါး	၆၂၆
နတ်ဘီလူး	၆၂၆
နန္ဒနွားသတ်သမား	၃၉၂
နန္ဒမာတာ	၄၅၂
နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်	၆၂၇
နန္ဒိယဥပါသကာ	၄၈၇
နန္ဒိဝိသာလနွား	၄၈၇
နန္ဒောပနန္ဒနဂါးမင်းကို	
အောင်ခြင်း	၅၃၈
နာညတြဂါထာ	၅၇၁
နာမကရဏမင်္ဂလာပြုကြောင်း	၄
နာဠိကေရမင်း	၃၉၃
နိဗ္ဗဒ္ဓဒါန၊ အနိဗ္ဗဒ္ဓဒါန	၂၉၆
နိယတဗျာဒိတ်ခံယူခြင်း	၅၅၄

၇၃၈

ဗုဒ္ဓသာသနာ့လက်စွဲကျမ်း

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[န]	
နိယတ ဗျာဒိတ်ခံယူထိုက်သော	
အင်္ဂါ ၈ ပါး	၂၅၅
နိယတဗျာဒိတ်ပန်း	၂၅၀
နိယတဗျာဒိတ်ပန်း ခံယူနိုင်စွမ်း	၂၅၇
နိယတဗျာဒိတ်ရသည်မှဘုရား	
ဖြစ်တော်မူသည်အထိ	၂၆၇
နိသဘမထေရ်မြတ်	၅၄
နိစ္စဓူဝ	၂၇၉
နိစ္စသီလ	၃၀၀၊ ၄၉၄
နိဗ္ဗာန်ပြည်ခိုင် သွားရောက်ဝင်	၅၃၁
နိဗ္ဗာန်ရရေး ဦးစားပေး	၁၈၅
နိဗ္ဗာန်ရအောင်အားထုတ်	၂၂၄
နိဗ္ဗာန်ရတိနတ်ဘုံ	၆၂၈
နိဿိတသီလနှင့် အနိဿိတ	
သီလ	၄၉၇
နေက္ခမ္မပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း	၂၆၁
နေတစ်စင်း	၂၄၅
နေရာဖြင့် အရိအသေပြုခြင်း	၁၄
နေရာဌာနသို့ စိတ်ညွတ်ကိုင်း	၂၄၈
နေရာရွှေ့ပြောင်း၍	
ခိုးခြင်း	၃၉၇၊ ၃၉၉
နေလှိုရှိန်ကြောက်	
ဆီးနှင်းပေါက်	၅၂၄
နေ့စဉ်ပွားများအားထုတ်	၂၈၀
နေ့စဉ်မှန်မှန်အားထုတ်ခြင်း	၁၂၀၊ ၁
နေ့စဉ်လုပ်ရမည့် ဒါနမှု	၂၈၀
နားထောင်စမ်း အယူမိတ္တ	၁၈၈
နေရပ်မြင့်စွာ ပြဟောရွာ	၅၃၉
နှားကို ခိုင်းစားလိုစိတ်	၂၈၀
နှင့်ခြေ နှင့်လက် နှင့်အသက်	၅၂၃

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[န]	
နစ်တုံ ပေါ်တုံ တမံမှားမှား	၅၃၁
နတ်ဗြဟ္မာနှင့်မခြား	၂၄၈
နတ်ရဟန္တာသတ်	၃၈၇
နတ်ရှိခိုးသူအားလုံး	၄၅
နတ်သားတမျှ တင့်တယ်လှ	၃၂၀
နတ်သမီး တစ်ဦး	၄၀၉
နတ်ဥပုသ်	၄၆၆
နှလုံးသွင်းထားခြင်း	၃၈၁
နှစ်ချိုဆန်ကလေး	၁၈၈
နှစ်ဆူစွာန်မြတ် ဘမာပတ်	၅၂၅
နှစ်ဆယ်အရွယ်	၁၂
နှစ်ပါးစုသီလ	၄၉၆
နှစ်ပါးတို့ ဒါနစုများ	၂၉၂
နှယ်ပင်ကလေးဖြင့် တုပ်နှောင်	၁၈၆
နှုတ်ခမ်းဆိုးခြင်း	၄၆၀
နှုတ်မြက်တောင်းရမ်း	၄၉၃
နောက်ဆုံးဘဝ ဝိသာခါ	၃၆၁
နောက်ဘဝ မရှိ	၃၇၂
နောက်ဘဝ ကြိုက်သူနှင့်	
ကြောက်သူ	၆၅၂
နောက်ဘဝ ရှိသူနှင့် မရှိသူ	၆၅၃
နောက်ဘဝရှိခဲ့	၅၅၅
နို့ သနာဆွမ်းသည်	
မသုံးဆောင်ထိုက်	၁၇၉
[ပ]	
ပကတိဥပုသ်	၄၆၇
ပကတိသီလ၊ အစာရသီလ၊ ဓမ္မတာ	
သီလ၊ ပုဗ္ဗဟေတုကသီလ	၅၀၄
ပက္ခိကဘတ်	၁၃၉

မှတ်သားဖွယ်အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[၀]	
ပစ္စက္ခဒါန၊ အပစ္စက္ခဒါန	၂၉၇
ပစ္စုပ္ပန်လောက၌ မြဟွာပြည်မှ ငရဲပြည်အထိ ဖောက်ထွင်း သိမြင်ခြင်း	၂၅၆
ပစ္စည်းဥစ္စာ ချိုတဲနွမ်းပါး	၂၉၀
ပစ္စတ္တိဝေဒိတဗ္ဗဂုဏ်တော်	၁၆၁
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ	၆၁၊ ၂၅၆၊ ၃၀၀
ပဉ္စာနန္ဒရိယကံ	၆၈၈
ပဉ္စဝေါကဒရဘုံ	၆၃၆
ပညာကြီးသူကို “မဟော်သဓာ”	၈
ပညာကို သဒ္ဓါစောင့်	၄၆
ပညာရှိသူတော်စင်တို့၏ ထူးကို နှလုံးမူ	၁၉၄
ပညာ သဒ္ဓါ ဝိရိယလွန်ကဲ	၂၅၄
ပဏိပါတ	၄၄
ပဏိတဒါန	၃၁၀
ပဏ္ဍုကမ္မလာ	၆၂၇
ပတ္တာနုမောဒန	၂၃၃
ပထမဈာန် ၃-ဘုံ	၆၄၁
ပဒီပေယျဒါန	၂၉၂
ပဒုမ=ပဒုမ္မာကြာပန်း	၂၈၄
ပပါဒါန	၃၀၇
ပဗ္ဗတအမည်ရှိသောမင်း	၂၇၅
ပယတ္တဘုန်းတော်	၁၁၅
ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တိနတ်ဘုံ	၆၂၈
ပရမတ္ထသံဃာ	၁၇၆
ပရိက္ခရာရှစ်တန် ကိုယ်လုံးရံ	၅၈၅
ပရိတ္တာဘာဘုံ	၆၃၂
ပရိတ္တသုဘာဘုံ	၆၃၃
ပဝတ္တိအခါ	၆၆၅

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[၀]	
ပဟာသငရဲ	၄၈၉
ပါဏာတိပါတကံ၏အပြစ်များ	၃၈၈
ပါဏာတိပါတကံ၏အင်္ဂါ (၅)ပါး	၃၈၄
ပါဏာတိပါတ၏အထူးမှတ်ဖွယ်	၃၈၆
ပါနဒါန	၂၉၁
ပါယာသိစော်ဘွားကြီး	၂၈၂
ပါယာသိမင်း	၃၀၂
ပါယာသိမြို့စား	၂၉၄
ပါရမီကုသိုလ်ထူး	၂၅၆
ပါရမီတော် ၁၀-ပါး	၂၅၄
ပါရမီတော် ၁၀-ပါး အပြား(၃၀)	၂၅၅၊ ၂၆၀
ပါရမီဘုန်းကံနှင့်လာသောသူ	၃၅၈
ပါရမီရင့် သမ္ဘာမြင့်	၅၃၀
ပိဏ္ဍပါတဒါန	၃၀၁
ပိတုသာတကံ	၃၈၅၊ ၃၈၈
ပိတုမင်း	၃၈၆
ပိပ္ပလိလုလင်	၄၄၉
ပိယပုဂ္ဂိုလ်	၂၈၉
ပုဏ္ဏားပညာရှိ(၁၀၈)ယောက်	၄
ပုတိဂတ္ထထေရ်	၃၉၃
ပုတီးစိပ်နည်းသင်ပေးခြင်း	၁၂
ပုဗ္ဗာရုံ	၆၄
ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း	၃၆၂
ပုရာဏဥပါသကာ	၄၅၀
ပူဇာဒါန-အနုဂ္ဂဟဒါန	၂၉၂
ပူဇော်နည်းနှစ်မျိုး	၆၄
ပူတိမုခပြိတ္တာ	၄၈၅

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[ဝ]	
ပေးကား ပေး၏ မဂ္ဂ	၂၀၂
ပေးကမ်းခြင်း အောင်စေရာ	၂၇၇
ပေးတိုင်းရသည်	၂၀၁
ပင်လယ်ကသစ်ပင်	၆၂၇
ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်	၁၃
ပနီထွာပြည်	၅
ပိုးဖို ပိုးမ	၆၇၃
ပေါက်ပေါက်ပန်း	၄
ပေါင်ဒါမှုန့်	၄၆၀
ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင်	၅၆၂
ပျက်တတ်သောသရဏာနှင့်	
မပျက်တတ်သောသရဏဂုံ	၄၈
ပြာပူဇော်	၆၂၂
ပြုနိုင်ခဲ့သောပါရမီကုသိုလ်ထူး	၂၅၇
ပြုလျှင်အသစ်	
ဖြစ်လျှင် အဟောင်း	၂၀၀
ပြက်ချော်ချော်ဟောပြောပို့ချ	၁၆၈
ပြည်သူတို့၏ဆွမ်းကိုဖြုန်းနေ	၁၈၉
ပြည့်တန်ဆာများမွေး	၄၉၀
ပြိတ္တာတို့ဘောင် ဥစ္စာဆောင်	၂၈၈

[ဝ]

ဖရုသဝါစာကံ၏ အပြစ်များ	၄၈၆
ဖဲရိုက်၍ ပစ္စည်းရှာ	၄၉၁
ဖောဋ္ဌဗ္ဗဒါန	၂၉၁၊ ၃၀၆
ဖားနိုင်ဖားစား	၆၁၂
ဖုတ်ထွက်မှ တောင်ပို့မှုန်းသိ	၅၉
ဖိတ်ခေါ် ထိုက်၍	
ဖိတ်ခေါ်တော်မူခြင်း	၁၅၂
ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးရမည့်ဝါရမီ	၂၅၉

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[ဝ]	
ဗကဗြဟ္မာ	၆၃၇-၈
ဗဟုစနုသေဋ္ဌေး	၂၁၁
ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝရာ	၁၂
ဗေဒင်သုံးပုံ	၄
ဗောဓိမင်းသား	၁-၂
ဗျာဒိတ်စကားကြားတော်မူ	၂၅၉
ဗြဟ္မစရိယ	၂၈၃
ဗြဟ္မဥပုသ်	၄၆၅
ဗြဟ္မာကြီးနှင့် တူ	၇
ဗြဟ္မာတို့၏ သက်တမ်း	၆၄၁
ဗြဟ္မာယုပုဏ္ဏား	၅၂၀
ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်	၆၃၉
ဗြဟ္မာ့ပြည့် တဝင်းဝင်း	၆၄၆
“ဗုဒ္ဓဘေး” ဗုဒ္ဓ	၁၀
ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်အာရုံပြု	၁၀၈
ဗုဒ္ဓအသင်္ချေ	၂၄၉
ဗုဒ္ဓမန္တန်တော်	၅၁၅
ဗုဒ္ဓလက်ထက်တော်	၇
ဗုဒ္ဓဝါဒ သာသနာ့လမ်းစဉ်	၁၀၈
ဗုဒ္ဓ၏လမ်းစဉ်	၈၁
ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ	၆
ဗုဒ္ဓါပေါဒဒုလ္လဘ	၂၃၄

[ဘ]

ဘတပြန် ကျားတပြန်	၂၂၆
ဘထွေးတော် “မဟာနာမ်”	၅၃
ဘယာဒါန	၃၀၈-၉
ဘဝကူးပုံ	၆၄၆
ဘဝဆက်တိုင်း ပါရမီ	၂၆၇

မှတ်သားလွှတ်အဖွဲ့ရာစဉ်

သက္ကရာဇ်

စာမျက်နှာ

သက္ကရာဇ်

စာမျက်နှာ

[ဇ]

[ဗ]

ဘဝထိုင်း လှပသူ	၃၂၈
ထဝနိကန္တိကထောဘလော	၂၈၂
ဘဝသံသရာမှ လွတ်မြောက်ရာ	၂၆၂
ဘာဝနာမဟပညာ	၂၆၂
ဘာဝနာအစ ကလေးသေ	၆
ဘာဝနာပွား၍ ဆွမ်းကိုအကျိုး	
ရှိအောင် စားခြင်း	၁၈၉
ထီးဆူးပြေးဂါထာ	၅၇၉
တူရိဒတ် နဂါးမင်း	၃၀၁
သေသဇ္ဇဒါန	၃၀၁
သေသကဋ္ဌာတောအုပ်	၁၃
သေးရန်အန္တရာယ်များ	၁၃
ဘုရားဆုကို ပန်တော်မူ	၂၅၈
ဘုရားဖြစ်လိုသည့်ဆန္ဒ	၂၅၄
ဘုရားမကြိုက်သည့်အဓိဋ္ဌာန်ဆုကို	
တောင်းခဲ့	၂၂၅
ဘုရားမပွင့်သည့် သုည	
ကမ္ဘာပေါင်း	၂၅၀
ဘုရားမှတ်လို့ ကိုးကွယ်ခဲ့	၅၉
ဘုရားရှင်အား ကြည်ညိုကာ	၁၂၉
ဘုရားအလောင်းတော်	
ဗြဟ္မဒတ်မင်း	၂၆၆
ဆင်ပုပ်ငရဲ	၄၈၇၊ ၆၂၁
ဘောင်းတော်	၁၅
ဘုံဘဝများ	၆၁၂
ဘုန်းကျက်သရေ	၅
ဘဏ္ဍာစိုး	၄၇၉
ဘဒ္ဒကမ္ဘာ	၂၅၁
ဘုမ္မဒေဝ=ဘုမ္မစိုးနတ်	၆၂၆
ဘုမဋ္ဌကဗိမာန်	၆၂၇

မကြံစည်အပ် မကြံစည်နိုင်သော	
အကျိုး	၅၂၂
မရိုးမိက ခိုးမှုအထမြောက်	၄၀၁
မတရားစီးပွားရှာ	
အသက်မွေးခြင်း	၄၈၂
မတရားရွှေနေ	၄၉၀
မတရားသဖြင့် ရထားသော	
အသပြာ	၃၁၈
မတရားသက်သေ	၄၉၀
မတရားဆင်၍ရယူခြင်း	၃၉၆၊ ၃၉၈
မနောမယိဒ္ဓိဂါထာ	၅၈၂
မပျင်းမရိ စိတ်ရှည်ထက်ရှည်	၃၇၉
မပြောက်မကျား	၄၆၆
မရပ်မနား ဆုံးမည်နား	၅၃၂
မရှိလို့မလှူ၊ မလှူလို့မရှိ	၂၇၈၊ ၂၉၀
မရည်ရွယ်သောပုဂ္ဂိုလ်	၃၈၇
မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ	၆၇၈
မလ္လိကာ	၃၉၂
မလုပ်နဲ့ အပြစ်ရှိသည်	၁၄၄
မလှပသူကို မထိမ့်မြင်	၂၄၉
မအပ်မရာ ရွာဖွေကြ	၁၈၅
မယားကြီးမယားငယ်	၂၂၆
မယားပြိုင်	၂၂၉
မဟာကပ်ကမ္ဘာ	၂၄၉
မဟာဇနကမင်းသား	၈
မဟာတာပနငရဲ	၆၁၉
မဟာတိဿထေရ်	၅၀၅
မဟာနန္ဒာကန်	၆၂၇
မဟာပထဝီ	၂၈၄
မဟာဗောဓိဝင်ရဲ	၆၁၈

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[မ]	
မဟာလတာတန်ဆာ	၃၂၀
မဟာဝေဒဗ္ဗမန္တန်တော်	၆၀၂
မဟာသုတသောမ	၂၂၆
မာတလိနတ်သား	၃၇၈
မာလာဒါန	၂၉၂
မာလာဓာရဏ=ပန်းပန်းခြင်း	၄၆၀
မိဆိုင် ဖဆိုင်နတ်များ	၁၃
မိထွေးတော် ဂေါတမီ	၆၃၊ ၂၂၄
မိဖုရားဘဒ္ဒါ	၁၇၂
မိဘကို ကလန်ကဆန်လုပ်သူ	၈
မိဘတာဝန်	၁
မိဘတာဝန်ကျေပွန်	၁၂
မိဘရိုသေသူ	၈
မိရိုးဖလာ	၁
မိလိန္ဒမင်းကြီး	၂၀၄
မိမိကို ချစ်စေလိုသော်	၄၈၃
မိမိတို့အတိတ်ကံအလျောက်	၂၄၈
မိန်းမတစ်ယောက်ကို	
တွေ့မြင်ပါသလော	၅၀၆
မီးကျိုးခဲများပေါ်တွင်	
ဒူးထောက်	၂၅၄
မိခင်ကောင်း၊ ဖခင်ကောင်း	၆
မီးနေထာဘီ	၅
မီးမြိုက်၍ မီးခိုးမှိုင်း	၅
မီးမွှေးတိုင်ကပ်	၂၇
မီးလျှံစုံလောင်သောသံပြားကြီး	၂၀၆
မီးလျှံရံရံ သံတွေခဲကြီး	၂၀၆
မုဆိုးလုပ်သူ နတ်ပြည်ရောက်	၆၇၇
မုသာဝါဒ၏အပြစ်များ	၄၂၀
မုသားအစ စေတီယမင်းက	၄၂၄
မုသားအင်္ဂါ (၄)ပါး	၄၂၀

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[မ]	
မေးသမျှကို မတွေးမဆင်ဖြေဆို	၆၉
မေထုန်ငယ်ခုနစ်ပါး	၅၁၃
မံသဝါဏိဇ္ဇာ	၄၉၀
မိုးကြိုးကွင်းဂါထာ	၅၈၀
မိုးခေါင်ရေရှား	၂၁၅
မိုးပေါ်ကျ ပေါ လာသည်	
မဟုတ်	၁၆၂
မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး	၁၀၅
မိစ္ဆာဇီဝ	၄၈၁
မဇ္ဇဒါန	၃၀၅၊ ၃၁၄
မဇ္ဇဝါဏိဇ္ဇာ	၄၉၀
မဇ္ဇတ္ထပုဂ္ဂိုလ်	၂၈၉
မဇ္ဈိမပဋိပဒါ	၁၈၁
မင်္ဂလပုဏ္ဏား	၂၇၄
မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရား	၂၇၀
မစ္ဆရိယ	၂၈၇
မစ္ဆရိယရန်သူ	၂၇၈
မဏ္ဍကမ္ဘာ	၂၅၁
မဏ္ဍန=အလှပြင်ခြင်း	၄၆၀
မင်းကျင့်တရား	၂၈၅
မောင်ပုဏ္ဏ	၂၁၁
မေတ္တာဆပွား မုန်းထားမထင်	၅၃၇
မေတ္တာရုပ်သွင်	၂၇၇
မေတ္တာတရားက သီလထက်ပို	၄၇၄
မေတ္တာတရား သည်းခံခြင်း	၂၄၄
မေတ္တာတရား အကျိုးကြီးမား	၄၇၃
မေတ္တာပါရမီဖြည့်ကျင့်ခြင်း	၂၆၅
မုန်ညှင်းစေ	၄
မုန်းတီး၍ နှစ်နာအောင်	
အကျိုးမဲ့ကိုလည်း မပြု	၂၆၆
မျက်ခုံးမွှေးနုတ်ခြင်း	၄၆၀

မှတ်သားပွယ်အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[မ]	
မျက်စိအရောင်ခြယ်	၄၆၀
မျက်တောင်အတုတပ်ခြင်း	၄၆၈
မျက်သွာကိုချ	၅၀
မြူမှုန်ဘေးဘျမ်း	၅၃၂
မြေဆီမြေသြဇာ	၂၀၈
မြရသံပတ်	၄၉၀
မြို့သားလူလည်နှင့် တောမုဆိုး	၄၀၄
မြင့်မြတ်သော စံပြုပုဂ္ဂိုလ်များ	၉
မြင့်မြတ်သမ္မု နိဗ္ဗာန်ဆု	၅၇၀
မြင့်မြတ်အမျိုး နတ်တန်ခိုး	
ပိုးတိုး ဥစ္စာဉာဏ်	၁၉၇
မိတ္တယ်ရာမဲ့သီလ	၄၉၆
မိတ္တယ်ရာရှိသီလ	၄၉၆
မှန်သောသစ္စာစကားကို ဆို၍	
မီးကွင်းအောင် ပြုနိုင်ခဲ	၂၆၅
မှန်မှန်ညက်ညက်	၅၂၅
မြေကိုက်၍ သေပါစေ	၄၈၆

[ဃ]	
ယာမာနတ်ဘုံ	၆၂၇
ယာဂုက္ကုလိုက်တာပေါ့	၁၈၈
ယာဂုဒါန	၂၉၂
ယောဂိနီ	၆၂၆
ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင်	၆၈၀
ယောကျ်ားများရှောင်ကြဉ်ရန်	၄၁၂
ယှဉ်ပြိုင်မသတ်ရဲ	၂၄၄
ယုတ်ညံ့မှု၌ စံပြုမှုနာ	၉
ယုတ်ညံ့သူကို "ဒေဝဒတ်"	၈
ယုတ်မာသမျှ ထူးချွန်လှ	၅၄၃
ယောကျ်ားစင်စစ်ကော်ပြစ်	၂၅၆

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[ဃ၊ င]	
ယောင်ယမ်းမှုမပြုကြ	၉
ယုံကြည်မှု၏ အခြေခံအုတ်မြစ်	၇
ရတနာသုံးပါးကို ရှိခိုးခြင်း	၂၁
ရသတဏှာ	၂၄၈-၉
"ရယူရေး" အကျင့်	၁၈၀
ရထားထိန်းမာတလိ	၂၀၅
ရသဒါန	၂၉၁
ရဟန်းကိစ္စပြီးစီးလေပြီ	၁၈၉
ရဟန်းစားသော ဆွမ်းထစ်နပ်	၃၀၀
ရဟန်းဆိုတာ သည်လိုဘဲ	၁၈၃
ရဟန်းတော်များ၏	
သမ္မာအာဇီဝ	၄၉၃
ရဟန်းတို့ သွားတဲ့လမ်းကို	
မမေးကောင်း	၁၈၄
ရဟန်းသံဃာ အိမ်ကြွက များစွာ	
လာဘ်ကောင်းမှန်	၁၉၆
ရာဇဥပါယ်တရား	၂၈၅
ရာထူးတိုး၍ မြှောက်စားခြင်း	၅၂၆
ရူပဒါန	၂၉၁၊ ၃၀၆
ရေ၌မြုပ်နေသောကျောက်ခဲ	၂၂၂
ရေစက်မချလဲ ကုသိုလ်ရ	၂၂၀
ရေဖျက်သည့်အခါ	၂၄၇
ရေဖျက်သောကမ္ဘာ	၂၄၆
ရေဖြင့်ပျက်စီးပုံ	၂၄၆
ရေမရေသောနို့ဆန်ဆွမ်း	၅၁၀
ရေမြေသနင်း	၂၃၉
ရေဝဘမြတ်စွာဘုရား	၂၇၁
ရဲမာန်စွင့်စွင့် စိုက်ထူလှင့်	၅၃၃
ရောဂန္ဓရကပ်	၃၇

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[၅]	
ဆော့ရဝင်ရဲ	၆၁၇
ရှိခိုးခြင်းကြောင့် လက်ငင်းရသော အကျိုးများ	၂၀၆
ရှိခိုးခြင်း ၄-မျိုး	၄၄
ရှိခိုးခံထိုက်သူတို့အား ရှိခိုးခြင်း	၂၀၃
ရှိခိုးခံထိုက်သူမဟုတ်ဘဲ ရှိခိုး ခံခြင်း	၂၀၅
ရှုကြည့်စမ်းပါ	၁၇၁
ရွှေနေရွှေရပ်	၃၇၁
ရွှေမိုး၊ ဝေဠုမိုး၊ ရတနာမိုး	၆၀၄
ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကျား	၇
ရွှေရင်တော်နှစ် သားတော်စစ်	၅၈၃
ရွှေအိုးမြုပ်	၂၉၈
ရက်ဆော့စွာ ပေးလှူတတ်စေရန်	၉
ရင်ခွင်ဖြင့်ပိုက်ချီ	၃
ရစ်မ	၁၇၇
ရန်ငြိုးဖွဲ့တတ်သောရန်သူ	၃၁၈
ရည်မှန်းသောပုဂ္ဂိုလ်	၃၈၇
ရန်သူတို့မကောင်းမကြံနိုင်	၆၀၁
ရန်သူမျိုးငါးပါး	၂၁၊ ၃၈၊ ၂၈၈
ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး	၂၀၊ ၈၃
ရပ်လျက်ရှိခိုးခြင်း	၂၁
ရှင်ကြီး ကျားထက်ဆိုး	၅၉
ရှင်မောဂ္ဂလာန်	၃၉၄
ရှင်သီဝလိဒယ်တော်	၇၁
ဂဌဝဝဝ-ကုသိုလ်ရှင်	၆၇၆
ရိက္ခာ	၂၈၆
ရုက္ခမိုးနတ်	၁၃
ရုပ်ပွားတော်စေတီပုထိုး	၆
ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက်များ	၈

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[၅]	
ရှောင်ရန်သီလ	၄၉၆
ရိုသေလေးစားမှုနှင့် ထိုက်တန်အောင်	၁၇၈
ရိုးရိုးဧည့်သည်	၁၉၅
ရိုးသားပြောင့်မတ်စွာကျင့်	၁၈၁
[၈]	
လူကောင်းသူကောင်းများ	၂၀၉
လူစော်နံ့သောရဟန်း	၁၉၇
လူဆင်းရဲလုပ်ရသလား	၁၉၂
လူဇာတ်ဖြစ်သောရဟန္တာ	၃၈၇
လူတို့ခါးဝတ်ပုဆိုး	၃၈၀
လူတစ်ခု ပူမှုဆယ်ကုဋေ	၁၈၇
လူမှာအဝတ်တောင်းမှာအကွပ်	၃၂၀
လူပျိုစင်အကျင့်	၄၄၉
လူဖြစ်ရကျိုးနပ်	၆
လူမှန်းသူမှန်းမသိ	၆
လူယုတ်မာတို့၏ စကား ဂ-ခွန်း	၄၁၉
လူရွှင်တော်အလုပ်	၄၉၀
လူဝတ်ကြောင်ဘဝ	၂၅၆
လူသားစင်စစ်	၂၅၅
လူ့စကား နားလည်ကာစ	၇
လူ့သရဏဂုံနှင့် ရှင်သရဏဂုံ	၄၂
လူ့ပြည်၌သာသနာပွင့်	၆၂၅
လေဓာတ်လွန်ကဲပြင်းထန်	၂၄၇
လေနာထ	၁၃၈
လေနာရောဂါပျောက်ဆေး	၅၁၀
လေဖျက်သောကမ္ဘာ	၂၄၇
လေအောက်လေညာအရပ်	၃၇၇
လေဖျက်သည့်အခါ	၂၄၇
လေးနှစ်သားအရွယ်	၁၆၃

မှတ်သားဖွယ်အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[လ]	
လေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာ	
တစ်သိန်း	၂၅၂-၃
လောကဓံရှစ်ပါးကြောင့်	
ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ	၂၀၄
လောကာဓိပတေယျ	၅၀၁
လောကီယသီလနှင့်	
လောကုတ္တရာသီလ	၄၉၉
လောကီစည်းစိမ်	၃၁၈
လောကီဆရာနှင့် လောကုတ္တရာ	
ဆရာ	၉၅
လောကတ္ထစရိယာ	၂၆၉
လောကုတ္တရာစည်းစိမ်	၃၁၈
လောဟကုဇမ္ဘိရံ	၃၉၃၊ ၆၃၂
လောဟိတုပ္ပါဒက	၃၈၅
လှပမှုအဆင့်အတန်း	၂၄၉
လှပသူကို ဝိုင်းဝန်းပြုစု	၂၄၉
လှူဒါန်းပေးမှု စံထားရမည့်	
အနာထပိဏ် သူဌေးကြီး	၃၅၈
လှူဒါန်းပေးကမ်းမှုအရာ	
စံထားရမည့် ဝိသာခါ	
ကျောင်းအမကြီး	၃၆၀
လှူဒါန်းဖွယ်ရာ အဖြာဖြာ	၆၄
လှူဖွယ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းစု	၂၉၁
လက်ဦးဆရာ (ပုဗ္ဗာစရိယ)	၇
လက်က ပုတီးတစ်လုံးကိုချ	၅၀
လက္ခဏာ ကြီးငယ်	၄
လက္ခဏာတင်၍ ဆင်ခြင်	၁၂၀

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[လ]	
လက်ငင်းအကျိုးရနိုင်သော	
အကာလိကတရား	၁၅၁
လက်ငင်းရနိုင်သော ဂုဏ်တော်	
ပွားကျိုး	၃၂၃
လက်တွေ့ဂုဏ်တော်ပွားနည်း	၁၁၇
လက်နက်ကိုးဖြာအောင်ဂါထာ	၅၂၇
လက်နက်မိုးရွာ	၃၉၃
လက်နက်လူသား သေဆိပ် ငါး	
ရောင်းစား မပြုကောင်း	၄၉၀
လက်နက်ရန်သူကွင်း ဂါထာ	၅၇၃
လက်ပံတော ငရဲ	၆၂၂
လက်သည်း အလှပြင်	၄၆၀
လင်ကျင့်ဝတ်	၃၇၉
လင်တူမယားဘဝ	၂၂၉
လောက်လန်းသဖွယ်	
ဝိညာဉ်တူယ်	၆၄၇
လာဘ်ကြီးငါးပါး	၁၉၆
လမ်းဖြောင့်လမ်းမှန်	
အတိုင်းကျင့်	၁၈၈
လယ်ယာမြေကောင်းသဖွယ်	၂၀၈
လယ်လုပ်သားဥပုသ်သည်ဝတ္ထု	၄၅၇
လွန်ကျူးခြင်း၌ အပြစ်ကိုမမြင်	၅၀၃
လွန်စွာနှိပ်ကွပ် ပူစေတတ်	၅၂၄
လှည့်စား၍ မရနိုင်	၁၆၃
လျှပ်ပေါ်လော်လီသည့်	
လူတစ်ယောက်	၂၄၈
လိုက်ခဲ့စမ်းပါ	၁၇၁
လုံ့လဝီရိယကြီးမားမှု	၈
လုံးဝကုန်စင်အောင်ဖန်ဆင်း	၅၇၈

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[၀]	
ဝဇီရီကို ချစ်ပါရဲ့လား	၅၁၇
ဝနရောပဒဒါန	၃၀၇
ဝရကမ္မာ	၂၅၁
ဝလာဟက အဿရာဇာ	၂၈၅
ဝဟဿ ကုဋ	၄၈၇
ဝါဒိတ=တီးမှုတ်ခြင်း	၄၅၉
ဝိကာလဘောဇနအဖွင့်	၄၅၆
ဝိစေယုဒါန	၃၁၀
ဝိဇိတာဝိအမည်ရှိ စကြာမင်း	၂၇၀-၂၇၄
ဝိဓူရဇာတ်တော်	၈
ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား	၂၇၄
ဝိဘူသန=တန်ဆာဆင်ခြင်း	၄၆၁
ဝိရတိသီလနှင့် အဝိရတိသီလ	၄၉၇
ဝိဂ္ဂဟက္ခ	၆၂၅
ဝိဂ္ဂဋ္ဌက	၆၂၅
ဝိလေပဒဒါန	၂၉၂
ဝိဝဋ္ဌကပ်	၂၄၇
ဝိဝဋ္ဌာယိကပ်	၂၄၈
ဝိသဒါန	၃၁၄
ဝိသဝါဏိဋ္ဌာ	၄၉၀
ဝိသုကဒဿန=ဆန့်ကျင်သက်ကို ကြည့်ရှုခြင်း	၄၆၀
ဝိရိယပါရမီဖြည့်ကျင့်	၂၆၂
ဝိရိယသံဝရ	၃၇၃
ဝိရိယာဓိကဘုရားလောင်း	၂၅၅
ဝေဇယန္တာပြာသဒ်	၆၂၇
ဝေရဉ္ဇာပြည်သား ဥဒယ ပုဏ္ဏား	၃၂၁
ဝေဠုဝန်ကျောင်း	၃၉၂
ဝေဟပွိုလ်ဘုံ	၆၃၄

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[၀]	
ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဖြင့် မရိုမသေပြု	၁၅
ဝဋ္ဌနိဿိတဆုတောင်း	၂၂၈
ဝဋ္ဌဝိဝဋ္ဌဆုတောင်း	၂၃၀
ဝတ္တရားမကျေသူ	၃၈၀
ဝတ်တက်ဝတ်ကပ် အရကျက်	၂၁
ဝတ္ထဒါန	၂၉၂
ဝတ္ထုတိုများ	၇
ဝတ္ထုကိလေ နှစ်ထွေကာမ	၅၂၆
ဝတ္ထုဒါန၊ အဘယဒါန	၂၉၃
ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်	၃၇၅-၆
ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်ပယ်ပုံ	၃၇၇
ဝိဇ္ဇာမယပယောဂ	၃၈၆၊ ၃၉၇
ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး	၇၃
ဝိညာဏ်သိ ပညာသိ	၁၇၄
ဝိသာသဂါဟ	၂၉၆
ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရား	၂၇၅
ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်	၉
ဝေဿဝဏ်နတ်မင်း	၃၈၆
[သ]	
သဇီဝဒါန	၂၉၆
သတိသံဝရ	၃၇၃
သဒိသဒါန၊ အသဒိသဒါန	၂၉၈
သနားကင်းကြူး နတ်ဘီလူး	၅၃၅
သဘာဝ ၄-မျိုး	၅၀၂
သမာဒါနဝိရတိ ကုသိုလ်	၄၈၄
သမာဓိသံဝတ္ထနိက	၅၁၄
သမာဒါနဝိရတိ	၃၇၃
သမားတော်ကြီး ဇီဝက	၃၂၁
သမီးကောင်း ဖြစ်လာအောင်	၁၂

မှတ်သားဖွယ်အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ	အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[သ]		[သ]	
သမီးမရွေးဘဲ ဆွမ်းအလှူ	၁၉၂	သသင်္ခါရိကဒါန၊	
သမင်မွေးရင်း ကျားစားရင်း	၂၂၇	အသင်္ခါရိကဒါန	၂၉၅
သမဇ္ဇဒါန	၃၁၄	၁.ဟမ္ပတိဗြဟ္မာ	၆၃၇
သမုစ္ဆေဒပဟာန်	၃၇၅-၆	သဘင်္ဂဝင်ထိုက်ကျင့်စဉ်	၄
သမုစ္ဆေဒဝိရတီ	၃၇၃	သာဓဋ္ဌေယျ	၁၈၁
သရဏဂုံ (၃)ပါး	၁၀	သာရကမ္ဘာ	၂၅၁
သရဏဂုံဆောက်တည်	၄၁	သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ	၂၅၁
သရဏဂုံဆောက်တည်နည်း		သာဝကဗောဓိပစ္စေက	
၄-မျိုး	၄၃	ဗောဓိညဏ်	၂၉၉
သရဏဂုံနှင့် သရဏဂုံတည်သူ	၄၁	သာဝဇ္ဇဒါန၊ အနဝဇ္ဇဒါန	၂၉၃
သရဏဂုံကို အထပ်ထပ်		သာဝဇ္ဇဒုက္ခဝိပါက	၂၃၃
ဆောက်တည်ခြင်း	၄၆	သာဝတ္ထိမြို့	၅၅
သရဏဂုံမနိယမထေရ်	၅၅	သာသနာတွင်း ရဟန်း	၂၅၆
သရဏဂုံ ညစ်နွမ်းကြောင်း		သာသနာပရဟန်း	၂၅၆
တရားများ	၄၇	သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များ	၂၁၄
သရဏဂုံတည်ခြင်း အကျိုးများ	၅၁	သာဟုဒါန	၃၀၈
သရဏဂုံတည်စ ပဋိသန္ဓေက	၁	သိကြားမင်း	၂၇၃
သရဏဂုံတည်သူ ဥပါသကာ၊		သိကြားမင်း၏ ဘုရားရှိခိုး	၅၁၇
ဥပါသိကာ	၂	သိခီမြတ်စွာဘုရား	၂၇၅
သရဏဂုံတည်သော အမျိုးသား		သိနိုင်ခဲ့သော အရာကို	
ထစ်ယောက်	၅၄	သိတော်မူ	၆၈
သရဏဂုံ ပုတီးစိပ်ခြင်း	၅၀	သိရီဘုန်းတော်	၁၁၃
သရဏဂုံပျက်မှုနှင့် အလောင်းကို		သိလောကပတ္တနာဒါန	၃၀၈
သရဏဂုံတင်ခြင်း	၄၈	သီတဂူနှန်း ကြည်နလုံး	၅၂၈
သရဏဂုံမတည်က လူမမည်ခြင်း	၅၇	သီလကျိုးခြင်း	၄၆၆
သရဏဂုံမြောက်မှု အလေးပြု	၄၅	သီလဂုဏ်ရန်	၁၉၁
သရဏဂုံ ရှုံးလျှင်	၅၉	သီလစင်ကြယ်ခြင်း	၅၀၃
သရဏဂုံအစစ်	၄၆	သီလစင်ကြယ်နည်း (၄) မျိုး	၅၀၈
သရဏဥပါသကာ	၅၁၊ ၅၃	သီလစောင့်ထိန်းမှု ယူနိုင်စေရန်	၈
သရဲတစ္ဆေမခြောက်	၅၂	သီလညစ်ညူးခြင်း	၅၁၂-၃
သလာကဘတ်	၃၁၉	သီလတန်ခိုး	၃၇၄၊ ၃၉၄

စာအုပ်အုပ်စု	စာမျက်နှာ
[ဆ]	
သီလပရမတ္ထပါရမီ	၂၆၁
သီလပါရမီပြည့်ကျင့်	၂၆၁
သီလရနံ ကြိုင်သင်းပျံ	၃၇၇
သီလသိက္ခာကိုတော့ မပျက်ပါစေနှင့်	၁၈၁
သီလအမျိုးမျိုး	၄၉၆
သီလဥပါရမီ	၂၆၁
သီလ၌ တည်၍ လှူဒါန်းခြင်း	၂၃၈
သီလုပေါသထ	၄၆၅
သီဝလိဒေဝီ	၁၅
သီသ = ဥခေါင်း	၃၇၀
သီဟ = ခြင်္သေ့	၂၈၄
သီဟစစ်သူကြီး	၃၁၉
သီဟာသနပလ္လင်ကြီး	၂၈၄
သီဟိုဠ်ကျွန်း မဟာဂါမ	၁၉၂
သုခဘာမဏေအလောင်း	၃၀၀
သုစိဒါန	၃၁၀
သုဇာတမင်း	၂၇၄
သုဇာတမြတ်စွာဘုရား	၂၇၃
သုဒဿနအမည်ရှိမင်း	၂၇၅
သုဘကိဏ္ဍာဘုံ	၆၃၃
သုဘလုလင်	၃၈၈
သုမနမြတ်စွာဘုရား	၂၇၀
သုမနသေဋ္ဌေး	၂၁၁
သုမေဓမြတ်စွာဘုရား	၂၇၂
သုမေဓာရှင်ရသေ့	၂၇၀
သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝ	
နိယတဗျာဒိတ်ခံယူ	၂၅၇
သုမိတ္တာအမည်ရှိသော	
ပုဏ္ဏားမငယ်	၂၅၉

စာအုပ်အုပ်စု	စာမျက်နှာ
[ဆ]	
သုရာမေရယ၏ အပြစ်များ	၄၃၄
သုသီမအမည်ရှိရသေ့	၂၇၃
သုယာမနတ်မင်း	၆၂၇
သုရုစိအမည်ရှိသောပုဏ္ဏား	၂၇၀
သုတပါးလုံ့ လကြောင့်	
ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီးရ	၄၈၅
သုတပါးမနှစ်သက်သောစကားကို	
ဘုရားရှင်ပြောသလော	၇၉
သုတော်ကောင်းတို့၏ အနံ့	၃၇၀
သုတော်ကောင်းဖြစ်အောင်	
အရဟံဂုဏ်ကိုဆောင်	၆၅
သုတော်ယုတ်လတ်လူတိုင်းသတ်	၅၃၆
သုလည်းမပါ ငါလည်းမရှိ	၁၈၇
သေခါနီး အာရုံနိမိတ်ထင်မှု	၆၈၄
သေတုကာရကဒါန	၃၀၇
သေနာသနဒါန	၃၀၁
သေပြီးနောက်သုဂတိဘဝ	
ရောက်လိုသော်	၆၇၂
သေဖို့ရန်ပြင်ဆင်သူ	၆၈၀
သေယျဒါန	၂၉၂
သေရမည့်ဘေး ပြေးမလွတ်	၆၂၇
သေရမည့်ဘေး တွေးကြောက်	
နေရ	၁၅၇
သေရီသကနတ်ဗိမာန်	၂၉၄
သေရည်သေရက်သောက်မှု	၄၂၈
သေလျှင်ပြတ်	၁၉၈
သေသူက ပူးကပ်ပြောခြင်း	၆၅၈
သေသောက်ကြူး	
သရဏဥပါသကာ	၅၂

မှတ်သားဖွယ်အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[သ]	
သေအရက်ကို သောက်လျှင်	
ငြင်းဆန်	၅၃၅
သောကပရိဒေဝအေးငြိမ်း	
သွားကြ	၅၁၉
သောတာပန်ပမာ သွားထုတ်	
မြစေနိုင်သည့်အလှူဒါန	၃၁၈
သောဘိတမြတ်စွာဘုရား	၂၇၁
သောမနဿဒါန၊ ဥပေက္ခာဒါန	၂၉၅
သံဃဘေဒက	၃၈၅
သံဃာဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ	၂၀၅
သံဃာနုဿတိဘာဝနာ	၆
သံဃာတော်အား အလေးထား	၂၁၆
သံဃာသည် ဒုဿီလမဟုတ်	၃၅၄
သံဃုပေါသတ	၄၆၅
သံဃိကဒါနမြောက်အောင်	
နှလုံးသွင်းပုံ	၃၅၅
သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့	၂၈၁
သံဝရသီလ	၃၇၃
သံဝနကပ် (ကမ္ဘာပျက်ချိန်)	၂၄၅
သံဝနဋ္ဌာယိကပ်	၂၄၇
သံသရာခရီးသည်	၂၈၆
သံသရာခရီးတစ်လျှောက်	၂၆၀
သံသရာဝဋ် ဘဝညွတ်	၅၃၀
သံသရာရိက္ခာ	၂၈၈
သံသရာ ရေသောက်မြစ်	၁၉၈
သားချော့သီပျင်း	၇

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[သ]	
သားတစ်ယောက်တည်းသာ	၅၁၄
သားရင်းပမာ ချစ်ခင်စွာ	၅၅၅
သင်လှည့်စား၍ ရမည်မဟုတ်	၁၆၅
သက္ကစွဒါန	၃၀၃
သဂ္ဂလောကပတ္တနာဒါန	၃၀၉
သစ်ကျုတ်၏သီလ	၃၈၁
သင်္ကန်းလျာ	၆၃
သင်္ခလိကဒါန	၃၁၄
သင်္ခါရကံ စီမံပစ်ထား	၅၂၉
သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ်တိုင်အောင်	
ပွားများရှုမှတ်	၂၆၂
သင်္ဂဟတဏှာ	၂၈၅
သင်္ဂါမညူရ=စစ်မြေပြင်ရောက်	
စစ်သူရဲကောင်း	၂၈၄
သင်္ဘောတ ငရဲ	၆၁၆
သစ္စာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်	၂၆၄
သစ္စာလေးပါး အမှန်တရား	၁၀၁
သဇ္ဈာယကမထေရ်	၆၀၇
သဗ္ဗိကာပုတ္တလုလင်	၂
သိဉ္ဇိုင်းငရဲ	၆၁၄
သညာဖောက်ပြန်	
ယုတ်မာဉာဏ်	၅၃၇
သတ်ကြောင်းလက်နက်	၃၈၆
သတ္တမနေ ထွက်ပေါ်လာ	၂၄၆
သတ္တလောကကို သိတော်မူခြင်း	၈၄
သတ္တဝါတို့၏ပင်ကို သဘာဝ	၂၇၈

အက္ခရာဇာတ်

စာမျက်နှာ

[သ]

သတ္တဝါထို့မီလူရွေးရင့်နု အတွင်းခတ်ခံသိမှု	၈၄
သတ္တိသုဒ္ဓန ငရဲ	၄၀၉
သတ္တဒါန	၃၁၄
သတ္တဝါထိဇော	၄၉၀
သတ္တန္တရကပ်	၃၇
သဒ္ဓဒါန	၃၀၆
သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ပေအံ့ဟူ	၂၈၆
သဒ္ဓါမိကဘုရားလောင်း	၂၅၄
သဒ္ဓါကို ပညာစောင့်	၄၆
သန်လျက်တောငရဲ	၆၂၂
သန်လျက်လက်မှာ စွဲကိုင်ကာ	၅၃၆
သန္တိသုခ နိဗ္ဗာနခတ်ကြီး	၁၆၈
သန္ဓေရင့် ကြီးပွားခါနီး	၅၃၆
သန္ဓေသားငယ်	၅
သပ္ပုရိသဒါန	၃၀၃၊ ၃၁၀
သဗ္ဗဇယမင်္ဂလာ	၅၁၆
သဗ္ဗဒဿာဝီ	၁၃
သဗ္ဗဗျာပီ	၁၃
သဗ္ဗသိဒ္ဓါဂါထာ	၅၈၄
သမ္မာကမ္မန္တ = မှန်ကန်သော အမှုကို ပြုခြင်း	၁၀၆
သမ္မာဒိဋ္ဌိနှင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ	၆၅၀
သမ္မာဒိဋ္ဌိသီလ	၃၇၂
သမ္မာဒိဋ္ဌိ = မှန်ကန်သော အသိအမြင်	၁၀၅

အက္ခရာဇာတ်

စာမျက်နှာ

[သ]

သမ္မာဝါစာ = မှန်ကန်သော ပြောဆိုခြင်း	၁၀၆
သမ္မာဝါယာမ = မှန်ကန်သော အားထုတ်ခြင်း	၁၀၆
သမ္မာသတိ = မှန်ကန်သော ဆင်ခြင်အောက်မေ့ခြင်း	၁၀၇
သမ္မာသမာဓိ = မှန်ကန်သော တည်ကြည်ခြင်း	၁၀၇
သမ္မာသင်္ကပ္ပ = မှန်ကန်သော အကြံအစည်	၁၀၅
သမ္မာသမ္မောဓိ = (သဗ္ဗညုတဉာဏ်)	၂၉၉
သမ္မာအာဇီဝ ၂-မျိုး	၄၉၁
သမ္မုတိသံဃာ	၁၇၆
သမ္ပတ္တဝိရတီ	၃၇၃
သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရား	၂၇၄
သိဒ္ဓိပေါက်သလို	၁၈၄
သိဏဘာဝုပဂမန	၄၃
သုညကမ္ဘာ	၂၅၀
သုဒ္ဓါဝါသ ၅-ဘုံ	၆၃၅-၆
သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး	၄
သေဋ္ဌေးကြီးပုဏ္ဏေးမ	၂၁၁
သုံးဂါဝတ်မျှကြီးမား	၆၁၇
သုံးဆယ့်တစ်ထပ် ဘဝရပ်	၅၇၉
သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ	၂၃၉
သုံးဆောင်ခြင်းလေးမျိုး	၅၀၇
သုံးနှစ်အရွယ်	၁၁

မှတ်သားဖွယ်အက္ခရာစဉ်

၇၅၁

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ	အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[သ]		[ဟ]	
သုံးပါးတွဲဒါနစုများ	၂၉၈	ဟာပေတုံနာရဟာမိဒါန	၃၀၉
သုံးပါးစုသီလ	၄၉၉	ဟိနဒါန၊ မဇ္ဈိမဒါန၊ ပဏိတဒါန	၂၉၈
သိုးဟု ထင်မှတ်	၃၈၇	ဟိနသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလ၊ ပဏိတသီလ	၅၀၀
သွေးကပြော	၉	ဟိရိ	၃၇၇
သိက္ခာတင် သိမ်ဝင်မှု မရှိ	၁၇၆	ဟတ္ထိ = ဆင်ပြောင်ကြီး	၂၈၄
		ဟန်ဆောင်လှည့်ပတ်မှု	၁၈၂

